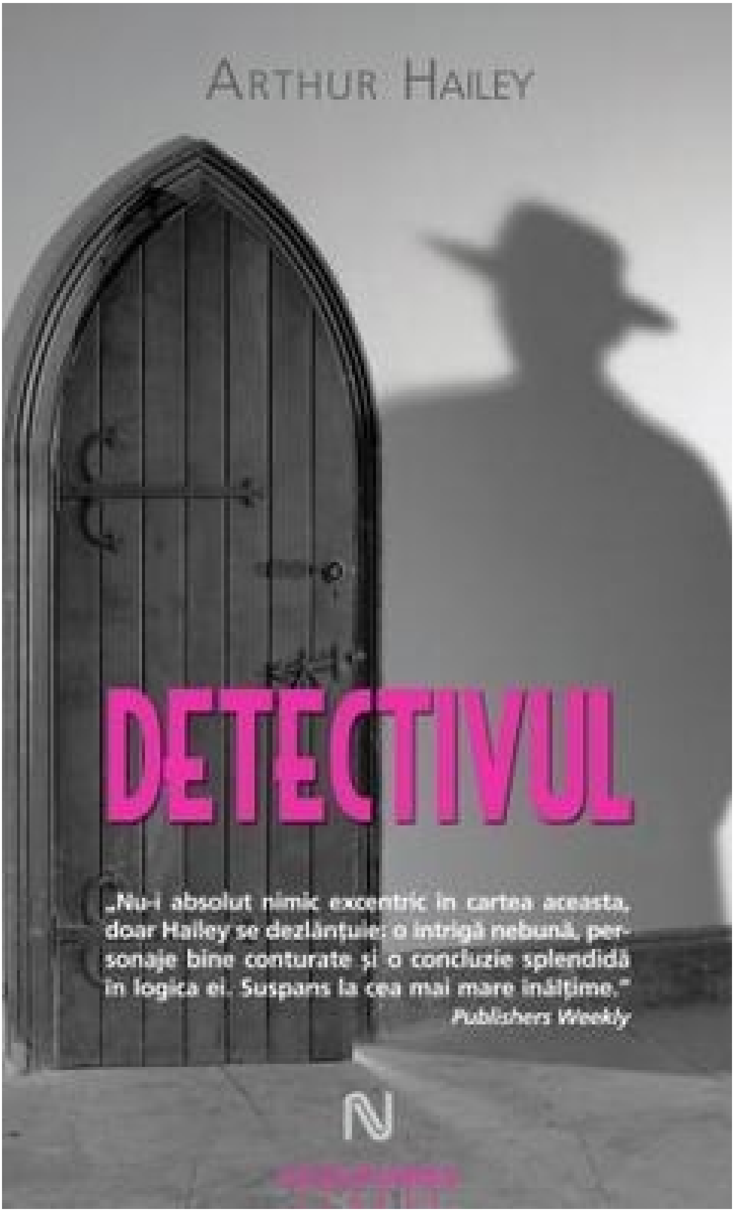

ARTHUR HAILEY
DETECTIVUL
„Nu-i absolut nimic excentric în cartea aceasta, doar Hailey se dezlănțuie: o intrigă nebună, personaje bine conturate și o concluzie splendidă în logica ei. Suspans la cea mai mare înălțime."
Publishers Weekly

Arthur Hailey
DETECTIVUL

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu
Nemira, 2011

Cuprins

Arthur Hailey

Născut în Luton, Anglia, Arthur Hailey a început să scrie poezie şi nuvele încă din copilărie, dar a fost nevoit să renunţe la şcoală în adolescenţă, deoarece familia lui nu-şi permitea să-i plătească studiile la colegiu.

Arthur Hailey a servit ca pilot în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, după care a emigrat în Canada, sperând să devină un scriitor profesionist. În ultimii douăzeci şi şase de ani ai vieţii a locuit împreună cu soţia sa în Bahamas.

Printre romanele lui Hailey se numără bestsellerurile Hotel, Strong Medicine, Airport, În High Places, The Final Diagnosis sau Mânuitorii de bani (Editura Nemira, 2007). Romanele sale au fost publicate în 39 de limbi şi majoritatea au stat la baza unor filme artistice sau a unor seriale de televiziune.

În amintirea lui Stephen L. (Steve) Vinson, cândva sergent-detectiv (secţia Omucideri) din poliţia din Miami, sfătuitor şi bun prieten, mort la vârsta de cincizeci şi doi de ani, cu puţin timp înainte de terminarea acestei cărţi.

„Viaţa seamănă cu banchetul lui Damocles; sabia

este mereu atârnată".

Voltaire

PARTEA ÎNTÂI

În seara de 27 ianuarie, la ora 10:35, Malcolm Ainslie aproape că ieşise pe uşa secţiei Omucideri, când, în urma sa, se auzi un telefon sunând. Se opri instinctiv, privind înapoi. Ulterior, ar fi vrut să nu fi făcut asta.

Detectivul Jorge Rodriguez se repezi spre un pupitru gol, unde ridică receptorul, ascultă puţin, apoi îl chemă pe Ainslie.

— E pentru tine, sergent.

Ainslie puse jos cartea pe care o luase cu el şi se întoarse la propriul său birou pentru a prelua apelul. Mişcările sale erau ordonate şi agile. La vârsta de patruzeci şi unu de ani, sergentul-detectiv avea o constituţie solidă, îi lipsea doar un deget până la un metru optzeci înălţime şi nu avea un aspect mult diferit de cel de pe vremea când era fundaş în echipa liceului. Doar un început de burtă îl dădea de gol că mânca adesea tot felul de porcării, hrana multor detectivi obligaţi să ia masa pe fugă.

În această seară, la etajul al cincilea al clădirii principale a poliţiei din Miami, birourile secţiei Omucideri erau scufundate în tăcere. În total, acolo lucrau şapte echipe de investigaţii, fiecare fiind alcătuită dintr-un sergent coordonator şi trei detectivi. Însă membrii echipei de serviciu din seara aceasta erau cu toţii pe teren, făcând cercetări în trei cazuri de crime distincte raportate în ultimele câteva ore. La Miami, Florida, ritmul nenorocirilor omeneşti rareori încetinea. Oficial, un schimb la secţia Omucideri dura zece ore, însă era adesea mult prelungit din cauza investigaţiilor care continuau. Malcolm Ainslie şi Jorge Rodriguez, al căror schimb se terminase cu câteva ore în urmă, lucraseră până acum câteva momente.

Era aproape sigur că telefonul era de la soţia sa, Karen, gândi Ainslie, şi că dorea să ştie când avea el de gând să vină acasă, nerăbdătoare să plece în mult-

aşteptatul lor concediu. Ei bine, măcar o dată era în stare să-i spună că era pe drum, după ce-şi terminase toată hârţogăria, rezolvase toate treburile şi avea acum undă verde pentru ca el, Karen şi Jason să urce la bordul unei curse matinale Air Canada, de la Miami spre Toronto.

Ainslie era gata pentru o pauză. Deşi era perfect funcţional fizic, acum nu mai avea energia nelimitată de care dispunea în urmă cu zece ani, când intrase în poliţie. Ieri, în timp ce se bărbierea, observase că părul său castaniu, tot mai rar, încăruntise tare serios. De asemenea, apăruseră nişte riduri în plus; mai mult ca sigur, stresul de la Omucideri îi adusese toate acestea. Iar ochii săi, mereu vigilenţi şi iscoditori, trădau scepticism şi dezamăgire, după ce ani buni văzuseră natura umană coborându-se la cel mai jos nivel al ei.

Tocmai atunci Karen apăruse în spatele lui şi ghicindu-i gândurile, aşa cum reuşea ea atât de des s-o facă, îşi strecurase degetele prin părul lui, declarând:

— Încă îmi place ceea ce văd.

O trăsese spre el şi o luase strâns în braţe. Capul lui Karen îi ajungea numai până la umeri, iar el savură moliciunea părului ei castaniu, mătăsos, atingându-i obrazul, apropierea trupurilor lor înfiorându-i pe amândoi, ca întotdeauna. Punând un deget sub bărbia ei, îi ridică faţa spre el şi se sărutară.

— Oi fi eu micuţă, spuse Karen la scurt timp după ce se logodiseră, însă am multă dragoste în mine şi absolut tot ce-ţi trebuie ţie.

Şi aşa a fost.

Aşteptându-se să audă glasul lui Karen, Ainslie zâmbi şi luă receptorul de la Jorge.

— Sunt părintele Ray Uxbridge, capelanul penitenciarului de stat din Florida, anunţă o voce baritonală şi răsunătoare.

— Da, ştiu.

Ainslie îl întâlnise pe Uxbridge de vreo două ori şi nu-l plăcuse deloc. Dar răspunse politicos:

— Cu ce-aş putea să vă ajut, părinte?

— Este un deţinut aici care urmează să fie executat la ora şapte, mâine-dimineaţă. Numele său este Elroy Doil. Spune că vă cunoaşte.

— Bineînţeles că mă cunoaşte. Am dat o mână de ajutor la trimiterea Animalului la Raiford, zise Ainslie încordat.

Glasul din receptor deveni aspru.

— Persoana despre care vorbim este o fiinţă umană, sergent. Eu aş prefera să nu folosesc formula dumitale.

Răspunsul îi aminti lui Ainslie de ce nu-l plăcea pe Ray Uxbridge. Omul era un ticălos emfatic.

— Toată lumea-i spune Animalul, reveni el. Chiar şi el foloseşte porecla. În afară de asta, modul în care a ucis îl face să fie mai rău decât un animal.

De fapt, medicul legist adjunct din Dade County, doctorul Sandra Sanchez, fusese cea care îi atribuise această poreclă lui Elroy Doil, după ce văzuse trupurile mutilate ale primelor două victime dintre cele douăsprezece ucise, exclamând:

— Oh, sfinte Dumnezeule! Am mai văzut eu lucruri oribile, dar asta-i opera unui animal cu aspect omenesc!

Remarca sa a fost deseori repetată.

Glasul lui Uxbridge continuă la telefon:

— Domnul Doil m-a rugat să vă spun că doreşte să vă vadă înainte de execuţie.

Făcu o pauză, iar Ainslie şi-l imagină pe preot verificându-şi ceasul.

— Asta înseamnă cu puţin peste opt ore de acum înainte.

— Doil v-a spus de ce vrea să mă vadă?

— Este perfect conştient că dumneavoastră, mai mult decât oricine, sunteţi cauza arestării şi condamnării sale.

Ainslie întrebă nerăbdător:

— Ce tot spuneţi acolo? Vrea să mă scuipe între ochi înainte de moarte?

Interveni un moment de ezitare.

— Am avut o conversaţie cu deţinutul. Dar vă reamintesc că tot ceea ce discută un condamnat şi un

preot rămâne strict confidenţial şi...

— Ştiu asta, părinte, dar şi eu vă reamintesc că mă aflu la Miami, la şase sute patruzeci şi trei de kilometri distanţă şi n-am de gând să conduc toată noaptea pentru că un ţicnit se hotărăşte brusc că ar fi nostim să mă vadă la faţă.

Ainslie aşteptă. Apoi preotul păru că se decide:

— Spune că doreşte să mărturisească.

Răspunsul îl făcu pe Ainslie să tresară; era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Îşi simţi pulsul accelerându-se.

— Ce să mărturisească? Vreţi să spuneţi, toate crimele?

Întrebarea era una firească.

Pe parcursul procesului, pentru o crimă dublă înfiorătoare de care fusese găsit vinovat şi condamnat la moarte, Elroy Doil îşi susţinuse nevinovăţia, în pofida dovezilor zdrobitoare aduse împotriva sa. Rămase la fel de emfatic şi în privinţa altor zece crime, de care nu fusese pus sub acuzare, dar anchetatorii erau convinşi că tot el le săvârşise.

Cruzimea nestăvilită a tuturor celor douăsprezece omoruri făcuse senzaţie la scară naţională, îngrozind pe toată lumea. După proces, un editorialist, publicat simultan într-o serie de ziare şi reviste, scrisese că „Elroy Doil este argumentul cel mai convingător pentru aplicarea pedepsei capitale. Păcat că, prin electrocutare, va muri prea uşor, fără să sufere ca victimele sale.“

— N-am nicio idee despre ce vrea el să mărturisească. Asta va trebui să aflaţi singur.

— Oh, rahat!

— Poftim?

— Am spus „rahat”, părinte. În mod sigur şi dumneavoastră aţi folosit, nu o dată, acest cuvânt.

— Nu este necesar să fiţi grosolan.

Pe Ainslie, dilema cu care se confrunta îl făcu să geamă tare.

Dacă în acest moment tardiv Animalul era gata să

admită că acuzaţiile de la procesul său au fost adevărate şi că era vinovat şi de alte crime în serie, totul trebuia să fie consemnat. Un motiv: câteva persoane protestatare, incluzând un grup care se declarase împotriva aplicării pedepsei capitale, îi susţineau chiar şi acum pretenţiile de nevinovăţie ale lui Elroy Doil, argumentând că acesta fusese purtat dintr-o instanţă în alta pentru că publicul aţâţat ceruse arestarea cuiva, a oricui, şi încă repede. O mărturisire din partea lui Doil ar fi zdrobit aceste convingeri.

Ceea ce rămânea nelămurit era ce înţelegea Elroy Doil prin noţiunea de „mărturisire”. Va fi una simplă, judiciară sau ceva încâlcit şi de natură religioasă? În timpul procesului, Doil fusese descris de un martor drept un fanatic religios, bombastic, „pălăvrăgind tot felul de aiureli”.

Însă, indiferent ce avea Doil de zis, existau unele întrebări pe care Ainslie, cunoscând evenimentele în amănunţime, era cel mai îndreptăţit să i le pună. Prin urmare, trebuia să se ducă la Raiford.

Se lăsă istovit pe speteaza scaunului de la birou. Asta nici că ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Ştia deja cât de tare se va înfuria Karen. Chiar săptămâna trecută îl întâmpinase în pragul casei lor, la ora unu noaptea, cu un anunţ ferm. Ainslie tocmai se întorcea de la ancheta unei omucideri sinistre, legată de activitatea unor bande, caz pentru care ratase cina lor aniversară. Karen, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte roz, îl opri la intrare şi-i spuse apăsat:

— Malcolm, pur şi simplu viaţa noastră nu mai poate continua aşa. Aproape că nici nu te mai vedem. Nu ne putem bizui pe tine. Iar când eşti aici, eşti atât de obosit după ziua ta de muncă de şaisprezece ore încât tot ce faci e să dormi. Eu îţi spun aşa: lucrurile trebuie să se schimbe. Trebuie să te decizi de ce-ţi pasă mai mult.

Karen privi într-o parte, apoi spuse încet:

— Vorbesc serios, Malcolm. Nu-i de glumă.

Înţelesese exact ce voia Karen să spună. Şi era de

partea ei, însă nimic nu era atât de simplu precum părea.

— Sergent, mai eşti acolo? iscodi glasul lui Uxbridge.

— Din nefericire, da.

— Ei, vii sau nu?

Ainslie ezită.

— Părinte, această confesiune a lui Doil va fi una în sens general?

— Nu-s sigur că ştiu ce vrei să spui.

— Caut un compromis care să-mi permită să nu vin până la Raiford. Aţi fi de acord să primiţi spovedania lui Doil în prezenţa unui gardian? În acest fel, ar fi ceva oficial, legitim.

Era un pariu riscant, Ainslie ştia asta, iar răbufnirea răspunsului nu-l surprinse deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Sugestia este scandaloasă! Spovedania la noi este sacră şi particulară. Dumneata ar trebui să ştii asta în mod special.

— Cred că da. Îmi cer scuze.

Lui Uxbridge îi datora măcar asta. Fusese o ultimă încercare de a evita deplasarea. Se părea că nu mai exista nicio alternativă acum.

Calea cea mai rapidă spre Penitenciarul de stat era să ia avionul spre Jacksonville sau Gainesville, închisoarea fiind la mică distanţă de mers cu maşina faţă de ambele localităţi. Însă toate zborurile comerciale avuseseră loc în timpul zilei. Acum singurul mod de a ajunge la Raiford, înainte de executarea lui Doil, era să ia maşina. Ainslie se uită la ceas. Opt ore. Ţinând cont de timpul pe care îl va petrece acolo, era cam la limită.

Îi făcu un semn lui Rodriguez, care ascultase cu atenţie. Acoperind receptorul cu palma, Ainslie îi spuse şoptit:

— Trebuie să mă duci până în Raiford acum. Scoate o maşină cu însemnele poliţiei. Vezi să aibă rezervorul plin, apoi aşteaptă-mă la garaj. Ia şi un telefon mobil.

— Bine, sergent.

Jorge ieşi grăbit pe uşă.

Preotul continuă, cu o furie şi mai tăioasă:

— Să-ţi fie clar, Ainslie. Găsesc comunicarea cu tine dizgraţioasă. O fac împotriva conştiinţei mele, doar pentru că am fost rugat de acest individ jalnic, pe cale să moară. Adevărul este că Doil ştie că ai fost cândva preot. Nu mi se va spovedi mie, mi-a spus-o. Cu mintea lui întortocheată şi debusolată, el vrea să ţi se confeseze ţie. Ideea mi se pare dezgustătoare, dar trebuie să respect dorinţa acestui om.

Ei, asta a fost, spus pe faţă.

Din clipa în care auzise glasul lui Ray Uxbridge la telefon, Ainslie se aşteptase la aşa ceva. Experienţa îl învăţase două lucruri. Unul, că propriul său trecut avea obiceiul să iasă la suprafaţă pe neaşteptate şi era clar că Uxbridge ştia şi el de asta. De asemenea, nimeni nu era mai ostil sau mai plin de prejudecăţi faţă de un fost preot catolic decât unul în exerciţiu. Ceilalţi, în marea lor majoritate, erau mai toleranţi, chiar şi laicii catolici şi clerul de alte confesiuni. Dar niciodată preoţii. În momentele sale de dezgust, Ainslie atribuia toate acestea celui de-al patrulea păcat de moarte, invidia.

Trecuseră ani buni de când Ainslie părăsise preoţia. Iar acum rosti în receptor:

— Uite ce-i, părinte, în calitate de ofiţer de poliţie, singurul gen de confesiune care mă interesează este legat de crima sau crimele comise de Animal. Dacă vrea să-mi spună adevărul despre asta înainte să moară, am să-l ascult şi bineînţeles că voi avea unele întrebări.

— Un interogatoriu? întrebă Uxbridge. La ce-ar mai fi necesar în acest moment?

Ainslie nu se mai putu abţine.

— Nu te uiţi niciodată la televizor? N-ai văzut acele încăperi mici, fără geamuri, unde stăm împreună cu suspecţii şi-i întrebăm o mulţime de lucruri?

— Dl Doil nu mai este suspect.

— A fost suspect în alte câteva cazuri de crimă; oricum, este în interesul public să aflăm tot ce se poate.

Uxbridge întrebă sceptic:

— Interesul public sau pentru a-ţi satisface propria dumitale ambiţie personală, sergent?

— În ceea ce-l priveşte pe Animalul Doil, ambiţia mea a fost satisfăcută când a fost declarat vinovat şi condamnat. Însă am o datorie oficială, aceea de a afla tot ce pot.

— Iar eu sunt mai preocupat de sufletul acestui om.

Ainslie zâmbi uşor.

— Destul de corect. Faptele sunt treaba mea, iar sufletele sunt ale tale. De ce nu te ocupi de sufletul lui Doil cât timp sunt pe drum, şi eu îl voi prelua când voi ajunge acolo?

Tonul vocii lui Uxbridge se intensifică:

— Insist să-ţi iei chiar acum un angajament, Ainslie, conform căruia în orice discuţie ai avea cu Doil, nu va exista vreo pretenţie din partea ta, cum că ai avea vreun fel de autoritate pastorală. Mai mult...

— Părinte, nu ai nicio autoritate asupra mea.

— Am autoritatea lui Dumnezeu! bombăni Uxbridge.

Ainslie nu luă în seamă numărul de actorie.

— Uite ce-i, ne pierdem vremea de pomană. Spune-i Animalului că am să apar la închisoare înainte s-o şteargă de-acolo. Şi te asigur că nu voi avea niciun fel de pretenţii vizavi de rolul meu acolo.

— Îţi dai cuvântul pentru asta?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Bineînţeles că ai cuvântul meu. Dacă aş fi vrut să mă dau drept preot, n-aş fi părăsit preoţia, nu-i aşa?

Ainslie închise.

Ridică receptorul din nou, repede şi formă numărul locotenentului Leo Newbold, comandantul secţiei Omucideri, aflat acasă, în orele sale libere. Îi răspunse o voce plăcută, feminină, cu o uşoară urmă de accent jamaican.

— Casa Newbold.

— Bună, Devina, sunt Malcolm. Aş putea vorbi cu şeful?

— Doarme, Malcolm. Vrei să-l trezesc?

— Mă tem că da, Devina. Îmi pare rău.

Ainslie aşteptă cu nerăbdare verificându-şi ceasul,

calculând distanţa, traseul şi durata. Dacă nu fi se punea nimic în cale, puteau ajunge la timp. Însă nu aveau vreme de pierdut.

Auzi un clic când la capătul firului fu ridicat un alt telefon de interior, apoi răzbătu un glas adormit:

— Salut, Malcolm. Ce naiba-i asta? Nu trebuia să pleci în concediu?

Leo Newbold avea aceeaşi urmă de accent jamaican ca şi soţia lui.

— Aşa credeam şi eu, domnule. Dar a intervenit ceva.

— Nu se întâmplă întotdeauna aşa? Spune-mi.

Ainslie repetă, pe scurt, ce discutase cu părintele Uxbridge şi necesitatea de a pleca de îndată.

— V-am sunat ca să obţin aprobarea dumneavoastră.

— O ai. Cine conduce?

— Îl iau pe Rodriguez.

— Asta-i bine, dar fii cu ochii pe el, Malcolm. Băiatul conduce ca un cubanez ţicnit.

Ainslie zâmbi.

— Este exact ce-mi trebuie în acest moment.

— Chestia asta va da peste cap vacanţa familiei tale?

— Probabil că da. Încă n-am sunat-o pe Karen. O voi face pe drum.

— Oh, rahat! Chiar îmi pare rău.

Ainslie îi povestise lui Newbold de planurile lor speciale pentru mâine, care implicau atât cea de-a opta zi de naştere a fiului lor, Jason, cât şi pe cea de-a şaptezeci şi cincea a bunicului lui matern, George Grundy, fost general de brigadă în armata canadiană. Familia Grundy locuia într-o suburbie a oraşului Toronto. Pentru dubla sărbătorire planificaseră o reuniune specială de familie.

— La ce oră decolează de aici cursa aceea spre Toronto? se interesă Newbold.

— La nouă şi cinci.

— Şi la ce oră îl prăjesc pe Animal?

— La şapte.

— Ceea ce înseamnă că vei fi departe la opt. Prea târziu ca să revii la Miami. Ai verificat ce zboruri sunt spre

Toronto de la Jacksonville sau Gainesville?

— Nu încă.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, Malcolm. Sună-mă din maşină cam peste o oră.

— Mulţam. Aşa am să fac.

În drum spre ieşirea din secţia Omucideri, Ainslie înşfăcă un magnetofon şi echipament pentru a-l ascunde sub haine. Indiferent care era ultima declaraţie a lui Doil, cuvintele sale îi vor supravieţui.

Jorge Rodriguez îl aştepta la parterul clădirii Poliţiei, la Biroul de Patrulări.

— Am înregistrat preluarea maşinii. Secţiunea treizeci şi şase. Şi-am luat şi telefonul mobil»

Jorge era cel mai tânăr dintre detectivii de la Omucideri, fiind, din multe puncte de vedere, un protejat de-al lui Ainslie, iar nerăbdarea sa era acum un atu.

— Hai s-o luăm din loc.

Ieşiră din clădire în pas alergător, simţind imediat umiditatea agresivă care învăluia Miami de câteva zile. Ainslie aruncă o privire spre cer, care era senin, cu excepţia câtorva nori cumulus, înstelat şi cu o semilună pe el.

Peste câteva minute, cu Jorge la volan, părăsiră parcarea Poliţiei, făcând un viraj rapid spre Northwest Third Avenue. Două cvartale mai încolo, ajunseră la intrarea spre nord a autostrăzii 95, de unde vor continua să meargă pentru încă şaisprezece kilometri, apoi vor coti spre autostrada cu taxă a Floridei, cu patru sute optzeci de kilometri de parcurs.

Era ora 11:10 P.M.

Maşina de serviciu cerută de Ainslie era un Chevrolet Impala, alb-albastru, cu aer condiţionat, echipat complet, aparţinând Poliţiei din Miami, în mod clar oficială.

— Vrei să pornesc luminile şi sirena? îl întrebă Jorge.

— Nu încă. Să vedem cum merge, dar pune-ţi piciorul pe acceleraţie şi nu-l lua de acolo.

Traficul pe autostradă era lejer şi ei deja goneau cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, ştiind că o maşină cu

însemnele poliţiei, chiar dacă nu se mai afla în jurisdicţia din Miami, nu va fi oprită pentru depăşire de viteză.

Malcolm se cuibări în scaunul lui şi privi pe fereastră. Apoi îşi căută telefonul mobil şi formă numărul de acasă.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, Malcolm! Nu cred nici în ruptul capului!

— Mă tem că este adevărat, îi spuse mohorât lui Karen.

— Te temi! De ce te temi?

Cu o clipă mai înainte, răspunzând la telefonul lui Ainslie, prima întrebare a lui Karen fusese:

— Scumpule, când vii acasă?

Când îi spusese că nu va ajunge acasă în această noapte, temperamentul ei, pe care şi-l dezvăluia rareori, făcu explozie. El încercă din greu să-i explice şi să justifice ceea ce făcea, însă fără niciun succes. Iar ea continuă:

— Aşadar, ţi-e teamă ca nu cumva să ofensezi gunoiul ăla uman care este pe cale să fie electrocutat, aşa cum şi trebuie! Ţi-e teamă să nu pierzi vreun indiciu din cazurile tale idioate? Dar nu ţi-e teamă, cum de ţi-ar putea fi, că-l vei dezamăgi pe propriul tău fiu, chiar de ziua lui. Fiul tău, Malcolm, în caz că ai uitat, pe fiul tău, care de-abia aşteaptă ziua de mâine, după ce numărase zilele şi contase pe tine…

Ainslie se gândi cu jale că tot ceea ce spunea Karen era cât se poate de adevărat. Şi, totuşi… Cum ar putea-o face pe Karen să înţeleagă? Să înţeleagă că un poliţai, mai ales un detectiv de la secţia Omucideri, era întotdeauna la datorie. Că nu exista nicio cale de a evita să se conformeze apelului primit, indiferent de ce se întâmpla cu viaţa lui personală.

— Mă simt îngrozitor pentru Jason. Trebuie să ştii asta, zise el cu glas monoton.

— Chiar trebuie? Ei, să fiu a naibii dacă ştiu asta, pentru că dacă ţi-ar fi păsat cât de cât ai fi aici, cu noi, în loc să fii pe drum spre criminalul pentru care ai dat totul la o parte, mai ales propria ta familie.

Ainslie îşi înăspri vocea:

— Karen, trebuie să mă duc. Pur şi simplu nu am de ales. Nicio şansă!

Cum ea nu-i răspunse, el continuă:

— Uite, am să încerc să prind un zbor de la Jacksonville sau Gainesville, ca să fim împreună la Toronto. Tu doar ia-mi valiza.

— Trebuia să călătorim toţi trei împreună! Tu, Jason, eu, familia ta! Sau ai uitat cu totul?

— Karen, ajunge!

— Şi, bineînţeles, ziua tatălui meu contează prea puţin, singura lui aniversare de şaptezeci şi cinci de ani din viaţa lui şi cine ştie câte vor mai fi. Dar în mod clar, niciunul dintre noi nu contează atât, în comparaţie cu acea creatură, Animalul. Aşa-i spui tu, nu-i aşa? Un animal care vine pe primul plan, înaintea noastră, a tuturor.

— Nu-i adevărat! protestă el.

— Atunci dovedeşte-o! Unde eşti acum?

Ainslie căută cu privirea tabelele indicatoare de pe I–95.

— Karen, nu mă pot întoarce acum. Îmi pare rău că nu înţelegi asta, dar decizia a fost luată.

Soţia sa tăcu o clipă, apoi îşi reluă discursul cu o voce sugrumată şi el ştiu că era gata să izbucnească în plâns.

— Îţi dai seama ce ne faci, Malcolm?

Cum el nu răspunse, auzi un clic când ea îi închise.

Abătut, opri telefonul mobil. Încărcat de vinovăţie, îşi aminti de câte ori o dezamăgise pe Karen punând îndatoririle sale oficiale înaintea vieţii de familie. Cuvintele lui Karen, rostite acum o săptămână, îi reveniră în minte: „Malcolm, pur şi simplu, viaţa noastră nu mai poate continua aşa”. Spera din tot sufletul ca ea să nu fi vorbit serios.

În maşină se lăsă o tăcere pe care Jorge avu bunul simţ de a nu o tulbura. În cele din urmă, Ainslie rosti pe un ton sumbru:

— Nevestei mele îi place la nebunie să fie măritată cu un poliţai.

Jorge răspunse cu prudenţă:

— O nebunie, nu?

— Nici nu-mi dau seama de ce, adăugă Ainslie cu amărăciune. Tot ce-am făcut eu a fost să-mi bat joc de tot concediul, numai de dragul de a trăncăni puţin cu un criminal care va muri mâine-dimineaţă. N-ar face la fel oricare alt soţ cumsecade?

Jorge dădu din umeri.

— Eşti poliţai la Omucideri. Unele lucruri tre' luate ca atare. Nu-i poţi face pe ceilalţi să le înţeleagă. Eu n-am să mă căsătoresc niciodată, adăugă el.

Deodată, Jorge apăsă acceleraţia până la podea, ţâşnind în viteză pentru a depăşi o maşină şi a lăsa în spate o alta care venea din urmă. Şoferul acesteia claxonă în semn de protest.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Calmează-te! mugi Ainslie.

Apoi, întorcându-se în scaun, făcu semn cu mâna spre maşina din spate, sperând ca şoferul să ia asta drept un semn că-şi cerea scuze. Spumega.

— Doil e cel care trebuie să moară, nu noi.

— Scuze, sergent, rânji Jorge. M-a luat valul cu graba asta.

Ainslie îşi dădu seama că Leo Newbold avea dreptate. Din când în când, Jorge conducea ca un ţicnit, dar şarmul lui cubanez rămânea neatins. Era limpede că farmecul său făcea minuni cu femeile, iar cele frumoase şi sofisticate care-l însoţeau pe Jorge peste tot păreau să-l adore, pentru ca mai apoi, din motive niciodată explicate, acestea erau periodic înlocuite.

— Având genul de aranjamente de-ale tale, de ce te-ai căsători? spuse Ainslie.

— La vârsta mea, sunt nevoit să-mi menţin toate opţiunile.

— Ei bine, e clar că asta şi faci. Eşti mereu un Romeo de primă mână. Îţi aminteşti că ieri nici chiar Ernestine n-a putut rezista farmecelor tale.

— Sergent, Ernestine-i o curviştină. Orice tip cu un

portofel în buzunarul din spate poate s-o fascineze.

— Eu aveam patruzeci de dolari în buzunar şi n-a venit la mine.

— Nu. Păi, asta-i… nu ştiu… oamenii te respectă. Fetele astea s-ar simţi ca şi cum s-ar da la unchiul lor.

Ainslie zâmbi şi zise încet:

— Te-ai descurcat bine ieri, Jorge. Am fost mândru de tine.

Şi se lăsă pe speteaza scaunului său…

Un turist în vârstă, Werner Niehaus, conducea un Cadillac închiriat când s-a rătăcit în labirintul străzilor numerotate din Miami, multe dintre ele având şi nume, uneori chiar două. De rătăcit, se rătăceau mulţi, chiar şi dintre localnici. Din nefericire, neamţul buimăcit s-a aventurat în cartierul rău famat Overtown, unde a fost atacat, jefuit şi împuşcat mortal, iar cadavrul său a fost aruncat din maşina închiriată, furată de atacatorii săi. A fost o crimă fără nicio noimă. Jaful, prezumtivul obiectiv principal, ar fi putut fi realizat uşor şi fără asta.

S-a emis imediat o alertă „fiţi pe fază” în tot statul, pentru găsirea maşinii dispărute.

Cum uciderea turiştilor străini atrăsese deja atenţia pe plan internaţional, primarul exercita presiuni tot mai mari, la fel şi consilierii municipali şi şeful poliţiei, pentru o rezolvare rapidă. Cu toate că nimic nu putea anula publicitatea negativă pentru Miami, o arestare la ţanc ar mai putea linişti spiritele.

În dimineaţa următoare, Jorge însoţit de Malcolm Ainslie, patrulau prin Overtown cu o maşină fără însemne, căutând probe sau martori oculari. Ainslie îl lăsă pe Jorge să preia conducerea şi în apropierea intersecţiei Northwest Third Avenue cu 14th Street, văzu doi traficanţi de droguri, cunoscuţi lui după numele de pe stradă, Big Nick şi Shorty Spudman1. Pe numele lui Shorty se emisese un mandat de arestare sub acuzaţia de atac în circumstanţe agravante, ceea ce constituia un delict.

Jorge sări repede din maşină urmat de Ainslie. În timp ce detectivii se apropiau din două direcţii, tăind orice

şansă de scăpare, Nick îşi îndesă ceva în pantaloni. Privi spre ei nepăsător.

Jorge stabili tonul discuţiei.

— Hei, Nick, cum mai merge?

Răspunsul fu unul prudent.

— E'n regulă aşa, tipule.

Traficantul şi detectivul se scrutau reciproc. Ştiau cu toţii că dacă poliţiştii cu limba ascuţită se apucau să-şi exercite dreptul lor de a-i opri ca să-i percheziţioneze, ar găsi droguri, poate şi arme, iar în acest caz, dealerii, ambii cu caziere lungi de-un cot, s-ar fi putut pricopsi cu sancţiuni penale îndelungate.

Jorge îl luă la întrebări pe Shorty Spudman, care măsura cam un metru cincizeci în înălţime.

— Ai auzit de turistul neamţ omorât ieri?

— La televizor. Ticăloşii le fac porcării turiştilor, ăştia-s chiar nişte tipi nasoli.

— S-aud ceva vorbe pe stradă?

— Ceva.

Ainslie interveni şi el în discuţie.

— Voi doi, băieţi, vă puteţi face un serviciu dacă ne daţi nume.

Invitaţia era cât se putea de limpede: „Haideţi să facem un târg."

După cum vedeau detectivii lucrurile, rezolvarea unei crime avea prioritate faţă de aproape orice altceva. În schimbul informaţiilor, delictele mai mici şi chiar un mandat de arestare puteau fi ignorate.

Însă Big Nick insistă:

— Habar n-avem de niciun afurisit de nume.

Jorge făcu un semn spre maşină.

— Atunci mai bine mergem cu toţii până la secţie.

La sediul central al Poliţiei, după cum ştiau Nick şi Shorty, controlul corporal total era obligatoriu, iar mandatul de arestare nu putea fi trecut cu vederea.

— Stai aşa! se băgă Shorty. Am auzit două coarde spunând că az' noapte a fost împuşcat un fraier, iar doi şmecheri i-au săltat maşina.

Jorge:

— Fetele au văzut cum s-a întâmplat?

Shorty dădu din umeri.

— Poate.

— Ia sari cu numele lor.

— Ernestine Smart şi una căreia i se spune Flame2.

— Şi unde dăm noi de ele?

— Ernestine doarme la Râul şi Trei. De Flame aia habar n-am.

— Vorbeşti de tabăra de boschetari de pe Third şi North River? zise Jorge.

— Da.

— Dacă ne-aţi vândut gogoşi, le zise Jorge celor doi, ne întoarcem şi vă găsim. Dacă se dovedeşte a fi OK, vă rămânem datori.

Jorge şi Ainslie se întoarseră la maşină. Localizarea uneia dintre prostituate le mai luă o oră.

Tabăra de boschetari de pe Third Street era sub I–95, de-a lungul râului Miami. Iniţial, fusese o zonă de parcare de centru şi zeci de aparate de taxare nefolosite zăceau, cu un aer ridicol, printre nenumăratele cutii de carton de ambalaj şi alte adăposturi şubrede, alcătuite din tot felul de resturi aruncate la gunoi, întreaga îngrămădire mizerabilă şi murdară semănând cu o fundătură de iad dintr-o ţară prăpădită de lumea a cincea. Iar fiinţele umane duceau o viaţă disperată şi degradantă printre toate acestea. Gunoaiele erau peste tot în tabără şi împrejurimi. Jorge şi Ainslie ieşiră cu grijă din maşină, ştiind că în orice clipă puteau păşi pe un morman de excremente.

Ernestine Smart şi Flame, aflară ei, împărţeau o cutie din placaj care, dacă te luai după marcaje, conţinuse cândva cauciucuri de camion. Acum se afla pe partea dinspre râu a fostei parcări. În cutie fusese tăiată o deschizătură drept uşă. Era încuiată pe dinafară cu un lacăt.

Jorge şi Ainslie se puseră în mişcare. Intrând în „tărâmul curvelor”, bulevardul Biscayne colţ cu North-West Eight Street, Biscayne şi 11th Street, Flagler East

colţ cu Third Avenue, chestionară câteva dintre prostituatele de zi, întrebându-le de Ernestine şi de Flame. Niciuna dintre ele nu fusese văzută în ziua aceea şi, în cele din urmă, detectivii se întoarseră la adăposturile boschetarilor.

De data asta găsiră uşa cutiei de placaj a Ernestinei şi a lui Flame descuiată şi deschisă. Jorge îşi băgă capul în interiorul întunecos.

— Hei, Ernestine, sunt poliţaiul tău prietenos de proximitate. Cum merge?

Se auzi o voce răguşită:

— Dacă aş avea mai mult, n-aş locui în coteţul ăsta de porci. Vrei să mi-o pui, poliţaiule? Pentru tine, azi e zi de chilipiruri.

Ernestine se holba afară din semiobscuritatea cutiei. Jorge aprecie că avea cam douăzeci de ani, în ciuda atitudinii blazate a unei femei de două ori vârsta ei. Era neagră şi fusese frumoasă cândva, dar acum avea o faţă buhăită şi străbătută de cute. Cu toate astea, avea o figură plăcută. Salopeta albă dezvăluia un trup zvelt şi sâni tari. Ernestine îi surprinse privirea lui Jorge şi păru că se amuză.

— Cu toţii vedem tot felul de lucruri, îi spuse ea. Atât doar că nu ne amintim întotdeauna.

— Dar tu ai să-ţi aminteşti dacă te ajut?

Ernestine zâmbi enigmatică. El ştiu că răspunsul era afirmativ.

Aşa se proceda cu prostituatele, şi de-asta detectivii cultivau relaţii cu ele, ca amici şi aliaţi. Prostituatele erau pline de informaţii şi le dezvăluiau dacă le plăcea poliţistul sau târgul. Nu dădeau niciodată nimic de bunăvoie; trebuia să le pui întrebările potrivite. Jorge începu s-o chestioneze prudent.

— Nu cumva, din întâmplare, lucrai chiar pe North-West Third Street colţ cu 12th Street noaptea trecută?

— Nu ştiu, poate.

— Păi, chiar mă întrebam dacă n-ai văzut doi tipi nervoşi sărind într-o maşină condusă de un alb mai în

vârstă, apoi împuşcându-l şi aruncându-l afară?

— Nu, dar am văzut un frate şi-o fătucă d’asta, de doi bani, făcându-l pe un babalâc să oprească maşina ş-apoi făcând cum ai zis tu.

Jorge îi aruncă o privire lui Ainslie, care aprobă din cap, simţind că urma să li se ceară bani.

— Hai să ne lămurim, zise Jorge. Erau un bărbat negru şi o femeie albă?

— Da.

Ernestine îl fixă cu privirea.

— Înainte să mai zic ceva, ce-ar fi să m-atingi cu vreun gologan, omule?

— Dacă ceea ce ne spui nu-s rahaturi, merită o sută.

— E super aşa.

Părea mulţumită.

— Ştii numele?

— Tipul negru e Kermit Broscoiul. Arată ca un broscoi, are nişte ochi caraghioşi, bulbucaţi. E rău de tot, întotdeauna-şi scoate fieru’.

— Şi femeia?

— Am auzit c-ar chema-o Maggie, e mereu împreună cu Kermit. Îşi fac veacul într-un local de pe Strada a Opta şi i-am văzut săltaţi pe amândoi pentru că s-au încăierat.

— Dacă ţi-aş aduce nişte poze, i-ai putea identifica?

— Cum să nu, iubitule, fac orice pentru tine.

Întinzându-se, Ernestine îi atinse obrazul lui Jorge.

— Eşti un drăgălaş.

El îi zâmbi, apoi continuă:

— Şi ce-i cu Flame? Ne-ajută şi ea?

— Va trebui să-l întrebaţi.

— Să-l?

— Flame e un travestit, zise Ernestine. Îl cheamă Jimmy Merae.

Ainslie gemu sonor.

— Nu ca martor! În niciun caz!

Jorge dădu din cap. Un el/ea, un bărbat care voia să-şi facă operaţie de schimbare de sex şi, între timp, se îmbrăca şi trăia ca o femeie, era ceva obişnuit în

promiscuitatea lumii interlope. Şi mai mult decât atât, după cât se părea, Flame trecea drept prostituată. Nu exista nicio posibilitate ca un astfel de specimen să poată fi adus în instanţă; ar fi iritat juriul, aşa că uitaţi de Flame. Ernestine ar fi fost un martor bun şi s-ar putea să mai găsească şi alţii.

Jorge îi spuse lui Ernestine:

— Dacă tot ceea ce ne-ai spus se potriveşte, te căutăm cu banii în următoarele două zile.

Acest gen de plăţi făcute pentru informatori erau disponibile dintr-un fond de cheltuieli la care aveau acces detectivii. În acel moment, radioul portabil al lui Ainslie anunţă numărul unităţii sale, 1910.

El răspunse „QSK“, însemnând „continuaţi transmisiunea”.

— Sună-l pe locotenentul tău.

Folosindu-se de aceeaşi staţie portabilă, care putea funcţiona şi ca telefon, Ainslie formă numărul lui Leo Newbold.

— Am reuşit să facem un salt în cazul Niehaus, zise Newbold. Poliţia statală a găsit maşina dispărută, cu doi suspecţi. Sunt aduşi acum aici.

— Domnule, să nu-mi spuneţi, făcu Ainslie verificându-şi notiţele. Este un negru, pe nume Kermit şi o fată albă, Maggie?

— Da! Ei sunt. De unde ştii?

— Jorge Rodriguez are un martor. O prostituată. Ea spune că va face identificarea.

— Spune-i lui Jorge că s-a descurcat minunat. Mai bine-aţi veni aici. Haideţi să terminăm asta repede.

Faptele ieşiră, încet, la iveală. Un poliţist al statului Florida, care reţinuse alerta lansată cu o zi în urmă de poliţia din Miami, văzuse şi oprise maşina dată în urmărire şi-i arestase pe ocupanţii ei, un bărbat de culoare, Kermit Kaprum, în vârstă de nouăsprezece ani, şi Maggie Thorne, douăzeci şi trei de ani. Amândoi aveau revolvere de calibrul .38, trimise pentru analiză balistică.

Ei le povestiră poliţiştilor că în urmă cu aproximativ o

oră găsiseră maşina abandonată, cu cheile în contact şi că o luaseră să se plimbe. Era o minciună sfruntată, dar uniformele n-o contestară pentru că ştiau că detectivii de la Omucideri aveau să le pună întrebările potrivite.

Când Jorge şi Ainslie ajunseră la Omucideri, Kaprum şi Thorne fuseseră deja aduşi acolo şi erau ţinuţi în camere separate de interogare. O verificare în baza de date dezvălui că amândoi aveau cazier, cu începere de la vârsta de optsprezece ani. Tânăra femeie, Thorne, fusese închisă pentru furturi şi avea condamnări mărunte pentru prostituţie. Kaprum avea două condamnări pentru furtişag şi tulburarea liniştii publice. Era mai mult ca sigur că amândoi erau înregistraţi şi pentru delicte comise ca minori.

Secţia de Omucideri a poliţiei din Miami era total altfel decât acele unităţi de detectivi, gălăgioase şi frenetice, aşa cum le arătau filmele de la televizor în care publicul putea intra după voie, iar comportamentul era foarte relaxat. Situată la cel de-al cincilea etaj al clădirii, sediul central al Poliţiei din Miami, ca o fortăreaţă, la secţia Omucideri se putea ajunge numai cu liftul din holul principal. Oricum, uşa de la etajul cinci nu se deschidea decât cu o cartelă specială de acces. Nimeni altcineva nu mai deţinea astfel de carduri în afara detectivilor de la Omucideri, personalului civil al secţiei şi a câtorva ofiţeri superiori. Întregul personal al poliţiei şi vizitatorii ocazionali necesitau aprobări primite în prealabil, dar chiar şi atunci nu puteau urca decât însoţiţi de un posesor al cartelei de acces.

Arestaţii şi suspecţii aduşi la Omucideri ajungeau printr-o intrare bine păzită de la subsol şi cu un lift de securitate care urca direct în biroul secţiei. Rezultatul era un mediu liniştit, controlat.

Jorge Rodriguez şi Malcolm Ainslie priviră prin geamul-oglindă la suspecţii închişi în încăperi diferite, pentru interogatorii.

— Avem nevoie de cel puţin o mărturisire, spuse Ainslie.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Jorge.

— Vrei să-i interoghezi pe amândoi?

— Da. Pe fată prima. Te superi dacă intru singur?

În mod normal, un suspect de crimă era interogat de doi detectivi, însă succesele anterioare ale lui Jorge cu interogatoriile lui solo constituiau un argument convingător, mai ales acum.

Ainslie dădu din cap.

— Dă-i drumul.

În timp ce interogatoriul suspectei Maggie Thorne începuse, Ainslie urmărea şi asculta prin geamul de observaţie. Suspecta era palidă şi părea mai tânără decât anii ei, îmbrăcată în blugi pătaţi, rupţi şi o bluză murdară. Dacă-şi pune o rochie pe ea şi se spală pe faţă, ar fi chiar drăguţă, aprecie Ainslie. Aşa cum era acum, părea dură şi scorţoasă, legănându-se nervoasă în scaunul metalic de care era încătuşată. Când Jorge îşi făcu apariţia, ea trase de cătuşe, lovindu-le de scaun şi strigă:

— De ce mă-sa trebuie să port astea?

Jorge zâmbi uşor şi se duse să i le scoată.

— Ei, cum îţi merge? Eu sunt detectiv Rodriguez. Vrei o cafea sau o ţigară?

Thorne îşi frecă încheieturile mâinilor şi bombăni ceva despre lapte şi zahăr. Părea cu o idee ceva mai degajată acum, cu toate că neîncrederea persista. Greu de dovedit, se gândi Ainslie.

Ca de obicei, Jorge adusese un termos, două pahare de plastic şi ţigări. Turnă cafea pentru amândoi continuând să vorbească în acelaşi timp. Deci, nu fumezi, ei? Mda. Nici eu. Tutunul e o chestie periculoasă... (Dar nu atât cât 38-ul fetei, chibzui Ainslie). Îmi pare rău, va trebui s-o bei fără zahăr... Hei, te superi dacă-ţi spun Maggie? Eu sunt Jorge... Vezi tu, dacă pot, am să te ajut. De fapt, cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt... Nu, nu-s doar nişte căcaturi. Adevărul, Maggie, este că ai dat de o grămadă de necazuri, iar eu încerc, pe cât posibil, să-ţi uşurez soarta...

Ainslie stătea în spatele geamului-oglindă bătând tactul cu piciorul. Aplică-i codul Miranda, Jorge, se gândi

el nerăbdător, ştiind că Jorge nu mai putea face un pas până când nu-i citea lui Thorne drepturile de care beneficia, inclusiv cel la un avocat. Desigur, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit un anchetator în acest stadiu critic ar fi fost prezenţa restrictivă a unui avocat, motiv pentru care detectivii de la Omucideri încercau să prezinte litania Miranda în aşa fel încât răspunsul să fie „nu”.

Îndemânarea lui Jorge de a obţine acest răspuns devenise legendară. Începea cu un pre-interogatoriu, cu totul legal, pe parcursul căruia aduna informaţiile de bază: numele suspectului, adresa, data naşterii, ocupaţia, numărul de asigurări sociale…

Însă Jorge proceda cu o încetineală deliberată, făcându-şi răgaz pentru comentarii. Aşadar, te-ai născut în august, Maggie? Hei, şi eu la fel. Asta ne face Lei, dar eu nu prea cred în rahaturile alea de zodiace. Tu?

În pofida abordării inofensive, fata era încă neîncrezătoare, aşa că Jorge lăsă faza de pre-interogatoriu să curgă mai departe, deşi încă nu pomenise de crima investigată.

Maggie, doar încă vreo câteva detalii personale. Eşti măritată? Nu? Nici eu. Poate mă căsătoresc cândva. Ei, n-ai şi tu vreun prieten? Kermit? Păi, mi-e teamă că şi Kermit a dat de necazuri, iar ţie nu prea ţi-e de ajutor acum. Poate că-i chiar el cel care te-a împins aici. Ce-mi poţi spune de maică-ta? Uau! N-ai văzut-o niciodată? Păi, atunci ce-i cu taică-tău? Bine, bine, nu-ţi mai pun întrebări despre ei.

Jorge se aşeză lângă Thorne, atingându-i braţul sau umărul din când în când. În cazul unor suspecţi, îi apuca de mână, era chiar în stare să-i facă să plângă. Însă Thorne era dură, aşa că Jorge se abţinu. Totuşi, existau limite în ceea ce privea durata unui pre-interogatoriu.

E cineva pe care ai vrea să-l contactez pentru tine, Maggie? Păi, dacă te răzgândeşti, fă bine şi spune-mi.

De afară, Ainslie aştepta încordat să audă declaraţia Miranda. Între timp, examina fata. Ceva din figura ei îi era familiar, însă, în pofida abilităţii de „recunoaştere instantanee” pentru care poliţiştii erau antrenaţi, nu o

putea plasa undeva. Capacitatea ei de a scăpa îl uluia.

Okay, Maggie, avem multe de discutat, dar acum trebuie să te întreb ceva: eşti dispusă să vorbeşti cu mine ca până acum, fără prezenţa unui avocat?

Jorge mergea pe muchie de cuţit printre prevederile legii.

Aproape imperceptibil, Thorne dădu din cap a aprobare. Grozav, pen' că şi mie-mi place să discut. Dar e ceva de care trebuie să scăpăm, ştii tu, astea-s regulile. Aşa că trebuie să-ţi spun următoarele, Maggie. Ai dreptul de a nu spune nimic…

Litania oficială continuă, mai mult sau mai puţin precisă: nu eşti obligată să discuţi cu mine sau să-mi răspunzi la vreo întrebare… Iar dacă discuţi cu mine, tot ce spui poate fi folosit ca probă împotriva ta… Ai dreptul la un avocat oricând. Dacă nu-ţi poţi permite unul, îţi va fi dat unul din oficiu…

Ainslie ascultă cu atenţie.

Cu toate că încăperile pentru interogatorii erau izolate fonic, vocile puteau penetra geamul-oglindă dinaintea lui, pentru ca ulterior să poată depune mărturie, dacă era necesar, că avertismentul Miranda fusese rostit. Nu mai conta că vocea lui Jorge devenise prevenitoare şi degajată; ceea ce avea importanţă erau cuvintele potrivite, cu toate că Thorne de-abia dacă le acorda atenţie.

Sosise vremea pentru cea de-a doua mişcare calculată a lui Jorge.

Acum, Maggie, ori continuăm să vorbim, ori eu mă întorc la lucru şi n-ai să mă mai vezi…

Pe figura fetei apăru o expresie de îndoială: Ce se întâmplă mai departe dacă acest tip dispare? Jorge recunoscu semnele. Era aproape de succes.

Maggie, ai înţeles ce ţi-am spus adineauri? Eşti sigură? Okay, atunci am rezolvat-o şi pe asta. Oh, încă ceva! Trebuie să-mi semnezi o hârtie. Confirmă ceea ce spuneam.

Thorne semnă formularul oficial cu un scris scrijelit, dar certificând astfel că, după ce fusese informată asupra

drepturilor ei, acceptase să discute cu detectivul Rodriguez fără a cere prezenţa unui avocat.

Ainslie puse deoparte notiţele pe care le scrisese. Jorge avea acum mână liberă, iar el era deja convins de vinovăţia celor doi şi aprecie că vor avea măcar o mărturisire completă în cel mult o oră. Până la urmă se făcură două ore. În timp ce Jorge îşi continua interogatoriul, întâi cu Thorne, apoi într-o altă încăpere cu Kaprum, deveni tot mai clar că nu avuseseră un plan coerent de unde să înceapă, fapt care dusese la comiterea unei crime în locul unui simplu jaf. Ulterior crezuseră cu toată convingerea că ar putea scăpa nepedepsiţi ţesând un păienjeniş de minciuni, toate părându-li-se ingenioase, dar ridicole pentru oricine avea experienţă în rezolvarea cazurilor de crimă.

Jorge, adresându-i-se lui Thorne: Acum despre maşina în care vă aflaţi tu şi Kermit, Maggie. I-ai spus poliţistului că tocmai o găsiserăţi cu câteva minute în urmă, cu cheile în contact, şi aţi luat-o pentru o plimbare... Ei, ce-ar fi dacă ţi-aş spune că avem un martor care v-a văzut pe amândoi în acea maşină, noaptea trecută? De asemenea, în vehicul era mai mult de o duzină de cutii golite de băutură şi ambalaje pentru mâncare. Totul a fost trimis pentru verificarea amprentelor. Ce-ar fi dacă amprentele tale şi ale lui Kermit sunt găsite pe chestiile alea? De fapt, ar dovedi ceva, Maggie, pentru că vor arăta că amândoi aţi fost în maşina aceea mai mult timp decât cele „câteva minute” pomenite de voi.

Jorge sorbi din cafea şi aşteptă. Thorne bău şi ea dintr-a ei.

Încă ceva, Maggie. Când ai fost arestată şi percheziţionată aveai la tine o grămadă de bani, mai mult de şapte sute de dolari. Nu te deranjează să-mi spui şi mie de unde-i ai? Ce lucrezi şi pentru cine? Chiar aşa! Trebuie să fi avut o mulţime de slujbe ciudate să poţi aduna atâta bănet. Care sunt numele angajatorilor tăi? Ei, atunci dă-mi numai un nume sau două şi o să-i contactăm pe oameni... Nu poţi spune niciun nume? Maggie, nu-ţi faci niciun

serviciu acum.

Bine, să mergem mai departe. Deci, printre dolarii găsiţi asupra ta erau amestecate şi nişte mărci germane. Pe astea de unde le aveai?

Deutschemarks, Maggie, bani nemţeşti. Ai fost în Germania în ultima vreme? Oh, haide, Maggie! Cum să uiţi aşa ceva? Ai mărcile de la domnul Niehaus? El a fost domnul ucis. Tu l-ai împuşcat cu pistolul acela al tău, Maggie? Arma este acum verificată. Ne vor spune dacă ai făcut-o. Maggie, îţi vorbesc ca prieten. Ai necazuri, necazuri mari şi cred că ştii asta. Mi-ar plăcea să te pot ajuta, dar înainte de asta va trebui să începi să-mi spui adevărul... Uite, mai ia nişte cafea. Gândeşte-te la asta, Maggie. Adevărul va uşura lucrurile, mai ales pentru tine. Pentru că atunci când voi cunoaşte adevărul, voi putea să te sfătuiesc ce să faci...

Iar mai târziu, cu celălalt suspect mai tânăr, Kaprum, ai cărui ochi erau bulbucaţi ca la broască, Ainslie îşi dădu seama că interogatoriul era mai dur: Okay, Kermit, în ultima jumătate de oră te-am tot ascultat răspunzându-mi la întrebări şi ştim amândoi că totul nu-i decât o porcărie. Acum, hai să recapitulăm şi să lămurim nişte lucruri. Tu şi cu prietena ta, Maggie, aţi oprit maşina, l-aţi jefuit pe bătrân, apoi l-aţi omorât. Acum pot să-ţi spun că Maggie a recunoscut tot. Am mărturisirea ei scrisă, în care afirmă că ideea a fost a ta, că tu ai tras glonţul care l-a omorât pe domnul Niehaus...

Kaprum, în vârstă de nouăsprezece ani, sări în picioare şi începu să urle ca un bezmetic:

— Curva asta mincinoasă! Ea a făcut-o, a fost ideea ei, nu a mea! Eu doar am vrut...

Hei, potoleşte-te! Opreşte-te acum, Kaprum! M-ai auzit? Calmează-te!

Era ca şi cum ai câştiga la loterie, se gândi Jorge. Kaprum, reacţionând la ceea ce considera el drept trădarea lui Maggie Thorne, era acum nerăbdător să relateze propria lui versiune a evenimentelor. Poate că Ainslie zâmbea, dar îşi aminti de bietul neamţ mort.

O declaraţie Miranda îi fusese prezentată mai înainte lui Kaprum, nu era nevoie să fie repetată. Aşadar, Kermit, eşti gata să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în realitate, şi acum vreau adevărul, da? Dacă da, atunci înseamnă că-ţi faci singur un serviciu... Okay, să începem cu momentul când tu şi cu Thorne aţi oprit maşina şi aţi luat-o... Bine, o să punem numele lui Thorne prima dată, dacă aşa vrei tu... Aşadar, unde eraţi amândoi când...

Jorge scria pe un carnet de notiţe în timp ce Kaprum vorbea repede, scăpând amănunte fără să-i pese de consecinţe, nereuşind să-şi dea seama că nu avea aproape nicio importanţă cine şi ce anume făcuse şi că nu conta decât faptul că ei doi uciseseră în complicitate. Când Jorge îl întrebă de ce au tras, Kaprum răspunse:

— Ticălosul ăla bătrân a sărit cu gura pe noi. Lătra o grămadă de căcaturi pe care nu le-am înţeles. Nu-i mai tăcea gura aia afurisită, omule.

Când termină, folosind pixul pe care i-l dăduse Jorge, Kaprum îşi trecu iniţialele pe fiecare pagină certificând că o citise, apoi semnă ceea ce devenise o mărturisire completă. Câteva ore mai târziu, raportul balistic dezvălui că în cadavrul neamţului se găsiseră trei gloanţe. Unul fusese tras cu pistolul lui Kaprum, iar două, cu al lui Maggie Thorne. Concluzia medicului legist arătă că glonţul lui Kaprum doar ar fi rănit victima. Oricare din cele trase de Thorne îi putuse provoca moartea instantanee.

Ainslie fu solicitat în altă parte, apoi reveni chiar la timp să asculte cea de-a doua şedinţă de discuţii dintre Jorge şi Thorne. La sfârşit, tânăra fată îi puse o întrebare cu o expresie cât se putea de serioasă:

— Şi-acum ce are să se întâmple? Ne eliberează condiţionat?

Jorge nu făcu nicio tentativă de a-i răspunde, iar Ainslie ştia de ce.

Ce-ai putea să-i spui cuiva atât de ignorant în privinţa gravităţii celor dezvăluite şi a consecinţelor inevitabile care vor surveni curând? Cum să-i spună Jorge unei tinere fete: „Nu, nu există nici cea mai mică şansă de eliberare

condiţionată, de eliberare temporară pe cauţiune sau să mai ieşi vreodată din închisoare. Ceea ce-i aproape sigur, este că, după ce veţi fi amândoi judecaţi înaintea unui juriu şi a unui judecător, veţi fi găsiţi vinovaţi de crimă şi veţi muri pe scaunul electric”?

În instanţă, avocaţii apărării vor lansa tot felul de moţiuni, vor polemiza şi vor bate câmpii, plângându-se că mărturisirile lui Thorne şi Kaprum au fost obţinute sub presiune. S-ar putea să fie folosită şi noţiunea de „şmecherie” şi nu fără temei, admise Ainslie. Dar un judecător înarmat cu declaraţiile conform cărora fusese rostit codul Miranda, iar acuzaţii renunţaseră de bunăvoie la drepturile lor, va respinge obiecţiile şi mărturisirile vor rămâne valabile.

Cât despre „şmecherie”, Ainslie ajunsese să creadă că era justificată. Când era vorba de vreo crimă gravă, dovezile sigure şi de netăgăduit erau greu de obţinut şi, din cauza unor avocaţi vicleni, uneori vinovaţii plecau liberi. Inevitabil îţi venea în minte cazul O.J. Simpson, însă declaraţiile lui Thorne şi Kaprum, indiferent de modul în care fuseseră obţinute, reprezentau un adevăr şi vor duce la dreptate, iar din punctul de vedere al societăţii şi al lui Ainslie asta conta cel mai mult.

Amintindu-şi de mărturisiri, Ainslie reveni cu gândul la Elroy Doil şi la motivul acestei acţiuni interminabile. Se întrebă aşa cum o făcuse şi când primise telefonul din Raiford, ceva mai devreme: Ce fel de mărturisire va auzi?

Se uită afară, spre însemnele de pe şosea. Părăsiseră I-95 şi se aflau acum pe autostrada cu taxă a Floridei, având Orlando ca primă destinaţie, la trei sute douăzeci şi unu de kilometri distanţă.

Malcolm Ainslie aţipise imediat după ce trecuseră de Fort Lauderdale şi fu trezit de o zguduitură, poate un hop pe autostradă ori, mai probabil, un raton; cadavrele lor zăceau peste tot pe carosabil. Se întinse şi se îndreptă din spate, apoi verifică ora: zece minute trecute de miezul nopţii. Putea vedea în faţă o bifurcaţie de ieşire spre West Palm Beach, ceea ce însemna că se aflau la o treime din

distanţa spre Orlando. Jorge observă că maşina rula pe ultima bandă din stânga, prin traficul destul de intens de pe autostrada cu plată.

Ainslie se întinse după telefon şi tastă numărul locotenentului Newbold. Când acesta răspunse, îl anunţă:

— Bună seara, domnule. Miami se vede bine de-aici.

— Hei, Malcolm, e totul în regulă?

Ainslie privi la stânga sa.

— Cubanezul ţicnit încă nu m-a făcut praf.

Newbold chicoti şi spuse:

— Ascultă, am verificat nişte zboruri pentru tine şi-am făcut rezervare. Cred că te putem trimite la Toronto mâine după-amiază.

— Asta-i o veste bună, locotenente. Mulţam!

Îşi notă detaliile: la ora 10.05, un zbor Delta de la Jacksonville spre Atlanta, cu legătură pentru un zbor Air Canada spre Toronto. Ar ajunge acolo cu puţin mai mult de două ore întârziere faţă de momentul programat iniţial şi se simţi uşurat. Aranjamentul nu era cel ideal, pentru că ştia că părinţii lui Karen, care locuiau la mai bine de o oră de mers cu maşina de la aeroportul Pearson din Toronto, plănuiseră un soi de petrecere la vremea prânzului, iar el va lipsi. Dar va fi prezent la cina de familie din acea seară.

Newbold continuă:

— Pune-l pe Rodriguez să te ducă până în Jacksonville. E la doar nouăzeci şi şase de kilometri distanţă şi vei ajunge acolo fără probleme. Iar când te întorci, vedem ce cheltuieli în plus ai avut şi găsim noi o rezolvare.

— Asta s-ar putea s-o mai liniştească pe Karen.

— S-a supărat? întrebă Newbold.

— Aţi putea spune şi aşa.

Newbold oftă. Devina e la fel atunci când mă ambalez prea tare cu serviciul şi n-o pot învinovăţi. Oh, am sunat la Penitenciarul Statal. Au promis că vor simplifica formalităţile de acces, aşa că ai să ajungi repede la Animal.

— Minunat.

— Au doar o singură pretenţie. Cam cu douăzeci de

minute înainte de a ajunge la Raiford, sună-l pe locotenentul Neil Hambrick. Uite numărul lui direct.

Ainslie şi-l notă.

— Frumoasă rezolvare, domnule locotenent. Mulţam încă o dată.

— Hei, drum bun şi distracţie plăcută la Toronto.

Închizându-şi telefonul, Ainslie se gândi la relaţiile excelente dintre Newbold şi subordonaţii săi albi. La fel ca mulţi alţii de la Omucideri, lui Ainslie îi plăcea de Newbold şi-l respecta; era un veteran, cu douăzeci şi patru de ani de activitate în rândurile poliţiei, venit în Statele Unite împreună cu părinţii săi emigraţi din Jamaica în urmă cu treizeci de ani, pe când el avea cincisprezece ani. Tânărul Leo s-a înscris la Universitatea din Miami, unde s-a specializat în criminologie, iar după absolvire a intrat în Poliţie la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Pentru că era negru, discriminarea pozitivă iniţiată în anii ’80 i-a accelerat promovarea la gradul de locotenent, dar spre deosebire de alte astfel de promovări, datorită abilităţii evidente a lui Newbold, n-a provocat resentimente printre colegii săi albi. Acum era în al optulea an de şefie la secţia Omucideri.

Foarte multe lucruri s-au scris despre lipsa de armonie în secţiile de poliţie din marile oraşe, în special în cadrul Poliţiei din Los Angeles, unde discriminările urâte faţă de poliţiştii negri, atât în cadrul serviciului, cât şi în afara lui, avuseseră acordul tacit al superiorilor timp de mai mulţi ani. De-abia acum se încerca echilibrarea situaţiei şi a corectitudinii în L.A., după atâta amărăciune de ambele părţi. Prin contrast, Poliţia din Miami trecuse prin aceleaşi schimbări traumatizante cu mai bine de un deceniu în urmă, aşa că integrarea era deja un fapt încheiat şi nu dăduse decât uşoare dureri de cap datorate trecutului. Funcţiona, şi publicul era servit mai bine.

Spre surpriza lui Malcolm, Karen dormea când o sună să-i comunice noile date ale zborului pe care i le prezentă şi apoi o îndemnă să-şi reia somnul.

— Ne vedem mâine, pe la patru, sfârşi el.

Ea mormăi somnoroasă ceva, dar cu o undă de afecţiune.

— Nu cred până nu văd.

Când Ainslie închise telefonul şi se lăsă pe spetează, vocea lui Jorge îi întrerupse gândurile.

— Sergent, mai eşti catolic?

Întrebarea era cu totul neaşteptată.

— Poftim?

Jorge strecură maşina de patrulare printre trailerele care circulau pe autostradă. După ce ajunseră din nou pe banda liberă, continuă:

— Păi, erai preot cândva, iar acum nu mai eşti. Aşa că eram curios dacă ai rămas catolic?

— Nu.

— Păi, mă întrebam cum te simţi cu adevărat în expediţia asta, catolic sau nu, când te duci să-l vezi pe Animalul Doil înainte să fie legat de scaun şi ştiind că ţie ţi se datorează, în cea mai mare parte, faptul că a ajuns acolo?

— E o întrebare cam dificilă pentru ora asta din noapte.

Jorge dădu din umeri.

— E în ordine dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, te înţeleg.

Ainslie ezita. Când părăsise preoţia la treizeci de ani, după absolvirea unui seminar şi un doctorat în filosofie urmate de cinci ani de activitate ca preot într-o parohie, pur şi simplu a lăsat totul baltă, abandonând în întregime religia. Cât despre motive, în afară de confesiunea făcută câtorva prieteni apropiaţi, păstrase tăcerea nedorind să-i influenţeze şi pe alţii. Totuşi, pe măsură ce timpul trecea, deveni mai dispus să răspundă la întrebări.

— Într-un fel, îi spuse el lui Jorge, nu-i o diferenţă prea mare între poliţai şi preoţi. Un preot încearcă să-i ajute pe oameni, se luptă pentru corectitudine şi dreptate, sau cel puţin aşa ar trebui. Un poliţai de la Omucideri vrea să-i vadă prinşi pe criminali, iar dacă sunt găsiţi vinovaţi, să plătească.

— Uneori, zise Jorge, mi-aş dori să pot discuta despre chestiile astea, spunându-le pe şleau, aşa cum o faci tu.

— Despre pedeapsa capitală vrei să spui?

— Da, exact. Pe de altă parte, sunt poliţai. Câţi poliţai din ţara asta crezi tu că sunt, cu adevărat, împotriva pedepsei capitale? Doi? Poate trei? Dar şi eu sunt catolic, iar biserica se opune pedepsei capitale.

— Nu fi atât de convins, Jorge. Dedesubt, majoritatea religiilor sunt pline de ipocrizie, pentru că acceptă uciderea atunci când este acceptabil. Oh, da, cunosc teoria aceea frumoasă. Mi s-a predat şi mie: „Viaţa este un dar al Domnului şi nicio fiinţă umană nu are dreptul de a pune capăt unei vieţi”. Dar asta se aplică numai atunci când este convenabil.

— Şi când este convenabil?

— În timpul unor războaie când oamenii, nu Dumnezeu, iau vieţi. Şi fiecare ţară care participă la război, de la israeliţii din Vechiul Testament şi până la America de azi, toţi sunt convinşi că Dumnezeu este de partea lor.

Jorge râse.

— Ei, eu sper din tot sufletul ca El să fie de partea mea.

— Din cauza unor mişculaţii de-ale tale, nu prea sunt şanse mari.

— Ale mele? făcu Jorge. Tu eşti cel care şi-a predat anteriul, nu eu. Nu cred că figurezi în lista Papei cu primii zece oameni preferaţi.

Ainslie zâmbi.

— Păi, în ultima vreme, nici pe lista mea n-au fost prea mulţi papi.

— Cum aşa?

— Unii dintre ei aveau reguli diferite pentru ei faţă de cele stabilite pentru ceilalţi. Cum a fost Papa Pius al XII-lea, ai auzit de el. El este cel care a ignorat măcelărirea evreilor de către Hitler şi nu a protestat, deşi asta ar fi putut salva vieţi. Aşa tolerează religiile crima, fără a protesta.

— Părinţilor mei le-a fost ruşine când a ieşit totul la iveală, spuse Jorge. Nu s-a discutat, acum câtva timp, despre recunoaşterea vinovăţiei de către biserică?

— Ba da, în 1994, şi totul n-a durat decât o zi. O ciornă a unui document de la Vatican a ieşit la iveală în Israel; descria „ruşinea şi pocăinţa” catolică pentru Holocaust. Însă în ziua următoare Vaticanul a comunicat: „În niciun caz, nu noi. Poate că într-o zi, da, însă nu acum”. Au făcut un Galileo.

— Adică? Nu înţeleg.

— În 1633, explică Ainslie, Galileo a fost condamnat pentru erezie şi ţinut în arest la domiciliu ultimii săi opt ani de viaţă pentru că a demonstrat că Pământul se învârte în jurul soarelui. Desigur, asta era în contradicţie cu doctrina catolică, aceasta pretinzând că Pământul era centrul universului şi nu se mişca. Abia în 1992, după ceea ce Vaticanul a numit „treisprezece ani de studiu”, Papa Ioan Paul al II-lea a admis că biserica a greşit în privinţa acestui fapt pe care ştiinţa îl confirmase cu secole înainte.

— Biserica n-a făcut nimic, din 1633 şi până mai ieri?

— Trei secole şi jumătate. Roma nu se grăbeşte cu propriile sale mărturisiri.

Jorge râse.

— Dar dacă folosesc un prezervativ vineri, cel mai bine e să mă spovedesc sâmbătă, altfel o încasez!

Ainslie zâmbi.

— Ştiu, este o lume dementă. Revenind la întrebarea ta, în timpul preoţiei mele nu acceptam niciun fel de ucidere şi încă nu sunt de acord cu asta. Dar cred în lege şi atât timp cât pedeapsa capitală face parte din lege, mă conformez.

Chiar în timp ce vorbea, Ainslie îşi aminti de câţiva disidenţi, etichetaţi de avocaţii acuzării drept ţicniţi excentrici, care argumentaseră că Elroy Doil, datorită negărilor sale îndârjite, nu fusese dovedit vinovat. Ainslie nu era de acord cu asta. Era convins că vinovăţia lui fusese confirmată, dar se întrebă din nou ce era cu propunerea de mărturisire a lui Doil.

— Ai să stai să-l vezi pe Animal executat? întrebă Jorge.

— Sper că nu. O să vedem ce se întâmplă când ajungem acolo.

Jorge rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Zvonurile de prin secţie susţin că ai fi scris o carte, o chestie religioasă, grea. Mi s-a spus că a fost vândută în milioane de exemplare. Sper că ai făcut şi tu ceva milioane.

Ainslie râse.

— Nu te îmbogăţeşti fiind coautor al unei cărţi despre un studiu comparativ al religiilor. N-am nicio idee câte exemplare s-au vândut, cu toate că s-a tradus într-o mulţime de limbi şi încă o mai poţi găsi prin biblioteci.

Ceasul de bord indica ora 2.15 A.M.

— Unde suntem? întrebă Ainslie, dându-şi seama că aţipise din nou.

— Tocmai am trecut de Orlando, sergent.

Ainslie dădu din cap, amintindu-şi de alte călătorii, mult mai plăcute, pe această rută. De ambele părţi ale drumului se derula unul dintre cele mai frumoase peisaje din Florida. De la Orlando la Wildwood, optzeci de kilometri în faţa lor, autostrada devenea un drum secundar în toată regula, într-un cadru pitoresc. Afară, ascunse în beznă, erau dealuri molcome, împodobite cu flori de câmp, şiruri de brazi înalţi, lacuri liniştite şi copaci înfloriţi într-o puzderie de culori, vaci care păşteau pe terenurile întinse ale fermelor, livezi de portocali plini de fructe în acest moment al anului…

Florida, medită Ainslie, devenise unul dintre locurile binecuvântate şi râvnite de pe glob. Se părea că orice era înnoitor, sofisticat, artistic şi incitant se găsea aici, mai ales în zona Miami, un creuzet internaţional, întins şi clocotitor care cuprindea tot ce era mai bun în viaţa modernă. De asemenea, îşi aminti el, mai era şi un amalgam a tot ce putea fi mai rău.

Cândva, citise cum un explorator, Ponce de Leon, numise Florida în 1513 „pascua florida”, adică „anotimpul

florilor”, luându-se după o expresie spaniolă. Totuşi, chiar şi acum rămânea valabil motivul pentru care îi fusese dat un asemenea nume Statului însorit.

Ainslie întrebă:

— Ai obosit? Vrei să conduc eu?

— Nu, sunt bine.

Erau pe drum de ceva mai mult de trei ore, estimă Ainslie, şi străbătuseră mai bine de jumătate din distanţă. După ce ajungeau pe şoselele secundare, după ce părăseau Interstate 75 pe care vor ajunge curând, ar fi putut ajunge la Raiford la ora 5:30 dimineaţa. Cum execuţia era pregătită pentru ora 7:00, nu mai era timp de pierdut. Dacă nu intervenea o graţiere în ultima clipă, improbabilă în cazul lui Doil, nu exista nicio şansă ca execuţia să fie amânată.

Ainslie se lăsă pe spetează, făcând efortul de a-şi pune gândurile în ordine. Amintirile lui despre Elroy Doil şi toate cele întâmplate erau ca un dosar plin de notiţe şi pagini într-o harababură deplină. Îşi aminti că văzuse pentru prima dată numele lui Doil cu un an şi jumătate în urmă, când apăruse într-o listă de suspecţi generată de computer. Apoi, mai târziu, când Doil a devenit suspectul principal, secţia Omucideri a cercetat amănunţit biografia lui Doil, plecând de la primii ani ai copilăriei.

Elroy Doil avea treizeci şi doi de ani când începură crimele. Se născuse şi crescuse în cartierul „albilor săraci” din Miami cunoscut drept Wynwood. Cu toate că numele nu apare pe niciuna din hărţile aflate în circulaţie, Wynwood se întinde pe şaizeci de cvartale, într-o zonă de aproape o mie cinci sute de metri pătraţi, în mijlocul oraşului Miami, cu o populaţie majoritară de albi săraci, având şi un număr-record de crime violente, conflicte de stradă, jafuri şi reacţii brutale ale poliţiei.

Imediat, la sud-vest de Wynwood, se întinde Overtown, de asemenea nepomenit pe nicio hartă, cu o populaţie de negri săraci plus o istorie similară de criminalitate ridicată, răzmeriţe, jafuri şi brutalităţi ale poliţiei.

Mama lui Elroy Doil, Beulah, era o prostituată, dependentă de droguri şi alcoolică. Le spunea prietenilor că tatăl fiului ei „ar putea fi oricare dintre cei o sută de futălăi”, cu toate că, mai târziu, îi dezvălui lui Elroy că tatăl său putea fi un tip care făcea puşcărie pe viaţă la închisoarea Belle Glade din Florida. Chiar şi aşa, Elroy avu de-a face cu un şir lung de bărbaţi care trăiau cu mama lui pe diverse perioade de timp, amintindu-şi de mulţi dintre ei din cauza bătăilor la beţie şi a violenţelor sexuale la care-l supuneau.

Era neclar cum Beulah Doil făcuse un copil după ce trecuse prin mai multe avorturi. Explicaţia ei era că „nu m-am putut hotărî niciodată să scap de puşti”. În cele din urmă, Beulah, o persoană de un pragmatism viclean, îşi introduse fiul în lumea furtişagurilor mărunte şi-l învăţă cum să evite să-i fie „arestat curul”. Elroy învăţă repede. La zece ani fura mâncare pentru el şi Beulah, şparlind însă orice altceva-i ieşea în cale. Îi jefuia pe ceilalţi băieţi de la şcoală. Îl ajuta faptul că era înalt pentru vârsta lui şi era un bătăuş feroce.

Sub tutela lui Beulah, Elroy ajunse să speculeze legile blânde aplicabile în cazul delincvenţei juvenile. Cu toate că a fost prins de mai multe ori pentru ultraj, furturi şi mici coţcării, a fost întotdeauna eliberat şi pus sub custodia mamei sale, alegându-se doar cu câte-o bătaie pe spate.

La şaptesprezece ani, după cum află Malcolm Ainslie cu mult timp după aceea, Elroy Doil a fost pentru prima dată suspectat de crimă. A fost surprins fugind de la locul unde se petrecuse un omor, fiind reţinut pentru a fi chestionat. Dat fiind statutul său juvenil, mama lui a fost adusă la secţia de poliţie unde-l ţineau, iar Doil a fost interogat de detectivi în prezenţa mamei lui.

Dacă ar fi existat vreo dovadă clară împotriva lui, Elroy ar fi fost pus sub acuzaţie pentru crimă la fel ca un adult. Dar se nimeri că Beulah ştia destule încât să refuze să coopereze şi nu permise amprentarea voluntară a fiului ei, fapt care l-ar fi putut implica printr-un cuţit găsit la

locul crimei. În cele din urmă, din lipsă de probe suficiente pentru a putea fi reţinut, poliţia îl eliberă pe Doil, iar crima rămase nerezolvată.

Câţiva ani mai târziu, când deveni suspect într-o serie de omoruri, dosarul său juvenil rămase închis, iar amprentele sale nu fură incluse în el. După cum se întâmplă, imediat ce Doil deveni oficial major, la optsprezece ani, îşi folosi experienţa dobândită pe stradă ca minor pentru a-şi continua îndeletnicirile sale delictuale. N-a fost prins niciodată şi, prin urmare, n-a existat niciun fel de cazier de-al său, ca adult. Doar mult mai târziu, când Departamentul Poliţiei scotoci prin trecutul lui Doil, au fost găsite informaţii cruciale uitate sau ascunse până atunci.

Vocea lui Jorge răsună brusc:

— Avem nevoie de benzină, sergent. Hai să oprim la Wildwood, ceva mai în faţă.

Era aproape ora 3 dimineaţa.

— Bine, dar fă în aşa fel încât să pară o pauză de alimentare la curse. Eu am să alerg să fac rost de ceva cafea.

— Şi chipsuri. Nu, mai bine fursecuri. Avem nevoie de fursecuri.

Ainslie îl privi cu afecţiune şi-şi dădu seama de ce uneori îl considera pe Jorge ca pe un fiu. În timp ce se îndreptau spre ieşirea de pe autostradă, amândoi distingeau luminile mai multor staţii de benzină. Wildwood era un tronson tradiţional de repaus pe timpul zilei, un amalgam de magazine pentru turişti, pline de mărfuri de proastă calitate, iar pe timpul nopţii un loc de oprire pentru alimentare, preferat de şoferii camioanelor de cursă lungă.

Jorge alese staţia de benzină cea mai apropiată, aparţinând companiei Shell. Lângă ea era un restaurant Waffle House, cu program nonstop şi o parcare în apropiere. Vreo şase siluete neclare erau adunate în jurul a două maşini. Când îşi făcu apariţia alb-albastra, spre farurile care se apropiau se ridicară nişte capete şi se

întoarseră câteva feţe. Apoi, cu o rapiditate incredibilă, totul se schimbă. Personajele se despărţiră, unele aruncându-se într-o parte, altele luând-o la fugă, fosta scenă de grup devenind, dintr-odată, un amestec de picioare şi braţe învârtindu-se nebuneşte. Uşile unor maşini parcate fură aproape smulse, personajele se aruncară în interior şi în timp ce portierele se închideau încă, maşinile demarară şi se îndepărtară. Luând-o pe şosele secundare, evitând autostrada principală, dispărură pe dată.

Jorge şi Ainslie izbucniră în râs.

— Dacă n-am făcut altceva în noaptea asta, rosti Ainslie, măcar am spulberat o afacere cu droguri.

Amândoi ştiau că 1–75 devenea o rută periculoasă în puterea nopţii. În afară de traficanţi de droguri, aici se mai aflau hoţi, prostituate şi tâlhari, cu toţii căutând ceva acţiune. Dar vederea unei maşini de poliţie le stricaseră socotelile.

Anslie îi dădu lui Jorge bani pentru benzină, apoi, la Waffle House, cumpără cafea şi fursecuri păstrând bonurile pentru decontarea cheltuielilor. În afară de asta, amândoi vor primi banii pentru orele suplimentare făcute cu deplasarea de noapte.

Îşi sorbeau cafeaua prin gaura din capacul de plastic al ceştilor din carton, în vreme ce Jorge reveni cu maşina pe 1–75.

Acum Ainslie şi Jorge se aflau la 434 de kilometri nord de Miami, rămânând încă vreo sută şaizeci de kilometri de parcurs. Traversau cu viteză traficul auto, în mare parte alcătuit din vehicule de transport. Era ora 3.30 dimineaţa.

— O să reuşim, sergent. Nicio problemă, se avântă Jorge.

Pentru prima oară de când plecaseră din Miami, Ainslie se simţi relaxat. Scrută bezna prin parbriz şi murmură:

— Nu vreau decât să-l aud cum o spune.

Se referea la Doil şi, într-un fel, admise că, prin ceea

ce spusese, Karen avusese dreptate. Interesul lui pentru Doil depăşise sfera profesională. După ce examinase carnagiul lăsat în urmă pe locul fiecărei crime, după ce-l vânase pe ucigaş luni la rând, după ce observase lipsa totală de remuşcări a lui Doil, Ainslie consideră că omenirea trebuia să scape de acest individ. Voia să-l audă pe Doil mărturisind crimele şi voia să-l vadă murind în pofida a ceea ce-i spusese lui Jorge mai devreme. Acum chiar părea că aşa va fi.

În acel moment răsună glasul lui Jorge:

— Oh, nu! Se pare că sunt probleme serioase în faţă.

Traficul spre nord pe 1–75 se aglomerase şi încetinea. Înaintea lor, camioanele se pregăteau să oprească, la fel şirurile de automobile dintre ele. Dincolo de linia de demarcaţie, pe benzile spre sud, pe contrasens, nu era nici măcar un singur vehicul.

— La naiba! La naiba!

Ainslie lovi bordul cu pumnul. Alb-albastra încetini şi acum înainta ca melcul spre şirurile de stopuri aprinse mai în faţă. La distanţă se vedeau girofarurile vehiculelor de la urgenţă.

— Bagă-te în faţă, ordonă el. Foloseşte luminile.

Jorge aprinse girofarurile lor albastre, roşii şi albe şi se strecurară prin trafic mergând pe partea dreaptă a drumului. Se deplasau cu viteză constantă, dar cu prudenţă, depăşind celelalte vehicule, acum oprite. Portierele camioanelor şi maşinilor se deschideau, oamenii se aplecau în afară încercând să descifreze cauza ambuteiajului.

— Mai repede! ordonă Ainslie. Să nu mai pierzi niciun minut.

În câteva secunde, câteva maşini de patrulare ale Poliţiei statale din Florida deveniră vizibile în faţă, cu girofarurile lor sclipind, blocând toate benzile de circulaţie, inclusiv cea de urgenţă, pe care se apropia maşina poliţiei din Miami. Un locotenent de la circulaţie ridică mana, făcându-le semn să oprească şi se îndreptă spre maşina lor. Ainslie ieşi afară.

— Băieţi, sunteţi cu totul în afara terenului vostru de vânătoare. V-aţi rătăcit? zise locotenentul.

— Nu, domnule.

Ainslie îşi ridică insigna de identificare, pe care celălalt o inspectă.

— Suntem în drum spre Raiford şi nu avem prea mult timp.

— Atunci am veşti proaste, sergent. Acest drum e închis. A fost un accident nasol în faţă. O cisternă a derapat şi s-a răsturnat.

— Domnule locotenent, trebuie să trecem!

Glasul ofiţerului se înăspri:

— Ascultă aici! în faţă e un dezastru. Şoferul e mort şi credem că mai sunt doi oameni blocaţi în maşina în care a intrat cisterna. Rezervorul s-a fisurat şi optzeci de mii de litri de benzină cu cifră octanică superioară se revarsă pe autostradă. Încercăm să blocăm tot traficul înainte ca vreun idiot să aprindă vreun chibrit. Maşinile de pompieri, cu spumă ignifugă, sunt deja pe drum, dar nu sunt încă aici. Aşa că, nu! Nu aveţi nicio şansă să treceţi. Vă rog să mă scuzaţi.

Răspunzând apelului unui alt ofiţer, locotenentul se îndepărtă.

Ainslie spumega.

— Avem nevoie de un alt traseu.

Jorge desfăşurase deja harta Floridei pe capota motorului şi dădu din cap neîncrezător.

— Nu mai avem timp, sergent. Va trebui să ne întoarcem pe 1–75, apoi s-o luăm pe drumurile secundare. Ne-am putea rătăci cu uşurinţă. Nu putem trece peste spumă?

— Nicio şansă. Spuma Triple-F constă mai mult din săpun lichid şi-i alunecoasă ca naiba. În afară de asta, dedesubt este benzină; o maşină atât de încinsă ca a noastră ar putea stârni un adevărat infern. Aşa că nu avem de ales, trebuie să ne întoarcem. Nu mai avem timp de pierdut. Să-i dăm drumul!

În timp ce urcau în alb-albastra lor, locotenentul de la

patrula de circulaţie alergă spre ei.

— O să ne dăm silinţa să vă ajutăm, spuse el repede. Tocmai am vorbit cu Dispeceratul. Se ştie de voi şi de ce vă duceţi la Raiford, aşa că uitaţi care-i planul: de aici vă întoarceţi la Micanopy, asta-i ieşirea 73. Vă înscrieţi pe ea, o luaţi spre vest pe autostrada 441.

Jorge scria notiţe, iar locotenentul continuă:

— Ajungeţi aproape imediat pe 441. Acolo viraţi spre stânga şi o luaţi spre nord, spre Gainesville; nu-i un drum rău, ar trebui să mergeţi destul de repede. Chiar înainte de Gainesville vă veţi intersecta cu autostrada 331. Este un semafor acolo. Pe 331, vă aşteaptă una dintre maşinile noastre de patrulare. La comandă se află poliţistul Sequira. Luaţi-vă după el. Vă va însoţi tot drumul până la Raiford.

Ainslie dădu din cap.

— Mulţam, locotenente. E Okay dacă ne folosim luminile şi sirena?

— Folosiţi tot ce aveţi. Şi, la naiba, toţi de aici ştim de Doil. Faceţi în aşa fel încât ticălosul să se prăjească.

Jorge deja pusese maşina pe direcţia de mers. Trecu peste limita dintre benzi, alcătuită din iarbă şi pietriş, viră abrupt spre stânga şi o luă spre sud cu luminile de intervenţie aprinse, sirena vuind şi acceleraţia lipită de podea.

Acum se aflau în limită acută de timp. Ainslie ştia asta. La fel şi Jorge. Întârzierea şi redirecţionarea îi vor costa aproape o oră, poate mai mult. Ceasul de pe bord arăta 5.34 dimineaţa. Animalul urma să fie executat în mai puţin de o oră şi jumătate. Ceea ce rămăsese de parcurs, presupunând că totul mergea la fix, putea lua cam patruzeci de minute, şi asta însemna că ar ajunge la Raiford la ora 6.14. Ţinând cont de cât îi trebuia lui Ainslie să intre în penitenciar şi să ajungă la Doil plus timpul necesar la sfârşit, când deţinutul era dus spre scaunul electric şi legat, răgazul cel mai lung la care putea spera Ainslie era de aproape jumătate de oră.

Nu era suficient! Nici măcar pe-aproape.

Dar trebuia să se mulţumească şi cu atât.

— Oh, rahat! mormăi Ainslie, tentat să-i spună lui Jorge să gonească şi mai tare.

Însă nu exista nicio posibilitate să poată face asta. Jorge şofa superb, cu ochii aţintiţi pe şoseaua dinaintea lor, cu buzele strânse şi mâinile lipite de volan, îi dăduse notiţele lui Ainslie, care folosea o lanternă să le citească cu glas tare atunci când era necesar. Autostrada 441, pe care se aflau acum, era mai dură decât 1–75, cu multe intersecţii cu şosele secundare şi un trafic greoi, de camioane. Cu toate astea, Jorge manevra la greu, făcând ca fiecare secundă să conteze. Luminile de intervenţie şi sirena erau de folos. Unii dintre şoferii de camion, observându-i în oglinda retrovizoare, se dădeau la o parte spre a le face loc. Însă începuse o ploaie uşoară şi pe alocuri erau pânze de ceaţă, ambele contribuind la încetinirea lor.

— Fir-ar să fie! se burzului Ainslie. N-o să ajungem la timp.

— Avem o singură şansă.

Jorge se aplecase înainte, cu privirile lipite de şosea; mai mări puţin viteza.

— Ai încredere în mine!

Asta-i tot ce pot face, se gândi Ainslie. E momentul lui Jorge; poate vine şi al meu. Oricum, îşi zise el, încearcă să te destinzi, gândeşte-te la altceva. La Doil. Va veni cu vreo surpriză? Va spune, în sfârşit, adevărul, aşa cum n-a făcut în timpul procesului său?

Procesul senzaţional pentru crimă intentat lui Elroy Doil a adus titluri pe prima pagină în aproape toate ziarele din ţară şi a figurat zilnic în emisiunile televizate. Unii au demonstrat în afara sălii de judecată, pancartele lor cerând pedeapsa cu moartea. Jurnaliştii s-au întrecut, unii fără succes, pentru spaţiul restrâns oferit presei în sala de judecată.

Furia publicului a fost amplificată de decizia procurorului de a-l judeca pe Doil doar pentru cea mai recentă faptă, crima de gradul unu comisă asupra lui Kingsley şi Nellie Tempone, un cuplu de negri vârstnici,

bogaţi şi respectaţi, care au fost torturaţi cu cruzime şi apoi ucişi în casa lor din cartierul exclusivist din Miami, Bay Heights. Cât despre celelalte zece crime comise de Doil, după cum se credea, ar rămâne pe veci nerezolvate dacă era găsit vinovat şi executat pentru uciderea soţilor Tempone.

Decizia controversată a procurorului statal, Adele Montesino, luată în urma sugestiilor făcute de procurorii aflaţi mai sus pe scara ierarhică, a stârnit revolta familiilor celorlalte victime, acestea dorind să se facă dreptate în numele celor dragi pe care-i pierduseră. Media a relatat pe larg despre indignarea lor, oferind ocazia de a lega public numele lui Doil de celelalte crime anterioare. Ziarele şi televiziunile nu-şi făceau decât rareori probleme privind responsabilităţile lor în astfel de cazuri. Aşa cum o spusese un redactor, „unde aţi mai auzit ca un criminal în serie să te dea în judecată pentru calomnie?”.

Astfel, atenţia publicului şi criticile se amplificară.

Şeful poliţiei din Miami se făcuse cunoscut prin faptul că-i ceruse procurorului de stat să includă măcar una dintre dublele omucideri printre acuzaţiile aduse lui Doil. Însă Adele Montesino, o femeie scundă şi solidă, în vârstă de cincizeci şi patru de ani, căreia i se spunea „pitbullul”, rămase neclintită. Era la cel de-al treilea mandat de patru ani şi-şi anunţase deja intenţia de a nu mai candida pentru încă unul, aşa că îşi putea permite să-şi exercite independenţa.

Sergentul Malcolm Ainslie se numărase printre cei care participaseră la o întrunire înainte de proces, pentru stabilirea strategiei, în timpul căreia dna Montesino a declarat:

— Având cazul Tempone, vom pune la punct o acuzare beton.

Îşi folosi degetele pentru a sublinia punctele cruciale.

— Doil a fost arestat la locul crimei mânjit cu sângele ambelor victime. Avem cuţitul găsit în posesia lui, identificat de medicul legist drept arma crimei, de asemenea năclăit de sângele victimelor. În plus, avem şi un

martor ocular serios pentru aceste crime, care va fi simpatizat de juriu. Niciun juriu din lume nu l-ar lăsa pe Doil să scape din asta. Martorul ocular la care se referea era nepotul în vârstă de doisprezece ani al celor doi Tempone, Ivan. Băiatul se afla în vizită la bunicii săi şi era singura persoană prezentă în casă, în afară de cei doi bătrâni, atunci când îi atacase Doil.

Tânărul Ivan era în încăperea alăturată, unde rămăsese încremenit, privind tăcut şi îngrozit prin uşa întredeschisă cum bunicii lui erau înjunghiaţi şi tăiaţi încontinuu. Deşi era înspăimântat, ştiind că ar fi fost ucis dacă era găsit, băiatul a avut tăria şi curajul de a se strecura în tăcere spre un telefon şi a sunat la 911. Cu toate că poliţia a sosit prea târziu pentru a-i salva pe Kingsley şi pe Nellie Tempone, ofiţerii au ajuns la ţanc pentru a-l prinde pe Elroy Doil aflat pe proprietatea victimelor sale, cu mâinile înmănuşate şi hainele pline de sânge. După ce fu tratat pentru şocul suferit, Ivan descrise atacul limpede şi calm, încât Adele Montesino ştiu imediat că va fi convingător în calitate de martor.

— Însă dacă îl punem sub acuzare şi pentru celelalte cazuri, continuă procurorul statal, nu vom avea aceleaşi dovezi pozitive şi incontestabile în niciunul dintre ele. Da, există doar probe circumstanţiale. Putem dovedi fapta şi că Doil era acolo când s-au petrecut crimele şi că nu are niciun alibi. La prima crimă în serie există o amprentă palmară parţială care este aproape sigur a lui Doil, deşi tehnicienii noştri de la amprentare atrag atenţia că au doar şapte puncte confirmate, în loc de nouă sau zece necesare pentru o identificare pozitivă. De asemenea, dr. Sanchez a declarat că cuţitul Bowie3, folosit pentru uciderea soţilor Tempone, nu este acelaşi ca în celelalte cazuri. Oh, ştiu, s-ar putea să fi avut mai multe cuţite, şi probabil că aşa a fost, dar poliţia n-a mai găsit niciunul. Prin urmare, puteţi fi siguri că orice avocat al apărării se va folosi de toate aceste puncte slabe. Iar dacă apărarea reuşeşte să insufle suficiente dubii asupra cestor crime, un juriu s-ar putea să înceapă să se întrebe dacă nu cumva şi

cazul nostru beton este la fel de şubred. Uitaţi cum stă treaba, vom obţine un verdict vinovat pentru Tempone, care-l va trimite pe Doil pe scaunul electric. Nu-l putem ucide pe individ decât o singură dată, corect?

În pofida protestelor, procurorul statal refuză să-şi modifice tactica. În cele din urmă, ceea ce Montesino nu prevăzuse a fost că eşecul ei de a-l acuza pe Doil de măcar una dintre crimele duble din seria celor douăsprezece prezumtive va lăsa o puternică impresie post-proces printre susţinătorii abolirii pedepsei capitale, conform căreia existau dubii asupra întregii afaceri, extinzând această părere chiar şi asupra cazului în care Doil a fost găsit vinovat şi condamnat la moarte. Procesul final pentru asasinarea cuplului Tempone abundase în confruntări, polemici furtunoase şi chiar violenţe, după cum îşi amintea Malcolm Ainslie.

Din moment ce acuzatul nu dispunea de resurse financiare, judecătorul în exerciţiu, Rudy Olivadotti, numise un avocat experimentat în cazuri de crimă, Willard Steltzer, care să-l apere pe Doil. Steltzer era binecunoscut în comunitatea judiciară din Miami, parţial pentru performanţele sale strălucitoare în instanţă, cât şi pentru aspectul şi manierele lui excentrice. La patruzeci de ani, încă refuza să se conformeze ţinutei tradiţionale adoptată de avocaţi, optând pentru costume şi cravate străvechi, în general din anii cincizeci, cumpărate de la magazinele specializate. De asemenea, îşi purta părul lung şi negru ca tăciunele strâns într-o coadă.

Nedezminţindu-se, prima acţiune a lui Steltzer în calitate de avocat al lui Doil enervă acuzarea şi pe judecătorul Olivadotti. Susţinând că ar fi imposibil de găsit un juriu imparţial în Dade County, din cauza mediatizării excesive, Steltzer depuse o moţiune pentru schimbarea locului procesului. Judecătorul, în pofida iritării sale, decise în favoarea moţiunii şi procesul fu mutat la Jacksonville, Florida, la aproape şase sute patruzeci şi trei de kilometri nord de Miami. Într-o altă stratagemă a apărării, Steltzer încercă să-l declare bolnav mintal pe

clientul său. El aduse în discuţie accesele de furie ale lui Doil, faptul că fusese brutalizat în timpul copilăriei, că era de o violenţă feroce, lucru demonstrat la închisoare, şi că era un mincinos patentat, aspect subliniat de insistenţa cu care Doil susţinea că nu fusese niciodată în apropierea familiei Tempone, contrar dovezilor declarate concludente până şi de consilierul apărării.

Toate erau motive valide pentru declararea nebuniei, credea Steltzer, iar judecătorul Olivadotti acceptă din nou fără nicio tragere de inimă. Ordonă ca Doil să fie examinat de trei psihiatri certificaţi de stat a căror activitate a durat patru luni. La sfârşit, psihiatrii ajunseră la concluzia că toate evaluările naturii şi deprinderilor lui Elroy Doil prezentate de avocatul său erau adevărate. Cu toate astea, aspectele semnalate nu-l făceau pe Doil nebun. Punctul crucial era că el ştia diferenţa dintre bine şi rău. Astfel, judecătorul îl declară pe Doil apt din punct de vedere mintal şi decise să fie judecat pentru crimă de gradul unu.

Prezenţa lui Doil la proces nu prea putea fi uitată de cei care au asistat la el. Era un bărbat imens, de un metru nouăzeci şi cinci, cântărind o sută treizeci şi unu de kilograme. Avea trăsături alungite, un piept lat, iar mâinile sale musculoase erau imense. Tot ce ţinea de Elroy Doil era supradimensionat, inclusiv ego-ul său. În fiecare zi intra rânjind în sala de judecată, cu un mers ţanţoş, ameninţător. Combinaţia îl făcea să pară indiferent la evenimentele din jurul său, afişând o atitudine care persista pe toată durata procesului său şi chiar mai departe. Un reporter emise o concluzie: „Elroy Doil ar fi putut foarte bine să-şi ceară propria condamnare.“

Ceea ce l-ar fi putut ajuta, aşa cum se întâmplase şi în alte ocazii, ar fi fost prezenţa mamei sale, foarte abilă în chestiunile delictuale şi legale, însă Beulah Doil murise de SIDA cu câţiva ani înainte. Aşa că Doil rămase agresiv şi ostil. Chiar în timp ce era selecţionat juriul, Doil scăpa remarci către avocatul său: „Scoate de-aici afurisita aia de maimuţă unsuroasă!”, referindu-se la mecanicul auto pe care Willard Steltzer fusese pe cale să-l accepte ca jurat.

Pentru că dorinţele unui acuzat contau, Steltzer fu nevoit să renunţe la mecanic folosindu-se de o recuzare evidentă.

Iar când o femeie de culoare, plină de demnitate, arătă o oarecare empatie faţă de Doil, el strigă:

— Cioara asta proastă n-ar pricepe adevărul nici dacă ar lovi-o!

Femeia fu lăsată să plece.

În acel moment, judecătorul, care până atunci se abţinuse de la orice comentariu, îl avertiză pe acuzat:

— Dle Doil, mai bine v-aţi potoli şi-aţi tăcea din gură.

Se lăsă un moment de linişte în timpul căruia Willard Steltzer, vizibil tulburat şi strângându-şi clientul de braţ, îi vorbi la ureche cu un aer sever. După aceea, întreruperile încetară în timpul selectării juriului, dar se reluară când principalele sesiuni ale procesului începură.

Un medic legist din Dade County, dr. Sandra Sanchez, se afla în boxa martorilor. Ea relată că un cuţit Bowie, năclăit de sângele victimelor şi găsit în posesiunea lui Elroy Doil, era arma cu care fuseseră ucişi Kingsley şi Nellie Tempone. În acel moment Doil, cu faţa schimonosită de furie, se ridică de la masa unde stătea şi strigă:

— Căţea afurisită, de ce le spui minciuni? Toate-s minciuni! Nu-i cuţitul meu. Eu nici măcar nu eram acolo!

Judecătorul Olivadotti, un zbir cu avocaţii, însă cunoscut pentru întreaga îngăduinţă acordată acuzaţilor, îl atenţionă sever:

— Dle Doil, dacă nu faci linişte, am de gând să recurg la măsuri extreme pentru a te reduce la tăcere. Acesta este un avertisment serios.

La care Doil răspunse:

— Du-te-n mă-ta, judecătorule. M-am săturat să stau aici, să ascult toate căcaturile astea. Asta nu-i tribunal. Aţi hotărât deja ce şi cum, aşa că executaţi-mă, fir-ar al naibii! Să terminăm odată!

Îmbujorat de furie, judecătorul i se adresă lui Willard Steltzer:

— Avocat, îţi ordon să-l readuci pe clientul dumitale la realitate. Acesta este ultimul meu avertisment. Curtea ia

o pauză de cincisprezece minute.

După întrerupere, Doil apăru nervos, însă tăcut, în vreme ce doi specialişti în cercetări la locul crimei depuseră mărturie. Apoi, când veni şi rândul lui Ainslie şi descrise arestarea la reşedinţa Tempone, Doil explodă. Sărind de pe locul său, traversă în goană sala de judecată şi se aruncă asupra lui Ainslie, urlând obscenităţi:

— Poliţai uneltitor şi nemernic ce eşti… nici măcar nu eram acolo… Popă blestemat şi borât. Dumnezeu te urăşte! Ticălos, mincinos…

În vreme ce Doil lovea cu pumnii, Ainslie de-abia dacă se apără, ridicându-şi un braţ ca pavăză, fără să riposteze. În câteva clipe, doi aprozi şi un gardian de la penitenciar se aruncară asupra lui Doil. Trăgându-l de acolo, îi puseră braţele la spate, îi prinseră cătuşele, apoi îl aruncară la podea cu faţa în jos.

Judecătorul Olivadotti întrerupse procesul din nou. Când fu reluat, Elroy Doil era cu un căluş strâns la gură şi încătuşat de un scaun greu. Judecătorul i se adresă cu severitate:

— Niciodată, dle Doil, la nicio altă înfăţişare în instanţă nu am mai ordonat ca un acuzat să fie imobilizat aşa cum eşti tu acum, şi regret mult această acţiune. Însă comportamentul dumitale agresiv şi limbajul abuziv nu-mi dau de ales. Dacă însă avocatul tău mă va aborda mâine, înainte de reluarea procesului, având promisiunea dumitale solemnă că te vei comporta adecvat, indiferent cât va dura acest proces, voi lua în considerare renunţarea la măsurile de imobilizare. Dar atenţie, dacă promisiunea dumitale va fi încălcată, nu va mai exista o a doua şansă; restricţiile vor rămâne în vigoare pe întreaga durată a procesului.

Ziua următoare, Steltzer făcu promisiunea în numele clientului său, iar căluşul lui Doil fu îndepărtat, însă cătuşele rămaseră la locul lor. Dar nu trecu o oră de la începerea înfăţişării, când Doil sări în sus de pe scaun şi urlă la judecător:

— Du-te şi trageţi-o cu mă-ta, dobitocule!

După asta căluşul rămase la locul lui pe întreaga durată a procesului. În ambele circumstanţe când restricţiile fură impuse, judecătorul avertiză juriul:

— Restricţiile cerute de mine pentru a fi aplicate acuzatului nu vor avea niciun efect asupra verdictului dumneavoastră. Veţi fi preocupaţi numai de dovezile prezentate aici.

Ainslie îşi aminti că se gândise cât de greu era pentru juraţi să ignore imaginea spectacolelor lui Doil din sala de judecată. Dar dacă asta influenţase sau nu decizia lor, la încheierea procesului de şase zile, după şase ore de deliberări, juriul reveni în instanţă cu un verdict unanim: „Vinovat de crimă de gradul unu."

Inevitabil, urmă condamnarea la moarte. După aceea, cu toate că încă insista că este nevinovat, Doil refuză să coopereze pentru un apel asupra sentinţei şi respinse cu încăpăţânare toate celelalte posibilităţi de apel în numele său. Chiar şi aşa, era nevoie de o hârţogărie substanţială înainte ca mecanismul legal să stabilească o dată a execuţiei. Procedurile legitime şi obositoare dintre pronunţarea sentinţei şi execuţie durară un an şi şapte luni. Dar acum nu mai exista cale de întoarcere, venise ziua şi odată cu ea întrebarea ispititoare: Ce voia Doil să-i spună lui Ainslie în ultimele momente ale vieţii sale? Asta dacă reuşeau să ajungă la timp…

Jorge gonea tot spre nord, pe autostrada 441, prin ceţuri şi ploaie. Ainslie se uită la ceas: 5.48. Îşi căută carnetul de notiţe şi telefonul mobil, apoi formă numărul. I se răspunse brusc după primul apel.

— Penitenciarul Statal.

— Cu locotenentul Hambrick, vă rog.

— Hambrick la telefon. Sunteţi sergentul Ainslie?

— Da, domnule. Ne aflăm la douăzeci de minute distanţă.

— Ei, v-aţi descurcat bine, iar noi ne vom da toată silinţa să vă ajutăm când ajungeţi aici. Înţelegeţi că nu poate fi amânat nimic?

— Înţeleg asta.

— Sunteţi deja cu escorta?

— Nu… Un moment! Văd nişte lumini de semafor în faţă.

Jorge aprobă energic din cap când i se înfăţişară două lumini verzi.

— Îndreptaţi-vă direct într-acolo, îi instrui Hambrick. Însoţitorul dumneavoastră se află în apropiere. Îl anunţăm chiar acum pe poliţistul Sequira. Se pune în mişcare când ajungeţi acolo.

— Mulţumesc, locotenent.

— Okay, acum ascultaţi cu atenţie. Urmaţi-l pe Sequiera îndeaproape. Deja aveţi liber la poarta exterioară şi la două puncte de control după ea. Turnul vă va lumina cu proiectoarele, însă continuaţi-vă deplasarea. Opriţi-vă la intrarea Administraţiei. Vă voi aştepta. Aţi priceput?

— Priceput.

— Presupun că eşti înarmat, sergent.

— Da, sunt.

— Vom intra imediat în camera de control, unde veţi preda toate armele, muniţia şi insignele de poliţie. Cine conduce maşina?

— Detectivul Jorge Rodriguez. În civil.

— Îi vom furniza instrucţiuni separate când ajungeţi aici. Ascultă, sergent. Trebuie să vă mişcaţi repede, OK?

— Voi fi pregătit, locotenente. Mulţumesc.

Ainslie se întoarse spre Jorge şi-l întrebă:

— Ai auzit ce-a spus?

— Absolut tot, sergent.

Lumina semaforului din faţă se schimbă în roşu, dar Jorge nici n-o luă în seamă. Aproape fără să încetinească se înscrise pe intersecţia de patru benzi şi viră spre dreapta. Direct în faţa lor, maşina de patrulare în culorile negru şi galben, un Mercury Marquis, plină de antene radio pe caroserie şi girofaruri strălucitoare, se şi pusese în mişcare. Alb-albastra din Miami se poziţionă drept în spatele ei şi, în câteva clipe, cele două vehicule deveniră o unică străfulgerare aiuritoare, gonind năvalnic prin noapte.

Ulterior, când Ainslie încercă să-şi amintească porţiunea finală a călătoriei de şase sute patruzeci şi trei de kilometri, descoperi că tot ce-i mai rămăsese în minte era un montaj vag şi rapid. Din câte putu calcula mai târziu, acoperiseră ultimii treizeci şi cinci de kilometri de şosele şerpuitoare în mai puţin de paisprezece minute. O dată, observă el, ajunseseră la viteza de o sută patruzeci şi opt de kilometri pe oră.

Unele puncte de control îi erau cunoscute lui Ainslie din vizitele sale anterioare. Primul, orăşelul Waldo, apoi aeroportul Gainesville la dreapta; trecuseră de ambele atât de repede, încât niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama. Apoi Starke, mohorâtul oraş-dormitor de lângă Raiford; ştia că acolo erau case modeste, magazine anoste, moteluri ieftine, staţii de benzină vraişte, însă nu văzu nimic din toate acestea. După Starke, era un interval de beznă… o senzaţie că trecuseră de nişte copaci… totul pierzându-se într-o miasmă de grabă.

— Am ajuns, spuse Jorge. Iată Raifordul, direct în faţă.

Penitenciarul Statal Florida arăta ca o fortăreaţă imensă şi chiar asta era. Tot aşa şi celelalte două închisori din spate. În mod paradoxal, Penitenciarul Statal se afla oficial în Starke, nu în Raiford. Celelalte două, situate în Raiford, erau Penitenciarul Raiford şi Centrul Corecţional Union. Însă numai Penitenciarul Statal Florida dispunea de facilităţi pentru condamnaţii la moarte şi tot acolo aveau loc şi execuţiile.

Sub privirile lui Ainslie şi Jorge se derula o succesiune de structuri mohorâte, austere, din beton, un complex de o mie cinci sute de metri lungime punctat de şiruri după şiruri de ferestre de celulă, înguste şi bine zăbrelite. O clădire funcţională cu un singur nivel ieşea în evidenţă, găzduind Administraţia Penitenciară Statală. O altă masă imensă din beton, aflată pe o latură cu trei etaje fără ferestre, conţinea atelierele închisorii.

Trei rânduri de garduri din sârmă groasă înconjurau întregul perimetru, fiecare gard având nouă metri

înălţime, suluri peste suluri de sârmă ghimpată în vârf şi o serie de fire electrice care le alimentau cu curent. Din loc în loc, de-a lungul gardurilor se înălţau turnuri din beton, nouă cu totul, populate cu gardieni înarmaţi cu puşti, mitraliere, gaze lacrimogene şi proiectoare. De acolo, ei puteau ţine sub supraveghere întreaga închisoare. Cele trei garduri creau două spaţii similare, paralele. În interiorul îngrădirilor bântuiau câini de atac special antrenaţi, printre ei ciobăneşti germani şi pitbulli.

Apropiindu-se de Penitenciarul Statal, ambele maşini, cea de la circulaţie şi cea a poliţiei din Miami, încetiniră, iar Jorge, care vedea pentru prima oară acest complex, fluieră încetişor.

— Este greu de crezut, zise Ainslie, dar câţiva tipi au reuşit să scape de aici. Totuşi, mulţi dintre ei n-au ajuns prea departe.

Privi spre ceasul de bord, 6.02 dimineaţa, şi-şi aminti că Elroy Doil va evada, în mai puţin de o oră, în cel mai sinistru mod posibil.

Jorge clătină din cap.

— Dacă asta ar fi casa mea, sunt absolut sigur că aş încerca să scap de aici.

Poarta exterioară a închisorii statale şi parcarea întinsă dincolo de ea erau scăldate în lumină. Zona parcării era într-un freamăt neobişnuit pentru acest moment al zilei, iar interesul public în execuţia lui Doil atrăsese mulţi reporteri la locul faptei şi cel puţin alţi o sută dădeau târcoale prin împrejurimi, sperând să afle amănunte despre ultimele acţiuni. Mai multe care de reportaj ale televiziunilor erau parcate în apropiere.

Ca de obicei, protestatarii se adunaseră în grupuri mici, scandând lozinci. Unii aveau pancarte prin care denunţau execuţia de azi şi pedeapsa capitală în general; alţii ţineau lumânări aprinse.

Un soi nou de protestatari ţineau pancarte pe care se putea citi: DIN IMPOZITELE VOASTRE SE ACHITĂ ACEASTĂ EXECUŢIE şi OPRIŢI SINUCIDEREA SPONSORIZATĂ DE STAT. Aceştia, în cea mai mare parte,

erau tineri avocaţi sau susţinătorii lor care obiectau faţă de faptul că unor criminali condamnaţi, precum Elroy Doil, li se permitea să decidă împotriva lansării procedurilor îndelungate de apel. După fiecare condamnare la moarte, un apel era automat trimis la Curtea Supremă din Florida, dar dacă era respins aşa cum aproape toate erau, alte apeluri lansate puteau cere şi zece ani, sau chiar mai mult, de eforturi legale. Acum, în loc de asta, unii deţinuţi acceptau pedeapsa capitală pentru crimele lor şi o lăsau să fie executată. Guvernatorul statului decisese cu înţelepciune că, în cazul în care un deţinut condamnat lua această hotărâre, era vorba de libertatea lui sau a ei de a alege şi nu de „sinucidere”. Cât despre avocaţii protestatari, guvernatorul comentă sarcastic: „Sunt mai puţin preocupaţi dacă deţinuţii condamnaţi mai au vreo înfăţişare în instanţă decât de propria lor zi în plus în instanţă.“

Ainslie se întrebă dacă aceşti protestatari se gândeau vreun moment la victimele reduse la tăcere ale criminalului. Trecând de parcare, Ainslie şi Jorge se apropiară de poarta principală, o cale de acces pe două benzi, unde nişte siluete în uniformă stăteau de gardă, în mod normal, în acest punct, toţi noii sosiţi trebuiau să prezinte documentele de identificare şi să fie chestionaţi asupra treburilor lor la închisoare. În loc de asta, gardienii în uniformă, în pantalonii lor de un verde-galben şi cămăşile albe, lăsară să treacă ambele maşini de poliţie. În acelaşi moment, un proiector dintr-un turn de pază acoperi vehiculele şi le însoţi în drumul lor spre clădirile penitenciarului. Ainslie şi Jorge îşi ridicară mâinile pentru a-şi feri ochii.

Au fost trataţi la fel şi în celelalte puncte de control şi, în câteva momente, se apropiară de clădirea Administraţiei. Anslie mai vizitase închisoarea de câteva ori, de obicei pentru a-i chestiona pe suspecţii de crimă şi o dată pentru a-l aresta pe un deţinut sub acuzaţii noi, dar niciodată nu ajunsese atât de repede în interior.

Maşina de patrulare se opri la intrarea în complexul

administrativ şi Jorge manevră alb-albastra din Miami lângă ea. Când Ainslie ieşi afară, văzu un bărbat zvelt, de culoare, îmbrăcat în uniforma gardienilor din penitenciar, cu trese de locotenent, înaintând spre ei. În vârstă de patruzeci şi ceva de ani, avea o mustăcioară subţire şi purta ochelari cu lentile semicirculare peste ochii pătrunzători. Pe unul dintre obraji avea o cicatrice lungă. Vorbea repezit şi, plin de încredere, întinse mâna.

— Sergent Ainslie, sunt Hambrick.

— Bună dimineaţa, domnule locotenent. Mulţumesc pentru toate aranjamentele.

— Nicio problemă, să ne mişcăm.

Locotenentul deschidea drumul deplasându-se rapid de-a lungul coridorului puternic luminat, o conexiune bine păzită între sistemul de securitate exterior şi clădirea cu celule din faţa lor. Zăboviră amândoi puţin pentru verificările din faţa a două porţi separate, din oţel, acţionate electric, apoi înaintea unei porţi groase, tot din oţel, care avea legătură cu principalul coridor din blocul cu celule, la fel de lat ca o autostradă cu patru benzi şi întins pe întreaga lungime a celor şapte blocuri de celule ale închisorii.

Hambrick şi Ainslie se opriră la intrarea într-o încăpere de control, protejată cu oţel şi sticlă blindată. În interior erau doi gardieni şi o femeie locotenent. Hambrick se apropie de cei doi bărbaţi aflaţi în faţa intrării şi trase de un sertar metalic; Ainslie îşi lăsă acolo pistolul său Glock de 9 mm, un încărcător cu cincisprezece gloanţe şi legitimaţia sa de poliţie. Obiectele fură trase în interiorul camerei de control, unde vor fi plasate într-un seif până la recuperarea lor. Nimeni nu-l întrebase nimic despre dispozitivul de înregistrare de sub haina lui, pe care şi-l ataşase în maşină. Se decise să nu spună nimic.

— Să mergem, zise Hambrick, dar în acelaşi moment un grup de circa douăzeci de oameni ieşi din coridorul din spate şi le blocă înaintarea. Nou-veniţii erau vizitatori bine îmbrăcaţi; toţi păreau hotărâţi şi gravi, în timp ce gardienii penitenciarului îi zoreau pe coridor. Privind spre Ainslie,

Hambrick rosti:

— Martorii.

Ainslie îşi dădu seama că grupul era condus spre camera de execuţii, cei „doisprezece cetăţeni respectabili”, aşa cum cerea legea, plus alţii a căror prezenţă fusese aprobată de guvernatorul închisorii, deşi întotdeauna erau mai mulţi solicitanţi pentru asistarea la o execuţie decât locurile disponibile. Limita era de douăzeci şi patru. Martorii au fost adunaţi nu departe de aici şi aduşi la închisoare cu un autobuz. Era un semn că evenimentele se derulau conform programului stabilit şi că ora 7 dimineaţa se apropia.

Privind feţele celor din grup, Ainslie recunoscu o femeie, senator al statului, şi doi bărbaţi care erau membri ai Camerei Reprezentanţilor din stat. Politicienii se întreceau în a asista la execuţii, nădăjduind că prezenţa lor la astfel de scene de lege-şi-ordine le va aduce mai multe voturi. Apoi, fu uluit să vadă un anumit chip: consilierul municipal din Miami, Cynthia Ernst, care fusese, cândva, importantă în viaţa lui, dar acum îşi dădu seama de ce ţinea să privească execuţia lui Doil Animalul. Privirile li se încrucişară o clipă, iar Ainslie simţi brusc că inspira adânc, efectul pe care ea îl avea, invariabil, asupra lui. Mai simţi că şi ea era conştientă de prezenţa lui, cu toate că nu dezvălui asta prin nimic, iar când trecu pe lângă el, expresia ei rămase rece.

Câteva momente mai târziu martorii plecară, iar locotenentul Hambrick şi Ainslie se puseră în mişcare.

— Directorul te lasă să foloseşti Camera Morţii ca să discuţi cu Doil, zise Hambrick. Ţi-l aducem acolo. A fost deja pregătit.

Locotenentul îşi privi ceasul.

— Ai cam jumătate de oră la dispoziţie. Apropo, ai mai văzut vreo execuţie?

— Da, o dată.

Asta se întâmplase cu trei ani în urmă. La cererea unei familii îndoliate, Ainslie însoţise un cuplu tânăr, soţ şi soţie, ce aleseseră să asiste la moartea unui criminal înrăit

care o violase şi apoi o ucisese pe fiica lor de opt ani. Ainslie rezolvase cazul şi participase din spirit de datorie, însă găsise experienţa tulburătoare.

— Vei mai vedea una, spuse Hambrick. Doil a cerut să fii martor şi s-a aprobat.

— Dar pe mine nu m-a întrebat nimeni, îşi reveni Ainslie. Dar presupun că asta nu-i ceva relevant.

Hambrick dădu din umeri şi apoi spuse:

— Am discutat cu Doil. Pare să aibă un simţământ special pentru tine. Nu sunt sigur dacă termenul corect ar fi „admiraţie”. Poate respect. Aţi devenit apropiaţi, în vreun fel sau altul?

— Nici vorbă!

Ainslie era cât se poate de clar.

— L-am arestat pe ticălos pentru crimă, şi cu asta basta. În afară de asta, mă urăşte. La proces, m-a atacat şi m-a numit „sperjur”, „poliţai corupt” şi alte asemenea.

— Smintiţii precum Doil îşi modifică dispoziţia tot aşa cum schimbi tu viteza. Acum nu mai simte aşa.

— N-are nicio importanţă. Eu sunt aici doar ca să obţin nişte răspunsuri înainte să moară. În afară de asta, sentimentele mele faţă de tip sunt egale cu zero.

Continuară să meargă în vreme ce Hambrick digeră ceea ce i se spusese. Apoi întrebă:

— Este adevărat că ai fost preot, cândva?

— Da. Ţi-a spus Doil?

Hambrick aprobă.

— Din punctul său de vedere, încă eşti. Am fost de faţă, azi noapte, când a cerut să vii aici. Perora ceva din Biblie, despre răzbunare şi răsplată.

Ainslie dădu din cap.

— Mda, e din Epistola către Romani: „Lăsaţi loc mâniei lui Dumnezeu, căci este scris: Răzbunarea este a mea. Eu vă voi răsplăti, zise Domnul.“

— Asta-i. Apoi, Doil te-a numit „îngerul răzbunător al Domnului”, iar mesajul pe care l-am recepţionat eu a fost că pentru el însemni mai mult decât un preot. Ţi-a spus părintele asta atunci când te-a sunat?

Ainslie dădu din cap în semn de aprobare; deja reprimat de mediul înconjurător, îşi dorea să fie acasă luând micul dejun împreună cu Karen şi Jason. Ei bine, cel puţin ceea ce aflase explica antagonismul lui Ray Uxbridge în timpul conversaţiei telefonice şi tirada preotului despre o „şaradă blasfematoare”.

Ajunseseră la Tărâmul Morţii sau „Casa Morţii” cum i se spunea de obicei. Ocupa toate cele trei etaje ale unei clădiri cu celule şi conţinea Anticamera Morţii, unde trăiau deţinuţii condamnaţi, în vreme ce-şi exercitau dreptul lor la apel şi, mai târziu, îşi aşteptau rândul la execuţie. Ainslie ştia de o altă zonă, unde se afla o celulă „pregătitoare”, ultra spartană, unde, sub o supraveghere continuă, condamnatul îşi petrecea ultimele sale şaizeci şi cinci de ore din viaţă; o încăpere preparatoare, având în centru un fotoliu străvechi de frizerie, unde capul condamnatului şi piciorul drept erau bărbierite înaintea execuţiei pentru a oferi contacte bune cu firele electrice; în sfârşit, mai era şi camera de execuţie în care era un scaun electric „01 Vioiul”, aşa cum îi spuneau deţinuţii, unde se găseau locurile pentru martori şi cabina călăului, ferită privirii.

Ainslie ştia că în camera de execuţie se făcuseră pregătiri în ultimele ore. Electricianul-şef era primul prezent la faţa locului, pentru a conecta scaunul electric cu sursa de alimentare la curent şi să verifice voltajul, maneta de siguranţă şi ultimul comutator cu ajutorul căruia călăul îmbrăcat în negru, cu cagulă, trimitea două mii de volţi în craniul condamnatului în secvenţe automate de câte opt ciclii. Masiva încărcătură electrică provoca moartea în circa două minute, pierderea cunoştinţei presupunând că o făcea instantanee şi lipsită de dureri. Existau anumite dubii privind lipsa durerii, dar rămâneau nelămurite pentru că nimeni nu supravieţuise vreodată ca să povestească prin ce trecuse.

Tot în camera de execuţii, în apropierea scaunului electric, se afla un telefon roşu. Chiar înainte de execuţie directorul închisorii discuta cu guvernatorul statului,

cerând permisiunea finală pentru a îndeplini sentinţa. La fel, guvernatorul îl putea suna pe director exact cu numai câteva secunde înainte de acţionarea comutatorului morţii, pentru a ordona suspendarea execuţiei pe baza unor dovezi prezentate în ultimul minut, vreo decizie a Curţii Supreme a SUA sau vreun alt motiv judiciar. Se mai întâmplase şi se putea petrece la fel chiar şi acum.

O regulă neoficială şi nescrisă cerea ca fiecare execuţie să fie întârziată cu un minut, o măsură de precauţie în caz că telefonul roşu suna cu câteva secunde mai târziu. Astfel, execuţia lui Doil, deşi era programată la ora 7.00 A.M., va avea loc la 7.01.

— Aici e, anunţă Hambrick.

Ajunseseră în faţa unei uşi solide din lemn, care se deschidea cu o cheie. Apoi, înăuntru, Hambrick răsuci un comutator, iluminând o încăpere fără ferestre, ca o cutie cu o suprafaţă de circa doi metri douăzeci pătraţi. Era mobilată cu un birou din lemn şi un scaun cu speteaza reglabilă, un scaun greu, metalic, fixat la podea în faţa pupitrului şi o măsuţă pe una din laturi. Nimic altceva.

— Directorul nu prea o foloseşte, zise Hambrick. Numai atunci când avem execuţii.

Arătă spre scaunul din spatele biroului.

— Tu stai acolo, sergent. Mă întorc imediat.

În timpul cât locotenentul fu plecat, Ainslie porni magnetofonul ascuns sub haine. Humbrick se întoarse în mai puţin de cinci minute, însoţit de doi gardieni ai închisorii, care conduceau, şi susţineau parţial, un personaj, iar Ainslie îl recunoscu. Doil avea lanţuri la picioare şi cătuşe, acestea din urmă legate din scurt de centura de la şold. În spatele celor trei venea părintele Uxbridge.

Trecuse mai bine de un an de când Ainslie nu îl mai văzuse pe Elroy Doil; ultima ocazie fusese la rostirea sentinţei, în urma procesului. Schimbarea petrecută între timp fusese dramatică. La proces şi la momentul condamnării, Doil era robust, înalt şi puternic, cu o agresivitate pe măsură; acum părea jalnic, taman pe dos.

Era gârbovit, cu umerii lăsaţi, cu un trup slab, cu faţa palidă şi scofâlcită. În locul agresivităţii ochii săi vădeau o incertitudine nervoasă. Craniul îi fusese ras pentru execuţie şi o chelie de un roz nefiresc se adăuga acum aspectului său dezolant. În ultimul minut, i se va aplica pe cap un gel conductiv pregătit pentru calota metalică mortală a scaunului electric.

Părintele Uxbridge păşi înainte; era îmbrăcat în veşmintele bisericeşti, cu un breviar4 în mână. Fiind un bărbat cu umeri largi şi trăsături aristocratice, îşi impunea o prezenţă pe care Ainslie o ţinea minte din întâlnirile anterioare. Ignorându-l pe Ainslie, i se adresă lui Doil:

— Dle Doil, sunt gata să stau cu dumneata pentru a-ţi oferi mângâierea Domnului atât timp cât permit actualele circumstanţe şi-ţi reamintesc că nu eşti obligat să faci niciun fel de declaraţii sau să răspunzi la întrebări.

— Un moment, zise Ainslie ridicându-se brusc de pe scaunul de la birou şi apropiindu-se de ceilalţi.

— Doil, am condus opt ore de la Miami pentru că ai cerut să mă vezi. Părintele Uxbridge mi-a spus că ai să-mi spui ceva.

Privind în jos, Ainslie văzu că Doil îşi împreunase palmele strâns şi că avea încheieturile julite acolo unde-l roseseră cătuşele. Se uită spre Humbrick, făcând un gest.

— Poţi să i le scoţi cât stăm de vorbă?

Locotenentul clătină din cap.

— Îmi pare rău, sergent, nu se poate. De când a fost adus aici, Doil i-a bătut pe trei dintre oamenii noştri. Unul a trebuit spitalizat.

Ainslie dădu din cap.

— Renunţăm la idee.

Când Ainslie vorbi, Doil îşi ridică faţa. Poate că fusese acea intenţie omenoasă privind cătuşele sau poate fusese doar glasul lui Ainslie, dar, indiferent de motiv, Doil căzu în genunchi şi s-ar fi prăbuşit cu faţa înainte dacă nu l-ar fi ţinut gardienii. Aşa că-şi apropie faţa de una din mâinile lui Ainslie şi încercă fără succes să i-o sărute. Cu o voce neclară, murmură:

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit…

Părintele Uxbridge făcu un pas înainte, cu faţa îmbujorată de furie.

— Nu, nu, nu! îi strigă el lui Ainslie. Asta-i blasfemie!

Întorcându-se spre Doil, insistă din nou:

— Acest om nu este…

— Taci din gură! se răsti Ainslie.

Apoi i se adresă lui Doil, pe un ton mult mai scăzut:

— Eu nu mai sunt preot. Ştii asta. Dar dacă vrei să-mi mărturiseşti ceva, te voi asculta ca o fiinţă umană.

Uxbridge strigă din nou:

— Nu poţi asculta o spovedanie. Nu ai dreptul!

Doil începu să-i vorbească lui Ainslie.

— Părinte, a trecut…

— Ţi-am spus că nu este preot! strigă Uxbridge.

Doil bolborosi ceva şi Ainslie înţelese cuvintele:

— El este îngerul răzbunător al Domnului…

— Aceasta este o blasfemie! mugi Uxbridge. Nu voi permite!

Deodată, Doil îşi întoarse capul.

— Marş în mă-ta de aici! şuieră el.

Apoi, întorcându-se spre ceilalţi, ţipă:

— Scoateţi-l pe dobitoc afară de aici!

— Mă tem că va trebui să plecaţi, părinte, îl sfătui Hambrick pe Uxbridge. Dacă nu vă doreşte aici, acesta-i privilegiul său.

— N-am să plec!

Vocea lui Humbrick se înăspri.

— Vă rog, părinte. N-aş vrea să fiu nevoit să vă scot afară de aici cu forţa.

La un semn al locotenentului, unul dintre gardieni îl lăsă pe Doil şi-l apucă pe Uxbridge de braţ. Preotul şi-l smuci, trăgându-l din încleştare.

— Să nu îndrăzneşti! Sunt preot, un om al Domnului!

În timp ce gardianul ezita, Uxbridge se întoarse spre Hambrick.

— Vei mai auzi de mine. Am să mă plâng personal de comportamentul dumitale înaintea guvernatorului.

Apoi se răsti la Ainslie:

— Biserica s-a descotorosit de tine.

Şi aruncând o privire cuprinzătoare în jur, Uxbridge plecă.

Elroy Doil, rămas îngenuncheat înaintea lui Ainslie, reluă:

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit. M-am spovedit ultima oară... În mă-sa, că nu-mi amintesc.

În alte circumstanţe, Ainslie poate că ar fi zâmbit, dar acum era răvăşit. Conştiinţa sa nu-i dădea pace. Voia să audă ce avea de spus Doil, dar nu în calitate de impostor. Hambrick, după ce se uită la ceas, rosti cuvintele de bun-simţ:

— Dacă vrei să-l asculţi, mai bine lasă-l s-o facă aşa cum vrea.

Ainslie încă mai ezita, dorindu-şi ca acest moment să fi decurs în alt mod, însă voia să ştie şi să cunoască răspunsurile ca să poată înţelege toate evenimentele declanşate cu mult timp în urmă.

S-a întâmplat cu doi ani mai înainte, la Coconut Grove din Miami, într-o dimineaţă proaspătă de ianuarie, la scurt timp după ora 7.

PARTEA A DOUA

Orlando Cobo, un agent de securitate de vârstă mijlocie de la Coconut Grove's Royal Colonial Hotel, era obosit. Se pregătea să plece acasă, când ajunse la etajul opt într-o patrulare de rutină făcută cu doar câteva minute înainte de ora 7:00 A.M. Fusese o noapte lipsită de evenimente, cu trei incidente minore petrecute în timpul schimbului său de opt ore. Problemele de securitate legate de tineri, sex sau droguri apăreau rareori la „Royal Colostomy”5, aşa cum i se spunea hotelului uneori. Clientela era compusă cu precădere din persoane de vârsta a doua, oameni serioşi, avuţi, cărora le plăceau holul liniştit, de modă veche, al hotelului, invazia de plante tropicale din interior şi stilul arhitectonic descris cândva drept „tort de nuntă-cărămidă”.

Într-un fel, hotelul se potrivea cu spiritul local Coconut Grove, un amestec supărător, uneori, de trecut şi prezent. În zona Grove, clădirile uzate se înghesuiau în casele elegante cândva; magazine cu tot felul de fleacuri stăteau lângă galerii comerciale de vârf şi buticuri; restaurante fast-food cu mâncare la pachet sprijineau pereţii unor localuri pentru gurmanzi. Peste tot, sărăcia şi bogăţia mergeau umăr la umăr. Cea mai veche aşezare din Florida, un sat istoric înfiinţat cu douăzeci de ani înainte de Miami Coconut Grove, părea să aibă nu o anumită caracteristică, ci mai multe, toate concurându-se una pe alta.

Nimic din toate acestea nu-l preocupa pe Cobo atunci când ieşi din lift şi o luă pe coridorul de la etajul opt. Nu era nici filosof, nici locuitor din Coconut Grove, ci venea zilnic la lucru din North Miami. În acel moment, nu părea să fie ceva la nelalocul său şi începu să se gândească la relaxantul drum către casă.

Apoi, apropiindu-se de casa scărilor pe unde se făcea evacuarea în caz de incendiu, la capătul coridorului, observă că uşa camerei 805 era uşor întredeschisă. Putea auzi din interior zgomotul unui radio sau televizor dat tare. Bătu, dar cum nu primi niciun răspuns crăpă puţin uşa, se uită înăuntru şi icni îngreţoşat de duhoarea copleşitoare. Ţinându-şi o mână la gură, Cobo păşi în încăpere şi, la vederea a ceea ce-l aştepta, i se înmuiară genunchii. Direct în faţa lui zăceau două cadavre într-o baltă de sânge, un bărbat şi o femeie, cu părţi dezmembrate din trupul lor împrăştiate prin apropiere.

Cobo închise uşa repede, îşi reveni cu un oarecare efort şi întinse mâna spre telefonul prins de centură. Formă 911. Îi răspunse o voce de femeie.

— Nouă, unu, unu, urgenţele. Cu ce vă pot ajuta?

Un bip indică faptul că apelul era înregistrat.

La centrul de comunicaţii al poliţiei din Miami, o angajată care prelua apelurile asculta în timp ce Orlando Cobo raportă o crimă dublă la Royal Colonial Hotel.

— Spuneţi că sunteţi agent de pază?

— Da, doamnă.

— Unde vă aflaţi?

— Chiar la intrarea în cameră. Este 805.

În vreme ce angajata vorbea, introducea informaţia în computer pentru a fi citită, peste câteva momente, de un dispecer aflat în altă secţie.

— Rămâneţi pe loc, îi spuse angajata de la apeluri. Asiguraţi camera. Nu lăsaţi pe nimeni înăuntru până la sosirea ofiţerilor noştri.

La doi kilometri şi jumătate distanţă, un tânăr poliţist în uniformă, Tomas Ceballos, aflat în maşina de patrulare 164, străbătea South Dixie Highway când recepţionă un apel urgent de la Dispecerat. Îşi răsuci imediat maşina spre dreapta, bruscând-o, iar cauciucurile scrâşniră şi, în urletul sirenelor şi cu girofarurile pornite, se îndreptă spre Royal Colonial.

Câteva minute mai târziu, poliţistul Ceballos i se alătură agentului de pază la intrarea în camera 805.

— Tocmai am vorbit cu recepţia, îi spuse Cobo, consultând o notiţă. Camera este înregistrată pe numele domului şi doamnei Homer Frost din Indiana; prenumele doamnei este Blanche.

Îi înmână notiţa şi cartela de acces în cameră.

La introducerea cartelei, Ceballos tastă prudent 805. Dădu instantaneu înapoi şi se sforţă să pătrundă la locul faptei, ştiind că va trebui să descrie scena mai târziu. Ceea ce văzu erau două cadavre, al unui bărbat vârstnic şi al unei femei, fiecare cu căluş la gură şi legate, aşezate faţă în faţă, ca şi cum ar fi asistat reciproc la moarte. Feţele victimelor fuseseră lovite; ochii şi faţa bărbatului erau arse. Ambele cadavre erau un labirint de tăieturi de cuţit. În fundal, radioul difuza muzică hard rock.

Tomas Ceballos văzuse destul. Întorcându-se pe coridor, îşi folosi aparatul de radio pentru a chema Dispeceratul; numărul unităţii sale va apărea automat pe monitorul dispecerului. Vocea îi tremura.

— Am nevoie de o unitate de la Omucideri la Tac One.

Tactical One era canalul radio rezervat pentru Omucideri. Sergentul detectiv Malcolm Ainslie, cu numărul de unitate 1310, se afla în drum spre serviciu la bordul unei maşini de poliţie fără însemne şi intrase deja în legătură cu Dispeceratul. Astăzi, Ainslie şi echipa sa erau unitatea de intervenţie la datorie. Dispecerul îl alertă pe Ainslie care comută pe Tac One.

— Treisprezece-zece către unu-şaizeci-patru. QSK?

— Două cadavre la Royal Colonial Hotel, răspunse Ceballos. Camera 805. Posibil treizeci-unu.

Înghiţi un nod, controlându-şi vocea.

— E mai mult ca sigur un treizeci şi unu. E unul rău, cu adevărat rău.

Un 31 însemna crimă, iar Ainslie răspunse:

— Okay, sunt pe drum. Asigură locul faptei. Nu permite nimănui să intre în cameră, lucru valabil şi pentru tine.

Ainslie întoarse maşina pe o stradă cu două sensuri, apăsând din greu pe acceleraţie. În acelaşi moment îl contactă prin radio pe detectivul Bernard Quinn, unul dintre membrii echipei lui Ainslie, dându-i instrucţiuni să i se alăture la Royal Colonial. Ceilalţi detectivi rămaşi din echipa sa erau ocupaţi cu alte cazuri de crimă şi pe moment nu erau disponibili. Ultimele câteva luni abundau de omucideri; anchetele se adunau. Se părea că şi astăzi sinistrul măcel continua.

Ainslie şi Quinn ajunseră la hotel la câteva momente unul de celălalt şi o luară împreună spre şirul de lifturi. Quinn, cu părul său încărunţit şi faţa lui ridată şi obosită, era îmbrăcat impecabil într-o jachetă sport, bleumarin, pantaloni gri, imaculaţi, şi o cravată în dungi. Britanic prin naştere, american prin adopţie, era un veteran al secţiei Omucideri, iar pensionarea sa, la vârsta de şaizeci de ani, nu era prea departe.

Quinn era respectat şi admirat de majoritatea colegilor săi, parţial şi pentru că nu reprezenta nicio ameninţare pentru ambiţiile nimănui. După ce devenise detectiv şi-şi făcuse bine treaba, nu căutase să fie

promovat. Pur şi simplu, nu voia să fie responsabil şi pentru alţii şi nu dăduse niciodată examen pentru gradul de sergent, pe care l-ar fi putut trece cu uşurinţă. Dar Quinn era un om pregătit, pe care ţi l-ai fi dorit să conducă echipa de investigaţii la orice loc al crimei.

— Acesta va fi cazul tău, Bernie, zise Ainslie. Totuşi am să rămân să te ajut să începi.

Trecând prin holul spaţios şi împânzit de vegetaţie al hotelului, Ainslie văzu lângă recepţie două reportere. Uneori, oamenii din presă cutreierau străzile ascultând frecvenţele radio ale poliţiei şi ajungeau repede la locul faptei. Una dintre cele două femei, recunoscându-i pe detectivi, alergă spre liftul în care intraseră ei, dar uşa se închise înainte ca ea să ajungă acolo. În timp ce liftul urca, Quinn oftă.

— Trebuie să fie şi moduri mult mai bune de a începe o zi.

— Vei afla cât de curând, spuse Ainslie. Cine ştie? Poate că la pensie o să-ţi fie dor de toate astea.

La etajul opt, când ieşiră din lift, agentul de pază Cobo le veni în întâmpinare.

— Domnilor, aveţi treburi pe aici?

Se opri când văzu insignele poliţiei din Miami, pe care Ainslie şi Quinn le prinseră de haine.

— Din nefericire, avem.

— Îmi pare rău, băieţi! A, da, sigur, mă bucur că sunteţi aici. I-am oprit pe toţi cei care n-au treabă.

— Ţine-o tot aşa, îi zise Ainslie. Fii pe fază. Vor veni mulţi dintre oamenii noştri, dar nu lăsa pe nimeni înăuntru fără să-i verifici identitatea. Şi vrem ca holul ăsta să rămână închis.

— Da, domnule.

Cu agitaţia asta, Cobo nu mai avea nicio intenţie de a se duce acasă.

Ofiţerul Ceballos se apropie din pragul uşii camerei 805, tratându-i cu tot respectul pe cei doi detectivi de la Omucideri. Aidoma multor tineri poliţişti, ambiţia lui era ca, într-o bună zi, să lase deoparte uniforma pentru ţinuta

civilă de detectiv şi nu-l deranja dacă lăsa o impresie bună. Ceballos le dădu notiţa agentului de pază cu identitatea ocupanţilor camerei 805 şi raportă că în afară de cele două scurte inspecţii, a lui Cobo şi a lui însuşi, locul crimei era neatins.

— Bine, luă act Ainslie. Rămâi pe loc şi-am să cer doi oameni să te asiste. Presa este deja în hotel şi destul de curând vor mişuna pe aici. Nu vreau nici măcar unul singur dintre aceşti oameni la etajul ăsta şi nu le furniza nicio informaţie; spune-le doar că un ofiţer de presă va veni aici mai târziu. Între timp, nimeni să nu se apropie măcar de camera 805 fără aprobarea mea sau a detectivului Quinn. Ai înţeles?

— Da, sergent.

— Okay, hai să vedem ce-avem aici.

Când Ceballos deschise uşa camerei 805, Bernard Quinn strâmbă dezgustat din nas.

— Şi tu crezi că o să-mi fie dor de aşa ceva?

Ainslie clătină mohorât din cap. Duhoarea morţii era un miros dezgustător de putreziciune impregnat în fiecare scenă a unei omucideri, mai ales acolo unde existau răni deschise şi se scurgeau fluide corporale. Ambii detectivi scriseră în agendele lor momentul intrării în cameră. Vor continua să facă însemnări despre toate acţiunile întreprinse, până la închiderea cazului. Procedura era greoaie, dar necesară dacă, mai târziu, relatările lor erau contrazise în instanţă.

Iniţial, rămaseră neclintiţi privind scena îngrozitoare de dinaintea lor, cele două bălţi îngemănate cu sânge parţial coagulat şi cadavrele mutilate, începând deja să se descompună. Detectivii de la Omucideri află, la începutul carierei lor, că odată ce un corp omenesc a încetat să mai funcţioneze, procesul descompunerii este extraordinar de rapid; când bătăile inimii încetează şi sângele nu mai curge, oştiri întregi de microbi încep să transforme carnea şi fluidele corporale într-un terci putred. Ainslie îşi aminti de un medic legist veteran care ajunsese să proclame: „Gunoi! Asta-i tot ce poate fi corpul omenesc şi odată ce-

am învăţat ce trebuie despre el, cu cât scăpăm de el mai repede, cu atât mai bine. Ardeţi hoiturile! Aceasta-i cea mai bună metodă. Iar dacă cineva vrea să împrăştie cenuşa peste vreun lac, foarte bine. Nu se întâmplă nimic rău. Însă cimitirele, sicriele nu sunt decât o risipă barbară de pământ bun.“

În afară de cadavre, camera 805 era într-o stare de dezordine cumplită, cu scaunele răsturnate, aşternuturile răvăşite, iar hainele victimelor împrăştiate peste tot. Radioul de pe pervazul ferestrei continua să funcţioneze.

Quinn se întoarse spre Ceballos.

— Era pornit când ai intrat?

— Da, la fel şi când tipul de la pază a ajuns aici. Postul pare să fie HOT 105.

— Mulţam.

Quinn îşi notă.

— Fiul meu ascultă muzică. Eu nu suport zgomotul.

Ainslie iniţie o serie de apeluri de la telefonul său mobil, dat de poliţie. Aparatul telefonic al camerei 805 nu putea fi folosit decât după verificarea amprentelor. Primul său apel chemă la faţa locului o echipă de tehnicieni criminalişti, pentru detalii de identificare. Aceştia făceau parte din secţia civilă a poliţiei din Miami. Echipa de identificare va fotografia locul crimei şi toate probele posibile, inclusiv acele lucruri minuscule pe care un ochi neantrenat le putea rata. Vor căuta amprente, vor conserva probe de sânge şi vor face orice vor avea detectivii nevoie. Între timp, până la sosirea echipei tehnice, locul faptei va rămâne „îngheţat în timp”, adică exact aşa cum era când a fost găsită.

Un singur individ nepriceput, doar mergând sau atingând ceva, putea distruge o urmă vitală şi să însemne diferenţa dintre un caz de crimă rezolvat şi unul în care criminalul rămânea să zburde liber. Uneori, chiar şi ofiţeri superiori din poliţie vizitând din curiozitate locul crimei au compromis probele; acesta era unul dintre motivele pentru care anchetatorul-şef de la Omucideri avea autoritate totală asupra lor, la locul faptei, indiferent de gradul

implicat.

Ainslie mai dădu câteva telefoane: un raport către comandantul secţiei de Omucideri, locotenentul Newbold, aflat deja în drum spre ei, o solicitare de asistenţă din partea procuraturii, o rugăminte la comandamentul poliţiei pentru un ofiţer de presă care să se ocupe de jurnalişti.

Imediat ce echipa de identificare termina treaba cu trupurile victimelor, Ainslie va chema un medic legist, a cărui primă inspecţie ar trebui să aibă loc cât mai repede posibil după descoperirea lor. Însă legiştii erau iritaţi dacă-i chemai prea repede şi trebuiau să aştepte până-şi terminau treaba tehnicienii de la identificare. Mai târziu, după inspecţia medicală şi transportarea cadavrelor la morga din Dade County, va urma o autopsie la care va participa şi Bernard Quinn.

În vreme ce Ainslie telefona, Quinn folosi o mănuşă de cauciuc pentru a scoate din priză radioul zgomotos. Apoi începu să studieze amănunţit trupurile victimelor, rănile lor, hainele rămase pe ele, articolele din apropiere, luându-şi în continuare notiţe. Observă câteva piese de bijuterii în aparenţă scumpe, lăsate pe noptieră. Apoi, întorcându-şi capul, exclamă:

— Hei, ia uită-te la asta!

Ainslie se apropie. Total nelalocul lor şi bizare, plasate la depărtare de cadavre şi iniţial neobservate, erau patru pisici moarte. Detectivii examinară creaturile inerte. În cele din urmă, Ainslie spuse:

— Cu asta se vrea să ni se transmită ceva. Ai cumva vreo idee?

Quinn clătină din cap.

— Nu aşa repede. Mă mai gândesc.

În săptămânile şi lunile următoare, toate minţile din secţia Omucideri vor căuta explicaţii pentru prezenţa pisicilor moarte. Cu toate teoriile exotice avansate, până la urmă s-a constatat că niciuna nu avea sens. Doar mult mai târziu îşi vor da seama că la locul crimei din cazul Frost fusese prezent un indiciu important, plasat la câţiva centimetri distanţă de pisici.

Acum, Quinn se aplecă, privind mai îndeaproape bucăţile de cadavru, ciopârţite grosolan. Icni după o clipă. Ainslie privi spre el.

— Eşti bine?

Quinn izbuti să zică:

— Mă întorc într-un minut, şi o luă spre uşa de la intrare.

Afară, Cobo arătă spre o uşă deschisă pe hol.

— Pe acolo, şefule!

Câteva clipe mai târziu, Quinn vomită în vasul de toaletă întregul mic dejun consumat de el cu o oră înainte. După ce-şi clăti gura, mâinile şi faţa, reveni la locul crimei.

— A trecut multă vreme de când mi s-a întâmplat ceva asemănător, zise el cu un aer jalnic.

Ainslie dădu din cap. Această experienţă era una împărtăşită, din când în când, de toţi ofiţerii de la Omucideri şi nimeni nu comenta nimic. Ceea ce era de neiertat, era să vomiţi la locul crimei şi să contaminezi probele.

Vocile de pe coridor semnalară sosirea echipei de la identificare. Un tehnician şef, Julio Verona, păşi în cameră urmat de un tehnician ID de gradul unu, Sylvia Walden. Verona, scund şi solid, cu început de chelie, rămase nemişcat, iar ochii săi întunecaţi şi pătrunzători examinau metodic scena din faţa sa. Walden, mai tânără, blondă, cu picioare lungi, a cărei specialitate erau amprentele, ducea o cutie neagră care semăna cu o valiză de weekend.

Nu vorbi nimeni în timp ce ei doi cercetară camera. În cele din urmă, Verona dădu din cap şi oftă.

— Am doi nepoţi. În această dimineaţă luam micul dejun şi ne uitam la ştiri, la povestea cu cei doi adolescenţi care l-au omorât pe prietenul mamei lor. Aşa că le-am spus copiilor: „Lumea pe care v-o lăsăm a devenit un loc destul de scârbos”. Apoi, peste o clipă, am primit telefonul.

Arătă spre cadavrele mutilate.

— E tot mai rău, pe zi ce trece.

Ainslie comentă gânditor:

— Lumea a fost întotdeauna un loc sălbatic, Julio.

Diferenţa acum este că există mult mai mulţi oameni de omorât şi mai mulţi cei care ucid. Şi, în fiecare zi, veştile călătoresc tot mai repede şi uneori privim ororile în timp ce se întâmplă.

Verona dădu din umeri.

— Ca întotdeauna, Malcolm vine cu punctul de vedere al învăţatului. Oricum ar fi, e deprimant.

Începu să fotografieze cuplul ucis, făcând câte trei fotografii pe mai multe categorii: un plan general, unul mediu şi prim-planuri. După cadavre, va fotografia şi alte zone din camera 805, coridorul de afară, casa scărilor, lifturile şi exteriorul clădirii, inclusiv intrările şi ieşirile pe care le-ar fi putut folosi un criminal. Astfel de fotografii dezvăluiau adesea indicii iniţial ignorate. De asemenea, Verona va face şi o schiţă detaliată a locului crimei, care va fi transferată ulterior într-un computer specializat, dedicat unor astfel de operaţiuni.

Sylvia Walden era ocupată acum, căutând amprente ascunse, concentrându-se mai întâi în zona uşii, în interior şi exterior, unde era cel mai probabil să fie găsite amprentele unui criminal. Când pătrundeau înăuntru, intruşii erau adesea agitaţi sau neglijenţi; dacă-şi luau precauţiuni privind amprentele, asta se întâmpla de obicei mai târziu.

Walden acoperi suprafeţele din lemn cu o pudră neagră, de grafit, amestecată cu mici cantităţi de pilitură de fier şi folosi o perie magnetică; amestecul adera la umezeală, lipide, aminoacizi, săruri şi alte elemente chimice din care erau compuse amprentele. Pe suprafeţele mai netede, sticlă sau metal, era folosită o pulbere nemagnetică, de diferite culori, în funcţie de mediu. În timp ce lucra, Walden trecu de la un tip de pulbere la altul, ştiind că tipologia amprentelor depindea de textura pielii, temperatură sau elementele contaminante de pe mâini.

Ofiţerul Tomas Ceballos revenise în cameră şi rămase puţin s-o privească pe Walden lucrând. Întorcându-şi capul, ea-i spuse, zâmbind:

— Găsirea unor amprente bune e ceva mai greu

decât îşi imaginează oamenii.

Ceballos se lumină la faţă. O observase pe Walden încă din clipa când venise.

— La televizor întotdeauna pare un fleac.

— Nu aşa pare totul? În realitate, îi explică ea, suprafeţele sunt cele care contează. Cele netede, cum e sticla, sunt cele mai bune, dar numai dacă sunt curate şi uscate; dacă-i praf, amprentele se întind, devin de nefolosit. Clanţele sunt fără nicio speranţă; zona lor nu este plată, sunt prea mici pentru amprente bune şi doar prin răsucirea unei clanţe se compromit orice amprente.

Walden îl privi pe tânărul ofiţer şi era limpede că-i plăcea ceea ce vedea.

— Ştiai că amprentele pot fi afectate de ceea ce-a mâncat cineva nu cu mult timp în urmă?

— E o glumă?

— Nici vorbă.

După încă un zâmbet, îşi reluă lucrul.

— Mâncărurile acide provoacă umezirea suplimentară a pielii şi amprente mai clare. Aşa că dacă plănuieşti o crimă, nu mânca citrice, mai ales portocale, grepfruturi, roşii, lămâi, lămâi verzi. Oh, şi în niciun caz oţet! Ăsta-i cel mai rău.

— Sau cel mai bun, din punctul nostru de vedere, interveni Julio Verona.

— Când am să ajung şi eu detectiv, zise Ceballos, o să-mi amintesc de asta.

Apoi i se adresă lui Walden:

— Dai şi lecţii în particular?

— În mod normal, nu.

Zâmbi.

— Dar aş putea face unele excepţii.

— Grozav. Ţinem legătura.

Poliţistul Ceballos părăsi camera părând încântat.

Malcolm Ainslie, care auzise discuţia, comentă:

— Chiar şi la locul unei crime, viaţa merge înainte.

Walden se strâmbă, privind spre cadavrele mutilate.

— Dacă n-ar fi aşa, te-ar lovi damblaua.

Deja găsise mai multe amprente, dar dacă acestea aparţineau ucigaşului sau ucigaşilor cuplului decedat ori angajaţilor din hotel, aflaţi acolo cu treburile lor absolut legitime, rămânea de stabilit mai târziu. Deocamdată, pasul următor era „ridicarea” fiecărei amprente pe o bandă transparentă, plasată apoi pe o „cartelă de ridicare latentă”. Cartela datată, semnată şi cu notificarea localizării amprentelor va deveni probă.

Julio Verona îl întrebă pe Ainslie:

— Ai auzit de experimentul nostru zoologic?

Ainslie clătină din cap că nu.

— Povesteşte-mi.

— Am primit permisiunea de la Metro Zoo să luăm amprente digitale de la picioarele cimpanzeilor şi maimuţelor lor, apoi le-am studiat.

Făcu un gest spre Walden.

— Spune-i tu restul.

— Totul era exact ca şi cu amprentele oamenilor, termină ea. Aveau aceleaşi cute caracteristice, spirale, cercuri, arce, puncte identice, nicio diferenţă fundamentală.

— Darwin avea dreptate, adăugă Verona. Avem maimuţe în arborele nostru genealogic, ei, Malcolm?

Comentariul era intenţionat. Verona cunoştea trecutul preoţesc al lui Ainslie. Într-o vreme, Ainslie, cu toate că nu fusese niciodată un fundamentalist, accepta scepticismul catolic vizavi de „Originea speciilor”, lucrarea lui Darwin. În fond şi la urma urmei, Darwin luase în râs intervenţia divină şi negase superioritatea oamenilor faţă de restul vieţuitoarelor. Însă asta fusese cu mult timp în urmă, iar Ainslie răspunse acum:

— Da, cred că am urmat aceeaşi rută.

Ceea ce făceau acum cu toţii, Walden, Verona, Ceballos, Quinn, ba chiar şi el, ştia prea bine, nu era decât să-şi abată atenţia, chiar şi pentru scurtă vreme, de la oroarea sinistră cu care se confruntau. Nişte outsideri ar fi putut considera acest gen de comportament drept lipsit de omenie; de fapt, era taman pe dos. Psihicul omenesc, chiar

şi în cazul unei echipe bine condiţionate de la Omucideri, avea limitele sale în ceea ce priveşte nivelul de repulsie pe care-l putea suporta.

Îşi făcu apariţia încă un tehnician care se ocupa de probele de sânge. Folosind mici eprubete, colectă eşantioane din sângele băltit în jurul fiecăreia dintre victime. Ulterior, acestea vor fi comparate cu probele prelevate la autopsie. Dacă grupele de sânge difereau, o parte din sângele de pe jos putea fi de la atacator. După cum părea însă, nu prea era posibil.

Tehnicienii luară eşantioane de sub unghiile celor doi Frost, în cazul că unul dintre ei reuşise să-l zgârie pe atacator, strângând fragmente minuscule de piele, păr şi fibre textile sau oricare alte materiale adunate acolo. Resturile fură plasate în cutiuţe pentru ca tehnicienii de la laborator să le poată examina mai târziu. Apoi palmele victimelor fură acoperite cu pungi, pentru conservare, în aşa fel încât înainte de autopsie să poată fi amprentate, iar corpurile examinate şi ele pentru orice urmă de amprentă străină. Îmbrăcămintea celor doi Frost fu cercetată cu atenţie, dar va rămâne la locul ei până când cadavrele ajungeau la morgă. Apoi, înainte de autopsie va fi scoasă, fiecare articol urmând a fi plasat într-un sac de plastic sigilat.

Acum, cu toţi cei veniţi ulterior, cu un zumzet de conversaţii şi telefoane care sunau fără încetare, camera 805 devenise aglomerată, gălăgioasă şi chiar mai rău mirositoare.

Ainslie se uită la ceas. Era ora 9:45 dimineaţa şi se gândi brusc la Jason care, în acel moment, se afla la şcoală, în auditorium împreună cu ceilalţi copii din clasa a treia, aşteptând să înceapă concursul de ortografie eliminatoriu. Karen asista şi ea, împreună cu alţi părinţi, simţindu-se nerăbdătoare şi mândră. Ainslie sperase să i se alăture în scurt timp, dar nu reuşise. I se întâmpla atât de rar să participe la astfel de acţiuni.

Îşi concentră mintea înapoi la scena crimei, întrebându-se dacă acest caz va fi rezolvat repede şi speră

că răspunsul era pozitiv. Însă orele treceau şi apăru cel mai important impediment: în pofida mulţimii de oameni din hotel, nimeni nu zărise măcar un posibil suspect. Cumva, criminalul sau criminalii reuşiseră să intre şi să iasă din cameră, probabil chiar din hotel, fără să li se acorde nicio atenţie. Ainslie puse poliţiştii să-i chestioneze pe toţi clienţii de la etajul opt, la fel şi pe cei de la două etaje mai jos şi mai sus. Nimeni nu văzuse nimic.

În decursul a şaptesprezece ore, Ainslie rămase la locul crimei în acea primă zi, iar el şi Quinn examinară motivele. Jaful era unul plauzibil; nu a fost găsit niciun ban printre lucrurile victimelor. Pe de altă parte, bijuteriile lăsate la faţa locului (estimate ulterior la suma de douăzeci de mii de dolari) ar fi putut fi luate fără probleme. Iar un jaf pentru bani ar fi putut fi înfăptuit fără a fi necesară uciderea a doi oameni. Nu putea fi explicată nici cumplita cruzime sau enigma pisicilor moarte. Aşa că, motivul principal le scăpă la fel ca şi un prim suspect.

Informaţia iniţială referitoare la Homer şi Blanche Frost, obţinută după ce se telefonase poliţiei din South Bend, Indiana, oraşul lor natal, îi zugrăvi drept doi oameni avuţi, fără vicii cunoscute, fără probleme de familie sau legături dubioase. Chiar şi aşa, pentru a face cercetări la faţa locului, Bernie Quinn va lua avionul pentru South Bend în zilele următoare.

Medicul legist Sandra Sanchez, care inspectase cadavrele celor doi Frost la locul crimei şi le făcu autopsia mai târziu, desluşi unele fapte şi-şi făcu opiniile cunoscute. Cele două victime fuseseră imobilizate, li se pusese căluş şi fuseseră plasaţi, credea ea, în aşa fel încât să se vadă unul pe altul suferind.

— Au fost torturaţi în timp ce erau conştienţi, sugeră Sanchez.

Era de părere că atacurile corporale au fost înfăptuite „metodic şi încet”. Cu toate că la locul crimei nu fusese găsită nicio armă, autopsiile scoaseră la iveală tăieturi adânci de cuţit pe ambele cadavre, care provocaseră răni deosebite în carne şi urme pe oase. Şi un

detaliu îngrozitor: în ochii domnului Frost a fost turnat lichid inflamabil, aprins apoi, lăsând nişte urme de cenuşă calcinată acolo unde fuseseră ochii şi piele înnegrită în jurul lor. Sub căluşul femeii, o parte din limbă fusese muşcată, probabil ca reacţie la suferinţele ei.

Dr. Sanchez, în vârstă de aproape cincizeci de ani, îşi făcuse o reputaţie prin francheţea şi limba ei ascuţită. Se îmbrăca într-o manieră conservatoare, în costume bleumarin sau maro; părul ei cărunt era strâns la spate într-o coadă de cal. Printre interesele ei intelectuale, din cate ştia Bernard Quinn, se număra şi Santeria, o religie afro-cubaneză înfloritoare în Dade County, Florida, având un număr de adepţi estimat la şaptezeci de mii. Odată, Quinn o auzise pe Sandra Sanchez declarând:

— OK, nu spun că eu cred în orishas, zeităţile Santeriei, dar dacă iei de bune celelalte poveşti cu Moise care desparte Marea Roşie, cu naşterea imaculată, cu Iisus multiplicând pâinile şi peştii, despre balena care l-a regurgitat pe Iona, atunci şi Santeria are logica ei. Şi ceea ce face este să îndulcească practicile Voodoo pentru cei cu mintea sensibilă.

Quinn, conştient că sacrificiul animal făcea parte din ritualurile Santeria, se întrebă dacă cele patru pisici moarte nu aveau legătură cu acest cult.

— În niciun caz, îi spuse Sanchez. Am examinat pisicile; au fost omorâte cu mâna goală, aproape sigur cu cruzime. Sacrificiul animal în Santeria se face cu cuţitul şi cu multă devoţiune, iar animalele moarte nu sunt abandonate ca aceste pisici. Adesea, sunt mâncate la un ospăţ, iar pisica nu se află niciodată în meniu.

Ainslie şi Quinn ajunseră la concluzia că rezultatele iniţiale erau departe de a fi promiţătoare. Aşa cum Ainslie îi raportă lui Leo Newbold, „este o whodunit6 clasică”. O „whodunit” – oricât părea de ciudat, dar detectivii chiar aşa-i spuneau – era genul de crimă detestată cel mai mult de echipele de la Omucideri. Implica absenţa totală a informaţiei despre atacator şi, uneori, chiar şi despre victimă. În astfel de cazuri, nu erau nici martori, nici

altcineva care să sugereze piste de urmat în anchetă. Cele două cazuri opuse unei „whodunit” erau „cursă uşoară”, unde suspectul de crimă apărea foarte repede, cu tot cu dovezile necesare pentru condamnarea lui şi „pistolul fumegând, cel mai uşor dintre toate, când vinovatul se afla încă la locul crimei la sosirea poliţiei.

În cele din urmă, la mult timp după tragica poveste a lui Homer şi Blanche Frost, a fost un caz de omucidere de tip „pistolul fumegând” care a oferit o soluţie aparentă şi a închis dosarul Frost.

Cu puţin timp înainte de ora opt, vineri dimineaţa, la trei zile după crimele de la Royal Colonial Flotei, Bernard Quinn ieşi din biroul secţiei Omucideri şi se duse la Unitatea de Identificare, cu personal civil, aflată tot la etajul cinci din sediul central al poliţiei. Într-unul din birouri, unde printre computere şi pupitre acoperite cu materiale listate lucrau vreo şase tehnicieni ID, Quinn se apropie de tânăra specialistă care căutase amprentele latente la locul crimei din Royal Colonial. Sylvia Walden tasta aşezată înaintea unui monitor imens şi privi în sus la apropierea lui. Părul ei lung era umed, observă el, probabil din cauza ploii torenţiale care-l surprinsese şi pe Quinn în drum spre serviciu.

— Bună dimineaţa, Bernard, spuse ea zâmbind.

— Până acum, nu-i chiar atât de bună, îi răspunse mohorât. Poate reuşeşti tu s-o faci mai ca lumea.

— O criză de indicii pentru cazul de marţi?

Vocea lui Walden era binevoitoare.

— E mai degrabă o lipsă totală. De asta mă aflu aici, mai mult ca să întreb de ce naiba un raport de amprentare ia atât de mult timp.

Trei zile nu-s cine ştie ce, răspunse ea cu asprime. Nu şi când am avut o mulţime de amprente de verificat şi de identificat, după cum bine ştii.

— Îmi pare rău, Sylvia, spuse Quinn spăşit. Cazul ăsta dement m-a transformat într-un necioplit. Bunele maniere au zburat pe geam.

— Nu-ţi face probleme, zise ea. Suntem cam

terminaţi cu toţii din cauza asta.

— Aşadar, ce-ai reuşit să scoţi?

— Câteva dintre amprente ne-au fost transmise, în această dimineaţă, de la New York. Aparţin unui tip care a stat în camera de hotel înaintea soţilor Frost.

— Erau acolo, la dosar?

— Nu, nu. A acceptat el să fie amprentat de NYPD, pentru a ne da o mână de ajutor. Acum tocmai le compar cu cele găsite de noi.

Computerul din faţa lui Walden era un AFIS, un acronim pentru Automated Fingerprint Identification System. După scanarea unei amprente luate de la locul crimei, aparatura putea realiza în mai puţin de două ore ceea ce o fiinţă umană ar fi reuşit într-un răstimp estimat la o sută şaizeci de ani, cât i-ar fi luat să caute printre câteva sute de mii de amprente din bazele de date de pe cuprinsul Statelor Unite, oferind amprenta potrivită şi o identificare, dacă exista vreuna. Amprentele din sistem erau stocate şi puteau fi examinate printr-un cod digital, operaţiune derulată cu viteza luminii. AFIS era adesea o rezolvare instantanee a crimelor; de asemenea, de la darea lui în folosinţă, au fost redeschise multe dosare vechi, amprentele reidentificate, iar ucigaşii puşi sub acuzare şi condamnaţi. Astăzi, sarcina lui Walden era, totuşi, mai simplă: compararea setului de amprente din New York, transferate prin modem, cu cele neidentificate, ridicate de ea din camera 805 a hotelului Royal Colonial.

Computerului nu-i trebui multă vreme până să furnizeze un răspuns. Amprentele din New York se potriveau cu cele din 805. Sylvia Walden oftă.

— Bernie, mă tem că nu prea am veşti bune.

Îi spuse că singurele amprente găsite de ea la locul crimei se dovediseră a fi ale victimelor decedate, ale unei cameriste şi ale unui fost ocupant al camerei.

Quinn îşi trecu degetele printre şuviţele părului său ciufulit. Erau şi zile când simţea că pensionarea nu vine destul de repede.

— Nu sunt din cale-afară de surprinsă de amprente,

zise Walden. Am observat nişte pete în locuri unde s-ar putea să fi fost urme de amprente lăsate de mănuşi din cauciuc. Sunt aproape sigură că erau ale ucigaşului. Totuşi, s-ar putea să am ceva.

Sprâncenele lui Quinn se arcuiră.

— Poftim?

— O amprentă palmară neidentificată. Este doar una parţială, dar nu se potriveşte cu ale celorlalţi, ale căror amprente le-am identificat. Am cerut, în mod special, amprentele lor palmare. De asemenea, mai există o arhivă a Departamentului Poliţiei cu amprente palmare, dar n-am găsit nici acolo ceva care să se potrivească.

Ducându-se la un alt pupitru, Walden căută printre listările făcute şi-i întinse lui Quinn o hârtie; era o amprentă palmară parţială, în alb-negru.

— Asta-i.

— Interesant.

El întoarse hârtia, privind-o din lateral şi cu susu-n jos, apoi o înapoie.

— Nimeni pe care să-l recunosc aici, zise el laconic. Aşadar, ce poţi face cu ea?

— Pot face cam aşa, Bernie: dacă localizezi un suspect şi-i iei amprentele palmare, îţi voi spune aproape sigur dacă a fost la locul crimei.

— Dacă vreodată ajungem atât de departe, rosti el, vin aici ca o rachetă.

Străbătând coridoarele de la etajul al cincilea, în drum spre Omucideri, Quinn se simţi uşor încurajat. Cel puţin, o amprentă palmară putea fi un început. Din start, se înregistrase o lipsă neobişnuită de probe în cazul Frost. A doua zi după descoperirea crimelor, Quinn revenise la Royal Colonial înarmat cu o listă lungă de întrebări. Prima dată, mai aruncă o privire asupra locului crimei, apoi tehnicianul principal Julio Verona şi cu el discutară fiecare aspect descoperit, pentru a-i evalua semnificaţia. Printre alte lucruri găsite şi deja luate de la faţa locului ca probe era un plic sfâşiat, trimis de First Union Bank. În aceeaşi zi, ceva mai târziu, Quinn trecu pe la toate filialele First

Union din zonă şi află că în dimineaţa de dinaintea uciderii lor, soţii Frost încasaseră opt sute de dolari în cecuri de călătorie, la filiala de pe Southwest 27th Avenue, lângă hotel. Funcţionarul bancar care îi servise îşi amintea bine de cuplul vârstnic şi era sigur că nu-i însoţea nimeni. De asemenea, nici el şi nici ceilalţi casieri nu observaseră să-i fi urmărit cineva pe cei doi Frost atunci când au părăsit banca.

Quinn ceru încă o căutare după amprente în camera 805, în întuneric, folosind pulberea fluorescentă şi iluminare cu laser. Procedura dezvăluia uneori amprente neobservate prin aplicarea pulberii obişnuite.

De la managerul hotelului Royal Colonial obţinu lista clienţilor din hotel în ziua comiterii crimelor plus o a doua listă, cu cei care au stat acolo în luna precedentă. Fiecare dintre clienţi va fi contactat de poliţie, fie la telefon, fie personal. Dacă vreunul dintre ei părea suspicios sau ostil, un ofiţer, sau poate chiar Quinn însuşi, continua investigaţia mai amănunţit. De la Cobo, agentul de pază, fu luată o declaraţie sub jurământ. Quinn îl încolţi din greu cu întrebările, sperând să-i zgâlţâie bine memoria lui Orlando Cobo, în caz că fusese ignorat vreau aspect minor, dar semnificativ. Alţi oameni din personalul hotelului care avuseseră contact cu cei doi Frost au fost, de asemenea, puşi să dea declaraţii sub jurământ, dar nu ieşi la iveală nimic nou. Apelurile telefonice la şi de la camera 805 erau verificate de poliţie. Hotelul avea înregistrările tuturor apelurilor externe; compania de telefoane a fost citată de instanţă să ofere lista cu toate apelurile primite de hotel. Iarăşi, nicio pistă.

Quinn contactă mai mulţi informatori cunoscuţi, sperând să afle ce se vorbea pe stradă despre crime. Oferi bani pentru informaţii, însă nu exista nimic.

Zbură la South Bend şi se interesă la poliţia de acolo dacă în arhive exista vreo informaţie cu referire la soţii Frost; răspunsul fu negativ. Quinn le prezentă condoleanţe membrilor familiei celor două victime, urmate de întrebări despre trecutul lui Homer şi Blanche Frost. În particular,

se interesă dacă exista cineva căruia nu îi plăcea de cei doi şi ar fi putut să-i rănească? Toate răspunsurile fură negative.

Înapoi la Miami, atât Ainslie, cât şi Quinn au fost surprinşi de absenţa ponturilor telefonice, după ce crima dublă beneficiase de o intensă prezentare în mass-media. Aspectele principale ale cazului fură comunicate prin intermediul biroului de Informaţii Publice, deşi unele detalii nu au fost difuzate, aşa cum se întâmpla în mod normal în caz de omucidere, pentru a avea siguranţa că anumite aspecte rămâneau cunoscute numai anchetatorilor şi criminalului. Dacă aceste detalii erau amintite de vreun suspect, ori din neatenţie, ori prin mărturisiri, ele vor întări dosarul prezentat la proces de acuzare. Printre informaţiile nedifuzate public erau prezenţa pisicilor moarte şi faptul că ochii lui Homer Frost au fost arşi.

Astfel, odată cu trecerea timpului, săptămână după săptămână, orice rezolvare părea tot mai îndepărtată, întro investigaţie pentru omucidere, primele douăsprezece ore erau cele mai critice. Dacă până la trecerea lor nu apărea o pistă sigură ori un suspect, şansele de succes se diminuau cu fiecare zi care trecea. Cele trei lucruri esenţiale în orice caz de omucidere erau martorii, dovezile palpabile şi o mărturisire. Fără prima şi a doua, cea de-a treia era puţin probabilă. Dar în ancheta Frost, absenţa celor trei elemente persista bătător la ochi.

Inevitabil, având loc alte crime între timp, cazul Frost îşi pierdu întâietatea. Trecură lunile, iar în Florida criminalitatea crescu. Toate forţele de poliţie din stat, inclusiv Departamentul Omucideri, erau copleşite, mare parte din personalul lor fiind epuizat. O parte din această presiune era din cauza unei Niagare de hârţogărie compusă din corespondenţă externă şi internă, telexuri, mesaje pe fax, rapoarte ale poliţiei locale, rapoarte conform protocoalelor, rapoarte criminalistice, de laborator, despre probe de sânge şi droguri, rapoarte şi cereri din partea altor jurisdicţii, atenţionări… lista părea

interminabilă. Din necesitate, se conturară şi priorităţile. Chestiunile locale urgente veneau pe primul loc, fiind de presupus că toate celelalte documente erau tratate în funcţie de importanţa lor; uneori, nu se întâmpla aşa. Unele rapoarte sau cereri erau doar examinate dintr-o privire şi apoi puse deoparte, devenind un teanc tot mai mare de lecturi pentru mai târziu. Câteodată treceau trei, şase sau chiar nouă luni până când anumite documente erau examinate, dacă mai erau. Bernard Quinn numise odată aceste documente „teancul pentru mâine”, iar denumirea se potrivea. De obicei, îl cita pe Macbeth: „Mâine şi mâine şi iar mâine se strecoară în pas mărunt din zi în zi...”

Toate acestea au făcut ca un telex de la poliţia din Clearwater, Florida, datat 15 martie, adresat tuturor forţelor de poliţie de pe cuprinsul statului, să beneficieze doar de o privire superficială la secţia Omucideri a poliţiei din Miami, iar apoi rămase în „teancul pentru mâine” cinci luni după ce fusese primit.

Telexul fusese trimis de detectivul Nelson Abreu, care, uluit de brutalitatea unei duble crime din Clearwater, ceruse informaţii referitoare la fapte similare ce s-ar fi petrecut prin alte părţi. În telex era inclusă şi o notă despre „articole neobişnuite” lăsate la locul crimei, casa victimelor. Acestea nu erau descrise pentru că secţia de Omucideri din Clearwater limita informaţiile despre aceste probe, la fel cum şi Omuciderile din Miami filtraseră datele difuzate despre locul unde fuseseră ucişi cei doi Frost.

Clearwater avea o populaţie formată mai mult din bătrâni, iar victimele criminalului erau soţ şi soţie, Hal şi Mabel Larsen, septuagenari amândoi. Au fost legaţi fedeleş şi li s-a pus căluş, apoi au fost aşezaţi faţă în faţă şi torturaţi, în cele din urmă murind din cauza pierderii de sânge. Torturarea lor a inclus o bătaie feroce şi mutilarea prin răni grave făcute cu cuţitul. Cercetările au scos la iveală faptul că Larsenii încasaseră un cec de o mie de dolari, cu câteva zile mai înainte, dar la locul crimei nu a fost găsit niciun ban. Nu existau martori, nici amprente

neidentificate, nici arma crimei sau suspecţi.

Cu toate că detectivul Abreu primi mai multe răspunsuri la telexul său, niciunul nu se dovedi a fi de folos, iar cazul rămase nerezolvat. Două luni şi jumătate mai târziu, o altă scenă: Fort Lauderdale, la data de 23 mai. Din nou un cuplu căsătorit, soţii Hennenfeld, de şaizeci şi ceva de ani, locatarii unui apartament de pe Ocean Boulevard, colţ cu 21st Street. Din nou, victimele au fost găsite legate şi cu căluş la gură, în poziţia aşezat, faţă în faţă. Amândoi soţii fuseseră bătuţi şi înjunghiaţi mortal, iar cadavrele lor nu au fost descoperite decât după patru zile.

În cea de-a patra zi, un vecin, simţind mirosul greu provenit din apartamentul alăturat, chemă poliţia, care pătrunse cu forţa înăuntru. Şerifului-detectiv din Broward, Benito Montes, îi veni rău din cauza priveliştii şi duhorii. În acel loc al crimei nu a fost lăsat nimic „neobişnuit”. Oricum, un radiator dublu a fost legat cu sârmă de tălpile lui Irving Hennenfeld, apoi băgat în priză. Rezistenţele încălzite la roşu ale radiatorului au ars înainte de găsirea cadavrelor, dar nu înainte de a preface tălpile şi partea de jos a picioarelor bărbatului în tăciuni. În urma acestei crime, banii pe care s-ar fi putut să-i aibă victimele se pare că au fost luaţi. Şi din nou, niciun fel de amprente, nici martori, nici arma crimei.

Dar, de data asta, şeriful-detectiv Montes îşi aminti că citise despre crimele de la Coconut Grove, cărora le căzuseră victime doi bătrâni, cu trei luni mai înainte, detaliile crimelor fiind similare. A doua zi, după un telefon dat celor de la Omucideri, la Miami, Montes se duse cu maşina până acolo şi se întâlni cu Bernard Quinn.

În contrast cu veteranul Quinn, Montes era tânăr, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, cu părul tuns îngrijit. La fel ca majoritatea detectivilor de la Omucideri, în ziua aceea se îmbrăcase cu ce avea el mai de soi, într-un costum bleumarin, purtând o cravată de mătase în dungi. În timpul discuţiei lor de două ore, detectivii compararã observaţiile lor de la locul crimelor celor două cupluri,

Frost şi Fiennenfeld, şi examinară fotografiile luate la faţa locului. Căzură de acord că maniera în care fuseseră ucise victimele era identică. La fel şi alţi factori, între care amplasarea corpurilor şi cruzimea barbară a ucigaşului. Un mic detaliu: când au fost găsite cadavrele se auzea muzică la volum tare dintr-un radio lăsat aşa, se pare, de ucigaş.

— Îţi aminteşti ce fel de muzică era? întrebă Quinn.

— Bineînţeles. Era rock, şi atât de al naibii de tare, încât nu te mai auzeai nici pe tine.

— La fel a fost şi la locul crimei Frost.

Quinn notă ceva.

— Este acelaşi individ, declară Montes. Nu poate fi altfel.

— Eşti sigur că-i vorba de un tip, de unul singur?

— Mda. Şi ticălosul e o matahală, puternic ca un taur şi deştept.

— Cultivat?

— Instinctul îmi spune că nu.

Quinn dădu din cap.

— Şi mie la fel.

— Îi place asta, se tăvăleşte în cruzime, o domină. Trebuie să căutăm un sadic, adăugă Montes.

— Ai vreo idee despre pisicile moarte din cazul nostru?

Montes clătină din cap.

— Doar faptul că ticălosului îi place să ucidă. Poate că a omorât pisicile ca să-i mai treacă timpul şi a făcut-o numai aşa, de distracţie.

— Eu tot cred că a transmis un mesaj scris într-un cod pe care încă nu l-am descifrat, spuse Quinn.

Înainte ca şeriful-detectiv Montes să plece, Bernard Quinn îşi ceru scuze pentru absenţa sergentului său. Quinn spuse că lui Malcolm Ainslie i-ar fi plăcut să fie prezent la discuţia lor, din moment ce era şi el implicat. Însă Ainslie fusese nevoit să participe la un seminar de o zi, despre managementul poliţiei, desfăşurat în altă parte a oraşului.

Benito Montes spuse:

— E în ordine, avem timp. Cred că tot ce-am văzut este doar începutul.

Pe durata primăverii şi verii acelui an, locuitorii din sudul Floridei se ofiliră în temperatura extraordinar de ridicată şi în umiditatea dogoritoare, întreţinută de furtunile zilnice şi de ploile torenţiale. În Miami, o serie de pene de curent, provocate de consumul mărit, i-au adus pe cei care aveau aer condiţionat în lumea năclăită a celor care nu aveau aşa ceva. O altă problemă, amplificată de iritabilitatea indusă de căldură şi de neglijenţă, era criminalitatea. Lupte între bande, omoruri pasionale şi violenţe casnice, toate explodară. Chiar şi în rândurile oamenilor care în mod normal erau paşnici, răbdarea se sfârşea şi aceştia luau foc; pe străzi, în parcări, neînţelegerile provocate de mărunţişuri îi făceau pe oamenii care nu se cunoşteau între ei să-şi tragă pumni. În disputele mai grave, iritarea ducea la furie şi chiar la crimă.

La sediul secţiei Omucideri, un perete întreg era ocupat de un panou laminat, alb, cunoscut între detectivi drept „tabla-cu-cei-care-mor-să-ne-cunoască”.

Împărţită în linii drepte şi coloane, tabla conţinea numele tuturor victimelor omorurilor din anul curent şi anul precedent, împreună cu detaliile-cheie ale investigaţiilor. Erau trecute şi numele tuturor suspecţilor posibili. Arestările erau notate cu roşu. Pe la mijlocul lui iulie, anul trecut, tabla înregistrase şaptezeci de crime, din care douăzeci şi cinci încă mai rămăseseră nerezolvate. Până la mijlocul lunii iulie a anului curent se comiseseră nouăzeci şi şase de crime, cu un număr de şaptezeci şi cinci de cazuri nerezolvate, profund nemulţumitor.

Ambele cifre, crescătoare, subliniau o înmulţire a omuciderilor în cazuri de altfel banale de jafuri, furturi de maşini şi tâlhăriile zilnice de pe străzi. Se părea că, peste tot, criminalii îşi împuşcau şi-şi omorau victimele fără niciun motiv aparent. Din cauza îngrijorării publice referitoare la aceste cifre, comandantul secţiei de Omucideri, Leo Newbold, fusese convocat de câteva ori la

biroul maiorului Manolo Yanes, comandantul secţiei Crime cu violenţă, care combina Jafurile cu Omuciderile.

În decursul ultimei lor întâlniri, maiorul Yanes, un bărbat solid, cu păr aspru şi o voce de sergent instructor, nu pierdu deloc timpul după ce secretara lui îl introduse pe Newbold înăuntru.

— Locotenent, ce naiba faci tu şi oamenii tăi? Sau mai bine zis, de ce nu faceţi?

În mod normal, maiorul i s-ar fi adresat lui Newbold cu numele mic şi l-ar fi invitat să ia loc. De data asta, nu făcu nici una, nici alta, ci pur şi simplu îl săgetă cu privirile de la biroul său. Newbold, bănuind că Yanes primise la rândul său perdaful de la superiorii săi şi cunoscând rutina relaţiilor din poliţie, nu se repezi să răspundă imediat.

Biroul maiorului se afla la acelaşi etaj cu secţia Omucideri, iar o fereastră mare oferea o privelişte asupra centrului oraşului Miami, scăldat acum în strălucirea razelor de soare. Biroul era cenuşiu, metalic, cu o tăblie albă, din plastic, pe care se aflau teancuri de dosare şi creioane rânduite într-o ordine milităroasă. În faţa lui se întindea o masă pentru şedinţe, cu opt scaune. La fel ca în majoritatea birourilor poliţiei, aspectul era auster, uşor nuanţat de câteva fotografii ale nepoţilor lui Yanes, aşezate într-o parte a mesei.

— Cunoşti situaţia, domnule maior, răspunse Newbold. Suntem potopiţi. Toţi detectivii sunt ocupaţi câte şaisprezece ore pe zi, sau chiar mai mult, urmărind toate pistele pe care le avem. Băieţii ăştia sunt aproape epuizaţi.

Yanes dădu iritat din mână.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos!

După ce Newbold se aşeză, Yanes îl anunţă:

— Orele suplimentare şi epuizarea fac parte din slujbă, şi o ştii şi tu. Aşa că, indiferent cât de mult lucrează toţi, pune-i să tragă şi mai din greu. Şi aminteşte-ţi acest lucru: când oamenii sunt istoviţi, sunt susceptibili să le scape anumite lucruri, iar treaba ta este să te asiguri naibii că nu vor face asta. Aşa că-ţi spun, Newbold, uită-te bine la fiecare caz, chiar acum! Asigură-te că s-a făcut tot

ceea ce s-ar fi putut face. Examinează toate detaliile şi caută, cu maximă atenţie, legăturile dintre cazuri. Dacă aflu mai târziu că ceva important a fost neglijat, îţi promit că vei regreta că mi-ai pomenit vreodată de oamenii tăi epuizaţi. Epuizaţi! Pentru numele lui Dumnezeu!

Newbold primi perdaful fără să crâcnească.

Yanes termină cu:

— Asta-i tot, locotenent.

— Da, domnule.

Newbold se ridică de pe scaun, făcu o răsucire ca la carte şi ieşi decis să facă exact ceea ce-i ceruse Manolo Yanes. Era la mai puţin de o lună de la această confruntare, pe care Leo Newbold o va descrie mai târziu în cuvintele „parcă tot acoperişul acela afurisit mi-ar fi căzut în cap”.

Seria de evenimente a început la 14 august, ora 11.12 dimineaţa, când temperatura la Miami era de treizeci şi şase de grade Celsius, iar umiditatea de optzeci şi cinci la sută. Sergentul detectiv Pablo Greene se îndrepta spre locul unde se afla echipa de intervenţie în acea zi, când un apel radio spre cartierul general al echipei de la Omucideri, din partea unui ofiţer în patrulare numit Frankel, raporta ceea ce părea să fie o crimă la Pine Terrace Condominiums, pe Biscayne Boulevard colţ cu 69’ Street. Victimele, Lazaro şi Luisa Urbina de şaizeci şi ceva de ani, erau un cuplu hispanic. Un vecin, după ce bătuse la uşa lor, fără a primi vreun răspuns, s-a uitat înăuntru printr-o fereastră deschisă. Văzând două trupuri legate, a deschis uşa forţând-o, apoi peste câteva clipe, a sunat la 911 folosind telefonul celor doi Urbina.

Soţul şi soţia decedaţi erau în sufrageria apartamentului lor cu patru camere din complex. Ambele victime fuseseră bătute, tăiate cu un cuţit şi mutilate cu cruzime. Sângele băltea pe podea în jurul lor.

Sergentul Greene, un veteran cu douăzeci de ani în serviciul poliţiei din Miami, înalt, zvelt, cu o mustaţă zbârlită, îi spuse lui Frankel să păzească locul crimei, apoi se uită grăbit de jur împrejur prin birou ca să trimită pe

careva. Ridicându-se în picioare şi privind întreaga secţie Omucideri, putea vedea că la toate celelalte birouri ale detectivilor nu mai era nimeni, încăperea era mare, cu şase şiruri de pupitre mici, metalice, făcute pentru birocraţi, aşezate unul lângă altul şi separate de pereţi despărţitori înalţi până la umăr. Pe fiecare birou se afla un telefon cu acces pe linii multiple, mai multe sertare cu dosare care dădeau pe dinafară şi în unele cazuri câte-un calculator. Fiecare detectiv avea propriul său pupitru, iar cei mai mulţi încercaseră să-şi personalizeze spaţiul stas şi mohorât aducând fotografii de familie, desene sau caricaturi.

În întreaga încăpere, singurele persoane mai erau două secretare suprasolicitate care preluau apelurile telefonice. Astăzi, la fel ca în oricare altă zi, sunau cetăţenii, presa, membrii familiilor victimelor, cerând informaţii despre moartea rudelor lor, politicieni locali, în căutarea unor răspunsuri pentru creşterea subită a numărului de incidente armate şi numeroase alte surse, raţionale sau mai puţin.

Greene ştia că toţi detectivii disponibili erau pe teren, la lucru şi că, pe mai toată perioada verii, cartierul general al Omuciderilor nu arătase altfel decât acum. Propria sa echipă, formată din patru oameni, investiga opt cazuri de crimă, iar celelalte echipe se aflau sub presiuni similare. Va trebui să se ducă chiar el la Pine Terrace, hotărî Greene. Singur şi în viteză.

Aruncă o privire spre hârţogăria adunată pe biroul său, reprezentând înregistrările crimelor, adunate în ultimele două săptămâni, precum şi alte rapoarte pe care locotenentul Newbold îl tot zorea să le termine şi-şi dădu seama că trebuia, iarăşi, să lase baltă toată munca. Îşi puse un sacou, îşi verifică tocul de la subsuoară, pistolul şi muniţia şi se îndreptă spre lift. Din maşina sa fără însemne va contacta prin radio una dintre unităţile sale şi va chema pe cineva să i se alăture, însă, ştiind cât aveau cu toţii de lucru, se îndoia că asta se va întâmpla prea curând. Cât despre împovărătoarea hârţogărie, pe care n-o sfârşeai

niciodată, Greene se gândi mohorât că va trebui să se întoarcă diseară şi să mai mişte nişte foi.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, sergentul-detectiv Greene ajunse la apartamentul cu numărul 18 din complexul de pe Pine Terrace unde locuinţa şi zona limitrofă erau înconjurate cu banda galbenă, oficială, şi inscripţia POLIŢIA NU TRECEŢI! Greene abordă un poliţist în uniformă, plasat între intrarea în clădire şi un grup restrâns de gură-cască.

— Poliţist Frankel? Sunt sergentul Greene. Ce ai până acum?

— Eu şi partenerul meu am ajuns primii aici, sergent, raportă Frankel. Nu ne-am atins de nimic.

Făcu un semn spre un bărbat solid, bărbos, care stătea deoparte.

— Domnul Xavier. El este vecinul care a sunat la 911.

Bărbosul li se alătură. El îi spuse lui Greene:

— Am văzut cadavrele prin fereastră şi-am dărâmat uşa. Poate n-ar fi trebuit să fac asta.

— N-are importanţă. Întotdeauna există şansa să mai fie cineva în viaţă.

— Soţii Urbina nu mai trăiau. Nu i-am cunoscut prea bine, dar n-am să-i uit niciodată.

— Domnul Xavier a făcut două lucruri: a telefonat din apartament la 911 şi a stins radioul, interveni Frankel.

— Era dat atât de tare, zise Xavier. Nici nu puteam auzi ce se spunea la telefon.

— Aţi mai făcut şi altceva cu radioul, cum ar fi să schimbaţi staţia? Sau aţi mai atins şi altceva? întrebă Greene.

— Nu, domnule.

Xavier părea demoralizat.

— Credeţi că am compromis amprentele?

Toţi sunt experţi criminalişti, gândi Greene.

— Mult prea devreme să vă pot spune, dar v-am fi recunoscători dacă ne-aţi lăsa să vă amprentăm, ca să le putem deosebi pe ale dumneavoastră de ale altora, înregistrarea amprentelor vă va fi înapoiată.

Greene îi spuse lui Frankel:

— Să ţii legătura cu domnul Xavier. Vom mai avea nevoie de el mai târziu.

Când sergentul Greene intră în apartamentul soţilor Urbina, îşi dădu imediat seama că scena dinaintea sa nu era o crimă obişnuită, ci o evoluţie sinistră şi crucială în ceea ce era, cu siguranţă, o serie oribilă de crime. Greene, la fel ca majoritatea supervizorilor de la Omucideri, se informa asupra cazurilor celorlalte echipe şi era la curent cu asasinatele de la Coconut Grove, din ianuarie, ale căror victime au fost Homer şi Blanche Frost. Ştia şi de cazul Hennenfeld, de la Fort Lauderdale, de acum aproape trei luni, atât de asemănător cu Frost. Aici, oribil şi de neconfundat, era o a treia atrocitate care se potrivea. Greene acţionă rapid, apucând staţia sa de radio, agăţată de centură şi dădu mai multe telefoane.

Prima oară, chemă o echipă de identificare, necesitatea cea mai urgentă într-un astfel de caz, când se putea întâmpla, oricând, o altă crimă din serie. Orice fragment de probă trebuia adunat rapid, examinat şi catalogat fără nicio întârziere. Dar un dispecer îl informă pe Greene că toate echipele de identificare erau blocate pentru alte cazuri şi niciuna nu putea veni la el decât peste cel puţin o oră. Pablo Grene fierbea de furie, ştiind că întârzierea putea compromite unele probe, dar dacă se răstea la dispecer nu rezolva nimic, aşa că se abţinu.

Fu mai puţin răbdător când dădu telefon a doua oară, cerând un legist care să examineze victimele. Însă nu era disponibil niciun medic legist, i se spuse, dar că va fi trimis unul „când se va putea”.

— Asta nu-i suficient de bine, spuse el, încercând să se abţină să nu strige, dar ştia că nu era nimic de făcut.

Apelul următor avu rezultate similare: nu era disponibil niciun procuror; unul se afla într-o instanţă şi va încerca să vină în cel mult o oră. Se schimbaseră atâtea lucruri în criminalistică, medită el. Nu cu multă vreme în urmă, orice apel de la locul unei crime s-ar fi soldat cu acţiuni imediate, dar era evident că acum nu mai era aşa.

Presupunea că şi asta făcea parte din declinul valorilor din societate, în loc să fie un declin al crimelor.

Greene reuşi să-l contacteze, prin radio, pe locotenentul Newbold şi alegându-şi cuvintele cu grijă, pentru că ascultau şi alţii, îi transmise că era necesară o acţiune imediată la scena crimei din Pine Terrace. Prompt, Newbold promise că va da şi el câteva telefoane. Greene mai sugeră să fie anunţaţi sergentul Ainslie şi detectivul Quinn, iar Newbold fu de acord cu asta, adăugând că va veni şi el acolo în cel mult o jumătate de oră. Atenţia lui Greene se întoarse la cele două victime ale crimei, la mutilările sadice ale trupurilor lor, continuându-şi notiţele scrijelite de când intrase în clădire. La fel ca în celelalte două cazuri a căror descriere o auzise, bărbatul şi femeia fuseseră puşi faţă în faţă, legaţi şi cu căluş în gură. Se părea că amândoi fuseseră forţaţi să privească, într-o teroare mută, cum era torturat celălalt. Sergentul Greene făcu o schiţă a poziţiei lor, fără a atinge nimic înainte de sosirea echipei de identificare. Observă pe o măsuţă un plic cu adresa pe el, din care scrisoarea fusese scoasă şi lăsată deschisă. Mişcând cu grijă scrisoarea, cu ajutorul unui briceag, pentru a evita s-o atingă, reuşi să afle numele întreg al celor doi Urbina, adăugându-l în notiţele sale. Pe un birou mic, aflat lângă cele două cadavre, Greene zări un radio portabil, în mod clar cel pe care-l oprise Xavier. Examinând de aproape scala, Greene observă că era fixată în dreptul postului 105,9 FM. Cunoştea acest post de radio: HOT 105. Hard rock.

Apoi, continuând să se mişte cu grijă, mângâindu-şi mustaţa în timp ce reflecta asupra a ceea ce vedea, cercetă şi celelalte încăperi. În ambele dormitoare, toate sertarele fuseseră trase de intrus, din câte se părea, şi lăsate aşa. Conţinutul poşetei femeii şi al unui portofel bărbătesc zăceau împrăştiate pe pat. Nu era niciun ban, dar rămăseseră nişte bijuterii fără importanţă. Fiecare dormitor avea o sală de baie separată şi toaletă, dar cu toate că echipele de identificare le vor cerceta şi pe acestea, Greene nu văzu nimic semnificativ. În ceea ce

părea să fie baia principală, colacul fusese ridicat, iar în vasul de toaletă era urină. Greene adăugă ambele detalii între notiţele sale, deşi ştia că nici urina şi nici colacul nu puteau fi folosite pentru identificarea unui anumit individ.

Reveni în sufragerie şi adulmecă ceva nou în duhoarea de putreziciune provocată de rănile deschise de pe cele două cadavre. Pe măsură ce se apropia de victime, mirosul devenea tot mai puternic. Apoi văzu. Lângă una din mâinile femeii moarte se afla un lighean de bronz, conţinând ceea ce părea a fi excrement de om, parţial scufundat în ceva ce nu putea fi decât urină.

Din când în când, în munca sa interveneau anumite momente când Pablo Greene îşi dorea să fi ales o altă meserie. În timp ce dădea înapoi, îşi aminti că nu era exclus ca delincvenţii să defecheze la locul faptei, de obicei în timpul spargerilor în locuinţele celor avuţi, posibil ca un gest de dispreţ la adresa proprietarilor absenţi. Însă nu-şi putea aminti să mai fi văzut aşa ceva la locul unei crime, mai ales dacă ţineai cont şi de modalitatea înspăimântătoare în care fuseseră ucişi cei doi bătrâni. Greene, un decent şi bun tată de familie, se gândi cu înverşunare la făptaş: Oare ce soi de gunoi uman oi mai fi şi tu?

— Ce-a fost asta, Pablo? se interesă o voce de pe holul din casa scărilor.

Era Newbold, care tocmai sosise, iar Greene îşi dădu seama că gândise cu voce tare. Încă marcat de sentimente pe care rareori le simţea sau le arăta, Greene făcu un gest spre cele două cadavre, apoi arătă către ligheanul peste care tocmai dăduse. Leo Newbold păşi înainte şi inspectă tot. Apoi spuse cu glas scăzut:

— Nu-ţi fă probleme, punem noi mâna pe ticălos. Şi când s-o întâmpla asta, vom pregăti un dosar atât de beton, încât ne vom asigura că nemernicul se prăjeşte.

Newbold îşi amintea de cuvintele maiorului Yanes, rostite nu cu mult timp în urmă: „Asigură-te că s-a făcut tot ceea ce s-ar fi putut face. Examinează toate detaliile şi caută, cu maximă atenţie, legăturile dintre cazuri.“

Ei bine, Omuciderile ştiau de o probabilă conexiune între asasinatele Frost şi Hennenfeld, în Fort Lauderdale, iar acum, cu această nouă dublă crimă atât de clar aliniată la tipicul celorlalte două, apărea şi întrebarea inevitabilă: S-ar putea obţine mai mult prin combinarea celor două anchete anterioare, acceptându-le drept crime în serie? S-ar putea găsi chiar şi un suspect?

Newbold nu credea asta. Era chiar sigur că se vor lansa tot felul de presupuneri, iar presa va contribui din greu şi era aproape cert că asta va duce la acumularea unor presiuni în plus asupra secţiei Omucideri şi a Departamentului Poliţiei în general. Însă, în acest moment, era esenţială concentrarea intensă asupra ultimului său caz, împreună cu reexaminarea celorlalte două. Nu mai era niciun dubiu că echipa de la Omucideri se confrunta cu un ucigaş în serie autentic.

— I-aţi putut contacta pe Ainslie şi pe Quinn? întrebă Greene.

Newbold dădu din cap afirmativ.

— Sunt pe drum. Şi i-am spus lui Quinn să-şi sune omul din Fort Lauderdale.

Câteva minute mai târziu, sosi o echipă de identificare formată din patru oameni urmaţi, aproape imediat, de medicul legist Sandra Sanchez. Nu se ştie ce telefoane dăduse Newbold după apelul urgent, primit de la Greene aflat la locul crimei, însă era limpede că anulase toate restricţiile, probabil cu ajutorul cuiva care era mai sus pe scara ierarhică a departamentului. Munca progresă cu rapiditate în următoarele cinci ore. La sfârşitul lor, rămăşiţele pământeşti ale lui Lazaro şi Luisa Urbina fură închise în saci de plastic şi trimise la morga districtuală, unde, în aceeaşi seară, vor fi autopsiate. Sergentul Greene va asista la autopsie amânând din nou, pentru încă o zi, rezolvarea hârtiilor adunate pe biroul său, dar în acest răstimp se vor mai strânge şi altele.

Cu toate că probele colectate de echipa de identificare trebuiau cercetate şi analizate în amănunţime, o dezamăgire ieşi repede la iveală.

— Este destul de sigur că individul a purtat mănuşi, îi spuse tehnicianul de la amprentare, Sylvia Walden, sergentului Greene. Sunt câteva dâre de tipul celor lăsate de mănuşile chirurgicale din latex, la fel ca şi cele de la Royal Colonial. De asemenea, cred că, indiferent cine-a făcut asta, ştie destule încât să-şi pună două perechi de mănuşi de cauciuc, pentru că printr-una singură tot apare o amprentă după ceva vreme. Desigur, există unele amprente pe aici şi le vom verifica, dar probabil că nu-i aparţin intrusului.

Greene clătină din cap şi mormăi un „mulţumesc”.

— Pentru puţin, adăugă Walden.

Cu câteva ore mai devreme, Ainslie şi Bernard Quinn apăruseră şi ei la Pine Terrace şi căzură de acord cu Newbold şi Greene că în bătătura lor se afla un criminal în serie. În drum spre ieşire, Ainslie dădu ocol scenei crimei încă o dată, înainte ca trupurile victimelor să fie luate de acolo, zăbovind asupra ligheanului de bronz, încă aproape de mâna femeii moarte. Ceva din natura vasului şi a conţinutului său îi inspira o idee, o amintire vagă, o imagine incompletă pe care n-o putea defini. Ainslie reveni de două ori asupra obiectului, sperând că noţiunea fugitivă din mintea lui se va clarifica. Poate că nu era nimic de fapt, hotărî el, nimic altceva decât că era sătul de atâtea scene ale unor morţi dramatice şi forţa o căutare derizorie a unor noi indicii. Poate că tot ce-i trebuia acum era să plece acasă şi să petreacă o seară în mijlocul familiei sale… să râdă la masa de seară, să-l ajute pe Jason la teme, să facă dragoste cu soţia sa şi poate că până dimineaţă i-ar putea veni în minte unele răspunsuri.

Dar, după cum se dovedi, dimineaţa următoare nu-i aduse idei noi. Mai trecură încă patru zile până când, exact când se aştepta mai puţin, amintirea lui Ainslie fu trezită cu o claritate dramatică şi şocantă.

La patru zile după crimele de la Pine Terrace, locotenentul Leo Newbold convocă o întrunire oficială a Departamentului Omucideri. Îi includea pe supervizorii şi detectivii implicaţi în cazurile crimelor în serie, tehnicienii

de la identificare, un medic legist şi un procuror. Ofiţerii superiori ai poliţiei fură informaţi asupra conferinţei; au luat parte doi dintre ei. La această întâlnire, îşi dădu seama Ainslie ceva mai târziu, drama s-a extins şi, la fel ca într-o întorsătură de situaţie dintr-o piesă shakespeariană, noi personaje şi-au făcut intrarea în scenă.

Printre cei nou-veniţi, cu toate că nu era nou şi pentru secţia Omucideri, se număra şi detectivul Ruby Bowe, membru al echipei de investigaţii a sergentului Ainslie. Ruby, o negresă minionă de douăzeci şi opt de ani, cu o slăbiciune pentru cerceii strălucitori şi hainele de firmă, era îndrăgită şi respectată, lucra la fel de mult ca oricine altcineva de la Omucideri, uneori chiar mai mult şi nu se aştepta la niciun fel de concesii datorită faptului că era femeie. Putea fi dură şi tenace, chiar nemiloasă. Însă în momente mai relaxate dovedea un simţ al umorului şi al farsei apreciat de colegii ei.

Ruby era cel mai mic dintre cei nouă copii ai lui Erskine şi Allyssa Bowe, crescuţi toţi în ghetoul afectat de criminalitate din cartierul Overtown din Miami. Erskine Bowe a fost ofiţer de poliţie, împuşcat mortal de un băiat de cincisprezece ani, din vecini, aflat sub influenţa drogurilor şi pe cale să jefuiască magazinul local 7-Eleven. Ruby avea pe atunci doisprezece ani, mult prea tânără ca să-şi piardă tatăl, dar destul de mare ca să-şi amintească de relaţia lor atât de specială. Erskine Bowe crezuse întotdeauna că Ruby are ceva deosebit şi le spusese prietenilor săi: „Va face ceva important în viaţă. Aşteptaţi şi-o să vedeţi.” Chiar şi după atât de mult timp de la moartea tatălui ei, lui Ruby îi era încă foarte dor de el.

Ruby a învăţat la şcoala elementară Booker T. Washington şi la liceul Edison, unde a fost o elevă silitoare şi s-a înscris voluntară pentru activităţi extraşcolare, în mare parte referitoare la dreptatea şi schimbarea socială. A luptat din greu pentru combaterea folosirii drogurilor, ştiind bine că acestea fuseseră adevăratul ucigaş al tatălui ei. Dotată cu o bursă academică, Ruby s-a înscris la A&M University din Florida, specializându-se în psihologie şi

sociologie. A absolvit ca şefă de promoţie şi s-a angajat imediat în poliţia din Miami, împlinindu-şi astfel visul de-o viaţă. Tatăl ei lucrase acolo timp de şaptesprezece ani; într-un fel, compensa moartea sa în timp ce „schimba lumea”. Iar dacă nu lumea, poate că într-un mod semnificativ propria ei vecinătate.

Nimeni n-a fost luat cu totul prin surprindere când Ruby a absolvit academia de poliţie prima din clasa ei. Ceea ce a stârnit unele nedumeriri, fu decizia locotenentului Newbold de a o accepta imediat pe Ruby ca detectiv la secţia Omucideri. Mişcarea nu avea precedent.

Secţia Omucideri în poliţie era un apogeu. Detectivii criminalişti erau consideraţi drept cei mai dotaţi intelectual şi cu cele mai mari resurse, iar prestigiul lor stârnea invidia majorităţii colegilor lor. Din aceste motive numirea lui Ruby îi făcu pe unii ofiţeri mai în vârstă, care speraseră să fie cooptaţi la Omucideri, să fie dezamăgiţi şi plini de resentimente. Însă Newbold avea o anume intuiţie în legătură cu Ruby. „Există momente”, i se confesă el lui Malcolm, „când poţi să adulmeci de la o poştă un poliţai bun”.

Acum, Ruby era de patru ani detectiv la Omucideri, cu un calificativ oficial de „excepţional”. În calitate de membru al echipei sergentului Ainslie, Ruby trebuia să fie obligatoriu prezentă la conferinţa de la 8:00 dimineaţa, însă în vreme ce ceilalţi intrau în sală, ea era la telefon, înconjurată de un teanc de hârtii oficiale. Newbold, trecând pe lângă ea, îi spuse:

— Grăbeşte-te, Ruby. Avem nevoie de tine acolo.

— Da, domnule, răspunse ea şi câteva momente mai târziu îl urmă, aranjându-şi cercelul mare, din aur, pe care şi-l dăduse jos pentru a putea vorbi la telefon. Lângă biroul principal al secţiei Omucideri se aflau camere pentru interogarea suspecţilor şi martorilor, o încăpere cu canapele mai confortabile şi scaune, unde erau primite uneori familiile victimelor, o încăpere mare a arhivei, cu documente despre crime şi de-acum zece ani şi dincolo de toate, sala de conferinţe.

Malcolm Ainslie se aşeză la masa mare şi dreptunghiulară a sălii de conferinţă, lângă alţi doi supervizori sergenţi, Pablo Greene şi Hank Brewmaster, acolo aflându-se şi detectivii Bernard Quinn, Esteban Kralik, Jose Garcia şi Ruby Bowe. Garcia, născut în Cuba, fusese poliţist la Miami timp de doisprezece ani, între care opt ca detectiv al secţiei de Omucideri. Solid şi cu un început de chelie, Garcia arăta cu zece ani mai în vârstă decât cei treizeci şi trei de ani ai săi, determinându-i pe colegi să-i spună Tataia.

Obişnuiţilor secţiei Omucideri li se alătură tânărul şerif-detectiv Benito Montes, care condusese până în Miami din Fort Lauderdale, ca răspuns la invitaţia telefonică lansată de Bernard Quinn. Montes raportase că în cazul crimelor Hennenfeld, de la ultima sa vizită la secţia Omucideri din Miami nu se mai înregistrase niciun progres.

Printre ceilalţi prezenţi se numărau dr. Sanchez, medicul legist, tehnicienii de la identificare, Julio Verona şi Sylvia Walden, şi vice procurorul de stat, Curzon Knowles. Ultimul, aflat la conducerea secţiei Omucideri din cadrul biroului procurorului statal, avea o reputaţie formidabilă în calitate de acuzator la procesele pentru crime. Era un bărbat cu voce joasă, blajin, îmbrăcat cu modestie în costume de-a gata şi cravate croşetate şi fusese comparat cândva cu un modest vânzător de pantofi. În timpul proceselor din instanţă, în timpul interogării martorilor recalcitranţi, era uneori ezitant, dând impresia de nesiguranţă, când de fapt nimic n-ar fi putut fi mai neadevărat. Mulţi dintre aceşti martori, crezând că vor putea minţi fără probleme răspunzând întrebărilor acestui avocat umil al acuzării, descopereau, dintr-odată, că fuseseră ademeniţi într-o plasă de păianjen şi se incriminaseră singuri înainte de a-şi da măcar seama.

Manierele sale dezarmante şi mintea ascuţită ca briciul erau motivele pentru care Knowles, în cei cincisprezece ani în biroul procuraturii, ajunsese la procentajul remarcabil de condamnări, optzeci şi doi la

sută în procesele pentru crimă. Detectivii de la Omucideri erau întotdeauna încântaţi să-l ştie pe Curzon Knowles ocupându-se de cazurile lor, la fel cum Newbold şi ceilalţi erau bucuroşi să-l vadă acum. Era prezent şi maiorul Yanes, precum şi adjunctul unui şef cu grad mare, Otero Serrano, subliniindu-se astfel importanţa publică a noilor evoluţii.

Locotenentul Newbold, aflat în capul mesei din sala de conferinţe, deschise întrunirea fără nicio introducere.

— Ştim cu toţii că două din cazurile noastre în derulare, precum şi un al treilea, de la Fort Lauderdale, sunt acum admise ca fiind crime duble în serie. Ar fi trebuit să putem ajunge la această concluzie înainte de cea de-a treia crimă şi s-ar putea să avem parte de ceva perdafuri pentru asta mai târziu, însă de această chestiune ne vom ocupa altădată. În acest moment avem chestiuni urgente de rezolvat. Ceea ce doresc eu, acum şi aici, este o revizuire totală a celor trei duble crime, nelăsând nimic pe dinafară. Trebuie să descoperim o pistă pe care s-o urmăm.

Ruby Bowe ridică o mână. Newbold se opri brusc, încruntându-se.

— Indiferent care-i problema, nu poate aştepta până termin de vorbit, Ruby?

— Nu, domnule, nu cred, răspunse detectivul Bowe.

Glasul ei era încordat, însă controlat. În mână avea o foaie de hârtie.

— Atunci ar fi bine să merite.

Iritarea lui Newbold era vizibilă.

— Aţi pomenit de trei crime duble, domnule

— Şi? îmi pui calculul la îndoială?

— Nu chiar, domnule.

Ruby ridică hârtia, privi spre ceilalţi.

— Nimănui n-o să-i placă asta, dar ar fi mai bine să vă gândiţi la patru crime.

— Patru! Ce vrei să spui?

Ainslie, aşezat vizavi de ea, întrebă cu glas scăzut:

— Ce-ai descoperit, Ruby?

Ea-i aruncă o privire recunoscătoare, apoi reveni la Newbold.

— Domnule, cu două zile în urmă eraţi îngrijorat de dimensiunea „teancului pentru mâine”. Mi-aţi cerut să lucrez la asta.

Prin sală apărură zâmbete la auzul referirii la „teancul pentru mâine”, porecla caraghioasă găsită de Quinn pentru fluxul perpetuu şi acumularea de hârtii oficiale.

— Da, am cerut asta. Evident, ai descoperit ceva, zise Newbold.

— Am citit asta de-abia azi-dimineaţă, domnule. O alertă de la Clearwater.

— S-o auzim şi noi.

Vocea lui Ruby Bowe se auzi limpede în tăcerea din încăpere:

— AVERTIZARE către toate secţiile de poliţie din stat. Dublă omucidere a unui bărbat şi a unei femei în vârstă, petrecută în acest oraş la doisprezece martie. Brutalitate ieşită din comun. Victimele au fost legate şi li s-a pus căluş. Înjunghiate repetat şi bătute cu sălbăticie în zona capului şi a trunchiului. Au avut loc mutilări. Se crede că au fost furaţi bani gheaţă, nu se cunoaşte suma. Amprente sau alte probe, inexistente. Articole neobişnuite lăsate la faţa locului de făptaş sau făptaşi. Dacă s-a mai petrecut o altă crimă similară sau crime similare, rugăm să-l contactaţi pe detectivul N. Abreu, secţia Omucideri, poliţia din Clearwater, cu toate informaţiile posibile.

Maiorul Yanes rosti în liniştea care se lăsase:

— Îmi spui din nou când s-a întâmplat asta, detectiv?

Bowe îşi verifică hârtia.

— Crimele se pare că au avut loc la doisprezece martie, domnule. Avertizarea a fost ştampilată cu „Primit în 15 martie.“

Se auzi un geamăt colectiv.

— Doamne Dumnezeule! făcu Hank Brewmaster. Asta a fost acum cinci luni!

Ştiau cu toţii că aşa ceva se putea întâmpla, că nu ar

fi trebuit să se întâmple, dar asta era. Unele lucruri se duceau mai jos în „teancul pentru mâine” şi continuau să scape atenţiei. Însă acesta era un exemplu al unui dezastru fără precedent. În afară de obişnuitele comunicate oficiale ale poliţiei, media din Florida remarca similarităţi în delictele grave comise la mare distanţă şi nota asemănările; astfel de conexiuni se dovediseră în trecut de mare ajutor pentru anchetatori. Dar cu atâtea crime peste tot, unele asemănări scăpau neobservate de nimeni. Newbold îşi acoperi faţa cu mâinile, furia sa fiind cât se putea de clară. Cu toţii ştiau că locotenentul va fi tras la răspundere pentru deficienţa de comunicare, lucru care împiedicase secţia de Omucideri să trateze corespunzător avertizarea trimisă de Clearwater.

— Deocamdată, vă sugerez să ne continuăm activitatea, locotenent, zise Yanes apăsat.

Era limpede că vor urma şi alte discuţii, probabil între patru ochi, mai târziu.

— Mai este încă ceva, domnule, insistă Bowe.

Newbold dădu din cap.

— Continuă.

— Chiar înainte să ne adunăm, l-am sunat pe detectivul Abreu, din Clearwater. Am menţionat că şi noi avem cazuri asemănătoare. Mi-a spus că el şi sergentul său vor veni mâine aici, cu avionul şi vor aduce tot ce au ei.

— E bine.

Newbold îşi recăpătase controlul.

— Verifică la ce oră vin şi trimite o maşină să-i aştepte la sosire.

— Domnule locotenent, interveni Ainslie. Aş vrea s-o întreb pe Ruby ceva.

— Dă-i drumul.

Ainslie se uită spre Ruby peste masa de conferinţă.

— A pomenit Abreu ceva despre lucrurile lăsate la locul crimei din Clearwater?

— L-am întrebat despre ce-i vorba. Unul era o trompetă foarte uzată, iar celălalt, o bucată de carton.

Ruby îşi verifică notiţele.

— Cartonul era decupat în formă de semilună şi colorat în roşu.

Ainslie se încruntă, concentrându-se în timp ce-şi scotocea prin memorie, amintindu-şi din nou de ligheanul de bronz din complexul de la Pine Terrace. Fără a se adresa cuiva în mod special, întrebă:

— Au fost lăsate obiecte în toate locurile crimei?

Îmi amintesc că în camera de hotel din cazul Frost erau patru pisici moarte.

Fără să mai aştepte răspunsul, Ainslie se întoarse spre Bernard Quinn.

— A mai rămas ceva la locul uciderii celor doi Hennenfeld?

Quinn clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

Privi spre şeriful-detectiv Montes.

— Aşa e, Benito?

Ca oaspete, Montes nu spusese nimic, dar răspunzând întrebării lui Quinn zise:

— Păi, intrusul n-a lăsat acolo nimic adus de el, însă era un radiator electric, care aparţinuse celor doi Hennenfeld. Am verificat asta.

Ainslie întrebă:

— Ce radiator? Ce-i cu el?

— A fost fixat de tălpile domnului Hennenfeld cu sârmă, sergent, apoi băgat în priză. Când l-am găsit noi, radiatorul se arsese, dar şi picioarele lui erau complet carbonizate.

— Nu mi-ai spus asta, îi spuse Ainslie, cu asprime, lui Quinn.

Acesta păru stânjenit.

— Îmi pare rău. Cred că-i un detaliu pe care l-am uitat.

Ainslie lăsă să treacă de la el, apoi se întoarse spre Newbold şi întrebă:

— Domnule locotenent, pot continua?

— După cum ţi-e voia, Malcolm.

— Ruby, spuse Ainslie, am putea face o listă cu toate

obiectele găsite la locul crimelor?

— Desigur. Le vrei pe computer?

— Da, le vrem, se băgă Newbold.

Ruby se duse la un birou mic, separat de celelalte, pe care se afla un terminal de calculator. De când intrase în secţia Omucideri, ajunsese să fie cunoscută drept „geniul nostru în computere” şi era rugată să-şi folosească abilităţile chiar şi în cazurile care ţineau de alte echipe. În vreme ce Ainslie şi ceilalţi aşteptau la masa de conferinţe, Ruby acţionă comutatoare şi-şi plimbă degetele agile peste tastatură.

— Okay, dă-i drumul, sergent.

Ainslie dictă dintr-un dosar deschis înaintea lui:

— Şapte ianuarie, Coconut Grove. Homer şi Blanche Frost. Patru pisici moarte.

Degetele lui Ruby se mişcau cu viteză. Când se opriră, Ainslie continuă.

— Doisprezece martie, Clearwater.

— Stai aşa!

Era vocea lui Quinn şi toate capetele se întoarseră spre el.

— La Coconut Grove au fost şi ochii domnului Frost. S-a turnat peste ei ceva inflamabil şi s-a dat foc. Dacă includem şi picioarele arse ale lui Hennenfeld…

— Da, adaugă şi ochii domnului Frost, îi spuse Ainslie lui Ruby.

Îşi întoarse capul şi zâmbi uşor.

— Mulţumesc, Bernie. Am uitat. Ni se întâmplă tuturor.

Terminară lista din Clearwater cu trompeta veche şi semiluna din carton, adăugară radiatorul la Fort Lauderdale şi picioarele arse ale bărbatului, iar după aceea se ocupară de complexul de apartamente din Pine Terrace, nr. 18.

— Acolo era un lighean de bronz, zise Ainslie.

Degetele lui Ruby se opriră.

— Era ceva în el? întrebă ea.

— Da, pişat şi căcat, spuse Pablo Greene sec, vorbind

de la locul său aflat la masă.

Privind în jur, Ruby întrebă cu un aer nevinovat:

— Vi se pare în ordine dacă scriu „urină şi fecale”?

În sală izbucniră hohote de râs, iar în mijlocul vacarmului cineva spuse:

— Ruby, te iubim cu toţii!

Chiar şi Newbold, Yanes şi adjunctul şefului râdeau în rând cu ceilalţi. Într-un cadru în care moartea sordidă se întâmpla în fiecare zi, o răbufnire bruscă, neaşteptată de umor era ca o ploaie binefăcătoare.

Iar apoi, după ce hohotele se stinseră, limpede, fără tărăgănări Ainslie îşi dădu seama. Acum ştia. Toate piesele erau la locul lor. Era ca şi cum o ipoteză incompletă, care se formase vag şi cu eforturi în mintea lui, prinsese contur brusc. Entuziasmul său deveni exploziv.

— Îmi trebuie o Biblie, spuse Ainslie.

Ceilalţi se holbară la el.

— O Biblie, repetă el mai tare, pe un ton de comandă. Îmi trebuie o Biblie!

Newbold se uită spre Quinn, cel mai aproape de uşă.

— Este una în biroul meu. Al doilea sertar din dreapta.

Quinn ieşi s-o aducă.

La Omucideri, prezenţa bibliilor nu era ceva neobişnuit. Un anumit număr de criminali, când erau băgaţi la arest sau aduşi pentru interogatorii, cereau câte-o Biblie şi se apucau de citit, unii dintr-un imbold sincer, alţii sperând doar ca aparenta lor religiozitate să le asigure o sentinţă mai uşoară. Existau precedente care justificau astfel de speranţe; unii dintre delincvenţi, în special cei economici, scăpaseră de condamnări grele datorită „conversiei” religioase şi pretenţiei că „se născuseră din nou”. Însă în faza de investigaţii, detectivii de la Omucideri, chiar dacă erau sceptici, erau gata să le satisfacă cererea, dacă o Biblie accelera obţinerea unei mărturisiri.

Quinn reveni cu Biblia în mână. Întinzându-se peste masă, i-o dădu lui Ainslie, iar acesta o deschise mai spre

sfârşit, la ultima carte din Noul Testament, Apocalipsa, cum îi spuneau catolicii.

Lui Newbold i se lumină mintea.

— E Apocalipsa, nu-i aşa? întrebă el.

Ainslie dădu din cap.

— Fiecare dintre aceste obiecte reprezintă un mesaj.

Gesticula spre Ruby, încă aflată la computer.

— Iată primul mesaj.

Apoi, uitându-se spre cei de la masă, spuse cu glas tare:

— Apocalipsa, capitolul patru, versetul şase: „în faţa scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii…”

— Pisicile! izbucni Quinn.

Ainslie dădu două pagini înapoi, căută cu arătătorul, apoi citi din nou:

— Capitolul unu, versetul paisprezece: „Capul şi părul Lui erau albe ca lâna, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului…”

Privi spre Quinn.

— Domnul Frost, da?

Quinn adăugă încet:

— Cele două elemente, pisicile şi ochii arşi ai lui Frost erau la centimetri distanţă unele de altele. Însă noi n-am făcut niciodată legătura dintre ele… Nu în felul în care ar fi trebuit.

În încăpere se lăsă tăcerea. Adjunctul Serrano se aplecase înainte, pe scaunul său şi asculta concentrat. Maiorul Yanes mâzgălise câteva notiţe, dar acum toată lumea se opri. Cu toţii aşteptau în vreme ce Ainslie mai răsfoi nişte pagini.

— O trompetă la Clearwater, da? o întrebă el pe Ruby.

Ea verifică pe monitor.

— O trompetă şi o semilună din carton, vopsită în roşu.

— Iată primul. Capitolul unu, versetul zece: „În ziua

Domnului eram în Duhul Sfânt. Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe…”

Ainslie mai întoarse câteva pagini.

— Şi cred că-mi amintesc şi de luna roşie. Chiar aici. Capitolul şase, versetul doisprezece: „M-am uitat când a rupt Mielul pecetea a şasea şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ şi luna s-a făcut toată ca sângele…”

Privind spre Benito Montes, Ainslie spuse:

— Ascultaţi asta. Capitolul unu, versetul cincisprezece: „Şi picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor…”

— Aşa erau şi picioarele domnului Hennenfeld.

Montes părea uluit.

— Cum e cu soţii Urbina, Malcolm? glăsui sergentul Greene.

Şi mai multe pagini întoarse. Apoi:

— Cred că i-am dat de capăt. Femeia moartă atingea ligheanul sau era pe-aproape, nu, Pablo?

— Da, cam aşa ceva.

— Atunci asta trebuie să fie.

Încă o dată, Ainslie citi cu glas tare din Apocalipsa:

— Capitolul şaptesprezece, versetul patru. „Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu. Ţinea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei…”

Un murmur de apreciere se răspândi în jurul mesei. Ainslie le făcu semn că nu era cazul, protestând:

— Nu. Nu!

În timp ce-l priveau toţi, îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi le ţinu aşa preţ de mai multe secunde. Când le dădu la o parte, expresia lui se schimbase de la încântare, la amărăciune. Când vorbi, glasul lui era sugrumat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, ar fi trebuit să descifrez mult mai repede acele simboluri, chiar de la bun început. Dacă aş fi făcut-o, unii dintre oamenii ăştia ar mai fi în viaţă.

— Cum ai fi putut să le descifrezi mai repede? îl întrebă sergentul Brewmaster. Niciunul dintre noi nu s-a

prins deloc.

Ainslie era pe punctul de a răspunde: „Pentru că am un doctorat în teologie! Pentru că, timp de doisprezece ani interminabili, am studiat Biblia. Pentru că toate aceste simboluri au stârnit trecutul din mine, însă eu am fost încet şi prost, aşa că n-am reuşit să realizez decât acum…”. Apoi se hotărî să lase vorbele nerostite. La ce i-ar servi? Însă ruşinea şi reproşurile clocoteau adânc înlăuntrul său.

Leo Newbold îşi dădu seama de asta. Şi înţelese. Aflat în capul mesei, îşi încrucişă privirile cu Ainslie.

— Ceea ce contează cel mai mult, Malcolm, spuse locotenentul încurajator, este că ne-ai oferit primul indiciu şi este unul important. Aş vrea să aud interpretarea lui.

Ainslie dădu din cap şi spuse:

— În primul rând, a îngustat câmpul investigaţiei. În al doilea rând, ştim în linii mari ce categorie de individ căutăm.

— Adică? întrebă Yanes.

— Un obsedat religios, sărit de pe fix, domnule maior. Între altele, se consideră un soi de răzbunător trimis de Dumnezeu.

— Acesta-i „mesajul” de care vorbeai, sergent? Acesta-i înţelesul acelor simboluri?

— Da, aşa-i, dacă ţinem cont că fiecare simbol a fost acompaniat de decese violente. Mai mult ca sigur, după cum consideră criminalul, el transmite mesajul Domnului şi, în acelaşi timp, îndeplineşte răzbunarea Lui.

— Răzbunare pentru ce?

— Domnule maior, vom şti mai bine asta când vom avea un suspect pe care să-l putem interoga.

Yanes dădu aprobator din cap.

— Se pare că ne-ai dat câte ceva de făcut. Bună treabă, sergent.

Comandantul adjunct Serrano adăugă:

— Subscriu.

Newbold reluă controlul.

— Malcolm, ştii mult mai multe decât noi toţi despre

chestiile astea din Apocalipsa. Ne-ai putea spune cam ce-ar mai trebui să ştim?

Ainslie chibzui înainte de a spune ceva, conştient că trebuia să se bazeze pe un amalgam de cunoştinţe şi idei de pe vremea preoţiei sale, pe mentalitatea lui de atunci şi să ţină cont de rolul său actual, de detectiv la secţia Omucideri. Rareori, dacă nu cumva niciodată, aceste trei aspecte să se fi suprapus ca acum. Încercă să ofere o explicaţie simplă.

— La origine Apocalipsa a fost scrisă în limba greacă şi este o carte care evocă sfârşitul lumii, ceea ce înseamnă că este scrisă într-un anumit cod, cu multe cuvinte-simbol, astfel că numai teologii le pot înţelege. Pentru mulţi oameni, asta-i o amestecătură dementă de viziuni, simboluri, alegorii, profeţii, în mare parte incoerente.

Ainslie făcu o pauză şi apoi continuă:

— Uneori, asta-i face pe unii creştini care n-o înţeleg să se simtă stânjeniţi. De fapt, Apocalipsa poate fi folosită pentru a dovedi şi argumenta orice, ceea ce a atras tot felul de smintiţi şi fanatici. Aşa cum o percep aceşti oameni, în ea există o reţetă gata făcută pentru orice rău ar alege ei. Aşa că tot ceea ce trebuie să ştim este cum a ajuns tipul pe care-l căutăm la cartea Apocalipsei şi cum a adaptat-o pentru a i se potrivi. Când vom avea acest răspuns, vom pune mâna pe el.

Locotenentul Newbold cercetă masa de conferinţă.

— Are cineva ceva de adăugat?

Julio Verona ridică o mână. Poate că, pentru a compensa statura lui măruntă, tehnicianul principal de la identificare stătea băţos şi drept pe scaun. Începu să vorbească la un semn din cap făcut de Newbold.

— Faptul că ştim ce fel de individ comite aceste crime, este bine-venit. Complimentele mele pentru Malcolm, însă aş vrea să vă reamintesc că şi în cazul în care veţi găsi un suspect avem probe foarte puţine acum şi, în mod sigur, ele nu sunt suficiente pentru a obţine o condamnare.

Privi spre adjunctul procurorului statal, Curzon

Knowles.

— Domnul Verona are dreptate, spuse Knowles. Aşa că va trebui să reverificăm fiecare lucru luat de la locurile unde s-au înfăptuit crimele, pentru a fi siguri că nu am neglijat sau am interpretat greşit ceva. Evident, avem de-a face cu un ucigaş psihopat, iar cel mai mic detaliu neluat în seamă ar putea fi exact factorul necesar nouă.

— Avem o amprentă palmară parţială, de la cazul Frost, atrase atenţia Sylvia Walden.

Knowles dădu din cap aprobând.

— Dar, aşa cum am înţeles eu, nu este destul din palmă pentru o identificare pozitivă.

— Putem folosi şase puncte din amprenta pe care o avem. Pentru o identificare pozitivă avem nevoie de cel puţin şase. Zece ar fi mai bine.

— Deci parţial ar putea constitui numai o probă circumstanţială, Sylvia.

— Da, admise Walden.

Aici interveni dr. Sanchez. Ca de obicei, purta unul dintre costumele ei maro-închis, iar părul cărunt era prins la spate într-o coadă de cal.

— Aşa cum s-a mai relatat, tăieturile de cuţit pe cele patru cadavre, Frost şi Urbina, pot fi identificate, declară ea. Au fost provocate cu acelaşi cuţit Bowie, cu lama de douăzeci şi cinci de centimetri lungime, cu crestături şi zimţi specifici. Am fotografii ale rănilor, expunând în detaliu aceste crestături, pe oase şi cartilagii.

Toată lumea din sală ştia ce însemna un cuţit Bowie, numit uneori şi „scobitoare de Arkansas”. Cuţitul de vânătoare, inventat pe la mijlocul secolului nouăsprezece de unul dintre fraţii texani James sau Rezin Bowie, a fost folosit de atunci pe scară largă, atât la vânătoarea de animale, cât şi de oameni. Cuţitul, deosebit şi mortal, avea un mâner de lemn şi o lamă puternică, cu un singur tăiş, muchia cealaltă fiind dreaptă pe mare parte din lungimea sa de douăzeci şi cinci până la treizeci şi opt de centimetri, apoi se curba concav, pentru a întâlni tăişul într-un vârf

ascuţit. Timp de un secol şi jumătate, cuţitul Bowie provocase răni parşive, adesea ca instrument al morţii.

— Doctor Sanchez, întrebă Knowles, s-ar putea potrivi aceste răni cu un anumit cuţit Bowie?

— Dacă cineva aduce cuţitul corespunzător, da.

— Şi aţi depune mărturie pentru asta?

— Din moment ce vă vorbesc de asta, desigur că aş depune mărturie.

Apoi Sanchez adăugă brusc:

— Acest gen de dovezi a mai fost acceptat şi înainte.

— Da, ştiu. Doar că…

Knowles părea nehotărât. Cei de la masa de conferinţă care-l cunoşteau bine, ştiau că intrase în rolul de individ ezitant şi nesigur, adoptat atât de des în instanţă.

— Să presupunem că aş fi avocatul apărării şi vă pun această întrebare: „Doctore, am declaraţii care certifică faptul că astfel de cuţite sunt fabricate în serii de câteva sute de bucăţi o dată. Poţi fi absolut sigură că acest cuţit, dintre sute sau poate chiar mii de acest tip, este cel care a provocat rănile descrise de dumneata? Şi când răspunzi acestei întrebări, doctore, ţine cont că aici e în joc viaţa unui om.

Knowles se întoarse dinadins, iar Sanchez ezită.

— Păi… începu ea.

Procurorul se răsuci din nou spre ea. Clătină din cap.

— Nicio problemă.

Sanchez se înroşi, strângându-şi buzele când îşi dădu seama ce reuşise Knowles să demonstreze cu atâta abilitate. În loc să-i răspundă cu aplombul ei obişnuit, ea ezitase, admiţând că s-ar putea să existe unele dubii pe care un juriu le va observa, iar un avocat al apărării se va folosi de ele declanşând o rafală de întrebări. Sanchez îi aruncă o căutătură urată lui Knowles, iar acesta zâmbi.

— Îmi pare rău, doctore. A fost doar un test, dar mai bine aici decât pe banca martorilor.

— Pentru o clipă, spuse ea cu un aer jalnic, chiar acolo m-am şi crezut.

Procurorul se întoarse spre Julio Verona.

— Dar asta nu înseamnă că nu vom folosi la maximum cuţitul ca dovadă, dacă ni se iveşte ocazia. Însă există limite până la care pot merge.

— Nu avem cuţitul, bineînţeles, spuse tehnicianul şef de la identificare, iar dacă punem sau nu mâna pe el, depinde numai de voi, băieţi.

Făcu un gest spre detectivii de la Omucideri, incluzându-l şi pe Newbold.

— Iar acum, că Sylvia şi cu mine ştim că două dintre cazuri au legătură între ele, vom examina fiecare probă pentru a găsi similitudini.

— Iar eu am să procedez la fel cu datele medicale; poate găsesc o crimă neelucidată, cu acelaşi tip de răni, sau vreo conotaţie religioasă, zise dr. Sanchez, apoi reluă cu un aer meditativ: Există întotdeauna posibilitatea ca lucrurile de acum să fie o repetare a ceva ignorat în trecut. Am auzit că odată, un ucigaş în serie a aşteptat cincisprezece ani înainte de a-şi relua şirul de crime.

— Toate astea sună bine, spuse Newbold. Acum…

Privi spre superiorul său, maiorul Manolo Yanes, comandantul unităţii Crime împotriva Persoanelor.

— Domnule maior, aţi dori să adăugaţi ceva?

— Da.

Tipic pentru Yanes, acesta nu pierdu vremea cu preambuluri. Cu ochii ca de oţel şi vorbind cu obişnuitul său ton tăios, declară:

— Toţi cei de aici trebuie să depună un efort mai mare în cadrul efortului general. Pur şi simplu, trebuie să stopăm aceste crime înainte ca ele să se mai întâmple.

Ochii lui Yanes se opriră asupra lui Newbold.

— Şi ca să fie limpede, locotenent, dumneata şi oamenii tăi aveţi acum mână liberă să luaţi orice măsuri veţi crede necesar, inclusiv crearea unei unităţi speciale. Când consideraţi că ştiţi precis ce aveţi nevoie şi ce fel de unitate veţi crea, am să vă dau nişte detectivi de la Jafuri. Cât despre costuri, aveţi aprobarea mea să cereţi fonduri pentru tot ce este necesar, inclusiv pentru orele

suplimentare.

Yanes aruncă o privire prin încăpere, apoi adăugă.

— Aşadar, cu logistica pregătită, obiectivul tuturor este clar: găsiţi-l pe acest tip! Vreau rezultate. Şi ţineţi-mă la curent.

— S-a notat tot, sir. Aşa cum a auzit toată lumea, vom forma, chiar acum, o unitate specială care să lucreze numai şi numai la aceste cazuri. Membrii unităţii vor fi scutiţi de alte îndatoriri. Deja i-am cerut sergentului Ainslie să preia conducerea echipei.

Capetele se întoarseră spre Ainslie, în vreme ce Newbold îi spuse:

— Sergent, vei lucra cu două echipe formate din câte şase detectivi. Las la latitudinea dumitale să numeşti un al doilea sergent care să conducă cea de-a doua echipă.

— Sergentul Greene, zise Ainslie. Presupunând că este de acord.

Pablo Greene gesticulă voios.

— Ba bine că nu!

Newbold i se adresă lui Greene:

— Vei raporta prin intermediul sergentului Ainslie. S-a înţeles?

— QSL7, sir.

Ainslie adăugă:

— Pentru echipa mea, în mod sigur îl vreau pe detectivii Quinn, Bowe, Kralik şi Garcia. Pablo şi cu mine vom decide mai târziu componenţa echipelor.

Ainslie se întoarse spre maiorul Yanes.

— Avem un volum mare de lucru şi multe detalii de examinat, domnule, aşa că vom avea nevoie de cel puţin doi detectivi în plus, de la Jafuri, probabil că de patru.

Yanes dădu din cap.

— Să-i spui locotenentului Newbold atunci când ştii exact câţi îţi trebuie, şi-i vei primi.

Curzon Knowles interveni:

— Dacă nu ajung, aş putea aranja să vină şi doi anchetatori de la procuratură. Indiferent cum iese, vrem să rămânem şi noi în schemă.

— Şi noi vrem asta, domnule consilier, zise Ainslie.

— Desigur că unitatea specială va colabora strâns cu Fort Lauderdale şi Clearwater, le reaminti Newbold celor de faţă. Vreau ca aceşti detectivi să fie informaţi.

Discuţiile continuară încă vreo câteva minute, după care Newbold se întoarse spre comandantul adjunct Serrano.

— Şefu, doriţi să adăugaţi ceva?

Serrano, fost detectiv el însuşi, cu un palmares respectabil în cadrul forţelor de poliţie din Miami, vorbi clar, dar cu glas scăzut:

— Doar ca să spun că toţi dintre voi trebuie să sprijiniţi întreaga poliţie în această chestiune. Evident, pe măsură ce aceste crime în serie vor deveni tot mai cunoscute, se va face un tapaj îngrozitor în presă, ceea ce va atrage publicul şi va duce la amplificarea presiunilor politice. Vom încerca să vă protejăm de asta pe cât putem de mult, ca să puteţi continua să faceţi tot ceea ce este necesar pentru a-l aresta pe acest maniac. În acelaşi timp, lucraţi rapid. Şi să nu încetaţi nicio clipă să reflectaţi. Dumnezeu să ne ajute pe toţi!

După ce conferinţa celor de la Omucideri se termină, membrii noii unităţi formate se adunară în jurul lui Ainslie, împreună cu adjunctul procurorului statal, Curzon Knowles. Cu douăzeci de ani în urmă, Knowles fusese şi el un tânăr poliţist, cel mai tânăr sergent din forţa de poliţie din New York. Ulterior devenise locotenent, apoi demisionase ca să studieze Dreptul în Florida. Knowles se simţea bine între detectivi şi ei în compania lui. Îl întrebă pe Ainslie.

— Din moment ce vom lucra împreună, sergent, nu te superi dacă-mi spui care-i prima ta mişcare?

— Va fi una scurtă, domnule consilier, spre computer. Aş fi încântat să mergem împreună.

Ainslie se uită de jur împrejur.

— Unde-i Ruby?

Vocea zglobie a detectivului Bowe se desprinse din grup:

— Acolo unde-i nevoie de ea.

— Am nevoie de degetele tale vrăjite.

Ainslie arătă spre computerul folosit de ea adineauri.

— Hai să căutăm prin nişte arhive.

Luând loc, Ruby porni calculatorul şi tastă LOGON.

Apăru un mesaj: IDENTIFICAŢI-VĂ.

Ruby îl întrebă pe Ainslie:

— Numărul tău sau al meu.

— Opt-patru-trei-nouă, îi spuse el.

Pe ecran apăru: TASTAŢI CODUL DUMNEAVOASTRĂ.

Ainslie se aplecă şi tastă CUPCAKE8, un nume afectuos, folosit uneori pentru Karen. Numele de cod nu apăru pe ecran, ci doar o abreviere pentru Criminal Investigation Center.

În timp ce Knowles şi ceilalţi detectivi urmăreau scena în tăcere, Ruby spuse:

— Am intrat în regatul vrăjit. Quo vadis?

— Ce naiba mai e şi asta? murmură cineva.

— „Unde mergi?” răspunse Bernard Quinn.

— Am făcut latină la grădiniţă, glumi Ruby. Noi, copiii din ghetou, suntem mai isteţi decât credeţi.

— Dovedeşte-o, zise Ainslie. Găseşte „Caziere”. După aceea, o categorie numită „Ciudăţenii”.

Urmară o serie de comenzi tastate, apoi apăru titlul CIUDĂŢENII.

— Există un pomelnic întreg de sub-fişiere, anunţă Ruby. Vreo idee, ceva?

— Caută „Religie” sau „Religios”.

Degetele se mişcau cu repeziciune. Apoi:

— Hei, aici e ceva. „Ciudaţi religioşi”.

Ainslie îşi arcui sprâncenele.

— Asta ar trebui să meargă.

Dacă se aşteptaseră, cumva, la o recoltă de nume, rezultatul fu dezamăgitor. Apărură doar şapte, fiecare însoţit de un rezumat biografic personal, împreună cu acuzaţiile şi condamnările lor. Ainslie şi Ruby trecură în revistă numele şi informaţiile; ceilalţi se uitau peste umerii

lor.

— Îl poţi elimina pe Virgil, zise Quinn. Este la închisoare. Eu l-am trimis acolo.

Datele din calculator arătau că Francis Virgil stătea la închisoare de doi ani, având încă şase de ispăşit. Un statut asemănător se aplica altor două din cele şapte nume, astfel că mai rămâneau patru.

— Elimină-l şi pe Orneus, spuse Ainslie. Spune aici că-i mort.

După cum ştiau detectivii, cazierul unui delincvent decedat nu era clasat decât la doi ani după moarte.

— Cred că-l putem elimina şi pe Hector Longo, sugeră Ruby.

Prezentarea lui arăta că Longo avea optzeci şi doi de ani, era aproape orb, iar mâna dreaptă-i era oloagă.

— Incredibil ce pot face handicapaţii în zilele de astăzi, spuse Ainslie.

Apoi adăugă:

— OK, şterge-l.

Celelalte două nume rămase erau „posibili”, însă căutarea nu rezultase nici numerele, nici şansele la care speraseră.

— Ce-ar fi să încercăm cu „Modus Operandi”? întrebă Knowles.

— Deja am făcut asta cu cazurile individuale, răspunse Ainslie. N-am găsit nimic.

Apoi adăugă pe un ton meditativ:

— Cu cât înaintăm mai mult în anchetă, cu atât mai mult cred că noi căutăm pe cineva fără cazier.

— De ce ne încărcăm cu ITIC-urile? sugeră Ruby.

Ainslie avea dubiile lui, dar îi spuse:

— De ce nu? N-avem nimic de pierdut.

ITIC-urile erau un acronim pentru rapoartele

Informaţii de pe Teren şi Incidente de Circulaţie şi conţineau informaţii centralizate de poliţiştii care observaseră comportamente în locuri publice, descrise drept ciudate, explicite sexual, ori excentrice, însă nu ilegale. Un astfel de raport apărea dacă cineva era văzut în

circumstanţe dubioase, în special noaptea târziu, dar nu încălca legea. Un raport ITIC era completat la locul faptei, pe un formular oficial, tipărit. Poliţiştii erau instruiţi să menţioneze în raport cât de multe informaţii puteau, inclusiv numele întreg al persoanei, adresa de domiciliu, ocupaţia, descrierea fizică detaliată, date despre vehicul dacă era cazul, precum şi circumstanţele abordării sale. Majoritatea celor opriţi şi chestionaţi erau surprinzător de cooperanţi, mai ales după ce aflau că nu vor fi arestaţi sau amendaţi. Oricum, cei care aveau cazier de obicei nici nu pomeneau de el. Formularele ITIC erau predate la sediul central al poliţiei şi în cele din urmă informaţiile erau introduse într-o bază de date. În timpul procedurii, o verificare automată pe nume adăuga raportului orice cazier existent.

Într-o vreme, rapoartele ITIC se bucurau de o reputaţie proastă în rândurile poliţiei din Miami. Asta s-a întâmplat după ce mai mulţi poliţişti au inundat sistemul cu rapoarte false, în speranţa că vor primi atenţie şi poate chiar o promovare. Unele dintre formularele ITIC aveau pe ele nume luate de pe pietrele de mormânt din cimitire. În cele din urmă, după ce câţiva dintre poliţişti au fost prinşi şi disciplinaţi, practica a încetat. La mult timp după aceea, mulţi din cadrul poliţiei au continuat să privească ITIC-urile cu neîncredere, între care şi Ainslie.

Procedura computerizată de acces pentru ITIC-uri era aceeaşi ca şi pentru caziere, iar Ruby găsi repede CIUDĂŢENII în cadrul noii categorii, urmată de CIUDAŢI RELIGIOŞI. Deodată, ecranul se umplu cu nume, date şi paragrafe de informaţii. Ainslie se aplecă înainte, cu atenţia încordată. O voce se auzi în spatele său:

— Hei, uită-te la asta!

Altcineva emise un fluierat prelung şi încet.

La fel ca mai înainte, trecură în revistă nume şi detalii, eliminând unele, apoi le adăugară pe cele rămase într-un fişier nou, care conţinea deja numele celor doi suspecţi posibili, extrase din caziere. La sfârşit, Ruby printă şase exemplare ale listei combinate şi le împărţi

celor din jur.

Foile printate conţineau şase nume:

JAMES CALHOUN, a/b cunoscut şi ca „Micul Iisus”. Data naşterii 10 oct. ’67.1,80 m 90,72 kg. UDC 271 NW10 St. Miami. Are un tatuaj cu o cruce pe partea superioară a pieptului. Vorbeşte despre apropiatul sfârşit al lumii şi susţine că este Hristos, la a doua venire. Are un cazier pentru ucidere din culpă, tâlhărie, jaf armat.

CARLOS QUINONES, h/b cunoscut şi ca „Diablo Kid”. Data naşterii 17 nov. ’69. 1,67 m 81,65 kg. Solid. UDC 2640 SW 22 St. Miami. Pretinde că este Mesia şi propovăduieşte cuvântul Domnului. Are un trecut extrem de violent, arestat pentru ultraj, viol, jaf armat cu violenţă.

EARL ROBINSON, n/b cunoscut şi drept „Răzbunătorul”. Născut la 2 aug. ’64. 1,82 m 81 kg. UDC 65 St. Miami. Suplu, fost boxer de categorie grea, foarte agresiv. Predică pe la colţul străzilor, citează din Biblie, întotdeauna din Apocalipsa şi spune că este îngerul judecăţii Domnului. Are un trecut bogat în jafuri armate, crimă de gradul doi, numeroase atacuri cu cuţitul.

ALEC POLITE, h/b cunoscut şi drept „Mesia”. Născut la 12 dec ’69. 1,97 m 81 kg. UDC 265 NE 65 St. Miami. Vorbeşte despre scripturi oricui stă să-l asculte, susţine că discută cu Dumnezeu. Devine agresiv dacă este pus la îndoială. Poate deveni violent, însă nu are antecedente. Este în SUA din 1993.

ELROY DOIL, a/b cunoscut şi drept „Cruciatul”. Născut la 12 sep. ’64. 1,93 m 131 kg. UDC 189 NE 35 St. Miami. Pretinde că ar fi discipol al Domnului, cunoscând dorinţele lui Dumnezeu. Predică în public. Se crede că nu-i periculos. Lucrează ca şofer de camion cu jumătate de normă.

EDELBERTO MONTOYA, h/b, născut la 1 nov. ’62. 1,91 m 68 kg. UDC 861 NW 1 St. Apt #3, Miami. Are o mustaţă groasă, neagră şi poartă barbă. Susţine că este creştin renăscut, citează din Biblie, se roagă pentru sfârşitul lumii. Are antecedente de viol, atac criminal şi atacuri de natură sexuală.

În timp ce Ainslie, Knowles şi ceilalţi studiau numele şi descrierile, însufleţirea lor crescu. Sergentul Greene exprimă asta spunând:

— Malcolm, cred că suntem pe direcţie. Detectivul Garcia privi spre ei nerăbdător.

— Robinson e omul nostru. El trebuie să fie. Uitaţi-vă la chestiile alea despre Apocalipsă. E cunoscut drept Răzbunătorul; asta se potriveşte. A fost boxer, ceea ce înseamnă că-i puternic.

— Fără a mai pune la socoteală „atac cu cuţitul”, adăugă Ruby Bowe.

— OK, OK, spuse Ainslie. Să nu ne grăbim cu concluziile. Îi vom examina pe toţi.

— Bagi pe careva la răcoare? întrebă şeriful-detectiv Montes.

Ainslie clătină din cap.

— N-am suficiente probe să demarez acţiunea. Vom folosi filajul.

Curzon Knowles îl preveni:

— Sergent, va trebui să fii foarte, foarte prudent, astfel încât aceşti indivizi să nu-şi dea seama ce se întâmplă.

Knowles cercetă încăperea, uitându-se la toţi detectivii.

— Vă rog, toată lumea să-şi aducă aminte cât de puţine dovezi avem până acum, iar dacă unul dintre cei şase este omul nostru şi bănuieşte că suntem cu ochii pe el, ar putea deveni cu totul inactiv, nelăsându-ne nimic pentru care să-l agăţăm.

— Puţină inactivitate n-ar strica deloc, comentă Pablo Greene. Suntem cât se poate de convinşi că nu vrem să mai omoare naibii pe cineva.

— Dacă supravegherea voastră e strictă, asta nu se va întâmpla.

Knowles se opri să reflecteze.

— Ideal ar fi să-l surprindeţi în flagrant delict.

— Ideal pentru un procuror, riscant pentru victimă, spuse Ruby Bowe.

Ainslie se alătură râsetelor celorlalţi, apoi potoli grupul cu un gest al mâinii.

— Totuşi, Ruby are dreptate, insistă Quinn. Filajul presupune un risc. Ştim că acest tip e deştept, iar el ştie că-l căutăm.

Ainslie se întoarse spre Leo Newbold, care revenise în mijlocul grupului cu câteva minute mai înainte.

— Ce credeţi, domnule locotenent?

Newbold dădu din umeri.

— Este întrunirea ta, Malcolm. Tu eşti liderul unităţii speciale.

— Atunci ne vom asuma riscurile, zise Ainslie. Şi vă asigur, domnule procuror, că nu ne va prinde niciodată urmărindu-l.

Se întoarse spre Greene.

— Pablo, acum hai să punem la punct un plan de filaj.

Pentru început, s-a convenit ca echipa sergentului Ainslie să-i pună sub supraveghere pe Earl Robinson, James Calhoun şi Carlos Quinones. Echipa sergentului Greene îi va urmări pe Alee Polite, Elroy Doil şi Edelberto Montoya. În fiecare caz supravegherea va fi totală, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ainslie îl informă pe Newbold:

— Avem nevoie de întăririle acelea de la Jafuri chiar acum, domnule, pentru a putea începe, şi-am să-i includ pe oameni în schemă.

Locotenentul dădu din cap.

— Am să vorbesc cu maiorul Yanes.

Apoi, pe când grupul se pregătea de plecare, uşa sălii de conferinţă fu trântită brusc la perete. Sergentul Hank Brewmaster, cel care plecase când întrunirea pe departament se încheiase oficial, se afla în prag, cu respiraţia tăiată, cu faţa schimonosită de şoc şi buimăceală. Brewmaster conducea, în această zi, echipa de intervenţie de la Omucideri, aşa că toţi ştiau că se întâmplase ceva. Newbold făcu un pas înainte.

— Ceva rău, Hank?

— Foarte rău, domnule.

Brewmaster trase aer în piept.

— Este vorba de consilierul municipal Gustav Ernst. Şi soţia sa. Amândoi sunt morţi, ucişi. Tocmai am primit telefonul. Din descriere, cazul face parte din serie.

— Oh, Doamne! se băgă Ainslie. Este de tipul celui pe care noi…

Nu era necesar să-şi mai ducă vorba până la capăt. Brewmaster aprobă.

— Pare să fie exact la fel.

Ainslie se întoarse din nou spre Newbold.

— Echipa mea se pune în mişcare chiar acum, domnule. Consider că trebuie să ştiţi asta.

Îi cuprinse pe toţi cu privirea.

— Cred că trebuie să ştiţi cu toţii, pentru că presa este la faţa locului şi, din ce cred eu, acum se deschide întregul iad.

În zilele următoare, indignarea mass-media şi a publicului se răspândi în oraş ca un foc de pădure; uciderea soţilor Ernst devenise o cauză celebră. Cât despre poliţie, uciderea cu atâta ferocitate a unui consilier municipal şi a soţiei acestuia venea cum nu se putea mai rău. Ernst era unul dintre cei trei consilieri care, împreună cu primarul, viceprimarul şi managerul oraşului, guvernau Miami. Dar pentru Ainslie, Newbold şi toţi ceilalţi din cadrul poliţiei, crima era cu atât mai dureroasă pentru că fiica celor doi soţi decedaţi era maiorul Cynthia Ernst, ofiţer superior de poliţie.

Când au fost comise crimele, Cynthia Ernst se afla la Los Angeles, într-o deplasare în interes de serviciu, combinată cu una în interes personal. Fu contactată prin intermediul poliţiei din L.A., apoi „buimăcită şi îndurerată”, după cum o descriau buletinele de ştiri de la ora şase, a fost urcată în avionul spre Miami, devenind centrul atenţiei într-un oraş foarte tensionat şi tumultuos.

Primul raport, redactat în grabă, potrivit căruia uciderea consilierului municipal din Miami, Ernst, şi a soţiei sale era identică cu crimele oribile ale celorlalte perechi de vârstnici, Frost, la Coconut Grove, Hannenfeld,

la Fort Lauderdale şi Urbina, în Miami, se dovedi a fi tulburător de real. Între timp, uciderea după acelaşi tipar a lui Hal şi Mabel Larsen, la Clearwater, caz care făcuse obiectul unei avertizări lansate cu cinci luni în urmă şi descoperit de Ruby Bowe, fu inclus oficial pe listă.

Ancheta în plină desfăşurare se concentra acum asupra reşedinţei în stil mediteraneean a lui Ernst, aflată în cartierul exclusivist Bay Point, închis şi protejat cu sisteme de securitate, situat pe ţărmul vestic al Golfului Biscayne. Acolo fuseseră găsite, de menajera lor, trupurile maltratate şi însângerate ale lui Gustav şi Eleanor Ernst. Menajera sosea la reşedinţă înainte de trezirea celor din casă şi obiceiul era să pregătească ceaiul de dimineaţă, pe care-l aducea pe o tavă până în dormitorul soţilor Ernst. Dând cu ochii de cei doi, legaţi şi aşezaţi faţă-n faţă, într-o baltă din propriul lor sânge, scoase un urlet, scăpă tava din mâini şi-şi pierdu cunoştinţa din cauza şocului. Urletele ei au fost auzite de bătrânul majordom al soţilor Ernst, Theo Palacio, care, împreună cu soţia sa, Maria, avea grijă de casă şi gătea. Amândoi, Theo şi Maria, dormiseră neobişnuit de mult după ce, cu acordul angajatorului lor, fuseseră în oraş până la ora 1 noaptea. Ajungând la scena crimei din dormitor, Palacio reacţionă repede, ducându-se la cel mai apropiat aparat telefonic.

Când sosi sergentul Brewmaster, poliţişti în uniformă staţionau în faţa casei, iar înăuntru, infirmierii de la serviciul de ambulanţă al pompierilor o tratau pe menajeră pentru şocul suferit. Detectivii Dion Jacobo şi Seth Wightman, din echipa de la Omucideri a lui Brewmaster, ajunseseră acolo înaintea lui. Brewmaster îl numise pe Jacobo drept adjunctul său în anchetă, dându-i astfel unele prerogative suplimentare, care, ţinând cont de importanţa cazului, păreau a-i fi foarte necesare.

Jacobo, robust, solid construit şi cu doisprezece ani de experienţă în cadrul secţiei Omucideri, le spusese deja poliţiştilor în uniformă să instaleze un cordon de siguranţă, cu bandă galbenă, în jurul casei şi al grădinii. Peste câteva momente, sosiră Julio Verona şi dr. Sandra Sanchez.

Verona se deplasase cu o dubă special echipată pentru culegerea de probe, împreună cu încă trei colegi. Şeful poliţiei era şi el pe drum.

Presa, pusă în alertă de schimbul febril de mesaje prin staţiile de radio de pe frecvenţa poliţiei, se adunase în păr în faţa porţii principale de intrare în Bay Point, unde reporterii fură împiedicaţi să intre de către agenţii de pază care acţionau la ordinele detectivului Jacobo. Reporterii discutau deja despre cum criminalul sau criminalii ar fi putut penetra sistemul de securitate de la Bay Point şi pătrunde în reşedinţa Ernst.

La sosirea sa, Brewmaster fu oprit, pentru scurt timp, de trei reporteri de televiziune care ţineau microfoanele spre geamul lăsat jos al maşinii sale, în vreme ce camerele de luat vederi filmau prim-planuri. Îl luară pe sus cu întrebările lor zbierate.

— Detectiv, există deja ceva suspecţi?

— Este adevărat că soţii Ernst au fost ucişi la fel ca şi ceilalţi?

— Fiica lor, maiorul Ernst, a fost informată?

— Se întoarce la Miami?

Însă Brewmaster clătină din cap şi-şi văzu de drum, oprindu-se doar lângă reşedinţa lui Ernst pentru a-i spune unui poliţist:

— Sună la Relaţii cu Publicul şi spune-le că avem nevoie să ne trimită pe cineva să se ocupe de presă.

În unele jurisdicţii, uciderea unei oficialităţi proeminente sau a vreunei celebrităţi era categorisită drept crimă „bilă roşie” sau, mai puţin oficial, drept un caz „blestemăţie”. Odată ce era etichetat în acest fel, cazul primea prioritate. În Miami, se presupunea că nu exista o asemenea categorie, iar toate crimele şi criminalii erau consideraţi „egali în faţa legii”. Dar uciderea consilierului municipal Ernst şi a soţiei sale dovedea deja că acest lucru nu era adevărat. O parte a dovezii că aşa era consta chiar în venirea imediată a şefului poliţiei, Farrell W. Ketledge Jr., într-o maşină oficială condusă de sergentul său adjutant. Comandantul poliţiei era în uniformă, cele patru

stele ale sale afişând gradul echivalent de general plin în armata Statelor Unite. Detectivul Wightman comentă discret către unul dintre poliţiştii în uniformă: „Poţi să numeri în orice an, pe degetele unei singure mâini, ocaziile când şeful se arată la locul unei crime.“

Locotenentul Newbold, sosit cu câteva minute mai devreme, îl întâmpină pe şef la intrarea principală a casei, împreună cu Brewmaster.

Comandantul ordonă băţos:

— Arată-mi locul crimei, locotenent.

— Da, domnule. Pe aici.

Cu Newbold în frunte, cei trei urcară scara interioară, lată, apoi păşiră de-a lungul coridorului până în dormitorul cu uşa lăsată deschisă. Se opriră înăuntru, iar şeful examină scena. Tehnicienii de la identificare erau deja în plină activitate. Doctorul Sanchez stătea la o parte, aşteptând să-şi termine fotograful treaba. Detectivul Jacobo şi Sylvia Walden discutau despre locurile unde era posibil să găsească amprente.

— Cine-a găsit cadavrele? întrebă comandantul. Cât ştim până acum?

Newbold îi făcu semn lui Brewmaster care descrise sosirea menajerei, îndatoririle acesteia de dimineaţă referitoare la servirea ceaiului şi ţipetele ei, amănunte despre care aflase de la majordom, Theo Palacio. Acesta explicase că el şi soţia sa ieşiseră la începutul amiezii zilei precedente, până dimineaţa devreme, lucru întâmplat în fiecare săptămână când o vizitau pe Maria, sora invalidă a lui Palacio, aflată la West Palm Beach. Şi menajera plecase din reşedinţă la ora 5, în după-amiaza zilei de ieri.

— Încă nu cunoaştem momentul morţii, adăugă Newbold, dar pare destul de clar că asta s-a întâmplat când domnul şi doamna Ernst erau singuri în casă.

— Bineînţeles, domnule, că vom verifica din nou pe unde se aflau cei doi Palacio, îi spuse şefului Brewmaster.

Comandantul poliţiei dădu din cap.

— Aşadar, s-ar putea să căutăm pe cineva care cunoştea treburile din casă.

Concluzia era atât de evidentă, încât nici Newbold şi nici Brewmaster nu făcură vreun comentariu. După cum ştiau amândoi, comandantul Ketledge nu fusese niciodată detectiv şi ajunsese la gradul său prin activitatea în cadrul administraţiei poliţiei, la care se pricepea de minune. Ocazional, la fel ca oricine altcineva din poliţie, şeful savura gustul activităţii de detectiv. Comandantul păşi mai în adâncimea încăperii pentru a avea o perspectivă mai bună. Se duse într-o parte, apoi în spatele cadavrelor înclinate, cercetate de echipa de la identificare. Apoi, tocmai când era pe cale să se mişte din nou, izbucni vocea lui Dion Jacobo:

— Stop! Nu vă duceţi acolo!

Şeful se răsuci, având o privire plină de incertitudine şi furie. Întrebă pe un ton glacial:

— Şi dumneata cine eşti?

Fără să mai aştepte, Jacobo răspunse cu promptitudine:

— Sir! Sunt detectivul Jacobo, domnule. Sunt anchetorul adjunct aici.

Cei doi erau faţă în faţă. Amândoi erau negri, iar privirile li se ciocniră cu duritate. Jacobo reacţionă primul:

— Îmi pare rău că am ţipat, domnule, dar a fost o urgenţă.

Şeful încă-l mai sfredelea cu privirea, cântărindu-şi următoarea mutare.

Tehnic vorbind, ordinul categoric rostit de Jacobo fusese necesar şi corect. În calitate de adjunct al anchetatorului-şef, avea autoritate asupra oricui prezent la locul crimei, indiferent de grad. Însă aceasta era o autoritate rareori folosită până la limitele sale, mai ales când ofiţerul căruia i se adresase era cu şapte grade peste cel al detectivului. În timp ce restul lumii îl privea, Jacobo înghiţi un nod. Corect sau nu, ştia că sărise peste cal şi că, până mâine, s-ar fi putut trezi înapoi în uniformă, străbătând la pas centrul oraşului Miami, într-o patrulare de noapte. În acel moment, Julio Verona tuşi discret şi i se adresă şefului:

— Sir, dacă nu vă supăraţi, cred că detectivul a încercat doar să conserve probele.

Arătă spre o zonă din spatele cadavrelor.

— Despre ce-i vorba? întrebă locotenentul Newbold.

— Un iepure mort, spuse Verona privind în jos, S-ar putea să fie important.

Brewmaster îşi ridică privirile, uluit.

— E al naibii de important! Este încă un simbol. Avem nevoie de Malcolm Ainslie.

— Sugerezi că detectivul Jacobo ştia că animalul era acolo? întrebă sceptic comandantul.

— Nu ştiu, domnule, spuse încet supervizorul de la identificare, dar până nu cercetăm întreaga zonă, trebuie să presupunem că dovezile sunt peste tot.

Şeful ezită, încercând, în mod limpede, să se stăpânească. Avea reputaţia de a fi de un autoritarism rigid, însă era corect.

— Foarte bine.

Mult mai reţinut, îi privi pe toţi cei aflaţi la locul faptei.

— Am venit aici ca să subliniez cât este de important acest caz. Lucraţi din greu. Avem nevoie de o soluţie cât de curând posibil.

Mergând înapoi spre uşă, comandantul Ketledge se opri înaintea lui Newbold.

— Locotenent, ai grijă ca în dosarul detectivului Jacobo să fie trecută o notă de apreciere.

Şeful zâmbi uşor.

— Pentru, să zicem „conservarea cu tenacitate a probelor în circumstanţe dificile”.

O clipă mai târziu, comandantul dispăru de-acolo. Cam la o oră după aceea, în timp ce încă se mai recoltau probele, Julio Verona îi raportă sergentului Brewmaster:

— Printre lucrurile domnului Ernst am găsit un portofel cu carnetul său de conducere şi carduri de credit. Niciun ban, însă forma portofelului sugerează că, de obicei, existau anumite sume.

Brewmaster verifică imediat asta discutând cu Theo

Palacio care, împreună cu soţia sa, fusese instruit să rămână în bucătărie şi să nu atingă nimic din casă. Majordomul era gata-gata să plângă şi avea dificultăţi la vorbire. Soţia lui, aşezată la masa din bucătărie, plânsese şi ea.

Domnul Ernst avea întotdeauna bani în acel portofel, zise Theo. Majoritatea bancnotelor erau de cincizeci şi o sută de dolari. Îi plăcea să aibă bani gheaţă la el.

Ştii cumva dacă a notat seriile acestor bancnote mari?

Palacio clătină din cap.

— Mă îndoiesc.

După o pauză, cât îi permise lui Palacio să-şi revină, Brewmaster continuă.

— Hai să te întreb altceva.

Răsfoi mai multe pagini ale carnetului său de notiţe, studiind însemnările făcute mai devreme.

— Mi-ai spus că, atunci când ai intrat în dormitorul soţilor Ernst în această dimineaţă, ţi-ai dat seama că nu mai puteai face nimic ca să-i ajuţi pe domnul şi doamna Ernst şi te-ai dus imediat la telefon.

— Chiar aşa a fost, domnule. Am sunat la 911.

— Dar ai atins vreun obiect din dormitor? Orice? Palacio clătină din cap.

— Ştiam că, până la venirea poliţiei, totul trebuie să rămână neatins.

Majordomul dădu semne de ezitare.

— Ce-i? îl interpelă Brewmaster.

— Păi, mai este un lucru de care-am uitat până în acest moment. Radioul era dat foarte tare. L-am oprit, îmi pare rău de asta.

— Nu-i nimic, dar hai să ne uităm la el.

Ajunşi în dormitorul soţilor Ernst, se duseră spre aparatul de radio portativ.

— Când l-ai oprit, ai schimbat şi postul? întrebă Brewmaster.

— Nu, domnule.

— A mai folosit cineva radioul de atunci?

— N-aş crede.

Brewmaster îşi trase o mănuşă de cauciuc pe mâna dreaptă şi apoi porni radioul. Cântecul „Oh, What a Beautiful Morning”, piesă din opera „Oklahoma” de Rogers şi Hammerstein, umplu întreaga încăpere. Detectivul examină scala radioului, potrivită la 93,1 FM.

— Ăsta-i WTMI, comentă Palacio. Era preferatul doamnei Ernst. Îl asculta adesea.

La scurt timp după aceea, Brewmaster o conduse pe Maria Palacio în dormitorul celor doi soţi ucişi pentru a-i pune o întrebare.

— Vă sfătuiesc să nu vă uitaţi la cadavre, îi spuse el. Mă voi plasa între ele şi dumneavoastră. Dar este altceva la care aş vrea să vă uitaţi.

Acel „altceva” erau bijuterii: un inel cu safir şi diamant împreună cu cerceii potriviţi, un alt inel din aur, un colier de perle cu o clemă din turmalină, o brăţară din aur cu diamante, toate acestea de o valoare evidentă şi lăsate la vedere pe măsuţa de toaletă din dormitor.

— Da, toate erau ale doamnei Ernst, zise Maria Palacio. Nici nu se deranja să le pună la loc, le lăsa afară, apoi dimineaţa le încuia în seif. Am şi avertizat-o odată…

Glasul femeii se frânse.

— Asta-i tot, doamnă Palacio, mulţumesc, zise Brewmaster. Mi-aţi spus tot ceea ce voiam să ştiu.

Totuşi mai târziu, răspunzând uneia dintre întrebările lui Brewmaster, doctorul Sanchez afirmă:

— Da, în esenţă, rănile faciale şi mutilările corporale ale domnului şi doamnei Ernst sunt similare celor din cazurile Frost şi Urbina şi probabil, din rapoartele pe care le-am primit, şi celor din Fort Lauderdale şi Clearwater.

— Iar rănile de cuţit, doamnă doctor?

— Desigur, n-aş putea spune nimic până după autopsie. Dar la o primă impresie aş zice că rănile de cuţit de pe ambele cadavre au fost provocate cu acelaşi Bowie folosit şi în celelalte cazuri.

Cât despre iepurele mort, doctorul Sanchez o rugă pe proprietara unui magazin de animale de companie,

Heather Ubens, cu care mai colaborase şi înainte, să vină la reşedinţa Ernst. Ubens, o autoritate în ceea ce priveşte animalele mici, identifică creatura cu numele ei comercial drept un iepure Lopear. Mulţi dintre ei, spuse ea, erau vânduţi local drept animale de companie. Din moment ce iepurele nu avea niciun semn de rănire, Ubens era de părere că fusese ucis prin asfixiere, pur şi simplu, prin lipsă de aer. După ce iepurele fu fotografiat, doctorul Sanchez puse să fie trimis la biroul medicului legist, pentru a fi conservat în formaldehidă.

Sergentul Brewmaster îl chestionă pe Theo Palacio dacă iepurele fusese animalul de companie din casa Ernst.

— Nici vorbă. Domnului şi doamnei Ernst nu le plăceau animalele, îi spuse majordomul, adăugând: Aş fi vrut să-şi ia un câine de pază, din cauza criminalităţii; m-am oferit chiar să mă îngrijesc eu de el, dar domnul Ernst a zis că nu, că fiind consilier municipal poliţia se va ocupa întotdeauna de siguranţa sa. Dar n-au făcut-o, nu-i aşa? Brewmaster preferă să nu răspundă.

Ulterior, poliţia făcu cercetări şi la alte magazine de animale de companie din Miami, folosind fotografii de la locul crimei în încercarea de a-l găsi pe cumpărătorul iepurelui. Însă din moment ce erau vânduţi atât de mulţi iepuri, uneori câte şapte sau opt pui de-abia fătaţi la un loc şi din moment ce puţine dintre magazine ţineau o evidenţă detaliată a lor, cercetările se dovediră a fi lipsite de succes.

Hank Brewmaster îi spuse lui Malcolm Ainslie de iepurele mort şi-l întrebă:

— Este ceva în Apocalipsa care să se potrivească aşa cum a fost în celelalte cazuri?

— În Apocalipsa ori în alte părţi ale Bibliei nu se vorbeşte de niciun iepure. Sunt sigur de asta, zise Ainslie. Totuşi, ar putea fi un simbol. Iepurii, ca specie, sunt foarte vechi.

— Nicio conotaţie religioasă, ceva?

— Nu sunt sigur.

Ainslie se opri, amintindu-şi de cursurile din seria Originea vieţii şi erele geologice, la care luase parte la

scurt timp după ce credinţa sa religioasă începuse să se clatine. Îşi reaminti unele amănunte. Uneori era surprins de cât de multe ţinea minte.

— Iepurii sunt lagomorfe, iepurii sălbatici, rozătoarele de câmp. Sunt originari din nordul Asiei, apărând cam pe la sfârşitul paleocenului.

Zâmbi.

— Asta înseamnă cu cincizeci şi cinci de milioane de ani înainte de versiunea creaţiei din Geneză.

— Crezi că tipul nostru, un obsedat religios, după cum i-ai spus, cunoaşte toate aceste lucruri? întrebă Brewmaster.

— Mă îndoiesc. Dar cine ştie ce crede el sau de ce?

În acea seară, acasă, Ainslie se duse la computerul lui Karen, unde se afla o versiune a Bibliei, ediţia regelui James. În ziua următoare îi spuse lui Brewmaster:

— Am căutat în calculator referiri la „lagomorfe”, „iepure”, „şoarece de câmp” în Biblie. Nici urmă de lagomorfă sau şoarece de câmp, însă „iepure” apare de două ori: o dată în Leviticul şi o dată în Deuteronomul, dar nici urmă în Apocalipsa.

— Crezi că iepurele nostru ar fi putut înlocui unul sălbatic şi în acest fel să devină un simbol biblic?

— Nu, nu cred.

Ainslie ezită, apoi spuse:

— Am să-ţi povestesc ce cred eu, după ce m-am tot perpelit azi-noapte. Nu cred că iepurele este un simbol care ţine de Apocalipsă. Nu se potriveşte. Cred că este o pistă falsă.

În timp ce Brewmaster îl privea curios, el continuă:

— Toate celelalte simboluri lăsate la locul crimelor se potriveau cu ceva anume. Cum au fost cele patru pisici moarte, „patru fiare”, luna roşie pentru „luna s-a făcut ca sângele”, trompeta pentru „un glas mare, ca de trâmbiţă”.

— Îmi amintesc, dădu Brewmaster din cap.

— Oh, cum să nu, un iepure ar putea fi şi el o „fiară”. Apocalipsa este plină de fiare.

Ainslie clătină din cap.

— Dar nu cred.

— Atunci ce sugerezi?

— Cred că-i vorba mai mult de instinct, Hank. Dar cred că trebuie să ne gândim serios dacă crimele Ernst chiar au fost următoarele din serie sau au fost comise de altcineva, iar acesta a încercat să le facă să pară aşa.

— Ai uitat? N-am dezvăluit detalii legate de crimele anterioare.

— Însă unele au fost publicate. Reporterii au sursele lor, întotdeauna se întâmplă aşa.

— Ei bine, toate astea-s surprinzătoare, Malcolm, şi-am să încerc să nu le pierd din vedere. Dar trebuie să-ţi spun că, după ce-am văzut locul crimei Ernst, am impresia că ideile tale sunt cam ciudate.

Lăsară lucrurile aşa.

La scurt timp după aceea, Sandra Sanchez anunţă concluziile sale după autopsia ambelor victime. Da, fuseseră ucise cu un cuţit Bowie, aşa cum îi sugerase şi prima sa cercetare a rănilor. Oricum, crestăturile distincte şi urmele zimţate de pe cadavre erau diferite faţă de celelalte crime, aşa că s-a folosit un alt cuţit, ceea ce nu dovedea nimic, pentru că un cuţit Bowie putea fi cumpărat cu uşurinţă, iar un ucigaş în serie putea avea lejer câteva bucăţi.

Astfel, pe măsură ce se scurgeau zilele şi în pofida dubiilor lui Malcolm Ainslie, era din ce în ce mai sigur că şi asasinatele Ernst fuseseră comise de aceeaşi mână ca şi celelalte opt crime precedente, încă neelucidate. Circumstanţele de bază erau identice, tot aşa şi elementele suplimentare: iepurele mort, un posibil simbol din Apocalipsă, dispariţia banilor, bijuteriile foarte vizibile lăsate neatinse, precum şi radioul dat tare. De asemenea, la fel ca şi în crimele anterioare, nu existau amprente.

Oricum, anchetatorii erau tulburaţi de viteza cu care crimele Ernst se succedaseră după cazul Urbina/Pine Terrace Condo, survenit cu numai trei zile înainte. Crimele anterioare avuseseră un răgaz de două până la trei luni între ele. Presa şi publicul erau intrigaţi de acest fapt şi

puneau întrebări la obiect: îşi accelerase ucigaşul misiunea sa mortală, oricare o fi fost aceasta? Avea vreun simţământ de invincibilitate, că era „pe felie”? Exista vreo semnificaţie specială în faptul că una dintre victime era consilier municipal la Miami? Şi ce făcea poliţia, în caz că făcea ceva, să anticipeze următoarele mutări ale ucigaşului?

Dacă ultimei întrebări nu i se putea răspunde public, unitatea specială pentru supravegherea celor şase suspecţi îşi începuse activitatea având-l pe sergentul Ainslie la conducere. Şi cazul Ernst a fost desemnat drept responsabilitatea unităţii. Sergentul Brewmaster, în timp ce conducea ancheta în cazul Ernst, devenise un membru al unităţii, raportând numai în faţa lui Malcolm Ainslie, la fel cum făceau şi detectivii din echipa lui Brewmaster, Dion Jacobo şi Seth Wightman. Dar chiar înainte ca îndatoririle unităţii speciale să intre în vigoare, avu loc o şedinţă despre care Ainslie ştia că era inevitabilă.

La ora 8:15 dimineaţa, la două zile după ce au fost găsite cadavrele mutilate ale lui Gustav şi Eleanor Ernst, Malcolm Ainslie sosi la cartierul general al secţiei Omucideri, după ce se întâlnise cu sergentul Brewmaster la locul crimei, pentru o actualizare a situaţiei. Din nefericire, nu se mai găsise nimic din ziua precedentă. O anchetă prin împrejurimi, în decursul căreia locuitorii fură întrebaţi de prezenţa recentă a unor necunoscuţi prin zona Bay Point, nu se soldase decât cu *„Nada”,* aşa cum spuse Brewmaster.

La secţia Omucideri, locotenentul Newbold aştepta lângă biroul lui Ainslie. Îi făcu semn şi-i spuse:

— Este cineva care te aşteaptă în biroul meu, Malcolm. Mai bine te-ai pune în mişcare.

Câteva clipe mai târziu, Ainslie se afla în pragul biroului comandantului secţiei Omucideri, de unde o văzu pe Cynthia Ernst aşezată pe locul lui Newbold. Era îmbrăcată într-o uniformă de poliţie, dichisită şi arăta uluitor. Ce ironie, reflectă Ainslie, că nişte haine bărbăteşti atât de sobre puteau deveni atât de sexy pe un trup de

femeie. Vestonul croit cu umerii pătraţi, ornat cu frunzele de stejar din aur ale gradului de maior, nu făcea altceva decât să sublinieze proporţiile perfecte ale siluetei sale. Părul castaniu-închis, tuns până la distanţa regulamentară de 3,81 centimetri deasupra liniei gulerului, îi încadra pielea albă şi catifelată, ochii verzi şi pătrunzători. Ainslie simţi şi boarea unui parfum familiar şi smintirile îl copleşiră brusc.

Aşezată la birou, Cynthia studiase cu atenţie un teanc de hârtii, iar acum îşi ridică privirea, cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Intră, zise ea. Închide uşa.

Ainslie făcu aşa cum i se ceruse, observând că ochii ei erau înroşiţi, probabil din cauza plânsului. Aşezat în faţa biroului, începu să spună:

— Aş vrea să vă spun cât de rău îmi pare.

— Mulţumesc spuse maiorul Ernst grăbită, apoi continuă pe un ton egal: Am venit aici pentru că am unele întrebări pentru tine, sergent.

Îi vorbi pe acelaşi ton:

— Mă voi strădui să răspund.

Chiar şi acum, în pofida răcelii ei pentru el, la vederea şi ascultarea Cynthiei Ernst se simţea excitat, tot aşa ca pe vremea când fuseseră iubiţi. Acele interludii erotice, excitante, provocatoare păreau acum să se fi petrecut cu multă vreme în urmă.

Relaţia lor începuse cu cinci ani în urmă, pe vremea când erau amândoi detectivi la Omucideri. Pe atunci, Cynthia era frumoasă şi adorabilă, la cei treizeci de ani ai săi, cu trei ani mai tânără decât Malcolm. Acum, decise el, era chiar şi mai atrăgătoare. Fascinantă într-un fel ciudat, răceala ei de neclintit, apărută de la despărţirea lor la un an de la începutul relaţiei, o făcea să pară şi mai tentantă şi excitantă decât înainte. Cynthia îşi transmitea sexualitatea ca pe o undă de ghidaj, întotdeauna fusese aşa şi, spre jena lui Ainslie, chiar şi în acest cadru deloc romantic tot începu să simtă o erecţie.

Ea-i făcu semn spre un scaun aşezat în faţa biroului

şi-i spuse fără nicio urmă de zâmbet:

— Poţi lua loc.

Ainslie îşi îngădui un zâmbet vag.

— Mulţumesc, doamnă maior.

Se aşeză, dându-şi seama că, din scurtul lor schimb de replici, Cynthia stabilise relaţia dintre ei pe baza gradelor lor relative, al ei fiind mult, mult superior lui. Păi, era destul de corect aşa. Nu era nimic rău să ştie cum stătea. Ar fi vrut însă, ca ea să-i fi permis să-şi exprime compasiunea sa autentică pentru pierderea în condiţii atroce a părinţilor ei. Dar Cynthia reveni cu privirea asupra documentului pe care-l citea, apoi, fără nicio grabă, îl puse jos şi ridică faţa spre el.

— Am înţeles că eşti însărcinat cu conducerea anchetei în uciderea părinţilor mei.

— Da, sunt.

Începu să-i vorbească de unitatea specială şi de obiectivele sale, dar ea i-o reteză scurt.

— Ştiu toate astea.

Ainslie se opri şi aşteptă, întrebându-se ce urmărea Cynthia de fapt. Era sigur de un singur lucru: era profund şi sincer îndurerată. Ochii ei înroşiţi dovedeau asta şi, după ştiinţa lui, relaţia dintre Gustav, Eleanor şi Cynthia Ernst, singurul lor copil, fusese extraordinar de apropiată. În alte circumstanţe, s-ar fi întins şi ar fi îmbrăţişat-o sau doar i-ar fi atins mâna, dar ştia prea bine că nu era cazul s-o facă acum. În afară de faptul că de patru ani fiecare o luase pe drumul său propriu, ştia că Cynthia va ridica imediat bariera ei inviolabilă, de protecţie, folosită de ea atât de des, eliminând orice tuşă personală, devenind profesionistul nerăbdător şi dur pe care-l cunoscuse şi el atât de bine.

Cynthia îşi mai dezvăluise şi alte trăsături, mai puţin admirabile, pe când ea şi Ainslie lucraseră împreună. Francheţea ei aspră o făcea să respingă orice subtilitate, chiar dacă subtilitatea putea fi uneori un bun instrument de investigaţie. Ea prefera scurtăturile în anchetele poliţiei, chiar dacă asta ar fi însemnat să traverseze

bariera şi să cadă la anumite înţelegeri cu răufăcătorii, în afara celor oficiale legate de recunoaşterea vinovăţiei, sau plasa probe incriminatorii pentru a „dovedi” unele delicte cunoscute. În timpul cât fusese supervizorul ei la Omucideri, Ainslie îi pusese în discuţie metodele, cu toate că nimeni nu putea contesta rezultatele ei care, la aceea vreme, se răsfrângeau favorabil şi asupra lui.

Apoi, mai exista şi acea latură cu totul neprofesională, intimă, destrăbălată, extrem de senzuală a Cynthiei, cea pe care n-o va mai vedea nici astăzi, nici altădată. Îşi izgoni acest gând din minte.

Ea se aplecă peste birou şi-i spuse:

— Treci la subiect. Vreau să aud ce faci cu adevărat şi să nu omiţi nimic.

Această scenă, se gândi Ainslie, era o reluare a multora derulate înainte.

Cynthia Ernst intrase în poliţia din Miami când avea douăzeci şi şapte de ani, cu un an înaintea lui Malcolm Ainslie. Progresase rapid, iar unii spuneau că datorită tatălui său, care era consilier municipal, dar cu siguranţă acest aspect nu-i făcuse niciun fel de greutăţi, cum nici faptul că minorităţile şi drepturile femeilor creaseră noi priorităţi şi şanse. Însă motivul adevărat pentru succesul Cynthiei, după cum admiteau toţi cei care o cunoşteau bine, erau abilităţile ei naturale şi ambiţia, cumulate cu munca intensă, atât timp cât era nevoie. De la bun început, în timpul cursului obligatoriu de zece săptămâni, de la academia de poliţie, Cynthia a excelat demonstrând că avea o memorie bună şi o minte ageră atunci când se confrunta cu tot felul de probleme. Era excepţională şi la mânuirea armamentului, fiind calificată de instructorul de tir drept „remarcabilă”. După patru săptămâni, timp în care trase cu precizia unui ţintaş de elită şi fu capabilă să-şi demonteze şi să monteze la loc arma cu o viteză uluitoare, punctajul ei nu coborî niciodată sub 298 de puncte din 300 posibile. După terminarea cursurilor la academie, Cynthia se dovedi a fi un ofiţer de poliţie extrem de competent, ajungând să fie apreciată de superiorii ei

pentru iniţiativă şi ingeniozitate, precum şi pentru viteza cu care lua deciziile, ultima calitate fiind esenţială în aplicarea legii şi absolut notabilă la o femeie. Toate aceste talente, plus priceperea de a se face remarcată, grăbiră transferul Cynthiei la secţia Omucideri, după numai doi ani de patrulare pe străzi în uniformă.

La Omucideri, seria succeselor sale continuă şi acolo-l cunoscu ea pe Malcolm Ainslie, de asemenea detectiv, cu o reputaţie tot mai amplă ca investigator remarcabil. Cynthia fu desemnată să facă parte din aceeaşi echipă de la Omucideri ca şi Ainslie, condusă pe atunci de detectivul-sergent Felix Foster, cu îndelungate state de serviciu. La scurt timp după sosirea Cynthiei, Foster fu avansat la gradul de locotenent şi se mută la un alt departament. Ainslie, promovat sergent, îi luă locul.

Dar chiar înainte de acest moment, Ainslie şi Cynthia lucraseră împreună şi simţeau o atracţie reciprocă, o atracţie care mocnea, apoi explodă. Cyntia era coordonatorul investigaţiilor într-un caz de crimă triplă, ajutată din când în când de Ainslie. Urmărind câteva piste promiţătoare, plecară amândoi cu avionul la Atlanta, petrecând acolo două zile. Pistele făgăduiau să merite efortul, iar la sfârşitul primei zile crâncene, dar fructuoase, se cazară la un motel din suburbii. Apoi, la cină, în aceeaşi seară, într-un local mic, dar surprinzător de bun, Ainslie o privi pe Cynthia aşezată vizavi de el şi, simţind instinctual ceea ce se va întâmpla, o întrebă:

— Eşti foarte obosită?

— Obosită ca naiba, răspunse ea.

Apoi, căutându-i mâna, adăugă:

— Dar nu prea obosită pentru ce vrem tu şi cu mine, şi acesta nu-i desertul.

În maşină, în timp ce se întorceau la motel, Cynthia se apleca spre el şi-şi plimbă limba peste urechea lui.

— Nu prea cred că mai pot să aştept, susură ea. Tu poţi?

Apoi îl mângâie cu mâna, făcându-l să geamă şi să se foiască. În pragul camerei lui, el se aplecă şi-o sărută uşor.

— Bănuiesc că ai vrea să intri.

— La fel de mult pe cât ai vrea şi tu, răspunse ea poznaşă.

Era tot ce-i mai trebuia lui Ainslie. Deschizând uşa, o împinse înăuntru. Uşa se trânti şi camera rămase în întuneric. Rezemând-o pe Cynthia de perete, se lăsă cu toată greutatea pe ea. Îi simţea respiraţia accelerându-se, trupul pulsând de nerăbdare. Răsuflând în părul ei, sărutând-o pe ceafă, Ainslie îşi lăsă mana pe talia ei şi i-o strecură în chiloţi.

— Oh, Doamne, şopti ea. Te vreau acum.

— Sst, făcu Ainslie, cu degetul umezit şi ispititor. Nu mai spune nimic. Niciun cuvânt.

Apoi ea se răsuci repede şi fără niciun avertisment, ajungând faţă-n faţă cu el, dar tot lipită de perete.

— Să ţi-o trag, sergentule, zise ea dintr-o răsuflare, apoi îl acoperi cu sărutări.

Se chinuiră cu dezbrăcatul hainelor, pe măsură ce sărutările deveniră tot mai disperate.

— Eşti minunată, murmură Ainslie de câteva ori. Doamne, eşti frumoasă.

În cele din urmă, Cynthia îl împinse în pat şi se căţără peste el.

— Am nevoie de tine acum, dragostea mea. Să nu îndrăzneşti să mă faci să mai aştept nicio secundă.

După aceea îşi traseră sufletul, apoi făcură dragoste din nou, continuând toată noaptea. În haosul din gândurile sale, Malcolm îşi dădu seama că Cynthia preluase comanda între ei în materie de sex şi surprinzător, el avusese senzaţia că era dominat şi posedat, deşi nu-i păsa de asta. În lunile următoare, odată cu promovarea lui Ainslie de la detectiv la sergent-detectiv, fu în măsură să aranjeze în aşa fel munca de pe teren, încât el şi Cynthia se aflau frecvent la Miami sau în misiuni peste noapte în afara oraşului. Oricum, relaţia dintre ei continuă. Au existat multe momente când Ainslie îşi reamintea, cu o undă de vinovăţie, de mariajul lui cu Karen. Însă foamea explozivă a Cynthiei şi propria lui plăcere sălbatică de a o satisface

păreau să eclipseze orice altceva. La fel ca în prima lor întâlnire sexuală, fiecare dintre zbenguielile lor următoare începea cu un sărut îndelung şi continuu, în timp ce se dezbrăcau şi, pe măsură ce trecea timpul, jocul lor magic şi exaltam se prelungi.

Într-una din dezbrăcările lor, Ainslie descoperi un al doilea pistol purtat de Cynthia într-un toc de la gleznă, sub pantaloni, cum aveau în timpul programului de lucru majoritatea femeilor-detectivi. Obişnuita armă de serviciu, purtată atât de Ainslie, cât şi de Cynthia, era un Glock de 9 mm, automatic, cu un încărcător de cincisprezece gloanţe cu vârf concav. Însă această jucărie, cumpărată de Cynthia pentru ea, era un Smith & Wesson cromat, un pistol cu cinci focuri.

— Este pentru oricine m-ar ataca, nu pentru tine, dragule, murmură ea.

Apoi, strecurându-şi vârful limbii în urechea lui, zise încet:

— În acest moment, singura armă care mă interesează este a ta.

Pistolul în plus, cunoscut printre poliţişti drept „azvârlitul”, era legal în posesia unui ofiţer de poliţie numai dacă era şi înregistrat, iar deţinătorul său era calificat în mânuirea lui prin practica din poligonul de trageri. Cynthia îndeplinea ambele cerinţe. De fapt arma ei suplimentară va fi folosită într-un mod de care Malcolm Ainslie îşi amintea recunoscător.

Cynthia Ernst era detectivul la comandă, iar Ainslie sergentul ei supervizor într-o investigaţie complexă pentru o „whodunit” în care un angajat al unei bănci din Miami era bănuit că asistase la o crimă, însă nu se prezentase de bunăvoie cu informaţii. Cynthia şi Ainslie se duseseră împreună la bancă, o filială mare, centrală, pentru a-l chestiona pe martorul potenţial, şi intrând nimeriră într-un jaf în desfăşurare. Era cam pe la vremea amiezii şi banca era aglomerată.

Cu nici trei minute înainte, jefuitorul, un alb înalt şi musculos, înarmat cu un pistol automat Uzi, se dusese la

una dintre casiere şi-i ceruse să pună toţi banii din sertarele ei în sacul de pânză pe care i-l împinsese el. Puţini oameni îşi dăduseră seama ce se întâmplă până când unul dintre agenţii de pază din bancă îl observă pe bărbat şi alergă spre el. Cu pistolul în mâini, paznicul strigă:

— Tu, de acolo, de la ghişeu! Aruncă arma!

În loc să se supună ordinului, jefuitorul se răsuci pe călcâie şi trase o rafală spre paznicul care căzu la podea. În timp ce izbucniră ţipetele şi panica, individul urlă:

— Acesta-i un jaf armat! Nu mişcă nimeni şi nimeni altcineva nu va fi rănit!

Apoi se aplecă, o înşfăcă pe casieră de gât şi trăgând-o peste ghişeu o ţinu în aşa fel încât aproape că se sufoca.

În această învălmăşeală urmată de tăcere, Cynthia şi Ainslie îşi făcură apariţia în bancă. Fără nicio ezitare, Ainslie băgă mâna în tocul de pistol din interiorul sacoului său şi scoase Glockul de 9 mm. Folosindu-şi ambele mâini şi luând poziţie de tragere, aţinti arma către jefuitor, strigând cu glas tare:

— Sunt poliţist. Dă-i drumul femeii. Pune-ţi arma pe ghişeu şi ridică mâinile, altfel trag!

În acelaşi timp, Cynthia se îndepărtă de Ainslie, fără să facă nicio mişcare bruscă, pentru a nu atrage atenţia bărbatului. În mână avea o poşetă mică şi banală, ţinută cu nonşalanţă. Jefuitorul o strânse şi mai tare pe casieră şi orientă arma spre capul femeii. Şuieră spre Ainslie:

— Aruncă arma, jegule, ori curviştina o încasează prima. Fă-o! Arunc-o! Am să număr până la zece. Unu, doi…

Funcţionara de la bancă zise cu un glas sugrumat:

— Vă rog, faceţi cum vă spune! Nu vreau să…

Vorbele-i fură retezate când strânsoarea se mări.

Jefuitorul continuă:

— Trei… patru…

Ainslie strigă:

— Îţi spun din nou, lasă arma aia blestemată şi predă-te.

— Tâmpenii! Cinci… şase… aruncă rahatul ăla de pistol, căcatule, sau o mierlesc pe curva asta la zece!

Cynthia, retrasă într-o parte, cu o minte rece şi calculată estimă linia de tragere. Ştia că Ainslie trebuie să fi ghicit ce voia să facă şi încerca să tărăgăneze lucrurile, ca să tragă de timp, cu toate că nu prea avea şanse de succes. Jefuitorul era un învins, ştia că n-avea cum să mai scape şi de aceea nici nu-i mai păsa. Numărătoarea lui continua:

— Şapte…

Ainslie, neclintit, îşi menţinu poziţia de tragere. Cynthia ştia că acum conta în totalitate pe ea. În întreaga bancă nu se mai auzi niciun sunet; toţi erau nemişcaţi şi încordaţi. Era de presupus că la această oră alarmele mute fuseseră activate deja. Dar vor mai trece câteva minute până la sosirea poliţiei şi, chiar şi-atunci, ce-ar fi putut face?

Putea vedea că nu era nimeni în spatele jefuitorului. Era aproape direct în faţa Cynthiei, părând să nu fie conştient de prezenţa ei, atenţia lui fiind concentrată asupra lui Ainslie. Casiera, având arma încă aţintită asupra capului său, era periculos de aproape de el, prea aproape pentru a fi în siguranţă, dar nu exista alternativă. Cynthia va trage un singur foc de armă şi trebuia să fie o lovitură mortală…

— Opt…

Dintr-o singură mişcare rapidă, Cynthia trase fermoarul poşetei ei speciale, un înlocuitor nou şi foarte eficient pentru tocul de la gleznă. Lăsând-o să cadă, înşfăcă micul Smith & Wesson din interior, pistolul cromat care străluci când îl ridică.

— Nouă…

Ochind instantaneu, se poziţionă şi trase.

Sunetul ascuţit al focului de armă făcu toate capetele să se întoarcă. Cynthia ignoră privirile din jur, ochii ei aţintindu-se asupra bărbatului prăbuşit, iar din gaura sângerie din centrul frunţii lui începu să curgă sângele. Casiera se eliberă imediat de braţul bărbatului şi căzu la

podea plângând.

Ainslie, cu pistolul încă aţintit asupra jefuitorului, se duse spre el, îi examină cu atenţie trupul acum nemişcat, apoi îşi puse arma la loc. În timp ce Cynthia i se alătură, el îi spuse cu un rânjet:

— Ai tras bine. Mulţam.

În interiorul băncii zumzetul conversaţiilor se amplifică, apoi, când lumea-şi dădu seama ce se întâmplase, izbucniră aplauze preschimbându-se aproape imediat în urale spontane adresate Cynthiei. Zâmbind, se sprijini de Malcolm şi oftând uşurată îi şopti:

— Cred că-mi datorezi o săptămână la aparat pentru asta.

Ainslie dădu din cap.

— Va trebui să fim prudenţi. Vei deveni celebră. Şi în zilele următoare chiar ajunse celebră, aclamată ca o eroină de către mass-media.

La mult timp după aceea, când Ainslie îşi examină relaţia lui cu Cynthia, se întrebă dacă pofta sa neînfrânată nu era decât o reacţie întârziată datorată anilor îndelungaţi petrecuţi de el în celibatul nefiresc al preoţiei. Adevărat sau nu, prioritatea lui, în ceea ce încă mai considera că fusese Anul Cynthiei, a fost doar satisfacţia sa carnală, elaborată. Din când în când, în acea perioadă, se mai întreba: N-ar trebui să mă mustre conştiinţa? Apoi îşi reamintea că existau ere întregi de precedente, prin anul 1000 î.d.Hr. Sau pe-aproape, de exemplu. Memoria sa de seminar (va scăpa vreodată de ea?) i-l readuse pe biblicul rege David şi pe cea de-a doua Carte a lui Samuel, capitolul 11:

„Într-o după amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat; şi pe când se plimba pe acoperişul casei împărăteşti, a zărit de acolo o femeie care se scălda şi care era foarte frumoasă la chip.“

Desigur, nu putea fi decât Bathsheba, soţia lui Uriah, plecat să lupte într-unul dintre războaiele descrise de Vechiul Testament ca fiind al Domnului.

„Şi David a trimis nişte oameni s-o aducă. Ea a venit

la el, şi el s-a culcat cu ea. După ce s-a curăţit de necurăţia ei, ea s-a întors acasă. Femeia a rămas însărcinată şi a trimis vorbă lui David, zicând: Sunt însărcinată.“

Din nefericire pentru David, toate acestea s-au petrecut înainte de inventarea prezervativelor folosite de Ainslie în relaţiile sale cu Cynthia. Iar Ainslie nu trebuia să se confrunte nici cu soţul ibovnicei, cum era războinicul Uriah, pe care regele David pusese să fie ucis.

Surprinzător, în tot acest timp al relaţiei sale cu Cynthia, dragostea lui Malcolm Ainslie pentru Karen nu se diminuă. Era ca şi cum ar fi avut două vieţi private: una, mariajul său, reprezentând siguranţă şi permanenţă, iar cealaltă, o aventură desfrânată, despre care ştiuse întotdeauna că într-o bună zi se va sfârşi. Ainslie nu se gândise niciodată în mod serios să-i părăsească pe Karen şi pe fiul lor, Jason, atunci în vârstă de trei ani, în creştere, devenind un omuleţ încântător. Din când în când, în acea perioadă, Ainslie se întrebă dacă nu cumva Karen era la curent cu relaţia lui sau dacă nu suspecta ceva. Un cuvânt ori o anumită atitudine l-ar fi putut face să creadă, stânjenit, că ştia.

Între timp, pe măsură ce traversa Anul Cynthiei, unele aspecte ale naturii ei începură să-l facă pe Ainslie să se simtă incomod, iar uneori chiar afectat profesional. Ea îşi schimba periodic dispoziţia, fără niciun motiv vizibil, de la căldura sufletească de amorezată, la o răceală bruscă. În astfel de momente, Ainslie se întreba ce s-a întâmplat între ei, apoi îşi dădea seama, după câteva astfel de experienţe, că nu se întâmplase nimic; pur şi simplu, asta era firea Cynthiei, o faţetă a caracterului ei, mult mai vizibilă şi frecventă pe măsură ce timpul trecea. Dar dacă toanele ei schimbătoare erau suportabile, anxietatea profesională mai puţin. În întreaga sa carieră în poliţie, Ainslie crezuse într-un comportament etic, chiar şi când avea de-a face cu delincvenţi înrăiţi care nesocoteau cu totul orice formă de etică. Uneori, înţelegeri minore puteau fi acceptate în schimbul informaţiilor, însă aceasta era şi limita lui Ainslie. Unii din cadrul poliţiei aveau alte convingeri şi făceau

înţelegeri ilegale cu delincvenţii, ori minţeau în cursul declaraţiilor, sau plasau dovezi fabricate atunci când se părea că nu vor reuşi altfel. Însă Ainslie nu admitea astfel de tactici, nici pentru el, nici pentru cei care lucrau cu el. Se părea că Cynthia nu avea astfel de scrupule.

Ca superior al Cynthiei, Ainslie suspectase că unele dintre succesele sale investigative s-ar putea să fie chestionabile din punct de vedere moral, însă nimic nu-i atrase direct atenţia, iar la întrebările sale referitoare la metodele ei libertine, despre care se tot zvonea, Cynthia răspunse prin negări vehemente şi o dată se arătă indignată. Cu toate astea, ceva ieşi la iveală, într-o manieră care nu putea fi trecută cu vederea. Chestiunea era legată de un as al escrocheriilor, un hoţ pe nume Val Castellón, recent eliberat condiţionat din închisoare. Cynthia conducea ancheta într-un caz de crimă şi cu toate că nu era deloc suspectat, despre Castellón se credea că s-ar putea să deţină informaţii despre un alt fost condamnat care era suspect. Adus la secţie pentru interogatoriu, Castellón negă că ar fi ştiut ceva, iar Ainslie era înclinat să-l creadă. Dar nu şi Cynthia.

Într-o altă şedinţă privată de interogare a lui Castellón, ea-l ameninţă cu plasarea de droguri asupra lui, dacă nu depunea mărturie cum voia ea şi cu arestarea, caz în care eliberarea lui era revocată şi se va întoarce la închisoare, fiind apoi confruntat cu noi acuzaţii grave. Plasarea de droguri în buzunarul suspectului, pentru ca mai apoi să pară că tocmai ai dat de ele, era o treabă simplă pentru poliţişti şi mult prea frecvent utilizată.

Ainslie află de ameninţările Cynthiei prin intermediul sergentului Hank Brewmaster, căruia i se povestise tărăşenia de către unul dintre informatorii săi obişnuiţi, un gealat de-al lui Castellón. Când Ainslie o întrebă pe Cynthia dacă relatarea era adevărată, ea admise că era, cu toate că nu avusese loc şi plasarea drogului.

— Şi nici nu va avea loc, îi spuse el. Eu răspund aici şi n-am să permit asta.

— Oh, ce mai aiureli, Malcolm! făcu Cynthia. Oricum,

belitul ăla va ajunge înapoi la pârnaie. Eu doar i-aş face vânt acolo mai devreme.

— Nu te-ai prins încă? o întrebă, nevenindu-i să creadă. Noi suntem aici ca să asigurăm respectarea legii, ceea ce înseamnă că şi noi trebuie s-o respectăm.

— Iar tu eşti la fel de îmbâcsit ca perna asta veche.

Cynthia azvârli cu una după el, din patul camerei de motel, închiriată de ei într-o amiază ploioasă. În acelaşi timp, ea se lăsă înapoi pe pat. Îşi desfăcu picioarele larg şi întrebă:

— Asta vrei tu să facem legal? În fond, amândoi suntem la datorie.

Apoi râse înfundat, ştiind precis ce urma să se întâmple.

Ainslie se schimbă la faţă. Se duse la ea, îşi aruncă haina şi cravata pe pat. Cynthia se răsti dintr-odată:

— Repede, grăbeşte-te! Bagă-ţi minunatul tău mădular, mare şi ilegal, în mine!

Aşa cum se mai întâmplase şi în alte dăţi, Ainslie se simţi neputincios, topindu-se în ea şi totuşi sfios, ba chiar stânjenit de limbajul grobian al Cynthiei. Cu toate astea, ştia că făcea parte din agresivitatea ei sexuală şi, de fiecare dată, asta contribuia la o acuplare mult mai excitantă. În acele momente, abandonară cu totul subiectul Val Castellón, pe care Ainslie intenţiona să-l readucă mai târziu în discuţie, cu toate că n-o mai făcu. Nici nu află cum fură obţinute informaţiile lipsă din ancheta condusă de Cynthia în cazul de crimă, ştiu doar că le obţinuse, rezultatul fiind unul dintre cele mai mari triumfuri investigative ale Cynthiei şi ale lui însuşi.

Ainslie avu grijă ca Val Castellón să nu fie pus sub acuzare pentru deţinere de droguri şi nici nu i se revocă eliberarea condiţionată. Într-un fel sau altul, se părea că avertismentul dat de Ainslie Cynthiei fusese luat în considerare. Pe Ainslie îl mai preocupa încă ceva. Spre deosebire de mulţi dintre ofiţerii de poliţie, Cynthia părea să se simtă bine, chiar încântată în compania unor delincvenţi, amestecându-se cu ei prin baruri într-o

manieră amicală. Ea şi cu Ainslie difereau şi prin atitudinea lor faţă de încălcarea legii. Ainslie considera rezolvarea delictelor, mai ales a omuciderilor, drept o activitate cu un înalt standard moral. Cynthia era de altă părere, şi odată îi spusese:

— Acceptă realitatea, Malcolm! Este o cursă între ticăloşi, poliţişti şi avocaţi aflaţi în competiţie. Câştigătorul depinde de cât e de deştept fiecare avocat şi de cât e de bogat fiecare inculpat. Aşa-zisele tale standarde morale nu au nicio şansă în acest joc.

Ainslie nu era impresionat. Nu era nici încântat să afle că unul dintre companionii obişnuiţi ai Cynthiei, în baruri şi restaurante, era Patrick Jensen, un romancier de succes şi *bon viveur* din Miami, dar cu o reputaţie dubioasă, mai ales printre poliţişti. Jensen, fost reporter de televiziune, scrisese o serie de romane poliţiste de succes, publicate în toată lumea, iar la vârsta de treizeci şi nouă de ani adunase, din câte se zvonea, douăsprezece milioane de dolari. Unii spuneau că succesul i se urcase la cap şi că Jensen devenise un fustangiu brutal şi arogant, cu o fire violentă. Cea de-a doua sa soţie, Naomi, de care divorţase, făcuse câteva plângeri la poliţie pentru violenţă casnică, dar apoi şi le retrase înainte să fi putut demara acţiunile judiciare. De câteva ori după divorţul lor, Jensen făcu încercarea de a se reconcilia cu Naomi, însă ea nu mai voia să audă de asta.

Apoi, Naomi Jensen a fost găsită omorâtă, cu un glonţ de calibrul .38 tras prin gât. Lângă ea zăcea un tânăr muzician, Kilburn Holmes, cu care se întâlnea, ucis cu un glonţ tras de aceeaşi armă. Potrivit unor martori, în aceeaşi zi ceva mai devreme, Naomi şi Jensen se certaseră crunt în faţa casei, dispută pe parcursul căreia ea insistase s-o lase în pace şi-i spusese că intenţiona să se recăsătorească. Patrick Jensen era un suspect clar, iar cercetările făcute de secţia Omucideri, din Miami, au arătat că avusese ocazia s-o ucidă şi nu dispunea de niciun alibi. O batistă găsită lângă cadavre se potrivea cu celelalte din posesia lui Jensen, cu toate că pe ea nu exista

nimic care să-i dovedească apartenenţa. Oricum, o bucăţică de hârtie din mâna lui Holmes se potrivea cu un alt fragment, găsit în gunoiul lui Jensen. Apoi, detectivii descoperiră că Jensen cumpărase un revolver Smith & Wesson cu două săptămâni înainte de crime, de calibrul .38; el pretinse că-l pierduse, dar n-a fost găsită nicio armă a crimei.

În pofida eforturilor intense depuse de echipa de la Omucideri a sergentului Pablo Greene, n-a mai fost obţinută nicio altă dovadă, iar cu ce aveau nu se puteau prezenta înaintea unui mare juriu. Patrick Jensen ştia şi el asta.

Detectivul Charles Thurston, investigatorul-şef, le spuse sergenţilor Greene şi Ainslie:

— Am fost astăzi la idiotul ăla arogant de Jensen, ca să-i mai pun nişte întrebări, iar cretinul mi-a râs în nas şi mi-a spus să fac paşi.

Thurston, un detectiv experimentat, de obicei manierat şi răbdător, încă mai clocotea de pe urma întâlnirii.

— Ticălosul ştie că ştim că el a făcut-o, continuă el, şi ne transmite mesajul: „Şi ce dacă, tot nu veţi putea dovedi nimic."

— Lasă-l să râdă acum, zise Greene, pentru că s-ar putea să ne vină şi nouă rândul mai târziu.

Însă Thurston clătină din cap.

— Nu va fi aşa. O să treacă totul într-o carte afurisită şi-o să facă un maldăr de bani.

Într-o oarecare măsură, Thurston avea dreptate.

Nu mai ieşi nimic la iveală care să facă legătura între Jensen şi uciderea lui Naomi şi a prietenului ei, Kilburn Holmes, iar el chiar scrise un nou roman poliţist în care detectivii criminalişti erau nişte bufoni incompetenţi. Dar cartea n-a prea avut vânzare, nici cea următoare, şi se părea că zilele lui Patrick Jensen ca autor de succes s-au încheiat, aşa cum se întâmplă deseori când tinerii autori ajung pe val, iar cei mai vârstnici intră în declin. În acelaşi timp, apăruseră zvonuri cum că Jensen pierduse o mare

parte din milioanele sale din cauza unor investiţii proaste şi acum căuta alte surse de venit. Un alt zvon susţinea că multă vreme Jensen şi detectivul Cynthia Ernst au fost implicaţi într-o relaţie amoroasă.

Ainslie refuză să creadă cel de-al doilea zvon. Un lucru era sigur: nu putea crede că Cynthia ar fi putut fi atât de smintită, încât să nu ţină cont de statutul lui Patrick Jensen ca suspect de crimă. În al doilea rând, considera de neconceput ca ea să se implice în două relaţii intense în acelaşi timp, mai ales că relaţia Cynthiei cu Ainslie îi lăsa, adesea, secătuiţi pe amândoi. Aşa că, Ainslie aduse în discuţia cu Cynthia numele lui Patrick Jensen, încercând să facă asta într-o manieră firească. Ca de obicei, Cynthia nu înghiţi nada.

— Eşti gelos? îl întrebă ea.

— Pe Patrick Jensen? Ar fi prea de tot.

Apoi adăugă:

— Dar aş avea motive să fiu?

— Patrick e un nimic, decretă ea. Eu pe tine te vreau, Malcolm, şi tot ce ţine de tine, tot timpul tău. Nu vreau să te mai împart cu nimeni.

Se aflau într-o maşină de poliţie fără însemne, cu Cynthia la volan. Ultimele cuvinte răsunară ca un ordin.

Fu luat prin surprindere şi o întrebă, aproape fără să se gândească:

— Vrei să zici că ar trebui să ne căsătorim?

— Malcolm, eliberează-te. Apoi mă mai gândesc.

Răspunsul, chibzui el, era unul tipic pentru Cynthia; în ultimul an ajunsese să o cunoască foarte bine. Dacă ar fi liber, probabil că s-ar folosi de el, l-ar seca total, apoi s-ar descotorosi de el. Pentru Cynthia nu exista nimic permanent; se făcuse foarte bine înţeleasă în această privinţă.

Aşadar, asta era. Ainslie ştiuse demult că un asemenea moment era inevitabil, iar acea clipă a deciziei sosise. Ştia că Cynthiei n-o să-i placă ce avea să spună şi ştia, de asemenea, că furia ei putea erupe precum Vezuviul. Pentru moment, amânând confruntarea, se gândi

din nou la David şi Bathsheba, cei doi iubiţi care s-au căsătorit după ce soţul Bathshebei, Uriah, a fost eliminat pe câmpul de luptă, aşa cum regele David aranjase în prealabil. Dar, după cum spune Biblia, Dumnezeu s-a socotit jignit personal de perfidia lui David.

„... Fapta lui David n-a plăcut Domnului. Iar Domnul l-a trimis pe Nathan la David... Iar Nathan i-a spus lui David: Aşa vorbeşte Domnul. „Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta, şi voi lua de sub ochii tăi pe nevestele tale şi le voi da altuia care se va culca cu ele în faţa soarelui acestuia...”

La fel ca multe altele din Biblie, era ceea ce eruditii considerau drept o legendă populară foarte puţin plauzibilă, povestită în jurul focurilor de tabără ale israeliţilor seminomazi, pentru ca două sute de ani mai târziu să fie scrisă cu un sâmbure de adevăr, plus miturile acumulate în urma a zeci de mii de repovestiri. Însă proporţia dintre adevăr şi ficţiune nu conta; ceea ce conta era că în materie de relaţii interumane nu era nimic nou sub soare, ci doar variaţiuni ale vechilor teme. Una dintre cele de acum era că Ainslie nu avea de gând să se căsătorească cu Cynthia şi nici să se „elibereze” de Karen.

Se deplasau pe o stradă liniştită din suburbii. De parcă ar fi ştiut ce va urma, Cynthia trase la bordură şi opri maşina în curbă. Îl privi.

— Ei?

Întinzându-se s-o ia de mână, el spuse cu blândeţe:

— Iubirea mea, ceea ce s-a petrecut între noi a fost ca o vrajă, a fost minunat. Ceva la care nu m-aş fi aşteptat niciodată şi-ţi voi fi recunoscător cât trăiesc. Însă trebuie să-ţi spun că nu mai pot continua, trebuie să-i punem capăt.

Se aşteptase la o răbufnire, dar nu se întâmplă aşa. În loc de asta, ea izbucni în râs.

— Am impresia că glumeşti.

— Nu, îi răspunse el ferm.

Pentru câteva momente, rămase tăcută, uitându-se pe geam. Apoi, fără să se întoarcă, îi spuse cu un calm

nefiresc.

— Vei regreta asta, Malcolm. Îţi promit că vei regreta asta pentru tot restul vieţii tale nenorocite.

El oftă.

— S-ar putea să fie aşa. Cred că trebuie să-mi asum riscul.

Deodată, ea-l privi cu lacrimile curgându-i pe obraji şi cu ochii scăpărând de furie. Ţinea pumnii strânşi, agitându-i.

— Ticălosule! ţipă ea.

Din acel moment, se mai văzură foarte puţin. Unul dintre motive era că Cynthia devenise sergent câteva zile mai târziu. Trecuse de examenul de promovare cu câteva săptămâni mai înainte, clasându-se a treia pe o listă de şase sute. În urma promovării sale, a fost transferată de la Omucideri la Delicte Sexuale, la conducerea unei echipe formate din cinci detectivi însărcinaţi cu investigarea cazurilor de violenţă, a tentativelor de viol, hărţuire sexuală, voyeuri; câmpul de lucru era foarte întins, iar Cynthia avu un succes remarcabil. La fel ca la Omucideri, se dovedi a fi adepta dezvoltării de relaţii printr-un păienjeniş de contacte şi informatori. Fiind un lider natural şi hotărât, îşi muncea echipa din greu, dar nu se cruţa nici pe ea şi izbuti destul de repede o arestare care duse la condamnarea unui violator în serie, pentru cincisprezece capete de acuzare, vinovat de terorizarea femeilor din oraş în ultimii doi ani. Parţial datorită acestui lucru, dar şi calificativului excelent primit la un alt examen de promovare, doi ani mai târziu Cynthia fu avansată la gradul de locotenent şi mutată la noul departament de Relaţii Comunitare, ca adjunct al comandantului. Acolo, se ocupa de relaţiile cu publicul, apărea la întrunirile municipale, ţinea conferinţe pentru grupuri comunitare şi uneori înaintea altor unităţi de poliţie. În general, promovă o imagine pozitivă şi convingătoare a poliţiei din Miami.

Toate acestea o aduseră în atenţia comandantului poliţiei, Farrell Ketledge, iar când şeful departamentului Cynthiei muri pe neaşteptate, comandantul o numi pe ea la

conducere. În acelaşi timp, datorită proeminenţei şi importanţei crescânde a departamentului Relaţii Comunitare, Ketledge decise că trebuia condus de un maior de poliţie. Astfel, Cynthia dobândi acest grad fără ca măcar să fi fost căpitan.

Între timp, Ainslie rămase tot sergent, într-o anumită măsură penalizat pentru faptul că era bărbat alb într-o vreme când acţiunile de promovare a minorităţilor şi femeilor erau disproporţionate şi, după cum credeau mulţi, incorect de vaste. Oricum, el trecuse cu brio examenul de locotenent şi se aştepta să avanseze curând. Din punct de vedere practic, o promovare i-ar fi crescut salariul anual de 52 000 de dolari cu nişte bine-veniţi 10 400. Odată ce presiunea financiară ar fi slăbit, el şi Karen ar putea să-şi permită să călătorească mai mult, să meargă la mai multe concerte de jazz şi muzică de cameră, preferatele lor, să ia cina la restaurant mai des şi în general, să-şi îmbunătăţească traiul. De când pusese capăt relaţiei lui cu Cynthia, i se dezvoltase un sentiment tardiv de vinovăţie care-l făcu pe Ainslie mai hotărât ca niciodată să devină un soţ devotat şi credincios.

Apoi primi un telefon de la căpitanul Ralph Leon, de la Direcţia Personal. Ainslie şi Leon fuseseră recruţi împreună şi colegi în aceeaşi clasă la academia de poliţie, unde se împrieteniseră. Studiau adesea în tandem şi se ajutau unul pe celălalt. Leon era foarte calificat, iar faptul că era de culoare nu-i întârziase deloc avansarea. La telefon, Leon îi spuse doar atât:

— Malcolm, să ne vedem la o cafea.

Preciză ziua, ora şi o cafenea micuţă în Little Havana, destul de departe de sediul central al Poliţiei.

Îşi zâmbiră când se văzură lângă restaurant şi-şi strânseră mâna cu prietenie. Leon, îmbrăcat într-o jachetă sport şi pantaloni largi în loc de uniforma sa, deschise uşa şi-l conduse într-un separeu izolat. Era un bărbat dichisit, studios, metodic şi abordă o mină serioasă, cântărindu-şi cuvintele înainte de a vorbi.

— Malcolm, de fapt această discuţie nu are loc.

Privirile-i erau întrebătoare şi Ainslie dădu din cap.

— OK. Înţeleg.

— Iată ce-am auzit eu la Personal…

Leon se opri.

— Oh, la naiba, Malcolm. Uite cum stau lucrurile. Dacă rămâi poliţai la Miami, n-ai să ajungi niciunde. Nu vei fi niciodată locotenent ori nu vei avea alt grad mai înalt decât cel pe care-l ai acum. Nu-i cinstit, detest asta, dar din prietenie trebuie să ţi-o spun.

Ainslie, uluit de ceea ce auzise, rămase tăcut. Glasul lui Leon deveni mai sentimental.

— E vorba de maiorul Ernst. Îţi bagă strâmbe peste tot, blocându-ţi promovarea. Nu ştiu de ce, Malcolm, poate ştii tu. Dar dacă este aşa, să nu-mi spui.

— Pe ce motive mă blochează, Ralph? Am un dosar curat şi oficial este… ăăă… remarcabil.

— Motivele sunt meschine, o ştie toată lumea. Te pui cu un maior, în special unul cu multă influenţă, iar în parohia noastră, dacă ai un duşman puternic, n-ai cum să câştigi. Ştii cum stă treaba.

Ainslie ştia, însă întrebă din pură curiozitate:

— Şi de ce sunt acuzat?

— Neglijenţă în serviciu, lene, indolenţă în îndeplinirea sarcinilor de serviciu.

În alte circumstanţe, Ainslie ar fi izbucnit în râs. Leon zise:

— Pesemne a scotocit prin toate afurisitele de dosare.

Îi oferi unele detalii. De exemplu, odată se întâmplase ca Ainslie să nu apară la o înfăţişare în instanţă, stabilită dinainte.

— Îmi amintesc de asta. Eram în drum spre tribunal, când am primit un apel radio despre o omucidere pe autostradă. A fost o urmărire, l-am prins pe tip şi-a fost şi condamnat. Ulterior, în aceeaşi zi, am discutat cu judecătorul, i-am explicat, mi-am cerut scuze. Nu mi-a făcut probleme din cauza asta şi a reprogramat înfăţişarea.

— Din nefericire, documentele din instanţă dovedesc

absenţa ta. Am verificat.

Leon scoase din buzunar o foaie împăturită.

— De mai multe ori ai întârziat la serviciu, ai lipsit de la şedinţe.

— Doamne, dar asta li se întâmplă tuturor! Nu-i nimeni din întregul departament care să nu fi primit apeluri urgente, la care răspunzi şi laşi treburile de birou să aştepte. Nici măcar nu-mi amintesc.

— Ernst şi-a amintit şi a găsit consemnările.

Leon aruncă o privire pe hârtia sa.

— Am spus că-s chestii meschine. Mai vrei?

Ainslie clătină din cap. Schimbări rapide de planuri, decizii imediate, confruntările cu imprevizibilul erau cu toate lucruri normale în activitatea de poliţist, mai ales la Omucideri. Uneori, din punct de vedere administrativ, rezultatele erau vraişte şi asta făcea parte din muncă. Toată lumea ştia asta, inclusiv Cynthia. Însă el ştia şi răspunsul: nu putea face nimic. Cynthia avea gradul, influenţa şi avea toate cărţile. Îşi aminti de vorbele ei ameninţătoare. Ei bine, se ţinea de cuvânt cu vârf şi îndesat.

— Fir-ar să fie, mormăi Ainslie, holbându-se pe geam, în stradă.

— Îmi pare rău, Malcolm. E chiar o chestie nedreaptă.

Ainslie dădu din cap.

— Apreciez că mi-ai spus asta, Ralph. Şi nimeni nu va şti vreodată că am discutat.

Leon lăsă privirile în jos, pe masa dinaintea lui.

— Asta nu pare cine ştie cât de important acum.

Îşi ridică privirile.

— Rămâi?

— Cred că da.

Mai mult pentru că-şi dăduse seama că existau puţine alternative. În cele din urmă, aşa procedă.

În urma discuţiei cu Ralph Leon, Malcolm îşi mai aminti ceva: o scurtă şi neaşteptată conversaţie cu doamna Eleanor Ernst, mama Cynthiei, avută cu câteva luni mai

înainte. În mod normal, sergenţii de poliţie nu se întâlneau să socializeze cu edilii oraşului sau cu nevestele lor, dar această discuţie s-a petrecut la o mică agapă cu ocazia pensionării, oferită de un ofiţer superior de poliţie cu care lucrase Ainslie, iar consilierul municipal şi doamna Ernst participaseră şi ei. Ainslie o cunoştea pe doamna Ernst din vedere; întotdeauna păruse o femeie serioasă, îmbrăcată cu lucruri scumpe, dar uşor timidă. De aceea, fu surprins când, la recepţia de dinaintea agapei restrânse, se apropie de el ţinând în mână un pahar de vin.

Vorbind şoptit, îl întrebă:

— Eşti sergentul Ainslie, nu-i aşa?

— Da, eu sunt.

— Bănuiesc că dumneata şi cu fiica mea nu mai… cum să spun? Nu vă mai vedeţi. Corect?

Sesizând ezitările lui Ainslie, adăugă:

— Oh, nu-ţi fă probleme, n-am să spun nimănui. Dar uneori Cynthia nu-i cea mai discretă persoană din lume.

Îi răspunse evaziv:

— Acum o văd rar pe Cynthia.

— Ştiu că pare ciudat, sergent, mai ales când o spune o mamă, dar îmi pare rău să aud asta. Cred că ai avut o influenţă pozitivă asupra ei. Spune-mi, despărţirea a fost amiabilă sau altfel?

— Altfel.

— Ce păcat.

Doamna Ernst îşi coborî şi mai mult glasul.

— Cred că n-ar trebui să fac asta, dar vreau să-ţi spun ceva, sergent Ainslie. Dacă Cynthia crede că a fost nedreptăţită, nu va uita asta niciodată şi nu iartă niciodată. E doar un avertisment de care ar trebui să ţii seamă. O seară bună.

Doamna Ernst se topi de-acolo, ţinând încă paharul în mână.

Astfel, la timpul potrivit, cuvintele profetice ale lui Eleanor Ernst se confirmară. Căpitanul Ralph Leon devenise mesagerul, iar Ainslie plătea preţ permanent pentru Cynthia. Acum, la multă vreme după atâtea

evenimente şi manevre, Malcolm Ainslie şi Cynthia Ernst erau faţă-n faţă în biroul lui Leo Newbold.

— Treci la subiect, spusese Cynthia în legătură cu uciderea părinţilor săi. Vreau să aud ce faceţi cu adevărat şi să nu-mi ascunzi nimic.

— Am alcătuit o listă cu suspecţi, în vederea supravegherii lor. Am să-ţi trimit o copie.

— O am deja.

Cynthia atinse dosarul din faţa ei.

— E cineva pe lista aceea suspectul numărul unu?

— Cel mai probabil e Robinson. Se potrivesc mai multe lucruri, însă e prea devreme să mă pronunţ. Filajul ar trebui să ne ofere mai multe informaţii.

— Tu eşti convins că aceeaşi persoană a comis toate crimele?

— Aproape toţi sunt convinşi de asta.

Propriile sale dubii, se gândi Ainslie, nu aveau nicio importanţă.

Urmară alte întrebări şi, pe cât era posibil, Ainslie încercă să aducă şi compasiune în răspunsurile sale, în pofida răcelii Cynthiei. În acelaşi timp, ţinu garda ridicată. Cynthia avea acest efect asupra lui, ştiind din experienţă că va face uz de informaţii cum considera ea. Spre sfârşit, ea zise:

— Înţeleg că ai asociat unele lucruri găsite la locul crimelor cu unele citate din Biblie.

— Da, majoritatea din Apocalipsa.

— Majoritatea?

— Nimic nu-i exact. După cum ştii, este imposibil să fii sigur de o sursă ori de modul de gândire al unui delincvent care poate fi inconsecvent. Acele citate n-au făcut decât să ne îndrepte atenţia spre grupul de oameni pe care-i supraveghem acum.

— Vreau să mă informezi de orice aspect nou apărut. Rapoarte zilnice, prin telefon.

— Scuze, doamnă maior, însă chestiunea aceasta ar trebui s-o clarificaţi împreună cu locotenentul Newbold.

— Deja am făcut-o. Are instrucţiuni de la mine. Iar

acum ţi le transmit şi ţie. Te rog să le urmezi.

Ei bine, gândi el, maiorul Cynthia Ernst avea gradul necesar care-i permitea să dea astfel de instrucţiuni, chiar dacă se aflau strict în afara zonei ei departamentale. Şi nici nu era obligatoriu să primească absolut toate informaţiile, nici chiar despre uciderea părinţilor ei.

În picioare, Ainslie se apropie mai mult de birou şi privi în jos spre Cynthia.

— Doamnă maior Ernst, voi face tot ce pot pentru a vă ţine la curent, însă, în calitate de şef al acestei unităţi speciale, prima mea îndatorire este să rezolv cazul.

Aşteptă până când ea privi în sus.

— Nimic altceva nu va avea prioritate.

Ea păru a fi pe cale să spună ceva, dar apoi, evident, se răzgândi. Ainslie se dădu înapoi, încrucişându-şi privirile cu ea. Da, îl bătea în grad şi-i putea ordona să facă aproape orice pe linie de serviciu. Însă la nivel personal, decise el, nu va fi îngenuncheat de ea. Niciodată.

Crudul adevăr era că nu avea încredere în Cynthia şi nici nu-i mai plăcea aproape deloc. Ştia că existau lucruri pe care nu i le dezvăluia, dar despre ce era vorba şi în ce fel aveau legătură cu cercetările asupra crimelor în serie, n-avea nicio idee. Ceea ce ştia însă, din propriile sale surse din departament, era că Cynthia Ernst continua să o ia pe scurtături şi să caute companii dubioase, în special cea a scriitorului Patrick Jensen. Acesta era încă ţinut sub supraveghere de poliţia din Miami. Apăruseră şi zvonuri privitoare la o legătură dintre Jensen şi o bandă de traficanţi de droguri, aceeaşi bandă care era suspectă într-o anchetă a secţiei Omucideri din Metro-Dade asupra a ceea ce era cunoscut drept „Cazul scaunul cu rotile”. Victima, paraplegic şi valoros informator al poliţiei, fusese dus noaptea cu scaunul, legat şi cu căluş la gură, în mijlocul refluxului într-o pustietate la sud de Homestead. Scaunul îi fusese blocat cu un lanţ şi greutăţi pe o insuliţă izolată de lângă ţărm, iar omul fu lăsat să moară odată cu creşterea nivelului apei.

Desigur, era cale lungă de acolo până la maiorul

Cynthia Ernst…

Ea dădu uşor din cap.

— Asta-i tot, sergent, poţi să pleci.

— Dintre toate treburile care li se cer poliţailor să le facă, zise detectivul Charlie Thurston, filajul trebuie să fie cea mai căcăcioasă.

— În mod sigur, nu se numără printre preferatele mele, încuviinţă Bradford Andrews. Iar ploaia asta nenorocită nu ne ajută.

Thurston de la Omucideri şi Andrews de la Jafuri aşteptau într-o dubă a companiei Florida Power & Light, vehiculul lor temporar de filaj. Li se dăduse misiunea de a-l urmări pe Carlos Quinones, unul dintre cei şase suspecţi aleşi de computer în cazurile de crime în serie. Departamentul Poliţiei deţinea o varietate de vehicule folosite pentru supraveghere. Între acestea erau taxiuri, maşini ale companiilor de telefoane, gaze, camioane pentru intervenţie ale companiei de electricitate, vehicule pentru livrările de mărfuri marilor magazine şi chiar dube ale poştei. Unele fuseseră date sau vândute poliţiei de către organizaţiile care le deţinuseră. Altele, confiscate în timpul raziilor împotriva traficanţilor de droguri, erau obţinute prin hotărâri judecătoreşti. Tipul de vehicul folosit pentru supravegherea unui subiect oarecare, cum era Quinones, era schimbat în fiecare zi.

Cei doi detectivi, amândoi de treizeci şi ceva de ani, erau parcaţi de aproape două ore lângă blocul unde avea Quinones apartamentul, într-o zonă cu locuinţe mizerabile numită, neoficial, Liberty City. Se apropia ora 7 seara, iar Brad Andrews căscă de plictiseală. Lui Andrews îi plăcea acţiunea. Era motivul pentru care mulţi deveniseră detectivi. Totuşi, pentru cea mai mare parte a timpului, filajul însemna opusul acţiunii. Presupunea aşteptarea într-un vehicul timp de câteva ore, privitul pe geam, fără să se întâmple ceva. Chiar şi pe vreme bună era greu să te concentrezi asupra misiunii fără să nu-ţi zboare gândurile la cina din astă-seară, sport, sex, vreo restanţă la plata ipotecii…

Ploaia torenţială persista de o oră, devenind imposibil pentru detectivi să vadă clar ce se petrecea afară, dar dacă ar fi pornit ştergătoarele, n-ar fi făcut decât să arate că pândeau pe cineva. Ropotul picăturilor de ploaie nu le era de niciun ajutor; era ca un ritm soporific, ademenindu-i pe oameni la somn. Thurston, văzându-l pe Andrews căscând, îl avertiză:

— Stai treaz, omule!

— Încerc, zise Brad Andrews îndreptându-şi spatele.

Ofiţer experimentat, era unul dintre detectivii împrumutaţi de la Jafuri pentru munca de supraveghere. Andrews fusese înainte la Omucideri, dar făcând un efort să-şi stabilizeze viaţa de familie, se transferase la Jafuri, unde orele de serviciu erau mult mai rezonabile. Acum, temporar, era din nou la Omucideri.

Unitatea specială de supraveghere era alcătuită din douăzeci şi doi de oameni: cei doi sergenţi de la Omucideri, Ainslie şi Greene, echipele lor formate din câte patru detectivi, plus alţi doisprezece de la Jafuri. La filaj mai participau şi cei doi anchetatori de la biroul procurorului.

— Hei, făcu Andrews. Iată-l pe tipul nostru, îţi vine să crezi că-şi piaptănă iarăşi părul?

Quinones, un hispanic cu pielea măslinie, era înalt şi subţire, cu o faţă îngustă şi un păr des şi sârmos, pe care trebuie să şi-l fi pieptănat de vreo douăzeci de ori în timpul celor două zile şi jumătate de când Thurston şi Andrews îl ţineau sub observaţie. Cazierul foarte cuprinzător al lui Quinones includea ultraj, viol, jaf armat şi violenţă. Acum, însoţit de un bărbos neidentificat, intră într-un Chevrolet galben, hârbuit, model ’78 şi o luă din loc. Cei doi detectivi, în duba lor Florida P&L, se luară după el, Andrew fiind la volan. Quinones se înscrise direct pe Autostrada 836, una cu trafic intens. De acolo, după ce o luase spre vest, spre Miami Internaţional Airport, începu să conducă periculos, lovind mai multe maşini din spate, într-o tentativă evidentă de a le opri şi jefui. Privind scena, Thurston scrâşni:

— Rahat! Ce mi-ar plăcea să-i arestez pe ticăloşii ăştia doi.

Andrews dădu din cap.

— Da, păi, s-ar putea să fim nevoiţi s-o facem.

Ambii detectivi ştiau că se confruntau cu o dilemă. Misiunea lor era să-l ţină pe Quinones sub observaţie ca posibil ucigaş în serie, dar dacă oricare din maşinile lovite se oprea, detectivii aveau datoria de a-i proteja pe ocupanţii ei de orice pericol. Însă niciuna dintre maşini nu se opri datorită numeroaselor avertismente lansate de poliţie şi media asupra acestui pericol. După o vreme, spre uşurarea detectivilor, atacurile încetară şi se părea că Quinones se lăsase păgubaş.

Chevroletul galben părăsi autostrada la intersecţia cu Northwest 57th Avenue şi o luă spre sud, înspre capătul vestic al Micii Havane, oprind lângă un magazin 7-Eleven, unde bărbosul ieşi din maşină. Apoi Quinones plecă singur spre campusul de sud al Colegiului Comunitar Miami-Dade, pe Southwest 107th Avenue şi 104th Street. Era o cursă îndelungată şi plicticoasă, care dură aproape o oră, iar Andrews, conducând încă duba de filaj, rămase în urmă cât de mult posibil fără a pierde din ochi Chevroletul.

Acum se făcuse ora 8:30 seara, iar Quinones oprise în parcarea colegiului, în văzul studenţilor care ieşeau sau mergeau la cursurile de seară. Detectivii observară câteva studente întorcându-şi brusc capul atunci când trecură de maşina lui Quinones. Aparent, acesta le strigase, cu toate că niciuna dintre ele nu se opri. Thurston se aplecă înainte şi mormăi:

— Individul ăsta are ultraje şi un viol pe răboj. Nu crezi că…

În timp ce vorbea, Quinones părăsi maşina şi începu să urmărească o tânără blondă spre un alt sector al parcării.

— Hai!

Thurston sări din dubă, cu Andrews în urma lui. Quinones se afla la circa şase metri distanţă de tânăra femeie, când ea ajunse la maşina ei, o Honda roşie, intră

înăuntru, porni motorul şi o luă din loc. Quinones o rupse la fugă spre propria sa maşină, fără să ştie încă de prezenţa detectivilor, care goneau şi ei spre duba lor. În timp ce maşina blondei o depăşi pe a lui Quinones, acesta se plasă în spatele ei. Detectivii urmăreau acum ambele maşini.

— Nu-l scăpa din ochi pe ticălosul ăla, îl avertiză Thurston. Dacă el e omul nostru, nu mai vrem încă un cadavru.

Andrews dădu din cap. Acum era mai aproape de Chevroletul galben, contând pe faptul că atenţia lui Quinones era concentrată asupra Hondei roşii din faţă. Cele trei vehicule se deplasau spre nord, pe Southwest 107th Avenue, prin traficul lejer când, fără niciun preambul, Honda viră abrupt drept pe Southwest Eight Street, Tamiami Drive. Quinones, în mod clar nepregătit pentru viraj, frână, derapă serios în intersecţia lată, apoi coti strâns, pentru a o urmări.

— I-o trage ticălosului, zise Thurston.

Urmărirea Hondei de către Quinones fu perturbată mai departe de o altă maşină pe cale să vireze pe Eight Street. Mai dădu înapoi câţiva metri şi cu cauciucurile scrâşnind pe asfalt, coti la dreapta. Andrews, care rămăsese în urma lui la distanţă de un cvartal, se luă după el. Apoi, pe măsură ce circulaţia se rări, detectivii o văzură pe femeia blondă părăsindu-şi maşina, aflată acum în parcarea unui complex de clădiri cu apartamente de lux. Se duse repede spre intrare şi se folosi de cheia proprie pentru a deschide uşa principală. Aproape imediat ce intrase, uşa se închise în urma ei. Câteva clipe mai târziu, Chevroletul galben al lui Quinones opri lângă Honda. Andrews veni cu duba până în parcare şi opri într-un loc de unde amândoi îl puteau vedea pe Quinones, încă aşezat la volan, având blocul cu apartamente direct în faţă. După câteva minute, văzură lumina aprinzându-se într-un apartament de la etajele inferioare, cu blonda foarte clar vizibilă printr-una din ferestre. Doar pentru un moment. Traversând camera, trase draperiile în faţa ferestrei.

— Ştie că-i afară, zise Thurston.

— Da şi s-ar putea ca el s-o fi urmărit şi altădată. Probabil că ştie şi apartamentul.

Thurston ţipă brusc:

— La naiba! A dispărut!

În timp ce ei se uitau în sus, spre fereastră, Quinones plecase din maşină şi se dusese la intrarea în blocul de apartamente, unde pătrunse în urma altcuiva. Ambii detectivi au tras portiera din dreptul lor şi alergară spre uşă. Andrews încercă s-o smulgă din ţâţâni, dar uşa era bine închisă. Nu se mai vedea nimeni în interior. Thurston începu imediat să apese pe butoanele interfonului.

— Suntem poliţişti! strigă el. Urmărim un suspect. Deschideţi uşa de la intrare, vă rog.

Ştia că mulţi vor fi suspicioşi, dar cineva s-ar putea…

Cineva chiar o făcu. Se auzi un bâzâit sonor. Andrew strigă:

— E deschis! şi năvăliră amândoi înăuntru.

— La ce etaj era fata? se interesă Andrews. Aş zice că la al treilea.

Thurston dădu din cap afirmativ.

— Hai acolo!

Într-unui dintre holuri erau două lifturi, ambele închise. Andrew apăsă un buton de chemare şi dintr-odată uşile unuia se deschiseră, iar din el ieşi încet o bătrână ţinând în lesă un pechinez. Câinele nu părea că voia să se mişte. Thurston rezolvă problema ridicându-l şi azvârlindu-l afară din lift. În timp ce femeia se pregătea să protesteze, amândoi detectivii intrară în lift. Andrew strivi butonul etajului trei, apoi un buton aflat mai jos, pentru închiderea uşilor. Dar hardughia nu se grăbea deloc; numai după o scurtă pauză, timp în care cei doi spumegară, cele două uşi se apropiară închizându-se.

La etajul al treilea ţâşniră afară, întorcându-se drept spre locul unde credeau ei că o văzuseră pe femeia blondă prin fereastră. Însă coridorul era tăcut şi nu era deschisă nicio uşă. Thurston bătu la două dintre ele, fără niciun rezultat.

— Nu-i nimic aici, anunţă el. Trebuie să fie la etajul al patrulea. Hai pe scări!

O luă spre o uşă marcată cu inscripţia IEŞIRE DE INCENDIU, iar Andrews îl urmă. Se repeziră peste treptele din beton, apoi trecură de o altă uşă ieşind pe un coridor, la fel ca şi cel de jos. La câţiva paşi distanţă se afla uşa deschisă a unui apartament, iar o porţiune din podea era ciobită. În acelaşi moment, două bubuituri puternice, în mod clar focuri de armă, răsunară din holul apartamentului. Când cei doi detectivi se opriră, scoţându-şi pistoalele, auziră alte patru focuri de armă trase într-o succesiune rapidă.

Thurston, având o expresie mohorâtă, se lipi de acelaşi perete cu uşa deschisă. Făcându-i semn lui Andrews să stea în spatele lui, şopti:

— Îl iau eu pe tip, acoperă-mă.

Din holul deschis se puteau auzi sunete discrete, câţiva paşi uşori, apoi mai multe bufnituri neclare, în timp ce Thurston se apropia cu grijă. Apoi, cu pistolul întins înainte, privi prudent de după colţ. Aproape imediat lăsă pistolul jos şi păşi înăuntru.

Dincolo de holul mic, în ceea ce părea să fie o sufragerie, Quinones zăcea trântit cu faţa în jos, într-o baltă de sânge. Mâna lui dreaptă era întinsă, iar un cuţit ascuţit lucea în apropiere. Era un cuţit cu buton, cu mânerul placat în sidef, notă Thurston. Femeia, care arăta mai în vârstă decât de la distanţă, era aşezată pe o canapea circulară. Ţinea un pistol aţintit în jos; trupu-i era căzut, părul vraişte, cu o expresie buimăcită pe faţă.

Thurston se apropie de ea. Arătând spre pistol, zise:

— Sunt poliţist. Îl iau eu.

Notă că era un pistol Rohn, de calibrul .22, automat, cu şase gloanţe, exact numărul focurilor de armă pe care le auzise trase. Docilă, ea-i întinse arma. Scoţând un pix din buzunarul cămăşii, îl plasă în garda trăgaciului, manevrând pistolul în aşa fel încât amprentele să nu fie compromise, şi pentru moment îl puse pe o măsuţă aflată lateral.

Andrews intră şi el prudent, apoi se duse drept la cadavrul lui Quinones şi verifică dacă mai dădea semne de viaţă.

— S-a dus, anunţă el.

Apoi mişcând uşor trupul, îl întrebă pe Thurston:

— Ai văzut asta, Charlie?

Arătă spre partea din faţă a pantalonilor, unde se vedea fermoarul tras şi se iţea penisul lui Quinones.

— Nu, dar nu mă mir.

După cum ştiau detectivii, violatorii se expuneau adesea, convinşi că priveliştea lor le excita pe femei.

— Mai bine cheamă aici ambulanţa pompierilor, să-i confirme decesul.

Folosind staţia de radio portativă, Andrew transmise:

— Nouăsprezece-treizeci şi unu către Dispecerat.

— QSK.

— Trimiteţi-mi paramedicii pompierilor la 7201 Tamiami Canal Road, apartament 421, pentru a verifica un posibil patruzeci-cinci. De asemenea, trimiteţi doi oameni de la controlul mulţimii şi o unitate de identificare.

— QSL.

În mai puţin de un minut, de afară se auziră sirenele maşinilor care se apropiau, fiindcă poliţiştii în uniformă şi echipajul unei salvări de-a pompierilor răspunseră apelului. O echipă de identificare, deplasându-se cu viteză mai mică, se afla şi ea mai mult ca sigur pe drum.

Thurston îi trimise un apel radio şi sergentului Malcolm Ainslie, în calitate de şef al unităţii speciale, punându-l la curent cu evenimentele.

— Sunt prin apropiere, zise Ainslie. Vin şi eu în câteva minute.

Între timp, Andrews iniţiase operaţiunile de rutină de la locul crimei, luând notiţe, apoi chestionând femeia care era tot pe canapea.

— Numele dumneavoastră, vă rog, domnişoară?

Păru să-şi adune gândurile cu un efort considerabil, dar mâinile încă-i mai tremurau.

— Dulce Gomez.

Era necăsătorită, declară ea, treizeci şi şase de ani şi locuia în acest apartament. Era la Miami de zece ani. Era atrăgătoare, se gândi Andrews, dar nu fără o anume duritate. Era angajată a companiei Southern Bell, ca tehnician-reparator de telefoane, îi spuse Gomez. Seara participa la cursurile Colegiului Comunitar Miami-Dade, unde se specializa în telecomunicaţii.

— Vreau o slujbă mai bună.

Thurston, care li se alăturase, arătă spre trupul lui Quinones.

— Îl cunoşteai pe acest individ, Dulce? L-ai mai văzut înainte de a te urmări astăzi?

Ea scutură din umeri.

— Niciodată!

— Noi îl supravegheam. Este posibil ca el să fi făcut asta şi înainte, fără ştiinţa ta.

— Păi… acum că aţi întrebat, de vreo două ori am avut senzaţia că cineva…

Se opri, amintindu-şi ceva.

— Acest pendejo9 ştia în mod sigur numărul apartamentului, trebuie să fi venit direct aici.

— Şi a forţat uşa? o ajută Andrews.

Ea dădu din cap confirmând.

— A năvălit înăuntru ca un câine turbat, cu sula pe-afară şi agitând un cuţit.

— Şi-atunci l-ai împuşcat? întrebă Thurston.

— Nu. N-aveam pistolul în mână atunci, aşa că i-am dat o lovitură de karate. A scăpat cuţitul.

— Ştii karate?

— Centura neagră. L-am lovit în cap şi trunchi şi-a căzut. Apoi am luat pistolul şi l-am împuşcat.

— Unde era pistolul?

— În camera cealaltă. În dormitor, într-un sertar.

Thruston era uluit.

— Vrei să spui că îl doborâseşi deja pe tip, dar te-ai dus după pistol şi l-ai golit în el trăgând şase gloanţe?

Femeia ezită.

— Păi, am vrut ca rahatul ăla să rămână la podea.

Avea cuţitul şi-l agita. De asta, chiar şi după ce l-am împuşcat, i-am mai tras şi câteva picioare în cap.

Asta explica sunetul paşilor uşori şi bufniturile auzite de ambii detectivi în timp ce se apropiau de apartament. Andrews zise:

— Dar nu mai agita cuţitul după ce l-ai împuşcat.

Gomez dădu din umeri.

— Cred că nu. Dar tot eram destul de speriată.

În timpul cat o chestionaseră detectivii, sosiseră şi paramedicii; nu le trebuiră decât câteva secunde ca să confirme că Quinones era mort. Iar doi poliţişti în uniformă erau acum de gardă pe coridorul exterior. Izolaseră apartamentul 421 cu bandă galbenă pe care scria POLIŢIA NU TRECEŢI! şi comunicau mulţimii de locatari adunaţi afară că „spectacolul s-a terminat, oameni buni” şi „avem noi grijă de toate”.

Malcolm Ainslie sosi tocmai la timp ca să prindă ultimele întrebări din interogatoriu. Zise cu mare atenţie:

— Haideţi să clarificăm lucrurile, domnişoară Gomez. Deci l-aţi doborât pe bărbat pentru că faceţi karate şi era tot la podea când v-aţi întors şi-aţi tras şase gloanţe în el?

— V-am spus deja asta.

— Vă rog, aş putea să văd permisul dumneavoastră de portarmă?

Pentru prima dată, tânăra femeie păru încurcată.

— Nu am. Prietenul meu mi-a dat pistolul de Crăciunul trecut. Era sub pomul meu, împachetat ca un cadou. Nu m-am gândit.

— Tipul trebuie să fie în NRA10. Numai cineva cu o astfel de optică ar pune un pistol sub bradul de Crăciun, comentă Thurston încet, ca pentru el. Printre poliţişti, care vedeau atât de multe împuşcături mortale şi-şi riscau frecvent viaţa din cauza armelor de foc achiziţionate atât de uşor, Naţional Rifle Association nu prea era la mare cinste.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău, Dulce? întrebă Andrews.

— Justo Ortega. Doar că nu mai este prietenul meu.

Ainslie atinse braţul lui Brad Andrews.

— Se complică lucrurile. Cred că ar trebui să-i spui domnişoarei ce drepturi are.

— Şi eu mă gândeam la asta, sergent.

Andrew se întoarse spre tânăra femeie.

— Dulce, există o procedură Miranda. Conform ei, trebuie să te avertizez că nu eşti obligată să vorbeşti cu mine sau să-mi răspunzi la întrebări. Dacă, din acest moment, spui ceva, este posibil ca unele lucruri spuse de tine să fie înregistrate şi folosite ca probe.

— Ştiu totul despre drepturile mele. Nimic nu-i valabil, pentru că nu eu i-am cerut dobitocului să intre peste mine, iar ceea ce-am făcut a fost autoapărare, spuse Gomez ţâfnoasă.

— Cu toate acestea, sunt obligat să-mi termin atenţionarea, aşa că ascultă te rog.

Când Andrew încheie, Ainslie adăugă:

— De obicei, nu facem asta, domnişoară Gomez, dar îţi recomand cu tărie să-ţi suni avocatul acum.

— De ce?

— Nu spun că aşa va fi, dar s-ar putea ca unii să considere că n-ar fi trebuit să-l împuşcaţi pe acest om şi că v-aţi apărat suficient înainte.

— Asta-i o tâmpenie! strigă Gomez, apoi se opri brusc. Ei bine, cu toate astea, cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Noi vă sfătuim doar să vă luaţi un avocat.

— Uitaţi ce-i, sunt o muncitoare. N-am deloc nevoie de notele de plată ale vreunui avocat barosan. Lăsaţi-mă puţin singură. Am să stau aici şi-am să mă gândesc.

Ainslie îl întrebă pe Thurston în şoaptă:

— Ai sunat după vreun procuror?

— Nu încă.

— Adu repede unul. Avem nevoie de o decizie aici.

Thurston dădu din cap şi-şi căută radioul.

Sosise şi echipa de la identificare şi se pusese repede pe treabă. Pistolul Rohn, de calibrul .22, recuperat de la Dulce Gomez, fusese sigilat într-o pungă de plastic după ce

Thurston notase numărul de serie al armei. Folosi telefonul din apartament, acum disponibil, să discute cu departamentul de Comunicaţii de la sediul central al poliţiei.

— Vă rog, aş dori să verific o armă.

Descrise pistolul şi comunică numărul de serie, apoi răspunzând unei întrebări, zise:

— Începeţi cu Dade County, apoi mergeţi mai departe dacă va fi necesar.

Comunicaţiile aveau acces la bazele de date cu armele înregistrate local, naţional şi, dacă trebuia, chiar internaţional.

Thurston aşteptă în tăcere, apoi intră din nou în viteză.

— Fără tâmpenii! Hei, mai spune-mi o dată chestia asta.

Notă repede ceva în carneţelul lui.

— Mda, am tot acum. Mulţumesc mult.

Mai dădu încă un telefon, de data asta la secţia Omucideri din Miami. Durã zece minute. Pe tot parcursul discuţiei, Thurston îşi menţinu o voce joasă, însă surescitată. După aceea, le făcu un semn lui Ainslie şi lui Andrews. Cei trei se reuniră în sufragerie.

— N-o să vă vină să credeţi, zise Thurston. Vă amintiţi de un caz mai vechi, crima Isham? Acum un an şi jumătate?

— Da, îmi amintesc, spuse Ainslie gânditor. Victima a fost ucisă cu un glonţ tras cu propriul său pistol, însă arma dispăruse. A fost cazul lui Dion Jacobo. Dion avea un suspect, dar fără arma crimei, nu avea dovezi. Cazul a rămas nerezolvat.

— Nu mai e aşa. Tocmai am găsit arma dispărută.

— A ei?

Andrews făcu un gest spre Dulce Gomez.

Thurston dădu din cap, părând încântat.

— Comunicaţiile au identificat pistolul, pe proprietarul său iniţial, tot. Şi ghici care-i numele suspectului lui Dion în cazul Isham?

De data asta, Andrews reacţionă:

— Ortega?

— Ai doar un singur Justo Ortega, idiotul care i-a dat un pistol pus sub urmărire prietenei lui, Dulce. Oricum, tocmai am discutat cu Dion Jacobo. Ştie unde-i Ortega şi va lua un mandat ca să-l bage la zdup. Având arma, zice Dion, acum dosarul lui e beton.

— Câştigi într-un loc, pierzi în altul, zise Ainslie. Bine lucrat, Charlie.

Arătă spre cadavrul lui Quinones, acoperit acum cu un cearşaf, încă aşezat pe podeaua camerei.

— Ce credeţi, băieţi, dacă o ascundem şi pe fată?

— Personal, nu mi-ar plăcea să mă încurc cu ea, spuse Thurston. E dură ca o pereche de bocanci vechi. Dar, în acelaşi timp, n-aş vrea s-o văd pusă sub acuzare pentru lichidarea lui Quinones. Părerea mea este că jegul ăla a primit exact ce-a căutat.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, comentă Andrews.

— Sunt aproape de acord cu voi, le spuse Ainslie, cu toate că trebuie să ne amintim că mâinile şi picioarele unui expert în karate sunt considerate arme letale. De-asta unii dintre posesorii de centuri negre, aşa cum pretinde şi Gomez că ar fi, sunt înregistraţi la poliţie. Aşa că acuzarea s-ar putea să vrea să meargă pe omor prin imprudenţă, încercând să dovedească neglijenţa. Oricum, vom afla în curând.

Arătă spre holul de la ieşire, unde tocmai intrase o femeie scundă şi îndrăzneaţă, de cincizeci şi ceva de ani şi supraveghea scena. Nou-venita, îmbrăcată lejer cu o fustă albastră de in şi o bluză de un galben deschis, era Mattie Beason, procuror adjunct şi favorită de-a lui Ainslie. Îi respecta duritatea constantă din instanţe, ca sprijin pentru treaba bună făcută de poliţie şi mărturiile poliţiei, cu toate că putea fi extrem de severă cu detectivii înainte de proces, dacă pregătirea lor şi probele erau incomplete ori neglijente.

— Aşadar, ce-avem noi aici? întrebă Beason.

Thurston îi oferi detaliile: filajul făcut de el şi

Andrews asupra lui Quinones, urmărirea lui Dulce Gomez de către prada lor, cursa detectivilor printre apartamente şi scena morţii găsită în apartamentul 421.

— V-aţi mişcat destul de încet după el, nu?

Tipic pentru procuror, punea degetul pe rană evidenţiind eroarea crucială din declaraţia lui Thurston.

El se strâmbă.

— Ce altceva aş mai putea spune în afară de da?

— Oricum, aşa-i cinstit şi, din fericire pentru voi, nu veţi fi citaţi în proces.

— Dar va fi careva? întrebă Andrews.

Ignorând întrebarea, procurorul privi spre Dulce

Gomez, lăsată de una singură, aparent aşteptând orice ar putea urma. Beason se întoarse spre Ainslie.

— Presupun că ai luat în considerare ideea de armă letală în ceea ce priveşte karate.

— Despre asta discutam când ai intrat.

— Întotdeauna atât de conştiincios, Malcolm.

Apoi se întoarse direct spre Andrews.

— Înainte să-ţi răspund la întrebare, detectivule, răspunde-mi tu la asta: dacă o punem sub acuzare pentru omucidere involuntară pe această tânără femeie, având în vedere pregătirea ei în karate, ce găseşti că ar putea fi în favoarea ei?

— Okay, doamnă procuror.

Andrews enumeră punctele pe degete.

— Are un serviciu cu normă întreagă şi participă la cursurile de la seral pentru a deveni un cetăţean model, bla, bla, bla. Îşi vedea de propriile ei treburi, când un gunoi, cu un cazier pentru ultraj şi viol, o urmărea din umbră. Individul a intrat fără permisiune în blocul de apartamente şi a dărâmat uşa locuinţei, când era singură. Apoi s-a dus la ea cu mădularul atârnând afară şi cu un cuţit letal în mână. Şi-atunci ce s-a întâmplat? Ea s-a speriat şi apărându-se poate că a mers prea de departe, din punct de vedere legal. Dar spune-i astea toate unui juriu şi nu numai că n-o vor condamna niciodată, dar se vor da peste cap ca s-o achite.

Procurorul statal îşi permise un zâmbet.

— Nu-i rău, detective. Poate că ar trebui să începi să studiezi Dreptul.

Se întoarse spre Ainslie.

— Eşti de aceeaşi părere?

El dădu din cap că da.

— Mi se pare plauzibil.

— Bineînţeles că este. Aşa că am trei vorbe pentru tine, Malcolm. Las-o baltă! Oficial, va fi omucidere scuzabilă.

Drama morţii lui Carlos Quiñones avea un post-scriptum. O percheziţie a poliţiei în apartamentul lui închiriat dezvălui că n-ar fi putut fi el ucigaşul în serie, din moment ce nu se afla în oraş când s-au petrecut trei dintre crime şi nu exista nimic în celelalte care să-l acuze.

Astfel, Quiñones fu primul eliminat de pe lista suspecţilor aflaţi sub supraveghere. Sergentul-detectiv Teresa Dannelly şi detectivul Jose Garcia nu s-au confruntat cu vreo crimă în timpul supravegherii făcute de ei. Era în cea de-a doua săptămână de filaj, când îl supravegheau pe Alee Polite, un haitian care locuia pe Northeast 65th Street, în Little Haiti, din Miami.

Sergentul Dannelly, unul dintre detectivii de la Jafuri detaşaţi temporar la Omucideri, era o brunetă înaltă, de treizeci şi cinci de ani, de zece ani în serviciu şi considerată drept un supervizor foarte descurcăreţ. Era cunoscută şi drept „Big Mamma”, din cauza pieptului foarte generos, o poreclă de care se folosea foarte bine. Dannelly şi Jose Garcia de la Omucideri, acesta din urmă poreclit „Tataie”, se cunoşteau de opt ani şi mai lucraseră împreună şi înainte. Cât despre Alee Polite, raportul ITIC îl descria ca pe un fervent amator de citate din Biblie care pretindea că vorbeşte cu Dumnezeu. Era considerat agresiv şi uneori violent, cu toate că nu avea cazier. Casa lui, o clădire cu două etaje din plăci de beton, mai găzduia încă patru familii, cu şase sau şapte copii.

Aceasta era pentru prima dată, în timpul misiunii de supraveghere, când Dannelly şi Garcia fuseseră desemnaţi

să se ocupe de Polite. Până atunci îl supravegheaseră pe Edelberto Montoya care nu făcuse nicio mişcare dubioasă. Maşina lor era parcată în apropierea casei de pe Northeast 65th Street şi spre ciuda ambilor detectivi deja atrăsese atenţia oamenilor de pe stradă, precum şi curiozitatea câtorva copii adunaţi nu departe de ea.

Ca vehicul presupus „discret”, Dannelly şi Garcia aleseseră o dubiţă GM Lumina Minivan de un albastru-deschis. Interiorul ei era ticsit cu echipament electronic care includea aparate de fotografiat, telefoane, aparatură de înregistrări audio, staţii de emisie-recepţie ultimul răcnet, antenele lor fiind ascunse în pereţii dubiţei. Geamurile erau fumurii, aşa că era imposibil să vezi de-afară dacă în interior era cineva. Dubiţa era un vehicul experimental, prevăzut numai pentru misiuni speciale, dar nu era disponibilă o altă maşină.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Garcia a scos un adevărat vaiet când a dat prima dată cu ochii de noua Lumina şi conţinutul ei high-tech.

— Şi mie-mi plac jucăriile, însă prin Little Haiti vom ieşi în evidenţă ca un căcat pe un tort de nuntă.

Teresa Dannelly izbucnise în râs.

— Mai degrabă invers, Tataie. Când am văzut cu ce ne-am ales, am încercat s-o schimb, dar astăzi nu mai e nimic altceva. Ori asta, ori mergem pe jos.

Acum, aflaţi la locul de filaj, vehiculul se bucură de şi mai multă atenţie, când mai multe persoane ieşiră din casa cu două etaje şi se apropiară de dubiţă.

— Va trebui s-o ştergem, zise Garcia. Blestemăţia asta-i ca un far.

— Hai să mai încercăm ceva înainte.

Folosindu-şi radioul ei de poliţie, Dannelly alese un canal sigur, pregătit pentru operaţiunea de supraveghere şi apelă:

— Treisprezece-douăzeci şi unu, către sediu.

La sediul poliţiei, un dispecer special preluă apelul.

— Recepţie.

— Trimiteţi o maşină de patrulare pe 265 Northeast

strada şaizeci-cinci. Spuneţi-le băieţilor să fie discreţi, fără lumini şi sirenă, dar să disperseze o mică gloată adunată în apropierea clădirii. Să ignore duba albastră Lumina parcată în apropiere.

— Înţeles.

O clipă mai târziu:

— Trimit maşina trei-doi-patru spre locul unde vă aflaţi.

Doi bărbaţi ieşiţi din casa din blocuri de beton se holbau pe geamurile dubiţei, dar evident că nu puteau vedea nimic.

Înăuntru, Garcia şopti:

— Asta-i demenţă.

Afară, un al treilea bărbat, sfrijit şi cu un început de chelie, se alătură celorlalţi. Dannelly verifică o fotografie de identificare şi anunţă:

— Tipul chelios este suspectul nostru.

— Problema este că el ne filează pe noi, mormăi Garcia.

Primul bărbat care ajunsese lângă dubă verifică clanţa uşii. Cum nu se deschise, băgă mâna într-un buzunar şi scoase o şurubelniţă mare. Cu vocea sa înăbuşită, însă audibilă din interior, spuse:

— Nu-i nimeni înăuntru.

Cei trei bărbaţi de-afară se adunară în jurul uşii; copiii se dăduseră în spate.

— Nu-mi vine să cred, zise Garcia. Au să intre.

— Dacă o fac, vor avea o surpriză.

Dannelly ţinea o mână pe pistolul din dotare.

S-ar fi întâmplat paradoxul paradoxurilor dacă bărbatul cu şurubelniţa n-ar fi aruncat o privire în jur să vadă dacă nu cumva aveau martori. Ceea ce văzu, era o maşină de poliţie care se apropia.

— Uite şi maşina mea de patrulare, zise Dannelly triumfătoare.

Cei trei săriră înapoi simultan şi spălară putina. Ultimul venit, identificat de Dannelly drept suspectul lor, Alee Polite, se dezechilibra la plecare, însă reuşi să se

sprijine imediat de capota dubiţei. Apoi se făcu şi el nevăzut. Maşina de poliţie opri şi doi poliţişti ieşiră afară, făcând câţiva paşi. Ca de obicei în Little Haiti, când apărea câte o maşină de poliţie, toată lumea fugea în toate direcţiile. Unul dintre poliţişti privi spre Lumina albastră, apoi se uită în altă parte. Peste câteva clipe, maşina poliţiei plecă.

— Rămânem sau o luăm din loc? întrebă Garcia.

— Îţi spun imediat.

Dannelly îşi folosi radiotelefonul pentru a apela un număr de urgenţă, pentru contactul direct cu şeful unităţii speciale de poliţie. Când i-a răspuns sergentul Malcolm Ainslie, îi zise:

— Sunt Teresa Dannelly. Am o întrebare.

— OK, Terry. Dă-i drumul.

— La locul primei crime în serie, la Royal Colonial, n-aţi găsit o amprentă palmară parţială neidentificată?

Tipic pentru Dannelly, se străduise să citească rapoartele cazurilor de crime în serie înainte de misiunea ei de supraveghere.

— Da, şi încă nu-i identificată.

— Ei bine, cred că avem o amprentă palmară a lui Alee Polite. Este în exteriorul dubei noastre şi s-ar putea să înceapă să plouă cât de curând. Dacă mergem repede undeva, poţi aranja să fie verificată?

— Bineînţeles, răspunse Ainslie. Duceţi-vă în Zona Sechestre şi puneţi-vă duba undeva, la adăpost. Am să trimit pe cineva de la identificări să se întâlnească cu voi.

— Priceput. Mulţam, Malcolm.

Apoi spre Jose Garcia, aşezat acum la volanul dubei.

— Hai s-o ştergem de-aici!

— Uraaa pentru asta!

Zona de Sechestre a poliţiei din Miami se afla sub pilonii autostrăzii I-95, în apropierea sediului central, fiind protejată de un gard înalt din sârmă de oţel, şi adăpostea vehiculele confiscate de poliţie în cursul raziilor, în special celor împotriva traficanţilor de droguri şi erau puse sub sechestru ca probe. Pe drum, Garcia îi spuse:

— Asta a fost o chestie deşteaptă din partea ta, să te gândeşti la amprenta palmară. N-am văzut când a lăsat-o. O fi una bună?

— Sunt destul de sigură.

Dannelly arătă în faţă.

— E cam pe acolo.

În Zona Sechestrări, detectivilor li se alătură Sylvia Walden.

— Eu am prelevat amprenta palmară parţială la locul crimei de la Royal Colonial, zise ea. Am înţeles că s-ar putea să aveţi o confirmare.

— Ori asta, ori va trebui să eliminăm un suspect.

Dannelly deschise drumul spre locul unde era parcată Lumina şi indică zona unde-l văzuse pe Alee Polite atingând capota. Walden scoase periuţele ei şi pulberile şi se puse pe lucru.

O oră mai târziu, Malcolm Ainslie primi un telefon la sediul central al secţiei Omucideri.

— Sunt Sylvia Walden. Am comparat amprenta de pe duba sergentului Dannelly, apropo, este o amprentă palmară bună, cu cea parţială pe care o avem de la locul crimei de la Royal Colonial. Nu există niciun fel de asemănare. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, spuse Ainslie. Înseamnă că avem un suspect mai puţin, iar asta ajută.

O sună pe Teresa Dannelly şi-i comunică rezultatul, adăugând:

— Bună treabă. Aşa că vom opri filajul lui Alee Polite. Oricum, n-a fost niciodată un candidat serios. Odihneşte-te, Terry; o să te anunţăm pe tine şi pe Jose mai târziu care este următorul vostru obiectiv.

Ţinând cont de convingerea nutrită de detectivi, conform căreia munca de supraveghere era, invariabil, un joc capabil să producă rezultate între dramă de mare calibru şi comedie bufă, detectivii Hector Fleites şi Ogden Jolly, aflaţi în partea cealaltă a oraşului, avură parte de o experienţă fără asemănare.

Amândoi erau împrumutaţi de la secţia Jafuri. Fleites,

tânăr şi energic, avea de gând să înceapă o afacere în sectorul securităţii private după câţiva ani de practicare nemijlocită a meseriei de poliţist. Aflând despre operaţiunea de supraveghere, se oferise imediat voluntar. Jolly era competent, însă mai destins şi cu mai mult umor decât Fleites. Subiectul filajului celor doi era James Calhoun, cunoscut şi sub numele de „Micul Iisus”, din cauza crucii tatuate pe piept şi a pretenţiei sale că ar reprezenta a doua venire a lui Hristos, care se va întoarce, curând, în ceruri.

— Între timp, a fost cam ocupat, glumise detectivul Jolly.

Calhoun acumulase un cazier pentru omor prin imprudenţă, ultraj, jaf armat şi executase două condamnări la închisoare. Acum, eliberat condiţionat, locuia în zona Brownsville Projects, încă un nume neoficial al unei comunităţi cu populaţie majoritar de culoare şi hispanică, de lângă Northside Shopping Center. Zona se afla în afara oraşului Miami şi deci în afara jurisdicţiei poliţiei din Miami. Politeţurile oficiale, precum informarea poliţiei locale, erau ignorate pentru activităţile sub acoperire, motiv pentru care detectivii Fleites şi Jolly erau aşezaţi într-un vehicul de intervenţii tehnice pentru liniile telefonice, aparţinând companiei Southern Bell, parcat în apropierea unei discoteci populare, numită Kampala Stereophonic.

Era a treia noapte când îl urmăreau pe Calhoun până la acelaşi local unde, în aparenţă, se alătura gealaţilor săi şi bea zdravăn toată seara. Pe la ora 9 P.M. Detectivii îşi terminaseră sandvişurile cumpărate din magazin, dând pe gât şi câteva ceşti de cafea şi erau deja obosiţi şi plictisiţi, Fleitas regretând că se oferise voluntar pentru ceea ce numea acum drept „o pierdere înfiorătoare de timp”.

Apoi zăriră câteva prostituate plimbându-se pe stradă şi privind provocatoare în jur înainte de a intra în Kampala. Ambii detectivi recunoscură femeile de pe vremea când făcuseră şi ei patrulări în uniformă. În acelaşi timp, un Cadillac se opri discret într-o parcare prost

luminată, aflată în apropiere; în mod sigur, ocupantul lui era un peşte care exploata fete pentru afacerile lui şi le ţinea acum sub supraveghere. Reţelele de prostituţie schimbau localurile şi barurile în fiecare seară, pentru a evita amestecul poliţiei. Tiparul le era familiar detectivilor. Era evident că potenţialilor clienţi li se trimisese vorbă cu privire la ofertă pentru că, foarte curând, câteva maşini îşi făcură apariţia. Şoferii intrau la Kampala, apoi reapăreau cu câte una dintre prostituate, perechea intrând în cel mai apropiat colţişor întunecat unde umbrele lor se contopeau, dar nu pentru foarte mult timp. În mod clar, nu era o operaţiune de budoar de lux.

— Fir-ar! zise Fleites. Dacă târfele astea dau cu ochii de noi, se duc înapoi şi se duce naibii acoperirea.

— Stai calm, îl sfătui Jolly. N-au să ne vadă.

— Mă duc să mă piş. Am băut prea multă cafea, nu mai pot să mă ţin.

Profitând de un moment când niciun cuplu nu se arătase, Fleites părăsi camioneta Southern Bell şi se duse pe o alee din spate. Când îşi termină treaba, îşi trase fermoarul pantalonilor şi ieşi pe alee. În acelaşi moment, se apropia de el o prostituată pe care o recunoscuse, însoţită de „gagiul” ei. Fleites se întoarse repede, însă la capătul aleii era un zid de cărămidă, aflat la câţiva metri mai departe. Cu toate că era doar foarte puţină lumină, zări un tomberon la colţul zidului. Instinctiv, Fleites o luă într-acolo, se săltă peste margine şi-şi dădu drumul în jos. În câteva secunde, spre dezgustul său, descoperi că tomberonul era plin cu ceva jilav şi urât mirositor. În timp ce trăgea cu urechea la cuplul oprit lângă tomberon, încercă să-şi cureţe de pe haine ceea ce i se păreau a fi coji umede de cartofi, oase de pui prăjit, coji de banană, roşii putrede şi o substanţă moale, puturoasă, lipicioasă, pe care nici nu încercă s-o identifice. Spre deosebire de alte cupluri, cei de afară nu se grăbeau deloc, făceau sex acompaniat de respiraţii zgomotoase, „da, da, da’ -uri teatrale, sunete de satisfacţie şi în final, o conversaţie uşurică. Niciunul dintre cei doi nu părea grăbit să plece şi

cunoscând cum mergeau treburile în domeniu, Fleites aprecie că suma plătită de bărbat fusese mai mare decât de obicei. Clocotind de nerăbdare, Fleites se întrebă dacă vor mai pleca vreodată. În cele din urmă, după vreo douăzeci de minute care i se păruseră fără sfârşit, cei doi o luară din loc.

Când Hector Fleites deschise uşa camionetei, Jolly se uită la el şi apoi se ţinu cu mâna de nas şi de gură.

— Doamne, omule, da’ puţi nu glumă!

Apoi, uitându-se mai atent şi văzând gunoiul care-l acoperea pe colegul său din cap până-n picioare, Jolly izbucni în hohote de râs. Fleites dădu din cap amărât din cauza stării lui, ştiind că existau două lucruri pe care nu le putea schimba. Primul: erau încă şase ore de filaj pe care trebuia să le îndure. Al doilea: Ogden Jolly le va povesti la nesfârşit colegilor săi detectivi cum lucrase Fleites sub acoperire.

La începutul celei de-a treia săptămâni de filaj, detectivii Ruby Bowe şi Bernard Quinn se întâlniră cu Malcolm Ainslie la sediul secţiei Omucideri. Bowe şi Quinn făcuseră echipă cu doi detectivi de la Jafuri în supravegherea lui Earl Robinson.

De la bun început, Robinson fusese unul dintre suspecţii principali; tot ce era în cazierul său părea să se potrivească cu natura crimelor în serie. Raportul ITIC referitor la el îl descria drept „foarte agresiv”. Era fost boxer de categorie grea; predica pe străzi întotdeauna numai din Apocalipsa şi susţinea că ar fi îngerul judecăţii Domnului. Porecla lui era „Răzbunătorul”. În cazierul lui Robinson erau incluse jaful armat, crima de gradul doi şi atacuri cu cuţitul. Astfel că pentru Ainslie fu o adevărată surpriză când Ruby Bowe anunţă:

— Noi patru credem că ar trebui să-l elimini pe Robinson. Suntem convinşi că-i inofensiv. Îşi petrece tot timpul liber ajutând pe cei de la adăpostul pentru boschetari, Casa Camillus.

— Aşa este, întări şi Bernard Quinn.

După cum spunea Bowe, întreaga activitate criminală

a lui Robinson se petrecuse înainte de trecerea lui la credinţa religioasă, cu un an în urmă. De atunci, devenise un cetăţean paşnic, cu un serviciu stabil şi acţiuni de voluntariat pentru cauze civice şi caritabile. Quinn continuă:

— Ştiu din experienţa mea că majoritatea „convertirilor” religioase sunt false. Însă sunt convins că aceasta este reală.

— Am discutat cu directorul centrului pentru persoane fără adăpost, David Daxman, relată Ruby Bowe.

— Îl cunosc, spuse Ainslie. E un om de treabă.

— Daxman spune că îl ştie pe Robinson de foarte mulţi ani, iar acum e cu totul schimbat.

Ruby aruncă o privire spre notiţele ei.

— „O persoană cumsecade, care vrea să ajute oamenii”, aceasta-i descrierea pe care i-o face Daxman. Spune că Robinson este îndrăgit de toată lumea din adăpost.

— Okay, atunci anulaţi supravegherea lui Robinson, îi instrui Ainslie. Ştergeţi-l de pe listă.

Se lăsă pe speteaza scaunului său şi oftă.

Rememorând totul după aceea, Malcolm Ainslie îşi aminti de acele trei săptămâni de filaj ca de un moment caleidoscopic, când circumstanţele, majoritatea neprevăzute, conspiraseră să perturbe şi să complice munca tuturor celor implicaţi, în special a lui Ainslie însuşi. În timpul primei zile de supraveghere de grup, Ainslie află că, în calitate de membru al Gărzii de Onoare a poliţiei din Miami, trebuia să participe la priveghiul şi la funeraliile consilierului municipal, Gustav Ernst, şi ale soţiei sale, Eleanor, funeralii care se desfăşurau în următoarele două zile. Garda de onoare era comandată de căpitanul Warren Underhill, un veteran cu douăzeci de ani de poliţie în spate şi fost maior în armata SUA şi consta dintr-o listă de şaizeci de nume de poliţişti, bărbaţi şi femei, special aleşi pentru activitatea lor exemplară în poliţie, pentru capacitatea lor fizică şi comportamentul lor ireproşabil. Rareori se arăta necesitatea convocării gărzii

de onoare, şi în mod normal, această îndatorire nu era o povară. Dar pentru Ainslie, nici că ar fi putut veni într-un moment mai prost. Oricum, de această obligaţie nu avea scăpare, după cum îi spusese la telefon căpitanul Underhill.

— Nu te-am mai convocat de o bună bucată de vreme, Malcolm, şi am nevoie de un sergent-şef în calitate de secund al meu. De asemenea, ştiu că tu te ocupi de ancheta din cazul Ernst, aşa că-i foarte potrivit să te afli acolo. Acum ştiu că eşti ocupat ca naiba, dar aşa sunt şi ceilalţi, iar tu n-o să iroseşti timpul tău sau pe al meu, oferindu-mi un maldăr de scuze, nu-i aşa, sergent?

Ainslie chicoti.

— Dacă mi-aţi da un indiciu, sir, cu privire la cea mai nimerită dintre ele, cred că mi-aş încerca norocul.

— Deci vei fi acolo, răspunse Underhill aspru.

— Ştiţi că voi fi, spuse Ainslie resemnat.

— Îţi mulţumesc, sergent. Apreciez atitudinea ta. Desigur, îţi vom plăti orele suplimentare.

Priveghiul pentru cei doi Ernst, cu trupurile aşezate în sicrie închise, s-a ţinut la Casa Funerară Klamerus, în centrul oraşului Miami, de la amiază şi până la ora 8 seara. În acest interval, şase poliţişti din garda de onoare, în uniformele de ceremonie, stătură smirnă în jurul sicrielor; au fost două schimburi de gardă, oamenii fiind înlocuiţi din post la fiecare două ore. Ainslie însuşi, rămas la fiecare schimb, fu responsabil de schimbarea gărzii. Prin urmare, îi fu imposibil să plece de la casa funerară, dar rămase la curent cu evoluţiile filajelor cum putu el mai bine, prin intermediul telefonului şi staţiilor radio.

În timpul priveghiului, Ainslie se uită periodic la Cynthia Ernst, în timp ce aceasta se deplasa prin şuvoiul celor mai bine de nouă sute de privitori care s-au perindat toată ziua. Schimbă câteva cuvinte cu mulţi dintre cei prezenţi şi acceptă delicată dovezile de compasiune. Cynthia era şi ea în uniformă şi trebuie să-l fi văzut pe Ainslie, însă preferă să-l ignore. Când, în cele din urmă, priveghiul se termină, Ainslie se schimbă de uniformă, apoi

se duse la Omucideri, unde studie rapoartele de supraveghere din ziua aceea. În ziua următoare, avu chiar şi mai puţin timp pentru investigaţii.

La ora 9:00 dimineaţa, garda de onoare se adună la Casa Funerară Klamerus, unde membrii gărzii încărcară cu precizie militară cele două sicrie în dricuri motorizate. Precedată de două duzini de motociclişti ai poliţiei şi însoţită de treizeci de maşini de patrulare, toate folosindu-şi girofarurile, procesiunea se puse în mişcare spre biserica St. Mary's, unde la ora 10:00 era prevăzută slujba funerară.

Biserica enormă de pe North Miami Avenue colţ cu 75th Street era plină până la refuz încă de la ora 9:30, aşa că întârziaţii fură nevoiţi să se aşeze pe scaunele puse afară unde, printr-un sistem de amplificare, ascultară discursurile elogioase rostite de primar, guvernator, principalul senator de Florida şi arhiepiscopul bisericii. Aflat înăuntru, Ainslie privi şi ascultă cu o răbdare tot mai obosită. Da, se gândea el, tradiţia era ca un consilier municipal să beneficieze de funeralii opulente, dar acum era prea mult.

După serviciul divin, procesiunea se refăcu şi se îndreptă spre Cimitirul Woodlawn. Cortegiul de vehicule includea nenumărate persoane îndoliate aflate în limuzine, plus escorte suplimentare oferite de alte secţii de poliţie din district şi ale poliţiei rutiere din Florida. Lungimea totală a procesiunii era estimată la circa patru kilometri.

La cimitir, garda de onoare coborî sicriele într-un mormânt comun, într-un acompaniament de Myers. Spre finalul ceremoniei, Cynthiei Ernst i se prezentară două drapele americane, cele în care fuseseră drapate sicriele. Întregul ceremonial funebru durase cu totul şapte ore. Oricărui consilier municipal care murea în timpul mandatului i se organizau, de regulă, funeralii complicate. În cazul consilierului şi al doamnei Ernst, ocazia a fost, aşa cum a definit-o ulterior un mucalit, ca şi cum Hollywoodul, Disney World şi poliţia din Miami îşi uniseră forţele pentru a produce o bufonerie. Cât despre implicarea masivă a

poliţiei, fapt care crease mare parte din spectacol aşa cum explicase un editorialist de la Miami Herald în ziua următoare, poliţia era conştientă de vina de a nu-l fi protejat mai bine pe consilierul Ernst şi pe soţia acestuia plus încă o doză de culpabilitate pentru că ucigaşul celor doi Ernst era încă în libertate şi neidentificat în aparenţă. Editorialistul nu făcuse decât să ilustreze o nedumerire larg răspândită: ce făcea poliţia să rezolve ceea ce se ştia acum că erau crime în serie şi de ce dura atât?

Ultima întrebare se cuibări în mintea lui Malcolm Ainslie în lungile ore de veghe şi funeralii. De fiecare dată când privirea-i aluneca spre cele două sicrie, îşi amintea de trupurile din interiorul lor, atât de brutal mutilate şi se întreba sumbru: Cine? De ce? Unde va fi următoarea?

La două zile după înmormântarea celor doi Ernst a fost făcut un anunţ din partea Consiliului Municipal Miami care, lipsit de Gustav Ernst, era acum alcătuit din primar, viceprimar şi doi consilieri. Conform cartei oraşului, anunţul arăta că în eventualitatea decesului unuia dintre consilierii municipali, cei rămaşi vor numi prin vot majoritar un succesor în termen de zece zile pentru a servi în perioada rămasă din mandat. În cazul lui Gustav Ernst, asta însemna doi ani şi jumătate de mandat.

Anunţul mai preciza că, prin vot unanim, consiliul o numise pe fiica decedatului, Cynthia Ernst, să preia mandatul tatălui ei. Un al doilea anunţ relata că maiorul Ernst acceptase funcţia şi că va demisiona imediat din cadrul poliţiei din Miami. După ce va termina mandatul tatălui ei, domnişoara Ernst va putea candida la noile alegeri în funcţia publică. Însă, aşa cum spusese şi detectivul Bernard Quinn în timpul unei discuţii pe această temă, derulată la sediul Omuciderilor, „bineînţeles că va candida, cum ar putea, oare, să piardă?”

Ainslie avea simţăminte amestecate despre schimbarea de statut a Cynthiei. Pe de o parte era uşurat că, în ceea ce privea ierarhia din poliţie, nu va mai avea autoritate asupra lui şi nici nu mai trebuia ca el să-i raporteze despre crimele în serie. Însă, pe de altă parte,

instinctul îi spunea că influenţa ei în cadrul departamentului de poliţie ar putea creşte.

Ainslie ştia bine că nu era cazul să aştepte rezultate rapide în urma programului de filaj. Oricum, pe la începutul celei de-a treia săptămâni era îngrijorat că singurul progres, dacă putea fi numit aşa, medită el sumbru, era eliminarea suspecţilor Carlos Quinones, Alee Polite şi Earl Robinson. În cursul săptămânii următoare, apăru o oarecare îndoială faţă de viabilitatea includerii lui Elroy Doil ca suspect. Potrivit detectivilor Dan Zagaki şi Luis Linares şi confirmând raportul ITIC despre el, Doil avea o ocupaţie stabilă ca şi camionagiu independent; părea tot mai puţin probabil ca el să fie criminalul în serie. Zagaki mersese chiar şi mai departe şi recomandase ca Doil să fie exclus ca suspect, dar Ainslie nu fusese de acord.

În afară de faptul că mai erau James Calhoun şi Edelberto Montoya încă posibili, dar nu şi probabili criminali, întregul tablou isca îndoielile detectivilor tot mai plictisiţi, dubii la care adera tacit şi Ainslie. Să fi fost căutarea computerizată a suspecţilor, care la început păruse o idee excelentă, o pierdere de vreme? În cele din urmă, îi împărtăşi această opinie şi locotenentului Newbold, adăugând:

— Este uşor să renunţăm acum, poate chiar prea uşor, şi de asta detest s-o fac. Înclin să cred că ar trebui să mai continuăm încă o săptămână, iar apoi, dacă nu apare nimic concludent, s-o lăsăm baltă.

Locotenentul se lăsă pe speteaza scaunului său de la birou, înclinându-l într-un echilibru precar, aşa cum făcea el adesea.

— Te-am susţinut, Malcolm, pentru că am încredere în judecata ta şi ştiam că vii la mine pentru orice probleme. Ştii că am să te sprijin dacă simţi că ar trebui să continuăm, însă sunt presat de cei de la Jafuri, îşi vor băieţii înapoi.

Ainslie îl văzuse de două ori pe locotenentul Daniel Huerta, comandantul secţiei Jafuri, prin biroul lui

Newbold, iar motivul era uşor de ghicit. Curând, venea şi Crăciunul, un moment al anului în care numărul de jafuri creştea şi cu cincizeci la sută, iar numărul de cazuri atribuite secţiei Jafuri se tot acumula. Şi la Omucideri, din cauza programului de supraveghere toţi detectivii lucrau din greu, peste program şi se înregistrau aceleaşi presiuni.

Ainslie şi Newbold hotărâră împreună să facă un compromis. Cea de-a treia săptămână de filaj va continua totuşi, pentru că prin eliminarea a trei suspecţi vor fi eliberaţi patru detectivi de la Jafuri, între care doi sergenţi. Apoi, la sfârşitul celei de-a treia săptămâni, Ainslie va hotărî dacă vor merge mai departe cu cea de-a patra săptămână şi, indiferent care-i va fi decizia, locotenentul Newbold îl va susţine. Îi spuse lui Ainslie:

— Maiorul Yanes ne-a promis oameni. Dacă va trebui, intru peste el şi-i reamintesc asta.

Aceste aranjamente, aşa cum se convenise, continuară pentru încă două zile. Apoi se petrecu ceva care mătură totul din cale. Începu joi, cu puţin înainte de amiază.

La intersecţia Coraly Way cu 32nd Avenue, un camion blindat, aparţinând companiei Wells Fargo, opri în spaţiul de parcare de lângă una dintre filialele Băncii Barnett pentru a face o livrare de bani. Peste câteva clipe, unul dintre cei doi agenţi de pază din interiorul camionului deschise uşa laterală şi se trezi faţă în faţă cu trei bărbaţi: un negru şi doi hispanici, şi potrivit martorilor oculari toţi erau dotaţi cu arme automate. Exact în acel moment, o maşină de patrulare a poliţiei din Miami coti după un colţ şi nimeri direct în mijlocul acţiunii. Jefuitorii văzură imediat maşina de poliţie şi deschiseră focul înainte ca poliţiştii să-şi dea seama ce se petrecea. Unul dintre poliţişti muri pe loc sub ploaia de gloanţe; al doilea, cu pistolul scos parţial din toc, a fost rănit în timp ce încerca să plece din maşină. Jefuitorii l-au împuşcat şi ucis pe agentul de pază de la Wells Fargo şi au înhăţat sacul cu bani cărat de el. Apoi goniră spre propria lor maşină şi plecară în viteză. Întregul episod durase mai puţin de un

minut.

În timp ce jefuitorii se îndepărtau, un trecător, Tomas Ramirez, un tânăr atletic şi înalt, care n-avea mai mult de douăzeci de ani, alergă spre poliţistul acum leşinat. Remarcând o staţie de radio iţindu-se din centura poliţistului rănit, Ramirez o luă şi apăsă unul dintre butoanele laterale.

Primul său mesaj fu recepţionat şi înregistrat la centrul de comunicaţii al poliţiei.

— Hello, hello. Sunt Tom Ramirez. E cineva acolo?

O femeie dispecer îi răspunse calmă:

— Da, este. De unde aveţi staţia de radio a poliţiei? Totu-i în ordine acolo?

— Nu, Doamne, nu-i în ordine! Au avut loc un jaf şi împuşcături aici, la bancă. Doi poliţişti au fost loviţi. Trimiteţi nişte ajutoare, vă rog.

— Bine, domnule. Să nu apăsaţi butonul lateral cât timp vorbim. Unde vă aflaţi? Vă rog indicaţi-mi câteva detalii să vă pot localiza.

Dispecera introducea datele într-un computer în timp ce vorbea, raportul ei apărând pe monitoarele altor şase dispeceri din centrul de comunicaţii.

— Ăăă… mă aflu la intersecţia Coral Way cu Thirty-Second Avenue, în parcarea de la Banca Barnett. Un poliţist şi un agent de pază par să fie morţi şi cred că poliţistul celălalt este pe moarte. Grăbiţi-vă, vă rog.

Ceilalţi dispeceri, citind de pe monitoarele lor, solicitau deja ajutor.

Primul dispecer răspunse:

— Domnule, ajutorul e pe drum. Suspecţii au plecat?

— Da, au sărit în maşina lor, un Buick Century de culoare gri. Erau trei. Toţi sunt înarmaţi. I-au ciuruit pe poliţişti. Par morţi amândoi.

— Okay, domnule. Încercaţi să vă calmaţi. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Un alt dispecer porni mecanismul, deschizând calea pentru avertizare. Va ajunge la toate secţiile din întregul district şi stat, precum şi la alte forţe de poliţie. Apelul fu

precedat de un semnal sonor puternic, cu durata de cinci secunde, indicând importanţa şi prioritatea sa. Tonul şi mesajul care urmau aveau întâietate faţă de alte transmisiuni.

— Atenţie toate unităţile! Tocmai s-a petrecut un trei-doi-nouă pe Coral Way şi Thirty-Second Avenue. Banca Barnett. Există relatări privind rănirea a cel puţin doi poliţişti. Suspecţii au părăsit locul faptei într-un Buick Century de culoare gri.

Numărul „trei” din mesaj indica o urgenţă, iar „doi-nouă” era codul pentru jaf. Maşinile de poliţie începură să sosească în mare viteză la Banca Barnett de pe Coral Way, venind din toate părţile oraşului. După cum comentă un reporter de televiziune, la scurt timp după aceea, „când un poliţist este împuşcat, toată lumea se îndreaptă spre locul faptei. Nu mai există niciun fel de restricţii. Se deschide tot iadul.“

Un alt dispecer solicitase deja ambulanţele pompierilor şi paramedici.

Primul dispecer:

— Domnule Ramirez, mai sunteţi acolo?

— Da. Aud sirenele. Slavă Domnului că vin.

— Domnule, aţi putea face vreo descriere a suspecţilor?

— Le-am luat numărul de înmatriculare. NZD şase-doi-unu, un număr de Florida.

Transferând repede informaţia în computerul ei, dispecera gândi: „Băiatul ăsta-i un cetăţean model!”

Un alt dispecer trimise imediat o a doua avertizare, precedată de un semnal de prioritate de cinci secunde, cu numărul de înmatriculare al maşinii suspecţilor.

— Domnule Ramirez, aţi văzut cum arătau suspecţii?

— Da, i-am văzut destul de bine. Îi pot descrie.

— Asta-i excelent, domnule. Vă rog să rămâneţi acolo până la sosirea unei maşini şi daţi-le informaţiile.

— Chiar acum sosesc. Slavă Domnului!

Locotenentul Newbold, de la Omucideri, auzi apelul de ajutor al lui Ramirez în timp ce conducea cu radioul

fixat pe canalul trei. Newbold îşi comută imediat radioul pe un canal special de supraveghere şi-l chemă pe Ainslie care, aflat şi el în maşină, răspunse cu promptitudine:

— QSK, locotenent.

— Malcolm, ia-ţi toţi oamenii de la filaj. Trimite-i la Coral Way colţ cu Thirty-Second Avenue. Doi poliţişti şi un agent de pază au fost împuşcaţi în cursul atacului asupra unui camion blindat, unul dintre poliţişti şi agentul de pază sunt daţi DOA11. Vreau să te ocupi tu de cazul acesta. Numeşte pe cine vrei tu la conducerea investigaţiilor.

Ainslie îşi îngădui un „fir-ar să fie!” mut, ştiind că această prioritate neaşteptată însemna că programul de filaj se ducea de râpă. Cu glas tare transmise:

— OK, locotenente. O să-mi adun oamenii.

Echipele de la filaj care monitorizau acelaşi canal, ar fi trebuit să audă schimbul de cuvinte, însă Ainslie lansă apelul:

— Treisprezece-zece către toate unităţile. Aţi auzit asta?

— Treisprezece-unsprezece către treisprezece-zece. Auzit.

Celelalte echipe de pe teren raportară la fel.

— Atunci plecaţi pe Coral Way şi Treizeci şi doi, băieţi. Ne întâlnim acolo.

Schimbând canalul, Ainslie spuse:

— Treisprezece-zece către dispecerat. Transmiteţi oricărei unităţi care se află la faţa locului să intre pe Tac Unu pentru mine.

Tac Unu era canalul Omuciderilor. Un glas familiar răspunse de la locul crimei de lângă Banca Barnett:

— Treisprezece-zece, sunt unu-şapte-zero. QSK.

— Tu eşti, Bart? întrebă Ainslie.

Bartolo Esposito era un sergent de la patrulări, însă numele de familie nu era niciodată folosit în comunicaţiile prin radio, mai ales că presa trăgea cu urechea.

— Bineînţeles, Malcolm. Avem necazuri mari aici. Ce vrei să fac pentru tine?

— Izolează scena, delimitează o zonă cât de mare

poţi şi ţine-i pe toţi ceilalţi la distanţă.

— Nu mai intră nimeni acum, cu excepţia ambulanţelor pompierilor. Încearcă să-l stabilizeze pe ofiţerul rănit înainte de a-l transporta.

— Mulţumesc, Bart. Ajung şi eu acolo în cel mai scurt timp.

Ainslie reveni pe canalul trei şi ceru Dispeceratului să trimită acolo pe cineva de la identificare.

— Fac asta chiar acum, treisprezece-zece.

Pe un alt canal, Ainslie convocă un procuror.

Odată ajuns la Banca Barnett, Malcolm Ainslie îl desemnă pe detectivul Ruby Bowe drept investigatorul-şef. Ea se apucă imediat să chestioneze mai mulţi martori, inclusiv pe Tomas Ramirez care oferi o descriere surprinzător de exactă a celor trei trăgători, căutaţi acum peste tot ca suspecţi. În pofida acestor informaţii şi a descrierii anterioare a maşinii cu care fugiseră şi a numărului de înmatriculare, suspecţii nu mai fuseseră văzuţi şi se părea că se ascundeau, probabil că nu departe.

La numai câteva minute după ce locotenentul Newbold ajunsese la locul crimei, locotenentul Daniel Huerta, de la Jafuri, sosi şi el. Primele sale cuvinte către Newbold fură: „Ştiu că acum e terenul tău, Leo, dar îmi vreau toţi oamenii înapoi, imediat.“

— Îi ai, îi spuse Newbold.

Conveniră că secţia Jafuri putea, probabil, să dea o mână de ajutor la identificarea suspecţilor care, mai mult ca sigur, aveau un cazier de jafuri anterioare. Cu toate că nimeni n-o spusese, întotdeauna între Jafuri şi Omucideri exista o anume concurenţă, însă niciuna dintre părţi nu era atât de smintită, încât să-şi lase rivala să stânjenească vreo investigaţie.

În timp ce erau urmărite toate pistele, probele şi informaţiile acumulate, inclusiv identificarea pozitivă a celor trei ucigaşi de către mai mulţi martori oculari care răsfoiseră clasoarele cu fotografii din dosarele poliţiei. Acuzaţia adusă va fi de triplă omucidere deoarece poliţistul rănit murise între timp. Ponturile furnizate de informatori

despre posibile ascunzători, duseseră la razii neproductive până când doi dintre făptaşi fură văzuţi intrând într-un apartament de la etajul unu dintr-un complex de locuinţe abandonat, situat în zona Deep Grove, adiacentă la Coconut Grove. Locuitorii din vecinătate, care-i văzuseră pe suspecţi, chemară poliţia.

Cu puţin timp înaintea zorilor celei de-a treia zi de după jaf şi crime, o echipă SWAT s-a apropiat de apartamentul unde dormeau cei trei. Cu toate că erau puternic înarmaţi, bărbaţii au fost luaţi prin surprindere, imobilizaţi cu cătuşe, deposedaţi de arme. Sacul cu bani furat din camionul blindat a fost recuperat, iar Buickul Century, folosit la jaf, a fost găsit la două cvartale distanţă.

Ainslie ştia acum că nu mai avea nicio şansă să reia supravegherea şi nu era sigur dacă asta era chiar ceva rău, având în vedere rezultatele dezamăgitoare de până atunci. În loc de asta, se concentră asupra analizării tuturor crimelor în serie. În ciuda speranţelor sale, nu se ivi nicio pistă nouă sau vreo idee inedită. Şi chiar atunci se petrecu ceva neprevăzut. La trei zile după arestarea jefuitorilor camionului blindat, când rutina de la Omucideri începea să revină la normal, asistentul medicului legist din Dade County îi telefonă lui Malcolm Ainslie.

Sandra Sanchez zise:

— Când ne-am întâlnit ultima dată, Malcolm, am promis că mă voi uita peste vechile rapoarte de autopsie referitoare la orice altă crimă nerezolvată, cu un tipar asemănător al leziunilor. Ei bine, am făcut asta şi-mi pare rău că mi-a trebuit atâta timp, dar am căutat prin vechile dosare neincluse în bazele de date.

— Nu trebuie să te scuzi, spuse Ainslie. Important este dacă ai găsit ceva?

— Da, cred că da. Este într-un dosar cu multe alte lucruri, şi ţi-am trimis totul printr-un curier. Cazul este o crimă nerezolvată, de acum şaptesprezece ani, cu două victime vârstnice, Esperanza Clarence şi Florentina.

— Exist vreun nume de suspect?

— Este unul, dar uite ce-i, nu vreau să-ţi spun mai

multe pentru că trebuie să citeşti asta din dosar. Sună-mă când ai terminat.

Dosarul îi sosi nu la multă vreme după aceea. După cum indicase Sanchez, conţinea o grămadă de hârtii. Ainslie deschise coperta acum decolorată, fără să se aştepte la cine ştie ce, şi începu să citească.

Soţii Esperanza avuseseră fiecare şaptezeci şi ceva de ani şi locuiau într-un parc cu rulote, Happy Haven, în West Dade. Cadavrele lor au fost găsite de un vecin, aveau căluş şi erau legate în poziţia şezut, faţă în faţă. Atât bărbatul, cât şi femeia fuseseră bătuţi cu sălbăticie şi suferiseră tăieturi adânci de cuţit. Cauza oficială a morţii lor a fost exsangvinaţia, pierderea totală de sânge din cauza rănilor.

Ainslie răsfoi şi restul documentelor medicale şi apoi găsi un raport al poliţiei care relata că soţii Esperanza o duceau destul de bine, fără a fi însă bogaţi. Aveau trei mii de dolari într-un cont în bancă şi, potrivit unui nepot care locuia în apropiere, cei doi aveau de obicei la îndemână câteva sute de dolari, bani gheaţă, pentru nevoile lor imediate. După uciderea acestora, n-a mai fost găsit niciun ban. La capătul dosarului, după ce răsfoise alte file, Ainslie văzu un familiar Formular 301, un raport de anchetă al secţiei Omucideri. Privea un suspect minor care fusese interogat în legătură cu moartea celor doi Esperanza, fiind apoi eliberat din lipsă de probe.

Din Formularul 301 îi sări în faţă un nume: Elroy Doil.

În conformitate cu legile din Florida, cazierul de minor al lui Elroy Doil a fost închis în ziua în care împlinise vârsta de optsprezece ani. Din acel punct, devenise inaccesibil anchetatorilor, dacă nu aveau o hotărâre judecătorească foarte rar acordată. Reglementări similare existau în majoritatea celorlalte state.

După părerea lui Malcolm Ainslie, împărtăşită de mulţi din poliţie, procedura era un anacronism legal, o absurditate demodată şi un deserviciu sfidător la adresa cetăţenilor care respectau legea. În cursul unei discuţii cu

locotenentul Newbold, în dimineaţa zilei următoare, după descoperirea numelui lui Elroy Doil în vechiul Formular 301, Ainslie puse hârtiile pe biroul locotenentului, de-abia stăpânindu-şi furia.

— Este demenţă curată! Aici sunt lucruri de care ar fi trebuit să ştim de un an.

Cu o oră mai devreme, dezgropase dosarul nerezolvat al uciderii celor doi Esperanza, aflat într-o magazie cu documente vechi. Nu era o relatare completă pentru că faptele s-au petrecut lângă Miami, în teritoriul districtului Metro-Dade. Însă ancheta s-a extins dincolo de frontiere, iar secţia Omucideri din Miami a deschis propriul său dosar Esperanza, în care erau incluse unele rapoarte din Metro-Dade despre crimă. Între ultimele relatări Ainslie găsise referinţa privitoare la interogarea lui Doil, fapt semnalat iniţial de Sandra Sanchez. Fără pontul oferit de ea, n-ar fi existat motive pentru dezgroparea unui dosar de demult.

— Desigur, sublinie Newbold, Doil n-a fost niciodată arestat sau pus sub acuzare.

— Pentru că maică-sa a fost destul de deşteaptă încât să nu permită amprentarea lui Elroy. Lângă locul crimei a fost găsit un cuţit cu amprente pe el şi cu sângele ambelor victime. Un cuţit Bowie. Secţia Omucideri din Metro-Dade voia să compare aceste amprente cu cele ale lui Doil şi erau destul de sigur că s-ar potrivi.

Însă pentru că nu existau suficiente dovezi pentru o arestare, plus că Elroy era minor, asta nu s-a întâmplat niciodată.

— În mod sigur, aici sunt o mulţime de coincidenţe, căzu de acord Newbold.

— Coincidenţe? Modus Operandi în cazul Esperanza, în parcul de rulote, a fost la fel cu ceea ce vedem acum. Felul în care au fost găsite cadavrele, cu căluşuri, faţă în faţă, apoi bătăile, rănile de cuţit, banii furaţi. Dacă am fi avut cazierul timpuriu al lui Doil, acest MO ar fi fost comparat şi ne-am fi pus pe el cu mult timp în urmă.

Ainslie se aplecă înainte, aruncând o privire cruntă.

— Ştii câte vieţi am fi putut salva?

Newbold se ridică în picioare şi-i întoarse privirea.

— Hei, sergent! Astea nu-s legi date de mine! Acum calmează-te!

Ainslie se lăsă înapoi în scaunul din spatele lui şi oftă.

— Îmi pare rău. Dar, Leo, întregul nostru sistem legal pentru minori este o nebunie, nu doar în Florida, ci în întreaga ţară. Nu mai există crime comise de minori; la orice vârstă este înfăptuită, o ştii la fel de bine ca mine, este o crimă, pur şi simplu. Vedem în fiecare zi omoruri comise de puşti de paisprezece, cincisprezece, şaisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Sau chiar mai tineri. Din toate arestările noastre cu uz de armă mai bine de jumătate implică adolescenţi. La Detroit, o femeie a fost ucisă de băieţi cu vârste între unsprezece şi paisprezece ani. Doi băieţi de doisprezece ani din Chicago au aruncat de la etaj un copil de cinci ani. În Anglia, doi băieţi de zece ani l-au ucis pe unul de doi ani. La fel se întâmplă cu jafurile, ultrajele, violurile, tot ce vrei tu. Totuşi, iată-ne, poliţişti şi apărători ai legii, încătuşaţi de un sistem arhaic şi ridicol, care ar fi trebuit abandonat cu ani în urmă.

— Sugerezi să nu fie închise dosarele minorilor?

— Chiar aşa, fir-ar să fie! Fiecare infracţiune ar trebui trecută în cazier, să rămână acolo, şi din acel moment să fie accesibilă oricărui anchetator. Dacă părinţilor şi ACLU12 n-or să le placă, să se ducă naibii! încalci legea, asta rămâne în cazierul tău. Acesta ar trebui să fie preţul plătit, indiferent de vârsta ta.

— Au existat discuţii în cadrul departamentului de poliţie privind lansarea unei petiţii pe tema asta adresată statului, zise Newbold. Trimite-mi un referat cu detaliile legate de Doil, plus opinia ta, şi-am să-l transmit mai departe. Apoi, dacă va exista vreo înfăţişare publică, am să te propun ca martor, iar atunci poţi spune tot ce doreşti.

— Am să scriu referatul, rosti Ainslie, însă mă îndoiesc că îmi vor îngădui să apar în instanţă.

— Nu renunţa la asta sau la opinia ta, îl repezi Newbold.

Îl privi pe Ainslie direct în ochi.

— Influenţa mea nu este atât de mare ca altora pe care-i cunosc, dar am prieteni suspuşi, în locuri înalte, care mă ascultă.

Aşadar, îşi zise Ainslie, Newbold ştia de eforturile Cynthiei Ernst de a-i bloca promovarea şi probabil că ghicise restul. Nimic din toate acestea nu-l surprindeau pe Ainslie. Departamentul Poliţiei putea fi un loc destul de meschin, unde zvonistica şi bârfa domneau, trecând peste toate barierele departamentale şi de orice grad.

— Aşadar, ce plănuieşti să faci în continuare? întrebă Newbold. Presupun că vei cere o decizie de deschidere a dosarului lui Doil.

— Lucrez la asta chiar acum. L-am sunat pe Curzon Knowles care acum redactează o declaraţie. Am să i-o prezint judecătorului Powell. Nu vrem să se discute despre asta încă, iar el nu va pune prea multe întrebări.

— Amicul tău, Phelan Powell?

Newbold zâmbi.

— După cum îmi amintesc, Prea Onoratul îţi este îndatorat. Dacă te-aş întreba cu ce-l ai la mână, desigur că nu mi-ai răspunde.

— Sunt fiul său nelegitim, rosti Ainslie fără nicio expresie.

Newbold râse.

— Păi, asta ar însemna că a răsturnat-o pe maică-ta pe când avea… câţi ani? Doisprezece? Aşa că trebuie să fie altceva, dar nu contează. În acest joc, cu toţii acumulăm datorii şi puncte.

Bineînţeles că în această privinţă Newbold avea perfectă dreptate.

Cu mulţi ani înainte, când detectivul Ainslie era nou în meseria de poliţai în civil, el şi partenerul său, Ian Deane, cotiră într-o seară pe o şosea, văzând un Cadillac albastru înaintea lor. În timp ce se apropiau, un bărbat alb parţial dezgolit, ieşi din locul şoferului, trăgându-şi în grabă pantalonii, iar pe partea cealaltă ieşi o tânără negresă sumar îmbrăcată. Detectivii îi recunoscură pe

amândoi. Fata era o prostituată pe nume Wanda, iar bărbatul un judecător într-o instanţă itinerantă, Phelan Powell, înaintea căruia ambii detectivi compăruseră ca martori în numeroase ocazii. Powell era înalt şi cu o constituţie atletică şi fireşte, avea o personalitate dominatoare. Acest moment constituia o excepţie.

El şi Wanda îşi puseră mâinile streaşină la ochi sub lumina farurilor, încercând cu disperare să recunoască personajele ieşite din maşina oprită în spatele lor. Când Ainslie şi Deane se apropiară, blocând razele de lumină, Wanda emise un „oh, ce baftă!”, uşurată. În contrast, judecătorul părea buimăcit. Apoi, realitatea presimţirilor sale se cristaliză încet.

— Oh, Doamne! Detectivi.

Avea un glas disperat şi încordat.

— Vă implor, vă rog, vă rog să treceţi cu vederea acest incident! Am fost un idiot… am cedat unei tentaţii imediate. Nu e stilul meu, dar dacă raportaţi asta, am să fiu dizgraţiat, terminat!

Se opri, şi cei trei bărbaţi schimbară priviri jenate.

— Domnilor, dacă lăsaţi să treacă asta numai acum, vă rog… N-am să uit niciodată… Iar dacă am să pot face ceva pentru voi, am să fac.

În treacăt, Ainslie se întrebă cum ar răspunde judecătorul propriei sale pledoarii. De fapt, dacă Ainslie şi Deane ar fi făcut o arestare sau ar fi fost emisă vreo citaţie, acuzaţia adusă lui Powell ar fi fost „solicitarea serviciilor unei prostituate” şi „hoinăreală în căutarea de victime”. Ambele erau contravenţii şi ţinând cont de faptul că era, probabil, la prima abatere pedeapsa ar fi fost o amendă; acuzarea ar putea fi chiar respinsă. Însă cariera lui judiciară s-ar fi încheiat.

Ainslie, având gradul cel mai mare, ezită. Cunoştea principiul legal: justiţia trebuia să fie oarbă, să nu facă niciodată diferenţe. Dar pe de altă parte…

Fără să mai analizeze ori să dezbată conştient decizia, Ainslie îi spuse lui Deane:

— Cred că am auzit un apel radio. Ar trebui să ne întoarcem la maşină.

Şi aşa, detectivii plecară. În anii care urmară nu s-a mai suflat niciodată un cuvânt despre incident, de către Ainslie ori judecătorul Powell. Ainslie nu mai povesti nimănui, iar detectivul Ian Deane îşi pierdu viaţa într-un schimb de focuri în cursul unei operaţiuni antidrog prin Overtown, la scurt timp după aceea. Dar judecătorul se ţinu de cuvânt. Ori de câte ori Ainslie se înfăţişa înaintea lui, în calitate de poliţist responsabil de o arestare sau pentru a depune mărturie, era tratat cu toată curtoazia şi consideraţia. Mai fuseseră şi nişte ocazii când Ainslie se dusese la judecătorul Powell pentru a cere o acţiune judiciară rapidă într-o chestiune de importanţă pentru vreo investigaţie şi invariabil, ajutorul i se acorda, ceea ce spera să se întâmple şi acum.

Înainte de a pleca de la sediul Omuciderilor, Ainslie sună la biroul judecătorului. În decursul anilor, Phelan Powell avansase în sistemul judiciar, iar acum era membru al Curţii de Apel din cel de-al Treilea District. Ainslie îi explică situaţia unei secretare şi, după o scurtă aşteptare, i se spuse:

— Judecătorul este pe cale să înceapă o audiere. Dar dacă veniţi la tribunal, va cere o suspendare a şedinţei şi vă va aştepta în birou.

Pe drum Ainslie opri la biroul procurorului statal, unde Curzon Knowles îi pregătise formularul necesar. După ce va fi semnat de judecătorul Powell, va deschide cazierul de minor al lui Elroy Doil. Întreaga procedură era complicată şi cerea timp, iar acesta era un alt motiv pentru care asta se întâmpla atât de rar. Un aprod de la cel de-al Treilea District primise instrucţiuni precise, astfel că, atunci când apăru Ainslie, fu condus pe un loc din rândul întâi. Judecătorul Powell privi spre el, dădu din cap şi aproape imediat anunţă:

— Să luăm o pauză de cincisprezece minute. A intervenit o chestiune urgentă, care necesită atenţia mea.

Apoi, toată lumea din sală se ridică şi judecătorul se

retrase prin uşa deschisă în spatele lui, iar aprodul îl însoţi pe Ainslie în cabinetul judecătorului.

Powell, deja aşezat la biroul său, ridică privirile şi zâmbi.

— Intră. Mă bucur să te văd, sergent.

Îi făcu semn lui Ainslie să ia loc pe un scaun.

— Dă-mi voie să ghicesc: secţia Omucideri din Miami este încă în afaceri.

— După cum se pare, va fi aşa pe veci, domnule judecător.

Aşezat vizavi de Phelan Powell, Ainslie îi descrise misiunea sa. Judecătorul era o apariţie impozantă încă, chiar dacă în decursul anilor mai pusese în greutate, iar părul îi era aproape alb. Odată cu semnele vârstei, apăruseră şi simptomele tensiunii constante. Ainslie presupunea că se datorau slujbei sale. Curţile de apel de astăzi erau copleşite şi chiar şi judecătorii de rang înalt, precum Powell, puteau fi puşi la punct de un altul, aflat pe un eşalon superior al curţii de apel, care susţinea ideea. Unii spuneau că se schimbaseră foarte puţine lucruri de când Dickens a comentat că „Legea este o nătângă”.

La sfârşitul recitării lui Ainslie, Powell dădu din cap.

— Okay, sergent. Sunt bucuros să te ajut. Dar, ca să fie totul în regulă, ar trebui să te întreb de ce vrei să fie deschis acest dosar de minor.

— Dosarul a fost închis cu doisprezece ani în urmă, domnule judecător. Iar acum, domnul Doil este suspect într-o crimă foarte gravă şi credem că unele detalii anterioare ne-ar putea ajuta în anchetă.

— Atunci aşa să fie. Hai să rupem pecetea. Văd că ai adus şi hârtiile.

Ainslie i le întinse peste birou.

Înaintea oricărui alt judecător, ştia asta, răspunsul pe care-l dăduse la singura întrebare ar fi fost respins drept neadecvat. Iar apoi ar fi urmat alte întrebări, mult mai concentrate, poate chiar agresive. Judecătorii îşi adorau prerogativele; mulţi dintre ei purtau adevărate dueluri verbale înainte de a aproba ceva. Însă ceea ce-şi dorea

Ainslie era ca un număr cât mai mic de oameni să ştie că Elroy Doil era acum suspectul principal în cazul crimelor în serie. Faptul că Ainslie nu trebuise să ofere şi alte detalii însemna că existau şanse mai mici să se discute despre deschiderea cazierului lui Doil sau ca el însuşi să afle că era considerat suspect.

— Toate par în ordine, spuse judecătorul Powell. Acum, ritualul cere să te pun să juri, însă din moment ce ne cunoaştem de atât timp, o socotim ca şi făcută. Cunoşti termenii jurământului şi eu te-am pus să juri. Bine?

— Am jurat cum se cuvine, domnule judecător.

Câteva semnături puse rapid de Powell şi totul se termină.

— Aş fi vrut să mai stau să discutăm, zise judecătorul, dar lumea mă aşteaptă în sală, iar avocaţii au timpul drămuit. Ştii cum este.

— Da, domnule judecător. Şi mulţumesc.

Dădură mâna. În pragul uşii, Powell se întoarse.

— Oricând mai ai nevoie de ajutorul meu, nu ezita să vii aici. Ştii că vorbesc serios de fiecare dată.

În timp ce judecătorul se făcea nevăzut pe uşa sa privată, care dădea în sala de judecată, Ainslie îl auzi pe aprod spunând:

— Ridicaţi-vă în picioare.

Secţia Caziere se afla în clădirea Departamentului Poliţiei din Metro-Dade, la vest de Aeroportul Internaţional Miami. Acolo, după ce umplu mai multe formulare şi obţinu şi alte semnături, dosarul de minor al lui Elroy Doil fu scos la vedere şi deschis în prezenţa lui Ainslie. Era liber să-l studieze într-o incintă privată din sală. Putea face câte copii erau necesare, dar nu avea voie să ia cu el nimic din dosar.

Acesta era mai masiv decât s-ar fi aşteptat. Când examină documentele, îi deveni evident că frecuşurile lui Doil cu legea erau mult mai vaste decât ar fi crezut Ainslie. Numără treizeci şi două de reţineri de către poliţie (în cazul minorilor cuvântul „arestare” nu se folosea) care duseseră la douăzeci de condamnări pentru infracţiuni,

fără îndoială, doar o fracţiune dintre delictele comise de Doil de la o vârstă fragedă.

Cazierul începea când Elroy avea zece ani, cu o acuzare de furt dintr-un magazin, iar obiectul furat era un ceas Timex. La unsprezece ani se milogea la colţ de stradă, cerşind bani la instigarea mamei sale şi fu adus acasă de poliţie. La doisprezece ani a atacat o profesoară, provocându-i vânătăi şi spărgându-i buza, rană prinsă în copci. După interogarea lui de poliţie, Elroy a fost predat mamei sale, Beulah Doil, acţiune devenită un tipar în anii următori, comun delincvenţilor minori. Peste câteva luni, Elroy s-a băgat într-o bandă de stradă, specializată în smulgerea poşetelor şi a fost reţinut din nou, apoi „predat mamei”. Un alt furt de poşetă la vârsta de treisprezece ani, însoţit de un atac asupra unei bătrâne au avut acelaşi rezultat.

Ceea ce demonstra dosarul lui Doil, se gândi Ainslie, era că majoritatea infracţiunilor comise de minori nu erau luate în serios, nici de poliţie, nici de instanţe. Ştia din propria sa experienţă că un poliţist putea „reţine” un minor la 9 dimineaţa şi înainte ca poliţistul să iasă din schimb, la ora 3 după-masă acelaşi delincvent era înapoi pe stradă. Între timp, părinţii erau chemaţi la sediul poliţiei, unde li se preda minorul în custodie, iar incidentul era închis. Chiar dacă minorul ajungea în instanţă, pedepsele erau insignifiante; de regulă, acestea erau câteva zile petrecute la Casa Minorilor, un loc destul de plăcut, unde copiii stăteau în încăperi destul de confortabile, jucau jocuri video şi se uitau la televizor.

Mulţi erau de părere că întregul sistem sau, mai degrabă, absenţa lui producea delincvenţi pe viaţă care, ca minori, erau convinşi că infracţiunile se pedepseau incredibil de uşor. Chiar şi consilierii pentru minori împărtăşeau această convingere şi o confirmaseră în rapoarte. Ei erau desemnaţi să se ocupe de infractorii minori după ce aceştia erau reţinuţi de două ori. Consilierii erau indivizi prost plătiţi, suprasolicitaţi, cu foarte puţină pregătire de specialitate sau chiar deloc, cărora nu li se

cerea să aibă facultate. De la fiecare dintre ei, împovărat cu un volum incredibil de cazuri, se aştepta să ofere consiliere minorilor şi părinţilor acestora, dar sfaturile lor erau, în general, ignorate.

Se părea că Elroy Doil avusese acelaşi consilier, un anume Herbert Elders, pe parcursul întregii sale activităţi de infractor minor. Dosarul conţinea mai multe pagini scrise pe o singură parte, marcate drept DOAR RAPORT INFORMAŢIV, toate redactate de Elders, care părea că făcuse tot ce putea el în circumstanţe dificile. Un raport, scris pe când Doil avea „treisprezece ani, dar masiv pentru vârsta lui şi foarte puternic”, avertiza asupra unei „probabilităţi de violenţă pe termen lung”. Acelaşi raport nota şi „indiferenţa” mamei lui Doil când fusese confruntată cu această problemă.

Ainslie era interesat în mod special de un episod în care Doil, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, a fost prins chinuind până la moarte o pisică. Tăiase picioarele animalului, unul câte unul, apoi coada, folosindu-se de un cuţit despre care raportul preciza că-l purta asupra lui tot timpul. A fost prins privind cum pisica se zvârcolea în agonie, înainte să moară. Asta i-a adus o acuzaţie de „cruzime faţă de un animal”, rezultând o amendă de o sută de dolari. Documentele nu precizau cine a achitat-o.

Un alt „Doar raport informativ”, scris tot de Elders, se referea la implicarea lui Elroy, la vârsta de doisprezece ani, în Operaţiunea Orientare, un program susţinut de municipalitate pentru copiii defavorizaţi. Părintele Kevin O’Brien conducea programul la Biserica Gesu din Miami; includea servirea meselor, sport şi studiul Bibliei în fiecare duminică, pe terenul împrejmuit cu gard al bisericii. Elders menţiona, plin de speranţe, „trezirea interesului faţă de religie şi Biblie” al lui Elroy.

Însă un alt raport, redactat cu un an şi jumătate după asta, observa lugubru că religia nu redusese numărul de infracţiuni comise de Doil, dar nici fervoarea sa religioasă, despre care părintele O’Brien afirma că era „eronată şi incoerentă”.

Ainslie notă numărul de telefon şi adresa părintelui O'Brien.

În decursul anilor până când Doil împlini optsprezece ani, cazierul dezvăluia o adevărată orgie de infracţiuni, dar niciuna nu necesitase amprentarea lui Doil. Amprentele unui minor puteau fi luate numai dacă acesta era arestat pentru un delict sau numai cu acordul părinţilor, iar potrivit dosarului, Beulah Doil refuzase cu încăpăţânare să şi-l dea.

Tocmai absenţa amprentelor îi lăsase pe cei de la Omucideri neputincioşi în raportul final din dosarul în care Doil era suspect principal în uciderea lui Clarence şi a Florentinei Esperanza. Dar, fără amprente sau alte dovezi adecvate, nu s-a adus nicio acuzaţie. Frustrarea de atunci a detectivilor de la Omucideri era uşor de imaginat, se gândi Ainslie, închizând dosarul şi luând-o spre copiator.

Folosindu-se de telefonul de la sediul poliţiei din Metro-Dade, Ainslie sună la numărul pe care-l notase şi răspunse chiar părintele O'Brien. Da, îi spuse el lui Ainslie, şi-l amintea bine pe Elroy şi-ar fi dispus să discute cu el. De fapt, dacă sergentul ar dori să vină acum la Biserica Gesu, părintele se afla în biroul său şi era liber.

Părintele Kevin O'Brien, un irlandez cu ochii strălucitori, acum aflat la o vârstă mijlocie şi cu un început de chelie, arătă spre scaunul de lemn din faţa biroului său. Ainslie luă loc, apoi expuse pe scurt ce-l interesa în cazul Doil, adăugând:

— Nu mă aflu aici pentru adunarea de probe, părinte. Mă întrebam doar dacă aţi putea să-mi povestiţi câte ceva despre el.

O'Brien dădu din cap gânditor.

— Mi-l amintesc pe Elroy de parcă a fost ieri. Cred că s-a înscris iniţial în programul nostru pentru că avea nevoie de mâncare, însă după câteva săptămâni, părea mai fascinat de Biblie decât oricare alt copil.

— Era inteligent?

— Extrem de inteligent. Dar în felul său. Şi un cititor nesăţios, ceea ce m-a surprins, ţinând cont de educaţia lui

superficială. Acum că mă gândesc la asta, îmi amintesc că avea o fascinaţie pentru crime şi violenţă, mai întâi în presă apoi în Biblie.

O'Brien zâmbi.

— Vechiul Testament a fost cel care l-a absorbit cu toate „războaiele sfinte", mânia Domnului, cu urmăririle, răzbunările şi uciderile. Sunteţi în temă cu acestea, domnule detectiv?

Ainslie dădu din cap.

— Da, sunt.

De fapt, din câte-şi amintea, chibzui el, ar putea să pună cap la cap pasajele care l-ar fi atras pe Doil.

— Am văzut posibilităţi mari în tânărul Doil, zise O'Brien, iar pentru o vreme, am crezut că ne înţelegem, dar până la urmă n-a fost aşa. Am discutat despre Biblie, însă el răstălmăcea cuvintele, inclusiv pe ale mele, dându-le înţelesul dorit de el. Tânjea să fie un răzbunător al Domnului, pentru a corecta cred ceea ce considera el nişte nedreptăţi ale vieţii împotriva sa. Am încercat să-l fac să se gândească, subliniind dragostea şi iertarea lui Dumnezeu. Nu m-a ascultat; devenea tot mai incoerent. Aş fi vrut să fac mai mult.

— Cred că aţi făcut tot ce-aţi putut, părinte, spuse Ainslie. Credeţi că Doil suferă de vreo boală mintală? Nebunia este un cuvânt prea dur?

— Probabil.

Preotul căzu pe gânduri.

— Cu toţii avem derapaje; ne vin în diverse ambalaje, iar experţii decid unde se termină ele şi începe demenţa. Gândindu-mă acum, de un lucru sunt sigur, că Elroy era un mincinos patologic. Minţea şi când nu avea de ce. De exemplu, îmi spunea minciuni chiar şi când era conştient că ştiam adevărul. Era ca şi cum avea o aversiune faţă de orice adevăr, indiferent cât ar fi fost de benign.

O'Brien încheie:

— Nu sunt sigur dacă vă mai pot oferi şi altceva. Era doar un băietan aflat pe o cale greşită, iar din faptul că vă aflaţi aici, ajung la concluzia că nu şi-a schimbat direcţia.

— Nu sunt sigur, răspunse Ainslie. Părinte, mai am o singură întrebare. Aţi avut vreodată motive să credeţi că Doil avea pistol? Ori altă armă?

— Da, răspunse O'Brien imediat. Îmi amintesc asta foarte bine. Majoritatea băieţilor din programul meu discutau constant despre arme, deşi le-am interzis să aducă vreuna aici. Însă Doil dispreţuia pistoalele şi o şi spunea. Nu ştiu de ce, dar mi s-a spus că avea un cuţit, ceva mare cred, cu care se lăuda înaintea prietenilor.

— Aţi văzut vreodată cuţitul acela?

— Bineînţeles că nu. L-aş fi confiscat dacă l-aş fi văzut.

Dând mâna cu părintele O'Brien, pe când se pregătea de plecare, Ainslie îi spuse:

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Elroy Doil este o enigmă, dar dumneavoastră aţi ajutat la limpezirea unor lucruri.

Pe la începutul amiezii, Ainslie reveni la sediul Omuciderilor, după ce condusese vreo patruzeci şi opt de kilometri până la diferite destinaţii în căutarea de informaţii. Convocă imediat o şedinţă cu unii dintre membrii unităţii sale speciale, la ora 4 după-amiază, în aceeaşi zi. Lista, predată unei secretare, conţinea numele sergenţilor Pablo Greene şi Hank Brewmaster, precum şi ale detectivilor Bernard Quinn, Ruby Bowe, Esteban Kralik, Jose Garda, Dion Jacobo, Charlie Thurston, Seth Wightman, Gus Janek şi Luis Linares. Fiecare dintre ei fusese implicat în operaţiunea de filaj.

Dan Zagaki, un alt detectiv de la Omucideri care luase parte la supraveghere, nu era inclus în listă. Când Zagaki apăru la birou în acea după-amiază, Ainslie îl luă pe tânărul detectiv într-un birou pustiu, pentru o discuţie între patru ochi. Zagaki era clar neliniştit când luă loc.

Relativ un nou-venit, Zagaki fusese promovat la gradul de detectiv şi mutat la Omucideri cu două luni mai devreme, lăsând în urma sa patrulările în uniformă, activitate unde avusese rezultate excelente în cei doi ani de la recrutare. Se trăgea dintr-o familie de militari de

frunte, tatăl său fiind general în armata SUA, iar un frate mai mare, locotenent-colonel la puşcaşii marini. De la sosirea sa la Omucideri, Zagaki îşi demonstrase dăruirea şi energia, poate prea mult din amândouă, se gândi acum Ainslie.

— Când am desfăşurat acţiunea de filaj, spuse el, mi-ai raportat că probabil Elroy Doil nu este ucigaşul nostru. Ai recomandat să-l eliminăm din rândul suspecţilor şi să încetăm supravegherea sa. E adevărat?

— Păi… da, domnule sergent. Dar colegul meu, Luis Linares, a avut aceeaşi impresie.

— Nu chiar. Când am discutat cu Linares, mi-a spus că fusese de acord cu tine că Doil nu părea să fie candidatul nostru, însă nu susţinea încetarea supravegherii lui. Cuvintele lui au fost „eu n-aş merge chiar atât de departe”.

Zagaki părea dărâmat.

— Am greşit, nu-i aşa? Cred că asta vă pregătiţi să-mi spuneţi.

Glasul lui Ainslie deveni tăios:

— Da, de fapt ai greşit periculos de mult. Recomandările făcute de detectivi sunt luate foarte în serios pe aici, deşi, din fericire, nu m-am luat după a ta. Acum, aş vrea să citeşti astea.

Îi împinse un teanc de hârtii. Între ele se găsea şi Formularul 301, trimis de Sandra Sanchez, un raport dintr-un dosar de la Omucideri, vechi de şaptesprezece ani, referitor la uciderea celor doi Esperanza, cu Doil menţionat ca suspect principal şi trei pagini xeroxate din cazierul de minor al lui Doil.

În cele din urmă, Zagaki îşi ridică privirile, cu o expresie neliniştită.

— Oh, Doamne, cât de mult poţi greşi! Ce-o să faceţi, domnule sergent, o să mă zburaţi de la Omucideri?

Ainslie clătină din cap.

— Chestia asta rămâne între noi, nu va merge mai departe. Dar dacă vrei să rămâi la Omucideri, mai bine ai învăţa ceva din ceea ce s-a întâmplat. Va trebui să-ţi faci

timp pentru acest gen de ajustări; nu poţi ajunge la o concluzie judecând doar după aparenţe. Întotdeauna trebuie să fii un sceptic. Aminteşte-ţi că în viaţă, în majoritatea timpului, lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi.

— Am să-mi amintesc în mod sigur, domnule sergent. Şi vă mulţumesc pentru că lucrurile nu merg mai departe.

Ainslie confirmă dând din cap.

— Încă ceva ce-ar trebui să ştii: am convocat o şedinţă pentru această după-amiază, pentru a relansa supravegherea lui Doil. Probabil că vei auzi de asta, dar te-am scos de pe listă.

Zagaki păru afectat.

— Domnule sergent, ştiu că sunt pus la colţ şi că primesc ceea ce merit, dar există vreo posibilitate de a vă convinge să-mi mai daţi o şansă? De data asta n-am s-o dau în bară, promit.

Ainslie ezită. Raţiunea îi spunea să-şi menţină decizia. Încă avea dubii despre Zagaki. Apoi, Ainslie îşi aminti de primele sale zile în cadrul secţiei, când făcuse greşeli şi presupunea că exista un factor al iertării, un canon din trecutul său, care nu-l părăsise niciodată cu adevărat.

— Bine, se îmblânzi el. Să fii aici la ora patru.

— Presupun că suntem cu toţii de acord asupra suspectului nostru principal, zise Ainslie.

Se auzi un cor de aprobări mormăite de ceilalţi doisprezece membri ai unităţii speciale, înghesuiţi în biroul lui Newbold. Locotenentul stătea proptit de peretele din spate, după ce-i spusese lui Ainslie să ia loc pe scaun la biroul lui. Cei trei sergenţi, inclusiv Ainslie şi zece detectivi din unitatea specială, stăteau pe scaune sau pe pervazurile ferestrelor, pe mese sau, pur şi simplu, sprijiniţi de perete. Pe măsură ce şedinţa progresa, Ainslie simţea însufleţirea echipei, mobilizată deja de informaţia crucială dezvăluită de Sandra Sanchez şi de cazierul juvenil, acum deschis, al lui Elroy Doil.

Aflând trecutul infracţional al lui Doil, sergentul Greene explodă:

— Afurisitul ăsta de sistem! E demenţial, o ameninţare pentru societate!

Ainslie i-o reteză:

— Domnul locotenent şi cu mine am examinat asta, Paolo. Suntem de acord cu tine; la fel o mulţime de alţi oameni şi sperăm să vedem unele schimbări. Dar deocamdată, trebuie să lucrăm cu sistemul aşa cum este el. În orice caz, acum dispunem de cazierul lui Doil.

Greene, cu toate că încă mai fierbea, mormăi:

— OK.

— Primul lucru, informă Ainslie grupul, este să reluăm imediat supravegherea lui Doil. Aşa că aş vrea ca voi, Paolo şi Hank, să puneţi la punct o schemă de lucru. Vă sugerez să stabiliţi schimburile pentru următoarele patruzeci şi opt de ore, ca să ni le puteţi comunica înainte de plecare. Îmi voi face turele împreună cu voi toţi. Pune-mă în echipă cu Zagaki.

Brewmaster dădu din cap.

— S-a făcut, Malcolm.

— Trebuie să ţinem minte două lucruri despre filaj, continuă Ainslie. Unul este să fim ai naibii de atenţi ca Doil să nu ne prindă asupra faptului. În acelaşi timp, trebuie să ne ţinem suficient de aproape ca să nu-l pierdem. Va fi o operaţiune echilibrată, dar ştim cu toţii care-i miza aici. Şi încă ceva.

Ainslie li se adresă sergenţilor:

— N-o puneţi pe detectiv Bowe în schimburi. Am eu de lucru pentru ea.

Se întoarse spre Ruby Bowe, care stătea lângă uşă.

— Aş vrea să verifici datele de angajare ale lui Elroy Doil, Ruby. Ştim că este şofer de camion şi că lucrează pentru diferite companii. Vrem să ştim care sunt acestea. De asemenea, cine l-a angajat, unde se afla şi ce făcea în timpul fiecăreia din crimele în serie. Va trebui să fii foarte discretă, pentru că nu vrem să-i spună cineva că punem întrebări despre el.

— Mă va ajuta, spuse Ruby, dacă aş putea primi toate informaţiile pe care le avem până acum despre Doil,

inclusiv rapoartele de supraveghere.

— Voi aranja să primeşti copii imediat după şedinţă.

Ainslie se întoarse spre ceilalţi.

— Aveţi comentarii? întrebări?

Cum nu erau nici de unele, nici de altele, spuse:

— Să-i dăm drumul.

Supravegherea lui Elroy Doil dură trei săptămâni şi două zile. Mare parte din pânda continuă de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru se dovedi lipsită de evenimente şi adesea plicticoasă. Alteori era incitantă, mai ales atunci când se străduiau să nu fie depistaţi de suspect. Iar în mare parte a timpului, vremea se arătă a fi cea mai mizerabilă din întregul an. Cu puţin timp înaintea începerii programului de filaj, un front de aer rece se deplasă dinspre Texas spre est, pătrunzând în sudul Floridei şi rămase acolo pentru două săptămâni întregi. Aduse cu el un vânt puternic şi ploi torenţiale intermitente care făceau deosebit de dificilă urmărirea lui Doil aflat, în majoritatea timpului, la volanul unor camioane. Dacă vehiculul de supraveghere rămânea mult timp prea aproape de el, Doil ar fi putut să-l observe în retrovizor. Pe de altă parte, pe timp de ploaie torenţială, cu vizibilitate redusă, exista în egală măsură pericolul de a-l pierde din vedere dacă ajungea prea departe în faţă.

Dilema fu rezolvată parţial prin folosirea a două vehicule de supraveghere, uneori chiar trei, fiecare comunicând cu celelalte prin radio. După ce o vreme se ţineau aproape de Doil, unul dintre vehicule se retrăgea în vreme ce un altul înainta, luându-i locul. În argoul poliţiei asta însemna „a sări capra”.

Formaţia de trei vehicule, de obicei unul comercial şi două cu aspect anonim, a fost folosită în decursul mai multor călătorii afară din oraş ale lui Doil, făcute pentru companiile de transport rutier care-l angajaseră temporar ca şofer. Într-o deplasare la Orlando, cei şase detectivi de la filaj, câte doi în fiecare vehicul, l-au pierdut cu toţii din vedere după intrarea în oraş, în timpul unei ploi vijelioase. Cele trei vehicule au străbătut străzile din centru,

detectivii blestemând vizibilitatea redusă. În cele din urmă, detectivii Charlie Thurston şi Luis Linares folosind ca vehicul de acoperire o dubiţă a Poştei, îl ajunseră din urmă pe Doil. Îl văzuseră prin vitrina unei pizzerii, unde înfuleca singur, cu umerii masivi aplecaţi deasupra unei tăvi cu mâncare. Camionul era parcat prin apropiere. După ce Thurston îi anunţă pe ceilalţi prin radio, Linares mormăi:

— La naiba! Această escapadă nu ne duce nicăieri. Ar putea continua ani întregi.

— Păi, să-ţi spun eu ce să faci, Luis, îi zise Thurston. Te duci la bătrânul Doil şi-i spui şi lui chestia asta. Îi zici cam aşa: „Hei, prostănacule, ne-am săturat de rahatul ăsta. N-o mai freca atât şi treci la următoarea crimă.“

— Foarte nostim, răspunse Linares. Cred că ar trebui să fii dat la televizor, dar atunci când e închis.

În afară de deplasările îndelungate, mare parte din operaţiunea de filaj se concentra în apropierea locuinţei lui Doil, iar acest lucru isca alte probleme. Pe vremea când trăia mama lui Elroy Doil, Beulah, amândoi locuiau într-o cabană de lemn, cu două camere, pe lângă şinele de cale ferată de pe 23 Northeast 35th Terrace, în zona Wynwood. Elroy încă locuia în aceeaşi cocioabă dărăpănată şi păstra o vechitură de camionetă în curtea din spate, pentru uzul său personal.

Deoarece un vehicul străin ar fi putut atrage atenţia dacă rămânea parcat prea multă vreme, dubele şi celelalte vehicule de supraveghere erau schimbate cu regularitate şi asta se făcea mai rar după lăsarea întunericului. Toate vehiculele aveau geamurile fumurii, aşa că nu apărea niciodată riscul ca detectivii să fie văzuţi. În unele seri, echipele de filaj petreceau ore îndelungate lângă localurile preferate ale lui Doil. Unul era Pussycat Theatre, un bar şi local de Striptease, şi altul era Harlem Niteclub. Amândouă erau bine cunoscute poliţiei drept crâşmele favorite ale traficanţilor de droguri şi ale prostituatelor.

— Doamne! se văicări Jacobo după trei nopţi ploioase la rând, petrecute în maşina parcată peste drum de Pussycat. N-ar putea şi ticălosul acesta să meargă la un

film, măcar o dată? Cel puţin unul dintre noi s-ar putea aşeza cu vreo două rânduri mai în spate.

Detectivii nu-l urmau niciodată pe Doil în baruri, ori în alte locuri bine luminate, ştiind că feţele lor ar putea fi recunoscute. După aproape trei săptămâni de supraveghere nonstop, niciunul dintre detectivi nu văzuse ceva ieşit din comun sau care să-l incrimineze. Ainslie, conştient că majoritatea oamenilor săi căscau de plictiseală şi erau frustraţi de misiunea lor, încercă să le ridice moralul cu noi informaţii, mare parte din ele provenind de la detectivul Ruby Bowe. Ea demarase cercetările la biroul Asigurărilor Sociale, în centrul oraşului Miami, unde avu acces total asupra datelor privind munca lui Elroy Doil. Concentrându-se asupra celor doi ani precedenţi, ea descoperi că Doil fusese angajat de cinci companii din zona Miami: Overland Trucking, Prieto Fast Delivery, Superfine Transport, Porky's Trucking şi Suarez Motors & Equipment. Majoritatea contractelor au fost pe perioade scurte de timp. Doil părea să penduleze între angajatori. Bowe vizită firmele, una câte una, iar umbrela şi pelerina ei aproape că nu-i oferiseră nicio protecţie împotriva ploii torenţiale.

Descoperi că domnul Alvin Travino, proprietarul companiei Overland Trucking, se dovedi a fi deosebit de util. Era un bărbat mic de statură, ofilit, în vârstă de aproape şaptezeci de ani, care-şi ceru scuze de mai multe ori pentru „documentele mele, prost întocmite” când de fapt erau impecabile. Le oferi detalii, fără niciun fel de probleme, despre angajamentele lui Elroy Doil din ultimii doi ani, inclusiv înregistrări cu date, ore, distanţe parcurse, cheltuieli legate de fiecare deplasare. Pentru a o scuti pe Ruby Bowe de a-şi mai lua notiţe, chemă o secretară să-i copieze documentele. Travino mai discută şi despre Elroy Doil.

— Din câte-am auzit, mi-am dat seama că a avut necazuri, dar mi-am zis că nu-i treaba mea decât dacă începe cu tâmpeniile şi pe-aici, dar n-a făcut-o niciodată. Oh, a mai fost câte-un incident, două, dar nimic care să-i

afecteze munca. Adevărul este că-i un şofer al naibii de bun. Poate parca sau scoate din locul cel mai strâmt o remorcă de TIR, fără să ezite niciodată, iar asta nu-i deloc uşor. Eu n-o pot face nici pe jumătate aşa de bine ca el. E şi sigur. N-a avut niciodată vreun accident. Niciodată nu mi-a venit înapoi cu vreun camion tamponat.

— Acele „incidente” de care pomeneaţi, interveni Bowe. Despre ce-a fost vorba?

Alvin Travino chicoti.

— Nişte ciudăţenii; aproape că-mi pare rău că le-am amintit. Ei bine, din când în când, mai găseam nişte lucruri prin cabină, după ce ieşea din cursă. Câte şase, şapte păsări moarte, altădată doi câini, iar o dată o pisică moartă.

Ochii lui Ruby se căscară.

— Uau! Asta-i chiar ciudat. Şi ce i-aţi spus lui Doil?

— Păi…

Micul boss al transporturilor ezită.

— O dată chiar ne-am certat.

— Adevărat? Ce s-a întâmplat?

— La început, m-am gândit că toate acele creaturi moarte s-ar putea să ţină cumva de religie, la modul cum procedează haitienii cu caprele. Apoi am decis că, la naiba, nu vreau porcării din astea prin cabinele camioanelor mele şi i-am spus lui Elry.

— Şi?

Travino oftă.

— Aş fi preferat să nu trebuiască să vă spun asta, pentru că încep să-mi dau seama ce vreţi. Fapt este că nemernicul ăla s-a înfuriat. Faţa i s-a înroşit, apoi a scos un cuţit uriaş şi l-a tot agitat de zor, blestemând ca naiba. Nu mi-e ruşine să spun, dar mi-a fost frică.

— Vă amintiţi cum arăta cuţitul? întrebă Ruby.

Travino dădu din cap că da.

— Blestematul era ascuţit şi lucitor, cu o lamă lungă şi curbată.

— V-a atacat?

— Nu. Pentru că m-am pus înaintea lui, l-am privit

drept în ochi şi-am zis tare şi limpede că s-a terminat. I-am zis să plece şi să nu mai vină niciodată aici. Şi-a luat cuţitul şi s-a dus.

— Dar s-a mai întors?

— Mda. A telefonat după o săptămână sau două după aceea şi-a zis că ar vrea să mai lucreze. L-am lăsat. N-am mai avut nicio problemă după aceea. Cum am spus, e un şofer bun.

Secretara reveni cu un teanc de foi de parcurs xeroxate. Travino se uită peste pagini, apoi i le dădu detectivului Bowe.

— Aţi fost de mare ajutor, zise ea. Aş aprecia foarte mult dacă nu i-aţi spune lui Doil că am fost aici.

Un chicotit final:

— Nicio şansă. Dacă aş face-o, poate scoate din nou cuţitul acela.

La Superfine Transport, Ruby Bowe discută cu directorul general şi cu doi angajaţi care-l cunoşteau pe Elroy Doil. Acolo, la fel ca şi la celelalte companii pe unde trecuse, îi răspunseră prompt la întrebări, subliniind că nu doreau să aibă probleme cu poliţia. Un supervizor de culoare, cumpănit la vorbă şi foarte educat, Lloyd Swayze pe nume, prezentă ceea ce părea a fi o impresie generală asupra lui Doil:

— Băiatul e un singuratic. Nu-şi doreşte prieteni, însă dacă-l laşi cu ale lui, să-şi facă treaba la care se pricepe foarte bine, totul este în regulă. Totuşi, are un temperament sălbatic; l-am văzut odată explodând când un alt şofer a încercat să glumească pe seama lui. Doil era gata, gata să-l omoare pe tip, jur.

— A fost vreo încăierare?

— Aşa s-ar fi întâmplat, dar noi nu permitem aşa ceva pe aici. L-am trimis pe celălalt înapoi la lucru, iar lui Doil i-am spus că dacă nu se calmează, îi dau imediat paşaportul de plecare. Pentru un minut, am fost convins că o să mă pocnească, dar s-a gândit el ceva mai bine. Însă, da, băiatul ar putea fi periculos dacă asta vreţi să ştiţi.

— Mulţumesc, spuse Bowe. Mi-aţi anticipat

întrebarea.

Un şofer de la Superfine, corpolent şi slobod la gură, Mick Lebo, confirmă mare parte din spusele lui Swayze, adăugând:

— Gagiul e un păduche. Eu nu m-aş încrede în el nici măcar o afurisită de secundă. Mai era cineva dintre şoferi, întrebă Bowe, cu care Doil discutase mai mult sau, poate, în care avusese încredere? Era o întrebare de rutină, pentru că mulţi dintre ucigaşi erau prinşi după ce vorbiseră despre crimele lor cu presupuşii lor prieteni, iar aceştia, ulterior informaseră autorităţile sau depuseseră mărturie împotriva lor.

— Ticălosul nu vorbeşte niciodată! pufni Lebo. Nu spune niciun cuvânt nimănui. Dacă ai fi la pisoar împreună cu el, nu ţi-ar da timp să te fereşti, s-ar putea pişa pe piciorul tău.

Lebo izbucni într-un râs tunător, pe seama propriei sale glume, dându-i lui Ruby un ghiont cu cotul.

La fel ca la Overland Trucking, detectivul Bowe plecă de la Superfine Transport cu copiile după foile de parcurs pe ultimii doi ani ale lui Elroy Doil, primind promisiunea, de la fiecare dintre informatorii ei, că totul va rămâne confidenţial.

Spre deosebire de celelalte companii de pe listă, Suarez Motors & Equipment nu era băgată în transporturi, ci repara automobile şi camioane de mic tonaj şi vindeau piese de schimb. Elroy Doil fusese angajat acolo doar ocazional, ca mecanic. Oricum, cu o lună mai înainte, a plecat brusc şi nu s-a mai întors de atunci, nici măcar ca să-şi primească leafa de la tânărul proprietar, Pedro Suarez. Când îi arătă cecul lui Bowe, ea ceru o copie.

— E bun mecanic? îl întrebă ea pe Suarez.

— Destul de bun şi lucrează repede, dar ce mai scandalagiu! Sare la bătaie tot timpul. Aveam de gând să-l concediez când a plecat.

— Aţi putea spune că Elroy Doil e isteţ?

— Mda. E deştept pentru că învaţă repede. Explică-i ceva sau arată-i cum să procedeze şi s-a prins. Dar nu se

poate controla.

Suarez continuă prin a-i povesti că firma lui opera şi un serviciu local de distribuţie, ca o activitate secundară. O parte din comerţul cu piese auto se derula în acest fel, iar Suarez Motors folosea două camionete închise pentru a face livrările la mai multe magazine din zonă, care nu dispuneau de mijloace proprii de transport.

— Doil a făcut, vreodată, asemenea livrări? întrebă ea.

— Oh, cum să nu. Uneori, atunci când vreunul dintre şoferi era liber.

— Aveţi notat pe undeva când s-a întâmplat asta şi unde s-a dus?

Suarez făcu o grimasă.

— Mi-a fost teamă că o să mă întrebaţi asta. Cred că avem aşa ceva, dar va trebui să facem ceva săpături.

O conduse pe Bowe într-o încăpere mică şi prăfuită, din spatele clădirii, cu rafturi ticsite, cu vreo şase cartoteci şi un copiator. Suarez arătă către două din dulapuri.

— Vreţi să acoperiţi doi ani? îi găsiţi acolo. Da’ mi-e teamă că va trebui să căutaţi chiar dumneavoastră.

— E-n ordine aşa. Dacă nu-i nicio problemă, aş dori să folosesc copiatorul.

— Sunteţi invitata mea.

Suarez rânji.

— Dacă apare Doil pe-aici după cecul lui, să-l aduc înăuntru?

— Nu, în niciun caz!

Bowe îi reaminti, pe scurt, necesitatea ca totul să rămână confidenţial.

Căutarea, care implica şi verificarea şi coroborarea facturilor, înregistrările livrărilor, programările la service auto şi statele de plată, îi luă cea mai mare parte a zilei, dar plecă având un istoric complet al activităţii lui Elroy Doil la Suarez Motors. Prieto Fast Delivery şi Porcky’s Trucking se dovediră la fel de cooperante, iar cele patru vizite combinate dezvăluiră şi alte faţete ale caracterului lui Doil, inclusiv faptul că nu-i plăcea munca regulată.

Când avea chef să muncească, pentru că probabil avea nevoie şi de bani, suna la una dintre companii, iar dacă era ceva de lucru, era angajat temporar. Evident, era destul de deştept să nu încerce să trişeze sau să fure la oricare din aceste companii, dar era la fel de limpede că nu-şi putea controla firea turbulentă şi agresivă.

Pentru Ruby Bowe, pasul următor a fost să compare informaţiile cu datele diferitelor crime. Înapoi, la biroul său din secţia Omucideri, Bowe se ocupă prima dată de crimele petrecute afară din Miami. Pe 12 martie, Hal şi Mabel Larsen au fost ucişi la Clearwater, la 418 kilometri nord-vest de Miami. În aceeaşi zi, în vreme ce lucra pentru Overland Trucking, Elroy Doil conduse un trailer încărcat cu mobilă, de la Miami la Clearwater unde, potrivit unei foi de parcurs şi unui decont de cheltuieli, sosi pe la jumătatea amiezii, stând peste noapte la motelul Home Away From Home13. Bowe, al cărei entuziasm creştea tot mai mult, sună la motel şi află că era situat la circa patru cvartale de adresa unde locuiseră victimele crimei. Doil se întorsese la Miami în ziua următoare, cu un transport de laminate de oţel şi ţevi din plastic. De asemenea, Doil mai făcuse o deplasare la Clearwater, pentru Overland, cu două săptămâni înainte şi trăsese la acelaşi motel. Prima călătorie, se gândi Bowe, îi permisese să-şi marcheze ţintele, iar în a doua le ucisese.

Următorul caz era uciderea lui Irving şi a lui Rachel Hennenfeld, raportată la data de 23 mai în Fort Lauderdale, deşi se estimase că victimele decedaseră cu patru zile mai devreme, la data de 19 mai. În timpul lunii mai, Doil făcuse două deplasări la Fort Lauderdale, de data asta pentru Porcky’s Trucking, prima la data de 2 mai şi încă o dată pe nouăsprezece. O foaie de parcurs din cea de-a doua dată arăta că plecase din Miami la ora 3.30 P.M., făcuse trei livrări la Fort Lauderdale şi se întorsese cu câteva minute înainte de miezul nopţii. Din moment ce distanţa dintre cele două oraşe era de numai patruzeci de kilometri, opt ore jumătate părea o groază de timp petrecut în deplasare. Oricum, vizita anterioară din 2 mai,

care indusese patru livrări la Fort Lauderdale, îi luase numai cinci ore. Din nou, Bowe ajunse la concluzia că găsirea victimelor corespunzătoare lua, probabil, mai puţin timp decât acţiunea sângeroasă de măcelărire a lor.

Cu toate că cele trei crime în serie de la Miami nu erau legate chiar atât de strâns una de cealaltă, fiecare dintre ele dovedea conexiuni prea potrivite pentru a fi nişte coincidenţe. În cursul dimineţii de dinaintea uciderii lui Homer şi Blanche Frost, la Royal Colonial Hotel, Doil făcuse opt livrări şi patru preluări de marfă la Coral Gables, în vreme ce lucra pentru Prieto Fast Delivery. Două dintre livrări erau pentru firme de pe Southwest 27th Avenue, în acelaşi loc aflându-se filiala băncii First Union unde cei doi Frost se duseseră în acea dimineaţă pentru a încasa banii pe cecuri de călătorie în valoare de opt sute de dolari.

Bowe gândi că era foarte posibil şi probabil ca Elroy Doil să-i fi văzut pe cei doi bătrâni, poate chiar la bancă, urmărindu-i apoi până la hotel. Pentru el ar fi fost floare la ureche să urce împreună cu cei doi Frost în acelaşi lift, până la etajul lor şi, dând impresia că ar fi fost doar un alt client al hotelului, să-şi noteze numărul camerei lor, pentru a reveni acolo seara târziu. Desigur că întreaga conjunctură, în combinaţie cu crimele şi legăturile anterioare, era prea verosimilă pentru a fi ignorată.

În plus erau şi crimele de la Miami, a lui Lazaro şi a Luisei Urbina, la Pine Terrace Condominiums, şi a consilierului municipal Gustav Ernst şi a soţiei sale, Eleanor, la Bay Point. În ambele cazuri, datele de la Prieto Fast Delivery şi Suarez Motors & Equipment arătau că Doil livrase marfă în apropierea locuinţelor victimelor. Datele copiate de detectivul Bowe la Prieto arătau că Doil făcuse două livrări în apropiere de soţii Urbina în zile diferite şi în răstimpul celor trei săptămâni de dinaintea uciderii lor. Cât despre Bay Point, înconjurat de zid de protecţie şi cu pază, datele arătau că Doil efectuase două livrări pentru Suarez Motors, dar nu pentru cei doi Ernst, ci pentru alte locuinţe. Ultima livrare a fost făcută cu mai mult de o lună

înainte de uciderea soţilor Ernst, dar asta, îşi aminti Bowe, a fost aşa pentru că Suarez îl angajase pe Doil doar ca mecanic şi numai ocazional îl folosise ca şofer. Însă cele două deplasări făcute de el la Bay Point, îl familiarizase cu aranjamentele de securitate şi-l abilitase să pătrundă din nou acolo cu ajutorul unor false documente de livrare.

Mai era ceva care-i atrase atenţia lui Bowe. Copia cecului de la Suarez Motors, cec pe care Doil nu-l mai ridicase, indica faptul că-şi abandonase brusc munca, la numai o zi după uciderea lui Gustav şi a Eleanorei Ernst. Bowe se întrebă dacă Doil plecase pentru că se gândise că s-ar putea să fi ajuns deja suspect în crimele în serie şi astfel voia să dispară?

Nerăbdătoare, detectivul Bowe ajunsă la sfârşitul cercetărilor şi al analizei îi comunică sergentului Ainslie ce aflase. Acesta fu încurajat de noutăţi şi, eliminând doar câteva detalii, transmise toate informaţiile membrilor unităţii speciale, spunându-le:

— Doil este omul nostru, nu există niciun fel de dubii, aşa că aveţi răbdare şi rămâneţi pe fază, în pofida acestei vremi mizerabile. Mai devreme sau mai târziu, tot o s-o dea în bară, iar noi vom fi acolo să punem laba pe el.

De asemenea, Ainslie împărtăşi noutăţile cu procurorul statal Curzon Knowles. Cu toate astea, reacţia lui Knowles nu fu una de entuziasm.

— Desigur, Ruby şi-a făcut temele obţinând toate aceste informaţii şi da, ele ne spun că Doil a avut posibilitatea de a-i ucide pe acei oameni şi probabil că a şi făcut-o. Însă dovedirea acestui lucru este cu totul altceva şi în întregul schmeer14 nu există nici măcar o firimitură de dovadă solidă. N-ai destul nici măcar pentru un mandat de arestare.

— Ştiu asta, domnule procuror, dar am vrut să vă ţin la curent. Totuşi, există şi o latură pozitivă. Suntem suficient de siguri de Doil pentru a nu mai pierde vremea cu alţii.

— Da, îmi dau seama de asta.

— Aşa că vom continua să lucrăm la asta, zise Ainslie.

În curând, undeva, se va produce o schimbare. Chiar cred asta.

Procurorul chicoti.

— Malcolm, după toate astea, eu realizez că eşti încă în afacerea cu crezutul.

În afară de vremea mizerabilă care însoţise cele peste trei săptămâni de filare a lui Elroy Doil, o epidemie de gripă intestinală bântui prin Miami. Mulţi dintre oamenii departamentului de poliţie fură afectaţi, între care şi doi detectivi din unitatea specială, Jose Garcia şi Seth Wightman. Amândoi au fost trimişi acasă şi sfătuiţi să stea în pat, dar asta iscă şi mai multe probleme în acţiunea de supraveghere. Drept rezultat, Malcolm Ainslie şi Dan Zagaki lucrau acum în schimburi duble. Erau pe teren de nouă ore; îi aşteptau alte cincisprezece. Era ora 4.20 după-masă, iar ei îşi parcaseră duba de livrări a Magazinului Burdines pe 35th Northwest Terrace, la jumătate de cvartal de hardughia de lemn cu două camere a lui Elroy Doil.

Plouase aproape întreaga zi. Acum, în afară de ploaie, cerul se întuneca. De dimineaţă devreme, de la ora 7, Doil condusese un camion al firmei Overland Trucking, de la Miami la West Palm Beach, apoi până la Boca Raton, revenind la Miami la ora 3 după-masă, după o deplasare de aproximativ 225 de kilometri, făcută în condiţii meteorologice dificile. Un trio de echipe de filaj, între care Ainslie şi Zagaki, monitorizase călătoria lui Doil. În afară de interminabila ploaie, nu s-a petrecut nimic ieşit din comun, cu excepţia unei observaţii făcute de Zagaki în timpul deplasării:

— Azi e ceva diferit cu Doil, sergent. Nu-mi dau seama despre ce-ar putea fi vorba…

— E încordat, aprobă Ainslie. Poţi să-ţi dai seama de asta după felul în care conduce şi, de fiecare dată când opreşte, pare să fie nervos, ca şi cum ar trebui să se menţină în mişcare.

— Să însemne asta ceva, sergent?

Ainslie dădu din umeri.

— S-ar putea să fie vorba de droguri, cu toate că nu se ştie să se fi atins de droguri. Poate că-i nervos. Numai el ştie ce-i.

— Poate că o să aflăm.

— Poate.

Ainslie nu mai continuă discuţia pe această temă, dar începu să fie conştient de propria lui încordare, un simţământ familiar, care-i spuse că evenimentele se apropiau cumva de apogeu.

Acum, după ce-l urmăriseră pe Doil de la garajul din Miami al companiei Overland Trucking până acasă, Ainslie şi Zagaki aşteptau să se mai întâmple ceva.

— Vă deranjează dacă aţipesc şi eu puţin, domnule sergent? întrebă Zagaki.

— Nu, dă-i drumul.

Era normal să te odihneşti puţin, dacă era posibil, pe parcursul unui schimb dublu, mai ales că, după o deplasare de opt ore cu camionul, Doil era acasă şi probabil că dormea.

— Mulţumesc, sergent, spuse Zagaki, lăsându-se pe spetează şi închizându-şi ochii.

Însă Ainslie nu avea nicio intenţie de a dormi. Încă nu avea încredere totală în tânărul detectiv, iar motivul pentru care făcuse echipă cu Zagaki era să-şi poată ţine ochii pe el pe întreaga perioadă a filajului. Ca să fie cinstit, îşi spuse Ainslie, activitatea de până acum a lui Zagaki nu putea fi amendată. Făcuse tot ce i se ceruse, inclusiv ore îndelungate de şofat. Cu toate acestea, felul de a fi al lui Zagaki îl făcea incomod. Deşi lui Ainslie i-ar fi venit greu să identifice ceva anume, instinctele sale versate îi spuneau că respectul studiat afişat de Zagaki, amplificat prin faptul că spunea „domnule sergent” cam prea des, era doar o pojghiţă şi aducea mai mult a slugărnicie. Sau era el însuşi, gândi Ainslie, excesiv de critic?

— Treisprezece zero zero către treisprezece-zece.

Apelul răsună sec prin radiotelefonul său portabil.

Era locotenentul Leo Newbold. Ainslie răspunse:

— Treisprezece-zece. QSK.

Pentru a le da o mână de ajutor în timpul penuriei de personal din cadrul unităţii speciale, Newbold preluase şi el câteva schimburi, efectuate în echipă cu Dion Jacobo. Cei doi operară ca echipă de sprijin pentru Ainslie şi Zagaki şi acum se aflau la câteva cvartale mai încolo, într-un Ford berlină, vechi de opt ani, cu aripile ştirbite, vopseaua scorojită şi un motor supra turat care le permitea să se ţină după orice gonea pe şosele.

Vocea lui Newbold reveni în emisie:

— Se întâmplă ceva?

— Negativ, zise Ainslie. Subiectul este…

Se opri brusc.

— Un moment! Tocmai iese din casă, îndreptându-se spre camioneta sa.

Se întinse peste scaun şi-l zgâlţâi pe Zagaki, iar acesta-şi deschise ochii şi se ridică drept, apoi porni motorul dubei.

Afară, Doil străbătea curtea cu mişcări greoaie, cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la blugi, cu privirile în pământ. După câteva clipe, Ainslie continuă:

— Subiectul se află acum în camionetă, demarează, ia viteză. Îl urmărim.

Plecarea lui Doil era neaşteptată, însă Zagaki deja băgase în viteză duba pentru livrări de la Burdines şi se înscria pe şosea, ţinând sub observaţie camioneta uzată.

— Ne punem în mişcare, răspunse Newbold. Vom fi în spatele vostru. Daţi-ne direcţia de mers.

Ainslie transmise:

— Subiectul a ajuns pe North Miami Avenue, acum o ia spre sud.

Şi la scurt timp după aceea:

— Traversează Twenty Ninth Street.

Newbold:

— Noi suntem pe Second Avenue, paralel cu voi. Continuaţi să comunicaţi fiecare traversare. Suntem gata să venim spre voi şi să preluăm urmărirea când vreţi.

Două vehicule de supraveghere, deplasându-se pe străzi paralele şi schimbându-se periodic era o tehnică

obişnuită de urmărire, deşi uneori complicată. Ploaia se înteţise acum, iar vântul creştea în intensitate.

Din nou Newbold:

— Acesta-i show-ul tău, Malcolm. Dar n-ar trebui să chemăm o a treia echipă?

— Nu încă, răspunse Ainslie. Nu cred că pleacă iarăşi din oraş... Trece de intersecţia cu Eleventh Street; suntem cu un cvartal în urma lui. Haideţi să schimbăm la Flagler.

— QSL.

Din nou Ainslie:

— Ne apropiem de strada Flangler. Subiectul continuă să meargă spre sud. Preluaţi-l, domnule locotenent. Noi ne topim.

Newbold:

— Suntem pe Flangler, înspre vest, cotim la stânga, pe Miami Avenue... Da, îl vedem. Este în spatele nostru... Acum ne-a depăşit... sunt două vehicule între noi; o ţinem tot aşa.

După alte câteva minute:

— Subiectul traversează Tamiami Trail, pare să ştie unde merge, probabil spre vest. Sugerez să schimbăm iar la Bayshore.

— QSL. Mă apropii de tine.

Şi astfel se întâmplă că Ainslie şi Zagaki se aflau în maşina din faţă când camioneta lui Elroy Doil, după ce se îndreptase pentru scurtă vreme spre vest, pe aglomerata Bayshore Drive, încetini lângă Mercy Hospital şi coti la dreapta, în cartierul rezidenţial al celor avuţi, Bay Heights. Ainslie raportă:

— Subiectul a părăsit Bayshore Drive, a intrat pe Strada Hallssee, îndreptându-se spre nord, trafic foarte redus.

Îi spuse lui Zagaki:

— Stai cât poţi de departe de el, dar asigură-te că nu-l pierzi.

Devenea mai dificil să vezi în faţă. Deşi ploaia se mai rărise, lumina era tot mai redusă şi curând se va înnopta.

Ca multe alte străzi din Bay Heights, Hallssee era o

stradă cu vile mari şi elegante, întreaga zonă fiind bine împădurită. Înainte apăru intersecţia cu o stradă cu dublu sens; Ainslie ştia că era Tigertail Avenue, cu case într-un stil asemănător. Dar înainte să ajungă pe Tigertail, camioneta trase pe dreapta şi se opri sub un ficus mare, cu crengi întinse, situat în faţa uneia dintre casele mari de la stradă. Farurile camionetei se stinseră, iar Zagaki opri duba Burdines şi stinse şi el farurile. Erau la circa o sută cincizeci de metri în spate, cu mai multe maşini parcate aflate între ei, dar erau suficient de sus ca să poată privi peste caroseriile lor şi să-i vadă capul şi umerii lui Doil, în camioneta sa, puse în evidenţă de lumina unui stâlp de pe stradă.

— Subiectul a oprit pe Hallssee, lângă Tigertail, raportă Ainslie. Este încă în cabina camionetei. Nu dă semne că ar vrea să iasă.

Newbold răspunse:

— Suntem cu un cvartal în urma voastră. Ne-am oprit şi noi.

Aşteptară.

Trecuseră zece minute şi Doil încă nu se clintise.

— Nu mai pare atât de agitat, domnule sergent, zise Zagaki.

După încă vreo câteva minute, radioul de poliţie reveni la viaţă şi Newbold întrebă:

— S-a mai întâmplat ceva?

— Negativ. Camioneta este tot oprită, subiectul în cabină.

— Am primit un mesaj, Malcolm. Trebuie să discut cu tine. Poţi veni până aici? Dacă se întâmplă ceva, te putem duce repede înapoi.

Ainslie ezită. Nu era deloc încântat să-l lase pe Zagaki singur să-l supravegheze pe Doil, şi era înclinat să rămână pe loc. Dar ştia că locotenentul avea un motiv serios ca să-l cheme.

— Vin acum, transmise el, apoi îi spuse lui Zagaki:

— Am să vin înapoi cât pot de repede. Nu-ţi dezlipi privirile de pe Doil, foloseşte-ţi radioul dacă iese sau o ia

din loc ori dacă se întâmplă orice altceva. Dacă se mişcă, îl urmăreşti îndeaproape şi, mai presus de tot, ţine legătura.

— Nu vă faceţi probleme, domnule sergent, zise Zagaki însufleţit. N-am să mă gândesc la nimic altceva.

Ainslie părăsi duba, observând, în timp ce ieşea, că ploaia se oprise. O luă iute înapoi pe unde veniseră, într-o beznă aproape totală.

Privindu-l cum se duce, Dan Zagaki îşi spuse: „Doamne, ce plicticos nenorocit eşti, domnule sergent! Nu te grăbi să te întorci!”

De la bun început, Zagaki îşi dorise să facă echipă cu cineva mai la curent cu de toate şi mai interesant. Ainslie, după părerea lui Zagaki, era un tip metodic, excesiv de prudent şi nu foarte deştept. Dacă ar fi, ar avea deja gradul de locotenent, poate chiar de căpitan, la care jinduia şi Zagaki. Ştia că era destul de isteţ ca să ajungă direct la vârf. Nu dăduse el repede uniforma jos pentru a ajunge detectiv la Omucideri? Lucrul cel mai important în orice forţă de ordine, fie că era vorba de poliţie sau de armată, era să te gândeşti la avansare, la avansare şi iarăşi la avansare şi să ţii minte că promovările nu se întâmplau, pur şi simplu, ci trebuia să le faci tu să se întâmple. Pe lângă asta, era esenţial să te faci remarcat frecvent şi în mod favorabil de către ofiţerii superiori.

Dan Zagaki absorbise aceste reguli şi tactici după ce-l urmărise pe tatăl său avansând, grad după grad, în armata SUA, iar mai apoi pe fratele său mai mare, Cedric, făcând la fel în infanteria marinei. Cedric, la fel ca tatăl lor, avea de gând să devină general într-o bună zi şi nu făcea un secret din asta. Cedric îşi exprimase dispreţul pentru decizia tânărului Dan, când acesta se înrolase în poliţia din Miami, în „uniforma de căcat”, cum o numise el. Generalul n-a fost chiar atât de dur, însă Dan simţise că era dezamăgit de alegerea făcută de fiul său mai mic. Ei bine, o să le arate el la amândoi. Zâmbi, amintindu-şi cu câtă iscusinţă el, Neînfricatul Dan, îl măgulise greţos pe Ainslie în ultimele două săptămâni, spunându-i aproape fără încetare „domnule sergent”. Iar imbecilul nici măcar nu

observase. Ba chiar reuşise să fie primit înapoi în tărăşenia cu crimele în serie prefăcându-se plin de umilinţă. Iar Ainslie înghiţise totul pe nemestecate. Dobitocul.

— Oh, fir-ar să fie, mormăi Zagaki, încă aşezat pe locul şoferului, în cabina dubei. Tre' să ies iarăşi. A câta oară a fost astăzi?

La fel ca alţi câteva sute de locuitori din Miami, inclusiv detectivii absenţi Wightman şi Garcia, Dan Zagaki avea gripă intestinală. Era adevărat, până acum nu făcuse febră mare, însă celelalte simptome, în mod special stomacul deranjat şi diareea acută, erau mult mai evidente. Dar el, spre deosebire de ceilalţi, nu spusese nimănui de asta, hotărât să continue să lucreze indiferent de condiţii. Nu putea rata şansa de a da o mână de ajutor la rezolvarea acestui caz. Reuşise să aibă grijă de problemele sale în timpul celorlalte opriri anterioare, însă în acest moment pur şi simplu trebuia să găsească un loc ferit; deja văzu unul: un pâlc de arbuşti acolo, mai spre dreapta, unde putea lăsa natura să-şi urmeze cursul atât de urgent.

Privind înainte, prin parbrizul dubei Burdines, încă putea zări silueta lui Doil. Dacă ticălosul stătuse înăuntru atâta timp, era sigur că nu se va urni în cele câteva secunde de care avea nevoie chiar acum. Să-l cheme pe Ainslie prin radio ca să-i spună? Da' pe naiba! Neînfricatul Dan putea şi singur să ia decizii.

Mişcându-se cu iuţeală, Zagaki ieşi din maşină şi închizând uşa cu grijă, se duse până la tufe. Câteva clipe mai târziu: „Oh, dar ce uşurare! Dar grăbeşte-te!" N-avea toată noaptea la dispoziţie.

— O rezolvăm repede, Malcolm, îi spuse Leo Newbold.

Ainslie ajunsese la maşina echipei de sprijin cu câteva clipe mai devreme şi se aşezase pe locul din spate. Locotenentul continuă:

— Tocmai am primit un telefon de la secţia Omucideri din Philadelphia. Am lansat un avertisment naţional de „arestaţi şi reţineţi" pe numele lui Dudley Rickins. Corect?

— Da, domnule, am fost de acord cu asta. Este cazul lui Bernie Quinn, iar Rickins este suspectul principal. Dacă-l interogăm, cred că putem închide cazul.

— Ei bine, l-au prins pe Rickins în Philadelphia şi-l pot ţine şaptezeci şi două de ore, dar cineva a făcut tâmpenia de a nu ne anunţa mai devreme şi-aşa că ne-au mai rămas doar douăsprezece ore, după care vor trebui să-l elibereze. Ştiu că ai nevoie de toţi trupeţii aici…

— Cu toate astea, ar trebui să-l urcăm imediat pe Bernie într-un avion.

Newbold oftă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

După cum ştiau amândoi, nu-şi prea mai permiteau să rămână fără încă un om din aparatul de supraveghere, dar se vor descurca ei cumva.

— OK, Malcolm. Am să-i transmit asta lui Bernie şi-l pun în mişcare. Mulţam. Acum, mai bine-ai şterge-o înapoi. Doil tot nu s-a urnit?

— Nu încă. Dacă ar fi făcut-o, ne-ar fi anunţat Zagaki.

Ainslie coborî din maşina echipei de sprijin şi se întoarse pe unde venise.

La naiba! se gândi Zagaki, îndreptându-şi hainele. A durat al naibii de mult! Se grăbi înapoi la dubă. Când ajunse acolo, exact atunci îşi făcu apariţia şi Malcolm Ainslie.

— Unde dracu-ai fost? îi zise Ainslie nevenindu-i să creadă.

— Păi, domnule sergent, tocmai a trebuit să…

Alb la faţă, Ainslie izbucni:

— Scuteşte-mă de rahaturile tale! Chiar nu crezi că te pot citi? Nu ţi-am spus să nu-ţi iei ochii de pe Doil, iar dacă se întâmplă ceva, să mă anunţi prin radio?

— Da, domnule sergent, dar…

— Dar ce?! Când terminăm schimbul, diseară, ai terminat-o cu misiunile.

— Domnule sergent, dacă mi-aţi permite să vă explic. Nu m-am simţit bine, se rugă Zagaki.

Ainslie nici nu-l mai asculta, privind înainte, spre

vehiculele de lângă camionetă. Apoi strigă:

— Oh, Doamne, a plecat!

Silueta lui Elroy Doil dispăruse din cabina camionetei. Pentru scurt timp, domni buimăceala. Ainslie o luă la fugă spre camionetă, scrutând bezna pentru a-i dea de urmă lui Doil. Nu era nimic, după cum nu mai era nici ţipenie de om în jur. De la camionetă, străbătu în goană distanţa scurtă până la Tigertail Avenue. Străzile erau slab luminate. Doil, îşi dădu seama Ainslie, s-ar fi putut ascunde oriunde, prin zonele de întuneric. Dan Zagaki sosi în fugă în urma lui.

— Domnule sergent, sunt…

Ainslie se răsuci pe loc.

— Taci naibii din gură! mârâi el spre Zagaki. Cât timp ai lipsit din dubă?

— Doar un minut, două. Jur.

— Să nu mă minţi, ticălos nenorocit!

Ainslie îl înşfăcă pe tânăr de guler şi-l zgâlţâi.

— Cât ai lipsit?

Spumegând de furie, îl trase pe Zagaki spre el până când ajunseră nas în nas.

— A durat cât am fost eu plecat?

Zagaki, gata, gata să izbucnească în plâns, recunoscu:

— Aproape tot timpul.

Împingându-l dezgustat, Ainslie calculă că Doil ar fi putut avea un avans de zece minute, poate douăsprezece. Chiar dacă presupunea că rămăsese prin zonă, putea fi oriunde şi nu avea nicio şansă de a-l găsi fără ajutor, iar asta-i îngăduia doar o singură decizie. Băgă mâna după radiotelefonul său portabil.

— Treisprezece-zece către dispecerat.

Îi răspunse vocea calmă a unei femei.

— Treisprezece-zece, vă auzim.

— Trimiteţi-mi câteva unităţi în zona Tigertail Avenue…

Ainslie se opri ca să citească numărul străzii.

— La numărul 1611. Am pierdut din filaj un bărbat

alb, aflat sub supraveghere. Este de un metru nouăzeci înălţime, are cam o sută patruzeci şi cinci de kilograme, este îmbrăcat într-o bluză roşie şi pantaloni negri. Este înarmat şi periculos.

— Recepţionat.

În câteva clipe, Ainslie putu auzi sirenele echipajelor care se apropiau, răspunzând unui apel „315“, transmis imediat. 3 era „urgenţă”, iar 15, „poliţist cere asistenţă”.

Ainslie ştia că Newbold şi Jacobo îi auziseră apelul radio şi că erau şi ei pe drum. Momentan, nu mai putea face nimic altceva. Apoi primi un apel prin radiotelefon, din partea sergentului de la centrul de comunicaţii, supervizorul dispecerilor şi traficului radio, care i se adresă rapid, însă cu mult calm:

— Omule, tocmai am recepţionat apelul tău. Am un băiat la telefon, care spune că bunicii săi sunt bătuţi şi înjunghiaţi de un bărbat masiv, în casa lor.

— Acesta-i Doil, Harry! Dă-mi repede adresa!

— Tocmai mi se furnizează şi mie. Băiatul trebuie să vorbească în şoaptă.

Ainslie îl putu auzi pe sergentul de la comunicaţii punând răbdător întrebări, adresându-i-se celui care sunase cu numele de „Ivan”. Sergentul reveni la el.

— Spune că numele bunicilor lui este Tempone, iar casa lor e pe Tigertail. Nu cunoaşte numărul, verificăm… L-am găsit! Este 1643… Am chemat salvarea, Malcolm, şi schimb alerta din 315 în 331.

Asta, de fapt, însemna „urgenţă de omucidere în desfăşurare”.

Ainslie de-abia dacă auzise asta. Deja o luase la fugă pe Tigertail Avenue. Dan Zagaki gonea alături de el, cu toate că pentru Ainslie asta nu mai conta demult. Apropiindu-se amândoi, putură vedea numărul 1643 pe poarta unei case mari, cu două etaje, cu mai multe coloane la intrare şi o cărare largă, pavată, ducând spre o uşă sculptată în lemn. Un gard înalt, metalic, înconjura întreaga proprietate, străjuită de ambele părţi de arboret de vreun metru nouăzeci înălţime. Poarta dublă din gard

oferea acces dinspre stradă; una dintre porţi era întredeschisă.

Când Ainslie şi Zagaki ajunseră acolo, două maşini de patrulare, cu girofarurile aprinse şi sirenele amuţind, opriră scrâşnind din cauciucuri. Patru poliţişti săriră din ele, cu armele în mână. Alte două maşini de poliţie goneau pe Tigertail, din ambele direcţii.

Ainslie se identifică şi-l descrise rapid pe Doil.

— Credem că este înăuntru şi poate ucide chiar în acest moment.

Făcu un semn către doi dintre poliţişti.

— Voi veniţi cu mine.

Iar către ceilalţi:

— Gendry, preiei comanda şi stabiliţi un perimetru la patru cvartale în ambele direcţii. Nu lăsaţi pe nimeni să intre sau să iasă până nu vă spun eu.

Unul dintre poliţişti strigă:

— Domnule sergent, veniţi aici!

Arătă într-o latură a casei, unde o siluetă fantomatică se strecura de-a lungul unei cărărui. Un alt poliţist orienta într-acolo raza unei lanterne puternice. Lumină spatele unui bărbat solid, îmbrăcat cu o bluză roşie şi pantaloni maro.

— El e! strigă Ainslie.

Cu arma în mână o luă la goană prin poartă şi peste peluză, ceilalţi alergând pe urmele sale. Doil fugea acum şi Ainslie strigă:

— Stai pe loc, Doil, sau îţi zbor cu totul afurisitul ăla de cap!

Silueta se opri şi se întoarse. Doil mârâi:

— Du-te naibii!

Apropiindu-se, Ainslie putu vedea un cuţit în mâna dreaptă a lui Doil şi observă că avea ambele mâini în mănuşi de cauciuc. Ridicându-şi pistolul, Ainslie îi ceru pe un ton categoric:

— Lasă jos cuţitul ăla! Acum!

Apoi, cum Doil ezita, adăugă:

— Şi scoate-ţi mănuşile. Lasă-le să cadă lângă cuţit.

Încet, Doil se conformă. Când termină, Ainslie tună:

— Şi acum pune-te pe burtă, ticălosule, cu mâinile la spate! Mişcă-te!

Doil se supuse la fel de încet, în timp ce Ainslie îşi ţinea arma neclintită. Apoi apăru Zagaki şi-l înşfăcă pe Doil de încheieturile mâinilor şi i le încătuşă la spate. În timp ce făcea asta, o străfulgerare scurtă, venită din spate, ilumină scena. Instinctiv, Ainslie se răsuci pe loc, cu arma încă în poziţie de tragere, dar se auzi o voce de femeie:

— Îmi pare rău, şefule, dar ziarele pentru asta mă plătesc.

— Fir-ar a naibii, bombăni Ainslie, coborând ţeava armei.

Ştia că ziariştii şi ştiriştii monitorizau frecvenţele radio ale poliţiei şi se puneau rapid în mişcare pentru orice reportaj de senzaţie, dar nu putea fi decât descumpănit să-i vadă aici atât de repede. Se întoarse spre poliţiştii în uniformă.

— Unul dintre voi să înconjoare cu bandă întreaga zonă, cam la cincisprezece metri în jurul casei, şi ţineţi pe toată lumea în spatele ei.

Banda galbenă cu inscripţia POLIŢIA, NU TRECEŢI!, pe care o aveau toate maşinile de patrulare, fu aşezată imediat pe tot ce se putea, copaci, stâlpi de iluminat, stâlpii gardului şi aninată de oglinzile retrovizoare a două maşini de patrulare parcate, creând o barieră vizuală între detectivi şi mulţimea în creştere, formată din gură-cască şi oamenii din presă.

Zagaki, îngenunchind lângă Elroy Doil, strigă:

— Individul ăsta e plin de sânge! La fel cuţitul şi mănuşile.

— Oh, nu! gemu Ainslie, ştiind instinctiv că de ceea ce se temuse cel mai tare se întâmplase.

Stăpânindu-se, se întoarse spre numărul tot mai mare de poliţişti în uniformă.

— Doi dintre voi, băieţi, dezbrăcaţi-l pe ăsta până la chiloţi; daţi-i jos pantofii şi ciorapii. Să nu-i lăsaţi hainele pe jos; nu împrăştiaţi sângele şi puneţi totul în pungi de

plastic cât de repede puteţi, mai ales cuţitul acela şi mănuşile. Şi nu-l slăbiţi din ochi, supravegheaţii orice mişcare. Este violent şi periculos.

Motivul dezbrăcării lui Doil era conservarea sângelui de pe hainele sale, aşa cum era acum. Dacă testele ADN arătau că aparţine victimelor, orice acuzaţie împotriva lui se putea dovedi concludentă. În ultimele câteva minute îşi făcuseră apariţia şi Leo Newbold, împreună cu Dion Jacobo. Locotenentul îl întrebă pe Ainslie:

— Aţi fost înăuntru?

— Nu domnule, tocmai aveam de gând.

— Venim şi noi, OK?

— Bineînţeles.

Ainslie îi zise unuia dintre poliţiştii sosiţi printre primii la locul faptei:

— Vreau să vii şi tu cu noi. Mergi pe urma noastră şi fii atent.

Lui Zagaki îi spuse răstit:

— Tu rămâi aici. Să nu te mişti nici măcar un afurisit de milimetru.

Conduşi de Ainslie, cei patru se îndreptară spre casă. Era deschisă o uşă laterală, probabil pe acolo ieşise Doil. Înăuntru era un coridor întunecos; Ainslie aprinse luminile. Păşiră înainte, coridorul dând într-un hol lambrisat, iar la capătul celălalt al holului, se afla o scară interioară, lată, cu balustrade, acoperită cu un covor. Pe treapta cea mai de jos era un băieţel, cam de doisprezece ani, aprecie Ainslie, care se holba cu o privire goală şi tremura violent. Ainslie se aşeză lângă el şi-l luă cu mâna pe după umeri, întrebându-l cu blândeţe:

— Tu eşti Ivan?

Le spuse celorlalţi:

— A sunat la 911.

Băieţelul mişcă uşor din cap.

— Ne poţi spune unde…

Băiatul păru că se prăbuşeşte în sine însuşi, dar îşi răsuci corpul, privind în sus, pe scară, apoi începu să tremure şi mai tare.

Poliţistul în uniformă spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule sergent, dar e în stare de şoc. Cunosc semnele. Ar trebui să-l ducem la un spital.

— Îl poţi duce afară?

— Bineînţeles că pot.

— Au fost chemaţi paramedicii, îi spuse Ainslie. Ar trebui să fie afară acum. Dacă-l duc pe băiat la Jackson Memorial, mergi cu el şi raportezi unde eşti. În niciun fel de circumstanţe să nu-l laşi pe băiat singur; trebuie să discutăm cu el mai târziu. S-a înţeles?

— Perfect, domnule sergent.

Poliţistul întinse braţele şi-l ridică pe băiat.

— Hai să mergem, Ivan.

Şi, în timp ce se îndepărtau, adăugă:

— Totul va fi bine, băiete. Ţine-te doar de mine.

Ainslie, Newbold şi Jacobo urcară treptele. Când ajunseră pe primul palier, zăriră o uşă deschisă chiar în faţă, interiorul fiind luminat. După câţiva paşi în cameră, cei trei se opriră să privească scena care li se înfăţişa în faţa ochilor. Dion Jacobo, un veteran care văzuse la viaţa lui multe crime, scoase un bolborosit, apoi cu un geamăt prelung, izbucni:

— Oh, Doamne! Doamne Dumnezeule!

Totul era aşa cum se temuse Ainslie în momentul în care văzuse hainele murdare de sânge ale lui Doil, o reconstituire a celorlalte crime de dinainte, de data asta victimele fiind un cuplu de negri în vârstă. Singura diferenţă era că Doil acţionase mult mai în grabă acum şi mai puţin precis, probabil pentru că auzise sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau.

Cele două victime erau legate, cu căluş în gură, aşezate faţă în faţă, bătute cu brutalitate peste faţă şi cap. Una din mâinile femeii era răsucită şi ruptă; ochiul drept al bărbatului a fost străpuns cu un instrument ascuţit, lăsând globul ocular spart. În comparaţie cu crimele anterioare, tăieturile de cuţit de pe ambele cadavre erau, de astă dată, mult mai la întâmplare şi mai adânci. Era ca şi cum totul fusese săvârşit în mare grabă, ucigaşul fiind conştient că

timpul său era limitat.

Ainslie rămase încremenit, depunând eforturi să-şi ţină sub control furia profundă şi disperată, ştiind că, atât timp cât trăia, nu va uita niciodată această scenă, ori sentimentul său cumplit de vinovăţie. Probabil că rămăsese nemişcat timp de un minut şi ceva, înainte de a fi adus la realitate de glasul lui Leo Newbold.

— Malcolm, ţi-e bine?

Cu un efort, reuşi să dea din cap.

— Da, sunt bine.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Newbold cu blândeţe, şi n-am de gând să te las să înduri asta de unul singur. O să discutăm cât de curând şi despre asta, însă acum n-ai vrea mai bine să mergi acasă şi să te culci? Eşti epuizat. Dion poate prelua de aici.

Ainslie clătină din cap.

— Am să mă ocup de tot, domnule locotenent, deşi aş vrea ca Dion să rămână şi el şi să mă ajute. Mulţumesc, oricum.

Întinse mâna după radiotelefonul său portabil, începând procedurile standard. Era la câteva minute după ora 1 A.M., când Malcolm Ainslie ajunse în sfârşit acasă, iar Karen, pe care reuşise s-o sune cu câteva ore mai devreme, îl aştepta, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din bumbac verde-deschis. Când îl văzu, întinse braţele spre el şi-l strânse tare. După o vreme, se dădu înapoi privind în sus şi-i atinse faţa.

— A fost rău, nu-i aşa?

El aprobă, încet, din cap.

— Destul de rău.

— Oh, scumpule, cât mai poţi îndura, oare?

Ainslie oftă.

— Nu prea multe nopţi ca asta.

Ea se cuibări mai aproape de el.

— E aşa de bine că eşti acasă. Vrei să vorbim?

— Mâine, poate. Nu acum.

— Malcolm, scumpule, du-te direct în pat. Îţi aduc eu ceva.

Acel „ceva” se dovedi a fi o Ovaltine15 fierbinte, băutură din vremea copilăriei, preferata lui de seară. După ce o termină şi se lăsă înapoi pe pernă, Karen spuse:

— Asta ar trebui să te ajute să dormi.

— Şi să mă apere de coşmaruri?

Urcând în pat alături de el, îl îmbrăţişă din nou strâns.

— O să am eu grijă de ele.

Dar, în vreme ce Malcolm dormea dus, adânc, Karen rămăsese trează şi se gândea. Câtă vreme, se întrebă ea, puteau rezista cu o astfel de viaţă? Mai devreme sau mai târziu, Malcolm va trebui să aleagă între căminul său, familia sa şi demonii meseriei sale. La fel ca atâtea alte soţii, de acum şi de ieri, ale detectivilor de la Omucideri, Karen nu putea vedea niciun fel de viitoare armonie între mariajul lor şi cariera din prezent a soţului. Ziua următoare le aduse un post scriptum ironic.

O fotografă profesionistă, cu legături într-o agenţie de servicii foto, locuia în Bay Heights, la mică distanţă de locul unde fuseseră ucişi cei doi Tempone. Asta-i permisese o prezenţă imediată la faţa locului şi fotografia cu bliţul, luată în timpul capturării lui Doil. Imaginea plină de dramatism îl înfăţişa pe Doil cu faţa în jos, zbătându-se şi pe detectivul Dan Zagaki imobilizându-l cu cătuşele. Distribuită de Associated Press în ziarele americane importante, fotografia era însoţită de un text foto:

POLIŢISTUL EROU

După o urmărire dramatică, detectivul Dan Zagaki, de la poliţia din Miami, îl capturează şi-l imobilizează pe suspectul Elroy Doil, acuzat de uciderea unui cuplu de negri în vârstă şi interogat asupra altor crime în serie. Întrebat despre activitatea sa şi pericolele sale, Zagaki a declarat: „Uneori, e riscantă. Tu faci tot ce poţi mai bine.” Este fiul generalului Thaddeus Zagaki, comandantul Diviziei I a armatei, Fort Stewart, Georgia.

Elroy Doil a fost arestat, pus sub acuzare pentru omor de gradul unu, în cazul Kingsley şi Nellie Tempone şi închis la Penitenciarul Dade County. Aşa cum prevedea

legea, într-un răstimp de douăzeci şi patru de ore de la arestare, în clădirea Metro Justice a avut loc o audiere în vederea stabilirii cauţiunii. N-a fost necesar ca Doil să pledeze, acest lucru se va întâmpla într-o înfăţişare preliminară peste două-trei săptămâni. În loc de asta, un avocat numit de instanţă ceru, formal, eliberarea pe cauţiune care, la fel de formal, fu respinsă.

Doil arătă foarte puţin interes în aceste formalităţi, refuză să discute cu avocatul numit pentru apărarea sa şi căscă înaintea judecătorului. Oricum, când veni vremea să fie scos din sala de judecată, iar un aprod îl apucă de braţ, Doil îl lovi în stomac atât de tare, încât omul se chirci. În aceeaşi clipă, alţi doi aprozi şi un gardian al închisorii săriră pe Doil, îl snopiră în bătaie şi-l priponiră cu lanţuri, evacuându-l din sala de judecată. Afară din sală, în celula deţinuţilor, îl mai bătură odată cu pumnii, până când icni şi cedă.

În vreme ce deciziile oficiale privind cazul depindeau acum, în mare măsură, de procurorii statali, o echipă de tehnicieni de la identificare şi detectivi de la Omucideri continua să adune probe. Arma, un cuţit Bowie ţinut în mână de Elroy Doil atunci când fusese prins, avea sânge pe lamă şi mâner şi se potrivea cu sângele ambelor victime ale crimei. Mai mult, Sandra Sanchez era pregătită să depună mărturie că acel cuţit, identificabil prin zimţii caracteristici şi crestăturile sale, era arma cu care fuseseră ucişi Kingsley şi Nellie Tempone. Potrivit lui Sanchez, nu era acelaşi cu cuţitul Bowie folosit pentru uciderea celor doi Frost, Urbina sau, mai recent, a celor doi Ernst. Detaliile plăgilor din cazurile de la Clearwater şi Fort Lauderdale nu fuseseră încă primite, pentru o comparare.

Discutând cu detectivii şi cu echipa de la identificare, medicul legist adăugă:

— Asta nu înseamnă că Doil n-a comis toate acele crime. Judecând după tipologia rănilor, cred că el a făcut-o. Dar poate că a adus cu el mai mult de un singur cuţit din acesta şi le veţi găsi şi pe celelalte când îi faceţi

percheziţie.

Însă, spre dezamăgirea detectivilor şi a procurorilor, care speraseră la nişte soluţii concludente în crimele anterioare, printre puţinele posesiuni ale lui Doil nu fură găsite cuţite şi, de fapt, nicio altă dovadă.

În cazul Tempone continuară să se adune probe solide. Sângele găsit pe hainele lui Doil se potrivea cu eşantioanele prelevate de la ambele victime; la fel şi sângele de pe mănuşile de cauciuc, pe care evident le purtase pentru a evita să lase amprente. Urmele de tălpi, descoperite la locul crimei, câteva desenate cu sângele victimelor, erau identice cu cele ale tenişilor purtaţi de Doil. Iar apoi, mai presus de toate, rămânea mărturia lui Ivan Tempone, în vârstă de doisprezece ani. După ce-şi revenise din şoc, se dovedi a fi un martor ocular stăpân pe sine şi foarte convingător. Prima dată, înaintea detectivului Dion Jacobo, iar mai târziu, în faţa unui procuror statal, descrise cum, trăgând cu ochiul prin uşa de-abia întredeschisă, îl văzuse pe Doil torturându-i şi ucigându-i pe bunicii săi.

— Pur şi simplu, n-am avut niciodată un dosar mai solid, declară procurorul statal Adele Montesino când anunţă decizia ei controversată de a-l acuza pe Doil numai pentru uciderea celor doi Tempone.

În vreme ce acuzării îi trebuiră mai mult de şase luni să revizuiască dovezile şi să se pregătească pentru proces, evaluarea cazului decurse mult mai repede în cadrul poliţiei din Miami. Chestiunea spinoasă era supravegherea eşuată a lui Elroy Doil, care se soldase cu moartea prostească a celor doi Tempone, dar informaţiile complete asupra acestor evenimente erau restricţionate, pe cât era posibil, numai la nivelul unor ofiţeri de grad înalt. Detectivilor de la Omucideri li se atrăsese în special atenţia să nu discute subiectul cu nimeni, inclusiv familiile lor şi mai ales cu presa.

Timp de mai multe zile, după uciderea soţilor Tempone, Departamentul Poliţiei îşi ţinu efectiv respiraţia, întrebându-se dacă nu cumva vreun reporter

întreprinzător nu se va apuca să sape mai adânc decât ştirile de suprafaţă, ţinând cont de cât de dramatic era cazul. Un element care sporea îngrijorarea era faptul că Kingsley şi Nellie Tempone au fost negri. Cu toate că nu exista niciun element rasist în rateul poliţiei, iar victimele ar fi putut fi şi albe, întotdeauna se găseau activişti dornici să transforme orice incident într-o confruntare rasială. Apoi, cu toate că era incredibil, ceea ce se temeau cu toţii că se va întâmpla, nu se întâmplă; stăvilarul pus informaţiilor ţinu. Mass-media, inclusiv ziarele naţionale şi reţelele de televiziune, dădură întâietate grotescului crimei şi se concentrară asupra unui fapt că aparent un criminal în serie fusese prins în sfârşit. Mai fu de ajutor încă un factor. Tânărul Ivan Tempone care, conform celor scrise de un jurnalist, „a chemat cu mult curaj poliţia, riscând să atragă atenţia criminalului asupra sa şi să fie ucis şi el”, devenise instantaneu un erou foarte popular. Dar nu mai era spaţiu de emisie şi nici loc în articole pentru mai mult. În timpul întregii tevaturi, în tăcere şi dincolo de priviri curioase, s-au discutat sancţiunile împotriva poliţiştilor responsabili de ceea ce era descris confidenţial drept „omuciderea care n-ar fi trebuit să fie”. Din cauza unor posibile catastrofe de imagine dacă adevărul ar fi ieşit vreodată la suprafaţă, discuţiile avură loc la nivelul şefului poliţiei. Deciziile finale fură însă lăsate în seama maiorului Mark Figueras, comandant al secţiei de Investigaţii Penale, care controla toate categoriile de detectivi. Figueras îşi comunică foarte limpede intenţiile:

— Vreau să ştiu totul, fiecare detaliu insignifiant, să nu neglijaţi nici cea mai mică urmă de rahat de muscă.

Instrucţiunile ajunseră la locotenentul Newbold, care desfăşură chestionări de câte o oră, înregistrate pe bandă, cu Malcolm Ainslie şi Dan Zagaki. În vreme ce Ainslie nu ascunse nimic despre acţiunile lui Zagaki, încă se mai învinovăţea pentru că anulase decizia sa iniţială în ceea ce-l privea pe tânărul detectiv. El îi spuse lui Newbold:

— Am făcut o greşeală. Responsabilitatea este a mea

şi o accept. Nu există scuze.

Zagaki, pe de altă parte, încercă să se dezvinovăţească de tot, iar la un moment dat îl acuză pe Ainslie de incapacitatea de a da ordine explicite, o declaraţie pe care Newbold nici n-o crezu şi fu înregistrată cu acest amendament. Newbold înaintă raportul şi înregistrările de pe bandă maiorului Manolo Yanes, comandantul secţiei Delicte împotriva Persoanelor Fizice, iar acesta le transmise mai departe maiorului Figueras. Câteva zile mai târziu, deciziile fură anunţate discret. Detectivul Zagaki primea o sancţiune pentru „neglijenţă în serviciu”, pierdea plata a şaizeci de ore de lucru, era eliminat din corpul detectivilor şi revenea la activităţile în uniformă. Figueras comentă faţă de Yanes: „Aş vrea să-l zbor cu totul din poliţie pe nemernic. Din nefericire, conform regulilor din serviciul civil, neglijenţa nu este o abatere soldată cu concedierea.” Sergentul Ainslie va primi o sancţiune pentru „decizie eronată”. Când i se aduse la cunoştinţă, Ainslie acceptă asta ca de la sine înţeles, cu toate că sancţiunea va rămâne ca o pată neagră în dosarul său de activitate în cadrul poliţiei.

Însă locotenentul Newbold avea alte idei. Ducându-se la biroul maiorului Yanes, ceru o întrevedere imediată cu Yanes şi Figuera. Yanes îl privi de la biroul său.

— Pari destul de oficial, Leo.

— Asta este ceva oficial, domnule.

— Subiectul?

— Sergentul Ainslie.

Yanes îi aruncă lui Newbold o privire curioasă, apoi puse mâna pe un telefon şi spuse ceva şoptit. Punând receptorul în furcă, dădu din cap afirmativ.

— Okay, chiar acum.

Plecară amândoi în tăcere, mergând pe un coridor, însoţiţi de o secretară, până la biroul maiorului Figueras. La plecare, secretara închise uşa în urma ei.

— Sunt ocupat, locotenent, deci indiferent ce-ai vrea să spui, să fii scurt, zise Figueras tăios.

— Vă rog, domnule, să reconsideraţi decizia de a-l

sancţiona pe sergentul Ainslie.

— Ainslie a cerut asta?

— Nu, domnule. Eu vă rog. Ainslie nu ştie că mă aflu aici.

— A fost luată o decizie. Nu văd niciun motiv s-o modific. Ainslie a greşit.

— Ştie asta. E cel mai mare critic al său.

— Atunci de ce naiba ai mai venit aici?

— Pentru că sergentul Ainslie este unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, domnule maior. Dosarul său de activitate este unul exemplar, rezolvarea cazurilor şi felul în care-şi conduce oamenii sunt remarcabile. Cred că ştiţi asta. La fel şi maiorul Yanes. Şi...

Newbold ezită.

— Continuă! se răsti Figueras.

Newbold îi privi în ochi pe cei doi ofiţeri superiori.

— Recent, Ainslie s-a ales cu o decizie a naibii de injustă, după cum ştie toată lumea din poliţie. Cred că-i datorăm ceva.

Se lăsă un moment de tăcere, când Figueras şi Yanes se uitară unul la altul, înţelegând exact la ce se referise Newbold. Apoi Yanes rupse tăcerea:

— Eu îl susţin pe locotenent, domnule.

Figueras îi aruncă lui Newbold o căutătură.

— Ce vrei?

— O sancţiune pe nouăzeci de zile, răspunse locotenentul.

Figueras ezită, apoi spuse:

— Aşa să fie. Acum, ieşi!

Newbold se execută.

Ceea ce va primi acum Ainslie va fi o sancţiune înregistrată în dosarul său pentru nouăzeci de zile, după care sancţiunea şi copiile după decizie vor fi distruse.

Pe măsură ce trecură săptămânile şi lunile, Elroy Doil şi crimele comise de el încetară să mai fie priorităţile secţiei Omucideri şi obiectul curiozităţii publicului. Pentru o vreme, în timpul procesului său, atenţia publicului reveni când Ainslie, dr. Sanchez, Ivan Tempone şi alţii apărură ca

martori, urmaţi de un verdict de vinovăţie dat de juriu şi de sentinţa capitală a judecătorului. Câteva luni mai târziu, a mai existat un dram de interes asupra cazului când apelul lui Doil, înaintat automat, a fost respins, eveniment urmat de vestea că Doil refuzase să mai permită alte apeluri şi că fusese stabilită o dată a execuţiei.

Apoi Doil fu aproape uitat din nou, până în seara când sergentul Malcolm Ainslie primi telefonul de la părintele Ray Oxbridge, de la închisoarea Raiford. Mesajul era uluitor. Elroy Doil, care va lua loc pe scaunul electric peste opt ore, ceruse să-l vadă pe Malcolm Ainslie înainte de a merge la moarte.

PARTEA A TREIA

În încăperea mobilată auster, fără ferestre, în care fusese adus Elroy Doil, gândurile lui Malcolm Ainslie fură smulse din trecut de chipul palid şi emaciat din faţa lui. Bărbatul, cu picioarele legate în lanţuri şi cătuşe la mâini, asigurat şi cu o centură şi încadrat de gardieni ai închisorii, contrasta atât de mult cu Doil cel puternic şi agresiv din trecut, încât Ainslie găsi că era greu de crezut că acesta era chiar deţinutul pe care venise să-l vadă. Însă comportamentul lui Doil îl lăsă îndată fără niciun fel de dubii.

Încăperea era tăcută acum, după ce părintele Ray Uxbridge plecase protestând la cererea insistentă a lui Doil: „Scoateţi-l pe dobitoc afară de aici!”

Doil era tot îngenuncheat înaintea lui Ainslie, iar cuvintele locotenentului Hambrick – „Dacă vrei să-l asculţi, totuşi, lasă-l s-o facă aşa cum vrea” – pluteau încă prin aer.

— Când te-ai confesat tu ultima dată, îi spuse Ainslie lui Doil, nu mai are nicio importanţă acum.

Doil dădu din cap, apoi aşteptă în tăcere. Ainslie ştia de ce făcea asta şi, fără nicio tragere de inimă, blestemându-se pentru întreaga parodie, recită:

— Fie ca Domnul să fie în inima ta şi pe buzele tale, pentru ca astfel să-ţi mărturiseşti corect păcatele.

Doil zise imediat:

— Am ucis nişte oameni, părinte.

Ainslie se aplecă în faţă.

— Ce oameni? Cât de mulţi?

— Au fost paisprezece.

Instinctiv, Ainslie simţi un val de uşurare. Micul, dar zgomotosul grup care susţinea nevinovăţia lui Doil, va fi zdrobit de declaraţia pe care tocmai o făcuse. Ainslie aruncă o ocheadă spre Hambrick, care era martor, amintindu-şi că magnetofonul său ascuns mergea în continuare. Secţia Omucideri din Miami condusese investigaţiile în cazurile de crimă dublă şi colaborase cu poliţia din Clearwater şi Fort Lauderdale în celelalte două cazuri şi îşi va vedea concluziile confirmate. Apoi, pe Ainslie îl săgetă un gând.

— Cine-au fost primii ucişi de tine?

— Tipii ăia Ikei, cuplul de japonezi din Tampa.

— Cine?

Ainslie era uluit. Era un nume pe care nu-l mai auzise până atunci.

— Doi băşinoşi bătrâni, I-k-e-i.

În timp ce le silabisea numele, Doil chicoti total deplasat.

— Tu i-ai omorât? Când?

— Nu-mi amintesc... Oh, cam o lună, poate două înainte să-i fac pe spionii ăia doi din parcul de rulote.

— Esperanza?

— Da, ei.

Auzindu-l pe Doil recunoscând că omorâse paisprezece oameni, Ainslie era convins că acest număr îi includea pe Clarence şi pe Florentina Esperanza, ucişi acum şaptesprezece ani în parcul de rulote Happy Haven, din West Dade. Fiind minor, Doil n-a fost niciodată pus sub acuzare, cu toate că probe recente l-au dovedit a fi vinovat, aşa cum tocmai se declarase. Şi totuşi, dacă cei doi Ikei erau incluşi într-un caz de crimă de care, din câte ştia Ainslie, Omuciderile din Miami nici nu auziseră vreodată, ceva nu era în regulă cu cifrele.

Mintea lui Ainslie duduia. Ar putea Doil să

recunoască o crimă de care să nu fie vinovat, mai ales acum, când era pe cale să moară? De neconceput. Aşa că, dacă-i ucisese pe cei doi Ikei şi admitea un total de paisprezece crime, rămâneau două victime în plus. Dar toată lumea, poliţia, procurorii statali, televiziunea, publicul, era convinsă că Doil comisese paisprezece crime: cuplurile Esperanza, Frost, Larsen, Hennenfeld, Urbina, Ernst şi Tempone. Dacă Doil spunea adevărul, celelalte crime fuseseră comise de altcineva? Iar dacă era aşa, care erau acelea?

Inevitabil, Ainslie îşi aminti de propriul său instinct, când îi spusese sergentului Brewmaster că uciderea celor doi Ernst s-ar putea să nu fie opera aceluiaşi criminal în serie pe care-l căutau. Dar, pe moment, alungă acest gând; nu era momentul să se lanseze în teorii personale. Mai înainte, colegii săi îl contraziseseră cu toţii şi el nu contestase această viziune de consens. Însă acum, reprezentând întrucâtva punctul de vedere al tuturor inclusiv al său, trebuia să scoată adevărul de la Doil.

Ainslie aruncă o privire spre ceas. Ce puţin timp mai avea! Mai puţin de o jumătate de oră până la execuţia lui Doil şi-l vor lua mai devreme de-atât… Se încrâncenă, la fel şi vocea, pentru a-l strânge tare cu uşa pe Doil, amintindu-şi de cuvintele părintelui O'Brien: „Elroy era un mincinos patologic. Minţea şi când nu avea de ce.“

Ainslie oricum nu dorise să-şi asume un rol de preot; acum era vremea s-o lase baltă.

— Chestia cu Ikei şi Esperanza este una de rahat, îl luă el în râs. De ce te-aş crede? Unde-s dovezile?

Doil căzu o clipă pe gânduri.

— În rulota celor doi Esperanza cred că am pierdut o clemă din aur, pentru ţinut bani. Avea gravat un HB pe ea. Am luat-o într-o tâlhărie, cu două luni înainte să-i dobor pe ăştia doi. Am pierdut-o când am şters-o de-acolo.

— Iar cei din Tampa? Ce dovadă există acolo?

Doil zâmbi tâmp.

— În apropierea locuinţei Ikei există un cimitir. A trebuit să scap de cuţitul pe care l-am folosit, aşa că l-am

ascuns într-un mormânt. Ştii ce era pe piatră? Un nume de familie la fel ca al meu. L-am văzut şi-am ştiut c-o să-mi amintesc asta dacă aş vrea să recuperez afurisitul ăla de cuţit, dar n-am mai făcut-o.

— Ai îngropat cuţitul într-un mormânt? Cât de adânc?

— Nu, nu l-am îngropat adânc.

— De ce-ai omorât întotdeauna numai bătrâni?

— Au trăit bine prea multă vreme, erau plini de păcate, părinte. Am făcut-o pentru Dumnezeu. Întâi am stat cu ochii pe ei. Toţi erau nişte bogătani.

Ainslie nu comentă nimic. Totul avea la fel de multă sau de puţină noimă ca şi mintea tulburată a lui Doil. Dar cât de mult adevăr era în tot ceea ce spunea el chiar şi acum? Cu siguranţă, ceva, ceva tot era, dar Ainslie nu credea povestea cu acel cuţit din mormânt; probabil şi cea cu clema de bani era tot aşa. Şi mai rămânea problema cifrelor. Trecu la subiect.

— I-ai ucis pe domnul şi doamna Frost, la Royal Colonial Hotel?

Doil dădu din cap de mai multe ori.

— Ai dat din cap. Dacă asta a însemnat „da”, te rog spune-o tare.

Doil îi aruncă lui Ainslie o privire cruntă.

— Ai vreun aparat pornit, aşa-i?

Iritat că se dăduse de gol, Ainslie răspunse:

— Da.

— Nu contează. Da, i-am făcut şi pe ăia.

La menţionarea magnetofonului, Ainslie privise spre locotenentul Hambrick, care însă dăduse din umeri. Ainslie continuă.

— Vreau să te întreb şi despre alte nume.

— OK.

Ainslie citi lista: Larsen, Hennenfeld, Urbina. În fiecare caz, răspunsul fu „da”, Doil admise că-i omorâse pe toţi.

— Consilierul şi doamna Ernst.

— Nu, nu m-am atins de ei, asta-i…

Nelăsându-l să termine, Ainslie zise răstit:

— Stai!

Apoi continuă, vorbind conform punctului de vedere consensual pe care-l reprezenta:

— Elroy, de data asta, pentru ceea ce se va întâmpla în curând, trebuie să spui adevărul. Cei doi Ernst au fost ucişi în acelaşi fel ca şi toţi ceilalţi. Şi ştiai de Bay Point, unde locuiau. Ai fost acolo când ai lucrat pentru Suarez Motors; cunoşteai sistemul de securitate şi ştiai cum să intri. Iar la o zi după omoruri, ţi-ai părăsit slujba de la Suarez şi nu te-ai mai întors, nici măcar ca să-ţi iei cecul.

Vocea lui Doil era agitată:

— Asta pen'că am auzit de crime, m-am uitat la afurisitu' ăla de televizor şi mi-am zis că, din cauza lor, s-ar putea să se creadă că eu am fost. Dar n-am fost eu. Părinte, jur! Pentru asta vreau iertare. N-am făcut-o eu!

Ainslie insistă:

— Sau e aşa pentru că tu crezi că Ernst erau oameni importanţi şi…

Doil i-o reteză, urlând, cu faţa congestionată:

— Nu! Nu! Nu! Pe dracu', nu-i adevărat! I-am făcut pe ăilalţi, dar nu vreau să mor învinovăţit şi pentru ce n-am făcut niciodată.

Era o minciună sau adevărul?

La prima vedere, Doil era convingător, îşi zise Ainslie, însă era ca şi cum ai fi dat cu banul pentru a primi un răspuns.

Insistă:

— Hai să mai lămurim ceva. Recunoşti că i-ai omorât pe Tempone?

— Da, da. Am făcut-o.

Pe tot parcursul procesului său, în pofida dovezilor copleşitoare împotriva sa, Doil insistase că era nevinovat.

— Îţi pare rău pentru aceste toate paisprezece crime pe care le-ai recunoscut?

— Să-i ia dracu' pe toţi! Nu-mi pasă nici de-al naibii Dacă tot vrei să ştii, mi-a plăcut să-i rad pe toţi! Iartă-mă doar pentru celelalte, pe care nu le-am săvârşit eu.

Cerinţa lui nu avea niciun sens, iar Ainslie se întrebă

dacă nu cumva, de fapt, Doil ar fi trebuit să fie declarat bolnav mintal înainte de procesul său. Încă încercând să pună lucrurile cap la cap, Ainslie spuse:

— Dacă nu i-ai omorât tu pe domnul şi pe doamna Ernst, aşa cum pretinzi, atunci n-ai nevoie de iertare. În orice caz, fără remuşcare şi penitenţă pentru tot ce-ai făcut, niciun preot nu-ţi poate da dezlegare de păcate, în plus eu nu sunt preot.

Chiar înainte ca aceste cuvinte să se încheie, ochii lui Doil deja implorau. Când începu să vorbească, vocea lui era sugrumată de spaimă.

— Am să mor! Fă ceva pentru mine! Ajută-mă cumva!

Locotenentul Hambrick reacţionă primul. Tânărul ofiţer de culoare din corpul de pază al închisorii i se adresă lui Ainslie.

— Au rămas mai puţin de cinci minute. Indiferent ce aveai sau ce ai de gând să faci, nu mai contează. Ştii destule ca să faci ceva pentru el. Lasă-ţi mândria aia blestemată în traistă şi fă-o!

Ce om bun era Hambrick, îşi spuse Ainslie. De asemenea, mai hotărî că, adevărată sau nu, nimic nu l-ar fi putut convinge pe Doil să-şi schimbe povestea, îşi zgândări memoria, apoi zise:

— Repetă după mine: „Tată, mă las în mâinile Tale; fă cu mine ce voieşti Tu."

Doil întinse mâinile pe cât îi permiteau cătuşele legate de centură. Ainslie înaintă, iar Doil îşi lăsă mâinile într-ale lui. Doil repetă cuvintele limpede, ochi în ochi cu Ainslie.

Ainslie continuă:

— „Orice-ai face, îţi mulţumesc: sunt pregătit pentru tot, accept totul."

Era Rugăciunea de Ispăşire a lui Foucauld, lăsată pentru toţi păcătoşii de aristocratul francez Charles-Eugene de Foucauld, cândva soldat, apoi preot umil, amintit pentru viaţa lui de meditaţii şi rugăciune în deşertul Sahara. Ainslie nădăjduia că propria lui aducere-aminte rezista. O spuse rând după rând.

— „Fă ca numai Tu să fii în mine şi în toate creaturile Tale. Nu doresc mai mult decât atât, Oh, Doamne, în mâinile Tale-mi încredinţez sufletul.“

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Apoi Hambrick anunţă:

— E vremea.

Lui Ainslie îi zise:

— Domnul Bethel aşteaptă afară. Te va duce pe locul tău de martor. Haideţi cu toţii să ne punem rapid în mişcare.

Doi dintre gardieni îl şi ridicaseră pe Elroy Doil în picioare. Straniu de calm, în comparaţie cu starea lui de acum câteva momente, se lăsa dus, păşind împiedicat spre uşă, cu picioarele înlănţuite. Ainslie îl preceda pe Doil. Un gardian care aştepta afară şi pe al cărui ecuson scria BETHEL, zise:

— Pe aici, domnule.

Acum se mişcau în pas alert, străbătând drumul pe care venise Ainslie, prin coridoarele de beton, apoi dând ocol locului execuţiei şi oprindu-se la uşa din oţel gros. Un sergent aflat lângă ea ridică o planşetă cu clamă.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Ainslie, Malcolm.

Sergentul îi bifă numele pe listă.

— Sunteţi ultimul. V-am păstrat un loc fierbinte.

Bethel rosti din spatele lui:

Îl faci pe om să nu se simtă în largul său, sergent. Nu-i chiar locul fierbinte, domnule Ainslie.

— Nu, nu-i acela, se învoi sergentul. E rezervat pentru Doil, dar ne-a spus să vă dăm un loc cu o privelişte ca lumea.

Îi adresă lui Ainslie o privire curioasă.

— A mai spus şi că sunteţi îngerul răzbunător al Domnului. E adevărat?

— Am dat o mână de ajutor la condamnarea lui, aşa că s-ar putea să fie aşa cum consideră el.

Lui Ainslie nu-i plăcea discuţia, dar presupunea că dacă lucrai în acest loc sinistru câte-o mică glumă era necesară din când în când. Sergentul deschise uşa; Ainslie

îl urmă înăuntru. Scena de dinaintea lui, cu unele mici diferenţe, era aceeaşi ca şi acum trei ani. Se aflau în partea din spate a boxei martorilor şi imediat în faţa lor erau aşezate cinci rânduri de scaune pliante, majoritatea deja ocupate. Ainslie ştia că vor fi doisprezece martori oficiali, pe care-i remarcase imediat după sosirea sa aici, cam acelaşi număr din partea presei şi poate câţiva vizitatori speciali, aprobaţi de guvernatorul statului.

Boxa martorilor era înconjurată pe trei laturi de o prelungire a geamului de sticlă blindată şi antifonică. Vizibilă prin sticlă, direct în faţă, era camera de execuţii, principalul articol de acolo fiind scaunul electric, făcut din lemn solid de stejar, cu numai trei picioare descris cândva ca „dând înapoi ca un cal nărăvaş”. Scaunul, construit de deţinuţi în 1924, după ce modul legal de execuţie din Florida se schimbase din spânzurare în electrocutare, era fixat cu şuruburi de podea. Avea o spetează înaltă şi o tăblie lată căptuşită cu un strat gros de cauciuc. Doi stâlpi din lemn, verticali, formau un reazem pentru cap. Şase curele late din piele erau pregătite pentru legarea condamnatului atât de strâns, încât nicio mişcare nu mai era posibilă. La un metru şi jumătate de scaun se afla cabina călăului, o incintă separată prin pereţi cu o deschizătură dreptunghiulară, pentru a-i permite călăului să vadă ce se întâmpla. În acest moment, el se afla deja acolo purtând cagulă şi robă, identitatea acestuia fiind ţinută secretă. În momentul când va primi un semnal din exterior, călăul va răsuci un comutator roşu din cabină, trimiţând un şoc electric de două mii de volţi în scaun şi în ocupantul lui.

În camera de execuţie câteva personaje se fâţâiau fără rost. Un ofiţer de poliţie îşi studia ceasul, comparând ora cu cea afişată de un ceas mare de perete, cu minutar. Orologiul arăta ora 6:53.

În boxa martorilor, zumzetul vag al conversaţiilor încetă, majoritatea celor adunaţi acolo urmărind curioşi cum gardianul-sergent îl conducea pe Ainslie pe rândul din faţă, arătându-i un scaun gol, aflat în centru.

— Acela-i pentru dumneavoastră.

Ainslie observase deja că Cynthia Ernst era aşezată pe scaunul din stânga sa, însă ea nu-l văzuse şi nici nu se uita spre el, ţinându-şi privirile aţintite înainte. Uitându-se mai departe, Ainslie fu uimit să-l vadă pe Patrick Jensen, care-l remarcă şi schiţă un zâmbet vag.

Dintr-odată, camera de execuţie se însufleţi. Cinci dintre bărbaţii care aşteptaseră în încăpere formară un şir. Un locotenent dintre gardieni, care era la comandă, se aşeză în faţă; în urma sa erau doi gardieni, un medic cu o gentuţă medicală, din piele, şi un avocat de la biroul procurorului statal. Electricianul închisorii, înconjurat de cabluri groase şi grele, care vor fi conectate cat de curând, se afla în spatele scaunului. Un gardian rosti cu glas tare în boxa martorilor:

— Linişte, vă rog! Nu mai vorbiţi.

Conversaţia purtată până atunci, încetă cu desăvârşire.

Peste câteva clipe se deschise o uşă laterală a camerei de execuţie şi intră un bărbat înalt, cu trăsături severe şi păr cărunt, tuns foarte scurt. Ainslie îl recunoscu drept directorul închisorii, Stuart Foxx. Imediat în urma directorului apăru Elroy Doil, holbându-se fix la podea, de parcă n-ar fi vrut să vadă ceea ce ştia că se află înaintea lui. Ainslie observă că Patrick Jensen se întinsese şi-i ţinea mâna Cynthiei. Era de presupus că o consola pentru uciderea părinţilor ei.

Privirile-i reveniră asupra lui Doil, iar Ainslie îşi reaminti diferenţa dintre personajul cândva robust şi creatura jalnică şi tremurătoare de acum. Doil era încă îngreunat de lanţurile de la picioare, care-i permiteau să facă doar paşi mici şi împiedicaţi. De fiecare parte avea câte-un gardian al închisorii, iar un al treilea mergea în spatele său. Fiecare din mâinile lui Doil era legată de cea a gardianului printr-o „gheară de fier”, un dispozitiv format dintr-o singură cătuşă, cu o bară orizontală care-i permitea fiecărui gardian să-i controleze total câte-o mână, astfel că orice fel de rezistenţă era imposibilă.

Doil purta o cămaşă albă, curată şi pantaloni negri. Pentru înmormântare, va fi îmbrăcat cu un sacou asortat cu pantalonii. Craniul său ras lucea acolo unde, cu câteva momente mai devreme, îi fusese aplicat un gel conductor de electricitate. Mica procesiune străbătuse ceea ce era cunoscut drept „coridorul morţii” şi trecea prin două uşi blindate, iar Doil, când se va decide să ridice ochii, va vedea un scaun electric pentru prima dată în viaţa lui, precum şi publicul adunat să-l vadă murind.

În cele din urmă o făcu, iar la vederea scaunului ochii i se căscară, iar faţa-i încremeni de groază. Se opri brusc, ferindu-şi capul şi trupul ca şi cum ar fi vrut s-o rupă la fugă, dar a fost un gest de-o clipă. Gardienii de ambele părţi răsuciră imediat ghearele de oţel, făcându-l pe Doil să scâncească de durere. Toţi trei gardienii se adunară lângă el împingându-l spre scaunul electric şi, în timp ce el se zbătea în van, îl ridicară pentru a-l pune în el. În toată neajutorarea lui, Doil privea intens spre telefonul roşu de pe perete, în dreapta scaunului electric. Aşa cum ştia fiecare deţinut condamnat la moarte, acesta reprezenta singura lor şansă de graţiere din partea guvernatorului statului. Doil se holbă la telefon de parcă l-ar fi implorat să sune.

Deodată, se întoarse spre sticla care-l despărţea de boxa martorilor şi începu să urle isteric. Dar pentru că sticla era izolată fonic, Ainslie şi ceilalţi nu puteau auzi nimic. Ei priviră, pur şi simplu, cum faţa lui Doil se schimonosea de furie.

Probabil că bate câmpii despre Apocalipsă, îşi spuse Ainslie sumbru. Înainte, sunetele din camera de execuţie erau transmise în boxa martorilor prin intermediul microfoanelor şi difuzoarelor. Acum, tot ce mai auzeau martorii era glasul directorului citind condamnarea la moarte, invitaţia făcută condamnatului să spună ultimele cuvinte, dacă voia şi scurta declaraţie care urmă.

Apoi, pentru o clipă, Doil se opri şi cercetă feţele celor din boxa martorilor, făcându-i pe unii să se foiască intimidaţi. Când privirile sale se opriră asupra lui Ainslie,

expresia lui Doil deveni una rugătoare, buzele sale formând cuvinte pe care el le înţelese: „Ajută-mă! Ajută-mă!”

Ainslie simţi broboane de transpiraţie spărgându-i-se pe frunte. Ce fac eu aici? se întrebă el. Nu vreau să fiu amestecat în aşa ceva. Indiferent ce-a făcut, nu e bine să omori pe cineva în acest fel. Însă nu existau niciun fel de mijloace de acţiune. Într-o manieră cât se putea de bizară, Ainslie şi ceilalţi aflaţi aici cu el erau şi ei deţinuţi, până când se termina execuţia lui Doil. Apoi, când unul dintre gardienii din camera de execuţie se deplasă, blocând perspectiva lui Doil, Ainslie simţi un val de uşurare, amintindu-şi că Doil tocmai mărturisise comiterea a paisprezece crime sinistre şi dezmembrări de trupuri. Pentru o clipă îşi dădu seama că şi el căzuse în aceeaşi capcană a distorsionărilor, ca şi protestatarii siropoşi din faţa închisorii, cărora le păsa de criminal şi uitau de victimele lui, ucise în stil barbar. Totuşi, dacă venea vorba despre cruzime, îşi spuse Ainslie, aceste ultime minute erau poate cele mai atroce. Nu conta cât de repede operau angajaţii închisorii, procedurile finale luau cu toate timp. În primul rând, Doil fu aşezat în scaun de gardienii care-l încadrau, fiind ţinut acolo în vreme ce i se strângea peste piept o curea lată; acum, orice-ar fi făcut, nu-şi mai putea mişca trupul. După aceea, picioarele îi fură imobilizate şi prinse de nişte bucăţi de lemn în formă de T, apoi legate cu curelele pentru glezne, pentru ca niciunul dintre picioare să nu poată fi mişcat. I se mai aplică gel conductiv, de data asta pe porţiunile rase anterior pe piciorul drept; după aceea, un covoraş din piele, căptuşit cu plumb, a fost plasat în jurul piciorului, la zece centimetri deasupra gleznei, fiind strâns uşor. Între timp, curelele rămase au fost asigurate şi strânse, chiar şi cea de la bărbie, care ţinea capul lui Doil nemişcat, sprijinit de doi stâlpi de lemn, aflaţi în dosul scaunului. Calota din piele maro, semănând cu un vechi coif de vikingi, cu o placă conductivă din bronz pe dinăuntru, a fost aşezată deasupra scaunului electric precum o sabie a lui Damocles, gata să

fie coborâtă.

Ainslie se întrebă dacă execuţia cu scaunul electric era chiar atât de sălbatică şi barbară pe cât pretindea atât de multă lume. Din ceea ce vedea acum, se părea că aşa va fi, mai mult ca sigur, şi mai erau şi alte elemente care susţineau această convingere. Ştia un caz petrecut cu mai bine de zece ani în urmă…

La data de 4 mai 1990, în Penitenciarul Statal din Florida, Josef Tafero, un deţinut condamnat la moarte pentru uciderea a doi poliţişti, a primit un şoc iniţial de două mii de volţi. Au izbucnit imediat flăcări şi fum când capul şi buretele, presupus umed, de sub calota din piele, au luat foc. Călăul a întrerupt imediat curentul. Apoi, timp de patru minute, curentul a fost pornit şi oprit de mai multe ori, şi de fiecare dată şi mai multe flăcări şi fum au izbucnit de sub masca neagră care acoperea faţa lui Tafero. În tot acest timp Tafero a continuat să respire şi să dea încet din cap până când, în final, după alte trei vârfuri de voltaj, a fost declarat mort. Martorii au fost scârbiţi; unul a leşinat. Într-o declaraţie oficială ulterioară s-a admis că „a fost o defecţiune în legăturile pentru cap”. O altă declaraţie susţinea că Tafero „şi-a pierdut cunoştinţa în momentul în care l-a atins curentul”, cu toate că puţini martori au şi crezut asta.

Unii oameni, îşi aminti Ainslie, argumentau că execuţia trebuia să fie barbară, ţinând cont de natura crimei care a precedat-o. Camera de gazare, încă folosită în Statele Unite, ucidea condamnatul prin asfixierea cu gaz cianhidric, iar martorii oculari afirmă că este o moarte adesea îngrozitoare şi lentă. Pare să existe un consens că moartea prin injecţie letală era mai omenoasă, dar nu şi în cazul foştilor dependenţi de droguri, cu venele ascunse; găsirea unei vene pentru administrarea dozei putea dura şi o oră. Un glonţ în cap, aşa cum se proceda în China, era, probabil, moartea cea mai rapidă dintre toate, însă tortura de dinainte şi degradarea umană erau, fără îndoială, cele mai sălbatice din lume.

Va adopta Florida o altă formă de execuţie, poate

chiar injecţia letală? îşi dădu Ainslie cu presupusul. Părea improbabil, ţinând cont de reacţia publicului faţă de crime şi de nemulţumirea generalizată că, din cauza delincvenţilor, The Sunshine State16 ajunsese să aibă o proastă reputaţie pe plan internaţional şi asta-i gonea pe turişti, atât de vitali pentru bunăstarea Floridei.

Cât despre propriile sale simţăminte despre pedeapsa capitală, el i se opusese, ca preot, şi era împotriva ei şi acum, dar din motive diferite. Cândva, crezuse că toată suflarea omenească era de inspiraţie divină. Acum nu mai credea. În prezent, era convins că moartea prin intermediul judiciarului îi degrada moral pe cei care o administrau, inclusiv publicul, în numele căruia erau înfăptuite aceste execuţii. De asemenea, indiferent de metodă, moartea era o uşurare; o viaţă petrecută în închisoare, fără şansa unei eliberări condiţionate, era de departe o pedeapsă şi mai grea.

Firul gândurilor lui Ainslie fu întrerupt de vocea directorului închisorii, de data asta transmisă în boxa privitorilor, în timp ce citea condamnarea la moarte, încadrată într-un chenar negru.

— Întrucât… Elroy Selby Doil a fost condamnat pentru delictul de crimă de gradul unu şi deoarece a fost condamnat pentru pomenita crimă să sufere durerile morţii prin electrocutare, prin traversarea trupului său de curentul electric până la moartea sa… dumneavoastră, numitul director al Penitenciarului Statal de Maximă Securitate sau un adjunct desemnat de dumneavoastră, veţi asista la execuţie… în prezenţa unui juriu alcătuit din doisprezece cetăţeni respectabili, care vor fi solicitaţi să fie prezenţi şi să ia parte la aceasta; şi veţi cere prezenţa unui medic practicant competent… Prin urmare, nu daţi greş, periclitându-vă…

Documentul era lung, încărcat cu termeni legali pompoşi, iar trăncăneala directorului continuă. Când termină, un gardian al închisorii ridică microfonul în faţa lui Doil, iar directorul întrebă:

— Ai de făcut vreo ultimă declaraţie?

Doil încercă să se răsucească, însă era legat prea strâns. Când vorbi, avea vocea sugrumată.

— Niciodată n-am…

Apoi bolborosi, încercând în van să-şi mişte capul, reuşind să rostească doar un „Duceţi-vă naibii!” înăbuşit.

Microfonul fu dus de acolo. Imediat, procedurile de pre-execuţie fură reluate, iar Ainslie îşi dori, din nou, să nu privească, însă totul avea ceva hipnotic; unii dintre martori îşi întoarseră privirile în altă parte.

Un opritor de limbă fu îndesat între dinţii lui Doil, aşa că nu mai putea nici vorbi. Electricianul închisorii, aflat lângă scaun, îşi băgă mâna într-o găleată de cinci galoane17 care conţinea o soluţie puternic salină şi scoase de acolo placa de contact din cupru şi un burete natural. Le introduse pe amândouă în calota de piele de deasupra capului ras al lui Doil. Placa de contact avea o conductibilitate electrică perfectă; buretele îmbibat în apă sărată, de asemenea bun conductor de electricitate, era menit să împiedice arderea scalpului său şi răspândirea duhorii greţoase de carne prăjită, care-i oripilase în trecut pe martorii la execuţii. De cele mai multe ori, buretele-şi făcea treaba, însă, uneori, cum fusese cazul execuţiei lui Tafero, nu.

Calota morţii fu coborâtă pe capul lui Doil şi legată bine. În partea din faţă, o clapă lată din piele neagră servea drept mască, astfel că figura lui Doil nu mai putea fi văzută.

Ainslie simţi cum un val colectiv de uşurare străbătea rândurile celor din jurul său. Devenise mai uşor, se întrebă el, să vezi victima acum că devenise anonimă? Dar nu suficient de anonimă pentru Cynthia, aflată în scaunul de lângă el. Ainslie observă că Cynthia şi Patrick Jensen se ţineau atât de strâns de mână, încât nodurile pumnilor ei erau albe. Trebuie că-l ura din tot sufletul pe Doil, îşi zise, şi într-un fel putea înţelege de ce venise ea aici, cu toate că se îndoia că privindu-l pe Doil cum moare îi va ostoi durerea. Şi oare n-ar trebui să-i spună, se întrebă, că deşi Doil mărturisise paisprezece crime, negase că-i ucisese pe

Gustav şi Eleanor Ernst? Ceva ce şi Ainslie însuşi considera că s-ar putea să fie adevărat. Poate că-i datora această informaţie Cynthiei, fie şi numai pentru că era fost ofiţer de poliţie şi colegă. Nu era sigur.

Pe podeaua camerei de execuţie, tot ceea ce mai rămăsese era conexiunea a două cabluri groase de alimentare cu electricitate, unul legat de calota morţii, celălalt de covoraşul de piele şi plumb înfăşurat pe piciorul drept al lui Doil. Amândouă fură ataşate repede şi fixate cu ajutorul unor piuliţe-fluture masive. Imediat, gardienii şi electricianul se dădură înapoi, îndepărtându-se de scaun, dar asigurându-se că nu blocau perspectiva directorului.

În boxa martorilor, unii dintre oamenii de presă îşi luau notiţe. O femeie, dintre martori, se făcuse albă la faţă şi-şi ţinu o mână la gură, ca şi cum i-ar fi venit rău. Un bărbat clătina din cap, vizibil îngrozit de ceea ce vedea. Ştiind cât era de aprigă lupta pentru locuri în sală, Ainslie se întrebă ce-i motiva pe oameni să vină aici. Presupunea că era vorba de fascinaţia universală pentru moarte, în toate formele ei.

Ainslie reveni cu privirile asupra directorului, care făcuse sul condamnarea la moarte, iar acum o ţinea în mâna dreaptă, ca pe un baston. Privi spre cabina călăului de unde, prin deschizătura dreptunghiulară, se holbau o pereche de ochi. Cu un singur gest, directorul lăsă jos condamnarea făcută sul şi dădu din cap. Ochii dispărură. O clipă mai târziu, o zguduitură surdă se reverberă prin camera de execuţie când comutatorul roşu fu apăsat şi disjunctoarele grele intrară în funcţiune. Chiar şi în boxa martorilor, unde microfoanele şi difuzoarele fuseseră întrerupte, se auzi o bufnitură uşoară. Simultan, toate luminile pâlpâiră.

Trupul lui Doil se convulsionă, cu toate că efectul iniţial al celor două mii de volţi trecând prin el a fost redus pentru că, aşa cum avea să scrie un reporter a doua zi, Doil era „mai strâns în chingi decât un pilot într-un avion de vânătoare”. Oricum, acelaşi efect se repetă şi în timpul celor două minute de ciclu automat de execuţie, voltajul

scăzând la cinci sute, pentru a fi urcat iar la două mii de volţi, de opt ori în total. La unele execuţii, directorul îi semnala călăului să treacă de sistemul automat de control şi să stopeze curentul, dacă el considera că primul ciclu îşi făcuse treaba. De data asta, el lăsă să se desfăşoare întregul ciclu, iar Ainslie simţi brusc mirosul greţos al cărnii arse, care se strecura în boxa martorilor prin sistemul de aer condiţionat. Alţii din apropiere se strâmbară dezgustaţi.

După ce se stabili că nu mai era niciun pericol, un medic se apropie de scaun, deschise cămaşa lui Doil şi aplică stetoscopul, căutând bătăile inimii. După aproximativ un minut, dădu din cap afirmativ spre director. Doil era mort.

Restul era doar rutină. Firele electrice, curelele şi celelalte legături au fost desfăcute rapid. Trupul lui Doil eliberat, căzu înainte, în braţele gardienilor care aşteptau. Aceştia-l băgară repede într-un sac din cauciuc negru. Sacul fu închis atât de rapid, încât din boxa martorilor a fost imposibil să-ţi dai seama dacă erau sau nu arsuri pe trup. Apoi, rămăşiţele pământeşti ale lui Doil, urcate pe o targă pe roţi, dispărură pe acelaşi coridor pe care intrase viu cu doar câteva minute înainte.

În acel moment, majoritatea privitorilor erau deja în picioare, pregătindu-se de plecare. Fără să mai aştepte, Ainslie se întoarse spre Cynthia şi-i zise încet:

— Doamnă consilier, cred că ar trebui să vă spun că, doar cu puţin înainte de execuţia sa, am discutat cu Doil despre părinţii dumneavoastră. Susţinea…

Într-o clipă, ea se răsuci spre el, cu o expresie neutră.

— Te rog, nu doresc să aud nimic. Am venit aici ca să-l văd cum suferă. Sper că a suferit.

— A suferit, zise Ainslie.

— Atunci, eu sunt mulţumită, sergent.

— Vă înţeleg, doamnă consilier.

Dar ce înţelesese? Luându-se după ceilalţi, Ainslie plecă meditând din boxa martorilor.

Imediat ce ajunse afară, unde se adunaseră martorii,

aşteptând să fie conduşi la ieşirea din închisoare, Jensen se desprinse de grup şi se apropie de Ainslie.

— Mă gândeam să mă prezint. Eu sunt…

— Ştiu cine eşti, zise Ainslie cu răceală. M-am tot întrebat ce cauţi aici?

Scriitorul zâmbi.

— Am o scenă în noul meu roman, despre o execuţie, şi-am vrut să văd una cu ochii mei. Consilierul Ernst a aranjat să pot intra.

În acel moment apăru Hambrick.

— Nu trebuie să aştepţi aici, îi spuse locotenentul lui Ainslie. Dacă vii cu mine, îţi vom înapoia pistolul, apoi te duc la maşină.

Făcându-i lui Jensen un semn grăbit din cap, Ainslie plecă.

— Am văzut cum au pâlpâit luminile, zise Jorge. Şi-atunci mi-am dat seama că Animalul primeşte ceea ce merită.

— A primit, zise Ainslie încet.

Era primul lor dialog de când plecaseră de la închisoare, cu zece minute mai înainte. Jorge conducea alb-albastra poliţiei din Miami şi rezolvase aprobarea de ieşire din complexul penitenciar pe la punctele de control. Pe drum, trecură pe lângă inevitabilul grup de protestatari; câţiva încă mai ţineau lumânări aprinse, dar majoritatea se împrăştia deja. Ainslie rămăsese tăcut.

Fusese foarte profund afectat de procesul sumbru care dusese la moartea lui Doil. Pe de altă parte, era neîndoios că Doil primise ceea ce meritase, iar Ainslie ştia că Doil nu era vinovat doar de cele două crime pentru care fusese acuzat şi condamnat, ci de cel puţin alte douăsprezece. Îşi atinse buzunarul de la costum, unde pusese înregistrarea crucială cu mărturisirea lui Doil. Când şi cum va fi difuzată informaţia înregistrată sau dacă va fi făcută vreodată publică va decide altcineva. Ainslie va preda banda locotenentului Newbold, iar departamentul de poliţie şi procurorul statal îşi vor asuma responsabilitatea ei din acel moment.

— A fost un Animal, începu Jorge.

Ainslie îl întrerupse.

— Nu sunt convins că ar trebui să-i mai spunem Animal. Animalele ucid numai atunci când nu au de ales. Doil a făcut asta din...

Ainslie se opri. De ce omorâse Doil? De plăcere, din cauza pasiunii religioase, porniri incontrolabile? Cu voce tare zise:

— ...motive pe care nu le vom şti niciodată.

Jorge privi într-o parte.

— Mă rog. Ai aflat ceva, sergent? Ceva ce poţi să-mi spui?

Ainslie clătină din cap.

— Prima dată trebuie să discut cu locotenentul.

Se uită la ceas. Era ora 7:50 dimineaţa. Probabil Leo Newbold era încă acasă. Ainslie luă telefonul de pe scaunul de lângă el şi tastă numărul. Newbold răspunse la al doilea apel.

— M-am gândit că eşti tu, zise el, câteva clipe mai târziu. Presupun că s-a terminat.

— Păi, Doil e mort, dar mă îndoiesc foarte tare că s-a terminat.

— Ţi-a spus ceva?

— Suficient cât să ştiu că execuţia a fost justificată.

— De asta eram siguri oricum, dar este o uşurare să ştim că am avut dreptate. Deci, a făcut mărturisiri?

Ainslie ezită.

— Am destule de raportat, domnule. Dar nu dorim ca informaţiile să fie transmise în acest fel.

— Ai dreptate, încuviinţă locotenentul. Ar trebui să fim cu toţii la fel de prudenţi. OK, atunci nu la telefon.

— Dacă o să am timp, îi spuse Ainslie, am să vă sun din Jacksonville.

— De-abia aştept. Ai grijă, Malcolm.

Ainslie închise telefonul mobil.

— O să ai timp berechet, aeroportul se află la numai nouăzeci şi şase de kilometri, îl informă Jorge. Poate că avem suficient timp şi pentru un mic dejun.

Ainslie se strâmbă.

— Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să mănânc.

— Ştiu că nu-mi poţi spune tot, dar cred că Doil trebuie să-ţi fi mărturisit cel puţin o crimă.

— Da.

— Te-a tratat ca pe un preot?

— Aşa a vrut. Şi cred că, într-o anumită măsură, i-am şi permis.

Jorge întrebă în şoaptă:

— Crezi că Doil este în cer acum? Sau există vreun loc înspăimântător, numit iad, controlat de Satana?

Ainslie chicoti şi întrebă:

— De ce, ţi-e teamă?

— Nu, voiam doar să aud părerea ta, dacă există rai şi iad?

Nu-ţi abandonezi cu totul trecutul, chibzui Ainslie, iar el nu era niciodată sigur cum să răspundă onest la asta. Acum, întorcându-se spre Jorge, zise:

— Nu, nu mai cred în rai şi n-am crezut niciodată în iad.

— Dar cum e cu Satana?

— Diavolul e un personaj la fel de fictiv ca şi Mickey Mouse, născocit ca un personaj al Vechiului Testament. În Iov, este destul de inofensiv, apoi în secolul doi î.Hr. a fost demonizat de o sectă iudaică extremistă, aşa-numiţii esenieni. Las-o baltă.

Ani buni după ce părăsise biserica, Malcolm Ainslie nu fusese prea dispus să discute despre convingerile sale, necredinţele şi sofismele religioase, cu toate că, uneori, era consultat ca expert datorită cărţii sale despre religiile comparative. „Credinţele în evoluţie ale Civilizaţiei” era încă citită destul de intens, i se spunea din când în când. Ulterior, devenise mai deschis şi mai onest în privinţa religiei, iar acum îl avea pe Jorge, care – era limpede – căuta îndrumare.

Erau deja departe de Raiford şi se găseau în câmp deschis, lăsând în urmă mohoreala din închisoare şi

oraşele-dormitor din apropierea ei. Soarele strălucea puternic, era începutul unei zile frumoase. Direct înainte era o autostradă cu patru benzi, Interstate 10, pe care se vor înscrie pentru a ajunge la Jacksonville, de unde Ainslie va lua avionul. Deja se gândea cu bucurie la reîntâlnirea sa cu Karen şi cu Jason şi la sărbătoarea de familie.

— Te superi dacă te mai întreb ceva? zise Jorge.

— Dă-i drumul.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ai ajuns preot, în primul şi în primul rând?

— Niciodată nu m-am gândit să devin preot, spuse el. A fost ceva ce-a vrut fratele meu mai mare. Apoi el a fost împuşcat şi omorât.

— Îmi pare rău.

Jorge era uluit.

— Vrei să spui că a fost ucis?

— Aşa zice legea. Cu toate că glonţul care l-a ucis era destinat altcuiva.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a petrecut într-un orăşel la nord de Philadelphia. Acolo am copilărit noi, Gregory şi cu mine…

New Berlinville era un mic târg înglobat pe la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Avea mai multe oţelării şi uzine pentru producţia de articole din fier, dar şi mine cu minereu de fier. Combinaţia oferea de lucru aproape tuturor locuitorilor, între care şi lui Idris Ainslie, tatăl lui Gregory şi Malcolm, miner. Oricum, a murit pe când băieţii erau încă bebeluşi. Gregory era doar cu un an mai mare decât Malcolm şi întotdeauna erau foarte apropiaţi. Gregory, dezvoltat pentru vârsta lui, şi-a asumat datoria de a-l proteja pe fratele său mai mic. Victoria, mama lor, nu s-a mai recăsătorit după moartea lui Idris şi şi-a crescut singură cei doi fii. A făcut tot felul de munci necalificate, venitul ei fiind suplimentat de o mică rentă moştenită de la părinţii ei, petrecându-şi tot timpul împreună cu Gregory şi cu Malcolm. Copiii erau viaţa ei şi la rândul lor şi ei o iubeau.

Victoria Ainslie era o mamă bună, o femeie virtuoasă

şi catolică devotată. Pe măsură ce trecea timpul, cea mai fierbinte dorinţă a ei fu aceea ca unul dintre fiii săi să se facă preot şi, pentru faptul că Gregory era cel mai mare şi îşi dorea acest lucru, el fu cel desemnat pentru asta. La opt ani, Gregory era băiat de altar la biserica St Columkill, la fel ca şi prietenul său cel mai apropiat, Russell Sheldon. În anumite privinţe, Gregory şi Russell constituiau o combinaţie neplăcută şi contrastantă. Gregory, pe măsură ce creştea, era înalt şi bine făcut, un blond chipeş, cu o fire caldă şi deschisă; de asemenea, era şi devotat bisericii, mai ales ritualurilor şi spectacolului ei. Russell era scund şi solid ca un buldozer, cu înclinaţie spre ştrengării şi farse. Odată a pus vopsea de păr în sticla de şampon a lui Gregory, transformându-l temporar în brunet. Cu altă ocazie, a publicat un anunţ în ziarul local, oferind spre vânzare noua şi preţioasa bicicletă a lui Malcolm. De asemenea, a plasat fotografii cu iepuraşii din Playboy în camerele lui Gregory şi a lui Malcolm, pentru a fi găsite de mama lor.

Tatăl lui Russell era poliţist-detectiv în cadrul departamentului şerifului din Berks County, iar mama sa profesoară. La un an după ce Gregory şi Russell deveniseră băieţi de altar, Malcolm a fost recrutat şi el, iar în decursul anilor, cei trei deveniră nedespărţiţi. Şi tot aşa cum Gregory şi Russell aveau firi diferite, la fel şi Malcolm. El era un băiat neobişnuit de studios, care nu credea în nimic. „Tu întotdeauna pui întrebări”, îi spusese odată Gregory iritat, dar mai apoi se înmuiase. „Însă în mod sigur primeşti răspunsuri.” Întrebările lui Malcolm, în combinaţie cu hotărârea lui, îl aduceau uneori la comanda grupului, deşi era mai mic decât ceilalţi doi.

În cadrul bisericii, cei trei erau catolici devotaţi, mărturisindu-şi săptămânal micile lor păcate, care constau în marea lor majoritate, în „gânduri indecente, de natură sexuală”. Cei trei băieţi erau buni sportivi şi jucau pentru echipa de fotbal South Webster High, unde tatăl lui Russell, Kermit Sheldon, era antrenor cu jumătate de normă. Apoi, spre sfârşitul celui de-al doilea an fotbalistic

al lor, se ridică asupra lor ceea ce, exprimat în termeni biblici după cum îşi amintea Malcolm Ainslie, era „un norişor înălţându-se din mare precum o mână de bărbat”. Fără ca autorităţile şcolare să fi bănuit măcar, fu procurată o soluţie de canabis şi folosită de câţiva membri proeminenţi ai echipei de fotbal. Nu trecu mult timp şi alţi membri ai echipei aflară de plăcerile marijuanei, de stările de extaz şi curând, inevitabil, întreaga echipă de fotbal fuma canabis. Într-un fel, a fost un preambul al felului în care se va răspândi folosirea cocainei, mai ales în anii ’80 şi ’90.

Russell Sheldon şi fraţii Ainslie erau nişte începători în materie de canabis şi încercară „iarba”, cum îi spuneau jucătorii, numai după ce fuseseră hărţuiţi de coechipierii lor. Malcolm o încercă o singură dată, după care se apucă şi puse nenumărate întrebări despre locul de unde provenea substanţa, ce era, de efectele ei pe termen lung. Răspunsurile îl convinseră că marijuana nu era pentru el şi nici n-o mai folosi vreodată. Totuşi, Russell continuă s-o folosească ocazional, iar Gregory mult mai intens, după ce se convinsese singur că nu era un păcat religios. În primă instanţă, Malcolm era înclinat să ia în discuţie obiceiul tot mai rău al lui Gregory, apoi renunţă, crezând că fratele său se lăsase în voia unui moft care va dispărea curând. A fost o eroare de judecată pe care Malcolm o va regreta pentru tot restul vieţii sale.

Marijuana le parvenea mai mult în „punguţe”, pliculeţe din plastic, conţinând o cantitate mică de canabis, vândute pe cinci dolari în stradă, adică prin South Webster High. Oricum, cantitatea totală consumată de jucătorii de fotbal şi de-acum, de alţi elevi, crescu simţitor, declanşând un trafic şi o concurenţă mai intense. Chiar şi în acele vremuri, bandele de traficanţi de droguri începuseră să prolifereze, iar la început, una dintre aceste bande, Skin Heads, cu cartierul general în Allentown, asigura necesarul elevilor din Berlinville. Apoi, cum cererea se mări şi banii curgeau, banda Krypto-Ricans din zona învecinată, Reading, privea pofticios spre acest teritoriu.

Într-o bună zi, se hotărâră să-l preia ei.

Era în aceeaşi după-amiază când Gregory şi Russell plecaseră de la şcoală îndreptându-se spre o zonă sordidă a oraşului. Cum Gregory mai fusese pe acolo, ştia exact pe unde să meargă. La intrarea unei case abandonate, un bărbat alb, solid, se luă de el.

— Unde te duci, golanule?

— Ai vreo patru pliculeţe cu iarbă?

— Depinde, dacă şi tu ai verzişorii, bărbate.

Gregory scoase o hârtie de douăzeci de dolari pe care celălalt o înşfăcă, adăugând-o unui sul gros de bancnote, scos o clipă din buzunar. Din spate, un alt bărbat veni cu patru pacheţele din plastic, pe care Gregory şi le îndesă sub cămaşă.

Exact în acel moment, o maşină opri la bordură şi trei membri ai bandei Krypto-Ricans ieşiră afară, cu arme în mână. Cei din Skin Heads îi văzuseră pe ceilalţi venind şi băgară şi ei mâna după arme. Câteva clipe mai târziu, în timp ce Gregory şi Russell alergară în stradă pentru a se îndepărta, gloanţele zburau deja. Amândoi goniră din greu până când Russell îşi dădu seama că Gregory nu mai era lângă el. Se uită înapoi. Gregory zăcea la pământ. Violentul schimb de focuri încetase deja, iar membrii ambelor bande spălau putina. La scurt timp după aceea, fură chemaţi poliţia şi paramedicii. Salvarea apăru prima, iar paramedicii constatară repede decesul lui Gregory, ca rezultat al unui singur glonţ, tras în partea din stânga a spatelui.

Din întâmplare, pentru că patrula prin apropiere şi auzise apelul radio al Dispeceratului, detectivul Kermit Sheldon a fost primul poliţist venit la locul faptei. Trăgându-l pe fiul său deoparte, îi zise cu asprime:

— Spune-mi tot, repede. Vreau să zic, absolut tot, exact cum s-a întâmplat.

Russell, încă în stare de şoc şi cu lacrimi în ochi, se conformă, iar la sfârşit adăugă:

— Tată, asta o va ucide pe mama lui Greg, nu doar că a murit el, dar şi marijuana. Nu ştia de asta.

Tatăl lui Russell i-o reteză scurt:

— Unde-i marfa pe care ai cumpărat-o?

— Greg a ascuns-o în cămaşa lui.

— Tu ai ceva?

— Nu.

Kermit Sheldon îl băgă pe Russell în maşina sa oficială, apoi se duse până la cadavrul lui Gregory. Paramedicii terminaseră examinarea lui şi acoperiseră trupul cu un cearşaf. Poliţiştii în uniformă nu sosiseră încă. Detectivul Sheldon se uită de jur împrejur. Ridică cearşaful, căută în interiorul cămăşii lui Gregory şi găsi pacheţelele cu marijuana. Le luă şi le puse în propriul său buzunar. Mai târziu le va arunca în veceu, trăgând apa. Înapoi la maşină, îl instrui pe Russell ce să facă:

— Ascultă-mă şi ascultă-mă bine. Asta-i povestea ta. Voi doi mergeaţi pe stradă, când aţi auzit nişte împuşcături şi v-aţi grăbit să o ştergeţi de acolo. Dacă aţi văzut tipi cu arme, descrie-i. Dar nimic altceva. Ţine-te de povestea asta şi nu te abate de la ea. Ulterior, adăugă tatăl lui Russell, noi doi vom avea o discuţie serioasă de tot, care nu-ţi va plăcea deloc.

Russell urmă întocmai instrucţiunile, acest lucru având drept consecinţă faptul că rapoartele poliţiei şi relatările de presă îl descriseră pe Gregory Ainslie drept o victimă nevinovată a războiului dintre bandele din suburbii. La câteva luni după moartea lui Gregory, glonţul care-l ucisese se dovedi a fi fost tras de pistolul unuia dintre membri bandei Krypto-Ricans, un anume Manny Menendez, zis şi „Mad Dog”. Dar, până atunci, „Mad Dog” murise, fiind ucis într-un alt schimb de focuri, de data asta cu poliţia.

Deloc surprinzător, Russell Sheldon nu mai folosi niciodată marijuana. Oricum, îi mărturisi totul lui Malcolm, care aproape că ghicise adevărata poveste, încrederea pe care o aveau unul în celălalt, precum şi împărtăşirea aceloraşi dureri şi sentimente de vinovăţie, le întăriră prietenia, o legătură care va rezista de-a lungul anilor.

Victoria Ainslie suferi cumplit în urma morţii lui

Gregory. Însă povestea născocită de detectivul Kermit Sheldon îi permise să aibă măcar mângâierea de a crede în nevinovăţia lui Gregory şi, în acelaşi timp, credinţa ei religioasă îi oferi consolare.

— A fost un băiat atât de minunat, încât Dumnezeu l-a vrut la El, le spuse ea prietenelor. Cine sunt eu să pun la îndoială decizia Domnului?

Malcolm era impresionat de ceea ce făcuse tatăl lui Russell, expunându-se unui anume risc, pentru a proteja amintirea lui Gregory, de dragul mamei lor. Nu-i trecuse prin minte că poliţiştii puteau fi personaje binevoitoare în cadrul comunităţii, după cum erau şi apărători ai legii.

La scurt timp după moartea lui Gregory, Victoria îi spuse fiului ei:

— Mă întreb dacă Dumnezeu ştia că Gregory avea de gând să devină preot. Dacă ştia, s-ar putea să nu-l fi luat El.

Malcolm o apucă de mâini.

— Mamă, poate că Dumnezeu ştia că voi urma eu calea lui Gregory, în biserică.

Victoria îl privi surprinsă. Malcolm dădu din cap.

— M-am hotărât să mă duc la Seminarul St Vladimir, împreună cu Russell. Am discutat despre asta. Am să iau eu locul lui Gregory.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

Seminarul din Philadelphia, unde Malcolm Ainslie şi Russell Sheldon deveniră cursanţi pentru următorii şapte ani, era o clădire veche, dar renovată, de pe la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, evocând seninătate şi erudiţie, o atmosferă în care cei doi tineri se simţiră imediat ca acasă. De la bun început, decizia lui Malcolm de a intra într-un ordin religios nu presupuse niciun sacrificiu din partea lui. Era fericit şi calm când se întâmplă asta. Credea, în ordinea importanţei, aşa cum o considera el, în Dumnezeu, în divinitatea lui Iisus şi în biserica catolică, cea care adusese un sistem şi disciplină în aceste convingeri. Doar peste câţiva ani îşi dădu seama că, în calitate de preot hirotonisit, se aştepta de la el să

reorienteze subtil ordinea, pentru ca, la fel ca în Matei, 19:30, „primii vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi”.

Educaţia din seminar, solidă în materie de teologie, era echivalentă cu cea dintr-un colegiu, urmată de încă trei ani de studiu teologic, în urma cărora avu parte de un doctorat. Astfel, după ce absolviseră seminarul la vârsta de douăzeci şi cinci şi, respectiv, douăzeci şi şase de ani, părinţii Malcolm Ainslie şi Russell Sheldon, au fost desemnaţi preoţi parohi asociaţi. Malcolm la biserica St Augustus, din Pottstown, Pennsylvania, iar Russell la Biserica Catolică St Peter, din Reading. Cele două parohii se aflau în aceeaşi arhidioceză şi la numai treizeci şi doi de kilometri distanţă una de alta.

— Bănuiesc că o să ne facem vizite mai tot timpul, zise Malcolm cu veselie, iar Russell încuviinţă, apropierea dintre ei persistând în toţi acei ani de seminar. Dar de fapt, din cauza volumului mare de muncă şi a lipsei de preoţi catolici în întreaga lume, care se va continua şi agrava, întâlnirile lor au fost puţine şi pe fugă. Aşa au stat lucrurile, şi, doar peste câţiva ani, o catastrofă naturală i-a adus din nou împreună.

— Şi cam aşa, îi spuse Ainslie lui Jorge, s-a făcut că am ajuns eu preot.

Câteva minute mai târziu, traversară Jacksonville în alb-albastra lor de Miami. Aeroportul se zărea acum în faţă.

— Şi cum de ai părăsit biserica, devenind poliţai? îl întrebă Jorge.

— Nu-i deloc complicat, îi zise Ainslie. Mi-am pierdut credinţa.

— Dar cum ţi-ai pierdut credinţa? insistă Jorge.

Ainslie râse.

— Asta-i complicat. Şi am un avion de prins.

— Nu cred aşa ceva, spuse Leo Newbold. Ticălosul probabil credea că-i şmecher, lăsând unele piste false, ca să ne stoarcem noi creierii şi să nu ajungem nicăieri.

Locotenentul reacţiona la raportul făcut de Malcolm

Ainslie dintr-o cabină de telefon de pe aeroportul din Jacksonville, potrivit căruia Elroy Doil admisese săvârşirea a paisprezece crime, dar negase că i-ar fi ucis pe consilierul Gustav Ernst şi pe soţia acestuia, Eleanor.

— Există prea multe dovezi împotriva lui Doil, continuă Newbold. Aproape toate elementele de la locul faptei în cazul Ernst se potriveau cu cele din alte crime, şi pentru că am ţinut atâtea informaţii confidenţiale, numai Doil ar fi ştiut atât de mult încât să alcătuiască tot tabloul. Oh, da, ştiu, ai unele dubii, Malcolm şi ţi le respect, însă de astă dată cred că greşeşti.

Pentru o clipă, Ainslie suferi un acces de încăpăţânare.

— Afurisitul de iepure lăsat lângă soţii Ernst nu avea nicio noimă. Nu se potrivea cu niciun simbol al Apocalipsei. Nici acum nu are nicio noimă.

— Dar asta-i tot ce ai, îi reaminti Newbold. Corect?

Ainslie oftă.

— Asta-i tot.

— Păi, când te întorci, cred că ar trebui să verifici celălalt nume pe care ţi l-a dat Doil. Care era?

— Ikei, în Tampa.

— Mda, şi chestia cu Esperanza. Dar să nu-ţi ia prea mult timp, pentru că mai avem două cazuri de „whodunit” aici şi presiunile cresc zilnic. Din punctul meu de vedere, cazul Ernst este închis.

— Şi ce facem cu banda cu înregistrarea lui Doil? S-o trimit prin Fedex din Toronto?

— Nu, adu-o tu înapoi. O să facem copii după ea şi transcrieri, apoi vom decide ce să facem. Dar acum, drum bun împreună cu familia ta, Malcolm. Meriţi totul din plin.

Având o mulţime de timp înaintea lui, Ainslie urcă la bordul cursei Delta spre Atlanta, în drum spre Toronto. Cum cursa nu era atât de aglomerată, se alese cu trei locuri libere la clasa Economy, unde se făcu comod şi se bucură de luxul de a fi singur. În pofida eforturilor sale de a adormi, cuvintele lui Jorge i se tot învârteau prin minte: „Dar cum ţi-ai pierdut credinţa?”

Era imposibil să dea un răspuns simplu, realiză Ainslie, pentru că asta se petrecuse aproape fără să-şi dea seama, deoarece incidentele care s-au succedat, subtil şi de-a lungul timpului, au conspirat să-l îndrepte într-o nouă direcţie. Primul efect s-a făcut simţit pe parcursul studiilor sale de la Seminarul St Vladimir, efectuate împreună cu Russell Sheldon. Malcolm, pe atunci în vârstă de douăzeci şi unu de ani, a fost recrutat de părintele Irwin Pandolfo, un preot-profesor iezuit, să-l ajute în cercetare şi scrierea unei cărţi despre studiul comparativ al religiilor antice şi moderne. Malcolm acceptase, nerăbdător şi astfel, în următorii doi ani, se lăsă înrobit de proiectul volumului şi-şi termină studiile obişnuite. Rezultatul a fost că în momentul când cartea Evoluţia Credinţelor Civilizaţiei era pregătită pentru publicare şi un editor o pândea prin preajmă, era greu de spus cât contribuiseră fiecare la ea, Pandolfo şi Malcolm Ainslie. Pandolfo, un bărbat scund, dar cu un intelect enorm şi simţ al dreptăţii, luă atunci o decizie extraordinară.

— Ai fost cu totul excepţional, Malcolm, aşa că vei avea drepturi de autor egale. Nu admit nicio discuţie. Numele noastre vor avea aceeaşi mărime de literă, însă al meu vine primul. OK?

Malcolm fu atât de copleşit, încât nu putu rosti niciun cuvânt. Cartea le aduse amândurora mult prestigiu, dar îl făcu pe Malcolm, socotit acum un erudit în materie de origine a religiilor, să pună la îndoială aspecte ale singurei religii căreia plănuise să-i dedice întreaga sa viaţă. Îşi aduse aminte de o ocazie când avusese o discuţie cu Russell, cândva, nu cu mult timp înainte de terminarea anilor lor de seminar. După ce consultase nişte notiţe luate la cursuri, Malcolm întrebă:

— Cine-a spus asta, „învăţătura puţină este un lucru periculos”?

— Alexander Pope.

— La fel ar fi putut să spună şi „învăţătura multă este un lucru periculos, mai ales pentru viitorii preoţi.

Nu mai era nevoie să se întrebe ce voia Malcolm să

spună. Porţiuni din studiile lor teologice implicaseră şi istoria Bibliei, atât Vechiul, cat şi Noul Testament. În ultima vreme, mai ales din anii ’30 încoace, istoricii şi teologii descoperiseră despre Biblie lucruri necunoscute până atunci.

De exemplu, Vechiul Testament era socotit încă, de mulţi dintre clerici, drept un text singular şi unificat, dar acum era perceput de către erudiţi drept un amestec dubios de documente separate, provenind din multe surse, în mare parte „împrumutate” de israeliţi, pe atunci o putere neînsemnată, din credinţele religioase ale vecinilor lor străvechi. În general, se acceptă că Vechiul Testament acoperă o perioadă de o mie de ani, cam din 1100 înainte de Era Creştină, la începutul epocii fierului, până după anul 200 în Era Creştină. Istoricii preferau termenii „înainte de Era Comună” şi „Era Comună”, în locul lui înainte de Hristos şi Anno Domini, cu toate că, în ceea ce priveşte numărul anilor, semnificaţia lor este aceeaşi.

După cum glumea Malcolm, „nu trebuie să mai faci convertiri, ca la Fahrenheit şi Celsius”.

Malcolm îi spuse lui Russell:

— Biblia nu-i sfântă, nici „cuvântul Domnului”, aşa cum pretind bigoţii. Cei care cred asta, pur şi simplu nu înţeleg sau poate că nu vor să ştie cum a fost alcătuită Biblia.

— Îţi slăbeşte credinţa vreunul dintre aceste aspecte?

— Nu, pentru că adevărata credinţă nu se construieşte pe Biblie. Izvorăşte din instinctul nostru că tot ce-i în jur nu a apărut printr-o întâmplare, ci a fost un act al lui Dumnezeu, deşi probabil nu al acelui Dumnezeu prezentat în toate bibliile.

Mai luară în discuţie şi altă accepţie din mediul academic, conform căreia nu se ştie să fi existat vreo relatare sau scriere despre Iisus mai devreme de cincizeci de ani de la moartea Sa şi apoi a scris Pavel, în primul capitol din Tesaloniceni, cea mai veche scriere din Noul Testament. Chiar şi cele patru Evanghelii, a lui Marcu fiind prima, au fost scrise ulterior, între anul 70 şi 110 E.C. La

un alt nivel, până în 1943 catolicilor le era interzis, printr-o bulă papală, să se implice în ceea ce era etichetat drept „dovedirea Bibliei”. Însă în acel an Papa Pius al XII-lea a ridicat interdicţia, prin enciclica sa Divino Andante Spiritu, iar cercetătorii catolici erau acum la fel de bine informaţi ca oricare alţii de pe mapamond, fiind în general de acord cu studiile protestante din Marea Britanie, America şi Germania asupra autorilor textelor din Biblie şi asupra datelor.

— Şi-au dat jos legătura de la ochi, fu expresia folosită de Malcolm înaintea lui Russell, cu toate că bisericile încă mai ascund de mireni acele aspecte ale Bibliei. Uite, nu este niciun dubiu că Iisus a existat şi a fost crucificat, însă toate acele poveşti despre naşterea lui imaculată, steaua de la răsărit, păstorii şi îngerul strălucitor, înţelepţii, minunile, Cina cea de Taină, chiar şi învierea, sunt nişte simple legende, transmise pe cale orală timp de cincizeci de ani. Cât despre acurateţea lor…

Malcolm se opri.

— Gândeşte-te la asta: câţi ani au trecut de când a fost ucis preşedintele Kennedy la Dallas?

— Aproape douăzeci.

— Iar întreaga lume a văzut-o la televiziune, a ascultat la radio, reporterii de televiziune, filmul lui Zapruder, derularea evenimentelor, apoi Comisia Warren.

Russell dădu din cap.

— Şi tot nu s-a căzut încă de acord asupra felului în care s-au întâmplat lucrurile şi cine-a făcut-o.

— Exact! Aşa că să ne întoarcem la vremurile din Noul Testament, când nu existau sisteme de comunicaţii, fără nicio înregistrare a faptelor timp de cincizeci de ani şi închipuie-ţi cat s-a născocit şi distorsionat în tot acel timp.

— Nu crezi acele relatări despre Iisus?

— Mă îndoiesc de ele, însă nu contează. Prin legendă sau fapt, Iisus are mai mare influenţă asupra întregii lumi decât oricine altcineva din istorie, şi-a lăsat în urmă cele mai pure şi înţelepte învăţături care au existat vreodată.

— A fost El Fiul lui Dumnezeu? A fost divin?

— Aş vrea să cred aşa. Da, încă mai cred asta.

— Şi eu.

Dar chiar credea? Chiar şi atunci, cel puţin lui Malcolm, i se arătară licăriri uşoare ale îndoielii. Ulterior, în timpul unui discurs despre doctrina bisericii, rostit de un arhiepiscop aflat în vizită, Malcolm se ridică şi întrebă:

— Cum se face, Excelenţa Voastră, că biserica noastră nu împărtăşeşte niciodată enoriaşilor cunoştinţele extinse pe care le avem acum despre originile Bibliei, şi despre noua perspectivă asupra vieţii şi vremurilor lui Iisus?

— Pentru că asta ar putea submina credinţa multor catolici, răspunse, în grabă, arhiepiscopul. Este mai bine ca dezbaterile teologice să fie lăsate celor cu intelectul şi înţelepciunea necesare pentru a le putea susţine.

— Atunci nu credeţi în Ioan 8:32? i-o întoarse Malcolm. „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi.“

Arhiepiscopul răspunse ţâfnos:

Aş prefera ca tinerii preoţi să se concentreze asupra versetului 5:19 din Romani: „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi.“

— Sau poate Efeseni 6:5, Excelenţa Voastră, i-o întoarse Malcolm. „Robilor, ascultaţi de stăpânii voştri pământeşti.“

Amfiteatrul explodă în hohote de râs. Chiar şi arhiepiscopul zâmbi.

După absolvirea seminarului, Russell şi Malcolm o luară pe căi separate, ca preoţi asociaţi, vederile lor asupra religiei şi scenei contemporane fiind tot mai diferite şi schimbându-se odată cu trecerea timpului. La biserica St Augustus, în Pottstown, Malcolm era adjunctul părintelui Andre Quale, care, la vârsta de şaizeci şi şapte de ani, suferind de emfizem, aproape că nici nu pleca din casa parohială şi adesea mânca singur, în camera sa.

— Deci, practic tu conduci operaţiunile, comentă

Russell într-o bună zi, când luară prânzul împreună în casa parohială.

— Nu am chiar atât de multă libertate pe cât crezi tu, zise Malcolm. Deja m-am ales cu două mustrări din partea Bătrânului Cur de Fier.

— Dumnezeul şi stăpânul nostru, episcopul Sanford?

Malcolm dădu din cap aprobându-l.

— Câţiva din vechea gardă de aici i-au povestit despre două din predicile mele. Nu i-au plăcut deloc.

— Despre ce era vorba în ele?

— Una era despre suprapopulare şi planificare familială, iar cealaltă despre homosexuali, prezervative şi SIDA.

Russell izbucni în râs.

— În mod sigur ai lovit unde doare.

— Cred că da. Dar unele lucruri evidente, pe care biserica nu le va recunoaşte, mă exasperează. OK, ideea fizică a homosexualităţii mă face să mi se încreţească pielea, dar există profesionişti bine cunoscuţi, în ştiinţă şi medicină, care insistă că homosexualitatea este mai mult o chestiune de gene şi că acei oameni nu pot schimba asta, chiar dacă ar vrea.

Russell preluă mingea din zbor:

— Şi atunci te întrebi, cine i-a făcut pe aceşti oameni aşa? Iar dacă Dumnezeu ne-a făcut pe toţi, nu tot el a făcut şi homosexualii? Poate, chiar pentru un scop neînţeles de noi?

— Poziţia noastră faţă de prezervative mă înfurie şi mai tare, adăugă Malcolm. Cum să-i pot eu privi în ochi pe enoriaşii mei şi să le interzic folosirea unui obiect care-i ajută să împiedice răspândirea maladiei SIDA? Însă biserica nu vrea să audă ce cred eu. Nu vor altceva de la mine decât să tac.

— Şi asta ai de gând?

Malcolm clătină încet din cap.

— Stai să vezi ce-am pus la cale pentru duminica următoare.

Liturghia de la ora 10.30 dimineaţa începu cu o

surpriză. Episcopul Sanford îşi făcu apariţia acolo, fără de veste, cu numai câteva minute înainte de începerea slujbei. Prelatul bătrân, zbârcit, era însoţit de un adjunct, iar astăzi se deplasa cu ajutorul unui baston. Avea o reputaţie de adept al disciplinei stricte, care urma întocmai linia Vaticanului.

După procesiunea de început, Malcolm îi ură bun venit episcopului. În sinea sa, simţea că neliniştea-i creştea. Sosirea bruscă îl luase pe nepregătite, din moment ce ştia că remarcile pe care intenţiona să le facă se vor lovi, inevitabil, de dezaprobarea episcopului, după predică. Malcolm se aşteptase ca vorbele să-i fie transmise episcopului după slujbă şi se pregătise pentru asta, dar să-l vadă ascultând direct era cu totul altă chestiune. Dar era prea târziu să mai schimbe predica, asta chiar dacă ar fi vrut.

Când sosi momentul, se aplecă înainte în amvon şi spuse deschis:

— Credinţa absolută în existenţa lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos este esenţială pentru noi toţi. Însă, în egală măsură, trebuie să avem puterea de a ne păstra credinţa, atunci când ne este pusă la încercare, aşa cum se întâmplă atât de des în decursul vieţii noastre. Am de gând să vă testez credinţa chiar acum.

Cercetând cu privirea stranele pline de oameni din faţa lui, continuă:

— Adevărata credinţă nu are nevoie de nimic pentru a fi susţinută, de nimic material, de nicio dovadă de niciun fel, pentru că dacă ar exista dovezi, n-am mai avea nevoie de credinţă. Şi totuşi, din când în când, ne susţinem credinţa, o sprijinim cu ajutorul unui obiect material, acesta fiind, de obicei, Biblia.

Malcolm se opri, apoi întrebă:

— Dar ce-ar fi dacă aţi descoperi că unele părţi ale Bibliei, presupuse ca fiind importante şi referitoare în special la Iisus, sunt neadevărate sau denaturate, ori exagerate? V-aţi mai putea păstra credinţa cu aceeaşi convingere?

Zâmbind vag, întrebă:

— Văd figuri uimite pe aici? Ei bine, vă asigur că întrebările mele sunt foarte serioase. Serioase, pentru că cercetarea modernă a arătat că porţiuni din Biblie sunt, aproape sigur, incorecte dintr-un motiv foarte simplu: ele au fost transmise de la o generaţie la alta, nu prin texte scrise, ci pe cale orală, un mijloc de comunicare notoriu pentru nesiguranţa sa, după cum ştim cu toţii. Acest lucru nu este ceva nou. Istoricii şi cercetătorii Bibliei cunoşteau asta de multă vreme, la fel şi eşalonul superior al bisericii noastre.

Deja congregaţia începuse să se agite, se schimbau priviri întrebătoare, iar episcopul se încrunta, clătinând din cap. Însă Malcolm continuă:

— Haideţi să examinăm anumite detalii. Ştiaţi că, după crucificarea lui Iisus, au trecut cincizeci de ani până când să apară vreo informaţie scrisă despre naşterea lui Iisus, viaţa Lui, învăţăturile Lui, despre discipolii Lui şi despre înviere? A trecut jumătate de secol până când s-a scris ceva, iar dacă s-a scris ceva în acest răstimp, n-a mai rămas nicio urmă.

În pofida foielii unora din biserică, majoritatea oamenilor rămaseră cu atenţia concentrată asupra lui Malcolm, în timp ce el făcea un rezumat a ceea ce era cunoscut, dar era atât de rar discutat: că Evangheliile au fost scrise separat, cu diverse scopuri. Evangheliile lui Matei şi Luca erau aproape sigur copiate după cea a lui Marcu. Toate patru Evangheliile sunt scrise de autori necunoscuţi, în pofida numelor pe care le poartă. Noul Testament nu a fost alcătuit decât în secolul patru E.C. Şi nu mai există niciunul dintre textele originale, în greacă sau pe suluri de papirus.

— Papirusul, explică Malcolm, era făcut dintr-un fel de stuf care creştea în Nil şi era singurul tip de hârtie din acele vremuri. Însă papirusul s-a dezintegrat repede, aşa că toate scrierile originale s-au pierdut. Desigur, au fost scrise copii după manuscrise, dar copiatorul Canon, dacă-mi iertaţi calamburul, copiatoarele se aflau la trei mii de

ani distanţă, aşa că inevitabil au existat modificări în texte. Au mai existat schimbări în Noul şi Vechiul Testament în cursul traducerii din greacă şi ebraică în latină, apoi în alte limbi, inclusiv în engleză... Aşadar, putem fi cu toţii siguri că Biblia, aşa cum există ea astăzi, nu este nici exactă şi nici măcar o copie reală a ceea ce a fost la început.

Apoi adăugă cu un aer meditativ:

— Vă spun toate acestea nu pentru a vă influenţa ideile, nici ca să vă modific credinţa, ci ca să vă bazaţi pe fapte. Eu nu cred în ascunderea adevărului, indiferent de motiv.

După liturghie, în timp ce clericii se duseră afară pentru a da mâna cu enoriaşii care plecau, din mijlocul celor adunaţi în jurul lui Malcolm puteau fi auzite comentarii pozitive.

— Foarte interesant, părinte.

— N-am mai auzit asta până acum.

— Aveţi dreptate, asta ar trebui explicată mult mai pe larg.

Episcopul Sanford era amabil şi zâmbitor când dădu mâna cu enoriaşii. După ce toată lumea plecase, îşi agită bastonul într-o manieră poruncitoare, făcându-i semn lui Malcolm să vină lângă el. Cu întreaga sa căldură înlocuită acum cu o răceală de gheaţă, episcopul ordonă:

— Părinte Ainslie, nu vei mai ţine predici aici. Te sancţionez încă o dată şi vei primi în scurt timp dispoziţii în ceea ce priveşte viitorul dumitale. Între timp, te sfătuiesc să te rogi pentru umilinţă, înţelepciune şi supuşenie, calităţi care-ţi lipsesc în mod clar şi de care ai foarte mare nevoie.

Fără nicio urmă de zâmbet, îşi ridică mâna pentru o binecuvântare formală.

— Fie ca Domnul să-ţi călăuzească penitenţa şi să te influenţeze pe căi mai virtuoase.

În acea seară, la telefon, Malcolm îi reproduse lui Russell conversaţia, adăugând:

— Suntem conduşi de prea mulţi bătrâni acriţi.

— Care sunt cu totul lipsiţi de viaţă sexuală. La ce te-ai fi aşteptat?

Malcolm oftă.

— Cu toţii suntem lipsiţi de viaţă sexuală. Această viaţă-i perversă.

— Sună ca o altă predică în pregătire.

— Nicio şansă. Sanford mi-a pus interdicţie. Crede că-s un răzvrătit, Russell.

— Să fi uitat el că şi Iisus a fost un răzvrătit? Şi El a pus întrebări, la fel ca ale tale.

— Spune-i aşa ceva lui Cur de Fier.

— Ce fel de penitenţă crezi că-ţi va da?

— Cine ştie? zise Malcolm. Sincer să fiu, nu sunt sigur că-mi pasă.

Însă lămuririle survenîră repede. Decizia episcopului Sandford îi fu transmisă lui Malcolm două zile mai târziu, de către părintele Andre Quale, care primise vestea sub forma unei scrisori de la arhidioceză. Malcolm urma să fie transferat imediat la o mănăstire de trapişti18 din Munţii Pocono, în nordul statului Pennsylvania, un loc singuratic unde va rămâne pe termen nedefinit.

— Am fost condamnat la tăcere, în Mongolia Exterioară, îi relată Malcolm lui Russell. Ştii ceva de trapişti?

— Puţin. Trăiesc în condiţii dure şi nu vorbesc niciodată.

Russell îşi aminti de un articol pe care-l citise. Ordinul Catolic al Cistercienilor de Păstrare Strictă a Datinii, numele oficial al trapiştilor, avea o doctrină şi un mod de viaţă penitente: mâncare puţină, carne deloc, muncă manuală grea şi tăcere totală. Înfiinţat în Franţa în 1664, ordinul trapiştilor dispunea de şaptezeci de mănăstiri în întreaga lume.

— Penitenţă, este exact ceea ce-a promis bătrânul Sanford, zise Malcolm, şi s-a ţinut de cuvânt. Trebuie să rămân acolo şi să mă rog în tăcere, desigur până când voi fi gata să urmez linia Vaticanului.

— Te duci?

— Trebuie. Dacă n-o fac, mă vor răspopi.

— Ceea ce s-ar putea să nu fie lucrul cel mai rău pentru niciunul dintre noi.

Aceste cuvinte impulsive se rostogoliră afară şi-l surprinseră chiar şi pe Russell.

— Poate că nu, făcu Malcolm.

Se duse la mănăstire şi spre surprinderea sa îşi dădu seama că era împăcat sufleteşte. Greutăţile le ignora, pur şi simplu. Tăcerea la care se aşteptase să fie o povară nu era, iar mai târziu, când se întoarse în lume, descoperi că era plină de trăncăneală fără rost. Oamenii, îşi dădu Malcolm seama, erau nerăbdători să acopere liniştea cu vocile lor. Dar tăcerea, însoţită de limbajul semnelor cu mâna, învăţat repede, descoperit de el în Pocono, era mult mai de dorit în multe situaţii. Însă Malcolm nu se supuse unei singure condiţii impuse lui: nu se rugă. În vreme ce călugării din jurul său făceau asta în tăcerea lor, el se folosi de acest răgaz pentru a medita, a-şi imagina, a scotoci prin cunoştinţele acumulate de el şi îşi evaluă trecutul şi viitorul.

La sfârşitul lunii de introspecţii, ajunse la trei concluzii: nu mai credea în niciun Dumnezeu, în divinitatea lui Iisus ori în misiunea Bisericii Catolice. Deşi motivele erau multiple, cel mai important era acela că toate religiile aveau o istorie de cel mult cinci mii de ani. În comparaţie cu eonii vaşti şi necunoscuţi ai erelor geologice, ale universului de când exista el, Pământul fiind, prin comparaţie, doar un vârf de ac, durata prezenţei religioase egala, probabil, un singur grăunte de nisip din întregul deşert Sahara. De asemenea, era tot mai evident că omenirea, Homo Sapiens, a evoluat din hominizi, creaturi asemănătoare maimuţelor, cu milioane de ani în urmă. Dovezile ştiinţifice au devenit tot mai de netăgăduit, dovezi pe care majoritatea religiilor au preferat să le ignore pentru că acceptarea lor le-ar fi scos din joc.

Ca urmare, toate zeităţile şi religiile erau nişte fantezii de dată recentă. Atunci cum se făcea că atât de mulţi oameni preferau să creadă? se întreba Ainslie

adesea. Exista un răspuns: era mai degrabă impulsul lor din subconştient de a scăpa uitării, conceptului „ţărână din ţărână, cenuşă din cenuşă” care, culmea ironiei, era atât de bine explicat în Eclesiastul. Că soarta omului şi a dobitoacelor este aceeaşi, că omul nu este mai presus de animal; orice altceva este deşertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din ţărână, şi toate se întorc în ţărână.

Oare n-ar trebui să fie descurajată practicarea religiei? Absolut deloc! Cei care găsesc alinare în ea, să fie lăsaţi în pace, iar dacă trebuie, chiar protejaţi. Malcolm îşi promise că niciodată, de bunăvoie, nu va tulbura convingerile proprii ale altora.

Cât despre el, ce mai urma? În mod sigur, va părăsi preoţia. Privind în urmă, îşi dădu seama că alegerea acestei vocaţii fusese o greşeală de la bun început, realitatea fiind mai uşor de suportat după moartea mamei sale, cu un an mai înainte. La ultima lor întâlnire, ştiind că sfârşitu-i era aproape, Victoria Ainslie îl luase de mână şoptind:

— Ai devenit preot pentru că am vrut eu asta. Nu ştiu ce ai făcut cu adevărat, dar am fost plină de mândrie şi lucrurile au fost după voia mea. Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu îmi va imputa asta, că va considera că a fost un păcat.

Malcolm o asigurase că Dumnezeu nu va face asta şi că nici el nu-şi regreta alegerea făcută. Victoria muri cu sufletul împăcat, însă în absenţa ei, el se simţi liber să se răzgândească.

Vocea unei stewardese, adresându-li-se prin sistemul de amplificare, îi tulbură gândurile.

— Căpitanul ne anunţă că, în scurt timp, ne vom apropia de Atlanta. Vă rugăm să verificaţi centurile de siguranţă, să fie strânse, mesele rabatabile închise şi speteaza fotoliilor readusă la poziţia verticală…

Ignorând aceste cuvinte banale, Malcolm reveni la trecut.

Mai rămase la mănăstire încă o lună, îngăduindu-şi

un răgaz pentru a se răzgândi, însă convingerile sale doar se adânciră şi mai mult, iar la sfârşitul celei de-a doua luni, compuse o scrisoare de renunţare la preoţie şi pur şi simplu plecă. După ce parcurse câţiva kilometri, ducând cu el din trecutul său doar cât să încapă într-o singură valiză, fu luat de pe drum de un şofer de camion până în Philadelphia. Urcându-se în autobuzul care mergea la aeroportul oraşului şi nedecis asupra destinaţiei, îşi cumpără, dintr-un prim imbold, un bilet la un zbor fără escală spre Miami. Acolo începu noua sa viaţă.

Curând după sosire, Malcolm o cunoscu pe Karen, o canadiancă aflată în vacanţă. Stăteau la rând la spălătoria chimică Stan’s Dry Cleaners. Malcolm, după ce lăsase nişte cămăşi să-i fie curăţate, fu întrebat de un angajat dacă le voia împăturite sau agăţate pe umeraşe. Ezită, când o voce din spate îi spuse:

— În cazul în care călătoriţi mult, împăturite, dacă nu, pe umeraşe.

— M-am cam săturat de călătorii, spuse el, întorcându-se şi dând cu ochii de o tânără femeie atrăgătoare, cea care vorbise.

Apoi spre angajat:

— Aşa că puneţi-le pe umeraşe.

După ce Karen lăsă o rochie la curăţat, îl găsi pe Ainslie aşteptând lângă uşă.

— Am vrut doar să vă mulţumesc pentru ajutor.

— Cum se face că v-aţi săturat de călătorii? întrebă ea.

— Nu-i chiar cel mai potrivit loc ca să vă povestesc. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună?

Karen se opri o clipă, apoi răspunse veselă:

— Sigur. De ce nu?

Şi astfel începu idila lor şi se îndrăgostiră repede unul de celălalt, asta ducând la cererea în căsătorie, făcută de Ainslie două săptămâni mai târziu.

Cam pe la aceeaşi vreme, Malcolm citi în Miami Herald că poliţia din oraş făcea recrutări. Îmboldit de amintirea tatălui lui Russell, detectivul Kermit Sheldon,

care se împrietenise cu familia Ainslie, Malcolm se înscrise. Cererea sa fu acceptată şi se înscrise la Academia Departamentului de Poliţie, la cursul de zece săptămâni, absolvindu-l cu brio. Karen nu numai că nu vedea niciun impediment în a trăi în Florida, în loc de Toronto, dar chiar îi şi plăcea ideea. Iar cum aflase deja despre trecutul lui, era receptivă la alegerea lui Malcolm în ceea ce privea locul de muncă.

— Într-un fel, vei face cam acelaşi lucru ca şi înainte, ajutând omenirea să rămână pe calea cea dreaptă şi îngustă.

El izbucnise în râs.

— Va fi mult mai greu, dar şi mult mai practic.

În cele din urmă, se dovedi a fi, în egală măsură, ambele lucruri.

După un hiatus de câteva luni, Malcolm află că Russell Sheldon părăsise şi el biserica catolică oficială. Obiectivul lui Russell era unul simplu: voia să se căsătorească şi să aibă copii. Îi trimise o scrisoare lui Malcolm: *„Ştiai că suntem vreo şaptesprezece mii de preoţi în Statele Unite care am părăsit biserica de bunăvoie, majoritatea în anii treizeci? Apropo, aceasta-i cifra oficială a bisericii.“*

Însă Russell nu-şi pierdu nici credinţa şi nici nu abandonă religia, alăturându-se unei grupări catolice independente din Chicago, unde fu acceptat ca preot, iar excluderea lui din biserică, ignorată. În aceeaşi scrisoare, Russell adăugă:

„Îi slujim pe Dumnezeu şi pe Iisus, însă considerăm Vaticanul şi Curia papală drept obsedate de putere, nişte pachiderme lipsite de viziune care, în cele din urmă, se vor autodistruge. Şi nu suntem singuri. În întreaga Americă sunt în jur de trei sute de parohii catolice care şi-au încetat legăturile cu Roma. Aici, în Illinois, sunt mai multe, ştim de cinci în sudul Floridei, altele se află în California. Nu am o listă completă, pentru că nu există nicio autoritate centrală şi s-ar putea să nici nu fie vreodată. Părerea noastră este că ultimul lucru de care avem nevoie

este un „comandament infailibil, populat cu dumnezei-adjuncţi. Şi da, facem anumite lucruri pe care Roma nu le-ar îngădui. Îi lăsăm să ia împărtăşania pe toţi cei care vor, convinşi că nu trebuie să-L apărăm pe Dumnezeu de nimeni. Căsătorim catolici divorţaţi şi pe cei de acelaşi sex, dacă asta-i dorinţa lor. Facem tot ce ne stă în putere să descurajăm avorturile, însă pe de altă parte credem în dreptul femeii de a decide ea. Nu avem tot felul de veşminte bisericeşti complicate, n-avem robe fanteziste, statui, vitralii sau ornamentaţii din aur şi nici nu vom cumpăra aşa ceva. Dacă avem bani în plus, îi folosim să-i hrănim pe cei fără adăpost.

Din când în când, suntem atacaţi de biserica romano-catolică, şi pe măsură ce numărul nostru creşte, atacurile se succed tot mai des. Credem că sunt tot mai neliniştiţi. Un arhiepiscop romano-catolic i-a declarat unui reporter de la ziar că nimic din ceea ce facem noi nu are binecuvântarea lui Dumnezeu. Îţi vine să crezi aşa ceva? Numai Roma are sfântul mir, nimeni altcineva.”

Malcolm mai comunica, din când în când, cu Russell. Acesta îşi continua viaţa de preot independent, într-o fericită căsătorie cu o fostă călugăriţă catolică; o ultimă misivă de la el îl informa că au doi copii.

Avionul Delta Airlines ateriză lin pe pista aeroportului Atlanta şi rulă până la terminal. Nu mai avea alt drum de parcurs decât două ore de zbor spre Toronto. Uşurat, Malcolm îşi mută gândurile dinspre trecut, spre perspectiva plăcută a următoarelor zile care-l aşteptau.

După ce trecu de imigrări şi de vamă pe aeroportul din Toronto, Malcolm se trezi înaintea unui carton, ţinut de un şofer de limuzină, în uniformă, pe care stătea scris AINSLIE.

— Domnul Ainslie din Miami? întrebă tânărul pe un ton plăcut.

— Da, eu sunt, însă nu mă aşteptam la…

— Vă aşteaptă o maşină, cu complimentele generalului Grundy. Este chiar afară. Pot să vă iau bagajul, domnule?

Părinţii lui Karen, George şi Violet Grundy, locuiau în Districtul Scarborough, în apropierea limitelor estice ale metropolei Toronto. Drumul până acolo dură cu o oră şi un sfert mai mult decât de obicei din cauza ninsorii puternice din noaptea precedentă, curăţată doar parţial de-a lungul autostrăzii 401, care lega mai multe provincii. Cerul era de un cenuşiu mohorât, iar temperatura aproape de îngheţ. La fel ca mulţi dintre locuitorii Floridei călătorind spre nord în lunile de iarnă, Malcolm îşi dădu seama că era îmbrăcat mult prea uşor, iar dacă Karen nu-i adusese nişte haine mai groase, atunci va trebui să cumpere sau să împrumute câteva.

Primirea rezervată lui la reşedinţa modestă, din suburbii, a familiei Grundy, fu extrem de călduroasă. În clipa când păşi afară din limuzină, poarta din faţă se deschise şi un pâlc de membri ai familiei năvăli spre el pentru a-l întâmpina, cu Karen în frunte şi Jason imediat după ea. Karen îl sărută şi-l îmbrăţişă strâns, şoptindu-i:

— E aşa de bine că te văd, ceea ce era ceva neaşteptat şi reconfortant.

Jason îl trăgea de haină, strigând:

— Tăticule! Tăticule!

Ainslie îl ridică cu un „La mulţi ani!” voios, rămânând toţi trei îmbrăţişaţi strâns.

Însă nu pentru multă vreme. Sora mai mică a lui Karen, Sofia, înaltă, zveltă şi sexy, îşi făcu loc pentru a-i da lui Malcolm un sărut afectuos, urmată de soţul ei, Gary Moxie, un agent de bursă din Winnipeg, care dădu mâna cu el, asigurându-l că „întreaga familie este foarte mândră de ceea ce faci, Malc. Vreau să-mi spui mai multe cât eşti aici, cu noi.“

Fetele familiei Moxie, Myra, doisprezece ani, şi Susan, zece, se alăturară zgomotoasei şi drăgăstoasei procesiuni de bun venit. Violet Grundy, elegantă şi mămoasă, cu ochi mari şi un zâmbet suav, era următoarea care îşi îmbrăţişă ginerele.

— Suntem cu toţii atât de bucuroşi că ai putut veni. O mică întârziere nici nu contează, important este că te afli

aici.

În timp ce ceilalţi se întoarseră spre casă, George Grundy, cu părul alb, drept şi nici măcar cu un gram de ţesut în plus, în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, îi cuprinse lui Malcolm umerii cu braţul.

— Gary are dreptate, suntem mândri de tine. Uneori, oamenii uită cat de important este să pui datoria pe primul plan; astăzi, atât de mulţi n-o fac.

George îşi coborî glasul:

— Le-am ţinut tuturor, mai ales lui Karen, un mic discurs pe tema asta.

Ainslie zâmbi. Mica sa confidenţă explica o mulţime de lucruri. Karen îşi adora tatăl şi era evident că tot ce spunea el avea un efect puternic.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton apreciativ. Şi la mulţi ani cu fericire!

Generalul de brigadă George Grundy, un militar activ în cea mai mare parte a vieţii sale, fusese în armata canadiană în campania din Europa, în cel de-al Doilea Război Mondial, unde-a fost avansat în grad, a supravieţuit celor mai grele lupte, fiind răsplătit cu medalia Crucea Militară. Ulterior, a luptat în războiul din Coreea. De la ieşirea sa la pensie, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, a activat ca lector universitar, specializat în politica externă.

— Hai să mergem înăuntru, până nu te transformi într-un sloi de gheaţă, zise George Grundy. Ne-au pregătit un program plin pentru amândoi.

Întâmpinarea continuă pe tot restul zilei. La cina pentru celebrarea dublei zile de naştere, pentru George şi Jason, fură prezente încă douăsprezece persoane, iar în total, douăzeci de oameni se-nghesuiră în reşedinţa modestă a soţilor Grundy. Între nou-veniţi se aflau fratele mai mare al lui Karen, Lindsay, din Montreal, care, la fel ca şi Malcolm, fusese nevoit să întârzie din cauza programului său de lucru. Cu el era soţia sa, Isabel, fiul lor, deja adult, Owen, împreună cu soţia, Yvonne. Ceilalţi şapte oaspeţi erau prieteni vechi de-ai lui George şi Violet, majoritatea foşti militari.

Aflat în miezul lucrurilor, Malcolm se pomeni el însuşi în centrul atenţiei.

— E ca şi cum am avea împreună cu noi un detectiv adevărat de la televiziune, spuse Myra, fetiţa de doisprezece ani, după ce-l potopi cu întrebări.

Jason îşi îndreptă spatele, brusc foarte atent.

— Tatăl meu este mult mai bun decât tipii ăia de la televizor.

Alţii ar fi vrut să audă descrierea execuţiei la care tocmai asistase Malcolm, a crimelor care o precedaseră şi cum au fost descâlcite. Malcolm le răspunse pe cât de cinstit putea, cu toate că lăsă pe dinafară confruntarea lui finală cu Elroy Doil.

— Un motiv pentru interesul nostru, zise George Grundy, este creşterea masivă a delictelor violente în Canada. Erau vremuri când puteai ieşi din casă şi te simţeai în siguranţă. Dar nu mai e aşa. Acum suntem la fel de ahtiaţi după arme şi aici, aşa cum sunteţi în State.

Se auziră murmure de aprobare.

În timpul unei discuţii despre omucideri, Malcolm le spuse că majoritatea criminalilor erau prinşi pentru că procedau prosteşte ori nu reuşeau să-şi dea seama ce forţe erau împotriva lor.

— Ai putea crede, rosti Sofia Moxie, având atâtea informaţii în ziare, romane şi la televizor despre crime şi pedepsirea lor, că ştiu cu ce se pun.

— Aşa ar trebui, admise Malcolm, dar criminalii sunt, adesea, tineri şi nu prea bine informaţi.

Poate că nu sunt informaţi pentru că nu citesc prea mult, zise Owen Grundy.

Era un arhitect subţire şi vânos, pasionat de pictura în ulei.

Malcolm dădu din cap.

— Mulţi dintre ei nu citesc nimic. Probabil unii nici nu ştiu să citească.

— Dar sunt sigură că se uită mult la televizor, remarcă Myra. Iar criminalii de la televizor sunt prinşi.

— Bineînţeles că sunt prinşi, consimţi Malcolm. Însă

gangsterii de la televizor par cu toţii nişte granguri. Sunt observaţi, iar asta vor copiii, în special cei defavorizaţi. Consecinţele apar mai târziu, când de obicei e prea târziu.

Spre surpriza lui Malcolm, majoritatea celor din grup erau de acord cu pedeapsa cu moartea pentru crimă, chiar şi pentru crimele pasionale. În Statele Unite era o schimbare evidentă de opinie, acum poate şi în Canada, unde pedeapsa capitală a fost abolită în 1976. Isabel Grundy, gospodină şi profesoară de fizică, cu o atitudine de seriozitate bruscă, era vehementă:

— Ar trebui să reinstituim pedeapsa cu moartea. Unii oameni spun că nu are efect, însă bunul-simţ susţine că trebuie să aibă. În afară de asta, cei care sunt executaţi sunt frecvent ultimele scursuri ale pământului. Ştiu că nu-i la modă să spui aşa ceva, însă este adevărat.

Din curiozitate, Malcolm întrebă:

— Cel fel de pedeapsă capitală ai prefera?

— Spânzurătoarea, scaunul electric, injecţia, nu-mi pasă care din ele, atâta timp cât scăpăm de aceşti indivizi.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, pentru că Isabel vorbise plină de patimă. Ca şi înainte, observă Malcolm, nimeni nu o contrazisese.

Pentru dineul aniversar, glasvandul dintre sufragerie şi sala de mese a fost tras pentru introducerea unei mese de patru metri lungime, plină cu serpentine şi pălărioare de petrecere. În vreme ce personalul firmei de catering se pregătea să servească festinul alcătuit din patru feluri, George şi Jason îşi ocupară locurile lor de onoare, unul lângă celălalt.

George privi în jur şi comentă:

— Am senzaţia că ar trebui spus ceva…

— Lasă-l pe Malcolm, îi spuse Karen tatălui ei.

Spre el se întoarseră capetele, iar Gary Moxi rosti:

— Mingea-i în terenul tău, Malc.

Ridicându-şi capul, Malcolm zise, zâmbind:

— Câteva vorbe neregizate pentru această ocazie istorică…

Continuă privind în jur şi vorbind foarte limpede:

— La această masă, unde ne-am aşezat pentru a mânca şi pentru a ne ţine companie, ne reafirmăm convingerea noastră în etică, adevăr, dragoste şi în special astăzi, în cele mai bune idealuri ale vieţii de familie. Celebrăm unitatea acestei familii, realizările ei, norocul ei, iar pentru cei mai tineri, prezenţi aici, promisiunile lor, visurile şi speranţele lor. Cu această ocazie strălucită pentru George şi Jason, ne afirmăm loialitatea noastră mutuală, promiţând să ne sprijinim unul pe celălalt în momente dificile, oricum şi oricând se vor întâmpla acestea. La fel ca şi familia, îi salutăm pe aceşti prieteni dragi care iau parte la sărbătoarea noastră şi ne împărtăşesc afecţiunea.

Malcolm încheie, conştient de faptul că în Canada se vorbesc două limbi, cu un sănătos „Salut!"

Toastul său fu repetat într-un murmur de apreciere. Unul dintre invitaţi spuse:

— Eu merg la biserică, dar asta mi-a plăcut mai mult decât elogiile convenţionale pe care le-am mai ascultat.

Cina continuă cu friptură de curcan ca fel principal, urmând şi alte toasturi, inclusiv un simplu, dar spus din inimă „Mulţumesc mult!" rostit de Jason.

În dimineaţa următoare, Malcolm, Karen şi Jason ieşiră toţi trei la plimbare pe străzile de la marginea lacului ale cartierului Scarborough. De pe faleza înaltă puteau vedea fără oprelişti lacul Ontario, cu toate că statul New York, de pe malul celălalt, aflat la o distanţă de aproximativ o sută patruzeci şi patru de kilometri, era dincolo de raza lor vizuală. În timpul nopţii ninsese din nou, iar ei aruncară cu bulgări de zăpadă unul în altul. După trei încercări, Jason îşi atinse ţinta în sfârşit: capul lui Malcolm.

— Aş vrea să avem şi noi zăpadă la Miami! ţipă el încântat.

Era un băiat voinic, cu umerii pătraţi şi picioare lungi, frumos conturate. Avea ochii mari şi căprui şi adesea avea o mină serioasă şi întrebătoare, de parcă ar fi fost conştient că erau multe de descoperit, cu toate că

mijloacele pentru a face asta erau neclare uneori. Însă, din când în când, faţa lui se lumina de un zâmbet strălucitor, ca şi cum ar fi vrut să reamintească lumii că viaţa era, în fond, frumoasă.

Scuturându-şi zăpada prăfoasă unul de pe altul, îşi reluară plimbarea. Astfel de momente erau mult prea rare, îşi dădu Malcolm seama, cuprinzându-şi cu braţele soţia şi fiul.

După o vreme, când Jason alergă înaintea lor, Karen zise:

— Cred că acesta-i un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-ţi dau vestea. Sunt gravidă.

Malcolm se opri cu ochii cât cepele.

— Credeam că…

— La fel şi eu. Asta arată că şi medicii pot greşi uneori. Am făcut două controale, ultimul chiar ieri; n-am vrut să-ţi spun mai devreme, ca să nu ne facem iluzii amândoi. Dar, Malcolm, gândeşte-te, vom avea un bebeluş!

În ultimii patru ani îşi tot doriseră încă un copil, dar ginecologul lui Karen îi spusese că era puţin probabil să se întâmple asta. Ea continuă:

— Am avut de gând să-ţi spun în avionul care ne-a adus aici…

Malcolm se prinse cu o mână de cap.

— Acum înţeleg cum te-ai simţit ieri. Scumpo, îmi pare rău.

— Nu trebuie, ştiu că ai făcut ce se cerea. Oricum, iată-ne, iar acum ştim amândoi. Eşti bucuros?

În loc să-i răspundă, Malcolm o înşfăcă pe Karen în braţele lui şi o sărută.

— Hei! făcu Jason şi râse. Uitaţi-vă!

Apoi, când se întoarseră spre el, îi lovi un bulgăre de zăpadă, perfect ţintit.

— Ar trebui să facem asta mai des, zise Gary Moxie, la începutul celei de-a patra zi, când întâlnirea de familie se destrămă în luările de rămas-bun, pline de afecţiune.

Se treziseră înainte de venirea zorilor pentru a lua un mic dejun frugal, apoi plecară cu toţii în mai multe maşini,

toate având ca destinaţie aeroportul Toronto, pentru zborurile de dimineaţă. George Grundy îi conduse pe Karen, Malcolm şi Jason. Pe drum, Jason trăncăni vesel. Zise:

— Bunicule, sunt foarte bucuros că avem ziua amândoi odată.

— Şi eu, băiete, îi spuse generalul, sper că atunci când n-oi mai fi pe-aici, ai să sărbătoreşti tu şi pentru mine. Crezi că ai putea?

— Oh, da.

— O s-o facă, spuse Karen. Dar vorbim de ceva cu bătaie foarte lungă, tati. Ce-ar fi să vă sărbătorim ziua de naştere de anul viitor la Miami? O să invităm şi familia.

— S-a făcut!

Tatăl ei se întoarse spre Malcolm.

— Dacă eşti tu de acord!

Malcolm părea uluit.

— Îmi pare rău. Despre ce vorbeaţi?

Karen oftă.

— Alo! E cineva acasă?

George Grundy râse.

— Nicio problemă. Şi eu făceam la fel; cunosc semnele. Încercai să rezolvi problemele de mâine?

— Ca să spun drept, da, încuviinţă Malcolm.

Se tot întrebase: care era cea mai bună metodă de a trata cu întrebările lăsate fără răspuns după discuţia finală cu Elroy Doil? Şi cât de repede se putea rezolva?

După cum se dovedi, Malcolm Ainslie nu avu nicio şansă să se gândească la Doil în prima sa zi de reluare a lucrului. Când ajunse la biroul său de la Omucideri, găsi întreaga suprafaţă acoperită de dosarele şi hârţogăria adunată în cele patru zile cât lipsise. Prioritate absolută o avea teancul de hârtii cu orele suplimentare ale detectivilor. Ainslie le trase spre el. Aflat la biroul apropiat, detectivul Jose Garda îl întâmpină cu:

— Ce bine că ai venit, sergent!

Apoi, văzând teancul de formulare pentru orele suplimentare, adăugă:

— Mă bucur că prima dată de ocupi de chestiile importante.

— Ştiu cum procedaţi voi, băieţi, zise Ainslie. Mereu ieşiţi pe teren să faceţi un ban în plus.

Garcia se prefăcu scandalizat.

— Hei, trebuie să ne asigurăm că plozii ne sunt bine hrăniţi.

De fapt, plata orelor suplimentare era crucială pentru nivelul de trai al detectivilor. În mod paradoxal, deşi promovarea la gradul de detectiv era râvnită, şi de ea aveau parte numai cei mai buni şi mai străluciţi poliţişti din Miami, avansarea nu era însoţită de nicio mărire de salariu. Până în 1978, detectivii poliţiei din Miami primeau o sută de dolari în plus pe lună, ca recunoaştere a activităţilor lor specializate, a îndemânării şi riscurilor lor. Însă în acel an, Ordinul Fratern al Poliţiei, un sindicat în care detectivii constituiau o minoritate ignorată, avu nevoie de ceva cu care să negocieze şi renunţă la bonus. Vânzarea, cum o considerau detectivii, transformase plata orelor suplimentare într-o necesitate. Acum, un detectiv care lucra în medie patruzeci de ore pe săptămână, câştiga 880 de dolari, din care impozitele şi taxele tăiau o halcă zdravănă. Alte douăzeci de ore suplimentare aduceau încă 660 de dolari, însă exista şi un preţ: orele rămase, pentru ca detectivul să poată duce o viaţă normală de familie, erau aproape de zero. Fiecare oră suplimentară efectuată era justificată în detaliu, apoi aprobată de sergentul aflat la comanda unei echipe de detectivi, o obligaţie care-ţi mânca din timp, iar Ainslie o rezolvă nerăbdător.

După asta, veneau evaluările personale semi anuale, una dintre acestea fiind pregătită acum pentru fiecare detectiv din echipa sa, scrisă de mână, iar o secretară o va dactilografia. Apoi urma şi mai multă hârţogărie, o evaluare a rapoartelor detectivilor privind investigaţiile în curs, inclusiv pentru omuciderile recente, cu toate fiind memorate, semnate sau se luau măsuri atunci când era cazul.

— Uneori, i se plânse Ainslie sergentului Pablo

Greene, mă simt ca un funcţionar dintr-un roman de-al lui Dickens.

— Asta pentru că toţi ne istovim în ultimul hal pentru Scrooge19, răspunse Greene.

Astfel, doar spre seara primei sale zile la lucru putu Ainslie să se ocupe şi de chestiunea Doil. Cu înregistrarea audio la el, o luă spre biroul lui Newbold.

— De ce ţi-a luat atât? întrebă Leo Newbold. Deşi dacă mă gândesc mai bine, nu-mi spune.

În vreme ce Ainslie aşeza banda în magnetofon, Newbold îi spuse secretarei sale:

— Să nu mă deranjeze nimeni, doar dacă-i ceva urgent, şi închise uşa biroului. De-abia aştept să ascult asta.

Ainslie lăsă banda să se deruleze de la început, de unde pornise înregistrarea, în biroul mic şi auster de lângă camera de execuţii. Interveni un scurt moment de tăcere, apoi se auzi sunetul unei uşi care se deschise când tânărul ofiţer al închisorii, Hambrick, se întorsese cu Elroy Doil ras şi cu doi gardieni, mica procesiune fiind urmată de către capelan, părintele Ray Uxbridge. Ainslie murmură o explicaţie pentru acele zgomote.

Newbold ascultă concentrat schimbul de replici care urmă: vocea unsuroasă a capelanului… intonaţia estompată a lui Doil, adresându-i-se lui Ainslie, „iartă-mă, părinte…”, strigătul lui Uxbridge, „Blasfemie!”… Doil urlând, „scoateţi-l pe dobitoc afară de aici!”

Newbold clătină din cap, cu o expresie neîncrezătoare pe faţă.

— Nu-mi vine să cred asta.

— Staţi, mai este.

Înregistrarea era acum mai curată, în vreme ce Ainslie trecea prin grozăvia „confesiunii” lui Doil:

— Am ucis nişte oameni, părinte…

— Cine au fost primii?

— Un cuplu de japonezi din Tampa…

Newbold, cu atenţia încordată, începu să-şi facă notiţe. Curând Doil pomeni şi de celelalte crime ale sale:

Esperanza, Frost, Larsen, Hennefeld, Urbina, Tempone…

— Nu-mi ies la număr, zise Newbold. Mi-ai spus asta, dar eu tot speram…

— Că am socotit eu greşit?

Ainslie zâmbi vag, clătinând din cap.

Apoi urmă pledoaria disperată a lui Doil privind uciderea celor doi Ernst:

— Dar n-am fost eu. Părinte, jur! N-am făcut-o eu… Pe dracu', nu-i adevărat… nu vreau să mor învinovăţit şi pentru ce n-am făcut niciodată…

Jelania continuă, apoi brusc Newbold exclamă:

— Opreşte!

Ainslie apăsă butonul PAUSE. În biroul cu pereţii din panouri de sticlă se lăsă tăcerea.

— Doamne! E al dracului de real tot.

Newbold se ridică de pe scaunul său, făcu un tur nervos al încăperii, apoi întrebă:

— Cât mai avea Doil de trăit în momentul când a spus toate astea?

— Zece minute, poate. Nu mai mult.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu. Eram sigur că n-am cum să-l cred… Dar când moartea ţi-e atât de aproape…

Locotenentul îl scrută pe Ainslie direct.

— Tu crezi ce-a spus?

Ainslie răspunse prudent:

— Am avut întotdeauna dubii în legătură cu el, după cum ştiţi, aşa că…

Lăsă fraza în aer. O termină Newbold:

— Consideri că ţi-e mai uşor acum să-l crezi pe Doil.

Ainslie rămase tăcut. Părea că nu mai era nimic de spus.

— Hai să ascultăm şi restul înregistrării, spuse Newbold.

Ainslie apăsă pe butonul PLAY. Se auzi întrebându-l pe Doil:

— Îţi pare rău pentru toate aceste paisprezece crime pe care le-ai recunoscut?

— Să-i ia dracu' pe toţi… iartă-mă doar pentru celelalte, pe care nu le-am săvârşit eu.

— E nebun, zise Newbold. Sau mai bine zis, era.

— Şi eu am crezut la fel; încă mai cred. Dar nebunii nu mint în fiecare minut.

— Era un mincinos patologic, îi reaminti Newbold.

Se opriră, ascultând iar cum Ainslie îi spunea lui Doil:

— …niciun preot nu ţi-ar putea da dezlegare, iar eu nu sunt preot.

Apoi locotenentul Hambrick, confruntându-se cu Ainslie:

— Ştii destule… fă-o!

Privirile lui Newbold se opriseră asupra lui Ainslie în timpul Rugăciunii de Ispăşire a lui Foucauld, pe care Ainslie o intonase şi Doil o repetase. Locotenentul îşi trecu o mână peste faţă, părând mişcat, apoi spuse încet:

— Eşti un om bun, Malcolm.

Ainslie opri magnetofonul şi derulă banda înapoi. Aşezat înapoi la biroul său, Newbold rămase tăcut comparând, evident, ceea ce crezuse el cu ceea ce tocmai auzise. După o vreme, spuse:

— Ai fost la comanda unităţii speciale, Malcolm, aşa că este încă tot cazul tău. Ce sugerezi?

— Verificăm tot ce-a spus Doil, clema pentru bani, jaful, cei doi Ikei, cuţitul de care vorbea şi mormântul. Am să i-l dau lui Ruby Bowe, se pricepe la chestiile astea. La sfârşit, vom şti cât de mult a minţit Doil sau dacă a minţit.

— Şi dacă, măcar o dată, zise Newbold, Doil spunea adevărul?

— Nu există nicio alternativă. Trebuie să reexaminăm cazul Ernst.

Newbold arăta mohorât. Nu erau prea multe lucruri în munca de poliţist care să fie la fel de frustrante precum redeschiderea unui caz de crimă despre care toată lumea credea că era rezolvat, mai ales unul atât de public şi de trâmbiţat.

— Dă-i drumul, spuse Newbold hotărât. Pune-o pe Ruby în priză. Trebuie să aflăm.

— Verifică lucrurile acestea în ce ordine vrei tu, detectiv, îi spuse Ainslie lui Ruby Bowe. Dar la un moment

dat va trebui să pleci la Tampa.

Abia trecuse de ora 7 dimineaţa, a doua zi după discuţia lui Ainslie cu locotenentul Newbold şi se aflau în birourile secţiei Omucideri, Bowe pe un scaun, lângă pupitrul lui Ainslie. În seara precedentă îi dăduse lui Bowe un magnetofon şi o pereche de căşti, spunându-i să le ia cu ea acasă şi să asculte înregistrarea de la Penitenciarul Statal. Când o văzuse prima dată în această dimineaţă, ea clătinase din cap, în semn de exasperare.

— Asta chiar a fost o porcărie. N-am prea mai dormit după asta. Dar am simţit-o. Mi-am închis ochii şi parcă-am fost acolo.

— Deci, ai auzit lucrurile spuse de Doil, pe care trebuie să le verificăm?

— Le-am notat.

Bowe îi dădu lui Ainslie un blocnotes, iar el îi aruncă o privire. Ordonată, ea notase fiecare punct de verificat.

— Cazu-i tot al tău, îi spuse el la final. Ştiu că ai să faci ce trebuie.

Ruby Bowe plecă, iar Ainslie reveni la hârţogăria acumulată la el pe birou, deşi nu avea de unde să ştie că va dispune doar de câteva minute ca să se ocupe de ele.

Apelul la 911 fu preluat la centrul de comunicaţii al poliţiei din Miami la ora 7.32 A.M. Un angajat de la urgenţe răspunse:

— 911, Urgenţe, cu ce vă pot ajuta?

Simultan, numărul de telefon al apelantului şi un nume fură afişate pe un monitor de identificare, deasupra computerului, T. DAVANAL. O voce de femeie spuse pe nerăsuflate:

— Trimiteţi poliţia la 2801 Brickell Avenue, chiar la est de Biscayne. Soţul meu a fost împuşcat.

În timp ce femeia vorbea, angajatul de la urgenţe tastă informaţia apoi, apăsând butonul F pentru o aplicaţie, trimise datele unui dispecer dintr-o altă secţiune a încăperii spaţioase. Dispecerul reacţionă cu promptitudine, ştiind că adresa furnizată se afla în Zona 74. Propriul ei computer afişase deja o listă de maşini de

patrulare disponibile, cu numerele şi localizarea lor. Decizându-se, ea apelă prin radio:

— Unu-şapte-patru.

Când răspunse unitatea 174, dispecerul trimise un „bip” zgomotos, care preceda orice mesaj urgent. Iar apoi transmise vocal:

— Preluaţi un trei-treizeci la 2801 Brickell Avenue, est de Biscayne.

„Trei” era pentru „urgenţe cu girofaruri şi sirenă”, iar „treizeci” raporta folosirea unei arme de foc.

— QSL. Mă aflu lângă Parcul Alice Wainwright, mă apropii.

În timp ce dispecerul vorbea, îi făcu semn lui Harry Clemente, sergentul de comunicaţii care conducea Dispeceratul şi era responsabil de traficul radio. Acesta-şi părăsise pupitrul central şi i se alăturase. Ea arătă spre adresa de pe monitor.

— Mi-e cunoscută. Este cine cred eu?

Clemente se aplecă înainte, apoi zise:

— Dacă te referi la Davanal, atunci ai a naibii de multă dreptate.

— Este un trei-treizeci.

— Fir-ar să fie!

Sergentul citi şi restul informaţiilor.

— Au probleme. Mulţam, am să ţin pe-aproape.

Angajatul de la urgenţe încă discuta cu femeia care sunase la 911.

— O unitate de poliţie este în drum spre dumneavoastră. Vă rog, lăsaţi-mă să verific numele dumneavoastră de familie. Se scrie D-a-v-a-n-a-l?

Nerăbdătoare:

— Da, da. Este numele tatălui meu. Al meu este Maddox-Davanal.

Funcţionarul simţi tentaţia de a întreba „Sunteţi celebra familie Davanal?”

În loc de asta, îi dădu instrucţiuni:

— Doamnă, vă rog să rămâneţi la telefon până la sosirea unităţii de poliţie.

— Nu pot. Mai am şi alte lucruri de făcut.

Un clic anunţă încheierea legăturii telefonice.

La ora 7.39 A.M. Dispecerul primi un apel radio de la unitatea 174.

— Aici s-a tras cu arma. Cer o unitate de la Omucideri la Tac Unu.

— QRX.

Era o formulă prescurtată pentru „rămâi pe fază."

Malcolm Ainslie se afla la biroul său de la Omucideri, cu radiotelefonul portabil pornit, când auzi mesajele unităţii 174. Încă sortându-şi hârtiile, îi făcu un semn lui Jorge.

— Preia tu.

— OK, sergent.

Întinzându-se după propriul său radio, Rodriguez îi spuse dispecerului:

— Treisprezece-zece spre Tac Unu pentru unitatea unu-şapte-patru.

Apoi, alegând canalul Tac Unu, alocat în exclusivitate pentru Omucideri, zise:

— Unu-şapte-patru, sunt treisprezece-zece. QSK?

— Treisprezece-zece, avem un DOA la 2801 Brickell Avenue. Un posibil treizeci-unu.

Auzind adresa, urmată de 31, codul pentru „omucidere", Ainslie îşi ridică alarmat privirea. Abandonând dosare şi hârţogărie, îşi împins scaunul de lângă pupitru şi se ridică. Îi făcu lui Jorge un semn cu capul, iar acesta transmise:

— Unu-şapte-patru, suntem în drum spre voi. Asiguraţi locul faptei. Mai chemaţi ajutoare, dacă este necesar.

Băgând radioul în buzunar, întrebă:

— Asta nu-i reşedinţa familiei ăleia bogate?

— Ba chiar aşa. Davanal. Ştiu adresa, toată lumea o cunoaşte.

La Miami, nu aveai scăpare de numele acestei familii şi de faima sa. În Florida, magazinele Davanal constituiau un lanţ comercial gigantic. De asemenea, mai exista şi un

post de televiziune al familiei Davanal condus personal de Felicia Maddox-Davanal. Dar nu numai asta, familia, originară din Europa centrală şi devenită americană, stabilită în Florida din Primul Război Mondial, era influentă atât în mediul politic, cât şi în cel financiar. Familia Davanal apărea constant în relatările mass-media, uneori fiind pomenită drept „familia regală din Miami”. Un comentator mai puţin amabil adăugase cândva: „Şi chiar se comportă aşa”.

Sună un telefon. Răspunse Rodriguez, apoi îi pasă telefonul lui Ainslie.

— E sergentul Clemente, de la Comunicaţii.

— Am preluat noi, Harry, zise Ainslie. Ne-au chemat uniformele. Plecăm acum.

— Mortul este Byron Maddox-Davanal, ginerele. Nevastă-sa a sunat la 911. Ştii ceva de acest nume?

— Aminteşte-mi.

— El era doar Maddox când s-a căsătorit cu Felicia. Familia a insistat să-şi schimbe numele. Nu puteau suferi gândul că într-o zi numele de Davanal ar putea dispărea.

— Mulţam. Orice informaţie ne este de folos.

Punând telefonul jos, Ainslie îi spuse lui Rodriguez:

— O mulţime de barosani vor urmări cazul ăsta, Jorge, aşa că nu avem voie s-o dăm în bară niciun pic. Ia-o tu înainte, fă rost de o maşină şi aşteaptă-mă jos. Mă duc să-i spun locotenentului.

Newbold, care tocmai intrase în biroul său, privi spre Ainslie când acesta păşi înăuntru.

— Ce s-a întâmplat?

— Un posibil treizeci-unu cu Byron Maddox-Davanal la reşedinţa familiei. Tocmai plecam într-acolo.

Newbold păru ca trăsnit.

— Iisuse! Nu-i tipul care s-a căsătorit cu Felicia?

— El este sau, mai bine zis, a fost.

— Iar ea-i nepoata bătrânului Davanal, nu?

— Chiar aşa. Ea a sunat la 911. Am considerat că aţi vrea să ştiţi asta.

În timp ce Ainslie părăsea biroul în grabă,

locotenentul se întinse după telefon.

— Arată ca un castel medieval, remarcă Jorge în timp ce se apropiau de reşedinţa Danaval într-o maşină civilă.

Clădirea cu turle şi acoperişuri multiple şi terenul din jurul ei se întindeau pe o suprafaţă de un hectar şi jumătate. Înconjurată de un zid înalt ca de fortăreaţă, din piatră de la carieră, cu colţurile întărite, întreaga reşedinţă avea un aer medieval.

— Mă întreb de ce n-au săpat şi un şanţ cu apă, cu pod mobil, spuse Ainslie.

Dincolo de complexul rezidenţial se întindea Golful Biscayne şi, mai încolo, oceanul Atlantic. La clădirea masivă cu multe coridoare, doar parţial observabilă din exterior, se putea ajunge numai trecând de nişte porţi arătoase, din fier forjat, ornate cu o heraldică decorativă. În acel moment, porţile erau închise, dar dincolo de ele se putea vedea o alee şerpuitoare şi lungă.

— Oh, fir-ar să fie! Deja-s aici! exclamă Ainslie.

Văzuse un car de televiziune, imediat înaintea lor şi-şi dădu seama că oamenii din mass-media din Miami, monitorizând frecvenţele de lucru ale poliţiei, trebuie să fi interceptat adresa reşedinţei Davanal. Duba avea emblema WBEQ, postul de televiziune al familiei Davanal. Poate că cineva din interior îi anunţase, să fie ei primii aici, îşi zise el.

Trei maşini alb-albastre de poliţie erau parcate în apropierea porţilor de la intrare, cu girofarurile aprinse. Ori ceruse ajutor unitatea 74, ori răspunseseră la apel şi alte maşini, probabil ultima versiune era cea valabilă. Nimic nu era ca un poliţai băgăreţ, se gândi Ainslie. Se părea că la poartă tocmai avea loc o dispută între doi poliţişti în uniformă şi echipa de televiziune, în componenţa căreia se afla şi o reporteră de culoare atrăgătoare, Ursula Felix, pe care Ainslie o cunoştea. De-a curmezişul intrării era, deja, amplasată banda de culoare galbenă cu inscripţia POLIŢIA NU TRECEŢI! dar un poliţist în uniformă, recunoscându-i pe Ainslie şi pe Rodriguez, deschise o porţiune lăsând să treacă maşina lor.

Jorge încetini, însă reportera o zbughi înainte, tăindu-le calea. Ainslie coborî geamul.

— Hei, Malcolm, bagă-le minţile în cap băieţilor ăstora, se milogi ea. Şefa, doamna Davanal, vrea să ne vadă înăuntru, a şi sunat ca să le spună asta. WBEQ este postul de televiziune Davanal şi indiferent ce se întâmplă, vrem să dăm ceva la ştirile de dimineaţă.

În timp ce vorbea, Ursula Felix se lipi de aripa maşinii. Sânii ei ampli, puşi şi mai mult în evidenţă de bluza strâmtă, din mătase, erau atât de aproape de Ainslie încât acesta i-ar fi putut atinge. Părul negru ca tăciunele era împletit strâns şi un parfum îmbătător se strecură până în maşină. Deci fusese un apel din interior, reflectă Ainslie, şi nu făcut de oricine. Felicia Maddox-Davanal sunase, o femeie care devenise văduvă cu doar câteva minute înainte.

— Uite ce-i, Ursula, rosti el. Acum, aici e locul crimei şi ştii regulile. O să vină, cât de repede, un ofiţer de presă şi o să-ţi spună tot ce putem comunica.

Un cameraman din spatele reporterei interveni:

— Doamna Davanal nu recunoaşte nicio regulă când totul se petrece pe vreo proprietate Davanal şi aici este a lor de ambele părţi ale porţilor.

Arătă spre carul de reportaj şi casă.

— Iar doamna conduce cu o mână de fier, adăugă Ursula. Dacă nu ne prezentăm, va fi vai şi-amar de fundu' nostru.

— Am să iau asta în considerare.

Ainslie îi făcu semn lui Jorge să meargă mai departe, dincolo de porţile grele.

— Vei conduce cazul, aşa că am să lucrez împreună cu tine.

— Da, domnule sergent.

Pietrişul scrâşni sub roţi în timp ce rulau pe alee, trecând de palmieri înalţi şi pomi fructiferi, apoi prin apropierea unui Bentley alb, parcat lângă casă. Opriră înaintea unei intrări principale impresionante, unde una dintre măreţele uşi duble rămăsese deschisă. Când Ainslie

şi Jorge coborâră din maşină, uşa se deschise cu totul, şi un bărbat înalt, demn, de vârstă mijlocie, apăru înaintea lor, îmbrăcat impecabil, evident un majordom. Examină legitimaţiile ambilor detectivi, apoi glăsui cu un accent britanic:

— Bună dimineaţa, domnilor. Intraţi, vă rog.

Ajunşi în holul spaţios, mobilat măreţ, se întoarse spre ei.

— Doamna Maddox-Davanal are de dat nişte telefoane. Vă roagă s-o aşteptaţi aici.

— Nu, zise Ainslie. Ni s-a raportat un foc de armă. Vom merge imediat la locul faptei.

Un coridor lat, acoperit cu covoare, se deschidea la dreapta. Aproape de capăt, un poliţist în uniformă le strigă:

— Cadavrul e aici.

Când Ainslie o luă din loc, majordomul insistă:

— Doamna Maddox-Davanal a cerut în mod special asta.

Ainslie se opri.

— Cum vă numiţi?

— Eu sunt domnul Holdsworth.

Jorge deja îşi lua notiţe.

— Numele mic?

— Humphrey. Dar, vă rog, ţineţi cont că această casă este…

— Nu, Holdsworth, zise Ainslie. Tu să ţii cont. Această casă este acum locul unei crime, iar poliţia preia controlul. Vor veni şi vor pleca o mulţime dintre oamenii noştri. Să nu le stai în cale. Să nu pleci. Va trebui să te interogăm. De asemenea, nu atinge nimic din casă, lasă totul aşa cum este. S-a înţeles?

— Cred că da, rosti Holdsworth în silă.

— Şi spune-i doamnei Maddox-Davanal că dorim să discutăm imediat cu ea.

Ainslie străbătu coridorul, iar Jorge îl urmă. Poliţistul în uniformă care-i aştepta, pe al cărui ecuson era scris numele NAVARRO, anunţă:

— Pe aici, domnule sergent, şi-i conduse pe o uşă deschisă în ceea ce părea să fie o combinaţie de sală de gimnastică şi cabinet de lucru. Ainslie şi Jorge, amândoi cu câte un blocnotes în mână, se opriră în prag, examinând scena din faţa lor.

Încăperea era spaţioasă şi însorită, iar razele soarelui de început de dimineaţă pătrundeau în voie prin geamurile uşilor franţuzeşti. Dincolo de ele se afla o curte interioară decorată care oferea o privelişte spectaculoasă asupra golfului înconjurător şi oceanului îndepărtat. În încăpere şi în apropierea detectivilor zăceau şase aparate negru-crom pentru exerciţii, aliniate ca nişte santinele spartane. Domina un aparat complicat pentru ridicarea greutăţilor, apoi urma un simulator pentru vâslit, un aparat pentru alergări, unul pentru căţărat şi alte două maşinării cu destinaţie nedefinită. Costau pe puţin treizeci de mii de dolari, aprecie Ainslie. În aceeaşi încăpere, faţă în faţă cu zona pentru exerciţii, era un cabinet de lucru elegant şi luxos cu fotolii, mai multe mese şi dulapuri, rafturi de cărţi din lemn de stejar, pline cu tomuri legate în piele şi un birou modern şi arătos, cu un scaun reglabil împins în spate, la o oarecare distanţă de birou.

Pe podea, între pupitru şi scaun, se afla un bărbat alb, mort. Trupul zăcea întins pe dreapta, iar partea superioară a capului lipsea, în jurul capului şi pe umeri fiind un amestec de sânge, aşchii de os şi creieri. Mizeria însângerată, începând să se coaguleze, se întindea dincolo de cadavru, scursă pe podea, în partea din faţă şi pe laturi. Mortul era îmbrăcat în pantaloni largi de culoare cafenie şi o cămaşă albă, năclăită acum de sânge. Cu toate că nu se vedea nicio armă, toate semnele arătau că moartea fusese provocată de un glonţ.

— De când ai venit, a fost atins sau mutat ceva? îl întrebă Rodriguez pe Navaroo.

Tânărul poliţist clătină din cap.

— Nimic. Ştiu regulile.

Îl săgetă un gând.

— Nevasta decedatului era în încăpere când am ajuns

aici. Ea ar fi putut lua orice. Va trebui s-o întrebaţi.

— Aşa o să facem, zise Jorge. Dar dă-mi voie să te întreb, pentru anchetă. Nu se vede nicio armă. Ai văzut vreuna pe aici sau în altă parte?

— M-am uitat peste tot, de când am ajuns aici, dar n-am văzut nimic.

— Când ai găsit-o pe doamna Maddox-Davanal aici, cum ţi s-a părut? îl întrebă Ainslie.

Navarro ezită, apoi făcu un gest spre cadavru.

— Ţinând cont de cum erau toate şi că acesta a fost soţul ei şi aşa mai departe, părea destul de calmă; chiar senină, s-ar putea spune. M-am tot întrebat cum aşa. Cealaltă chestie...

— Continuă, îl îndemnă Ainslie.

— Mi-a spus că era pe drum o echipă TV de la WBEQ. Asta-i...

— Da, postul de televiziune al familiei Davanal. Ce-i cu ea?

— Voia, aproape că mi-a ordonat, să mă facă să mă asigur că au liberă trecere. I-am spus că trebuie să-i aştepte pe cei de la Omucideri. Nu i-a plăcut asta.

Tânărul poliţist ezită din nou.

— Dacă mai ai vreo idee, spune-ne şi nouă, zise Jorge.

— Păi, nu-i decât o impresie de-a mea, dar cred că femeia asta este obişnuită să controleze tot şi pe toţi şi nu-i place ca lucrurile să fie altfel.

Ainslie întrebă:

— Iar toate astea se petreceau în timp ce soţul ei zăcea acolo – arătă spre cadavru – întins?

— Chiar aşa.

Navarro dădu din umeri.

— Cred că de restul o să vă daţi voi seama, băieţi.

— Vom încerca, spuse Jorge scriind ceva. Întotdeauna un martor poliţist ne este de ajutor.

Apoi Jorge făcu apelurile de rutină cu ajutorul radiotelefonului său portabil, solicitând o echipă de identificare, un medic legist şi un procuror. În curând,

această încăpere şi alte părţi ale reşedinţei vor fi aglomerate, forfotind de oameni.

— Am să arunc o privire în jur, spuse Ainslie.

Călcând cu grijă, se apropie de uşile franţuzeşti deschise. Deja observase că una dintre ele părea să fie înclinată faţă de cealaltă; cercetând-o mai îndeaproape, remarcă în exteriorul ambelor uşi ceea ce păreau să fie urme proaspete de forţare. Afară, în curte, văzu mai multe urme de paşi, maronii, ca şi cum cineva ar fi intrat în pământ proaspăt săpat sau în noroi. Dincolo de urmele de paşi, văzu un răsad de flori chiar în faţa unui zid de peste un metru înălţime şi mai multe urme pe sol, ca şi cum aceeaşi persoană ar fi sărit zidul, apoi s-ar fi apropiat de casă. Urmele păreau să fi fost lăsate de un fel de pantofi de sport.

În ultimele câteva minute, lumina solară de dinainte cedase locul norilor întunecaţi, iar acum ploaia părea inevitabilă. Ainslie se grăbi înapoi înăuntru şi-l instrui pe poliţistul Navarro să împrejmuiască şi zona din spatele casei şi să lase un alt poliţist în uniformă să păzească locul.

— Imediat ce ajunge aici echipa de la identificare, îi spuse el lui Jorge, pune-i să fotografieze aceste urme de pantofi înainte să le şteargă ploaia şi fă mulaje de ghips după cele de pe sol. Se pare că aici a intrat cineva.

Ainslie continuă:

— În acest caz, s-a întâmplat înainte de venirea victimei în această încăpere.

Jorge interveni:

— Chiar şi aşa, Maddox-Davanal ar fi văzut un intrus, are rană de contact, ceea ce înseamnă apropiere. Judecând după toate minunăţiile acelea pentru exerciţii fizice, tipul trebuie să fi fost robust, aşa că te-ai fi aşteptat să opună rezistenţă, însă nu-i niciun semn de luptă.

— S-ar putea să fi fost luat prin surprindere. Oricine a tras cu pistolul s-ar fi putut ascunde, apoi să-l atace pe la spate.

— Unde să se fi ascuns?

Se uitară împreună prin încăperea spaţioasă. Jorge

arătă spre două draperii din catifea verde, aşezate de-o parte şi de alta a uşilor franţuzeşti. Draperia din dreapta era strânsă în bucla unei curele, dar în partea stângă cureaua atârna în jos, iar draperia era desfăcută. Ainslie se duse la cea din stânga, o trase spre el cu grijă şi se uită în spatele ei. Pe covor erau urme de noroi.

— O să-i pun pe cei de la identificare să se ocupe şi de asta, spuse Jorge. Ceea ce ne trebuie nouă acum sunt nişte timpi. Al morţii, al descoperirii cadavrului…

Majordomul, Holdsworth, apăru şi i se adresă lui Ainslie:

— Doamna Maddox-Davanal vă primeşte acum. Vă rog să mă urmaţi.

Ainslie ezită. Într-o anchetă desfăşurată de secţia Omucideri, detectivul cu investigaţia era cel care trimitea după cei pe care-i chestiona şi nu invers. Totuşi, nu era cu totul nelalocul său, se gândi el, ca o soţie să prefere să stea departe de încăperea unde se mai găsea încă trupul soţului ei mort. Dacă aşa considera el, Ainslie putea lua pe oricine, inclusiv membri ai familiei Davanal şi ai personalului, la sediul poliţiei pentru interogatoriu, dar în acest moment ce-ar fi avut de câştigat?

— Bine, ia-o înainte, îi spuse el lui Holdsworth, iar către Jorge: Mă întorc cu unele răspunsuri referitoare la timpi.

Camera de desen unde fu condus Malcolm Ainslie se potrivea cu restul casei în ceea ce privea mărimea, stilul şi semnele evidente de bogăţie. Felicia Maddox-Davanal stătea pe un fotoliu mare, cu rezemători pentru cap, îmbrăcat într-un brocart elegant. Ea era o femeie frumoasă, de aproximativ patruzeci de ani, cu o figură clasică, aristocratică, nas drept, pometi înalţi, o bărbie şi maxilar netede, cel din urmă sugerând un facelift timpuriu. Părul ei castaniu-deschis, des şi lucios, cu unele irizări blonde, îi cădea în voie pe umeri. Purta o fustă scurtă, de culoare crem, care-i dezvăluia picioarele frumos conturate, şi se asorta cu bluza de mătase, încinsă cu o curea lată, tivită cu auriu. Era perfect aranjată, faţa, părul, unghiile,

hainele şi o ştia foarte bine, se gândi Ainslie.

Fără un cuvânt, îi arătă un fotoliu franţuzesc fără braţe, mobilier antic, o bijuterie şubredă şi în mod sigur inconfortabilă, notă el amuzat. Dacă era vorba de o încercare de a-l face să se simtă ca o slugă, asta nu se va întâmpla.

După cum proceda în astfel de circumstanţe îndoliate, Ainslie spuse:

— Aş vrea să spun că-mi pare rău pentru moartea soţului dumneavoastră.

— Nu este necesar.

Vocea ei era fermă şi controlată.

— Mă voi ocupa singură de chestiunile personale. Să ne limităm la cele oficiale. Eşti sergent, din câte-mi dau seama.

— Sergent-detectiv Ainslie.

Fusese cât pe ce să adauge şi „doamnă”, dar n-o făcu. Partida dominării se putea juca în doi.

— Ei bine, înainte de toate, aş vrea să ştiu de ce o echipă a propriei mele televiziuni, proprietate a familie Davanal, a fost împiedicată să intre în această casă care, de asemenea, este tot o proprietate Davanal.

— Doamnă Maddox-Davanal, spuse Ainslie încet, vă voi răspunde la această întrebare din politeţe, cu toate că am convingerea că deja cunoaşteţi răspunsul. Însă după ce voi fi terminat; această întrevedere va decurge cum vreau eu.

Era perfect conştient, în timp ce vorbea, că ochii reci şi cenuşii ai femeii erau aţintiţi neabătuţi asupra sa. Îi înfruntă privirea cu un aplomb pe măsură.

— Cum stă treaba cu echipa de televiziune, zise el. Un deces, până acum nelămurit, s-a petrecut aici, iar deocamdată, indiferent cine-i proprietarul acestei case, poliţia a preluat controlul. Iar interzicerea accesului presei, a oricărei persoane din mass-media, în câmpul de investigare a unei omucideri este o procedură standard a poliţiei. Acum, că am rezolvat această chestiune, aş dori să-mi spuneţi, vă rog, tot ce ştiţi legat de moartea soţului

dumneavoastră.

— Un moment!

Un arătător elegant se îndreptă asupra sa.

— Cine este ofiţerul tău superior?

— Locotenentul-detectiv Leo Newbold.

— Doar un locotenent? În lumina atitudinii dumitale, sergent, şi înainte de a merge mai departe, voi discuta cu şeful poliţiei.

Ainslie realiză că se declanşase o confruntare pe neaşteptate, din senin. Totuşi, asta nu era ceva nemaivăzut; stresul brusc sau o moarte violentă aveau acest efect asupra oamenilor. Apoi îşi aminti observaţia făcută de poliţistul Navarro: „Cred că femeia asta este obişnuită să controleze tot şi pe toţi şi nu-i place ca lucrurile să fie altfel.“

— Doamnă, zise Ainslie, am să vă însoţesc la telefon chiar în acest moment, de unde-l puteţi suna pe comandantul Ketledge.

Îşi înăspri glasul:

— Dar pe parcursul discuţiei informaţi-l că, odată ce conversaţia dumneavoastră s-a terminat, am să vă reţin, iar asta înseamnă cătuşe la mâini şi aducerea la sediul secţiei Omucideri, datorită refuzului de a coopera în ancheta referitoare la uciderea prin împuşcare a soţului dumneavoastră.

Se înfruntară, Davanal respirând adânc, cu buzele strânse, în ochi citindu-i-se ura. În cele din urmă, îşi desprinse privirea, apoi revenind, spuse cu voce scăzută:

— Dă-i drumul la întrebări.

Ainslie nu simţi nicio satisfacţie în victoria sa dialectică, şi întrebă pe un ton normal:

— Când şi cum aţi aflat prima dată de moartea soţului dumneavoastră?

— La scurt timp după ora şapte treizeci, în această dimineaţă. M-am dus în dormitorul soţului meu, aflat pe acelaşi palier cu al meu, dorind să-i adresez o întrebare. Când am văzut că nu era acolo, m-am dus la cabinetul său de lucru, aflat la acest etaj. El se trezea adesea devreme şi

mergea acolo. I-am găsit cadavrul, lăsat aşa cum l-ai văzut. Am chemat imediat poliţia.

— Ce doreaţi să îl întrebaţi pe soţul dumneavoastră?

— Poftim?

Davanal părea surprinsă de investigaţia lui Ainslie, şi el repetă întrebarea.

— A fost...

Părea să nu-şi găsească cuvintele.

— Chiar că nu-mi mai amintesc.

— Există vreo uşă de legătură între dormitorul dumneavoastră şi cel al soţului?

— Păi... nu.

Se lăsă o tăcere stânjenită.

— Ce întrebări ciudate.

Nu erau chiar aşa de ciudate, se gândi Ainslie. În primul rând, nu exista nicio explicaţie clară pentru ce se dusese Davanal la soţul ei. În al doilea rând, absenţa unei uşi de legătură între dormitoare spunea câte ceva despre relaţia lor de cuplu.

— Soţul dumneavoastră pare să aibă o plagă împuşcată. Aţi auzit să se tragă vreun foc de armă sau orice alt posibil foc de armă?

— Nu, n-am auzit.

— Atunci e posibil ca soţul dumneavoastră să fi fost ucis cu mai mult timp înainte să-l găsiţi?

— Cred că da.

— Avea soţul dumneavoastră vreo problemă dificilă, duşmani? Vă puteţi gândi la cineva care să fi vrut să-l omoare?

— Nu.

Doamna Maddox-Davanal îşi recâştigase stăpânirea de sine şi continuă:

— Vei afla asta, mai devreme sau mai târziu, aşa că mai bine o spun acum. Într-un fel, soţul meu şi cu mine nu eram apropiaţi; el avea interesele lui, eu pe ale mele, iar ele nu coincideau.

— Acest aranjament dura de mult timp?

— Cam de şase ani. Eram căsătoriţi de nouă.

— Vă certaţi mult?

— Nu.

Apoi se corectă:

— Ei, ne mai certam din când în când, pe tot felul de motive neînsemnate, dar aproape deloc pe teme importante.

— Se gândea vreunul dintre dumneavoastră la divorţ?

— Nu. Aranjamentul ne convenea amândurora. Pentru mine, existau unele avantaje certe oferite de mariaj; într-un fel, asigura o anumită libertate. Cât despre Byron, adevărul curat este că o ducea destul de bine.

— Vreţi să-mi explicaţi asta?

— Când ne-am căsătorit, Byron era un bărbat foarte atrăgător şi popular, însă nu prea avea bani şi nici perspective strălucite de angajare. După căsătorie, ambele probleme au fost rezolvate.

— Aţi putea face o precizare?

— I s-au dat două funcţii de conducere importante, primul în lanţul de magazine Davanal's, apoi la WBEQ.

— Se mai ocupa de vreuna din aceste funcţii? întrebă Ainslie.

— Nu.

Felicia ezită, apoi continuă:

— Adevărul este că Byron n-a făcut faţă. Era leneş şi-i lipsea priceperea. În cele din urmă, a trebuit să-l scoatem cu totul din afacerile noastre.

— Şi după aceea?

— Pur şi simplu, familia i-a fixat lui Byron o rentă. De asta am spus că o ducea destul de bine.

— Vreţi să-mi spuneţi la ce sumă se ridica această rentă?

— Este important?

— Probabil că nu, dar mă gândesc că înainte ca această anchetă să fie gata, va ieşi oricum la iveală.

Interveniră câteva clipe de tăcere, apoi Felicia glăsui:

— Era vorba de două sute cincizeci de mii de dolari pe an. Byron locuia gratis aici şi i s-au cumpărat şi toate

aparatele de gimnastică pe care şi le-a dorit.

Un sfert de milion de dolari pe an, se gândi Ainslie, fără să faci nimic. Familia Davanal, nemaifiind nevoită să plătească asta, câştiga de pe urma morţii lui Byron Maddox-Davanal.

— Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu că te gândeşti, zise doamna Maddox-Davanal, atunci las-o baltă.

Apoi, cum Ainslie nu răspunse nimic, continuă:

— Uite ce-i, n-am să-mi pierd vremea răcindu-mi gura de pomană, pentru că o astfel de sumă înseamnă doar mărunţiş pentru această familie.

Se opri.

— Adevărul este că, deşi nu-l mai iubeam pe Byron de multă vreme, îmi plăcea să-l am prin preajmă. Chiar aş putea spune că o să-mi fie dor de el.

Ultima remarcă fusese lansată cu un aer prudent, ca şi cum ar fi fost un secret. Cumva, de când începuse discuţia lor, ostilitatea ei se evaporase; Ainslie se gândi că era aproape ca şi cum ar fi fost învinsă într-o confruntare, iar după aceea capitulase şi-i devenise un aliat prietenos. Însă nu credea tot ceea ce-i spusese Felicia Maddox-Davanal, în special despre găsirea cadavrului soţului ei. Pe de altă parte, instinctele sale-i sugerau că nu-şi omorâse ea soţul, cu toate că era posibil să fi ştiut sau să aibă idee cine-o făcuse. În orice caz, ea ascundea ceva.

— Sunt puţin nelămurit, făcu Ainslie. Mi-aţi spus că încă mai ţineaţi la soţul dumneavoastră, cu toate că trăiaţi separat. Totuşi, după ce l-aţi găsit mort, cadavrul fiind chiar acolo, eraţi mai preocupată de aducerea unei echipe de televiziune, după cum se pare.

Davanal reacţionă imediat:

— Bine, am înţeles! Ştiu ce sugerezi, că aş fi de gheaţă, ei bine, poate că aşa şi este. Dar ceea ce-i mai important este că sunt pragmatică.

Se opri.

— Vă ascult în continuare, îi zise Ainslie.

— Păi, mi-am dat imediat seama că Byron era mort şi

n-aveam nicio idee cine l-ar fi putut ucide. Acesta era un fapt, nimic din ceea ce-aş fi putut face nu schimba asta. Dar ceea ce puteam face era să mă asigur că WBEQ, postul meu de televiziune pe care-l conduc eu personal, anunţă ştirea înaintea întregii concurenţe şi chiar aşa am procedat. Am chemat una dintre echipele mele de televiziune, însă nu i s-a permis să intre, aşa că am sunat la redacţia noastră şi le-am spus tot ce ştiam. De acum vestea s-a întins în toată Florida, probabil chiar şi mai departe, dar noi am fost primii, ceea ce contează într-un mediu foarte concurenţial.

— Cu întreaga dumneavoastră experienţă, glăsui Ainslie, aţi ştiut că oamenii dumneavoastră de la televiziune nu vor fi lăsaţi înăuntru, nu?

Davanal făcu o grimasă.

— Oh, sigur, dar eram… Care-i vorba aia de duh cu întinsul?

— Să întindeţi coarda?

— Da. Am făcut-o toată viaţa. Este a doua mea natură.

— În mod normal, nu-i nimic rău în asta. Dar nu-i o idee prea bună într-o investigaţie referitoare la un caz de omucidere.

Se uitară unul la altul, apoi ea spuse:

— Eşti genul de poliţist atipic. E ceva cu tine, nu sunt sigură ce anume, care te face diferit… iar pe mine curioasă.

Cuvintele de încheiere fură acompaniate de primul ei zâmbet şi o undă de senzualitate.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse el pe un ton neutru, aş mai avea şi alte întrebări.

Ea oftă.

— Dacă trebuie, atunci e în ordine.

— La şapte treizeci, în această dimineaţă, ora la care aţi spus că aţi găsit cadavrul soţului dumneavoastră şi în timpul nopţii trecute mai era altcineva în casă?

— Lasă-mă să mă gândesc.

După ce răspunse şi continuară discuţia, ieşiră la

iveală alte lucruri. Părinţii Feliciei, Theodore şi Eugenia Davanal, locuiau în casă, dar în prezent se aflau în Italia. Theodore era de fapt stăpânul Duvanal, însă delega mare parte din responsabilităţile sale Feliciei. Un valet şi o menajeră lucrau pentru părinţii ei şi locuiau în reşedinţă, dar şi ei se aflau în Italia. Cel mai bătrân Davanal în viaţă este Wilhelm. În vârstă de nouăzeci şi şapte de ani şi patriarh al familiei, avea la dispoziţie un apartament la etajul superior al casei, unde un majordom şi soţia acestuia, soră medicală, aveau grijă de el.

— Bunicul se află acum în casă, la fel şi domnul şi doamna Vasquez, explică Felicia, dar îi vedem foarte rar.

Potrivit spuselor ei, Wilhelm Davanal era senil, cu unele momente de luciditate, „deşi, din ce în ce mai rar". Majordomul, Humphrey Holdsworth, locuia în reşedinţă împreună cu soţia sa care era bucătăreasă. Doi grădinari şi doi şoferi, toţi cu familii, locuiau în spaţii de cazare separate, pe terenul proprietăţii.

Ainslie ştia că toţi aceşti oameni trebuiau să fie chestionaţi despre orice mişcare ar fi putut vedea sau auzi în noaptea precedentă.

— Revenind la găsirea trupului soţului dumneavoastră, îi spuse el Feliciei, cred că, atunci când a sosit poliţistul Navarro, vă găseaţi în cabinetul de lucru.

— Da.

Ea ezită.

— Ei bine, după ce am dat prima dată de Byron, am alergat afară şi-am sunat la 911 de la telefonul de pe hol. Apoi... nu prea pot explica asta... dar mi-a fost teamă. Presupun că eram parţial în stare de şoc. A fost atât de brusc şi de oribil.

— E ceva de înţeles.

Ainslie era solidar cu ea.

— Întrebarea mea este: în cele două ocazii când aţi fost singură cu trupul soţului dumneavoastră, aţi atins ceva, aţi schimbat sau mutat ceva, oriunde în acea încăpere?

— Absolut deloc.

Felicia clătină din cap.

— Cred că instinctul mi-a spus să nu, dar, pur şi simplu, n-am suportat nici să mă apropii de Byron sau de biroul acela…

Vocea i se frânse.

— Mulţumesc, spuse Ainslie. Deocamdată, nu mai am alte întrebări.

La finalul întrevederii lor, Felicia Maddox-Davanal se ridică, recuperându-şi din nou autocontrolul.

— Regret că am pornit cu stângul, zise ea. Poate, cu timpul, vom învăţa să ne placă mai mult unul de celălalt.

Se întinse pe neaşteptate şi atinse uşor mâna lui Ainslie, lăsându-şi vârfurile degetelor să mai zăbovească o clipă sau două. Apoi se întoarse şi peste o clipă dispăru.

Cât mai rămase singur în camera de desen, Ainslie mai folosi de două ori radiotelefonul său portabil, apoi reveni în sala de gimnastică şi cabinetul de lucru al lui Byron Maddox-Davanal, acum duduind de activitate. Sosise şi echipa de identificare, şi medicul legist Sandra Sanchez studia cadavrul cu minuţiozitate. Procurorul statal adjunct, Curzon Knowles, care lucrase la dosarul crimelor în serie comise de Elroy Doil, cerceta locul, punea întrebări şi-şi lua notiţe. Afară ploua, observă Ainslie, însă Rodriguez îl asigură că „am făcut din timp fotografii urmelor de pantofi şi mulaje bune de ghips”. Acum se făceau fotografii pământului mocirlos din spatele draperiilor ce aveau cureaua desfăcută, după care noroiul putea fi măturat de acolo şi luat un eşantion. Prin alte părţi erau căutate amprente.

— Hai să discutăm, spuse Ainslie.

Luându-l pe Jorge de-o parte, îi povesti de întrevederea sa cu Felicia Maddox-Davanal, apoi îi dictă numele celorlalţi, pentru a fi interogaţi.

— L-am chemat pe Tataie Garcia, îi spuse lui Jorge. O să lucreze împreună cu tine, să te ajute cu interogatoriile sau cu orice altceva mai ai nevoie. Plec acum.

— Deja?

Jorge îl privi curios.

— Este cineva cu care vreau să discut, rosti Ainslie. Cineva care ştie o mulţime de lucruri despre vechile familii, inclusiv despre aceasta. Care, poate, îmi va da sfaturi.

Numele ei era legendar. La vremea ei, era considerată drept cea mai remarcabilă reporteră de investigaţii penale din ţară, reputaţia ei depăşind cu mult publicul ei din Florida şi câmpul său cotidian de acţiune din Miami. Cunoştinţele sale despre evenimente şi oameni erau o enciclopedie, acoperind nu numai relaţiile din criminalistică, dar şi politică, afaceri şi mediul social, amintindu-şi că delincvenţa şi celelalte activităţi se suprapuneau adesea. Acum era aproape pensionară, ceea ce însemna că, atunci când avea ea chef, scria câte o carte pe care editurile se înghesuiau să i-o publice, iar cititorii să pună mâna pe ea, deşi în ultima vreme nu prea se complicase cu scrisul, preferând mai mult să stea cu amintirile şi cu câinii ei. Avea trei pechinezi numiţi Able, Baker şi Charlie. Intelectul şi memoria ei erau la fel de ascuţite ca întotdeauna.

Numele ei era Beth Embry şi, cu toate că păstra secretul asupra vârstei sale, chiar şi în Who’s Who în America, se credea că era bine trecută de şaptezeci de ani. Locuia în Oakmont Tower Apartments, în Miami Beach, într-un apartament cu vedere la ocean, iar Malcolm Ainslie era unul dintre mulţii ei prieteni. Cel de-al doilea telefon dat de Ainslie din reşedinţa Davanal a fost la Beth, întrebând-o dacă o putea vizita. Acum îl întâmpină în pragul apartamentului ei.

— Ştiu de ce-ai venit. Te-am văzut la ştirile de dimineaţă, sosind la reşedinţa Davanal. Ca de obicei, smotoceai o reporteriţă.

— Pe tine nu te-am smotocit niciodată.

— Asta pentru că ţi-era frică de mine.

— Ai a naibii de multă dreptate, îi spuse el. Încă mi-este.

Râseră, şi apoi el o sărută pe obraz, în timp ce Able, Baker şi Charlie săreau în jurul lor lătrând.

Cu toate că Beth Embry nu fusese niciodată o frumuseţe convenţională, avea o vitalitate luminoasă, vizibilă în orice mişcare a sa şi în expresiile faciale. Era înaltă şi zveltă, încă atletică în pofida vârstei şi invariabil îmbrăcată în blugi şi cămăşi colorate, din bumbac. Cea de astăzi era în carouri galbene cu alb.

Ei doi s-au cunoscut cu zece ani în urmă, când în calitate de reporter la un ziar, Beth începuse să apară destul de repede la locul omuciderilor investigate de Ainslie şi cerând să discute cu el, personal. La început, el fu prudent, dar apoi descoperi că era deschisă, primind de la ea idei şi informaţii, oferindu-i şi el informaţii. Pe măsură ce trecu timpul, între ei se instală o încredere reciprocă, ceea ce-l făcea pe Ainslie să trimită câţiva „ştrumfi" în calea lui Beth, ştiind sigur că va ascunde sursa lor. Apoi, din când în când, Ainslie se ducea la ea pentru informaţii şi sfaturi, aşa cum făcea şi acum.

— Stai puţin, îi spuse ea.

Luându-i în braţe pe cei trei pechinezi care lătrau, îi duse într-o cameră dosnică şi închise uşa. Revenind, Beth comentă:

— Am citit că te-ai dus la execuţia lui Elroy Doil. Te-ai asigurat că a primit ceea ce merita?

Ainslie clătină din cap.

— N-a fost alegerea mea. Doil voia să discute cu mine.

Ea-şi arcui sprâncenele.

— O confesiune înainte de moarte? Mi se pare mie, sau e ceva material aici?

— Poate, într-o zi. Dar nu acum.

— Încă mai scriu, din când în când. E o promisiune?

Ainslie căzu pe gânduri, apoi spuse:

— OK. Dacă sunt implicat, îţi promit că vei fi prima care va afla ceva. Dar să nu ştie nici pământul.

— Bineînţeles. Te-am lăsat eu vreodată baltă?.

— Nu.

Totuşi, întotdeauna când avea de-a face cu Beth Embry, apăreau manevre şi negocieri. Pomenirea numelui

lui Doil îi reaminti că Ruby Bowe îşi începuse deja ancheta. Ainslie spera că va putea rezolva repede acest nou caz. Dar până atunci o întrebă pe Beth:

— Acum discutăm neoficial despre familia Davanal?

— O discuţie pe care să nu o imputăm nimănui, bine? îi răspunse ea. Aşa cum am mai spus, nu prea mai scriu; copiii ăştia de acum, de la anchete-reportaj, sunt destul de buni, dar din când în când devin fără astâmpăr, mai ales când e vorba despre clanul Davanal.

— Ştii destule despre ei? Da, fără imputări.

— Davanalii fac parte din istoria noastră. Iar Byron Maddox-Davanal, după cum l-au obligat să se numească, era un borfet ca vai de el. Nici nu mă miră că a fost ucis; şi nu m-ar surprinde deloc dacă s-a sinucis. Ai vreun suspect?

— Nu încă. La prima vedere, pare să fie o lucrătură din exterior. De ce-a fost Byron un borfet ca vai de el?

— Pentru că a aflat la modul dur că „bărbatul nu poate trăi doar cu pâine”, chiar dacă e unsă din belşug cu unt.

Beth chicoti.

— Ţi se pare ceva familiar aici?

— Sigur. Ai două surse aici. Ai început cu Deuteronomul, apoi ai terminat cu Matei şi Luca.

— Hei, sunt impresionată. Seminarul acela şi-a lăsat amprenta asupra vieţii tale. Există vreo şansă să te extaziezi iar şi să te naşti din nou?

Beth, creştină practicantă, nu pierdea aproape niciodată ocazia de a-l ironiza pe Ainslie privitor la trecutul său.

— Numai pentru tine, îi explică el, am să întorc şi celălalt obraz. Şi asta-i tot din Luca şi Matei. Acum zi-mi de Byron.

— Okay. La început, a fost marea speranţă a familiei în ceea ce priveşte o nouă generaţie de Davanali; de-asta l-au obligat să-şi schimbe numele când s-a căsătorit cu Felicia. Ea este singurul copil la părinţi şi până nu concepe, ceea ce nu se va întâmpla prea curând, dinastia Davanal va muri odată cu ea. Ei, în oraş n-a existat

niciodată vreo criză de spermă de-a lui Byron şi e de presupus că a lăsat câte ceva şi prin Felicia, dar n-a făcut rod.

— Am aflat că n-a avut succes nici în afacerile familiei.

— A fost un dezastru. Presupun că ţi-a spus Felicia asta, precum şi de renta lui, acordată ca să nu facă nimic.

— Da.

— O spune peste tot. Îl dispreţuia, iar asta a făcut ca viaţa lui să fie şi mai goală decât era.

— Crezi că Felicia ar fi putut să-şi ucidă soţul?

— Tu crezi?

— Deocamdată, nu.

Beth scutură hotărâtă din cap.

— Nu l-ar ucide. În primul rând, Felicia este prea deşteaptă pentru a comite o asemenea tâmpenie. În al doilea rând, Byron îi era de folos.

Ainslie îşi aminti de cuvintele Feliciei: „Aranjamentul ne convenea amândurora... asigura o anumită libertate." Nu era greu de ghicit cam despre ce fel de „libertate" era vorba. Beth îl privea cu un aer şiret.

— Te-ai prins? Avându-l pe Byron în viaţa sa, nu trebuia să-şi facă niciodată griji că vreunul dintre numeroşii ei masculi ar putea veni cu dorinţa de a se căsători cu ea.

— Numeroşi?

Beth îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Nici nu i-ai putea număra! Felicia înfulecă bărbaţi. Dar se plictiseşte repede şi-i trimite la plimbare. Dacă vreunul dintre ei devenea serios, tot ce trebuia să-i spună era: „Sunt deja măritată."

Beth se uită, din nou, curioasă la Ainslie.

— Nu cumva Felicia s-a dat şi la tine? S-a dat! Doamne, Malcolm, te-ai înroşit!

El negă scuturând din cap.

— A fost ceva trecător şi probabil doar în imaginaţia mea.

— N-a fost, prietene, iar dacă-i place gustul tău, se va

mai înfrupta. Ai grijă, o fi dulce mierea Feliciei, dar e o reginuţă-albinuţă cu un ac mare.

— Ai pomenit de dinastia Davanal. De când durează?

Beth se gândi o clipă.

— Sunt sigură că de pe la sfârşitul secolului trecut, din 1898. S-a scris o carte despre asta. Silas Davanal şi soţia sa, Maria, s-au stabilit aici ca imigranţi din Silezia Superioară, un teritoriu aflat între Germania şi Polonia. El avea ceva bani, nu cine ştie câţi, dar şi-a deschis un magazin universal. Pe la sfârşitul vieţii sale, magazinul devenise Davanal's Department Store, iar el făcuse avere. Silas şi Maria au avut un fiu, Wilhelm.

— Care de-abia dacă mai trăieşte, da?

— Asta sună iarăşi ca spusă de Felicia. Soţia lui Wilhelm a murit cu mulţi ani în urmă, însă el este încă ascuţit la minte, chiar şi la vârsta de nouăzeci şi şapte de ani. Am înţeles că nu prea se mai întâmplă multe pe-acolo, prin vechea lor casă, de care să-i mai pese. Ar trebui să discuţi cu el.

Felicia îi spusese că era senil.

— Da, am s-o fac.

— Oricum, continuă Beth, cu fiecare generaţie de Davanali, familia a devenit tot mai bogată şi mai puternică, inclusiv Theodore şi Eugenia, amândoi nişte tirani.

— Ca să fiu sincer, cu toţii par nişte tirani.

— Nu neapărat. Doar atât că toţi sunt stăpâniţi de o mândrie fără seamăn.

— Mândrie pentru ce?

— Totul. Întotdeauna au fost extrem de atenţi la aparenţe. Imaginea lor publică trebuie să fie impecabilă, transformându-i în oameni superiori, chiar perfecţi. Iar micile lor secrete murdare sunt atât de adânc îngropate, încât chiar şi tu, sergent-detectiv, s-ar putea să ai mari bătăi de cap încercând să le descoperi.

— Din ceea ce mi-ai spus până acum, făcu Ainslie, Felicia nu-i întotdeauna impecabilă.

— Asta pentru că-i mai în pas cu vremurile. În acelaşi timp, este destul de profund marcată de mândrie şi în

orice caz, trebuie să se conformeze pentru că Theodore şi Eugenia încă au controlul averii familiei. A avut probleme cu părinţii ei din cauza lui Byron. N-au vrut niciodată să se afle în afară că mariajul ei a eşuat şi de-aia i-au dat lui Byron renta, ca să ţină totul sub preş. Şi, în fond, nu le pasă lor de cum îşi duce viaţa Felicia, atât timp cât totul rămâne ascuns.

— Şi chiar e ascunsă?

— Nu chiar atât de mult pe cât ar vrea Theodore şi Eugenia. După cum am auzit eu, a avut loc un mare scandal în familie şi s-a dat un ultimatum: dacă Felicia pătează în orice fel numele familiei, i se va lua controlul asupra postului de televiziune pe care-l iubeşte atât de mult.

Continuară să discute, Ainslie, la rândul său, relatând unele aspecte în plus ale cazului Maddox-Davanal. La sfârşit, când se ridicară amândoi, el spuse:

— Îţi mulţumesc, Beth. Ca întotdeauna, mi-ai lăsat o mulţime de lucruri la care să mă gândesc.

Able, Baker şi Charlie, odată eliberaţi din izolator, săriră şi hămăiră entuziasmaţi la plecarea lui.

Când Malcolm Ainslie reveni la reşedinţa Davanal, rămăşiţele pământeşti ale lui Byron Maddox-Davanal erau băgate într-un sac de plastic, destinaţia lor fiind morga din Dade-County, pentru autopsie. Sandra Sanchez plecase deja, după ce trăsese concluzia că moartea victimei se petrecuse cândva între ora 5:00 şi 6:00 dimineaţa, aproximativ cu două ore înainte ca Felicia Maddox-Davanal să anunţe găsirea cadavrului.

În biroul-sală de gimnastică, activitatea de mai devreme se domolise, însă şeful echipei tehnice, Julio Verona, încă mai aduna probe. Îi spuse lui Ainslie:

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, când ai un minut liber.

— OK, Julio.

Dar Ainslie se duse prima dată la detectivii Jorge Rodriguez şi Jose Garcia şi-i întrebă:

— Ce-i nou?

Jorge rânji şi făcu un gest spre Garcia.

— El crede că majordomul a făcut-o.

— Foarte distractiv, făcu Garcia cu o mutră acră.

Apoi spre Ainslie:

— Nu-l cred pe individul acela, Holdsworth, asta-i tot. L-am chestionat şi toate instinctele mele îmi spuneau că minte.

— Despre ce?

— Despre tot, că n-a auzit niciun foc de armă sau vreo altă gălăgie, când locuieşte la acelaşi etaj şi că n-a ajuns la locul crimei decât după ce-a fost chemat de soţia decedatului, după ce aceasta a sunat la 911. Ştie mai mult decât spune, îmi bag mâna-n foc pentru asta.

— I-ai verificat datele? întrebă Ainslie.

— Bineînţeles că da. Este, încă, cetăţean britanic, se află în Statele Unite de cincisprezece ani, deţine cartea verde20 şi n-a avut niciodată probleme aici. Am sunat la serviciul de Imigrări din Miami. Au un dosar pe numele lui Holdsworth.

— E ceva care să ne ajute?

— Păi, într-un fel, asta-i o chestie ciudată. Holdsworth are cazier în Anglia şi a fost destul de deştept să declare asta când a depus cererea pentru cartea verde. Ar fi fost descoperit dacă n-ar fi făcut-o, însă sunt fleacuri.

— Povesteşte-mi.

— Pe când avea optsprezece ani, acum treizeci şi trei de ani, a furat un binoclu de pe bancheta din spate a unei maşini parcate. Un poliţai l-a văzut şi l-a arestat; s-a declarat vinovat, a primit doi ani cu suspendare, iar de atunci nicio condamnare. Tipul de la Imigrări, cu care am vorbit, spune că atunci când cineva face cerere pentru permisul de rezidenţă, nu se ia în considerare un lucru atât de insignifiant, petrecut cu atât de mult timp în urmă, dacă solicitantul declară asta. Cred că mi-am cam pierdut vremea.

Ainslie clătină din cap.

— Niciodată nu-i timp pierdut. Păstrează-ţi notiţele, Tataie. Ai scos ceva din celelalte interogatorii?

— Nu cine ştie ce, răspunse Jorge. Doi oameni,

şoferul soţiei şi un grădinar, cred acum că ar fi auzit un foc de armă, dar atunci şi-au zis că-i vreun rateu de motor. Nu au idee cam când s-a întâmplat asta, ştiu doar că încă era foarte întuneric.

— A discutat cineva cu bătrânul Wilhelm Davanal?

— Nu.

— Mă ocup eu de asta, încheie Ainslie.

El, Jorge şi Garcia i se alăturară lui Julio Verona, în cealaltă parte a încăperii.

— Uitaţi-vă la asta, zise Verona.

Folosindu-se de o pereche de mănuşi de gumă, şeful echipei de identificare scoase dintr-o pungă de plastic un mic ceas din aur, pe care-l puse pe biroul folosit înainte de Byron Maddox-Davanal. Explică:

— Echipa ID l-a găsit exact în acest loc, pe birou. Iată fotografia pentru confirmare.

Verona scoase o fotografie Polaroid.

— Uitaţi-vă pe spatele ceasului, continuă Verona şi veţi vedea că este destul de mult sânge pentru o suprafaţă atât de mică. Însă – făcu o pauză de efect – presupunând că este sângele victimei şi amintindu-ne de distanţa până la cadavru, nu-i nicio şansă ca sângele să fi ajuns pe spatele ceasului, unde-i acum.

— Şi-atunci, care-i teoria ta? întrebă Anslie.

— În timpul comiterii crimei sau imediat după asta, ceasul a fost izbit şi a ajuns în sângele de pe podea. Ulterior cineva, poate chiar ucigaşul, l-a văzut, l-a ridicat şi l-a pus înapoi pe birou, unde a rămas până când echipa noastră a realizat această fotografie.

— Sunt amprente?

— Sigur, e un set bun. Mai mult decât atât, două dintre amprente erau însângerate, altele n-au mai fost.

— Deci, dacă găseşti cui i se potrivesc, zise Jose Garcia entuziasmat, îl avem pe ucigaş.

Verona dădu din umeri.

— Asta rămâne ca voi, băieţi, să decideţi, deşi eu aş spune că oricui îi aparţin amprentele va trebui să răspundă unor întrebări dificile. Oricum, sunt verificate în bazele de

date şi vom face o identificare, poate chiar mâine. Verificarea grupei sangvine cu cea a victimei va mai lua o zi. Şi mai este ceva. Aici.

Şeful echipei de identificare îi conduse, oprindu-se la dulapul din stejar lustruit, aflat în zona pentru exerciţii.

— A fost închis; am găsit însă nişte chei într-un sertar al biroului.

Deschizând dulapul, dezvălui interiorul, căptuşit cu postav roşu şi conţinând arme de foc. O puşcă automată Browning, o puşcă Winchester semiautomată, pentru căprioare, o puşcă automată Grossman, de calibrul .22, cu toate aşezate în poziţie verticală şi fixate cu ajutorul unor cleme metalice. Alături de ele, susţinut de mai multe cârlige metalice, se afla un pistol Glock de 9 mm, automat. Lângă el, mai multe cârlige, orientate să susţină încă o armă.

Dulapul avea mai multe sertare interioare. Verona deschise două şi anunţă:

— Este clar că lui Maddox-Davanal îi plăcea să împuşte, iar aici este destulă muniţie pentru puşcă, ambele carabine şi pistolul Glock, care are şi un încărcător plin. De asemenea, mai este şi o cutie cu gloanţe pentru Magnum .357, cu vârful concav.

— Muniţie pentru care lipseşte arma, zise Ainslie.

— Corect. Evident, lipseşte o armă, iar aceasta ar putea fi un pistol Magnum .357.

Ainslie se gândi.

— Probabil, Maddox-Davanal avea permise pentru armele sale. A verificat cineva?

— Nu încă, zise Verona.

— Păi s-o facem.

Folosindu-se de radiotelefonul său de poliţie, Ainslie sună la biroul Omucideri. Îi răspunse sergentul Pablo Greene.

— Pablo, îmi faci un serviciu şi te duci până la un computer? întrebă Ainslie. Trebuie să verific în arhiva cu permisele de arme de foc din Dade-County.

Interveni o pauză scurtă, apoi continuă:

— Numele este Maddox-Davanal, numele mic este Byron… Da, suntem tot la reşedinţă… Am vrea să vedem dacă este ceva înregistrat pe numele lui.

În timp ce aşteptă, Ainslie îl întrebă pe Verona:

— Au fost găsite gloanţe aici, la locul faptei?

Şeful de la identificare confirmă.

— Da, unul. Era sprijinit de bordura de la peretele din spatele biroului, şi trebuie să fi trecut prin capul victimei, apoi a lovit peretele şi a căzut. Era destul de turtit, dar n-o să ştim sigur decât după ce se face examinarea de laborator. S-ar putea să fi fost tras dintr-un .357.

Ainslie răspunse la radiotelefon:

— OK, Pablo, dă-i drumul.

Ascultă, luându-şi notiţe.

— Asta-i! Da… se potriveşte… Şi noi avem unul… Iar asta… Ah! Mai zi o dată… Da, am notat… Şi asta-i tot, nu? Mulţam, Pablo.

Punând radiotelefonul la o parte, le spuse celorlalţi:

— Toate aceste arme sunt înregistrate pe numele lui Maddox-Davanal. De asemenea, avea permis şi pentru un Smith & Wesson .357. Un revolver Magnum care nu este aici.

Cei patru bărbaţi rămaseră pe gânduri, tăcuţi, cântărind implicaţiile.

— Aveţi şi voi, băieţi, acelaşi sentiment ca şi mine, spuse Garcia, că dacă revolverul lipsă a fost şi arma crimei, asta începe să pară a fi o lucrătură făcută din interior?

— Este posibil, căzu de acord Jorge, cu deosebirea că acela care a lăsat urmele de pantofi afară, apoi a forţat uşile franţuzeşti, ar fi putut pune mâna pe armă înainte să se ascundă.

— Dar cum de ştia că pistolul era aici şi unde erau ţinute cheile? întrebă Garcia.

— Maddox-Davanal ar fi putut avea prieteni care să ştie asta, zise Ainslie. Proprietarii de arme sunt foarte vorbăreţi şi le place să-şi arate armele. Încă ceva. Julio

spune că pistolul Glock are un încărcător plin, aşa că Smith & Wessonul .357 era, probabil, şi el încărcat.

— Şi pregătit de tragere, adăugă Garcia.

— Mă tot întreb şi eu cu privire la „lucrătura din interior”, Jose, rosti Ainslie, deşi haideţi să nu ne blocăm, deocamdată, pe o anumită direcţie.

— Există ceva ce avem nevoie acum, le spuse Julio Verona celorlalţi. Avem un anumit număr de amprente colectate în această cameră şi ar trebui să primim, voluntar, amprentele tuturor celor din casă care intră frecvent aici.

— Am să aranjez eu asta, zise Jorge Rodriguez.

— Asigură-te că Holdsworth nu-ţi scapă, îi zise Ainslie. Şi cred că şi doamna Davanal.

În acea seară şi în dimineaţa următoare, „Crima sângeroasă i-a lovit pe super-bogaţii Davanali”, după cum era descris evenimentul în titlul unui ziar, constituia subiectul principal descris de televiziunea locală, presă şi radio, existând un interes şi pe plan naţional. Majoritatea relatărilor citau dintr-un interviu cu Felicia Davanal, transmis de postul de televiziune al familiei, WBEQ-TV, unde se referea la „uciderea cu sălbăticie a soţului meu”. Întrebată dacă ştia cumva dacă poliţia se gândeşte la vreun suspect, ea răspunsese:

— Nu ştiu dacă se gândesc la ceva, în general. Par cu totul pierduţi.

A promis că familia va oferi o recompensă pentru informaţii care să ducă la arestarea şi condamnarea ucigaşului lui Byron Maddox-Davanal, după ce „se întoarce tata din Italia, unde se află încă în hotelul său, afectat şi în stare de şoc.“

Însă un reporter Associated Press de la Milano care încercase, fără succes, să-l intervieveze pe Theodore Davanal a doua zi după moartea ginerelui său, relată că Theodore şi Eugenia fuseseră observaţi luând prânzul în luxosul Ristorante L’Alberta di Gualtiero Marchesi şi că, aflaţi în prezenţa unor prieteni, izbucniseră în hohote de râs zgomotoase.

Între timp, în reşedinţa de pe Brickell Avenue, Omuciderile din Miami îşi continuau investigaţia. În cea de-a doua zi, Malcolm Ainslie, Jorge Rodriguez şi Jose Garcia se întâlniră pe la mijlocul dimineţii în camera de lucru şi exerciţii. Jorge raportă că cele două menajere şi un servitor căzuseră de acord să fie amprentaţi de bunăvoie.

— Dar când am rugat-o şi pe doamna Davanal, mi-a spus că în niciun caz; nu se va lăsa amprentată în propria ei casă. Majordomul, Holdsworth, a refuzat şi el.

— E dreptul lor, cugetă Ainslie. Deşi, aş fi vrut ••amprentele lui Holdsworth.

— Aş putea să încerc să i le iau fără să-şi dea seama, sugeră Jorge.

Poliţiştii detectivi obţineau, adesea, amprentele prin tot felul de trucuri, deşi, oficial, practica era dezavuată.

— E prea riscant în această casă.

Apoi Ainslie îl întrebă pe Garcia:

— Dosarul acela vechi al poliţiei britanice, despre Holdsworth, de care mi-ai povestit, arăta că a fost condamnat?

— S-a declarat vinovat, a primit o suspendare.

— Atunci ar trebui să-i aibă amprentele la dosar.

— După treizeci şi trei de ani? întrebă Garcia neîncrezător.

— Britanicii sunt meticuloşi, trebuie să le aibă. Aşa că sună-l pe omul tău de la Imigrări şi pune-l să ceară amprentele acelea vechi şi să mi le expedieze rapid prin computer.

— Mă ocup de asta chiar acum.

Garcia dădu preocupat din cap şi se duse într-un colţ al încăperii şi-şi folosi radiotelefonul.

Julio Verona, care sosise cu câteva minute mai devreme, zise:

— Să sperăm că ai să găseşti ceva. Amprentele acelea de pe ceas ne-au dus într-o fundătură. Nimic care să corespundă cu datele noastre sau ale FBI. Oh, apropo, dr. Sanchez ar vrea să discute cu unul dintre voi, la morgă.

Jorge îi aruncă o privire lui Ainslie, care spuse:

— O să mergem împreună.

— E ceva ciudat în legătură cu decesul lui Maddox-Davanal, ceva nu se potriveşte.

Sandra Sanchez stătea în spatele unui pupitru, în biroul ei de la etajul al doilea al morgii din Dade-County, pe Northwest Tenth Avenue. În jur, erau împrăştiate hârtii şi dosare. Medicul legist ţinea nişte notiţe scrise de mână.

— În ce sens nu se potriveşte, doamnă doctor? întrebă Jorge.

Sanchez ezită, apoi îi dădu drumul:

— Scenariul crimei, aşa cum v-am auzit pe toţi discutându-l. Într-adevăr, nu-i treaba mea. Tot ceea ce se presupune că ar trebui să fac ar fi să vă indic cauza morţii…

— Faci mult mai mult de-atât şi ştim cu toţii asta, o asigură Ainslie.

— Ei bine, este traiectoria glonţului, Malcolm. Este dificil de urmărit cu precizie pentru că a fost distrus atât de mult din vârful lui. Însă, din ceea ce-a rămas şi după radiografii, glonţul pare să fi intrat prin obrazul drept al mortului, s-a dus în sus, prin ochiul drept, în creier, apoi a străpuns partea de sus a capului.

— Pare suficient ca să-l ucidă, spuse Jorge, atunci ce nu-i bine?

— Ce nu-i bine e faptul că, pentru a-l elimina în acest fel, ar fi trebuit să se întâmple de la foarte mică distanţă, cu pistolul ţinut, practic, sub nas, atunci când s-a tras.

— Nu s-ar putea ca întreaga poveste să se fi desfăşurat atât de repede şi pe neaşteptate, încât victima nici să nu fi prins de veste ce se petrecea? întrebă Jorge.

— Da, s-ar putea, cu toate că-i cam greu de admis. Şi implică două chestiuni: prima, de ce-ar risca un trăgător atunci când n-ar avea nevoie, apropiindu-se atât de mult de un tip atletic, ca Davanal? În al doilea rând, indiferent cât ar fi fost de rapid atacul, victima s-ar fi opus instinctiv, ba chiar s-ar fi luptat, şi nu există nicio dovadă că s-a întâmplat aşa.

Ainslie îi reaminti lui Jorge:

— Când am văzut prima dată cadavrul, ai subliniat că nu existau semne de luptă.

O întrebă pe Sanchez:

— Aşadar, la ce te mai gândeşti? Ştiu că mai e ceva.

— Da, este o întrebare simplă. Te-ai gândit la posibilitatea unei sinucideri?

Ainslie rămase tăcut, apoi rosti încet:

— Nu, nu ne-am gândit.

— Având şi o mulţime de motive, interveni Jorge. Există dovezi solide asupra unei pătrunderi forţate. Una dintre uşile către curtea interioară a fost dislocată, există urme de pantofi afară şi lipseşte arma care ar fi rămas pe loc în cazul unei sinucideri…

— Domnule detectiv, ripostă Sanchez, n-am nicio problemă cu auzul şi-am stat la locul faptei cam o oră, ascultând, după cum am spus încă de la bun început.

Jorge se înroşi.

— Îmi pare rău, doamnă doctor. O să mă gândesc la întrebarea dumneavoastră. Totuşi, mai este ceva, caracteristic plăgilor împuşcate autoprovocate: urmele de pulbere de praf de puşcă pe mâinile victimelor. Au fost descoperite şi aici?

— Răspunsul este nu, zise Sanchez, şi au fost verificate ambele mâini, înainte de autopsie. Dar oricine ştie câte ceva despre arme poate spăla urmele de pulbere. Ceea ce atrage o altă întrebare pe care ai putea-o lua în considerare, Malcolm: este posibil ca toate celelalte dovezi să fi fost contrafăcute?

— Da, este posibil, răspunse Ainslie, iar după ceea ce ne-ai spus, vom face o nouă examinare.

— Bine.

Sanchez dădu din cap în semn aprobator.

— Între timp, declar decesul drept „neclasificat”.

Printre alte mesaje care-l aşteptau pe Malcolm Ainslie la întoarcerea sa la Omucideri era şi unul de la Beth Embry. Nu-şi lăsase numele, însă el îi recunoscu numărul de telefon şi sună imediat.

— Tocmai îmi foloseam unele dintre vechile mele

legături, anunţă ea fără niciun preambul, şi-am aflat două lucruri despre Byron Maddox-Davanal care s-ar putea să te intereseze.

— Eşti o dulce, Beth. Ce-ai găsit?

— Acest tip era adânc intrat în necazuri financiare şi, când spun asta, chiar înseamnă adânc de tot. De asemenea, a lăsat însărcinată o fată tânără, iar avocatul ei îi cerea compensaţii, şi după ce a eşuat cu el, familiei Davanal.

Şocurile informaţionale, se gândi Ainslie, veneau ca nişte valuri spumegânde, spărgându-se de ţărm.

— Necazuri mari sună bine, răspunse el. Şi mai e ceva ce-ai spus ultima dată când am discutat, că nu ai fi fost surprinsă dacă Byron s-ar fi sinucis.

— Aşa se arată lucrurile?

Beth părea surprinsă.

— Este o posibilitate, deşi nu prea înclin spre asta acum. Spune-mi mai multe despre problemele lui financiare.

— Datorii la cărţi. Byron era dator mafiei din Miami. Din belşug. Mai mult de două milioane de dolari. Îl ameninţau cu moartea şi, de asemenea, ameninţau că se duc la Theodore Davanal.

— Care nu le-ar fi plătit niciun cent.

— Nu fi aşa de sigur. Oricine a ajuns în stratosferă, precum Davanal, are anumite lucruri de ascuns, iar mafia s-ar putea să ştie de ele. Dar dacă Theodore i-a plătit, asta ar fi însemnat şi sfârşitul traiului de parazit al lui Byron.

Ainslie îi mulţumi din nou lui Beth, promiţând s-o ţină la curent cu toate.

Jorge revenise la biroul său, aflat lângă al lui Ainslie.

— Cum rămâne cu teoria sinuciderii? O iei în serios?

— O iau pe Sandra Sanchez în serios. Iar teoria tocmai a devenit şi mai plauzibilă.

Ainslie îi descrise discuţia lui cu Beth Embry. Jorge fluieră încetişor.

— Dacă-i adevărat, înseamnă că tipa Davanal a minţit. Am văzut-o la televizor, discutând despre „uciderea

brutală a soţului meu”. Deci, ce ascunde?

Ainslie avea deja un răspuns posibil. Se baza pe ceva ce spusese prima dată Beth Embry şi era un singur cuvânt: mândrie. Iar Beth spusese asta despre familie. Imaginea lor publică trebuia să fie impecabilă, să-i facă oameni superiori, ba chiar perfecţi.

— O interogăm din nou pe doamna Davanal? întrebă Jorge.

— Da, dar nu acum. Hai mai întâi să mai căutăm cate ceva.

În aceeaşi zi, miercuri, Departamentul Procuraturii din Dade County puse cadavrul lui Byron Maddox-Davanal la dispoziţia soţiei sale, Felicia, care anunţă că un serviciu funerar şi înmormântarea soţului ei decedat vor avea loc vineri. Cu toate că în cea mai mare parte a zilei de joi familia Davanal fu ocupată cu aranjamentele de înmormântare şi, în consecinţă, detectivii se făcură neobservaţi, Malcolm Ainslie luă liftul din reşedinţă, urcând două etaje, pentru a discuta cu cei doi Vasquez, soţ şi soţie, care se îngrijeau de patriarhul Wilhelm Davanal. Îi găsi pe cei doi în apartamentul lor de la etajul trei. Erau prietenoşi şi îndatoritori şi în mod clar le păsa de cel avut în grija lor. Da, aflaseră de dimineaţă de uciderea lui Byron şi au fost şocaţi. Da, „domnul Wilhelm” a aflat şi el de crimă, însă nu va participa la funeralii, datorită presiunii psihologice induse. Nu, nu va fi posibil ca Ainslie să discute cu domnul Wilhelm pe parcursul acestei vizite deoarece el doarme.

Karina Vasquez, de cincizeci şi ceva de ani, soră medicală calificată, un personaj maternal şi plin de responsabilitate, explică:

— Bătrânul domn nu are prea multă energie şi doarme foarte mult, mai ales în timpul zilei. Dar când e treaz, în pofida a ceea ce s-ar putea să auziţi din partea familiei sale, e ascuţit la minte ca un tac.

Soţul ei, Francesco, adăugă:

— Uneori, mă gândesc la domnul Wilhelm ca la un ceas vechi şi minunat. Într-o bună zi, se va opri şi el, dar

până atunci funcţionează la fel de bine ca întotdeauna.

— Nu pot decât să sper că se va vorbi şi despre mine în acest fel cândva, spuse Ainslie. Continuă: Credeţi că bătrânul domn mi-ar putea spune ceva despre deces?

— Nu m-ar mira, răspunse Karina Vasquez.. Este foarte implicat în problemele familiei, dar ţine multe în el, iar Francesco şi cu mine nu-i punem întrebări. Ştiu că domnul Wilhelm se trezeşte des noaptea, aşa că s-ar putea să fi auzit ceva. Dar încă n-am discutat despre asta, aşa că va trebui să-l întrebaţi personal.

Ainslie le mulţumi şi conveniră să revină.

Cu toate că nu îi rămăsese prea mult timp, Felicia se străduise să pregătească funeralii măreţe pentru soţul ei decedat. Biserica aleasă, una imensă, era cea episcopală St Paul, din Coral Gables. Buletine de presă fură distribuite în mass-media, iar pe postul de televiziune WBEQ se difuzară anunţuri. Magazinele Davanal din Miami au fost închise timp de trei ore, pentru ca angajaţii să poată participa şi fu pus în circulaţie un avertisment, transmis prin viu grai, că oricine se va folosi de acest răgaz pentru propriul său interes va fi trecut pe lista neagră. Se făcură aranjamente şi pentru oficierea unui Recviem Euharistic, cu tot corul, un episcop, un diacon şi canon. Printre purtătorii sicriului se numărau primarul oraşului, doi senatori statali şi un congresmen, cu toţii atraşi de convocările transmise de Davanali ca pilitura de fier de un magnet.

Biserica fu arhiplină, cu toate că absentau în mod izbitor chiar Theodore şi Eugenia Davanal, aflaţi încă la Milano.

Malcolm Ainslie, Jorge Rodriguez şi Jose Garcia erau şi ei prezenţi la funeralii, dar nu în calitate de participanţi îndoliaţi, ci ca observatori, ochii lor cercetând întreaga congregaţie. În pofida suspiciunilor proaspăt reaprinse privind o sinucidere, posibilitatea ca Byron Maddox-Davanal să fi fost ucis nu fusese eliminată, iar experienţa arăta că unii dintre criminali erau atraşi morbid de funeraliile victimelor.

În afară de detectivi, trei poliţişti din echipa de

identificare, folosind aparate de fotografiat ascunse, realizară discret fotografii ale participanţilor şi ale numerelor de înmatriculare de la maşinile lor. Pe la sfârşitul amiezii, în timp ce detectivii se întorseseră la birourile lor de la secţia Omucideri, un ofiţer în uniformă de la Biroul de Imigrări, fu escortat în interior şi apoi condus la Garcia. Se cunoşteau, dădură mâna.

— M-am gândit să-ţi aduc asta, zise omul de la Imigrări.

Îi întinse detectivului un plic.

— Sunt amprentele acelea pe care le-ai cerut. Tocmai au sosit prin e-mail din Londra.

— Hei, mulţam mult!

Garcia, entuziast ca de obicei, radia. Sporovoiră puţin, apoi detectivul îl conduse pe oaspete afară.

Revenit la birou, Garcia aşteptă puţin să termine Ainslie conversaţia sa telefonică, apoi renunţă şi se îndreptă spre Departamentul Identificări, să discute cu Julio Verona. Garda se întoarse peste zece minute. Apropiindu-se de Ainslie, îl strigă:

— Hei, sergent, avem una fierbinte de tot!

Ainslie se răsuci cu tot cu scaun.

— E ticălosul ăla de Holdsworth; ţi-am spus că minte. Amprentele acelea pline de sânge, de pe ceasul mic, se potrivesc perfect cu ale lui. Iar secţia Identificare a primit fişa sangvină. Sângele de pe ceas este de aceeaşi grupă cu a victimei.

— Bine lucrat, Tataie…

Ainslie fu întrerupt de un strigăt de la un alt pupitru.

— Telefon pe linia şapte, pentru sergentul Ainslie.

Făcându-le celorlalţi semn să aştepte, Ainslie îşi ridică telefonul şi se prezentă. Îi răspunse o voce:

— Sunt Karina Vasquez, domnule sergent. Domnul Wilhelm este treaz şi-a zis că este încântat să vă primească. Cred că ştie ceva. Dar vă rog, veniţi repede. Ar putea adormi în orice clipă.

Punând telefonul în furcă, Ainslie oftă.

— Veşti mari, Jose ne dă o grămadă de ronţăit, dar

mai e ceva de care trebuie să mă ocup în primul rând.

La primul etaj al reşedinţei Davanal, doamna Vasquez îl conduse pe Ainslie până într-un dormitor spaţios cu lambriuri elegante din stejar şi ferestre mari cu vedere la Golful Biscayne. În faţa ferestrelor era un pat cu baldachin, iar în el se afla un personaj slab şi scofâlcit, sprijinit în perne: Wilhelm Davanal.

— Dânsul este domnul Ainslie, anunţă doamna Vasquez. Este poliţistul pe care v-aţi declarat de acord să-l întâlniţi, domnule Wilhelm.

În timp ce vorbea, aduse un scaun şi-l aşeză aproape de pat.

Personajul din pat dădu din cap şi făcu semn spre scaun, spunând moale.

— Şezi.

— Mulţumesc, domnule.

În timp ce Ainslie lua loc, Vasquez murmură din spate:

— Vă deranjează dacă rămân?

— Nu. Aş prefera să fiţi aici.

Dacă ieşea la iveală ceva semnificativ, un martor se va dovedi util.

Ainslie privi spre bătrânul dinaintea sa.

În pofida vârstei şi a slăbiciunii, Wilhelm Davanal rămăsese un personaj aristocratic, cu trăsături de pasăre de pradă. Părul său era alb în totalitate, subţire şi pieptănat cu grijă. Îşi ţinea capul drept şi ridicat. Numai pungile de piele căzute pe obraji şi gât, ochii apoşi şi un tremur al mâinii îi trădau trupul bătrân, de aproape un secol de trai şi uzură.

— Păcat de Byron.

Bătrânul vorbea cu un glas slab, pe care Ainslie se chinuia să-l audă.

— N-avea o şiră a spinării prea grozavă, iar în afurisitele noastre de afaceri asta nu-i prea bine, dar mie mi-a plăcut. Venea adesea să mă vadă; nu prea mulţi fac asta, sunt prea ocupaţi. Uneori Byron îmi citea. Ştii cine l-a ucis?

Ainslie se decise să fie direct.

— Nu suntem siguri că a făcut-o cineva, domnule. Examinăm şi posibilitatea sinuciderii.

Expresia bătrânului nu se schimbă. Părea să mediteze, apoi zise:

— Nu mă surprinde. Odată mi-a spus că viaţa lui era goală.

Ainslie îşi scrise câteva notiţe scurte. Vasquez îi şopti din spate:

— Nu vă pierdeţi vremea, domnule detectiv. Dacă aveţi întrebări de pus, faceţi-o repede.

Ainslie dădu din cap.

— Domnule Davanal, lunea trecută sau mai degrabă marţi dimineaţa, foarte devreme, aţi auzit vreun sunet care ar fi putut fi foc de armă?

De data asta, vocea răsună mai tare.

— Am auzit împuşcătura. Tare. Mi-am dat imediat seama ce era. Ştiu şi ora.

— Ce oră era, domnule?

— La câteva minute după ora cinci şi jumătate. Am un ceas cu indicatoare luminoase.

Cu o mână tremurândă, bătrânul gesticulă spre o măsuţă aşezată în stânga sa. Ainslie îşi aminti că Sandra Sanchez estimase că moartea lui Byron Maddox-Davanal survenise între orele 5.00 şi 6.00 A.M.

— Domnule Davanal, după împuşcătură aţi mai auzit şi altceva?

— Da, aveam fereastra deschisă. După câteva minute, a fost multă zarvă jos. Şi prin curtea interioară. Voci.

— Aţi recunoscut vocea cuiva?

— Holdsworth. Este…

Glasul bătrânului deveni nesigur. Ainslie interveni:

— Da, ştiu că este majordomul. Aţi mai recunoscut şi pe altcineva?

— Cred că… cred că era…

Cuvintele se stinseră şi apoi zise slăbit:

— Nişte apă.

Vasquez i-o aduse şi-i ţinu paharul în timp el sorbea.

Apoi ochii lui Wilhelm se închiseră adormiţi, iar capul îi căzu înapoi. Sora medicală îl aşeză pe pernă, apoi se întoarse spre Ainslie.

— Deocamdată, asta-i tot, domnule detectiv. Domnul Wilhelm va dormi probabil şapte sau opt ore. V-am avertizat.

Se întinse, aranjându-l pe bătrân în pat ca să-i fie confortabil, iar o clipă mai târziu:

— Am să vă conduc afară.

După ce ieşiră din dormitor, Ainslie se opri.

— Doamnă Vasquez, ştiu drumul spre ieşire şi mă descurc şi singur. Dar acum v-aş ruga să faceţi ceva mult mai important.

Ea-i aruncă o privire curioasă.

— Despre ce este vorba?

— Mai târziu, este posibil să vă cer o declaraţie sub jurământ despre întrebările şi răspunsurile pe care tocmai le-aţi auzit. Aşa că v-aş fi recunoscător dacă v-aţi duce într-un loc liniştit şi-aţi scrie tot ce vă amintiţi din discuţia mea cu domnul Davanal.

— Bineînţeles, am s-o fac, zise Karina Vasquez. Doar să-mi spuneţi când aveţi nevoie de mine.

În timp ce Ainslie se întorcea la Omucideri, se întrebă dacă numele pe care aproape că-l pronunţase Wilhelm Davanal era Felicia.

— Vreau un mandat de arestare pentru Humphrey Holdsworth, sub acuzaţia de ucidere a lui Byron Maddox-Davanal, îi spuse Ainslie locotenentului Newbold.

Ainslie, Jorge Rodriguez şi Jose Garcia se aflau în faţa locotenentului, în biroul său. Cu câteva minute mai devreme, Ainslie, citind din notiţele sale, descrisese dovezile acumulate împotriva lui Holdsworth.

— Amprentele sale au fost singurele de pe ceasul de pe birou, cu sângele victimei pe el. De aceea, ţinând cont de distanţa dintre ceas şi cadavru, ceasul trebuie să fi fost ridicat de Holdsworth şi pus pe birou. De asemenea, mai era sânge şi pe două dintre amprentele lui Holdsworth, cu toate că încă nu le-am identificat. Holdsworth a minţit într-

o declaraţie dată detectivului Garcia, când a susţinut că nu ştia nimic de uciderea lui Byron Maddox-Davanal, decât după ce i-a spus Felicia Maddox-Davanal şi după ce ea a sunat la 911, ceea ce ştim că s-a întâmplat la ora şapte treizeci şi doi dimineaţa. Contrazicând declaraţia lui Holdsworth, Wilhelm Davanal afirmă că aproximativ la ora cinci treizeci dimineaţa, în ziua crimei, a auzit un foc puternic de armă, apoi peste câteva minute, vocea lui Holdsworth. Îl cunoaşte bine pe majordom. Vocea venea de sub fereastra deschisă a dormitorului domnului Davanal, în curtea interioară de lângă locul faptei.

— Voi, toţi, credeţi că Holdsworth a comis crima? întrebă Newbold.

Îi răspunse Ainslie:

— Fie vorba între noi, sir, nu. Însă avem destul cât să-l reţinem, să-l băgăm în sperieţi şi să-l facem să vorbească. Ştie tot ce s-a petrecut la locul crimei; suntem toţi trei de acord cu asta.

Se uită la ceilalţi doi.

— Domnul sergent are dreptate, sir, interveni Garcia. Şi este singura cale prin care vom stoarce adevărul de la el. Cât despre Lady Macbeth de acolo, e mai mult ca sigur că nu-şi va deschide buzele ei de crin.

Rodriguez dădu din cap, întărind spusele.

— Dacă aprob asta, spuse Newbold, ce planuri ai, Malcolm?

— Să iau mandatul diseară, apoi să găsesc un judecător care să mi-l semneze. Mâine-dimineaţă, devreme, mergem împreună cu un echipaj cu maşina lor de patrulare să-l ridicăm pe Holdsworth. În cătuşe şi îndesat în maşină, va avea la ce să mediteze; de asemenea, cu cât îl scoatem mai repede din reşedinţa Davanal, cu atât mai bine.

— Pare să fie cel mai bun plan pe care-l avem, zise Newbold. Aşa că daţi-i drumul.

Era pe la începutul serii când Ainslie ajunse la sediul procuraturii statale, pe Northwest Twelfth Avenue. Îi telefonase lui Curzon Knowles şi ştia că acesta-l aştepta.

Aşezat în biroul procurorului, Ainslie îi descrise probele împotriva lui Holdsworth. Knowles era la curent cu cazul.

— Pare să fie suficient pentru un mandat, aprecie el. Dar vom avea nevoie de mai mult pentru o condamnare. Presupun că nădăjduieşti la o mărturisire.

Îl privi pe Ainslie cu şiretenie.

— Sau poate de vreun indiciu în altă parte.

Înainte de a deveni avocat, Knowles fusese detectiv în poliţia din New York şi ştia din experienţă că uneori căile de a rezolva un caz de crimă urmau un traseu întortocheat. Etic vorbind, Ainslie ştia că nu ar trebui nici măcar să discute despre posibila folosire incorectă a unui mandat de arestare şi răspunse prudent:

— Există mereu alte posibilităţi, domnule procuror, însă în acest moment Holdsworth este principalul nostru suspect.

Procurorul zâmbi.

— Lucrul ciudat este că, atunci când am văzut locul faptei şi cunoscându-l vag pe Byron, primul meu gând a fost că-i vorba de sinucidere. Însă cei din clanul Davanal nu-şi pun capăt vieţii, nu-i aşa?

Cu toate că Knowles avea o privire necruţătoare, Ainslie nu spuse nimic.

Procurorul se ridică.

— Secretara mea a plecat acasă. Hai să vedem cât de bine mă pricep eu la computere.

Se duseră în biroul de-afară, unde Knowles, folosindu-se de numai două degete la tastatură, dar altfel destul de abil, pregăti o depoziţie sub jurământ, iar Ainslie jură formal şi o semnă. Urmă un mandat de arestare.

— Acum, zise Knowles, după ce încheie toate formalităţile, hai să vedem ce judecători de serviciu avem.

Revenind la biroul său, scoase o listă care-i arătă că erau trei judecători disponibili pentru urgenţe în afara programului, împreună cu numerele lor de telefon şi adresele.

— Ai vreo preferinţă?

Îi transmise lista.

— Eu l-aş încerca pe Detmann.

Ainslie mai apăruse înaintea lui Ishmael Detmann ca martor, în mai multe ocazii, şi era de ajutor dacă judecătorul îl cunoştea pe poliţistul care solicita mandatul.

— Am să-l sun eu.

Peste câteva momente, Knowles relată:

— Soţia judecătorului spune că acum stau la cină, dar soţul ei va fi disponibil cam când ajungi tu acolo.

Judecătorul Detmann stătea într-o casă mică în Miami Shores şi deschise chiar el uşa de la intrare. Impunător, demn şi încărunţit, îl conduse pe Ainslie într-un cabinet de lucru unde doamna Detmann le aduse câte-o cafea. Aşezaţi faţă în faţă pe scaune, judecătorul îşi ridică ochii de pe hârtiile prezentate de Ainslie.

— L-ai găsit pe ticălos destul de repede. Ai un dosar beton?

— Credem că da, domnule judecător, la fel şi procurorul statal.

Din nou, Ainslie era prudent, ştiind că indiferent ce se va întâmpla în ziua următoare, va deveni fapt public. Judecătorul privi în jos.

— Knowles, da, a apărut înaintea mea de multe ori. Păi, materialul lui este destul de bun din punctul meu de vedere.

Judecătorul se întinse după stilou şi semnă.

Acasă, Ainslie îşi fixă deşteptătorul de pe noptieră să sune la ora 5:00 dimineaţa.

Pe întuneric, la ora 5:50, el şi Jorge Rodriguez intrară pe proprietatea Davanal într-o maşină civilă, urmată de o maşină alb-albastră a poliţiei din Miami. În cea de-a doua maşină erau doi poliţişti în uniformă, unul dintre ei sergent. La intrarea principală a reşedinţei, toţi cei patru poliţişti ieşiră din maşini şi, aşa cum se convenise în prealabil, Rodriguez conducea acţiunea. În faţa uşilor duble, masive, apăsă butonul soneriei şi-l ţinu aşa timp de câteva secunde. După o pauză, apăsă din nou, apoi de mai multe ori, insistent. De data asta, din interior se auziră zgomote şi o voce de bărbat spunând:

— Bine, bine, indiferent cine-o fi! Vin!

Urmă sunetul unui zăvor tras şi una dintre uşile duble se crăpă câţiva centimetri, oprită de un lanţ de siguranţă. Deschizătura dezvălui faţa majordomului Holdsworth.

Rodriguez anunţă:

— Suntem poliţişti. Daţi lanţul jos, vă rog.

Se succedară câteva zgomote metalice, apoi în cele din urmă, uşa se deschise larg, ieşind la iveală că Holdsworth se îmbrăcase la repezeală; cămaşa-i era deschisă parţial şi-şi trăgea pe el o haină. Când dădu cu ochii de grupul de afară, protestă:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i aşa de urgent?

Jorge se apropie. Vorbind clar şi răspicat, declară:

— Humphrey Holdsworth, am un mandat pentru arestarea dumneavoastră, sub acuzaţia de a-l fi ucis pe Byron Maddox-Davanal. Vă previn că aveţi dreptul de nu spune nimic… Nu trebuie să vorbiţi cu mine sau să răspundeţi vreunei întrebări…

Lui Holdsworth îi căzu falca, pe faţa sa citindu-se şocul şi faptul că nu-i venea să creadă.

— Vă rog! Aşteptaţi! imploră el dintr-o răsuflare. Trebuie să fie o greşeală. Nu pot fi eu…

Nepăsător, Jorge continuă:

— Aveţi dreptul la un avocat. Dacă nu vă puteţi permite un avocat, vă va fi oferit unul din oficiu…

— Nu! Nu! Nu! ţipă Holdsworth, repezindu-se spre documentul ţinut în mână de Rodriguez. Dar Ainslie fu mai rapid. Înaintând, îl apucă pe Holdsworth de braţ şi-i ordonă:

— Taci şi ascultă! Nu-i nicio greşeală.

Când Rodriguez încheie, îi spuse lui Holdsworth:

— Puneţi-vă mâinile la spate.

Înainte ca Holdsworth să-şi dea seama ce se întâmplă, fu încătuşat. Ainslie le făcu semn poliţiştilor în uniformă.

— Îl puteţi lua acum.

— Oh, ascultaţi! se milogi Holdsworth. Nu-i cinstit,

nu-i drept! în afară de asta, trebuie să-i spun doamnei Davanal! Va şti ea ce să facă.

Însă poliţiştii în uniformă îl împinseră spre maşina lor de patrulare. Deschizând uşa din spate, îl împinseră pe Holdsworth înăuntru, apăsându-i capul pentru a evita marginea caroseriei. Apoi cu arestatul în locul zăbrelit din spate, zbătându-se şi ţipând, alb-albastra se puse în mişcare.

Poliţiştii în uniformă îl predară pe Holdsworth la sediul secţiei Omucideri, unde fu plasat într-o cameră pentru interogatorii şi legat cu cătuşele de un scaun. Ainslie şi Rodriguez, sosiţi la scurt timp după aceea, îl lăsară jumătate de oră singur acolo, apoi intrară împreună în camera de interogatorii. Se aşezară în faţa arestatului, despărţiţi de o masă mare, din metal.

Holdsworth îi străfulgeră cu privirea, însă când glăsui, era mai calm decât fusese în casă.

— Vreau imediat un avocat şi vreau să-mi spuneţi...

— Stop!

Ainslie îşi ridică mâna.

— Vrei un avocat şi vei primi unul. Dacă soseşte aici avocatul tău, nu te putem interoga şi nu-ţi putem răspunde la întrebări. Mai întâi, sunt ceva formalităţi minore de terminat.

Ainslie îi făcu un semn lui Rodriguez, care deschise un dosar şi scoase un blocnotes şi un formular.

Rodriguez întrebă:

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Îl ştiţi perfect, se răsti Holdsworth.

Ainslie se apleca înainte şi rosti calm:

— Dacă cooperezi, asta se va termina mai repede.

O pauză. Apoi:

— Humphrey Howard Holdsworth.

— Data naşterii?

După ce toate datele de rutină fură adunate, Rodriguez îi înmână formularul.

— Vă rog, semnaţi aici. Spune că aţi fost informat cu privire la drepturile dumneavoastră şi că aţi ales să nu

răspundeţi niciunei întrebări decât în prezenţa avocatului dumneavoastră.

— Cum aş putea s-o semnez?

Cu mâna sa stângă, Holdsworth gesticulă spre dreapta, încă prinsă cu cătuşe de scaun.

Rodriguez îi scoase cătuşele.

În timp ce Holdsworth îşi freca încheietura mâinii drepte şi se holba bănuitor spre formularul tipărit din faţa lui, Ainslie se ridică de pe scaun.

— Nu durează decât un minut, îi spuse el lui Jorge şi se duse spre uşă.

Deschizând-o, îşi scoase capul pe hol şi strigă, fără a se adresa cuiva:

— Hei, nu te osteni încă să-mi aduci amprentele alea vechi din Anglia. Aşteptăm un avocat, aşa că-mi trebuie mai târziu.

Holdsworth întoarse brusc capul.

— Ce-i cu amprentele din Anglia?

— Îmi pare rău.

Revenind, Ainslie clătină din cap.

— Nu putem discuta până nu vine avocatul tău.

— Un moment, făcu Holdsworth nerăbdător. Şi cât durează până vine?

Rodriguez dădu din umeri.

— Este avocatul dumneavoastră.

Holdsworth era indignat.

— Vreau acum să ştiu ce-i cu amprentele!

— Vreţi să spuneţi că doriţi să discutaţi fără să mai aşteptaţi avocatul?

— Da! Da!

— Atunci nu semnaţi formularul pe care vi l-am dat. Iată altul, care arată că aţi fost informat asupra drepturilor dumneavoastră şi aţi decis să…

— Nu contează!

Holdsworth apucă un pix şi scrijeli o semnătură. Se întoarse spre Ainslie.

— Spune-mi acum.

— Amprentele sunt ale tale. Au fost prelevate acum

treizeci şi şase de ani.

Vocea lui Ainslie era liniştită şi calmă.

— Am pus să ne fie trimise din Anglia şi se potrivesc cu cele de pe ceasul de birou găsit la locul crimei. Avea pe el sângele victimei.

Urmară câteva secunde de tăcere, apoi Holdsworth spuse sumbru:

— Da, îmi amintesc că am ridicat blestematul acela de ceas şi l-am pus pe birou. Nu m-am gândit.

Ainslie întrebă:

— De ce l-ai ucis pe Byron Maddox-Davanal, domnule Holdsworth?

Chipul majordomului se strâmbă de emoţie, apoi izbucni:

— N-am omorât pe nimeni! N-a fost nicio crimă! A fost o sinucidere, imbecilul ăla s-a sinucis.

Spunând asta, toată stăpânirea de sine a lui Holdsworth se sfărâmă. Ţinându-şi capul în mâini, se legăna deprimat dintr-o parte în alta şi glăsui poticnit:

— I-am spus doamnei Davanal că n-o să meargă, că poliţiştii sunt isteţi şi că va ieşi totul la iveală. Dar nu! Nu m-a ascultat, ea ştie cel mai bine, totul! Însă a greşit. Şi-acum, iată.

Când Holdsworth îşi ridică privirile, ochii-i înotau în lacrimi.

— Vechea tărăşenie din Anglia, zise el, motivul pentru care am fost amprentat, am declarat-o.

— Ştim de asta, îi spuse Rodriguez. E un fleac, nici nu contează.

— Sunt în America de cincisprezece ani.

Holdsworth hohotea acum.

— N-am avut nicio problemă, iar acum sunt acuzat de crimă…

— Dacă tot ce ne-ai spus se dovedeşte real, acuzaţia de crimă va fi probabil retrasă, spuse Ainslie. Totuşi, încă ai necazuri serioase şi ce vrem noi de la tine este să cooperezi total prin răspunsurile tale la toate întrebările noastre, să nu ascunzi nimic.

— Întrebaţi ce vreţi.

Holdsworth se îndreptă de spate şi-şi ridică privirile.

— Am să vă spun tot.

După cum se dovedi, lucrurile erau simple:

Cu patru zile în urmă, la ora 5:30 dimineaţa, atât Holdsworth cât şi Felicia Maddox-Davanal fură treziţi de bubuitura produsă de un foc de armă. Îmbrăcaţi încă în pijamale, s-au întâlnit pe holul principal de la etaj şi-au intrat în cabinetul de lucru şi sală de gimnastică al lui Byron, găsindu-l mort, după ce-i rămăsese numai o parte din cap. Pistolul era în mana lui dreaptă.

— Mie mi-a venit rău, nu ştiam ce să fac, le spuse Holdsworth lui Ainslie şi Rodriguez. Dar doamna Davanal era calmă. Întotdeauna a fost puternică. A preluat controlul situaţiei şi a început să dea dispoziţii, amândoi considerând că eram singurii treji din casă.

Potrivit spuselor lui Holdsworth, Felicia declarase că „Nimeni nu trebuie să afle că soţul meu s-a sinucis”. A continuat, spunând că ar fi o ruşine îngrozitoare pentru întreaga familie, iar domnul Theodore nu ar ierta-o niciodată dacă acest lucru ar deveni public, aşa că trebuia să pară a fi crimă.

Holdsworth spuse:

— Am încercat să-i spun că nu va merge. Am avertizat-o că poliţia e isteaţă şi că totul se va afla, dar nu m-a ascultat. A spus că a fost împreună cu reporterii de televiziune în numeroase locuri unde se comiseseră crime şi că ştia să facă în asemenea fel, încât lucrurile să pară aşa cum dorea ea. De asemenea, mi-a cerut loialitate totală, spunând că datoram o mulţime de lucruri familiei Davanal, ceea ce-i adevărat, însă acum aş dori să…

— Rezumă-te la fapte, îl întrerupse Ainslie. Ce s-a întâmplat cu pistolul?

— Doamna Davanal l-a luat din mâna domnului Byron. Era una dintre armele pe care le ţinea în cabinetul de lucru.

Ainslie îşi aminti de replica Feliciei, când întrebase dacă atinsese sau mutase ceva din loc în timp ce rămăsese

singură lângă cadavrul soţului ei: „N-am suportat nici să mă apropii de Byron sau de biroul acela…”

— Unde-i acum pistolul?

Holdsworth ezită:

— Nu ştiu.

Rodriguez îşi ridică nasul din notiţele pe care le lua.

— Ba da, ştiţi. Sau aveţi o idee cam pe unde ar fi.

— Mai departe, doamna Davanal m-a întrebat cum să scăpăm de pistol, în aşa fel încât să nu mai fie găsit niciodată. Am sfătuit-o să-l arunce într-un canal de scurgere; există unul la un cvartal mai încolo.

— Şi-a făcut asta?

— Nu ştiu. N-am vrut să ştiu. Iar acesta-i adevărul adevărat.

— Şi toate urmele acelea de-afară, uşa forţată, urmele de pantofi? Cine-a făcut asta? insistă Rodriguez.

— Mă tem că eu am făcut-o. Pentru uşă am folosit o şurubelniţă mare, iar pentru urmele de paşi, mi-am pus una din perechile mele de pantofi Nike.

— Asta a fost ideea doamnei Davanal?

Holdsworth afişă o expresie ruşinată.

— Nu, a fost a mea.

— Unde sunt acum şurubelniţa şi pantofii?

— În aceeaşi dimineaţă, înainte de venirea poliţiei, am ieşit pe stradă şi le-am aruncat la o ghenă de gunoi. A fost golită în ziua următoare. Am verificat.

— Asta-i tot? întrebă Ainslie?

— Cred că da… Oh, mai este ceva. Doamna Davanal a luat nişte săpun şi apă caldă şi a spălat mâna domnului Byron, cea în care a ţinut pistolul. Zicea că face asta ca să cureţe pulberea arsă, de care aflase tot de la cei din televiziune.

— Aţi învăţat ceva din toate astea? întrebă Rodriguez.

Pentru prima oară Holdsworth zâmbi.

— Doar că am avut dreptate când am spus că poliţia-i isteaţă.

Reprimându-şi un zâmbet, Ainslie spuse:

— Nu fi tu prea încrezător; încă mai ai destule pentru care trebuie să răspunzi. Minţind, ai îngreunat o anchetă a poliţiei, ai ajutat la ascunderea urmelor şi s-au plasat dovezi false. Aşa că, deocamdată, te ţinem aici.

La scurt timp după aceea, un poliţist în uniformă îl escortă pe Holdsworth într-o celulă din arest.

Când rămaseră numai ei doi, Jorge îl întrebă pe Ainslie:

— Şi-acum, ce urmează?

— E vremea să ne prezentăm condoleanţele noastre Feliciei Davanal.

Felicia Davanal nu era acasă. Era ora 7:50 dimineaţa. Nimeni nu ştia unde plecase. Karina Vasquez, stând în sala din faţă împreună cu cei doi detectivi, le explică:

— Tot ce ştiu este că doamna Davanal a ieşit din reşedinţă într-o grabă extraordinară şi părea supărată. Apoi am auzit-o plecând şi gonind pe alee cu maşina ei.

În absenţa majordomului, sora medicală a lui Wilhelm Davanal părea că preluase şi treburile din partea de jos a casei. Adăugă:

— S-ar putea să fi avut legătură cu domnul Holdsworth.

Doamna Vasquez se uită de la un detectiv la altul.

— Dumneavoastră l-aţi luat, nu? L-aţi arestat? Nevastă-sa este înnebunită. Dă telefoane, încercând să găsească un avocat.

— S-au întâmplat o mulţime de lucruri, zise Ainslie pe un ton neutru. Pe aici s-au petrecut sperjururi şi înşelătorii, după cum probabil că ştiţi.

— De atâta lucru mi-am dat şi eu seama, admise Vasquez.

Apoi îi veni o idee neaşteptată:

— Poate că doamna Davanal s-a dus să vă caute pe dumneavoastră.

— Este posibil, se învoi Rodriguez.

Contactă Omuciderile prin radio, apoi îi spuse lui Ainslie:

— Nu, n-a fost pe acolo.

Din spatele lor se auziră paşi grăbiţi când apăru Francesco Vasquez. Zise pe nerăsuflate:

— Doamna Davanal se află în studioul WBEQ! Tocmai s-a anunţat că va intra în emisie, în direct, la ora opt, pentru a discuta despre moartea soţului ei.

— Asta înseamnă peste trei minute, zise Ainslie. Unde-am putea să ne uităm?

— Urmaţi-mă, îi instrui doamna Vasquez, iar ceilalţi se luară după ea, în timp ce-i conduse de-a lungul coridorului şi apoi într-o sală de cinema echipată excelent. Unul dintre pereţi era acoperit, aproape în întregime, de un ecran uriaş de televizor. Francesco Vasquez se duse la un pupitru de comandă pe care-l acţionă, şi pe ecran apăru finalul unui clip publicitar, acompaniat de un sunet stereo puternic. Urmă o imagine şi sigla WBEQ Ştirile de Dimineaţă, apoi o prezentatoare de ştiri, la pupitrul ei, anunţând:

— În exclusivitate pentru WBEQ, o dezvăluire de maximă importanţă în ceea ce priveşte moartea, despre care se crede că a fost crimă, lui Byron Maddox-Davanal. O avem aici pe doamna Felicia Maddox-Davanal, directorul plin al acestui post.

Un cadru rapid se termină cu un prim-plan al feţei Feliciei. Era extrem de frumoasă. Ainslie bănui că o ajutase şi un expert în machiaj. Expresia ei era sobră.

Doamna Vasquez, aflată în sala de cinema, arătă spre două rânduri de fotolii.

— Puteţi lua loc.

— Mulţumesc, nu, zise Ainslie.

El şi Rodriguez rămaseră în picioare, împreună cu cei doi Vasquez.

Cu o voce clară şi neutră, privind direct spre camera de luat vederi, Felicia începu:

— Mă aflu aici, umilă şi plină de regrete, pentru a face o mărturisire publică şi pentru a-mi cere scuze. Mărturisesc că soţul meu, Byron Maddox-Davanal, nu a fost ucis, precum am pretins eu şi alţii la îndemnul meu. Byron a murit de propria sa mână, s-a sinucis. Este mort şi

nu mai poate fi nici învinovăţit şi nici condamnat. Totuşi, aceste două lucruri, vină şi condamnare, pot şi trebuie să-mi fie atribuite mie. Până la acest moment al adevărului, am minţit cu privire la maniera în care a murit soţul meu, i-am înşelat pe prieteni şi pe cei din familie, am făcut declaraţii mincinoase în faţa presei şi a poliţiei, am ascuns probe şi am creat piste false. Nu ştiu ce pedeapsă mi se va da pentru asta, dar, orice-ar fi, voi accepta. Prieteni, concetăţeni din Miami, poliţişti şi telespectatori, îmi cer iertare faţă de voi toţi. Iar acum, după ce-am făcut această mărturisire şi mi-am cerut iertare, am să vă spun de ce-am acţionat atât de eronat.

Ainslie îi şopti lui Rodriguez:

— Căţeaua e din nou cu un pas înaintea noastră.

— Ştia că Holdsworth va ceda, murmură Rodriguez, aşa că a făcut asta înainte să ajungem noi la ea.

Ainslie făcu o grimasă.

— O să iasă din asta mirosind ca florile de primăvară.

— Va trebui să vă treziţi mult mai devreme ca s-o încolţiţi pe doamna Davanal, zise Karina Vasquez.

Felicia continuă cu glasul mai coborât, dar limpede:

— Din fragedă tinereţe, împărtăşind vederile celorlalţi membri ai familiei, am considerat suicidul ca pe un act ruşinos de laşitate, pentru evitarea tragerii la răspundere, un act care-i obligă pe ceilalţi să cureţe mizeria lăsată în urmă. Desigur, excepţie fiind atunci când cineva vrea să pună capăt durerii îngrozitoare a unei boli incurabile. Dar nu a fost cazul şi cu moartea soţului meu, Byron Maddox-Davanal. Mariajul nostru, trebuie să fiu sinceră în continuare în această privinţă, n-a fost cu totul satisfăcător. Spre marea mea tristeţe, n-am copii…

Privind şi ascultând, Ainslie se întrebă cât de mult se pregătise Felicia pentru asta. Cu toate că vorbele ei păreau spontane, se îndoia că era chiar aşa. S-ar putea să folosească un teleprompter; fusese destul timp pentru copierea oricărui text şi, în fond, controla postul de televiziune.

— Trebuie să precizez, spunea acum Felicia, că

întreaga vină nu o poartă nimeni altcineva în afară de mine. Un membru al personalului reşedinţei mele m-a sfătuit să nu fac ceea ce-am făcut. Neinspirată, i-am ignorat sfatul şi-aş vrea în special ca el să nu fie învinovăţit de nimic…

— Îl lasă pe Holdsworth din gheare, murmură Rodriguez.

— Nu ştiu, continuă Felicia, ce probleme reale sau imaginare l-au determinat pe soţul meu să-şi pună capăt zilelor…

— Ştie al naibii de bine, răbufni Rodriguez.

Ainslie o luă din loc.

— Ne pierdem vremea pe aici, spuse el. Hai să plecăm.

În urma lor, în timp ce se îndepărtau, puteau auzi răsunând glasul Feliciei.

De la biroul său de la Omucideri, Ainslie îl sună pe Curzon Knowles.

— Da, am văzut-o pe cucoană, spuse procurorul, ca răspuns la întrebarea lui Ainslie. Dacă ar exista o secţiune a Premiilor Emmy pentru „Ipocrizie cât casa” s-ar califica pentru asta.

— Crezi că ceilalţi vor fi de acord?

— Nu. În afară de procurorii şi poliţaii cinici, toţi ceilalţi vor crede că-i o nobilă şi rasată aristocrată Davanal în acţiune.

— Şi ce facem cu acuzaţiile?

— Glumeşti, desigur.

— Chiar glumesc?

— Malcolm, singurul lucru pe care-l ai împotriva acestei femei este că a furnizat informaţii false unui poliţist şi că a îngreunat o investigaţie, ambele fiind contravenţii. Cât despre aducerea ei în instanţă, mai ales că este o Davanal şi având la dispoziţie cei mai buni avocaţi pe care-i poate angaja pe bani grei, niciun procuror de aici nu se va atinge de ea. Iar în caz că te întrebai, m-am dus mai sus şi-am discutat cu Adele Montesino. Ea-i de acord.

— Aşadar, îi dăm drumul lui Holdsworth?

— Bineînţeles. Să nu lăsăm pe nimeni să sugereze că legile americane nu s-ar aplica egal atât celor bogaţi, cât şi celor nu prea bogaţi. Am să anulez mandatul de arestare.

— Pari sceptic în privinţa sistemului nostru legal, domnule procuror.

— Este o boală în plină evoluţie, cu care m-am căptuşit, Malcolm. Dacă afli de vreun leac, să-mi spui şi mie.

Asta păru să pună capăt cazului Maddox-Davanal, doar atât că au existat două post-scriptum. Unul a fost un mesaj telefonic pentru Ainslie, prin care i se cerea s-o sune pe Beth Embry. După cum promisese, o ţinuse pe Beth la curent cu evoluţia cazului, convenind ca sursa ei să nu fie dezvăluită, cu toate că, până acum nu apăruse nimic în presă pe această temă, sub semnătura ei. Sunând-o, o întrebă de ce.

— Pentru că am îmbătrânit şi m-am fleşcăit, în loc să fiu ca pe vremuri, reportera care lăsa rahatul să cadă liber, îi spuse ea. Dacă aş fi scris despre cum s-a sinucis Byron, ar fi trebuit să pomenesc şi de datoriile la cărţi avute faţă de mafie, care n-ar conta, dar şi numele fetei lăsate însărcinată, iar ea e o copilă simpatică şi n-are nevoie de aşa ceva. Întâmplător, aş vrea să ţi-o prezint.

— Ştii că Felicia a minţit când a declarat că nu ştie de ce s-a sinucis Byron?

— Definiţia Feliciei pentru adevăr înseamnă doar acea parte din el care-i convine pe moment, enunţă Beth. Acum despre fată. Are o avocată şi cred că o cunoşti şi tu, este Lisa Kane.

— Da, o cunosc.

Lui Ainslie îi plăcea de Kane. Era tânără şi inteligentă şi lucra adesea ca apărător public. Spre deosebire de alţii, Lisa Kane făcea totul, peste limită, pentru clienţii ei, în pofida plăţii modeste pe care o primeau apărătorii publici.

— Ai putea să te întâlneşti cu ea mâine?

Ainslie fu de acord să se vadă cu ea.

Lisa Kane avea treizeci şi trei de ani, dar arăta cu

zece ani mai tânără, şi în unele zile părea să fie o liceană. Avea părul scurt, roşcat, un chip angelic, fără niciun fel de machiaj, iar când se întâlni cu Ainslie avea pe ea o pereche de blugi şi un tricou din bumbac. Locul lor de întâlnire era un mic bloc de apartamente foarte vechi, cu trei etaje, în zona rău famată din Miami, Liberty City. Ainslie venise singur, cu o maşină de poliţie nemarcată, iar Lisa cu un Volkswagen vechi.

— Nu sunt sigur de ce-am venit aici, zise el.

De fapt, fusese împuns de curiozitate.

— Clienta mea şi cu mine avem nevoie de ceva sfaturi, sergent, răspunse Lisa. Beth zicea că mi le-ai putea oferi.

Ea o luă spre scară şi urcară până la etajul al treilea, ocolind gunoiul şi fecalele lăsate de animale, ieşind pe un balcon cu cimentul sfărâmat şi balustradele ruginite. Lisa se opri în faţa unei uşi aflate la jumătatea distanţei şi bătu. Uşa fu deschisă de o tânără femeie, probabil de douăzeci şi ceva de ani. Întâmpinându-şi vizitatorii, le spuse:

— Vă rog să intraţi.

Înăuntru, Lisa anunţă:

— Ea-i Serafine… sergentul Ainslie.

— Mulţumesc că aţi venit.

Fata îi întinse mâna şi i-o strânse, uitându-se în acelaşi timp în jur.

În contrast cu exteriorul mizerabil, micul apartament era fără cusur şi lucea de curăţenie. Mobilierul era amestecat. Mai multe rafturi de cărţi, mese duble, un scaun reglabil, cu aspect luxos; restul pieselor erau de calitate mai proastă, însă toate erau îngrijite. O ocheadă într-o altă cameră dezvălui acelaşi aspect.

Iar Serafine era atrăgătoare, calmă, îmbrăcată cu un tricou înflorat şi colanţi albaştri, ochii ei negri scrutându-l pe Ainslie cu seriozitate. Era neagră şi fapt evident, gravidă în câteva luni.

— Îmi pare rău pentru felul cum se prezintă clădirea în exterior, spuse ea cu un glas adânc şi moale. Byron voia ca eu să…

Se opri brusc, scuturând din cap.

Lisa Kane continuă în locul ei:

— Byron voia să găsească un loc mai bun pentru Serafine, dar au intervenit alte lucruri.

Apoi, făcând un gest, zise:

— Să ne aşezăm.

După ce luară loc, Serafine glăsui din nou, uitându-se direct spre Ainslie:

— Port în pântec copiii lui Byron, probabil ştiţi asta.

— Copiii?

— Doctorul meu mi-a spus ieri. Sunt gemeni.

Zâmbi.

— Există şi o poveste, zise Lisa. Byron Maddox-Davanal şi Serafine s-au cunoscut pentru că ea-l aproviziona cu droguri. Ea şi cu mine ne-am cunoscut când am scăpat-o de o acuzaţie de trafic de droguri, obţinându-i eliberarea condiţionată. E curată acum, perioada de probă s-a terminat, iar Byron nu mai luase droguri cu câteva luni înainte de a muri; n-a fost niciodată un consumator serios.

— Totuşi, încă mi-e ruşine, spuse Serafine.

Îi aruncă lui Ainslie o privire, apoi îşi îndreptă ochii în altă parte.

— Când s-a întâmplat asta, eram disperată…

— Serafine are un fiu de patru ani, Dana, continuă Lisa. Era mamă, singură, fără niciun sprijin, nu-şi găsea de lucru, iar pe aici nu prea sunt multe posibilităţi de a găsi bani pentru mâncare…

— Văd aşa ceva zilnic.

Tonul lui Ainslie era înţelegător.

— Aşadar, cum se integrează în poveste Maddox-Davanal?

— Păi, cred că ai putea spune că el şi Serafine se potriveau unul cu celălalt; într-un fel, fiecare răspundea la necesităţile celuilalt. Oricum, Byron a început să vină pe aici pentru a se refugia din cealaltă existenţă a sa, iar Serafine l-a scăpat de droguri, pentru că ea n-a consumat niciodată. Poate că n-a fost dragoste, dar indiferent ce-o fi

fost, a mers. Byron avea nişte bani, în aparenţă nu grozav de mulţi, dar destui cât să ajute. I-a cumpărat una, alta – Lisa arătă prin jurul ei – i-a dat lui Serafine bani pentru mâncare şi chirie şi astfel a încetat să mai vândă droguri.

Normal, Byron avea bani, se gândi Ainslie. Nu-ţi puteai imagina cât de mulţi.

— Şi, desigur, au făcut sex, adăugă Lisa.

Serafine interveni:

— N-am plănuit să rămân gravidă, dar ceva n-a mers cum trebuia. Când i-am spus lui Byron, n-a părut că-l afectează asta, zicea că o să aibă el grijă de tot. Îl preocupa altceva, adică era realmente îngrijorat şi odată mi-a zis că era prins ca într-o cursă pentru şobolani. Chiar imediat după asta a încetat să mai vină pe aici.

— Asta s-a întâmplat aproximativ acum o lună, când şi banii au încetat să vină, rosti Lisa. Atunci m-a chemat Serafine în ajutor. Am încercat să sun la reşedinţa Davanal, dar n-am putut să dau de Byron, iar el nu m-a căutat. Mi-am zis, bine şi m-am dus să discut cu Haversham şi... ştii şi tu, „noi, Poporul”.

Ainslie ştia. Prestigioasa firmă de avocatură Haversham avea atâţia parteneri importanţi, încât întregul său antet ocupa două rânduri pe scrisori. De asemenea, era bine cunoscut şi faptul că firma reprezenta majoritatea intereselor familiei Davanal.

— Ai obţinut ceva rezultate? întrebă el.

— Da, răspunse Lisa, şi de-asta avem nevoie de sfatul tău.

Din câte reieşea din spusele Lisei, firma de avocatură Haversham era destul de isteaţă, încât să ia în serios o avocată tânără şi necunoscută, tratând-o cu respect. S-a întâlnit cu unul dintre partenerii firmei, numit Jaffrus, care-i ascultă relatarea, apoi promise că va cerceta plângerea clientei ei. Peste câteva zile, Jaffrus o sună pe Lisa şi aranjă o altă întâlnire, care, după cum se dovedi, avu loc cu aproximativ o săptămână înainte de sinuciderea lui Byron Maddox-Davanal.

— Nu şi-au pierdut vremea de pomană, îi spuse Lisa

lui Ainslie. Evident, s-a confirmat că Byron era cel responsabil, aşa că Haversham a căzut de acord asupra unui sprijin financiar pentru Serafine, însă cu o condiţie: numele familiei Davanal nu trebuia folosit absolut niciodată în legătură cu copilul ei şi să existe mijloace pentru a garanta asta.

— Ce fel de mijloace?

Serafine, explică Lisa, trebuise să declare sub jurământ, într-un document legalizat, că sarcina sa rezultase ca urmare a fertilizării într-o bancă de spermă, de la un donator anonim. Se obţineau apoi documente originale din partea unei bănci de spermă care să confirme aranjamentul.

— Probabil, după o donaţie substanţială, comentă Ainslie. Şi câţi bani vor da pentru Serafine?

— Cincizeci de mii de dolari pe an. Dar asta a fost înainte să aflăm că vor fi gemeni.

— Chiar şi pentru un singur copil, nu-i suficient.

— Asta am considerat şi eu. De asta am nevoie de sfatul tău. Beth zicea că ai stat prin preajma familiei şi că ai şti unde să ţintim.

Serafine ascultase cu atenţie. Ainslie o întrebă:

— Cum te simţi cu povestea despre banca de spermă?

Ea ridică din umeri.

— Singurul lucru care mă interesează este să am un loc mai bun decât ăsta pentru copiii mei, iar ei să beneficieze de cea mai bună educaţie. Dacă trebuie să semnez o bucată de hârtie ca să ajung la asta, chiar dacă nu-i nimic adevărat, mi se pare OK. Şi nu-mi pasă de numele Davanal. Al meu e la fel de bun, poate chiar mai bun.

— Care-i numele tău de familie?

— Evers. Vă este cunoscut?

— Da, îl ştiu.

Ainslie îşi aminti de Medgar Evers, activistul pentru drepturile civile din anii ’60, veteran din cel de-al Doilea Război Mondial, împuşcat mortal de un alb, segregaţionist

renegat, acum la închisoare pe viaţă pentru crimă.

— Sunteţi rude?

— De departe, cred. Oricum, dacă unul dintre copiii mei este băiat, am decis că-l va chema Medgar.

— Iar dacă-i şi o fată, îi poţi spune Myrlie.

Ainslie o întâlnise cândva pe fosta soţie a lui Evers, purtând numele Myrlie Evers-Williams, acum preşedinta consiliului de administraţie al NAACP21.

— Nu m-am gândit la asta.

Serafine zâmbi din nou.

— Poate că aşa am să fac.

Ainslie se gândi la discuţia lui cu Felicia Davanal, în decursul căreia ea-i dezvăluise că Byron primea un sfert de milion de dolari pe an, plus că ducea o viaţă în lux pentru care nu făcea de fapt nimic. Iar apoi acele cuvinte grăbite: „O astfel de sumă înseamnă doar mărunţiş pentru această familie”. Îi spuse Lisei:

— Iată sfatul meu. Cereţi două sute de mii de dolari pe an până când gemenii vor împlini douăzeci de ani, jumătate din sumă fiindu-i plătită Serafinei pentru cheltuielile ei de zi cu zi, iar restul într-un fond de investiţii pentru pregătirea şcolară a copiilor şi a fiului ei…

— Dana.

— Ar trebui inclusă şi educaţia lui Dana aici. Insistă asupra acestei cifre, iar dacă Haversham, care de fapt înseamnă Davanal, refuză ori încearcă să se tocmească, spune-le să uite de declaraţia sub jurământ şi de banca de spermă şi că vei aduce acest caz în instanţă, cu numele Davanal cu tot.

— Îmi place cum îţi merge mintea, zise Lisa.

Apoi cu o undă de îndoială:

— Cu toate că este o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de ce ni s-a oferit.

— Fă-o, spuse Ainslie. Oh, şi dacă chiar vrei, încearcă s-o convingi pe doamna Davanal că eu ţi-am sugerat ideea. S-ar putea să-ţi fie de folos.

Lisa îl privea neclintită, dar dădu uşor din cap şi spuse:

— Mulţumesc.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, Ainslie era acasă când telefona Lisa Kane. Avea o voce întretăiată.

— Nici nu-mi vine să cred! Sunt cu Serafine şi tocmai am primit vestea de la Haversham. Au acceptat totul: nicio modificare, nicio ceartă, exact cum am... nu! Exact cum ai propus tu.

— Sunt convins că a fost felul în care te-ai descurcat.

Lisa nu asculta.

— Serafine mi-a spus să-ţi transmit că eşti minunat! Şi eu cred asta.

— Ştii cumva, din întâmplare, dacă doamna Davanal...

— Mike Jaffrus de la Haversham a sunat să-i dea mesajul tău, iar ea a răspuns. Vrea să te vadă. A zis s-o suni acasă şi să stabiliţi o întâlnire.

Vocea Lisei se schimbă, curiozitatea ei fiind prea intensă pentru a putea fi strunită.

— E ceva între voi doi?

Ainslie râse.

— În afară de un mic joc de-a şoarecele şi pisica, nimic.

— Un lucru am învăţat din această experienţă, zise Felicia Davanal, şi anume că nu trebuie să fii indiscret când discuţi cu un detectiv versat, mai ales dacă a fost cândva preot. Asta te poate costa mult.

Stătea împreună cu Malcolm Ainslie în aceeaşi cameră de desen ca atunci când se întâlniseră prima oară. Însă, de data asta, el era aşezat într-un fotoliu confortabil, la fel ca şi cel în care stătea Felicia, la numai câţiva paşi distanţă. Era la fel de încântătoare ca şi ultima oară, dar mult mai relaxată evident, pentru că moartea lui Byron nu mai era un mister, cu întrebări fără răspuns care pluteau între ei.

— Pare că aţi făcut unele săpături, spuse Ainslie.

— Postul meu de televiziune are un departament de documentare foarte eficient.

— Ei, atunci sper că există destul mărunţiş ca să se

rezolve aranjamentul.

— Touché!

Ea se lăsă pe spate şi râse.

— Malcolm, pot să-ţi spun că începe să-mi placă tot mai mult de tine.

Se opri, apoi continuă:

— Raportul pe care l-am citit despre tine a fost extrem de măgulitor. M-a făcut să mă întreb.

— Să vă întrebaţi ce anume, doamnă Davanal?

— Felicia, te rog.

Îşi înclină capul în semn de acceptare. Instinctul îi spunea spre ce se îndrepta această discuţie şi nu ştia sigur cum s-o manevreze.

— Mă întrebam de ce eşti încă poliţist, când este atât de clar că eşti calificat pentru mult mai mult.

— Îmi place să fiu poliţist…

Apoi, după o clipă de ezitare, adăugă:

— Felicia.

— Asta-i absurd! Eşti bine şcolit, un erudit cu doctorat. Ai scris un studiu de religie comparată, care încă mai este material de referinţă…

— Am fost coautor, iar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Felicia dădu indiferentă din mână şi continuă:

— Totul dovedeşte că eşti un tip cerebral. Oricum, am o sugestie. De ce nu te-ai alătura organizaţiei Davanal?

Era uluit.

— În ce funcţie?

— Oh, nu ştiu exact asta; încă nu m-am consultat cu nimeni, dar noi întotdeauna avem nevoie de oameni deosebiţi, iar dacă te decizi să ni te alături, ar putea fi găsit ceva potrivit capacităţilor tale.

Un zâmbet moale îi însoţea cuvintele, apoi Felicia întinse mâna, lăsându-şi vârful degetelor în palmele lui Ainslie. În timp ce şi le mişca uşor, atingerea ei vaporoasă făcea o promisiune subtilă.

— Sunt convinsă că, indiferent ce s-a întâmplat, asta ne va apropia şi mai mult unul de celălalt.

Îşi umezi buzele cu limba.

— Dacă asta te-ar interesa.

Da, îl interesa; era şi el om, îşi zise Ainslie. Simţea o agitaţie mentală şi fizică, pe măsură ce se instala tentaţia. Apoi pragmatismul se impuse. Îşi aminti de vorbele lui Beth Embry: „Felicia înfulecă bărbaţi… iar dacă-i place gustul tău, se va mai înfrupta… o reginuţă-albinuţă cu un ac mare.“

Cu înţepături sau nu, ar fi interesant să fii devorat de Felicia şi înecat în mierea ei, iar poate că asta merita tot ceea ce-ar putea urma. Ainslie avusese o relaţie pe care n-o regreta, nici chiar acum în pofida adversităţilor create de ranchiuna Cynthiei. Acolo unde era implicată pasiunea, moralitatea convenţională cădea adesea pe planul doi; orele petrecute de el ascultând în confesional demonstraseră asta. Totuşi, în propriul său caz, se gândi el, episodul cu Cynthia fusese destul. Cum Karen era acum însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor, nu era momentul să înceapă să danseze pe muzica desfrânată a Feliciei.

Se întinse şi îi atinse palma, la fel cum o făcuse şi ea.

— Mulţumesc. S-ar putea să regret asta, dar am să las lucrurile aşa cum sunt.

Felicia avea stil. Rămase cu zâmbetul pe buze şi-i întinse mâna formal.

— Cine ştie? zise ea. Poate că, altădată, cărările noastre se vor încrucişa?

Pe drum înapoi spre sediul secţiei Omucideri, Ainslie îşi reaminti că afacerea Davanal, în afară de evoluţiile ulterioare, nu a durat decât şapte zile. Părea mult mai amplă. Ardea de nerăbdare să vadă raportul lui Ruby Bowe.

Lui Bowe îi trebuiră exact unsprezece zile să determine dacă Elroy Doil spusese sau nu adevărul în timpul ultimei sale „confesiuni” făcute lui Malcolm Ainslie. Până în acea a unsprezecea zi, dilemele cruciale rămaseră în picioare: îi omorâse Doil pe cei doi Esperanza în felul în care pretinsese el? Iar crima dublă din cazul Ikei?

Chiar dacă răspunsul ambelor întrebări era „da”,

încă mai persista cea mai importantă întrebare: dacă tot ce spusese Doil despre Esperanza şi Ikei se confirma, spusese adevărul şi atunci când negase, cu vehemenţă, că nu el îi ucisese pe consilierul municipal, Gustav Ernest, şi pe soţia acestuia, Eleanor? Iar dacă Doil ajungea, în cele din urmă, să fie crezut în această privinţă, mai exista un criminal în serie, un imitator, încă în libertate?

Bowe îşi începuse cercetările la Departamentul de Poliţie din Metro-Dade, vecinii poliţiei din Miami, în clădirea lor impunătoare de pe Northwest 25th Street. Întrebă dacă anchetatorul care se ocupase de crima dublă din cazul Esperanza, cu şaptesprezece ani înainte, mai era încă disponibil.

— Era pe-aici înainte să vin eu, îi spuse un locotenent de la Omucideri.

Se întinse spre un raft cu volume indexate, aflat în spatele biroului său.

— Hai să vedem ce avem pe aici.

Apoi, după ce răsfoi câteva pagini, zise:

— Mda, aici e. Esperanza, Clarence şi Florentina, caz nerezolvat, oficial încă deschis. Oameni buni, detectiv, aveţi de gând să-l închideţi voi pentru noi?

— Pare că s-ar putea să fie aşa, domnule. Însă, prima dată, aş dori să discut cu cel căruia i s-a încredinţat cazul.

Locotenentul se uită peste pagina din faţa lui.

— Archie Lewis a fost, s-a pensionat acum şase ani şi locuieşte pe undeva prin Georgia. Acum, este ceva de domeniul echipei pentru cazurile nerezolvate şi voi aveţi una, nu?

— Da, avem.

O echipă pentru cazurile nerezolvate se ocupa numai cu vechile delicte serioase, în special omuciderile, care acum erau reinvestigate cu ajutorul tehnologiei de ultimă oră folosite pentru revizuirea informaţiilor şi a probelor de altădată. Departamentele de poliţie cu asemenea echipe rezolvau cu un succes surprinzător crime pe care autorii lor speraseră că au fost uitate demult.

— Atribuim, prin rotaţie, aceste dosare între membrii

echipei, zise locotenentul. Chiar acum, dosarul Esperanza îi aparţine lui Vic Crowley.

Detectivul Crowley îşi făcu apariţia curând, avea un început de chelie şi era amabil.

— M-am uitat peste vechiul dosar, îi spuse lui Ruby. Mi-am dat seama că nu-i nimic acolo de care să ne agăţăm. Cazul este la fel de mort ca şi cei doi Esperanza.

— Totuşi, s-ar putea să mai fie ceva.

Bowe povesti cum recunoscuse Elroy Doil uciderea celor doi Esperanza, înainte de executarea lui, cu toate că adevărul era încă sub semnul întrebării.

— Aş vrea să văd rapoartele din dosarul dumneavoastră şi să evaluez dacă există ceva care să susţină spusele lui Doil.

— Apoi ce? O să-l dezgropaţi pe tip şi-o să-l puneţi sub acuzare? Oh, bine, presupun că aveţi motive. Haideţi să facem şi noi nişte săpături.

Crowley deschise calea spre o magazie unde dosarul Esperanza, decolorat de trecerea vremii şi destul de burduhănos, se afla în cel de-al doilea dulap pe care-l încercă. Revenind la biroul său, detectivul desfăşură conţinutul dosarului, iar după câteva minute anunţă.

— Cred că asta-i ceea ce căutaţi.

Îi înmână un formular de Raport de Infracţiune-Incident, pe care Bowe îl studie pagină cu pagină. Pe cea de-a treia găsi ce trebuia: o chitanţă emisă de Departamentul Lucruri Personale pentru dovezile adunate de la locul crimei duble, între care se afla „o clemă pentru bani, culoare aurie, cu iniţialele HB". Un raport al anchetatorului, aflat pe pagina următoare, relata că probabil clema fusese pierdută de criminal, din moment ce iniţialele nu se potriveau cu niciuna dintre victime, iar ruda cea mai apropiată, un nepot, a declarat poliţiei că nu mai văzuse clema pentru bani până atunci.

— Asta trebuie să fie, îl informă ea pe Crowley. Doil i-a spus sergentului Ainslie că a obţinut-o în urma unui alt jaf, apoi a pierdut-o când a fugit din casa Esperanza.

— Vreţi să vedeţi obiectul? Cred că-l mai au cei de la

Lucruri Personale.

— Cred că aşa ar fi mai bine. Dacă n-am s-o fac, în mod sigur se va găsi cineva care să întrebe de ce n-am făcut-o.

— Nu se întâmplă aşa întotdeauna?

Crowley făcu pentru Ruby o copie după inventarul obiectelor personale, apoi o conduse afară, într-un corp separat de clădire, unde se afla Departamentul Probe, unde, într-o serie de seifuri pline şi încăperi încuiate, se aflau nenumărate probe rămase din infracţiuni vechi. Cu o rapiditate surprinzătoare, fură localizate două cutii prăfuite cu probe ale crimei duble de acum şaptesprezece ani, iar când fu desigilată prima, ieşi la vedere, într-o pungă de plastic, o clemă lucitoare pentru bani. Examinând-o mai cu atenţie, Ruby văzu monograma gravată pe ea: HB.

— Nu şi-a pierdut strălucirea, deci trebuie să fie din aur, comentă Crowley. Mă întreb cine era acel „HB“.

— Este exact ceea ce trebuie să aflu acum, zise Ruby.

Secţia Caziere din Metro-Dade se afla în altă parte a clădirii sediului principal al poliţiei. Aici erau depozitate rapoartele privind activitatea infracţională a ultimilor douăzeci de ani, din cele douăzeci şi şapte de municipalităţi din Dade-County. Cazierele recente erau introduse în baze de date computerizate, cele mai vechi copiate pe microfilme. La fel ca şi celelalte sedii din Metro-Dade, birourile erau curate, bine luminate şi moderne.

Ruby Bowe adusese cu ea un pasaj din transcrierea confesiunii înregistrate pe bandă a lui Elroy Doil, în care, referindu-se la clema pentru bani, spunea: „Am luat-o într-o tâlhărie, cu două luni înainte să-i dobor pe ăştia doi.” Se decise să-şi înceapă cercetările prin cazierele cu tâlhării comise cu trei luni înainte de uciderea celor doi Esperanza, fapt întâmplat la data de 12 iulie 1980.

— Aveţi cea mai mică idee despre ce vreţi să faceţi? o întrebă funcţionara de la caziere când Ruby îi spuse. Aţi putea rămâne aici săptămâni la rând.

Luă o casetă cu microfilm.

— Aici sunt rapoarte de Infracţiune-Incident din Dade din 1980, pentru o singură zi, cam o mie cinci sute de pagini pe film, inclusiv tâlhării, furt din locuinţe, furturi auto, violuri şi loviri, alerte, tot ce vrei şi ce nu vrei! Aşa că, rapoartele pentru trei luni, pe care le căutaţi, ar fi cam treizeci de mii de pagini.

— Tâlhăriile n-ar putea fi separate?

— Astăzi, cu ajutorul computerului se poate, însă materialul de pe vremuri, de pe microfilm, nu.

Ruby oftă.

— Indiferent cât durează, există un caz de tâlhărie pe care trebuie să-l găsesc.

— Mult noroc, îi ură femeia. Dade-County are o medie de şaptesprezece mii de cazuri de jaf pe an.

Pe măsură ce treceau orele, ochii lui Ruby obosiră. Se afla în biroul principal al secţiei Caziere, aşezată faţă în faţă cu Microprinter Canon ultimul răcnet, capabil să citească microfilme şi să facă copii printate, dacă era nevoie. Paginile microfilmate erau copii după Rapoartele Infracţiune-Incident standard ale poliţiei. Standardizarea permitea o scanare mai rapidă pentru că la începutul oricărui raport se afla rubrica „Tipul de incident”, şi numai atunci când aici se menţiona „Tâlhărie” se oprea Ruby ca să examineze repede întreaga pagină. Ceva mai jos era rubrica „Natura Infracţiunii”, iar dacă acolo apărea Jaf Armat”, devenea ceva mai atentă, considerând că Elroy Doil era mult mai susceptibil să fi comis acest gen de infracţiune. O altă rubrică era „Obiecte personale luate”, iar dacă nu apărea nicio clemă pentru bani, aşa cum era cazul până acum, Ruby mergea mai departe.

În timpul rămas din prima zi nu găsise nimic, iar pe la sfârşitul după-amiezii, Ruby plecă după ce făcuse aranjamentele necesare să-şi reia căutările dimineaţa. Nici ziua următoare nu avu rezultate, cu toate că, de această dată, Ruby examină microfilmele în mare viteză, după ce învăţase să treacă peste rapoartele care nu erau despre jafuri. Pe la sfârşitul zilei văzuse şi eliminase cinci casete cu microfilme.

În dimineaţa următoare, în timp ce trăgea microfilmul unei noi casete prin rolele de derulare ale cititorului-printer, se întrebă, cuprinsă de îndoială, dacă acest jaf se petrecuse chiar cum a susţinut Elroy Doil? Iar dacă da, a fost înregistrat? întrebările sâcâitoare persistară în mintea ei încă două ore, iar ea realiză cât de mult mai avea de căutat.

Deodată, atenţia lui Ruby fu canalizată asupra unui caz de jaf armat, cu numărul 27422-F, datat 18 aprilie 1980. La ora 12:15 A.M. În acea zi, în faţa localului Carousel Nite Club, de pe Gratigny Drive, Miami Lakes, s-a petrecut o tâlhărie. Mări imaginea, pentru a cerceta detaliile. Ele dezvăluiau că jefuitorul, agitând un cuţit, îşi abordase victima, pe Harold Baird şi-i ceruse toţi banii şi bijuteriile. Au fost luaţi patru sute de dolari, bani gheaţă, precum şi două inele valorând câte o sută de dolari şi o clemă pentru bani, din aur, evaluată la două sute de dolari. Clema purta iniţialele victimei, HB. Raportul descria atacatorul drept „un bărbat alb, foarte masiv, cu identitate necunoscută”.

Scoţând un oftat de uşurare, Ruby apăsă butonul pentru printare al maşinăriei şi întinse mâna după copia care ieşea a raportului 27422-F. Apoi se lăsă pe spetează şi se destinse, ştiind că găsise dovada că măcar o parte din ce-i spusese Doil sergentului Ainslie era adevărat.

Acum la Tampa.

Revenită la biroul ei de la Omucideri în Miami, Ruby sună la Departamentul Poliţiei din Tampa, i se dădu legătura cu Biroul Detectivilor, iar apoi la secţia Omucideri, unde detectivul Shirley Jasmund preluă apelul lui Ruby.

— Avem unele informaţii aici, anunţă Ruby, despre ceea ce credem că este un caz de-al dumneavoastră, un cuplu numit Ikei, soţ şi soţie ucişi în 1980.

— Îmi pare rău, pe atunci eram la şcoală, în clasa a cincea, chicoti detectivul Jasmund, dar adăugă: totuşi, am auzit undeva acest nume. Cum se scrie?

Când Ruby îi spuse, Jasmund răspunse:

— S-ar putea să ia ceva timp până caut, aşa că lăsaţi-mi un număr de telefon şi-am să vă anunţ eu.

Peste trei ore, telefonul lui Ruby sună, iar glasul lui Jasmund anunţă:

— Am găsit dosarul acela, pare interesant. Un cuplu de japonezi bătrâni, ambii septuagenari, înjunghiaţi mortal în casa lor de vacanţă pe care o aveau aici. Cadavrele au fost trimise în Japonia pentru înmormântare. Niciun suspect demn de luat în seamă, scrie aici.

— Există amănunte legate de locul crimei? întrebă Ruby.

— Bineînţeles că sunt!

Ruby auzi foşnetul paginilor întoarse.

— Descrierile făcute de poliţişti arată că a fost o chestie foarte murdară. Trupurile au fost brutalizate, legate, li s-a pus căluş, au fost aşezaţi faţă-n faţă… banii luaţi şi… staţi aşa, aici e ceva ciudat…

— Ce?

— Un moment, să citesc ce scrie aici… Ei bine, este vorba de un plic găsit lângă cadavre. Avea pe spate şapte bucăţi de ceară aşezate în cerc, se spune aici, iar în interior era o pagină tipărită, scoasă din Biblie.

— Se specifică şi care anume parte din Biblie?

— Nu… ba da! Iată. Apocalipsa.

— Asta-i! Cazul pe care-l vreau eu.

Glasul lui Ruby era surescitat.

— Uite ce-i, avem o mulţime de informaţii de schimbat şi-am să iau primul avion spre voi. Mâine ar fi OK?

— Dă-mi voie să-l întreb pe sergentul meu.

Urmă sunetul vocilor înăbuşite, apoi Jasmund vorbi din nou:

— Mâine-i bine. Ne-ai făcut pe toţi curioşi, inclusiv pe comandantul diviziei noastre, care ascultă. Mi-a spus să-ţi transmit că rudele din Japonia ale celor doi Ikei încă mai dau telefon în fiecare an ca să pună o singură întrebare: „Există vreo noutate?” Aşa am auzit eu numele ăsta.

— Spune-i căpitanului că atunci când va primi

următorul telefon din Japonia cred că va avea răspunsurile.

— Am să-i spun. Când vei şti la ce oră aterizezi aici, spune-ne şi vom trimite o maşină de poliţie să te aştepte la aeroport.

Zborul de dimineaţă al companiei Gulfstream Airlines, de la Miami spre Tampa, dură şaizeci şi cinci de minute, iar Ruby Bowe ajunse la Departamentul de Poliţie al oraşului Tampa cam pe la ora 8.30. Detectivul Shirley Jasmund veni în zona de recepţie ca s-o conducă la Biroul Detectivilor, iar cele două femei, una de culoare şi una albă, se plăcură imediat.

— Umblă pe-aici vorba despre tine, spuse Jasmund. Chiar şi şefului i s-a povestit de vechiul caz cu japonezii. Când terminăm cu totul, vrea un raport.

Jasmund, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, era sociabilă şi plină de viaţă, cu ochii căprui şi strălucitori, păr închis la culoare, pometţii ridicaţi şi o siluetă subţire pe care Ruby i-o invidia, după ce pusese recent pe ea câteva kilograme în plus. „Va trebui să te laşi de junk-food, cât de curând posibil, draga mea”, îşi spuse ea pentru a nu ştiu câta oară.

— Am stabilit o întrunire cu domnul sergent Clemson, detectivul Yanis şi eu, îi zise Jasmund.

— Motivul pentru care ne tot sună an de an familia niponă, îi spuse lui Ruby detectivul Sandy Yanis de la Omucideri, este că lor le pasă foarte mult de înaintaşii lor. De aceea au cerut ca trupurile acestora să fie duse în Japonia, pentru înmormântare, dar se pare că nu-şi găsesc astâmpărul decât după ce acela care i-a ucis este găsit şi pedepsit.

— Se vor linişti curând, spuse Ruby. Este nouăzeci şi opt la sută sigur că ucigaşul a fost Elroy Doil, executat acum trei săptămâni la Raiford, pentru o altă crimă.

— Să fiu al naibii. Îmi amintesc că am citit de asta.

Yanis, în mod evident un vulpoi bătrân, cu un aspect deşirat şi aspru, părea să aibă aproape şaizeci de ani. Avea o faţă încreţită, iar ridurile se intersectau cu o cicatrice lungă de pe obrazul său, o posibilă tăietură de cuţit. Ceea

ce mai rămăsese din părul său încărunţit era dat neglijent la spate. Pe vârful nasului erau căţăraţi ochelari cu lentile în semicerc; de cele mai multe ori privea peste ei cu o căutătură penetrantă.

Toţi patru se înghesuiseră în biroul minuscul al sergentului Clemson. La sediul poliţiei din Miami Metro-Dade, unde fusese chiar ieri, debaraua pentru mătură era mai mare, îşi zise Ruby. Shirley Jasmund îi explicase deja că sediul poliţiei din Tampa, construit pe la începutul anilor şaizeci, era neadecvat şi demodat.

— Politicienii ne tot promit un sediu nou, dar par să nu găsească niciodată banii, aşa că strângem din dinţi.

Yanis o chestionă pe Ruby:

— Spuneaţi că sunteţi siguri într-o proporţie de nouăzeci şi opt la sută de tipul vostru, Doil. Ce-i cu cele două procente rămase?

— Se presupune că ar exista un cuţit ascuns într-un cimitir de aici, din Tampa. Dacă-l găsim, atunci nouăzeci şi opt la sută devin sută la sută.

— Haideţi să nu ne jucăm cu vorbele, zise sergentul Clemson. Fiţi mai precisă.

Era mai tânăr decât Sandy Yanis; cu toate că-i era superior în grad părea să-l trateze cu deferenţă pe detectivul mai vârstnic.

— Bine.

Ruby descrise din nou confesiunea lui Elroy Doil de dinaintea execuţiei, pentru paisprezece crime, inclusiv uciderea celor doi Ikei din cazul din Tampa, de care nimeni de la secţia Omucideri din Miami nu auzise, apoi negarea vehementă de către Doil a crimei duble din cazul Ernst, atribuită lui cu toate că nu fusese acuzat oficial de ea.

— Era un mincinos patologic, iar la început nu l-a crezut nimeni, continuă Ruby, însă acum au apărut unele dubii, iar eu trebuie să verific tot ce-a spus.

— L-ai prins cu ceva? întrebă Jasmund.

— Până acum, cu nimic.

— Deci, dacă tot ce-a spus despre Tampa se confirmă, sugeră Yanis, s-ar putea să vă treziţi cu încă o crimă

nerezolvată.

— O imitaţie, dădu Ruby din cap.

— Atunci ce-i cu cuţitul şi cimitirul? interveni Clemson.

Citind dintr-un blocnotes, Ruby răspunse cu vorbele lui Doil:

— „În apropierea locuinţei Ikei există un cimitir. A trebuit să scap de cuţitul pe care l-am folosit, aşa că l-am ascuns într-un mormânt. Ştii ce era pe piatră? Un nume de familie la fel ca al meu. L-am văzut şi-am ştiut c-am să-mi amintesc asta dacă aş fi vrut să recuperez afurisitul ăla de cuţit, dar n-am mai făcut-o."

Întrebare: „Ai îngropat cuţitul într-un mormânt? Cât de adânc?" Răspuns: „Nu, nu aşa de adânc." Clemson deschise un dosar aflat pe biroul lui.

— Adresa unde au locuit cei doi Ikei este 2710 North Mantanzas. E vreun cimitir prin apropiere?

— Sigur că da, zise Yanis. Mantanzas dă în St John, iar acolo-i un cimitir chiar la dreapta, numit Cimitirul Marti. E mic, vechi şi e în proprietatea municipalităţii.

— În caz că nu v-aţi dat încă seama, îi spuse Clemson lui Ruby, Sandy este oracolul nostru de serviciu. Este aici dintotdeauna, nu uită nimic şi cunoaşte fiecare colţişor tăinuit din Tampa. Şi de aceea, face cam ceea ce-i place, iar noi ne-am obişnuit cu metodele sale neobişnuite.

— Că veni vorba de ţinerea de minte, glăsui Yanis, am probleme când e vorba să-mi amintesc de zilele de naştere. N-am niciun habar peste câte-am trecut deja.

— Ştiu contabilii, n-ai nicio grijă, reveni Clemson. Când va veni vremea, vor fi pe aici cu cecul tău de pensie.

Ruby avu senzaţia că asista la un dialog care mai avusese loc de multe ori înainte. Devenit ceva mai sobru, Yanis îi spuse:

— Majoritatea băieţilor care lucrează la Omucideri au fost promovaţi ori s-au apucat de altceva după şase sau şapte ani. Stresul e prea mare. Cât despre mine, eu sunt dependent de toate astea. Am să rămân aici până au să mă care ei afară; îmi amintesc cazuri vechi, ca Ikei, şi mă dau

în vânt să le văd închise. Aşa că o să începem să săpăm prin cimitirul acela. N-ar fi pentru prima dată când fac aşa ceva.

Sergentul Clamson se folosi de un telefon pus pe difuzor pentru a-l suna pe vice procurorul statal, pentru ca şi ceilalţi să audă conversaţia lor. După ce-i descrise problema, procurorul deveni inflexibil.

— Da, sergent, îmi dau seama că nu este vorba de o exhumare, dar realitatea este că, indiferent cât de aproape de suprafaţă ar putea fi cuţitul acela, nu te poţi duce să tulburi un mormânt fără un ordin judecătoresc.

— Aveţi vreo obiecţie dacă mergem întâi să verificăm existenţa unui asemenea mormânt?

— Cred că nu, dacă face parte dintr-o investigaţie oficială. Dar aveţi grijă. Oamenii pot fi sensibili când vine vorba de morminte; este ca şi cum ai invada intimitatea cuiva sau chiar mai rău.

După aceea, Clemson îi spuse lui Yanis:

— Sandy, află dacă în cimitirul acela există vreun mormânt al cuiva cu numele de Doil. Dacă da, te duci şi faci o depoziţie sub jurământ şi apoi ceri unui judecător să semneze un ordin pentru a putea să săpăm acolo.

Apoi adăugă pentru Ruby:

— Asta va lua cam două zile, poate mai mult, dar ne mişcăm cât putem de repede.

Ruby îl însoţi pe Yanis la Primărie şi la Departamentul Proprietăţi Imobiliare să se întâlnească cu directorul adjunct de la proprietăţi, Ralph Medina, de ale cărui responsabilităţi ţinea şi Cimitirul Marti. Medina, un funcţionar de stat, scund şi de vârstă mijlocie, cu o atitudine prietenoasă, le explică:

— Marti nu necesită cine ştie ce management, îmi ia poate patru-cinci la sută din timpul meu de lucru. Un lucru bun este că odată ce chiriaşii au ajuns înăuntru, nu se mai plâng.

Zâmbi la propria lui glumă.

— Dar dacă vă pot fi de folos, am să vă ajut.

Ruby a fost cea care i-a descris scopul vizitei lor,

declaraţia de dinaintea execuţiei a lui Elroy Doil şi ce căutau acolo. Apoi se interesă câţi oameni care avuseseră acelaşi nume de familie erau îngropaţi în cimitir.

— Cum se scrie?

— D-O-I-L.

Medina scoase un dosar, îşi plimbă degetul în jos pe câteva liste, apoi clătină din cap.

— Nu există un asemenea nume. Nimeni cu acest nume n-a fost înmormântat vreodată în cimitirul Marti.

— Dar nume asemănătoare? făcu Yanis.

— Există câţiva cu numele scris D-O-Y-L-E.

— Câţi sunt?

Medina-şi verifică iar lista.

— Trei.

Yanis se întoarse spre Ruby.

— Ce crezi?

— Nu sunt sigură. Cuvintele lui Doil au fost „acelaşi nume de familie ca al meu”, iar ideea de a tulbura trei morminte fără niciun motiv real…

Clătină din cap.

— Mda, ştiu ce vrei să spui. Domnule Medina, când au fost înmormântaţi acei oameni cu numele de Doyle?

Pentru a găsi răspunsul, fură necesare mai multe minute. În cele din urmă:

— Unul în 1903, altul în 1971, iar ultimul în 1986.

— Putem să uităm de al treilea, asta a fost la şase ani după cazul Ikei. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi doi decedaţi, mai păstraţi legătura cu familiile lor?

Din nou, căutări prin registre, dosare şi pagini îngălbenite, apoi o concluzie:

— Răspunsul este negativ. Înmormântarea din 1903 n-a mai fost urmată de niciun fel de contact, a fost cu atât de mult timp în urmă. După 1971 a existat un schimb de misive, după care n-a mai urmat nimic.

— Deci, n-aţi putea contacta rudele acestor decedaţi, chiar dacă aţi dori? îl chestionă Yanis.

— Nu, probabil că nu.

— Iar dacă obţinem un ordin judecătoresc de căutare

în acele morminte, săpând la o palmă, două, adâncime, veţi coopera?

— Având un ordin judecătoresc, desigur.

În timp ce Ruby şi Yanis părăseau Primăria, ea zise:

— Aşadar, te-ai decis să mergi oricum mai departe?

— Trebuie s-o facem, îi răspunse el încordat. Este o afacere destul de riscantă cu numele acelea diferite şi poate ne pierdem vremea. Dar ar fi şi mai riscant să ratezi şansa de a afla adevărul despre felul în care au murit bătrânii aceia.

Îl privi curioasă.

— Chiar vrei să afli răspunsul, nu-i aşa? Chiar dacă s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă?

— Pentru mine, îi zise el, aceste cazuri vechi nu dispar niciodată, indiferent cât de mulţi ani trebuie să aştepţi. Aşadar, ai încercat să rezolvi un caz acum zece, cincisprezece ani, dar n-ai putut. Apoi se iveşte ceva nou, ca acum, şi atunci încerci din nou, din răsputeri, la fel de hotărât ca înainte.

— Nu toată lumea face aşa, comentă Ruby. E bine că-ţi pasă.

De parcă nici n-ar fi auzit asta, Yanis îşi ciocăni fruntea şi continuă:

— Am o listă aici care nu dispare. Chiar în capul listei este o fetiţă pe nume Juanita Montalvo. Avea zece ani; acum cincisprezece ani a dispărut aici, în Tampa. O mulţime dintre ai noştri au lucrat din greu la acest caz. N-am ajuns niciunde, dar cumva, într-o bună zi, înainte să mă retrag, vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Juanita şi unde-i acum, chiar dacă-i îngropată în pădure şi trebuie să sap ca să dau de ea.

— O cunoşteai?

— Nu înainte să fi dispărut. Dar, după aceea, am aflat atâtea despre ea, că era o copilă drăguţă, toată lumea spunea asta, aşa că am sentimentul că am cunoscut-o cu adevărat.

Yanis îi aruncă lui Ruby o ocheadă.

— Crezi că-s ţăcănit, aşa-i? Că, poate, am stat prea

mult la Omucideri?

— Nici vorbă, îi spuse ea. Deşi, cred că eşti prea dur cu tine însuţi.

— Poate că da. Dar tot am să merg până-n pânzele albe împreună cu tine ca să aflăm ce s-a întâmplat cu cei doi Ikei.

Aranjamentele preliminare au durat două zile pline.

Vice procurorul statal pregăti declaraţia sub jurământ şi un ordin judiciar care permitea poliţiei să deschidă cele două morminte, iar detectivul Yanis şi Ruby Bowe i-l duseră unui judecător să-l semneze.

Iniţial, judecătorul, care-l cunoştea bine pe Yanis din câte se vedea, avu obiecţii faţă de deschiderea a două morminte, întrebând:

— De ce să nu autorizez doar deschiderea unuia, Sandy? Apoi, dacă nu găseşti ce vrei, să iau în considerare deschiderea celui de-al doilea?

Detectivul veteran pledă foarte convingător:

— Domnule judecător, vă promit că dacă găsim ceea ce căutăm în primul mormânt, nici măcar nu ne apropiem de cel de-al doilea. Dar dacă va trebui să căutăm şi în acesta, având din timp aprobarea dumneavoastră vom economisi o mulţime din banii oraşului, fără a mai pune la socoteală şi timpul dumneavoastră preţios.

— Aiurelile tale, din câte văd, sunt la fel de profunde ca întotdeauna, comentă judecătorul.

Se întoarse de la Yanis spre Ruby.

— Iertaţi-mi limbajul, doamnă detectiv, dar ce părere aveţi despre asta?

— Uneori, domnule judecător, cred că aiurelile au sens.

— Eu sunt un vulpoi bătrân dus de nas acum, remarcă judecătorul în timp ce mâzgălea semnătura.

Echipa de şoc adunată la ora 7.00, în dimineaţa următoare la Cimitirul Marti, consta din patru detectivi – Yanis, Jasmund, Bowe şi Andy Vosko, împrumutat de la Jafuri – şi trei poliţişti în uniformă, de la departamentul de identificare. Sosi şi Ralph Medina, de la Departamentul

Imobiliare al Primăriei.

— Doar pentru a ţine un ochi pe felia mea, comentă el, iar un fotograf al poliţiei făcu fotografii ale celor două morminte desemnate.

Au fost aduse şi unelte la discreţie. Aveau scânduri, o varietate de sape, mistrii, două site, iar echipa de la identificare îşi adusese echipamentul tehnic în cutii de scule şi genţi din piele. De asemenea, mai erau aliniate şi o duzină de sticle cu apă de băut, de câte 3,2 litri fiecare.

— Până la sfârşitul zilei, le vom fi terminat pe astea, declară Yanis. Va fi o zi fierbinte.

Cu toate că oficial era încă iarnă, cerul era senin, soarele urca tot mai sus, umiditatea era ridicată. După cum fuseseră instruiţi, toţi se îmbrăcaseră în haine vechi, majoritatea în salopete şi cu cizme de cauciuc şi-şi aduseseră mănuşi. Ruby împrumutase de la Shirley Jasmund o pereche de blugi largi, dar o strângeau în talie şi la stinghie.

Primul mormânt gata să fie deschis era cel mai vechi din cele două, locul de veci al unui oarecare Eustace Maldon Doyle care, potrivit inscripţiei de pe piatra de mormânt în ruină, dar încă lizibilă, murise în 1903.

— Hei, acesta-i anul în care fraţii Wright au zburat cu primul avion din lume, zise cineva.

— Este cea mai veche parte a cimitirului, admise Yanis. Şi cea mai apropiată de casa în care au fost ucişi cei doi Ikei.

Prima procedură aplicată, supervizată de sergentul de la identificări, a fost alăturarea a patru scânduri, bătute în cuie, formând astfel o suprafaţă dreptunghiulară de un metru optzeci pe un metru douăzeci. Aceasta a fost coborâtă peste mormânt şi marcă limita săpăturilor. Apoi, mai multe măsuri de sfoară uşoară au fost legate de către echipa de la identificare la vârful cadrului de lemn, creând un caroiaj format din douăzeci şi patru de pătrate de câte treizeci de centimetri. Obiectivul era explorarea a câte unui pătrat odată şi, de asemenea, stabilirea cu precizie a locului găsirii oricărui articol.

Dacă va fi găsit ceva, îşi spuse Ruby Bowe. În pofida activităţii intense de la sosirea lor aici, îndoielile ei crescuseră. Numele de pe acest mormânt, îşi aminti ea, nu era cel de care pomenise Elroy Doil. În orice caz, fusese un mincinos notoriu. Chiar a fost Doil pe aici? Gândurile-i fură întrerupte de glasul sergentului de la identificări:

— E rândul tău acum, Sandy, îi spuse el lui Yanis. Noi dăm tonul aici. Voi, băieţi, sunteţi doar gaşca de puşcăriaşi la lucru.

— La ordinele dumneavoastră şefu'.

Luând o lopată, Yanis îi instrui pe ceilalţi detectivi:

— OK, haideţi să jucăm Tic-tac-toe22, şi începu să sape cu grijă într-unul din pătratul de treizeci de centimetri.

Ceilalţi trei detectivi din Tampa, împreună cu Ruby, îi urmară exemplul, alegând pătrate aflate la o oarecare distanţă de Yanis şi unul de celălalt.

— Săpaţi, pentru început, la o adâncime de cincisprezece centimetri, le ceru Yanis. Apoi, dacă este necesar, încă cincisprezece.

Pământul era tare şi nu puteau fi săpate decât mici porţiuni odată. Încet, încet şi cu multă grijă, solul era transferat într-o găleată, iar când toate găleţile se umpleau, conţinutul lor era cernut prin site. Procesul era minuţios şi obositor, iar după un timp erau transpiraţi cu toţii. După o oră, numai douăsprezece pătrate fuseseră excavate la o adâncime de cincisprezece centimetri, şi după o scurtă pauză pentru băut apă îşi reluară lucrul la celelalte douăsprezece rămase. La sfârşitul a două ore de muncă, fuseseră găsite doar trei obiecte: o zgardă veche, din piele, o monedă de cinci cenţi din 1921, şi o sticlă goală. Zgarda şi sticla fură aruncate la gunoi. Fisa, anunţă Yanis, provocând câteva râsete anemice, va fi vărsată în trezoreria oraşului. Apoi începură cu toţii să sape încă cincisprezece centimetri adâncime.

În cele din urmă, după patru ore şi niciun rezultat, Yanis anunţă:

— Asta-i, oameni buni. Faceţi o pauză, beţi ceva, apoi

ne vom apuca să lucrăm la celălalt mormânt.

Dinspre oamenii din echipă se ridică un oftat obosit, când contemplară celelalte patru ore de muncă cu spinarea îndoită.

La ora 11.40 dimineaţa începură lucrul la celălalt mormânt, pe o căldură de douăzeci şi nouă de grade Celsius. Continuă preţ de o oră, apoi Shirley Jasmund anunţă cu glas calm:

— Cred că am dat de ceva.

Se opriră cu toţii şi priviră într-acolo.

Detectivul Jasmund înfipse încet sapa în careul la care lucra şi zise:

— E ceva destul de mic, dar tare. Poate că-i o piatră.

Lui Ruby i se strânse inima. Că era o piatră sau orice altceva, era limpede că nu dăduseră de un cuţit.

— Putem să ne ocupăm noi de asta? întrebă sergentul de la identificări.

Jasmund dădu din umeri şi-i înmână sapa.

— Eu fac munca, voi vă bucuraţi de glorie.

— Aşa se întâmplă, copilă dragă.

Sergentul puse sapa într-o parte, lângă mormânt, apoi, îngenunchind, scoase cu degetele obiectul din pământ. Nu era o piatră. Cu tot cu pământul lipit de el, obiectul se dovedi a fi o broşă de aur gravat, de o certă valoare. Sergentul de la identificări o lăsă să cadă într-o pungă de plastic.

— O vom examina mai pe îndelete în laborator.

— Okay, trupă, să continuăm cu săpatul, adăugă Yanis.

Mai trecură o oră şi zece minute şi, odată cu scurgerea timpului, moralul lui Ruby se dezumflă. Decisese că această parte a misiunii sale se apropia de un final eşuat, când Andy Vosko, de la Jafuri, rosti:

— Am găsit ceva aici, zise el, apoi adăugă: de data asta e ceva mai mare.

Din nou, cu toţii se opriră din lucru pentru a se uita şi din nou sergentul de la identificări trecu acolo şi preluă el operaţiunile. Folosind o mistrie, dezgropă cu grijă obiectul

destul de mare şi pe măsură ce pământul se desprindea, conturul vag deveni tot mai clar; era un cuţit. Scoţând nişte cleşti, sergentul îi utiliză pentru a ţine cuţitul, în vreme ce una dintre femeile din echipa de identificare îndepărtă cu o perie resturile de pământ.

— Este un cuţit Bowie, spuse Ruby dintr-o răsuflare, privind mânerul solid din lemn şi lama lungă, cu un singur tăiş, dreaptă până spre vârf, unde se curba concavă, îngustându-se până la un punct tăios şi ascuţit.

— Este ceea ce-a folosit Doil pentru crimele sale.

Moralul i se refăcuse şi-i era recunoscătoare lui Sandy Yanis pentru insistenţa sa, în pofida propriilor ei dubii.

Cuţitul se odihnea acum într-o pungă de plastic.

Îl vom examina şi pe acesta în laborator, comentă sergentul de la identificări. Bună treabă, Sandy!

— Presupun că este puţin probabil să găsiţi amprente sau urme de sânge, după atâţia ani, se interesă Ruby.

— Foarte puţin probabil, răspunse sergentul. Dar…

Se uită spre Yanis.

— Ieri, începu Yanis, m-am apucat să examinez pânza cămăşilor de noapte purtate de cei doi Ikei atunci când au fost ucişi; încă le mai avem la Lucruri Personale. Ceea ce dovedesc ele este că au fost înjunghiaţi prin haine, asta însemnând că s-ar putea să mai fie fibre textile pe cuţitul acela. Dacă fibrele şi pânza se potrivesc…

Îşi ridică mâinile, lăsând propoziţia neterminată.

— Tocmai m-ai învăţat ceva ce nu ştiam, zise Ruby pe un ton admirativ.

— Pe toţi ne învaţă câte ceva, adăugă Jasmund. Tot timpul.

— Aşadar, am găsit ceea ce-aţi căutat, zise Andy Vosko. Plecăm sau continuăm?

— Continuăm, răspunse Yanis, aşa că mai căutară o oră, însă nu mai găsiră nimic.

Ruby Bowe îşi rezervă loc pentru un zbor de noapte spre Miami. Shirley Jasmund o duse pe Ruby cu maşina la aeroport; Sandy Yanis veni şi el. Când se despărţiră la

intrarea în terminal şi Ruby îşi luă rămas-bun de la ei, dintr-un impuls subit întinse mâinile spre ei şi-i îmbrăţişă pe amândoi.

— Deci, care-i verdictul? întrebă Malcolm Ainslie.

— Verdictul, răspunse Ruby Bowe, este că Elroy Doil, atunci când v-a spus că i-a ucis pe cei doi Esperanza şi pe cei doi Ikei, spunea purul adevăr. Oh, desigur, unele detalii erau altfel, iar de un articol nici n-a pomenit deloc, însă nimic nu schimbă faptele de bază.

Se opri.

— Să o iau de la început?

— Fă-o.

Era în dimineaţa următoare de după revenirea lui Ruby din Tampa şi se aflau amândoi în biroul de la Omucideri al lui Ainslie. El ascultă în timp ce Ruby îi descria ce aflase, prima oară la Metro-Dade, apoi la Tampa. La sfârşit, adăugă:

— Am primit un telefon acasă, azi-dimineaţă, devreme. Oamenii de la laboratorul din Tampa au identificat fibre pe cuţitul Bowie care se potrivesc cu îmbrăcămintea celor doi Ikei, aşa că este cu siguranţă cuţitul folosit pentru uciderea lor, după cum a spus Doil. Iar broşa pe care am găsit-o în mormânt…

Ruby îşi consultă notele.

— A fost identificată drept un cloisonné23 foarte vechi, foarte valoros, japonez. Sandy Yanes crede că bătrâna a avut broşa pe undeva, prin apropiere, când a fost ucisă, iar lui Elroy Doil i-a plăcut.

— Apoi s-a temut că ar putea fi găsită asupra lui şi-a abandonat-o şi pe ea la mormânt, termină Ainslie.

— Exact, aşa că, până la urmă, Doil n-a spus tot adevărul.

— Însă ce mi-a spus mie s-a confirmat, şi-ai dovedit că era adevărat.

— Oh, mai este ceva.

Dintre hârtiile pe care Ruby le adusese de acolo, scoase copiile plicului care, potrivit lui Shirley Jasmund, fusese găsit lângă cadavrele celor doi Ikei, cu şapte peceţi

în cerc pe spate, iar înăuntru o pagină din Apocalipsa. Ainslie le studie pe amândouă.

— Este capitolul cinci, zise el examinând pagina ruptă. Sunt marcate trei versete.

Le citi cu voce tare:

— „Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi.“

„Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?”

„Şi unul din bătrâni mi-a zis: Nu plânge: Iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei…”

— Este lucrătura lui Doil.

Aislie îşi aminti de discuţia sa cu părintele Kevin O’Brien de la Biserica Gesu, care-i descrisese obsesia lui Doil, la vârsta de doisprezece ani, descrisă de preot drept „mânia Domnului, cu urmăririle, răzbunările şi uciderile”. Ainslie adăugă:

— Se potriveşte cu tot ce-a făcut mai târziu.

— De ce această pagină pusă lângă cadavre? întrebă Ruby.

— Numai Doil ştia asta. Părerea mea este că se credea drept Leul lui Iuda24, fapt care l-a dus la comiterea de crime în serie.

Ainslie clătină din cap cu mâhnire şi, atingând plicul şi fila, spuse:

— Dacă am fi avut asta mai devreme şi-am fi ştiut de cei doi Ikei, am fi pus laba pe Doil mult mai repede decât am făcut-o.

Se lăsă tăcerea, întreruptă de Ruby.

— Tocmai aţi spus „crime în serie”. Cum se prezintă acum cazul Ernst?

— Ca un caz singular.

În mintea lui, Ainslie putea auzi cuvintele disperate şi furibunde ale lui Elroy Doil: „I-am făcut pe ăilalţi, dar nu vreau să mor învinovăţit şi pentru ce n-am făcut

niciodată.“

— Au existat îndoieli că Doil spunea adevărul, rosti Ainslie. Dar acum se pare că spunea, aşa că presupun că dosarul Ernst va fi redeschis.

— Cazul Ernst este redeschis, începând de acum, spuse Leo Newbold. Şi se pare că ai avut tot timpul dreptate, Malcolm.

Ainslie dădu din cap.

— Nu asta contează. Întrebarea este: De unde sugeraţi să începem?

Se aflau amândoi în biroul lui Newbold, cu uşa exterioară închisă.

— Vom începe prin a menţine totul pe cât de discret se poate, pentru cât timp este posibil.

Newbold ezită înainte de a adăuga:

— Asta se aplică chiar şi în interiorul secţiei Omucideri şi spune-i lui Ruby să nu discute asta cu nimeni altcineva.

— Deja i-am spus.

Ainslie îşi privi curios superiorul şi întrebă:

— Ce credeţi?

Locotenentul clătină nesigur din cap.

— Nu-s sigur. Doar atât că în caz că uciderea celor doi Ernst a fost o crimă la indigo, după cum se arată acum, atunci autorul ei a aranjat lucrurile încât să pară încă una din crimele în serie. Iar această persoană ştia al naibii de multe despre crimele lui Doil, chestiuni care n-au fost niciodată difuzate în presă sau la televiziune.

Ainslie îşi alese cuvintele cu grijă.

— Sugeraţi, cumva, că a fost cineva cu acces la informaţii din interior sau că au fost scăpări deliberate spre exterior?

— La naiba, nici nu ştiu prea bine ce să sugerez! Tot ceea ce ştiu este că sunt nervos ca dracu’ şi că mă întreb dacă nu cumva cineva din poliţie sau chiar din cadrul acestei secţii ştie despre cazul Ernst ceva ce nici tu şi nici eu nu avem habar.

Newbold se ridică de pe scaunul său, făcu câţiva paşi

prin birou şi reveni.

— Să nu-mi spui că nu te gândeşti şi tu la acelaşi lucru, pentru că ştiu al dracului de bine că te gândeşti.

— Da, m-am gândit.

După un moment de tăcere, Ainslie continuă:

— M-am gândit că aş putea să încep studiind toate dosarele din fiecare caz şi să sortez informaţiile făcute publice de cele ţinute confidenţiale. Apoi putem vedea cum se raportează toate la ceea ce s-a întâmplat cu soţii Ernst.

Newbold dădu din cap în semn de aprobare.

— E o idee bună, dar să n-o faci la birou. Dacă vede cineva toate acele dosare împrăştiate peste tot, s-ar putea să-şi dea seama ce se întâmplă. Ia-le acasă şi rămâi acolo vreo două zile. Am să te acopăr eu.

Ainslie era surprins. Intenţionase să acţioneze prudent, dar nu până într-acolo încât să nu mai aibă încredere în colegii săi. Însă credea că Newbold avea dreptate. De asemenea, o mulţime de oameni, inclusiv din afară, intrau şi ieşeau de la Omucideri şi întotdeauna exista o anumită curiozitate printre ei privind cele ce se întâmplau.

Astfel, în acea seară, după ce dusese, discret, la maşină cinci dosare burduşite, câte unul pentru fiecare dintre crimele duble, Frost, Larsen, Hennenfeld, Urbina şi Ernst, Ainslie se duse acasă, pregătit pentru un studiu intens şi iscoditor.

— Nu ştiu ce tot lucrezi atâta acasă, îi zise Karen în ziua următoare, dar fiind aici, cu tot materialul tău, mi se pare grozav. Pot să te ajut cu ceva?

Malcolm o privi recunoscător.

— Ai putea să-mi printezi câteva din notiţele mele?

Jason, revenit de la şcoală, era şi el încântat. Alăturându-i-se tatălui său la masa din sufragerie, puse deoparte câteva dintre dosarele de la Omucideri ca să-şi facă loc pentru temele de casă, iar ei doi lucrară cot la cot, întrerupându-se numai când Jason avea întrebări de genul:

— Tati, ştiai că atunci când înmulţeşti cu zece tot ce ai de făcut este să adaugi un zero? Tati, ştiai că luna se află

la o distanţă de numai trei sute optzeci şi şase de mii de kilometri? Crezi că am să ajung vreodată acolo?

Şi în sfârşit:

— Tati, de ce nu facem aşa tot timpul?

Lui Ainslie îi trebuiră două zile pline ca să examineze amănunţit dosarele aduse acasă, să extragă detaliile, să-şi ia notiţe şi, în final, să creeze un grafic crimă cu crimă, însă, în cele din urmă, trăsese unele concluzii importante.

Începu cu revizuirea detaliilor de la locul crimelor, care fuseseră ţinute departe de ochii presei în speranţa că vreun suspect s-ar putea da de gol prin informaţii de acest fel. Între acele detalii erau şi obiectele bizare lăsate în apropierea victimelor, începând cu cele patru pisici moarte. Altceva ce rămăsese nedezvăluit era radioul găsit de poliţie dat tare, pe locul tuturor crimelor. Un alt detaliu era că fiecare cuplu, legat şi cu căluş la gură, era poziţionat unul în faţa celuilalt. Faptul că banii tuturor victimelor fuseseră luaţi a fost dezvăluit, dar nu s-a menţionat niciodată că bijuterii de valoare, care ar fi putut fi luate, rămăseseră neatinse.

Oricum, unii reporteri aveau propriile lor surse de informaţii în cadrul poliţiei şi tot ce aflau pe căi neoficiale era transmis sau publicat, cu restricţii sau nu. Iar acest lucru ridica două probleme: în primul rând, reuşise media să publice totul despre cele patru duble omucideri de dinaintea cazului Ernst? Mai mult ca sigur că nu. Iar în al doilea rând, exista vreo posibilitate, aşa cum sugerase Leo Newbold, să fi fost vreo scurgere de informaţii din interiorul departamentului poliţiei, fie accidental, fie deliberat? După părerea lui Ainslie, răspunsul era afirmativ.

Ainslie examină următoarea chestiune: existau diferenţe între uciderea lui Gustav Ernst şi a soţiei sale şi celelalte crime comise de Doil? Da, constată el, erau mai multe. Una privea aparatele de radio lăsate în funcţiune la fiecare din locurile crimelor. În cazul Frost, de la Royal Colonial Hotel, aparatul fusese potrivit pe HOT 105 şi cânta hard rock, muzica difuzată de postul de radio.

Urmau crimele de la Clearwater, cu Hal şi Mabel Larsen ca victime şi pentru că nu se pomenea de niciun aparat de radio în raport, Ainslie îl sună pe detectivul Nelson Abreu, anchetatorul principal.

— Nu, răspunse Abreu. Din câte ştiu eu, nu era niciun aparat de radio acolo, dar am să verific şi te sun.

Ceea ce şi făcu o oră mai târziu.

— Tocmai am discutat cu poliţistul care a ajuns primul la locul faptei şi da, era un radio pornit, mi-a spus acum. Şi-a amintit că era muzică rock'n-roll dată tare, dar idiotul l-a stins şi nici nu a menţionat ceva în raport. Era nou pe-aici şi i-am frecat ridichea bine de tot pentru asta. Era ceva important?

— Nu sunt sigur, zise Ainslie, dar apreciez că ai verificat asta.

Abreu era curios în legătură cu cadrul verificărilor.

— Rubedeniile Larsenilor au întrebat dacă Doil a săvârşit aceste crime de aici. Aveţi ceva în legătură cu asta?

— Nu în acest moment, dar am să-i spun locotenentului meu că ai vrea să ştii dacă se iveşte ceva.

Abreu chicoti.

— Am priceput. Ştii ceva dar nu-mi poţi spune.

— Eşti în branşă, zise Ainslie. Ştii cum stau lucrurile.

Era la curent cu faptul că mărturisirile de la Raiford ale lui Doil nu fuseseră încă difuzate şi spera că, pe moment, nici nu vor fi. În cele din urmă, pentru liniştea sufletească a rudelor victimelor, fără îndoială că întreaga poveste va fi făcută cunoscută.

După Larseni, urma uciderea lui Irving şi Rachel Hennenfeld la Fort Lauderdale. În timpul unei deplasări de serviciu la Miami, şeriful Benito Montes raportase că, atunci când fuseseră găsite cadavrele, radioul „difuza hot rock, atât de al naibii de tare încât nici nu te puteai auzi vorbind".

Apoi au fost Lazaro şi Luisa Urbina, ucişi la Miami. Un vecin oprise aparatul de radio, dat tare, în timp ce suna la 911, lăsase butonul de scală neatins, fixat la HOT 105.

Un aparat de radio cânta tare şi când au fost găsite cadavrele lui Gustav şi Eleanor Ernst, de către majordomul lor, Theo Palacio. Şi el oprise radioul, dar îşi amintise că era fixat la FM 93,1 WTMI, „un post favorit al doamnei Ernst”, spusese el, pentru că difuza muzică clasică şi melodii din spectacole. WTMI nu difuza niciodată hard rock.

Avea importanţă tipul de muzică de la locul crimei? Ainslie credea că s-ar putea, mai ales în combinaţie cu altă diferenţă din cazul Ernst, prezenţa iepurelui mort, despre care, încă de la bun început, Ainslie nu credea că era un simbol al Apocalipsei.

Aşa că se întrebă dacă era posibil ca persoana care comisese crima Ernst să fi aflat de cele patru pisici din cazul Frost şi să fi crezut, din greşeală, că un alt animal s-ar potrivi şi aici? Iarăşi, răspunsul părea să fie unul pozitiv. De asemenea, era semnificativ şi faptul că teoria lui Ainslie despre Apocalipsă devenise cunoscută unui mic grup de anchetatori cu grad superior în ziua de după asasinarea celor doi Ernst şi că până atunci semnificaţia simbolurilor de la locul crimei era o enigmă.

Mai exista un factor de timp care ridica întrebări. După fiecare dintre crimele precedente, cazurile Frost, Larsen, Hennenfeld şi Urbina, timpul scurs până la o nouă crimă n-a fost niciodată mai mic de două luni, media fiind de două luni şi zece zile. Totuşi, între cazurile Urbina şi Ernst intervalul a fost de numai trei zile. Ainslie îşi spuse că era ca şi cum se pusese în mişcare un mecanism pentru moartea celor doi Ernst, care ar fi survenit după intervalul normal de timp dacă n-ar fi intervenit atât de brutal uciderea cuplului Urbina. Şi, în vreme ce vestea uciderii celor doi Urbina se împrăştiase repede, n-a fost poate prea târziu pentru oprirea mecanismului asasinării din cazul Ernst?

Lui Ainslie îi zbură prin minte un gând, însă îl îndepărtă imediat. În ceea ce privea ultima crimă comisă de Elroy Doil, cea asupra lui Kingsley şi Nellie Tempone, cu toate că faptei îi lipseau câteva dintre caracteristicile

crimelor anterioare, probabil pentru că Doil fusese întrerupt şi încercase să fugă, eşalonarea evenimentelor se apropia de ceea ce se petrecuse şi înainte, iar Ainslie avea o ipoteză despre asta.

El avea convingerea că, în pofida deciziei instanţei privind sănătatea lui mintală, Doil era nebun. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era posibil să fi suferit de pe urma unei necesităţi compulsive de a comite crimele la intervale regulate şi tragic pentru cei doi Tempone, lui Doil îi venise timpul să ucidă. Însă Ainslie ştia că validitatea teoriei nu va putea fi probată niciodată.

Imediat, după cele două zile de cercetare, Ainslie porni într-o expediţie la Departamentul Probe al poliţiei din Miami. Secţia, o organizaţie-cheie, clocotitoare, se afla la parterul clădirii Departamentului de Poliţie. Comandantul ei, căpitanul Wade Iacone, un veteran al poliţiei, solid şi cărunt, cu douăzeci şi nouă de ani de activitate, îl aştepta pe Ainslie în biroul său.

— Exact omul pe care voiam să-l văd! Ce mai faci, Malcolm?

— Bine, mulţumesc, domnule.

Iacone făcu un semn cu mâna.

— Hai să lăsăm formalismele. Era cât pe ce să-ţi trimit un răvaş, Malcolm, despre crimele alea în serie ale lui Doil. Acum că tipu-i mort şi cazul s-a închis, a rămas un munte de lucruri de care am vrea să scăpăm. Avem o nevoie disperată de spaţiu.

Ainslie se strâmbă.

— Uită de răvaş, Wade. Unul dintre cazuri a fost redeschis.

„Răvaş” era denumirea în jargonul poliţiei pentru buletinul informativ periodic, trimis poliţiştilor care aduseseră pentru depozitare probe materiale de la locurile crimelor şi aşteptau procesul sau sperau să facă o arestare cândva. Practic, răvaşul spunea: „Hei, am ţinut aici obiectul ăsta pentru tine timp îndelungat şi ne ocupă spaţiul de care avem nevoie urgent. Te rugăm să te gândeşti dacă mai ai nevoie de el şi dacă nu, să scăpăm de

el.” Cel mai adesea, îndepărtarea unei dovezi materiale necesita un ordin judecătoresc. Un alt cuvânt în argou era „materiale” şi se referea la vastele cantităţi de articole depozitate în unitatea Probe, inclusiv narcotice precum cocaina şi marijuana, aflate în pungi de plastic numerotate, valorând pe stradă mai multe milioane de dolari; sute de arme de foc, inclusiv pistoale, carabine, pistoale automate şi muniţie, „suficientă cât să începi o insurecţie”, după cum observase odată căpitanul Iacone; sânge şi fluide corporale rezultate ca probe din cazurile de omucidere sau de atacuri sexuale, conservate în frigidere; apoi mai prozaicele televizoare furate, aparate stereo, cuptoare cu microunde, plus sute de cutii din carton, sigilate, aşezate una peste alta până la tavan, conţinând fleacurile adunate de la faţa locului tuturor delictelor, inclusiv crimelor.

Cât despre spaţiu, niciodată nu era suficient.

— Suntem astupaţi, de la podea până la tavan şi mai bine, era jelania constantă a lui Iacone, cu toate că, într-un fel sau altul, noi obiecte şi cutii erau negreşit înghesuite în spaţiu.

— Aşadar, ce se întâmplă? îl întrebă Iacone pe Ainslie.

— Una dintre acele crime în serie s-ar putea să nu fi fost rezolvată, aşa că probele trebuie să rămână pe loc. Dar vorbeai de un „munte”. Chiar aşa de multe s-au adunat?

— N-au fost multe, asta până la uciderea consilierului Ernst şi a soţiei sale, răspunse Iacone. Atunci a venit puhoiul. Numai cutii sigilate. Mi s-a spus că erau atât de multe deoarece cazul era important.

— Aş putea să le văd?

— Desigur.

Comandantul Probelor deschise drumul printre birouri şi magazii unde, în cadrul unui personal de douăzeci de oameni, lucrau cinci poliţişti, iar civilii aşezau într-o ordine remarcabilă lucrurile împachetate din jurul lor. Totul era depozitat indiferent de vechime, iar lucruri de acum douăzeci de ani nu erau rarităţi şi puteau fi găsite

în câteva minute cu ajutorul computerului, folosind numărul de caz, un nume, ori o dată de depozitare.

Iacone demonstră procedura oprindu-se, fără nicio ezitare, lângă un morman alcătuit din mai bine de douăzeci de cutii mari, fiecare din ele sigilată cu o bandă adezivă purtând inscripţia PROBE DE LA LOCUL DELICTULUI.

— Acestea au fost aduse imediat după crima Ernst, zise el. Cred că băieţii voştri au adunat o mulţime de lucruri din casă, mai ales documente, şi aveau de gând să le parcurgă pe toate, dar nu cred că a făcut-o careva.

Era uşor să ghiceşti ce se petrecuse, aprecie Ainslie. Imediat după uciderea celor doi Ernst, echipa specială de la Omucideri a început supravegherea suspecţilor, folosind orice detectiv disponibil şi cooptând în acţiune şi celelalte secţii. Drept rezultat, documentele de la Ernst şi efectele lor, în timp ce erau puse la adăpost, au devenit o preocupare secundară. Apoi, odată cu cazul Tempone şi arestarea şi condamnarea lui Doil, cazul Ernst a fost considerat închis, iar cutiile astea multe, din câte se părea acum, nici nu fuseseră examinate cum trebuia.

Ainslie îi spuse lui Iacone:

— Îmi pare rău, nu pot să iau materialul Doil din spatele vostru, dar ce vom face va fi să luăm, pe rând, câteva din cutiile acelea, să le studiem conţinutul şi să le aducem înapoi.

Iacone înălţă din umeri.

— Acesta-i dreptul tău, Malcolm.

— Mulţumesc, răspunse Ainslie. S-ar putea să fie important.

— Ceea ce vreau eu să faci, îi spuse Ainslie lui Ruby, este să cercetezi fiecare dintre aceste cutii depozitate la Probe şi să vezi ce-ai putea găsi.

— Căutăm ceva anume?

— Da, ceva care ne va conduce spre acea persoană care i-a ucis pe cei doi Ernst.

— N-ai putea fi ceva mai precis?

Ainslie clătină din cap că nu. Avea o presimţire inexplicabilă care-l avertiză că înaintea lui se întindea o

mare necartografiată. Cine-i omorâse pe Gustav şi pe Eleanor Ernst şi de ce? Indiferent ce răspuns va ieşi, nu va fi unul simplu, era sigur de asta. Îi veni în minte un pasaj din Cartea lui Iov, din Biblie: tărâmul beznei şi umbra morţii. Avea senzaţia că păşise în el şi se trezi dorindu-şi ca altcineva să se fi ocupat de acest caz.

Ruby îl privea.

— E ceva în neregulă?

— Nu ştiu.

Scoase un zâmbet forţat.

— Hai să aflăm ce-i prin cutiile acelea.

Amândoi se aflau într-o mică încăpere din aripa izolată a clădirii principale a poliţiei, departe de secţia Omucideri. Ainslie aranjase folosirea temporară a acestui spaţiu pentru că Leo Newbold dorea să păstreze, pe cât posibil, discreţia asupra reluării anchetei. Încăperea era doar ceva mai mare decât o debara, cu o masă, două scaune şi un telefon, dar se vor descurca.

— Mergem acum la Probe, îi spuse, şi am să te autorizez să iei cutiile din cazul Ernst când eşti gata. Întreaga poveste n-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

O previziune pe de-a-ntregul greşită după cum se va dovedi.

La capătul a două săptămâni, stăpânit de o oarecare nerăbdare, Ainslie se duse să-i facă o vizită lui Ruby, pentru a treia oară, în cantonamentul ei provizoriu. La fel ca şi în vizitele sale precedente, o găsi înconjurată de teancuri de hârtii, mare parte a lor împrăştiate pe podea. La ultima sa venire ea îi spusese:

— Nu cred că vreunul dintre Ernst s-ar fi putut debarasa chiar şi de o bucăţică de hârtie. Au păstrat totul, scrisori, facturi, notiţe de mână, tăieturi din ziare, cecuri anulate, invitaţii, tot ce vrei şi ce nu vrei, iar majoritatea se află aici.

Atunci Ainslie spuse:

— Am discutat cu Hank Brewmaster, cel care a preluat primul cazul. Problema a fost că exista o cantitate

enormă de hârtii în debaralele din casă, în numeroase cutii, depozitate aproape în fiecare cameră. Ei bine, pentru că la vremea aceea eram atât de aglomeraţi, n-a putut fi detaşat nimeni să se ocupe numai de sortarea lor, cu toate că hârtiile trebuiau păstrate în caz că erau probe importante. Aşa că, ceea ce s-a întâmplat a fost că toate materialele adunate din reşedinţa Ernst nimeni nu le-a mai verificat apoi.

Astăzi, Ruby avea un caiet de teme zdrenţuit, deschis în faţa ei şi făcea notiţe pe un blocnotes aşezat lângă el. Arătând înspre o cutie de carton deschisă, Ainslie o întrebă:

— Mai sunt multe ca asta?

— Nu, răspunse Ruby. S-ar putea să fi găsit ceva interesant.

— Ia povesteşte-mi.

— Doamna Ernst a fost cea care a acumulat majoritatea hârtiilor, iar multe sunt umplute cu scrisul ei încâlcit, greu de descifrat. Numai chestii inofensive, credeam eu, până acum două zile când am găsit ceea ce s-a dovedit a fi un jurnal intim. L-a scris pe caiete de teme, sunt o grămadă din astea, datând de mulţi ani.

— Câte sunt?

— Ar putea fi douăzeci, treizeci, poate chiar şi mai multe.

Ruby făcu un gest spre cutia din carton.

— Asta era plină de ele. Părerea mea este că mai sunt şi în celelalte.

— Şi ce scrie în ele?

— Păi, asta-i o problemă. În afară de faptul că sunt dificil de descifrat, în ele există şi un cod de prescurtări personale, ai putea crede că de dragul păstrării secretului, mai ales faţă de soţul ei; sigur şi-a ascuns jurnalele de el în toţi aceşti ani. Dar dacă cineva-i destul de răbdător, ar putea învăţa să le descifreze.

Ruby arătă paginile ferfeniţă din faţa ei.

— De exemplu, în loc să folosească nume, ea utilizează numere. După un timp, mi-am dat seama că 5

este ea, iar 7 soţul. Apoi am realizat că „E“ de la Eleanor, este cea de-a cincea literă din alfabet; „G“ de la Gustav este a şaptea. Un cod simplu. Două numere cu liniuţă între ele semnifică două nume. Am descoperit că 4–18–23 înseamnă „Dr.W.“, nu ştiu cine-o fi sau a fost. Şi mai prescurta cuvintele, eliminând cu totul vocalele. Încep să mă acomodez cu asta, dar examinarea întregului material va lua timp.

Trebuia să ia o decizie, Ainslie ştia asta. Merita să o ţină pe Ruby ocupată cu această muncă migăloasă, care putea dura mult mai mult şi probabil fără niciun rezultat? La Omucideri erau, ca de obicei, alte chestiuni presante. O întrebă:

— Există ceva ce-ai putea să-mi spui de acolo? Ceva important?

Ruby căzu pe gânduri.

— OK, s-ar putea să fie şi cred că n-am raportat din dorinţa de a avea mai mult la dispoziţie.

Glasul îi era încordat.

— Ce zici de asta, ca de început? Ceea ce dezvăluie deja jurnalele este că mândrul şi onorabilul, şi răposatul nostru consilier municipal Gustav Ernst era cel mai groaznic specimen de soţ care-şi bătea soţia. A bătut-o de la începutul mariajului lor, băgând-o cel puţin o dată în spital. Ea a păstrat tăcerea, pentru că-i era ruşine şi era speriată şi pentru că nimeni n-ar fi crezut-o, aşa i-a spus ticălosul de bărbatu-său. În cele din urmă, tot ce-a putut face a fost să-şi transfere durerile şi chinurile în codul ei personal şi singuratic din aceste pagini mizerabile. Aici e totul!

Brusc, Ruby se înroşi.

— Oh, în mă-sa! Detest rahaturile astea.

Înşfăcă furioasă unul dintre caietele de teme şi-l azvârli cu putere prin încăperea mică.

După un moment de tăcere, Ainslie recuperă caietul şi-l puse pe masă.

— Probabil că avea dreptate; n-ar fi fost crezută, mai ales în anii trecuţi, când nimeni nu discuta despre

nevestele bătute; oamenii nu erau curioşi să afle aşa ceva. Tu crezi tot ce scrie acolo?

— Absolut.

Ruby era din nou calmă.

— Sunt prea multe detalii ca să fi putut fi născocite, şi totul pare adevărat. Poate că ar trebui să citeşti şi tu câte ceva.

— Mai târziu, spuse Ainslie, încrezător în raţionamentul lui Ruby.

Ea aruncă o privire peste jurnalul din caiet şi adăugă cu un aer meditativ:

— Cred că doamna Ernst ştia, poate că spera, că tot ceea ce scria ea va fi citit într-o bună zi.

— Ai dat până acum peste vreo referire la…

Ainslie se opri, dându-şi seama că întrebarea nu avea niciun rost. Dacă răspunsul ar fi fost pozitiv, Ruby i-ar fi pomenit deja de asta.

— Te preocupă Cynthia, nu-i aşa?

Dădu din cap, fără să spună nimic.

— Şi pe mine mă preocupă, dar încă n-a apărut nimic. Caietele pe care le-am cercetat erau din primii ani ai mariajului celor doi Ernst; până acum, Cynthia nici nu s-a născut. Când se va întâmpla, va fi pomenită prin caiete ca numărul 3.

Privirile li se întâlniră.

— Continuă, spuse Ainslie. Alocă atât timp cât este necesar şi cheamă-mă atunci când apare ceva ce-ar trebui să ştiu.

Încercă să scape de acea nelinişte chinuitoare, dar nu reuşi.

Trecură aproape două săptămâni până când Ruby îl sună din nou.

— Poţi veni până aici? Am câteva lucruri să-ţi arăt.

— Ceea ce-am găsit, schimbă o mulţime de lucruri, cu toate că nu ştiu prea bine cum.

Se aflau, din nou, în încăperea minusculă, fără ferestre, încă ticsită cu hârtii. Ruby stătea la măsuţa ei.

— Hai să vedem despre ce-i vorba, zise el, conştient

că aşteptase suficient de mult.

— Cynthia a apărut pe scenă, şi, la o săptămână după naşterea ei, doamna Ernst şi-a surprins soţul practicând jocuri sexuale cu copilul. Iată ce-a scris.

Ruby deschise caietul şi arătă în partea de jos a unei pagini. Uitându-se mai îndeaproape, Ainslie văzu:

„Srprns 7 astzi attns 3 numai k sxl. Îi sesese scutcele & se hiba la ea. Apoi neşttnd k lam vzt, saplecat js & fet ceva de nedescrs Amfst att de dezgstă & temtoare pt 3. Este acst prvrt tatl ei, alătri de kare trbie screască? Im spus k nmi psă ceface cmine, dr snu mai feă ast ku 3 & dk o fee am skem protcopi şnfnd puşeria. Nu prea rşnat draproms k numaifee asta. Neştnd dk şi crd, ştnd ki deprvt, mai pt sprtjz pe 3? Dno, nssigră.“

— Citeşte-mi-o tu, zise el. Am început să mă prind, dar tu eşti mai versată.

Ruby îi citi cu voce tare:

— L-am surprins astăzi pe Gustav atingând-o pe Cynthia, nu putea fi decât ceva sexual. Îi dăduse scutecul jos şi se holba la ea. Apoi, neştiind că-l vedeam, s-a aplecat şi-a făcut ceva de nedescris. Am fost atât de dezgustată şi temătoare pentru Cynthia. Este acest pervers tatăl ei, alături de care trebuie să crească? I-am spus că nu-mi pasă ce face cu mine, dar nu mai trebuie să se atingă niciodată de Cynthia, iar dacă o face am să-i chem pe cei de la protecţia copilului şi-o să înfunde puşcăria. Nu mi s-a părut ruşinat, dar a promis că nu va mai face asta. Nu sunt sigură dacă să-l cred, ştiu că-i un depravat. O mai pot proteja pe Cynthia? Din nou, nu-s sigură.

Fără a mai aştepta vreo reacţie, Ruby zise:

— Episoade şi menţionări din acestea sunt peste tot în următorii doi ani şi în pofida ameninţării formulate de doamna Ernst, este limpede că n-a făcut nimic. Apoi, după un an şi jumătate, apare asta.

Întinzându-se spre un alt caiet, îi indică un pasaj:

„Lm avrtzt pe 7 de attea ori dr tt fee evrea, unri o rnşte pe 3 att de tre k pinge. Knd amncrcat sdiset ku 1 misps: nflec dor pţnă afeţine printeskă. Im sps k…”

Cu un gest, Ainslie îi transmise lui Ruby să înceapă să citească ea. Se conformă:

— L-am avertizat pe Gustav de atâtea ori, însă face tot ce vrea, uneori o răneşte atât de tare pe Cynthia că plânge. Când am încercat să discut cu el, mi-a spus: „Un fleac, puţină afecţiune părintească.” I-am spus: „Nu, asta-i perversiune. Nu-i place şi te urăşte. Îi e frică.” Acum, de fiecare dată când Gustav se apropie de Cynthia, ea începe să plângă şi se ghemuieşte şi se face mică. Îl tot ameninţ că am să chem pe cineva, pe cei de la protecţia copilului sau poliţia, sau chiar pe propriul nostru doctor W., dar Gustav râde, ştiind că atunci când vine momentul, nu pot s-o fac, iar acesta-i adevărul. Ruşinea şi dezonoarea ar fi prea îngrozitoare. Cum aş mai putea apărea după aceea în faţa oamenilor? Nici nu pot măcar să discut cu cineva despre toate astea, nici măcar de dragul Cynthiei. Va trebui să port singură această povară şi Cynthia la fel.

Ruby îl întrebă:

— Te-a şocat chestia asta?

— După nouă ani la Omucideri nu mă mai şochează nimic, însă sunt îngrijorat de ceea ce urmează. Mai este material, da?

— O grămadă. Mult prea mult pentru a putea acoperi totul acum, aşa că am să mai sar peste şi putem reveni mai târziu peste celelalte pasaje.

Îşi consultă notele.

— „A urmat cruzimea. Când Cynthia avea trei ani, Gustav a început s-o bată, lovind-o puternic pentru motive insignifiante sau uneori fără niciun motiv”, spune mai departe jurnalul. Ura s-o vadă plângând şi odată, drept „pedeapsă”, i-a băgat picioarele în apă clocotită. Doamna Ernst a dus-o pe Cynthia la spital, relatând că arsura se produsese accidental. Scrie în însemnările ei că ştia că nu fusese crezută, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi, când Cynthia avea opt ani, Gustav a făcut prima dată sex cu ea, prima dată din multele episoade de acest gen. După asta, Cynthia se ferea de oricine încerca s-o atingă, inclusiv mama ei, dovedindu-se îngrozită de ideea de a fi atinsă.

Glasul lui Ruby tremura. Bău o gură de apă din pahar şi arătă spre un teanc de caiete de teme.

— Totul e acolo.

— Vrei să faci o pauză? o întrebă Ainslie.

— Cred că da, da.

Ruby o luă spre uşă, murmurând din mers:

— Mă întorc imediat.

Rămas singur, Ainslie descoperi că gândurile-i erau cuprinse de febrilitate. Încă nu-şi ştersese din minte tumultul legăturii sale cu Cynthia şi nici nu se va întâmpla asta. În pofida amărăciunii ei privind decizia lui de a pune capăt legăturii şi sabotarea deliberată a carierei lui după aceea, lui încă îi mai păsa de Cynthia şi n-ar dori niciodată s-o facă să sufere, în replică. Însă acum, cu aceste noi informaţii, gândurile şi mila lui se îndreptau spre ea în valuri. Cum era posibil ca părinţi civilizaţi să-şi abuzeze şi să-şi violeze propriul copil? Tatăl, mânat de pofte degradante, iar mama, atât de lipsită de voinţă încât n-a făcut nici cel mai mic lucru pentru a-şi ajuta fiica?

Uşa se deschise fără zgomot şi Ruby intră înăuntru. O întrebă:

— Crezi că poţi continua?

— Da, vreau să termin, apoi poate mă duc şi mă îmbăt diseară şi uit de asta.

Dar nu va face asta, ştia el. Din cauza morţii tragice a tatălui ei, împuşcat de un drogat de cincisprezece ani, Ruby nu se atingea absolut deloc de alcool sau droguri. Această experienţă nu va schimba nimic.

— Inevitabilul s-a întâmplat când Cynthia avea doisprezece ani, continuă ea, revenind la notiţele ei. A rămas însărcinată cu tatăl ei. Dă-mi voie să-ţi citesc ce-a scris doamna Ernst.

De data asta, Ruby nu-i mai arătă versiunea cifrată a jurnalului, ci îi citi direct din transcrierea notată de ea.

„— În această situaţie îngrozitoare, ruşinoasă, au fost pregătite nişte aranjamente. Cu ajutorul avocatului lui Gustav, L.M., Cynthia a fost dusă în oraşul Pensacola, sub un alt nume, la o clinică discretă, unde L.M. avea relaţii.

Conform avizului medicilor, Cynthia trebuie să păstreze copilul, sarcina fiind mult prea avansată pentru a se putea face ceva. Va rămâne în Pensacola până când se va întâmpla. L.M. a aranjat adoptarea imediată a copilului; i-am spus că nu ne pasă cum, unde sau de către cine, atâta vreme cât totul se întâmplă cu discreţie şi nu va exista niciodată vreo urmă. Cynthia nu-şi va vedea copilul şi nu va auzi vreodată de el şi nici noi. Slavă Domnului! În toate astea este şi un bine. Înainte ca L.M. să fie de acord să se ocupe de caz, i-a tras lui Gustav cel mai zdravăn perdaf pe care l-am auzit vreodată. A spus că Gustav îl dezgusta şi a folosit nişte cuvinte pe care nu le-aş repeta. De asemenea, i-a dat şi un ultimatum: dacă Gustav nu va renunţa la orice formă de abuz asupra Cynthiei, L.M. va informa autorităţile asupra faptelor sale şi Gustav va sta multă vreme la închisoare. L.M. i-a spus că era cât se poate de serios, iar dacă era s-o facă „la naiba cu privilegiul clientului". Gustav era cu adevărat îngrozit."

Ruby adăugă:

— La câtva timp după asta, apare o referire la naşterea copilului Cynthiei. Nicio altă informaţie, nici măcar menţionarea sexului copilului. Apoi Cynthia se întoarce acasă şi, la scurtă vreme după asta, jurnalul spune: „În pofida tuturor precauţiunilor noastre, ceva trebuie să fi transpirat. O persoană de la îngrijirea copilului a venit să discute cu mine. Din întrebările puse de ea mi-am dat seama că nu ştia chiar totul, însă avea informaţii că Cynthia a născut un copil, la vârsta de doisprezece ani. Nu avea niciun rost să neg asta, aşa că am spus că da, a născut, dar am minţit în ceea ce privea restul. Am declarat că nu avem nicio idee cine era tatăl, cu toate că Gustav şi cu mine am fost îngrijoraţi o vreme, pentru că Cynthia avea contacte cu băieţi indezirabili. De acum înainte, vom fi mult mai stricţi. Nu sunt convinsă că m-a crezut în întregime, dar nu există nicio posibilitate prin care ar putea contrazice spusele mele. Aceşti oameni sunt atât de iscoditori! Chiar după plecarea femeii am descoperit că Cynthia ascultase totul. Nu ne-am vorbit,

însă Cythia avea o expresie teribilă. Cred că mă urăşte.”

Ainslie nu spuse nimic, gândurile sale fiind mult prea complicate pentru a putea fi exprimate. Dezgustul său era copleşitor, mai ales pentru că nici lui Gustav, nici lui Eleanor nu le păsase câtuşi de puţin de soarta nou-născutului, nepotul sau nepoata lor, fiul sau fiica lui; după câte se părea, niciunuia dintre ei nu-i păsa deloc.

— Am mai sărit nişte pasaje, continuă Ruby, citind doar acele părţi din jurnal din anii când Cynthia era în creştere. N-a fost timp să-l citesc tot; poate că nimeni nu-l va citi vreodată, însă tabloul existent este cel al lui Gustav, încetând să o mai molesteze şi încercând s-o ajute, sperând, după cum spune jurnalul, că ea va „ierta şi uita”. I-a dat o mulţime de bani, pentru că avea din belşug. Toate astea se petreceau pe vremea când era consilier municipal, iar Cynthia intrase în rândurile poliţiei din Miami. El şi-a folosit influenţa pentru a exercita presiuni asupra Departamentului Poliţiei, prima dată ca s-o bage la Omucideri, apoi ca să fie promovată rapid.

— Cynthia a fost pricepută în ceea ce făcea, zise Ainslie. Probabil că ar fi avansat oricum.

Ruby dădu din umeri.

— Doamna Ernst credea că asta ajuta, cu toate că nu credea că Cynthia le va fi vreodată recunoscătoare pentru ceea ce făceau ea şi Gustav. Iată ceva ce doamna Ernst a scris în urmă cu patru ani: „Gustav trăieşte într-o lume a amăgirilor. Crede că între noi şi Cynthia totul decurge bine, că trecutul a fost uitat şi lăsat în urmă şi că Cynthiei îi pasă acum de noi. Ce prostie! Cynthia nu ne iubeşte. Şi de ce ne-ar iubi? Nu i-am oferit niciodată motivul s-o facă. Acum, privind înapoi, aş vrea să fi procedat altfel. Dar acum este prea târziu. Mult prea târziu.“

Ruby spuse:

— Mai am încă un pasaj din jurnal de citit şi poate, cel mai important. Iat-o pe doamna Ernst, cu patru luni înainte ca ea şi Gustav să fie ucişi: „Am surprins-o pe Cynthia uitându-se uneori la noi. Cred că simte o ură cumplită pentru noi doi. Este o parte a naturii Cynthiei, să

nu ierte niciodată. Niciodată! Nu iartă pe nimeni, nici pentru cel mai mic neajuns adus ei. Într-un fel sau altul, se răfuieşte cu ei, îi face să plătească. Sunt sigură că noi am făcut-o să fie aşa. Uneori, cred că pune ceva la cale în legătură cu noi, vreo răzbunare şi mă tem că Cynthia este foarte deşteaptă, mult mai deşteaptă decât noi doi."

Ruby lăsă jos blocnotesul.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Mai este doar un singur lucru de făcut.

Văzu trăsăturile tensionate de pe faţa lui Ainslie şi îşi îndulci expresia.

— Cred că a fost greu pentru tine, sergent.

— Cum adică? întrebă el nesigur.

— Malcolm, ştim cu toţii de ce n-ai fost făcut locotenent. La ora asta ar trebui să fii, probabil, căpitan.

El oftă.

— Deci ştii de Cynthia şi de mine…

Lăsă cuvintele în aer.

— Bineînţeles. Cu toţii ştiam ce se întâmplă. Doar suntem detectivi, nu?

În alte circumstanţe, poate că Ainslie ar fi izbucnit în râs, însă ceva întunecat şi nerostit plutea în aer.

— Deci, ce-a mai rămas? întrebă el. Spuneai că mai este un singur lucru. Care?

— Există o cutie sigilată la Probe, care a fost adusă împreună cu celelalte de la locul crimei din reşedinţa Ernst, însă are numele Cynthiei pe ea. Se pare că a păstrat-o în casa părinţilor ei şi a fost adusă odată cu celelalte.

— Ai verificat cine a înregistrat cutia?

— Domnul sergent Brewmaster.

— Atunci e oficial o dovadă şi avem dreptul s-o deschidem.

— Am s-o iau, zise Ruby.

Cutia de carton pe care o aduse Ruby era asemănătoare cu celelalte, cu aceeaşi bandă adezivă în jur, cu inscripţia PROBE DE LA LOCUL CRIMEI. Însă, când banda a fost îndepărtată, dedesubt era alta, de culoare

albastră, cu iniţialele C.E. Şi sigilată cu ceară în mai multe puncte.

Detaşează-le cu grijă şi conservă-le, o instrui Ainslie.

Peste câteva minute, Ruby deschisese clapele de carton şi le plie într-o parte. Se uitară amândoi înăuntru, unde se vedeau mai multe pungi din plastic, fiecare conţinând câte un obiect. Unul dintre ele, aflat mai sus, era un pistol care părea să fie un revolver Smith & Wesson de calibrul .38. Într-o altă pungă era un pantof de sport, cu altul dedesubt. Ambii pantofi aveau murdărie pe ei. O a patra pungă conţinea ceea ce părea un tricou cu o pată asemănătoare; de asemenea, era vizibilă şi o porţiune dintr-o bandă de magnetofon. Fiecare pungă avea o etichetă ataşată de ea, completată cu un scris pe care Ainslie îl recunoscu ca aparţinând Cynthiei. Aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor ce i se înfăţişa pe dinaintea lor.

Ruby era nedumerită.

— De ce-a ajuns asta aici?

— Nici nu s-a intenţionat vreodată asta. A fost ascunsă în casa Ernst şi, aşa cum ai spus, adusă aici din greşeală.

Ainslie adăugă:

— Nu atinge nimic, dar vezi dacă poţi descifra ce scrie despre pistol.

Ea se aplecă şi mai mult.

— Scrie „arma pe care P.J. a folosit-o ca să-şi împuşte fosta soţie, Naomi, şi pe prietenul ei, Kilburn Holmes”. Apare şi o dată: „Douăzeci şi unu august”, acum şase ani.

— Oh, Doamne! făcu Ainslie în şoaptă.

Ruby se îndreptă de spate, înfruntându-l.

— Nu înţeleg nimic din ce se întâmplă aici. Despre ce-i vorba?

Îi răspunse cu un aer sumbru:

— Sunt artefactele unei crime nerezolvate. Aşa a fost până acum.

Cu toate că acest caz, Jensen-Holmes, n-a fost în sarcina echipei de la Omucideri a lui Ainslie, şi-l amintea bine din pricina îndelungatei legături a Cynthiei cu

romancierul Patrick Jensen. Îşi reaminti că Jensen fusese unul dintre suspecţii principali după asasinarea fostei sale neveste şi a tânărului ei prieten, ucişi amândoi de gloanţele trase de aceeaşi armă, un revolver de calibrul .38. Se ştia că Jensen cumpărase un revolver Smith & Wesson de calibrul .38, cu două săptămâni înainte, însă pretinsese că l-a pierdut şi n-a fost găsită nicio armă a crimei. În absenţa unor probe specifice, nu au fost aduse niciun fel de acuzaţii.

O întrebare evidentă: era pistolul din cutia de-abia desigilată arma lipsă? Încă una: dacă probele erau reale, atunci de ce etichetase Cynthia cutia, pentru ca apoi s-o ţină ascunsă şase ani? Ataşarea de astfel de etichete era o treabă de rutină pentru un detectiv de la Omucideri. Ascunderea probelor, nu.

Ruby interveni:

— Cumva această „omucidere nerezolvată” nu se potriveşte cu cazul Ernst?

Aceasta era doar încă o întrebare pe care Ainslie şi-o pusese deja. Întrebările se succedau la nesfârşit. Era Patrick Jensen implicat în crimele din cazul Ernst? Dacă da, îl proteja Cynthia, la fel ca şi pentru vreo altă crimă anterioară?

Cântărind toate acestea, Ainslie se simţi copleşit de o stare de profundă deprimare.

— În acest moment, nu mai sunt sigur de nimic, îi spuse el lui Ruby. Ceea ce ne trebuie este ca o echipă de la identificare să cerceteze această cutie.

Apucă singurul telefon din micul birou.

PARTEA A PATRA

Cynthia Ernst îşi putea aminti momentul precis când se hotărâse că, într-o bună zi, îşi va ucide părinţii. Pe atunci avea doisprezece ani, iar cu două săptămâni înainte dăduse naştere copilului făcut cu tatăl ei.

O femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată fără prea multe pretenţii, se înfăţişase pe neaşteptate, la reşedinţa familiei din cartierul exclusivist, protejat de o firmă de

securitate, Bay Point, din Golful Biscayne. Prezentase documente care o certificau drept angajata unei organizaţii de protecţie a copilului şi-i ceruse menajerei s-o cheme pe doamna Ernst. Când Cynthia auzise glasul străinei, se dusese tiptil pe coridorul de la etajul unde se afla camera de desen, unde mama ei o invitase pe femeie, închizând uşa în urma lor. La fel de încetişor, Cynthia deschise uşa doar atât cât să se uite înăuntru şi se apucă de ascultat.

— Doamnă Ernst, mă aflu aici în calitate oficială pentru a discuta despre copilul fiicei dumneavoastră, spunea femeia.

Se uita de jur împrejur, vizibil impresionată de cadrul discuţiei.

— Trebuie să spun că, în astfel de chestiuni, de obicei sunt implicate sărăcia şi nepăsarea familiei. Este limpede că aici nu este cazul.

— Nu a existat niciun fel de lipsă de implicare, vă asigur. Din contră chiar.

Eleanor vorbea încet şi cu prudenţă.

— Soţul meu şi cu mine ne-am îngrijit cu tot devotamentul de fiica noastră, încă de când s-a născut. Iar în ceea ce priveşte cele întâmplate, suntem la fel de tulburaţi ca orice cuplu în aceeaşi situaţie, spunându-ne că oarecum am eşuat lamentabil ca părinţi.

— Poate că ar fi de folos dacă am discuta despre cadrul întâmplării. Cum, spre exemplu, fiica dumneavoastră a…

Vizitatoarea-şi consultă un carnet de notiţe.

— Fiica dumneavoastră, Cynthia… în ce circumstanţe a ajuns să fie însărcinată? Şi ce-i cu tatăl? Ce ştiţi despre el, mai ales despre vârsta lui?

Cynthia se apropie şi mai mult de antreu, nedorind să piardă niciun cuvânt.

— Adevărul este că nu ştim nimic, absolut nimic, despre tatăl copilului, iar Cynthia a refuzat să ne spună.

Vocea lui Eleanor era doar puţin mai răsărită decât o şoaptă. Îşi şterse uşor ochii cu o batistă mică şi apoi

continuă:

— Din nefericire, cu toate că-i atât de mică, fiica noastră are numeroşi prieteni. Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar mi-e teamă că ea este jenant de promiscuă. Soţul meu şi cu mine ne-am temut pentru ea de ceva vreme.

— În acest caz, doamnă Ernst, spuse femeia de la protecţia copilului, n-ar fi fost normal să cereţi consiliere profesională? Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră sunteţi oameni informaţi şi trebuie să ştiţi că există astfel de facilităţi.

— Acum, dacă mă uit în urmă, poate că aşa ar fi trebuit să facem. Dar de fapt n-am făcut-o.

Eleanor adăugă apăsat:

— Întotdeauna pentru alţii e mai uşor să se uite în urma ta.

— Aveţi de gând să cereţi consiliere acum? Şi s-o includeţi şi pe fiica dumneavoastră?

— Gustav şi cu mine am putea să luăm asta în considerare. Până acum ne-au preocupat pregătirile pe care a trebuit să le facem. După nefericitul eveniment, copilul a fost dat spre adopţie, conform aranjamentelor noastre.

Eleanor se opri.

— Chiar trebuie să răspund la aceste întrebări? Soţul meu şi cu mine speram la respectarea totală a intimităţii noastre.

Vizitatoarea îşi făcu însemnări în carnetul ei de notiţe.

— Protecţia copilului este mai importantă decât intimitatea, doamnă Ernst. Dar, dacă vă îndoiţi de dreptul agenţiei noastre de a desfăşura anchete, vă puteţi întotdeauna consulta cu avocatul dumneavoastră.

— Acest lucru nu va fi necesar.

Eleanor devenise împăciuitoare.

— Am să vă spun doar că eu şi soţul meu, la fel şi Cynthia, am învăţat multe din ceea ce s-a întâmplat. Într-un fel, asta ne-a apropiat şi mai mult. Am avut discuţii

îndelungate, iar Cynthia i-a dat soţului meu cuvântul, în mod solemn, că de acum înainte se va purta cum se cuvine.

— Poate că ar trebui să discut şi eu cu fiica dumneavoastră.

— Mai degrabă, aş prefera să n-o faceţi. De fapt, vă rog să nu încercaţi. Un astfel de lucru ar anihila, mai mult ca sigur, toate progresele făcute de noi.

— Chiar sunteţi sigură de asta?

— Absolut.

Astăzi, ca adultă, Cynthia se întreba uneori de ce nu se năpustise atunci înăuntru şi să-i arunce adevărul. Apoi îşi dăduse seama că, deşi o astfel de acţiune i-ar fi stânjenit pe părinţii ei şi ar fi stârnit unele întrebări, pe termen lung însă, mai mult ca sigur că n-ar fi fost crezută. Citise de cazuri notorii de copii abuzaţi, în care adulţii care negaseră astfel de acuzaţii fuseseră crezuţi, iar copiii nu. Adulţii acuzaţi îşi puteau permite să angajeze avocaţi înfometaţi de bani, capabili să demoleze cu mare dibăcie declaraţiile copiilor, în timp ce copiii, chiar dacă înţelegeau ce li se întâmplă, nu aveau o astfel de şansă.

În orice caz, Cynthia, poate datorită flerului ei instinctiv, nu dădu năvală, iar vocile celor două femei deveniră tot mai slabe pentru că, după ce ascultase destul, se îndepărtă. Peste zece minute, mama ei şi asistenta socială ieşiră, Eleanor conducând-o pe vizitatoare până la uşa din faţă şi închizând-o în urma ei. Când se întoarse, Cynthia ieşi la iveală şi se puse în faţa mamei sale. Eleanor păli.

— Cynthia! Doamne! De cât timp eşti aici?

Cynthia îi aruncă o căutătură urâtă, în tăcere, privirea ei fiind dură şi acuzatoare. Din mai toate punctele de vedere, încă arăta ca o fetiţă de doisprezece ani, cu un breton scurt, castaniu şi pistrui, dar ochii ei, de un verde-intens şi plini de hotărâre, aparţineau unei fete mult mai în vârstă.

Mâinile lui Eleanor Ernst erau împreunate strâns, de nervi, iar ochii i se mişcau încontinuu. Era îmbrăcată elegant, cu părul coafat, pantofi cu toc înalt.

— Cynthia, făcu ea, insist să-mi spui de cât timp eşti aici. Ai ascultat?

Încă niciun răspuns.

— Nu te mai uita aşa la mine!

Când Eleanor făcu vreo câţiva paşi înainte, Cynthia se dădu înapoi.

După câteva momente, mama ei îşi puse mâinile pe faţă şi începu să plângă.

— Ai auzit, nu-i aşa? Oh, scumpo, n-am avut de ales. În mod sigur ţi-ai dat seama de asta. Ştii că te iubesc. Te rog, îmbrăţişeaz-o pe mămica. Ştii că nu te-am rănit niciodată... Te rog, lasă-mă să te ţin în braţe.

Cynthia o privise cu o expresie de detaşare totală, apoi se întoarse şi plecă. Vorbele mincinoase, ipocrite, pe care le auzise de la mama ei, îi rămăseseră pe vecie întipărite în minte. Îşi ura tatăl pentru abuzurile lui fizice, încă din primele momente pe care şi le amintea. Într-un fel însă, îşi dispreţuia mai mult mama. Chiar dacă avea numai doisprezece ani, Cynthia ştia că mama ei ar fi putut cere ajutor din exterior şi ar fi trebuit s-o facă, iar faptul că nu reuşise asta, nu-i putea fi iertat niciodată.

Însă Cytnhia, isteaţă şi vicleană, chiar şi la doisprezece ani, îşi stăpâni furia de dragul viitorului ei. Pentru a-şi putea realiza planurile înmugurite în minte, avea nevoie de părinţii ei, în special de contactele şi resursele lor. Astfel că, pe măsură ce trecea timpul, în public menţinea faţă de ei o poleială de politeţe şi ocazional, afecţiune. În particular, vorbea arareori cu ei. Ştia că tatăl ei acceptase înşelătoria, recunoscător pentru imaginea transmisă celor din jur. Mama ei se purta ca şi cum nimic pe lumea asta nu era la nelalocul său.

Iar dacă vreunul dintre ei se împotrivea dorinţelor ei, Cynthia îşi încrucişa braţele şi le arunca o privire rece şi fermă, de parcă le-ar fi spus: „Ştiu ce mi-aţi făcut şi voi ştiţi asta. Oare n-ar fi mai bine dacă nu află nimeni altcineva? Voi alegeţi.“

Ameninţarea nerostită, o invocare ruşinii lor, vinovăţiei şi laşităţii, funcţiona fără cusur. După câteva

momente tensionate şi stânjenitoare, Gustav Ernst ceda, în mod invariabil, sub ferocitatea căutăturii fiicei sale şi mormăia:

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să mă fac cu tine.

Ca de obicei, Eleanor dădea neajutorată din umeri.

Un dezacord între cele două părţi apăru doi ani mai târziu, când situaţia şcolară a Cynthiei deveni o problemă. Fusese la şcoli elementare şi medii din Miami, iar foile ei matricole o descriau drept o elevă excepţională. Ceea ce Gustav şi Eleanor aveau de gând cu ea, la vârsta de paisprezece ani, era înscrierea la o şcoală privată de mare prestigiu, în Coral Gables, numită Ransom-Everglades. Însă Cynthia, la paisprezece ani, avea alte planuri. În ultima clipă, când aranjamentele pentru Ransom-Everglades erau practic gata, ea anunţă că se va duce la Pine Crest, o şcoală cu internat din Fort Lauderdale, aflată la circa patruzeci de kilometri la nord de Miami. Se înscrisese singură la şcoală şi se declarase de acord să intre acolo după ce o acceptaseră.

Gustav era cu totul împotrivă.

— Te-ai pus în mod deliberat împotriva dorinţei noastre, spuse el la cină, în aceeaşi seară. Dacă am fi ales noi Pine Crest, ai fi vrut la Ransom-Everglades.

Eleanor privea neajutorată, ştiind că, în cele din urmă, Cynthia va face cum voia ea. Şi asta se şi întâmplă, cu ajutorul tehnicii ei obişnuite. Aşezată la masa de seară, nu se atinse de mâncare. În loc de asta, se holbă neînduplecată la tatăl ei, cu o sclipire de forţă absolută în ochi, până când, în final, el puse furculiţa jos şi pufni nervos:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, fă ce vrei tu.

Cynthia dădu din cap, se ridică de la masă şi se duse în camera ei. Patru ani mai târziu, povestea se întâmplă din nou, când Cynthia se pregătea să intre la colegiu. Acum avea optsprezece ani şi poseda şiretenia şi frumuseţea unei femei în toată regula. Cynthia ştia că mama ei dorea cu disperare ca ea să se înscrie la Colegiul Smith, din Northampton, Massachusetts, prestigioasa

Alma Mater a lui Eleanor, iar timp de patru ani o lăsase să creadă că acolo se va duce.

Cynthia părea să fie o candidată redutabilă; avea în medie câte patru puncte de absolvire la Pine Crest şi figura între membrii Societăţii Naţionale de Onoare. De asemenea, Eleanor era unul dintre donatorii importanţi ai Colegiului Smith, fapt care era de presupus că n-ar fi contat, deşi probabil conta.

Scrisoarea de acceptare a fost trimisă la reşedinţa Ernst, şi Eleanor o deschise. O sună imediat pe Cynthia la şcoală să-i comunice vestea.

— Da, mă aşteptam să mă accepte, zise ea cu răceală.

— Dragă, nici nu pot să-ţi spun cât sunt de încântată. Vreau să celebrăm. Ce-ai zice de o cină, sâmbătă? Eşti liberă?

— Sigur, sună nemaipomenit.

Deja Cynthia savura simetria evenimentelor, iar în seara de sâmbătă erau toţi trei aşezaţi la aceeaşi masă lungă din stejar, părinţii ei la câte-un capăt, iar Cynthia la mijloc. Pe masă fusese pus cel mai ales serviciu de porţelan Herend şi faţă de masă din pânză englezească. Fură aprinse lumânări. Cynthia îşi pusese chiar şi o rochie de gală. Putea vedea că părinţii ei radiau de fericire. Apoi, după ce turnă vinul, tatăl ei ridică paharul şi spuse:

— Pentru încă o generaţie de absolvenţi ai Colegiului Smith!

— Măi, măi! exclamă şi Eleanor. Oh, Cynthia, sunt atât de mândră de tine. După ce vei absolvi la Smith, te aşteaptă o lume întreagă.

Jucându-se cu propriul ei pahar de vin, Cynthia glăsui:

— S-ar putea să fie adevărat, mamă, dacă aş merge la Smith.

Amuzându-se, privi cum se spulberă toată fericirea mamei sale. Executaseră acest gen de ritualuri de atâtea ori, încât orice nuanţă era previzibilă.

— Şi ce vrea să însemne asta? întrebă tatăl ei.

— Am făcut cerere de intrare la Universitatea de Stat Tallahassee din Florida, răspunse Cynthia veselă. M-au acceptat săptămâna trecută şi le-am spus că vin.

Îşi înălţă paharul cu vin.

— Ce-ar fi să toastăm? Pentru Tallahassee!

Eleanor era mult prea şocată ca să poată vorbi.

Fruntea soţului ei se îmbroboni de transpiraţie.

— N-ai să mergi la acea jalnică facultate de stat în locul Colegiului Smith. Îţi interzic!

Aflată la capătul celălalt al mesei, Eleanor se ridică de pe scaun.

— Ai vreo idee ce privilegiu este să fii acceptat la Smith? Taxa şcolară acolo este de douăzeci de mii de dolari pe an. Asta nu-ţi spune cât de exclusivist…

— La Tallahassee este de trei mii, o întrerupse Cynthia. Gândiţi-vă la banii pe care-i economisiţi.

Îşi privi părinţii fără nicio expresie.

— Crezi că ne pasă… Oh!

Eleanor îşi îngropă faţa în mâini. Gustav bătu cu pumnul în masă.

— N-o să-ţi meargă şi de astă dată, domnişoară!

Cynthia se ridică şi ea imediat şi le aruncă o privire urâtă părinţilor. Cuvintele nerostite erau asurzitoare. Gustav încercă să-i întoarcă privirea, însă, aşa cum se mai întâmplase şi altădată, se uită în altă parte oftând. În cele din urmă, dădu înfrânt din umeri şi ieşi. Câteva clipe mai târziu, Eleanor îl urmă.

Cynthia se aşeză la loc şi-şi termină cina.

Trei ani mai târziu, după ce terminase cursurile pentru patru ani de studiu, Cynthia absolvi Florida State University cu cele mai mari onoruri şi o apartenenţă la Phi Beta Kappa. Cynthia avusese mulţi prieteni la liceu şi colegiu şi, spre surprinderea ei, descoperi că-i plăcea sexul, în pofida amintirilor din copilărie. După cum considera ea, sexul nu era altceva decât putere. Nu va mai fi niciodată un partener docil. În orice relaţie sexuală încerca să domine, indiferent despre ce fel de sex era vorba sau cu cine. O altă surpriză a fost faptul că

bărbaţilor le plăcea dominanţa ei. Majoritatea erau şi mai excitaţi din această cauză. Unul dintre parteneri, un fundaş, îi spuse după o noapte intensă de sex:

— Doamne, Cyn, eşti sexoasă ca naiba, dar crâncenă.

În pofida atâtor relaţii, Cynthia nu se îndrăgosti niciodată, nu-şi permise niciodată să facă asta. Pur şi simplu, nu era pregătită să renunţe la atâta independenţă. Mult mai târziu, acelaşi plan fu parţial valabil şi în legătura ei cu Malcolm Ainslie. La fel ca majoritatea bărbaţilor de dinaintea lui şi acestuia îi plăcuse „gimnastica ritmică sexuală” a ei, aşa cum o etichetase odată, răspunzând corespunzător. Dar Cynthia nu-l posedase niciodată, cu adevărat, pe Malcolm şi nici nu-l dominase în totalitate cum făcuse cu alţii; în interiorul lui exista o forţă pe care ea n-o putuse înfrânge niciodată. În timpul relaţiei lor, ea încercase să distrugă mariajul lui Malcolm recurgând la intrigă, o rubedenie foarte apropiată puterii, acesta fiind singurul ei obiectiv. Cu toate astea, nu avusese nici cea mai mică intenţie de a se mărita cu el sau cu oricine altcineva. Pentru Cynthia, căsătoria nu reprezenta aproape nimic altceva decât actul de a te lăsa subjugat, ceva ce ea nu va face niciodată.

În contrast direct cu Malcolm fusese romancierul Patrick Jensen, pe care Cynthia îl dominase încă din momentul când s-au întâlnit prima dată. Iniţial, relaţia lor însemna doar sex, dar, până la urmă, deveni mult mai complexă. Legăturile ei cu cei doi bărbaţi începuseră cam în acelaşi timp, cu toate că Cynthia îi ţinuse departe unul de altul, folosindu-se de ei ca şi cum ar fi fost pe piste diferite. Patrick trecu prin momente dificile când începu relaţia lui cu Cynthia, mai ales din cauza destrămării mariajului său. Soţia lui, Naomi, divorţase de el şi, după o dispută amară, reuşi să obţină o înţelegere asupra unei sume generoase. Potrivit prietenilor, cei şapte ani de mariaj al lui Jensen fuseseră plini de răbufnirile furioase ale lui Patrick, obligând-o pe Naomi să facă de trei ori plângere la poliţie pentru violenţă fizică. De fiecare dată, plângerea a fost retrasă după ce Patrick a promis că se va

schimba. N-a făcut-o niciodată. Chiar şi după divorţ îşi manifestă public gelozia faţă de Naomi când o văzu cu un alt bărbat, dar odată trebuia să fie potolit.

Pentru Patrick, Cynthia Ernst era un refugiu din toate punctele de vedere. Acceptase că era mult mai puternică decât el şi astfel, de bunăvoie, îi deveni un adept supus, bazându-se din ce în ce mai mult pe sfaturile ei. În ceea ce-o privea pe ea, Cynthia credea că dăduse peste cineva pe care-l putea controla şi folosi în acelaşi timp pentru planurile ei personale, cu bătaie lungă. Această convingere a ei fu confirmată într-o seară, târziu, când Patrick se înfăţişă la apartamentul Cynthiei. Din pat, ea auzi bătăile insistente la uşa de la intrare. Uitându-se prin vizor, îl putu vedea pe Patrick privind în sus şi-n jos pe coridor şi trecându-şi degetele prin păr. Când deschise uşa, el dădu năvală înăuntru şi spuse:

— Doamne, Cynthia! Am făcut ceva îngrozitor! Trebuie să scap de asta. Pot să împrumut maşina ta?

Se repezi la fereastră şi se uită într-o parte şi-n alta de-a lungul străzii de afară.

— Trebuie s-o şterg de aici… trebuie să merg undeva! Cyn, am nevoie de ajutorul tău.

Se uită la ea cu o expresie imploratoare, încă ciufulindu-şi părul cu degetele.

— Doamne, Patrick, eşti leoarcă de transpiraţie.

Apoi Cynthia îi spuse cu asprime:

— Trebuie să te linişteşti. Ia loc şi-am să-ţi aduc un Scotch.

Îi aduse băutura, aşezându-se lângă el pe canapea, apoi îi masă gâtul. El începu să vorbească, vocea-i pieri, apoi izbucni din nou:

— Oh, Doamne, Cyn, am omorât-o pe Naomi! Am împuşcat-o.

Glasul i se înăbuşi.

Cynthia se trase mai la o parte. În calitate de poliţist, mai ales de detectiv la secţia Omucideri, datoria ei era limpede. Trebuia să-l aresteze pe Patrick, să-i recite litania Miranda şi să-l reţină. Gândind în mare viteză, cântărind

posibilităţile şi şansele, nu făcu nimic din acestea. În loc de asta, se duse în dormitor, scoase un mic magnetofon dintr-un sertar al noptierei, puse o bandă nouă şi revenind în sufragerie, apăsă pe butonul ÎNREGISTRARE. Patrick plângea cu capul în mâini. Cynthia plasă magnetofonul pe o masă, în apropierea lui, ascuns privirii de o plantă ornamentală. Apoi spuse:

— Patrick, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

El îşi ridică privirile, dădu din cap şi apoi începu să vorbească, cu o voce încă întretăiată:

— N-am plănuit aşa ceva, n-am intenţionat... dar întotdeauna înnebuneam la gândul că Naomi era cu altcineva... Când i-am văzut împreună, ea şi viermele ăla, am fost orbit de furie... aveam un pistol. L-am scos afară şi fără măcar să mă gândesc, am tras... Imediat, totul s-a sfârşit... Apoi am văzut ce-am făcut. Oh, Doamne, i-am omorât pe amândoi.

Cynthia era înfricoşată.

— Ai omorât doi oameni? Cine era el?

— Kilburn Holmes, spuse el cu nemernicie. Se întâlnea cu Naomi, era tot timpul cu ea. Mi-au spus unii.

— Idiot afurisit şi prostănac!

Era pentru prima dată când Cynthia simţea şiroaiele reci ale spaimei. Era vorba de o crimă dublă, în care Patrick va fi un suspect sigur, iar ceea ce făcea ea acum ar putea-o costa propria ei carieră şi libertate.

— Te-a văzut cineva? îl întrebă. Au fost martori?

Patrick clătină din cap.

— Nimeni, sunt sigur de asta. Era întuneric şi târziu. Nici măcar împuşcăturile n-au atras atenţia.

— Ai lăsat ceva, orice, la locul faptei?

— Sunt convins că nu.

— Pe când plecai de-acolo, ai auzit vreun zgomot? Vreo sonerie, voci?

— Nu.

— Unde-i pistolul?

— Aici.

Scoase dintr-un buzunar un Smith & Wesson .38.

— Pune-l pe masă, îi zise ea.

Cynthia se opri, calculând riscurile pe care şi le-ar asuma, cântărind avantajul oferit de ele faţă de Patrick. Îşi vedea foarte limpede îndatorirea, dar pe el îl considera o unealtă foarte folositoare. Luând o decizie, se duse la chicinetă şi reveni cu mai multe pungi de plastic şi cu nişte cleşti de bucătărie. Fără să atingă pistolul, pe care se aflau amprentele lui Patrick, îl puse într-o pungă de plastic şi o sigilă. Apoi arătă spre tricoul purtat de el.

— Dă-l jos, la fel şi tenişii.

Erau murdare de sânge. Din nou, folosind cleştii, puse tricoul şi pantofii de sport în alte pungi.

— Acum, dă-mi cheile de la locuinţa ta şi scoate-ţi şi restul hainelor.

Când Patrick dădu semne de ezitare, Cynthia îl repezi:

— Fă exact cum îţi spun! Acum zi-mi unde i-ai omorât?

— Pe aleea spre casa lui Naomi.

El dădu din cap şi oftă.

Stând cu spatele la Patrick şi blocându-i unghiul de vedere, Cynthia opri magnetofonul. În orice caz, îşi dădu ea seama, el era încă prea şocat ca să-l fi observat. Patrick îşi dăduse acum jos toate hainele şi era gol puşcă. Se ridică nervos, cu umerii coborâţi şi privirea la podea. Cynthia se duse din nou la chicinetă şi se întoarse cu o pungă mare, cafenie, în care băgă restul de haine ale lui Patrick.

— Am să mă duc la tine acasă, zise ea. Am să le arunc undeva pe astea şi-ţi aduc haine curate. Cât timp sunt plecată, fă un duş fierbinte şi freacă-te bine, foloseşte o perie de unghii peste tot, mai ales pentru mâna în care ai avut arma. De unde ţi-ai făcut rost de pistol?

— L-am cumpărat acum două luni.

Apoi adăugă mohorât:

— Numele meu este pe listă.

— Dacă arma nu-i găsită şi nu mai sunt alte urme,

eşti salvat. Aşadar, ai pierdut pistolul la o săptămână după cumpărare. Să ţii minte asta şi să nu schimbi povestea.

— N-am s-o schimb, bâigui Patrick.

Când Cynthia plecă, intră în baie.

În drum spre locuinţa lui Patrick, pe o rută ocolitoare, Cynthia scăpă de hainele lui, lăsându-le în pubele diferite şi la o ghenă. Acasă, adună repede haine curate să-i aducă să poarte. La ora 5.30 A.M., Cynthia reveni la apartamentul ei şi, deschizând uşa, dădu cu ochii de Patrick, aşezat pe canapea, aplecat peste măsuţa de sticlă, cu o hârtie de un dolar, făcută sul şi băgată în nas.

— Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva aici?! strigă ea.

Capul lui zvâcni în sus, lăsând să se vadă patru linii de cocaină trase pe tăblia mesei, rămase încă neinhalate. Patrick se şterse la nas şi pufni.

— Doamne, Cynthia, nu-i cine ştie ce. M-am gândit că o să mă ajute să trec prin asta.

— Arunc-o la toaletă, tot ce mai ai, şi trage apa. Acum!

Patrick încercă să se împotrivească, apoi o luă spre baie bombănind.

— Asta nu înseamnă că sunt un drogat.

Cynthia admise, fără un cuvânt, că Patrick nu era, de fapt, dependent de droguri. La fel ca mulţi alţii pe care-i cunoştea, folosea drogurile din când în când. Ea nu se atingea de stupefiante sau de orice altceva i-ar fi putut diminua controlul asupra sa.

Patrick reveni de la baie bodogănind despre cei două sute de dolari peste care tocmai trăsese apa. Nebăgându-l în seamă, Cynthia se apucă să eticheteze şi să descrie obiectele puse în pungi de plastic, inclusiv pistolul şi hainele mânjite cu sânge, asigurându-se că Patrick vedea asta. După aceea, băgă totul într-o cutie de carton, intenţionând să adauge, ulterior, şi magnetofonul. Patrick, mergând nervos prin cameră, întrebă:

— De ce-ai făcut asta?

— Doar ca să pun totul în ordine.

Cynthia ştia că era un răspuns nesatisfăcător, dar nu

conta. Patrick era sub influenţa drogurilor acum, surescitat şi neatent. Ignorând acţiunea ei, aşa cum se şi aşteptase, el se lansă într-o descriere a felului în care-şi ţinuse el notiţele de scriitor într-o manieră la fel de organizată. Mai târziu, după ce Cynthia ascunsese cutia cu dovezi incriminatorii, va răspunde mult mai exact întrebărilor lui Patrick şi într-un mod de care el era mai puţin încântat.

În seara următoare, fiind singură, Cynthia ascultă banda. Calitatea înregistrării era bună. Adusese acasă încă un magnetofon şi încă o bandă pentru a realiza pasul următor. În primul rând, pe banda originală, unde Patrick descria dubla crimă, Cynthia efectuă ceea ce inginerii de sunet cu un simţ al istoriei ar numi drept „un Nixon-Woods-Watergate", ştergând o porţiune înregistrată anterior şi ţinând apăsat butonul de înregistrare fără niciun microfon conectat. Folosind un cronometru şi nişte notiţe, elimină toate urmele vocii ei. Ulterior, la fel ca şi pe banda crucială a preşedintelui Nixon în scandalul Watergate, apărură pauze lungi, însă nu conta, pentru că vocea lui Patrick era limpede şi incriminatoare, după cum va realiza şi el când îl va pune să asculte înregistrarea. Între timp, făcu o copie a benzii aranjate, punând originalul în cutia din carton, împreună cu celelalte dovezi.

Sigilă cu grijă cutia de carton, folosind bandă albastră din plastic, cu iniţialele ei, apoi o transportă cu maşina până la reşedinţa părinţilor ei, la Bay Point. Cynthia dispunea acolo de o cameră privată, situată la ultimul etaj, unde stătea ocazional şi-şi lăsa unele lucruri personale. Descuind camera, puse cutia pe raftul de sus al unui dulap, ferit privirilor, după alte cutii. Avea de gând să redeschidă cutia şi să ia etichetele cu scrisul ei; de asemenea, cu mănuşi la mâini, va înlocui şi pungile din plastic, toate pline de amprentele ei, cu altele curate. Însă odată cu trecerea timpului şi din cauza altor tensiuni în creştere, acest lucru nu se întâmplă niciodată.

De la bun început, Cynthia nu intenţionase să lase pe nimeni să vadă conţinutul cutiei de carton. Nu voia decât ca Patrick s-o vadă adunând şi catalogând toate articolele,

iar acest lucru o va face să deţină control permanent asupra lui. Apoi, în cele din urmă, era de presupus că va pune dovezile într-un seif şi-l va arunca în valurile Atlanticului, la câteva mile depărtare de ţărm.

Aproape imediat după găsirea cadavrelor lui Naomi Jensen şi Kilburn Holmes, Patrick Jensen deveni principalul suspect pentru secţia Omucideri a poliţiei din Miami şi fu interogat intensiv. Spre uşurarea Cynthiei, nu existau temeiuri adecvate pentru arestarea şi punerea sa sub acuzare. Era adevărat că Jensen avea motive şi niciun alibi, însă în afară de asta, nu mai existau niciun fel de probe. Ea-l avertizase pe Patrick să spună cât de puţin posibil în timpul interogatoriilor şi să nu ofere niciun fel de informaţie de bunăvoie.

— Ţine minte, nu tu trebuie să-ţi dovedeşti nevinovăţia, sublinie ea, ci poliţaii sunt obligaţi să dovedească vinovăţia ta.

O echipă de la identificare găsi la locul crimei două obiecte, probe minore, însă niciuna nu era concludentă. O batistă găsită lângă cadavre se potrivea cu celelalte aflate în posesia lui Jensen, însă nimic nu dovedea că ar fi fost a lui. La fel, o bucată de hârtie strânsă în pumn de Kilburn Holmes se potrivea cu un alt fragment, găsit în gunoiul menajer al lui Jensen. Din nou, nici asta nu dovedea nimic. Gloanţele din ambele cadavre au fost identificate drept muniţie de calibrul .38, iar informaţiile consemnate arătau că Jensen cumpărase un Smith & Wesson .38 cu două luni înainte. Însă el pretindea că pierduse arma la o săptămână după ce-o cumpărase, o percheziţie la el acasă nu dusese la găsirea ei, iar fără arma crimei, nu puteau face nimic.

Cynthia mai era încântată şi de faptul că echipa lui Ainslie nu era implicată în acest caz, aflat în responsabilitatea sergentului Pablo Greene, iar investigatorul şef era detectivul Charlie Thurston. Din moment ce se ştia că Cynthia socializase cu Jensen, Thurston o întrebă, aproape cu deferenţă:

— Ştii ceva despre acest tip, ceva ce-ar putea să ne ajute?

— Nu, nu ştiu, răspunse ea.

— Crezi că Jensen ar fi fost în stare să-i ucidă pe cei doi?

— Îmi pare rău să spun asta, Charlie, răspunse Cynthia, dar cred că da.

Thurston dădu din cap aprobând.

— Şi eu la fel.

Iar cu asta se termină totul. În mod sigur, sergentului Greene, detectivului Thurston şi nimănui altcuiva de la Omucideri nu-i trecu prin minte că detectivul Cynthia Ernst, care avusese relaţii în trecut cu cineva suspectat acum de crimă, ar fi putut fi, chiar şi pe departe, implicată. Desigur, motivul era că Cynthia se prezenta înaintea colegilor ei şi a superiorilor, înaintea majorităţii celor întâlniţi drept cooperantă şi prietenoasă. Numai criminalii cu care avea de-a face îi vedeau şi latura calculată şi nemiloasă.

Patrick Jensen luă contact cu acea faţetă a ei în următoarea ocazie când se văzu cu Cynthia, după ce-l evitase, prudentă, timp de mai multe luni.

Pentru următoarea sa întâlnire cu Jensen, Cynthia alese Insulele Cayman, cea mai tainică destinaţie dintre toate, unde era posibilă discreţia totală, dacă asta îţi doreai. Iar Cynthia îşi dorea asta.

Călătoriră separat şi se cazară la hoteluri diferite. Rezervarea camerei Cynthiei la Grand Cayman’s Hyatt Regency era pe numele Hilda Shawl. Pentru a evita folosirea unui card de credit identificabil, trimise banii prin Western Union, adăugând o sumă suplimentară în cont la sosire. La recepţie, nimeni nu avu nimic de comentat.

Jensen, respectând instrucţiunile telefonice ale Cynthiei, îşi făcu propria sa rezervare separată la mai modestul Sleep Inn, din apropiere. Însă, în cea mai mare parte a celor trei zile şi trei nopţi petrecute acolo, stătu în camera Cynthiei din Grand Cayman, cu vedere deasupra parcului îngrijit.

Când se întâlniră prima dată acolo, după ce stătuseră separaţi timp de trei luni, se repeziră unul la celălalt, îşi

smulseră în graba mare, unul altuia, hainele şi făcură un sex violent, atât de violent încât atunci când Cynthia ajunse la orgasm îl lovi în umăr cu pumnii strânşi. El protestă:

— Doamne, Dumnezeule, dar ce mai doare!

Când se întinseră liniştiţi printre aşternuturile răvăşite, Patrick glăsui:

— S-au întâmplat atât de multe de noaptea trecută, de când ne-am întâlnit, încât nici n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru mine. Aşa că-ţi mulţumesc acum.

— Nu mulţumirile contează.

Glasul Cynthiei era intenţionat nonşalant.

— Pur şi simplu, am plătit un preţ de achiziţie.

Patrick râse.

— Cum adică?

— Adică acum eşti proprietatea mea.

Se făcu tăcere. Patrick zise încet:

— Bănuiesc că-i vorba de chestiile alea din cutie? Ai ascuns-o undeva.

Ea dădu din cap.

— Normal.

— Şi crezi că dacă nu-ţi dau ascultare sau te ofensez cumva, poţi s-o deschizi şi să zici: „Hei, băieţi! Ia uitaţi aici, dovezile! Acum îl puteţi priponi pe ticălosul ăla de Jensen.“

— Scrii dialoguri reuşite.

Cynthia îşi îngădui un mic zâmbet subţire.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Şi pe faţa lui Patrick se ivise umbra unui zâmbet.

— Dar mai există unul, două amănunte pe care le-ai uitat. Chiar şi tu. Cum ar fi scrisul tău pe etichetele acelea, apoi ceva amprente…

— S-au dus toate, minţi ea, notându-şi în minte că erau detalii de care trebuia să se ocupe cât de curând. Am etichetat pungile ca să-ţi aminteşti ce-am făcut. Acum amprentele tale sunt peste tot. Şi da, există şi o înregistrare audio.

Cynthia descrise cum tot ceea ce spusese Jensen în seara aceea în apartamentul ei, cum recunoscuse că-i ucisese pe Naomi şi pe prietenul ei, Kilburn Holmes, fusese înregistrat.

— Am adus cu mine o copie a benzii. Vrei s-o asculţi?

El făcu un gest indiferent.

— Las-o baltă, te cred. Dar tot aş mai putea să te dau în gât explicând cum m-ai ajutat să fac să dispară dovezile. Aşa că dacă mă declară vinovat, ai putea fi considerată cel puţin complice.

Cynthia clătină din cap.

— Nu te-ar crede nimeni. Aş nega totul şi aş fi crezută. Şi încă ceva.

Glasul i se aspri:

— Dovezile vor fi găsite într-un loc unde le-ai fi putut ascunde chiar tu. Din nefericire, n-ai afla unde-i locul decât după ce un pont anonim ar permite poliţiei să-l descopere.

Se înfruntară direct, cu privirile, apoi începură să-şi calculeze mutările. Paradoxal, Jensen se lăsă pe spate şi începu să râdă. Binedispus, în aparenţă, ridică ambele mâini, în semn de predare.

— Dragă Cynthia, eşti cu adevărat un geniu dement. Ei bine, ai spus că eşti proprietara mea. Acum recunosc că aşa-i.

— Nu pari să-ţi pese.

— Asta ar putea fi un fel de perversiune, dar partea drăguţă este că-mi place.

Apoi adăugă meditativ:

— Ar putea fi o poveste măreaţă.

— Pe care n-o vei scrie niciodată.

— Atunci ce-am de făcut, din moment ce se presupune că sunt un fel de animal de casă, ţinut în lesă?

Sosise clipa. Îl ţintui cu privirile.

— Mă vei ajuta să-mi omor părinţii. Ascultă-mă, îi porunci ea. Să mă asculţi cu mare atenţie.

Cu câteva momente mai înainte, când Jensen încercase să facă apel la raţiunea ei, aşa cum considerase el, declaraţia ei şocantă îl redusese la tăcere. Aştepta fără

un cuvânt. Acum, fără să se grăbească, bazându-se pe cele mai fragede dintre amintirile ei din copilărie, plus detaliile extrase de la mama ei, Cynthia aşternu pe dinaintea lui, expresiv şi convingător, întreaga poveste, fără a scuti pe niciunul dintre ei de niciun amănunt. Nou-născută... Obsesia sexuală bolnavă a lui Gustav pentru Cynthia... curiozitatea lui obscenă... propria ei teroare de copil nevinovat, tot mai intensă cu fiecare zi, până când, la vârsta de trei ani, chiar şi la vederea tatălui ei apropiindu-se o făcea să se ascundă sub aşternut plângând, încercând să se facă tot mai mică...

Eleanor n-a făcut absolut nimic, gândindu-se numai la ea, la posibila ruşine şi dezonoare abătute asupra ei dacă perversiunile lui Gustav ar fi fost dezvăluite...

Între timp, mintea proaspătă a Cynthiei evolua, chiar dacă Gustav persista în a abuza de ea... Amintirile ei, pe cale să se cristalizeze, vor rămâne cu ea de-a lungul anilor, împreună cu frica şi furia... Amintirile erau monstruos dominate de interesul sexual tot mai mare al lui Gustav pentru fiica sa, stimulat de bătăi... palme grele, dureroase şi lovituri pentru „păcate” nesemnificative, a căror natură nu a fost nici explicată, nici înţeleasă... Şi noi „pedepse”, dar pentru ce? Vânătăile, picioarele arse cu ţigara... minciunile nesfârşite turnate de mama ei... Când Cynthia avea şase ani, tatăl ei se frecă de ea şi ulterior, pe măsură ce trupul ei creştea, ca o supremă perversiune şi umilinţă, începu s-o violeze, un act atât de dezgustător şi dureros, încât ea ţipa... Gustav, obsedat de propria lui satisfacere, nici n-o lua în seamă, poate chiar se bucura de disperarea fiicei sale... Eleanor tot nu făcu nimic...

Astfel, cu terenul pregătit, se întâmplă, în cele din urmă, şi inevitabilul, sarcina Cynthiei, la vârsta de doisprezece ani... Oroare pentru o copilă acum ţinută ascunsă, ferită de privirile celor din afară, ştiind că acum era dizgraţioasă, cu trupul mărindu-se, odată cu senzaţii ciudate şi mişcări înlăuntrul ei. Conştientă de asta, era profund ruşinată şi se simţea vinovată, însă în imposibilitate de a se ajuta singură şi fără a avea pe cineva

cu care să discute sau pe care să se bizuie, sau să se încreadă… Apoi surveni naşterea, dureroasă şi degradantă, a copilului dus de lângă ea, fără şansa de a-l vedea vreodată. Singura consolare era că atacurile sexuale ale lui Gustav, continuate pe tot parcursul sarcinii ei, încetară, dintr-un anumit motiv, necunoscut ei până când, mult mai târziu, mama ei îi dezvălui, fără nicio tragere de inimă, ameninţările lansate de avocatul lor de a-l da de gol pe Gustav dacă nu renunţa.

Apoi, ca un fel de Post Scriptum malefic, urmă Eleanor cu declaraţia făcută în faţa femeii de la protecţia copilului, acea persoană oficială care acceptase minciunile sfruntate şi nu insistase să audă şi varianta Cynthiei.

În cele din urmă, în pofida tuturor lucrurilor, pragmatismul rece şi calculat al Cynthiei o făcu să decidă să câştige timp, să se folosească de părinţii ei până când şi-ar fi putut asigura independenţa, pentru ca apoi să-şi exercite ura ei atât de îndelungat îndurată şi să-i ucidă, tot aşa cum şi ei omorâseră atât de mult din ea…

Acel timp al răzbunării era mai aproape acum şi începu să-şi pregătească planul… Avea şi instrumentul…

Pe întreg parcursul recitalului, Patrick Jensen abia dacă se clinti. Însă chipul său oglindea emoţiile succesive, prima dată neîncrederea, apoi dezgustul, furia, oroarea şi îngrijorarea. La un moment dat, ochii-i fură chiar scăldaţi în lacrimi. Altădată, se întinse, ca şi cum ar fi vrut să o ia pe Cynthia de mană, însă ea şi-o retrase. La sfârşit, clătină cătrănit din cap.

— Incredibil.

Glasul lui abia se desluşea.

— Aproape că nici nu-mi vine să cred.

— La naiba! Ai face mai bine să crezi, i-o reteză Cynthia cu un ton arţăgos.

— N-am vrut să spun asta… Dă-mi un minut.

După o pauză, adăugă:

— Te cred. Fiecare vorbuliţă. Dar este atât de…

Nerăbdătoare:

— Atât de ce?

— Atât de greu de găsit cuvintele potrivite. Am făcut eu lucruri rele la viaţa mea, dar asta-i ceva dezgustător.

— Oh, Patrick, mai scuteşte-mă. Ai ucis doi oameni.

— Da, ştiu, se strâmbă el. Sunt un rahat, OK. Da, am ucis pasional sau din impuls, ce-o fi fost. Dar ceea ce spun este că părinţii tăi, pe parcursul unei lungi perioade de timp, cu un răgaz îndelungat ca să se gândească la ceea ce făceau… ei bine, aşa cum văd eu lucrurile, ai tăi sunt zoaiele urât mirositoare de pe faţa pământului.

— Bine, poate aşa înţelegi de ce vreau să-i ucid, zise Cynthia.

După o scurtă ezitare, Jensen dădu din cap:

— Da, înţeleg.

— Atunci ai să mă ajuţi.

Cynthia şi Patrick discutară preţ de două ore, uneori aprins, alteori cu calm şi, în unele momente, cu convingere, însă niciodată în linişte. Gândurile lor, argumentele, îndoielile, discuţiile, negările, ameninţările, persuasiunile fură cu toate aranjate, abandonate, rearanjate, ca nişte piese de domino amestecate. La un moment dat, Patrick încercă ceva:

— Presupune că nu răspund pozitiv propunerii tale demente, că-ţi spun „la naiba cu ea!” sau „du-te la dracu”. Atunci chiar ai deschide cutia aceea cu şerpi care m-ar putea trimite pe scaunul electric? Dacă ai face asta, n-ai obţine nimic.

— Ba da, aş face-o, răspunse Cynthia. Nu te-aş fi ameninţat dacă n-aş avea şi mijloacele de a trece la fapte. În afară de asta, meriţi să în pedepsit, dacă nu din cauza mea, măcar pentru Naomi.

— Şi-atunci ce-ai face, Nobilă Domniţă Răzbunătoare?

Tonul lui Jensen era dispreţuitor.

— Fără mine, cum ai mai ara tu câmpiile morţii?

— Aş găsi pe altcineva.

Iar el ştia că aşa ar fi.

Mult mai târziu, Jensen argumentă:

— Ţi-am spus că fapta mea a fost o crimă pasională;

am recunoscut-o şi aş vrea să nu se fi întâmplat. N-aş putea săvârşi o crimă cu sânge rece, îndelung plănuită.

Îşi ridică mâinile.

— Fie că-ţi place sau nu, dar aşa stau lucrurile.

— Sunt perfect conştientă de astea, zise Cynthia. Am ştiut tot timpul.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu, de ce naiba… bolborosi Jensen.

— Vreau să aranjezi ca altcineva s-o facă, zise ea calmă. Şi să-i plăteşti.

Jensen trase adânc aer în piept, îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu drumul. Atât trupul său, cât şi creierul simţiră o uşurare fără seamăn. Apoi, o clipă mai târziu, se întrebă: De ce?

Cunoştea deja răspunsul. Cynthia, abilă şi cu o psihologie cinică, îl manevrase până la punctul în care ceea ce-i propusese acum era cea mai bună dintre cele două variante: te duci la închisoare pe viaţă sau poate primeşti pedeapsa supremă, cea capitală, pentru uciderea lui Naomi şi a prietenului ei, ori încearcă-ţi norocul aranjând ca altcineva să comită o altă crimă pentru care tu, Patrick, nu ai curaj. Nici măcar nu ar fi nevoit să fie prezent când va fi înfăptuită. Desigur, exista şi posibilitatea descoperirii şi acuzării sale cu o pedeapsă şi pentru asta, dar aceasta fusese situaţia încă din noaptea în care o omorâse pe Naomi.

Cynthia zâmbi uşor, privindu-l.

— Te-ai prins de schemă, nu?

— Eşti o vrăjitoare şi o căţea.

— Dar ai s-o faci. Nu prea ai de ales.

În mod ciudat, cu mintea sa de povestitor, Jensen deja contempla totul ca pe un joc. Bănuia că era şi asta o perversitate, fără îndoială, dezgustătoare. Dar în mod egal era un joc care putea fi jucat şi câştigat.

— Ştiu că, în ultimul timp, ţi-ai făcut de cap împreună cu o gloată de nenorociţi, interveni Cynthia. Tot ce ai de făcut este să găseşti individul potrivit.

De fapt, Jensen se scufundase lent în lumea interlopă,

începând asta cu mai bine de doi ani în urmă, când se hotărâse să scrie un roman despre traficanţii de droguri. În decursul documentării pentru carte, căutase nişte mici dealeri de droguri, lucru nu prea greu, având în vedere că şi el folosea din când în când cocaina, iar aceştia, la rândul lor, îl prezentaseră unor rechini mai mari ca ei. Doi sau trei dintre aceşti traficanţi mai importanţi, cu toate că fuseseră de acord să se întâlnească cu el, mai mult din curiozitate, erau greu de îmblânzit, însă până la urmă, se deciseră că un autor, „un tip isteţ, cu numele lui pe cărţi”, putea fi de încredere. Vanitatea inerentă a majorităţii criminalilor de carieră şi dorinţa de a fi luaţi în seamă, îi deschiseră şi ele uşi lui Jensen. În baruri şi cluburi de noapte, în timp ce băutura şi încrederea curgeau în valuri, o întrebare cu care se confrunta adesea era: „Mă bagi şi pe mine într-o carte?” Răspunsul lui standard era: „Poate”. Astfel, cu timpul, cercul de cunoştinţe interlope al lui Jensen se mări, ajungând dincolo de ceea ce-i trebuia lui pentru documentare şi începu, ocazional, să facă mici afaceri cu droguri şi să le şi transporte, surprins să descopere cât era de uşor şi cât de plăcut de profitabil.

Câştigul îi era de ajutor pentru că romanul său poliţist nu se vându prea bine, nici cel care urmă şi se părea că zilele când Patrick era autor de bestselleruri apuseseră. Totodată, făcuse şi câteva investiţii proaste, bazându-se pe sfaturi neinspirate, iar banii adunaţi de el se risipeau cu o repeziciune alarmantă. Aceşti factori combinaţi făcură ca bizarul obiectiv al Cynthiei să fie măcar fezabil, să nu pară chiar de neimaginat, poate chiar interesant.

— Ştii că va fi nevoie să plătim pe cineva o grămadă de bani ca să facă treaba asta? îi zise el Cynthiei. Iar eu n-am astfel de sume.

— Ştiu, făcu ea. Dar eu am din belşug.

Şi avea.

Gustav Ernst, în cadrul tentativelor sale de a cădea la pace cu fiica lui, după ani în şir de abuzuri, îi fixase Cynthiei o rentă lunară generoasă, care-i suplimenta

salariul şi-i permitea să trăiască bine. La rândul ei, acceptase asta ca pe o datorie. În plus, Gustav mai aranjase ca sume substanţiale să fie plasate într-un cont pe numele ei, aflat pe Insulele Cayman. Dar Cynthia nu acceptase aceşti bani şi nici nu se atinsese de ei, cu toate că acolo se acumulase, după ştiinţa ei, un surplus de circa cinci milioane de dolari.

Timp de mai mulţi ani, Gustav Ernst fusese un investitor de succes; specialitatea lui era cumpărarea de acţiuni majoritare în mici companii inovatoare, în căutare de capital speculativ. Instinctele sale erau fără greş. Majoritatea companiilor alese de el, înfloreau la scurtă vreme şi acţiunile lor urcau, iar în acel moment, Gustav vindea. Averea sa era estimată la circa şaizeci de milioane de dolari. Fratele mai mic al lui Gustav, Zachary, renunţase la cetăţenia sa americană, aşa cum făcea un număr tot mai mare de americani bogaţi, pentru a evita impozitele punitive. Acum Zachary îşi împărţea şederea între Insulele Cayman şi Bahamas, amândouă nişte paradisuri financiare însorite şi îngemănate. Zachary a fost cel care i-a deschis Cynthiei contul din Cayman, depunând periodic bani în el, mereu ca un „cadou” neimpozabil. De fiecare dată, Cynthia primea o scrisoare de confirmare, împreună cu următoarele rânduri:

„Draga mea Cynthia:

Sper că vei accepta ultimul cadou pe care ţi l-am plasat în cont. În aceste zile se pare că am mai mulţi bani decât îmi trebuie şi, din moment ce nu am soţie, copii sau alte rubedenii, îmi face plăcere să-ţi transmit ţie aceste sume. Sper că te vei folosi de ele.

De la iubitorul tău unchi, Zach”

Cynthia ştia că banii erau, de fapt, de la Gustav, care avea propriile sale aranjamente cu Zachary în ceea ce privea evitarea taxelor sau era vorba de evaziune fiscală? Cynthia nu ştia şi nu-i păsa deloc, cu excepţia faptului că era conştientă că evitarea acelor taxări era legală, în vreme ce evaziunea nu.

Însă îi păsa de propria sa poziţie legală şi chiar dacă

nu citise toate acele scrisori, le păstrase, cerând apoi sfatul unui consultant fiscal. Acesta-i răspunse: „Scrisorile sunt în ordine. Păstraţi-le în caz că va trebui, vreodată, să dovediţi că depunerile erau cadouri şi nu erau impozitabile. Cât despre contul dumneavoastră din Insulele Cayman şi primirea de daruri acolo, toate acestea sunt perfect în ordine. Dar în fiecare an trebuie să precizaţi pe fişa dumneavoastră fiscală că aveţi acel cont şi să declaraţi orice dobândă încasată drept sursă de venit. Atunci veţi fi perfect în ordine.“

Drept consecinţă, una dintre fişele fiscale ale Cynthiei a fost supusă unui audit şi aprobată, sfatul consultantului confirmându-se, aşa că nu trebui să-şi facă probleme cu privire la încălcarea legii. Chiar şi aşa, ţinu secretă averea ei din Cayman faţă de toată lumea, cu excepţia consultantului şi Serviciului american de Taxe şi Impozite. Nu avea nicio intenţie să-i pomenească lui Jensen de asta.

Preţ de câteva minute, el rămăsese tăcut, gândindu-se.

— Banii din belşug ar ajuta, reluă el discuţia. Pentru a face ceea ce ai tu de gând, asigurându-ne că lichidarea va rămâne caz nerezolvat şi că nu vorbeşte nimeni… preţul va fi mare, poate costa cam două sute de mii de dolari.

— Pot plăti atât, zise Cynthia.

— Cum?

— Cash.

— Okay şi care-i limita noastră de timp?

— Încă nu există aşa ceva. Poţi să aştepţi cât de mult trebuie până găseşti persoana corespunzătoare, cineva deştept, dur, brutal, discret şi pe care să te poţi bizui cu totul.

— Nu va fi uşor.

— Tocmai de asta ai la dispoziţie o grămadă de timp.

Voi savura aşteptarea, se gândi Cynthia, ştiind că, până la urmă, răzbunarea ei plănuită cu atât timp în urmă, va fi îndeplinită.

— În timp ce pui astea la punct, zise Patrick,

gândeşte-te şi la o grămadă de bani pentru mine.

— Ai să-i primeşti, iar o parte din ei vor fi pentru protejarea mea. Nu vei pomeni numele meu celui pe care-l tocmeşti. Să nu strecori nici măcar vreo aluzie privind implicarea mea, niciodată, faţă de nimeni. De asemenea, cu cât ştiu mai puţine detalii despre asta, cu atât mai bine, doar atât că trebuie să mi se comunice data cu cel puţin două săptămâni înainte.

— Ca să-ţi poţi face un alibi?

Cynthia dădu din cap.

— Ca să pot fi la mii de kilometri distanţă.

„Poţi să aştepţi cât de mult ai nevoie”, îi spusese Cynthia lui Patrick Jensen. Dar trecuseră aproape cu patru ani mai mult decât se aşteptase ea până au fost făcuţi paşii irevocabili. Însă perioada intermediară se scurse repede, mai ales pentru Cynthia, care urcase pe scara avansărilor în cadrul Departamentului Poliţiei din Miami cu o viteză excepţională. Totuşi, nici succesele Cynthiei, nici trecerea timpului nu temperară ura pe care-o simţea faţă de părinţii săi. Nici nu-i diminuă pofta de răzbunare. Din când în când, îi reamintea lui Jensen de angajamentul lui faţă de ea, pe care-l acceptase, dar insista că se află încă în căutarea persoanei potrivite, cineva cu resurse, nemilos, brutal şi de încredere. Până acum, nu apăruse nimeni.

Din când în când, lui Jensen întregul concept i se părea bizar şi ireal. Ca romancier, scrisese adesea despre criminali, însă toate acestea fuseseră lucruri abstracte, nimic altceva decât cuvinte pe monitorul unui computer. Adevărata întunecime a crimei se afla într-o lume care aparţinea unor oameni cu totul diferiţi. Iar acum, devenise unul dintre aceştia. Printr-un singur act nebunesc comisese un delict capital şi într-o clipită, fosta sa existenţă în spiritul respectării legilor, dispăruse. Şi alţii păşeau în lumea interlopă în acelaşi fel, neplanificat, cu capul înainte? Presupunea că nu puţini erau cei care o făceau aşa.

Pe măsură ce trecea timpul, se întreba uneori: „Ce-ai devenit tu, Patrick Jensen?” Răspunsul obiectiv era:

„Orice-ar fi, ai mers prea departe; nu mai este cale de întoarcere... Virtutea este un lucru pe care nu ţi-l mai poţi permite... Cândva, a fost loc şi pentru conştiinţă, dar aceste vremuri au trecut... Dacă cineva descoperă vreodată şi dezvăluie ceea ce-ai făcut, nimic, dar absolut nimic nu va fi uitat sau iertat... Aşadar, supravieţuirea este tot ceea ce contează, supravieţuirea cu orice preţ... chiar şi cu preţul vieţii altora...”

În acelaşi timp, Jensen era încă bântuit de un simţământ că totul era ireal. Era sigur că, în contrast cu el, Cynthia nu avea astfel de iluzii. Poseda o asemenea neînduplecare, încât nu abandona niciodată o ţintă. Văzuse această trăsătură manifestându-se şi ştia că din pricina ei nu va scăpa de misiunea lui de înlocuitor de călău pus de Cynthia Ernst şi dacă ar dezamăgi-o, ea îşi va ţine promisiunea şi-l va distruge.

Jensen ajunse să-şi dea seama că, în esenţă, nu mai era aceeaşi persoană de altădată. În loc de asta, devenise un străin grijuliu cu sine, nemilos.

În pofida întârzierii atingerii obiectivului ei primar, Cynthia avusese grijă de cel secundar, prin intermediul gradului ei superior şi cu ajutorul unor investigaţii părtinitoare şi folosirea arhivelor vechi, anume acela de a bloca promovarea avansării lui Malcolm Ainslie la gradul de locotenent. Motivele ei erau suficient de clare, chiar şi pentru Cynthia. După o copilărie marcată de o respingere brutală şi totală, era hotărâtă să nu mai permită nimănui să o mai respingă vreodată. Însă Malcolm o făcuse, iar asta n-o va uita niciodată şi nici n-o va ierta.

În cele din urmă, după o îndelungată amânare a încheierii socotelii finale cu Gustav şi Eleanor Ernst, Cynthia hotărî că aşteptase destul. Îşi manifestă nerăbdarea în faţa lui Patrick pe parcursul unui weekend la Nassau, Bahamas, unde s-au cazat din nou în hoteluri diferite, Cynthia la luxosul Paradise Island Ocean Club. După o partidă de sex matinal, îndelungată şi plină de satisfacţii, Cynhia se ridică brusc în patul ei.

— Ai avut timp mai mult decât suficient. Vreau ceva

acţiune, altfel am să intru eu în acţiune.

Se apleacă spre el şi-l sărută pe frunte.

— Şi crede-mă, iubitule, n-o să-ţi placă genul de acţiuni la care mă gândesc eu.

— Ştiu.

Jensen se aşteptase, de la o vreme încoace, la un asemenea ultimatum şi întrebă:

— Cât timp mai am?

— Trei luni.

— Să fie şase.

— Patru, începând cu ziua de mâine.

El oftă, ştiind că ea vorbea serios şi conştient că din anumite motive, venise vremea lui.

Jensen mai produsese încă o carte care, la fel ca şi cele două precedente, a fost un eşec în comparaţie cu bestsellerurile lui de dinainte. Drept rezultat, avansurile plătite de edituri, încasate de Patrick pentru cele trei cărţi, cheltuite deja de multă vreme, nu fuseseră recuperate şi nu mai urma să încaseze niciun drept de autor. Pasul următor era previzibil: editura sa, care în timpul anilor săi de succes îi plătise avansuri generoase pentru cărţile încă nescrise, refuză să mai facă asta, insistând să predea un manuscris finalizat înainte de semnarea oricărui contract şi înainte de vărsarea oricăror sume. Asta-l puse pe Jensen într-o situaţie disperată. Pe parcursul anilor trecuţi nu-şi moderase cheltuielile pentru traiul său pe picior mare şi nu doar că nu mai avea nimic, dar era şi îndatorat până peste cap. Astfel, posibilitatea primirii a două sute de mii de dolari pentru angajarea unui asasin, sumă din care Jensen intenţiona să-şi reţină jumătate, plus o sumă similară pentru propriile sale servicii, devenise acum urgentă şi atrăgătoare.

Printr-o serie de coincidenţe se apropie de momentul găsirii omului său. Aceste coincidenţe, iniţial fără nicio legătură cu Patrick, implicară poliţia, un grup de veterani cu dizabilităţi ai războiului din Vietnam şi ai războiului din Golf şi droguri. Veteranii, care suferiseră răni în timpul luptelor şi erau obligaţi să rămână în scaune pe roţi,

eşuaseră într-o existenţă postbelică de dependenţi de droguri, însă scăpaseră de ea şi acum erau cruciaţi ai luptei împotriva stupefiantelor. În zona tulbure unde-şi duceau traiul, amestecată din punct de vedere rasial şi cuprinsă între Grand Avenue şi Bird Road, în Coconut Grove, veteranii declaraseră un război personal celor care vindeau droguri şi care dădeau o mână de ajutor la ruinarea atâtor oameni, în special tineri. Membrii grupului erau conştienţi că şi alţii din comunitatea lor încercau să lupte împotriva drogurilor şi a traficanţilor, dar fără succes de cele mai multe ori. Oricum, veteranii în scaunele lor pe roţi reuşeau şi în felul lor special ei deveniseră „vigilantes" şi informatori sub acoperire ai poliţiei.

În mod paradoxal, liderul şi inspiratorul lor nu era nici veteran al armatei, nici fost dependent de droguri pocăit, ci un fost atlet şi universitar. Stewart Rice, de douăzeci şi trei de ani, cunoscut drept Stewie, căzuse cu patru ani în urmă, pe când escalada un versant muntos, vertical şi rămăsese cu o paralizie permanentă de la şold în jos, fiind imobilizat într-un scaun pe roţi. Şi el nutrea o simpatie puternică pentru tineri dependenţi de droguri, iar alianţa sa cu veteranii rezultase din opiniile împărtăşite şi camaraderia simţită instinctiv între ei, oameni imobilizaţi în scaune pe roţi.

Aşa cum o spusese Rice nou-veniţilor în grupul format din trei veterani ai războiului din Vietnam şi extins apoi la o duzină: „Tineri, copii, cu trupuri neatinse şi vieţi active, sunt distruşi de gunoaiele de traficanţi care ar trebui să fie în puşcărie. Noi dăm o mână de ajutor să fie băgaţi acolo."

Modul de operare a grupului în scaunele pe roţi era colectarea de informaţii despre cine vindea, unde, când, cât de des şi când erau aşteptate noi cantităţi de droguri, apoi toate aceste date erau transmise, anonim, unităţii antidrog din cadrul Departamentului Poliţiei. Din nou Rice, discutând cu un prieten: „Noi, cei din scaune, ne putem deplasa pe-acolo pe unde sunt afacerile cu droguri şi de-abia dacă ne bagă în seamă careva. Dacă ne iau, cumva, în

considerare, îşi închipuie că am ieşit la cerşit, ca tipii aceia din Bird Road. Cred asta pentru că picioarele noastre sunt paralizate, sau nu ne lucrează mâinile, avem şi la cap câte ceva, mai ales drogaţii şi dealerii care şi-au distrus şi cei câţiva neuroni pe care i-au mai avut.“

În ceea ce privea poliţia, membrii unităţii antidrog erau sceptici când primeau ponturile telefonice strecurate de Rice, întotdeauna cu un telefon mobil, pentru a evita ca apelul să-i fie urmărit. La început, imediat după câte-un pont, indiferent cine-i răspunsese îi cerea să se identifice, însă „Stewie” era singurul nume pomenit de Rice înainte de a încheia repede conversaţia. Dar, curând, după ce descoperiră că informaţiile erau valabile şi de încredere, apelurilor începute cu câte un „Bună, sunt Stewie!” li se răspundea printr-un „Salut, prietene! Ce ai pentru noi?” Nu s-a încercat niciodată localizarea apelului. De ce să strici ceva bun?

Drept rezultat, traficul cu droguri al bandelor era tot mai stânjenit de activitatea poliţiei. Arestările şi condamnările se înmulţiră. Porţiuni din Coconut Grove deveniră mai curate. Apoi lucrurile se schimbară. Principalii traficanţi, conştienţi că se petreceau nişte activităţi de culegere de informaţii, începură să pună întrebări. La început, nu găsiră niciun răspuns. Apoi, un dealer arestat îl auzi pe un poliţist spunând altuia:

— Stewie chiar a sunat la ţanc de data asta.

În câteva ore, o întrebare bântuia agasantă prin Grove: „Cine mă-sa mai e şi Stewie?” Răspunsul veni repede. Odată cu el, prin bârfele din vecinătate, tacticile grupului din scaunele cu rotile fură dezvăluite. Stewart Rice trebuia să moară şi încă într-un asemenea fel, încât să le fie învăţătură de minte celorlalţi aidoma lui.

Asasinatul la comandă fu ordonat pentru ziua următoare şi din acest punct, printr-o coincidenţă, fu implicat şi Patrick Jensen. Acesta devenise client regulat la Brass Doubloon, un bar zgomotos şi afumat, căruia i se dusese vestea de loc de adunare pentru traficanţii de droguri, iar în acea seară când intrase acolo, o voce de la o

masă strigase:

— Hei, Pat! Mai scrii ceva noutăţi, neamule? Vino şi povesteşte-ne!

Glasul îi aparţinea unui fost puşcăriaş cu faţa îngustă şi ciupită de vărsat, cu un cazier lung de-un cot, pe nume Arlie. Era cu alţi câţiva, de asemenea obişnuiţi lumii pe care Jensen ajunsese s-o cunoască în timpul documentării sale pentru un roman poliţist. Unul dintre indivizii din grup, necunoscut lui Jensen, era un bărbat uriaş, cu trăsături dure şi umeri laţi, braţe puternice, părul tuns scurt şi un ten de mulatru. Individul îi depăşea pe toţi şi avea o privire încruntată. Mârâi o întrebare la care-i răspunse altcineva de la masă.

— Pat e în ordine, Virgilio. Scrie cărţi, ştii? Îi torni tot felul de rahaturi şi-ţi scoate o poveste. Doar o trăsnaie, nimic adevărat, nu ne face nicio problemă.

Altcineva adăugă:

— Mda, Pat îşi ţine clanţa. Ştie el că aşa-i mai bine, nu Pat?

Jensen dădu din cap.

— Absolut.

I se făcu loc şi i se aduse un scaun. Faţă în faţă cu uriaşul nou-venit, zise imediat:

— Nu trebuie să-mi spui nimic, Virgilio şi-am să-ţi uit şi numele. Am să te întreb doar o chestie.

Toată lumea se holbă.

— Pot să-ţi iau ceva de băut?

Uriaşul, încă încruntat, îl privi stăruitor pe Jensen. Apoi spuse, cu un glas cu accent puternic:

— Eu dau de băut.

— Minunat.

Nici Jensen nu-şi plecă privirea.

— Un Black Label dublu.

Un barman din spatele lor anunţă:

— Vine!

Virgilio se ridică. Înălţându-se şi mai mult acum că era în picioare, declară brusc:

— Prima dată mă duc să mă piş.

O luă din loc. După ce plecă, cel de-al doilea vorbitor, al cărui nume era Dutch, îi spuse lui Patrick:

— Te măsoară. Ar fi mai bine să speri că te place.

— Şi de ce mi-ar păsa mie?

— Pentru că nimeni nu se pune cu Virgilio. E columbian, vine şi pleacă de pe-aici. Prin bătătura lui de-acasă, patru turnători şi-au tras în piept bossul, au dat din gură faţă de poliţaii columbieni. Virgilio a primit sarcina de a le arăta că au procedat greşit. Ştii ce-a făcut?

Jensen clătină din cap a negaţie.

— I-a găsit, i-a legat de nişte copaci, cu braţele depărtate, apoi a luat o drujbă şi le-a tăiat mâinile, rând pe rând.

Jensen sorbi brusc din Scotch.

Arlie şopti:

— Ţi-ar face bine să-l cunoşti pe Virgilio. O să fie ceva acţiune în seara asta. Te interesează?

— Da.

Chiar în timp ce vorbea, o idee nouă îi străbătu mintea lui Jensen.

— Când se întoarce, zise Dutch, aşteaptă puţin, apoi du-te la maşină şi aşteaptă acolo. Noi o să-l întrebăm pe Virgilio dacă e-n ordine să te băgăm şi pe tine.

Jensen făcu aşa cum i se spusese. La scurt timp după aceea, veni şi aprobarea:

— Ţine-te după jeep, îl instrui Dutch. Iar când opresc ei şi-şi sting luminile, fă şi tu la fel.

Era aproape ora 3.00 dimineaţa. Se aflau în Volvoul lui Jensen, după ce se deplasaseră cincizeci şi şase de kilometri spre sud, pe autostrada cu plată a Floridei, având înainte un Jeep Cherokee cu Arlie la volan şi Virgilio ca pasager. Apoi, imediat după Florida City, intrară spre Everglades, cotiră spre Card Sound Road, un drum secundar dezolant care ducea spre Key Largo. La lumina unei luni la jumătate, Jensen putu vedea ţărmul şi casele plutitoare dărăpănate, adăpostite pe malurile mocirloase de fiecare parte a cheiurilor. Nu existau case sau sate care să poată oferi lumină de ambianţă, nici vreun semn că ar

mai fi şi alte maşini prin preajmă. Automobiliştii evitau să străbată această rută noaptea, preferând Autostrada 1, mult mai circulată şi mai sigură.

— Sunt al naibii de sigur că n-aş putea trăi în vreuna din rahaturile alea de barje, spuse Dutch. Tu ai putea?

Luminile farurilor lor dezvăluiseră un morman de resturi care fusese, cândva, o ambarcaţiune, cu un anunţ rudimentar „Blue Crabbs e de vânzare”. Jensen se întreba deja ce căuta el pe aici; nu răspunse.

În acel moment, jeepul din faţă ieşi brusc de pe şosea intrând într-o zonă cu pietriş, opri şi stinse farurile. Jensen se luă după el, stinse şi el luminile Volvoului şi ieşi din maşină. Cei doi din jeep rămaseră aşteptând. Nimeni nu spuse nimic. Columbianul uriaş se duse la marginea apei, uitându-se în beznă.

Deodată, apărură nişte faruri. Duba unui comerciant, cu inscripţia Plumber’s Pal pe-o parte, ieşi de pe drum şi opri lângă Virgilio şi jeepul lui Arlie. Imediat, două siluete coborâră din dubă; Patrick observă că indivizii purtau mănuşi. Nou-veniţii se duseră la uşile din spate ale dubei, unde li se alăturară şi ceilalţi. Jensen rămase deoparte. În interiorul dubei se vedea ceva. În timp ce obiectul era tras, Patrick văzu că era un scaun cu roţi, mecanic, care fusese transportat în partea din spate. Acolo era cineva şi, deşi era legat cu frânghii, părea că se zbate. Virgilio înaintă; şi el îşi pusese mănuşi. Apoi, de parcă scaunul masiv n-ar fi cântărit nimic, Virgilio îl ridică, scoţându-l afară şi-l puse drept. Patrick, acum vizavi de scaun, putea vedea că personajul aşezat în el era un bărbat tânăr, legat şi cu căluş. Putea vedea ochii captivului, mişcându-se cu disperare dintr-o parte în alta, şi gura forfotind şi ea, încercând să scuipe căluşul. Cumva, pentru o clipă, bărbatul din scaun chiar izbuti să-l slăbească parţial. Uitându-se spre Jensen, care stătea separat de ceilalţi, izbucni:

— Am fost răpit! Numele meu este Stewie Rice. Aceşti indivizi mă vor ucide! Te rog, ajută-mă!

Nici nu termină bine de vorbit, că Virgilio izbi faţa

omului cu o palmă enormă. Un jet de sânge ţâşni din gura sa odată cu un ţipăt ascuţit, retezat când Dutch se întinse şi reaşeză căluşul. Ochii captivului continuară să se rostogolească febrili şi rugători. Jensen trebui să se uite în altă parte.

— Ne punem repede în mişcare, pronunţă Virgilio, împingând scaunul pe roţi spre marginea apei, ridicându-l din nou, uşor atunci când se înţepenea. Perechea sosită cu duba îl urma, unul ducând un lanţ, iar celălalt un bloc de ciment. Dutch li se alătură şi-i făcu semn lui Jensen să-l urmeze. Se execută fără nicio tragere de inimă. Arlie rămase pe ţărm.

Acum se aflau în apă, al cărei curs fusese dragat cu ani în urmă, devenind un canal. Cu toate că era cu apă mică la margine, mai departe se adâncea până la doi-trei metri. Cei doi care aduseseră scaunul înaintară opintindu-se, manevrând printr-o încâlceală de copaci tropicali. Înainte, prin beznă, se vedea un ostrov cu mangrove, unul dintre multe altele, înconjurat de apă mică şi iarbă de mare. Cei doi din dubă, care păreau să cunoască împrejurimile, se opriseră acolo unde simţeau că apa începea să se adâncească. Unul zise:

— Aici e bine.

Virgilio, luă de unul singur scaunul şi pe ocupantul său panicat, îl împinse până când captivul ajunse să fie mai mult de jumătate scufundat în apă. Acum, ceilalţi doi se folosiră de lanţ pentru a lega scaunul, trecându-l prin fiecare roată, toate aflate acum sub apă, apoi legând un capăt al lui de un ciot vegetal de pe ostrov şi celălalt capăt de blocul de ciment adus de ei.

— E sigur ca naiba că nu va pluti, comentă Dutch. Vine fluxul acum şi-i va trece peste cap în vreo două ore.

Râse.

— Să-i dăm ticălosului ceva timp de gândire.

Personajul din scaunul pe roţi care sigur auzise asta, gemu şi se zbătu şi mai tare, însă singurul efect fu scufundarea şi mai abitir a scaunului.

Jensen se înfioră în beznă. De când se trezise înaintea

captivului, ştia că acum participa la o crimă, cel puţin ca şi complice. Dar mai ştia şi că în caz că ar fi încercat să plece, ar fi putut deveni următoarea victimă. Virgilio n-ar fi ezitat să facă să se întâmple asta.

Departe, înlăuntrul său, un glas stins, din trecut, întrebă: „Ce sunt eu? Când a încetat să-mi mai pese?”

Iar Jensen îşi aminti de concluzia sa de mai devreme: „Persoana care-am fost eu nu mai există.“

— Plecăm, anunţă Virgilio.

În timp ce se îndreptau spre ţărm, lăsând în urmă scaunul pe roţi şi pe ocupantul său, Jensen încercă să nu-şi imagineze cum va fi moartea lui Stewie Rice. Inevitabil, o făcu. Îşi imagină cum se ridica fluxul, gradat, în vreme ce Rice privea neajutorat, până când apa sărată, puţin câte puţin, ajungea să-i clipocească în faţă… Foarte curând, îşi va ţine capul cât mai ridicat posibil, inspirând când putea, ţinându-şi aerul în piept în timp ce apa se ridica neînduplecat. Supravieţuirea, până în ultima clipă, va fi instinctivă. Poate că va reuşi să respire intermitent, ştiind, însă, că va ceda în scurt timp… Apoi, în timp ce apa urca şi mai mult, va începe să se sufoce şi să scuipe apa disperat… în cele din urmă, cu gura şi nasul sub apă, plămânii plini, spre izbăvirea sa, se va îneca…

Jensen îşi izgoni gândurile.

Pe mal, Virgilio se apropie până ajunse cu faţa lângă a lui Patrick Jensen.

— Să ţii acest secret mare. Altfel, să fiu al dracu’ de nu te ucid.

— Trebuie să-l ţin, nu? Doar sunt şi eu băgat.

Jensen rămase cu faţa aproape de a celuilalt şi-şi menţinu tonul. Decisese că singura modalitate de a trata cu Virgilio era să nu te laşi intimidat.

— Mda, se învoi malacul. Şi tu eşti băgat.

— Vreau să discut odată cu tine în particular, spuse Jensen calm. Doar noi doi.

Virgilio părea surprins. Sforţându-şi mintea în mod clar, reuşi să-şi arcuiască o sprânceană întrebătoare.

— Da, zise Jensen, ştiind că între ei se schimbase un

mesaj şi că fusese înţeles.

— Plec în Columbia, zise Virgilio. Când mă întorc, te găsesc.

Jensen ştia că-l va găsi. De asemenea, mai ştia că şi el îşi găsise ucigaşul.

Doi motociclişti, călare pe Harley-Davidson, trecând dimineaţa prin apropiere, fură primii care dădură cu ochii de scaunul scufundat parţial. De la Alabama Jack's, un bar frecventat de motociclişti, aflat nu departe în susul drumului, sunară la 911, iar poliţia din Metro-Dade reacţionă imediat. Doi poliţişti în uniformă şi paramedicii se aventurară pe lângă mal; paramedicul principal constată decesul bărbatului. Stewart Rice fu identificat repede după cardurile sale de credit şi documentele avute asupra sa. Deja, reprezentanţii mass-media locale, după ce auziseră apelurile radio, sosiseră în cârduri. Imaginile dramatice ale scaunului pe roţi tras la mal, cu silueta aplecată, încă legată cu funii, apărură în toate ziarele şi la televiziune. Fără a se fi intenţionat asta, această atenţie excesivă îndeplini obiectivul criminalilor, acela de a servi ca avertisment altora, în special veteranilor ţintuiţi în scaunele pe roţi. Grupul şi metodele sale fiind acum cunoscute pe larg, acţiunile cetăţeneşti încetară, după cum şi oferirea de ponturi brigăzii antidrog din cadrul poliţiei.

— Păcat de Stewie, zise un membru al brigăzii către un altul, la scurt timp după aceea. Careva a vorbit prea mult, probabil. Întotdeauna se întâmplă aşa.

La câteva zile după eveniment, Jensen o sună pe Cynthia la apartamentul ei şi-i ceru o întrevedere. Înainte de a pleca din Bahamas, ea-l avertizase că nu trebuia să fie văzuţi împreună decât după ce obiectivul lor ar fi fost atins, la câtva timp după aceea. De aceea, Jensen nu avea voie să vină la apartamentul ei, dar putea s-o sune acolo şi nu în altă parte şi vor aranja orice întâlnire absolut necesară într-un loc unde niciunul dintre ei n-ar fi fost recunoscut. Pe parcursul conversaţiei telefonice, Cynthia îi dădu instrucţiuni să vină să se întâlnească cu ea duminica următoare, la Boca Raton, o zonă convenabilă şi la o

distanţă bună de Miami. Ea-i pomeni de Pete's Restaurant, pe Glades Road, unde era puţin probabil să dea peste cineva care să-i cunoască.

Jensen sosise devreme şi rămase în maşina sa până când apăru Cynthia şi parcă în apropiere. I se alătură şi intrară împreună în restaurantul plăcut, alegând o masă de pe veranda interioară cu privelişte spre lac şi o fântână arteziană, unde puteau discuta în intimitate. Cynthia comandă o salată grecească, iar Jensen specialitatea zilei, fără să ştie despre ce era vorba; numele era cumva potrivit.

După ce chelnerul plecă, el trecu direct la subiect:

— Am găsit omul care ne trebuie.

Îl descrise pe Virgilio şi ce i se spusese despre columbianul solid de către trepăduşii lui, la Brass Doubloon.

— De unde ştii că el… începu Cynthia, însă Jensen îi făcu semn să tacă.

— Mai este ceva. L-am văzut la lucru.

Coborându-şi glasul, începu să-i descrie evenimentele petrecute cu câteva zile în urmă, începând cu Card Sound Road. Ajunse la punctul când sosise duba comercială, apoi apariţia scaunului pe roţi, când Cynthia, aruncându-i o căutătură urâtă, se răsti peste masă:

— Tacă-ţi gura, luate-ar dracu'!

Jensen se opri şi ea adăugă:

— Nu-mi povesti aşa ceva. Nu vreau să ştiu.

Patrick dădu din umeri.

— Ei, ştii acum. Chestia este că Virgilio l-a omorât pe ăla din scaunul pe roţi. Trebuie să fi auzit de crimă.

— Bineînţeles că am auzit.

Cynthia, furioasă şi roşie la faţă, respira agitată.

— Idiot nenorocit! Nu trebuia să-mi spui asta, iar acum uită că ai făcut-o. Şterge ultimele minute.

— Okay, dacă zici tu, dar lasă-mă să-ţi spun asta.

Jensen se opri când le sosi mâncarea. După ce plecă chelnerul, se aplecă înainte, coborându-şi din nou glasul.

— Chestia este că acestui tip, Virgilio, îi place să

omoare; l-am văzut în noaptea aceea. Este isteţ şi n-are nicio teamă.

Cynthia aşteptă, încă vizibil iritată, înainte de a întreba:

— Eşti sigur că te va contacta din nou?

— Da, sunt sigur. Este clar că a plecat în Columbia până se liniştesc lucrurile, dar se va întoarce; şi atunci discut cu el să se ocupe de părinţii tăi. Ştiu că are s-o facă. Între timp, noi trebuie să ne ocupăm de câteva chestiuni. Una ar fi banii.

— Îi am deja

— Două sute de mii?

— Asta-i suma de care ziceai.

— Şi apoi la fel şi pentru mine.

Cynthia ezită.

— Bine, dar după aceea.

— Destul de corect.

Mult mai calmă acum, ea anunţă:

— Mi-a venit o idee despre crime.

— Povesteşte-mi.

— Recent, au fost două crime, una în Coconut Grove, iar alta la Fort Lauderdale, amândouă arată ca şi cum ar fi fost săvârşite de una şi aceeaşi persoană, plus câteva ciudăţenii.

— Ce ciudăţenii?

— La Coconut Grove s-a întâmplat în Royal Colonial Hotel unde, la locul crimei, au fost plasate animale moarte.

— Am citit de cazul de la Royal Colonial, dar nu şi despre animale moarte.

— Amănuntul nu a fost dezvăluit presei.

— Şi Fort Lauderdale?

— Nu-mi amintesc exact, dar a fost ceva similar.

Cynthia mai chibzui.

— Eu mă gândeam că şi uciderea părinţilor mei ar putea fi făcută să pară ca şi celelalte două…

— Sunt de acord, zise Jensen. Ar alunga orice suspiciune, ar părea încă o crimă făcută de aceeaşi persoană. Ai putea să-mi dai şi alte detalii?

Ea dădu din cap.

— Bine. Atunci hai să ne întâlnim din nou peste două săptămâni.

Plecară din local la scurt timp după aceea, iar Cynthia achită nota cu bani cash. Volvoul lui Jensen era în spatele BMW-ului decapotabil al Cynthiei şi amândoi cotiră spre I-95 pentru călătoria de întoarcere la sud de Miami. Cynthia acceleră, iar Jensen lăsă ca maşina ei să-i dispară din vedere, apoi viră spre următoarea ieşire de pe autostradă şi se duse într-o zonă comercială unde parcă. Fără să-şi părăsească maşina, căută sub jacheta sa şi scoase un mic magnetofon. Derulă banda înapoi şi ascultă folosindu-se de o cască mică. Cu toate că vorbiseră cu fereală, pe un ton jos, înregistrarea ieşise excelent. Totul se auzea clar, inclusiv reacţia Cynthiei când aflase numele ucigaşului bărbatului din scaunul pe roţi, urmată de acordul lor privind alegerea lui Virgilio drept omul menit să-i ucidă pe părinţii ei.

Jensen zâmbi. Cynthia, îşi zise el, nu eşti singura capabilă să înregistreze o conversaţie incriminatoare. Spera să nu fie niciodată nevoit să folosească înregistrarea de azi, dar acum era sigur de un lucru. Dacă ceva mergea rău, dacă ar fi fost dat de gol, era absolut sigur că o va lua şi pe Cynthia Ernst cu el.

— Îţi aminteşti de cele două crime de care ţi-am zis data trecută? întrebă Cynthia. Cea de la Coconut Grove şi…

— Bineînţeles că-mi amintesc, făcu Jensen enervat. Aveai de gând să afli mai multe despre asta.

— Păi, am şi aflat.

Era cea de-a treia săptămână din iunie, la două săptămâni după întâlnirea lor de la Boca Raton. Fusese necesar să se vadă din nou, cu toate că programul de lucru al Cynthiei făcea imposibilă o întâlnire prin Insulele Cayman sau Bahamas. În loc de asta, ea alese Homestead, un mic orăşel, poartă de intrare spre Everglades, aflat la cincizeci şi şase de kilometri la sud de Miami. Ajunseră acolo separat, apoi se întâlniră la restaurantul Potlikkers.

Drumul îl obosise pe Jensen; nu dormise bine cu o noapte înainte şi nici în nopţile de dinaintea ei. Mai avusese şi coşmaruri, detaliile rămaseră vagi, cu excepţia faptului că-l lăsaseră leoarcă de transpiraţie şi într-un „no man’s land” ceţos înainte de trezire; îşi amintea un scaun pe roţi, pe jumătate scufundat şi mutra ameninţătoare a lui Virgilio la câţiva centimetri de a sa.

Decorul din Potlikkers era rustic, iar Jensen şi Cynthia se aşezaseră pe băncile trase lângă o masă noduroasă, de pin, la distanţă de restul clienţilor. Adusese o mică servietă diplomat din piele, iar acum o aşezase lângă ea. Se uită la el.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ţi se pare că ar fi ceva bine?

El aproape că izbucnise în râs şi se gândi să spună: „Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. Ne-am întâlnit aici doar ca să punem la cale două crime, pentru care amândoi avem motive, în caz că n-ai băgat de seamă, iar cele mai strălucite minţi din lumea detectivilor vor încerca să le rezolve… S-ar putea chiar să şi reuşească, cine ştie? Poate că vom fi electrocutaţi unul lângă altul. Dar nu! În afară de asta nu s-a întâmplat nimic rău.“

— Vorbeşte încet, zise Cynthia. Şi nu te pierde cu firea. Nu e cazul, pentru că totul va fi bine. Ţine minte că sunt exact în poziţia de a aprecia asta. Ai mai auzit ceva de omul tău, tipul de care mi-ai zis? Şi nu folosi niciun nume.

Jensen dădu din cap.

— Acum trei zile.

Primise apelul telefonic internaţional la cincisprezece zile după crimă. Nu exista niciun indiciu cu privire la locul din care provenea apelul, iar Patrick nu întrebase, dar bănuia că era din Columbia.

— Ştii cine sunt, dar nu spune.

Glasul era, clar, al lui Virgilio.

— Da, ştiu.

— Vin curând. Mai vrei?

— Da.

Era limpede că Virgilio folosea cât mai puţine cuvinte posibil. Jensen făcu la fel.

— Într-o săptămână, poate două. OK?

— Okay.

Şi asta fusese toată discuţia. După ce Jensen i-o reproduse, Cynthia întrebă:

— Eşti sigur că instinctul tău nu greşeşte? înţelege ceea ce vrei?

— Sunt sigur. Nu aranjezi întâlniri cu cei de teapa lui pentru treburi mărunte, şi o ştie şi el. Aşa că, spune-mi şi despre celelalte crime. Ciudăţeniile acelea, parcă aşa le-ai spus, nu?

— Da.

Urmă o pauză.

— La Coconut Grove, lângă victime au fost lăsate patru pisici moarte.

— Patru pisici?

Glasul lui Jensen suna neîncrezător.

— Să nu mă întrebi de ce, pentru că n-am habar şi nimeni altcineva n-are. Cei de la Omucideri încă-şi mai dau cu presupusul.

— Spuneai că a mai fost un caz similar la Fort Lauderdale. Ce-i cu el?

— E ceva mai complicat. Tălpile bărbatului au fost arse şi nimeni nu ştie de ce, doar că ambele chestii sunt nişte simboluri din mintea dementă a criminalului.

— Şi atunci ce sugerezi?

— Imită prima crimă. Spune-i omului tău să ia un animal mort şi să-l lase acolo.

— Sper că nu patru pisici.

Cynthia clătină din cap.

— Ar trebui să fie la fel, dar cumva diferită, şi un singur animal va fi suficient, un iepure, poate. E doar un alt simbol. În afară de asta, mai sunt şi altele.

— Cum ar fi?

Ea relată cum, în ambele cazuri, Frost şi Hennenfeld, victimele au fost găsite cu căluş la gură şi legate, puse faţă în faţă.

— Iar arma crimei, de fiecare dată, a fost un cuţit Bowie. Ştii ce-i ăsta?

Jensen dădu din cap.

— Am folosit şi eu unul, într-o carte. Nu-i greu de procurat. Altceva.

— La locul ambelor crime a fost găsit câte un radio care cânta tare. Hard rock.

— Faci mişto.

Jensen se concentra, memorând; nu va nota nimic din toate acestea, nici acum, nici mai târziu.

— Absolut toţi banii aflaţi acolo trebuie luaţi, zise Cynthia. Tatăl meu are întotdeauna o grămadă şi-i lasă pe lângă pat. Însă bijuteriile mamei mele nu trebuie atinse. Aşa a fost şi la locul celorlalte crime. Să explici asta foarte clar.

— N-ar trebui să fie prea greu. Bijuteriile sunt identificabile şi pot fi urmărite; cred că tipul ştie şi el asta.

— Acum în ceea ce priveşte casa, spuse Cynthia. S-ar putea să-ţi trebuiască asta.

Îi strecură peste masă o broşură imobiliară, împăturită. Prezenta comunitatea din Bay Point şi, când Jensen o deschise, dădu cu ochii de o pagină cu harta străzilor şi loturilor de teren. Pe unul dintre ele, casa era marcată cu un X.

— Asta-i…?

— Da, rosti Cynthia, şi ceea ce ar trebui să mai ştii este că acolo există personal format din trei oameni: un majordom şi nevasta acestuia, cei doi Palacio; lucrează şi ea, aşa că amândoi locuiesc în reşedinţă. Mai vine zilnic, dis-de-dimineaţă, şi o menajeră, dar ea pleacă în jur de ora patru după-masa.

— Deci, în timpul nopţii în casă sunt patru persoane?

— Cu excepţia serilor de joi. Cei doi Palacio pleacă atunci la Palm Beach, în vizită la sora doamnei Palacio. Pleacă după-amiaza târziu şi nu se întorc niciodată mai devreme de miezul nopţii, uneori chiar şi mai târziu.

Memoria lui Jensen era supraîncărcată.

— S-ar putea să uita asta. Lasă-mă să-mi notez.

Întinse mâna după broşură şi se scotoci prin buzunar după un creion.

Cynthia pufni nerăbdătoare.

— Dă-mi-o mie.

Scrise pe broşură: Menajera vine devreme, pleacă la 4 după-masă. P. Ies joi la amiază, înapoi la miezul nopţii.

Băgând broşura în buzunar, Jensen întrebă:

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu despre celelalte crime?

— Da, au fost sângeroase.

Cynthia se strâmbă descriind rănile de cuţit şi mutilările corporale care marcaseră crimele din cazurile Frost şi Hennenfeld, informaţii pe care le obţinuse din dosarele secţiei Omucideri a poliţiei din Miami.

Cu câteva zile mai înainte, într-o seară mai precis, Cynthia ieşise din propria ei secţie, luând-o spre birourile celor de la Omucideri. Ofiţeri cu grade superioare din celelalte secţii intrau adesea la Omucideri să mai flecărească şi să afle noutăţi despre cazurile importante; de asemenea, cafeaua de acolo era întotdeauna bună. Cynthia, ca fost detectiv la Omucideri, trecea frecvent pe-acolo, uneori cu tot felul de treburi legate de Relaţiile Comunitare.

Alesese un moment când în birouri era linişte şi pace. Doar doi detectivi se aflau la birourile lor, împreună cu sergentul Pablo Greene, cel mai mare grad aflat în secţie. După ce schimbară saluturi amicale, ea-i spuse:

— Aş vrea să mă uit peste un dosar.

— Sunteţi invitata mea, doamnă maior.

Greene făcu un gest neglijent spre arhivă.

— Ştiţi unde sunt toate, dar daţi de ştire dacă aveţi nevoie de ajutor.

— Aşa am să fac, zise Cynthia.

Singură în camera dosarelor, se puse rapid în mişcare. Ştiind unde să caute, localiză dosarele cazurilor Frost şi Hennenfeld şi le puse pe o masă. Primul dosar era mare, însă Cynthia extrase repede două observaţii, una

scrisă de Bernard Quinn, care condusese investigaţiile şi cealaltă de Malcolm Ainslie, supervizorul lui. Parcurgându-le pe amândouă, se opri la informaţiile utile şi le copie pe micul ei blocnotes. În câteva minute închise dosarul Frost şi-l deschise pe celălalt. Acesta era subţire pentru că nu era un caz care ţinea de Miami, ci rezultase dintr-o vizită a şerifului-detectiv Benito Montes de la Fort Lauderdale. Oricum, el le oferise o copie a raportului original de Incident şi Delict şi note suplimentare cu alte detalii.

După ce puse la loc cele două dosare, se întoarse la biroul principal şi le ură, prietenoasă, noapte bună sergentului Greene şi celorlalţi doi detectivi. Uitându-se la ceas, văzu că stătuse la Omucideri mai puţin de douăsprezece minute, şi nimeni nu ştia la ce dosare se uitase. Înapoi la biroul ei, studie şi memoră notiţele făcute de ea, apoi smulse paginile blocnotesului şi trase apa după ele la toaletă.

În restaurantul din Homestead, în vreme ce i se povestea despre brutalitatea celor două crime duble de la Coconut Grove şi Fort Lauderdale, Jensen decise că Virgilio nu va întâmpina niciun fel de dificultăţi în acest sens. La fel şi cu legatul şi aplicarea căluşului şi lăsarea victimelor faţă în faţă, fapt precizat de Cynthia ca esenţial. Cumpănind toate acestea, Jensen era de acord cu ideea Cynthiei de a imita celelalte două crime anterioare; conceptul, într-un fel pervers, era genial, credea el. Apoi se evaluă pe sine. Ţinând cont de genul de existenţă pe care o îmbrăţişase, nu era nimic pervertit aici, ci genial. Punct!

— Chibzuieşti cam mult, spuse Cynthia peste masă.

El dădu din cap şi minţi:

— Nu, doar memoram toate cerinţele astea de pe teren.

— Mai pune şi asta pe listă: fără amprente.

— Nu va fi nicio problemă.

Jensen şi-l aminti pe Virgilio punându-şi mănuşi, înainte de a ajuta la ridicarea scaunului pe roţi din dubă.

— Şi încă ceva, făcu Cynthia, iar asta chiar că-i

ultima chestie.

Jensen aşteptă.

Între crimele de la Coconut Grove şi Fort Lauderdale a existat un interval de patru luni şi douăsprezece zile; am calculat.

— Şi?

— Ucigaşii în serie lovesc adesea la intervale destul de regulate, ceea ce înseamnă că cine le-a săvârşit pe astea ar putea reveni cu alta fie în ultimele zile din septembrie, fie în prima săptămână din octombrie. Am stabilit şi asta.

Jensen era uluit.

— Şi cum ne-ar afecta pe noi?

— Îl înfundăm pe ticălos cu propriul său joc, stabilind data noastră pe la mijlocul lunii august. Apoi, dacă mai apare încă o crimă de acest fel la o altă dată, pentru că e sigur, va exista un interval, nu-i va acorda nimeni cine ştie ce importanţă deoarece intervalele nu vor părea un factor caracteristic.

Cynthia se opri.

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu faţa asta lungă?

Jensen, care părea tot mai neîncrezător, trase adânc aer în piept.

— Vrei să ştii ce cred?

— Nu sunt prea sigură că-mi pasă, dar dă-i drumul, dacă tot vrei asta.

— Cyn, cred că noi încercăm să fim prea isteţi.

— Adică?

— Cu cât vorbim mai mult, cu atât am un sentiment mai acut că s-ar putea întâmpla ceva rău, ceva îngrozitor de rău.

— Şi-atunci ce propui?

Tonul Cynthiei era îngheţat.

Jensen ezită, apoi, străbătut de emoţii contradictorii, cunoscând semnificaţia propriilor sale cuvinte, răspunse:

— S-o lăsăm baltă, să abandonăm toată povestea. Acum, pe loc.

După ce sorbi din apa minerală plată aşezată lângă

ea, Cynthia întrebă pe un ton blând:

— Nu cumva ai uitat ceva?

— Presupun că te referi la bani.

Jensen îşi linse buzele când ea dădu din cap.

— I-am adus să ţi-i dau.

Cynthia puse mâna pe diplomatul din piele, aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Dar nu-i nicio problemă, îi iau înapoi.

Apucând servieta, se ridică să plece apoi se opri privind în jos spre Jensen.

— Am să achit eu nota la ieşire. În fond, vei avea nevoie de fiecare cent pe care-l ai pentru un avocat al apărării, iar de mâine îţi sugerez să începi să-ţi cauţi unul. Sau, dacă chiar nu ţi-l permiţi, va trebui să accepţi un apărător public, deşi mă tem că nu sunt prea buni.

— Nu pleca!

El se întinse s-o apuce de mână şi zise obosit:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos.

Cynthia reveni lângă bancă, dar nu spuse nimic.

Glasul lui Jensen era resemnat.

— Okay, dacă vrei s-o spun tare, o spun, mă dau bătut… şi iar mă dau bătut. Ştiu că tu ai toţi aşii şi ştiu că i-ai folosi fără să regreţi vreodată, nici măcar o clipă. Aşa că ne întoarcem unde-am rămas.

— Eşti sigur de asta? întrebă Cynthia.

El dădu docil din cap.

— Sigur.

— Atunci, ţine minte că data la care trebuie să se întâmple toate astea trebuie să fie cât mai aproape posibil de jumătatea lui august.

Avea din nou calmul folosit în afaceri, de parcă ultimele câteva minute nici nu avuseseră loc.

— Nu ne vom mai întâlni, nu pentru multă vreme. Dar mă poţi suna acasă, la apartament, însă fii scurt şi să ai grijă ce spui. Şi când îmi comunici data, adaugă cinci zile în plus faţă de ea şi am să le scad eu. E limpede?

— Limpede.

— Acum mai ai vreo idee?

— Încă ceva, răspunse Jensen. Toată povestea asta conspiraţionistă mi-a dat o erecţie îngrozitoare. Ce facem?

Ea zâmbi.

— De-abia aştept. Hai să ieşim naibii de aici şi să găsim un motel.

Plecând împreună din restaurant, ea zise:

— Oh, apropo, ai mare grijă de asta.

Şi-i dădu servieta diplomat.

În pofida promisiunilor sale făcute Cynthiei şi acceptării banilor ei, încă îl rodeau îndoielile. Iar pomenirea eventualităţii ca să-şi caute un avocat îi dădu o idee. În fiecare marţi, Jensen juca squash la Miami's Downtown Athletic Club împreună cu un alt client al casei, Stephen Cruz. Se cunoscuseră acolo şi, după multe luni, ajunseră să împărtăşească pe teren un sentiment de camaraderie lejeră. Jensen aflase de la alţi membri ai clubului şi din relatările presei că Cruz era un avocat al apărării de mare succes. Într-o după-amiază, în timp ce el şi Cruz erau la duşuri după o partidă de squash, dură şi cu multe satisfacţii, Jensen, mânat de un imbold, spuse:

— Stephen, dacă vreodată vine ziua aceea să am probleme cu legea şi-am nevoie de ajutor, te pot suna?

Cruz fu luat prin surprindere.

— Hei, sper că n-ai făcut cine ştie ce…

Jensen scutură din cap.

— Nici pomeneală. Doar mi-a trecut, aşa, prin minte.

— Păi, sigur, răspunsul este „da”.

Lăsară chestiunea aşa.

Exact două sute de mii de dolari, bani gheaţă. Jensen îi numărase în dormitorul apartamentului său, nu bancnotă cu bancnotă, pentru că asta ar fi luat prea mult, ci răsfoind diferite pachete de bani şi ţinând socoteala lor pe măsură ce avansa. Spre uşurarea lui, bancnotele erau toate din cele folosite, de valori amestecate. Hârtiile de o sută de dolari constituiau majoritatea şi toate erau varianta nouă, cu noile elemente de siguranţă introduse în 1996, ceea ce era încă un avantaj, îşi dădu Jensen seama, conştient că în pofida propagandei lansate de administraţia SUA că

vechiul tip de bancnotă de o sută era în ordine, mulţi oameni şi mediile de afaceri refuzau să le mai accepte, din moment ce cantităţi incomensurabile din acestea erau falsificate în întreaga lume, iar cei care se alegeau cu aceste bancnote erau perdanţii.

Hârtiile de cincizeci erau următoarele ca număr; aici nu existau probleme, chiar dacă noua bancnotă de cincizeci de dolari urma să fie lansată cât de curând. Mai erau şi multe pachete cu hârtii de douăzeci de dolari, deşi acestea ocupau mai mult spaţiu, dar nimic mai mic ca valoare.

Jensen bănuia că Cynthia ceruse exact aceste bancnote, amestecul fiind tipic pentru minuţiozitatea ei şi le adusese din Insulele Cayman, probabil pe parcursul mai multor drumuri acolo. Aducerea în SUA a mai mult de zece mii de dolari fără a-i declara la vamă era, tehnic vorbind, o ilegalitate, dar Cynthia îi spusese cândva că Vama din Miami rareori îi deranja pe poliţişti, mai ales pe ofiţerii superiori, dacă arătau discret insigna.

Desigur, Cynthia nu avea nicio idee că Jensen ştia despre averea ei din Insulele Cayman. Însă, cu patru ani în urmă, pe când stăteau împreună în camera ei de hotel de la Grand Cayman, Cynthia se plânsese de un deranjament stomacal, se scuzase şi se dusese în baie. Jensen profitase de ocazie ca să deschidă servieta lăsată la vedere. Răsfoind repede documentele din interior, dăduse peste o declaraţie bancară care dezvăluia un sold pe numele Cynthiei în valoare de mai mult de cinci milioane de dolari, ceea ce-l făcuse să fluiere încetişor. De asemenea, mai era şi o scrisoare din partea cuiva numit Unchiul Zack, certificând că depunerea recentă era un cadou, şi alte hârtii, prinse împreună, indicau că Cynthia informase Fiscul despre existenţa contului şi plătise toate taxele pentru dobândă. O chestie destul de deşteaptă, se gândi Jensen.

Fără a şti cum ar putea folosi informaţia sau dacă o va folosi vreodată, scoase un carnet de notiţe şi scrise, în grabă, datele de bază; i-ar fi plăcut să facă nişte copii după

documente, însă nu avea timp. Totuşi, avea acum esenţialul: numele băncii din Cayman, un număr de cont şi ultimul extras de cont, numele consultantului pentru impozite al Cynthiei, împreună cu o adresă din Fort Lauderdale, o scrisoare de la Fisc, cu data şi numărul de referinţă şi cine-o semnase; şi cine ştie la ce-i va folosi, şi pe „Unchiul Zack”. Mai târziu, Jensen rupse paginile din carnetul său de notiţe, le dată şi le semnă, păstrându-le cu grijă.

Jensen mai avu o idee în legătură cu averea din Insulele Cayman a Cynthiei, gând instinctiv care înflori treptat: ea nu asocia comoara cu banii reali şi probabil că nu i-ar folosi niciodată pentru propriul interes; ca urmare, nu era cine ştie cât de preocupată de cât se cheltuia acolo şi cine primea banii. De exemplu, era sigur că îl suspecta că minţise în legătură cu suma necesară pentru Virgilio şi că intenţiona să păstreze pentru el o parte din bani, pe lângă suma imensă pe care Cynthia căzuse de acord să i-o plătească personal, după aceea.

Evident, Jensen trişa şi nu avea nicio intenţie de a-i oferi lui Virgilio mai mult de optzeci de mii de dolari pentru uciderea celor doi Ernst, cu toate că era posibil să ajungă la o sută de mii, dacă era neapărat necesar. În timp ce se gândea la asta, punând bancnotele înapoi în servieta diplomat, Jensen zâmbi. Iar sentimentul său înălţător continuă, măturând efectiv toate îndoielile şi temerile trăite de el la restaurantul din Homestead.

Cinci zile mai târziu, la scurt timp după ora 7:00 după-amiaza, în apartamentul lui Jensen, situat la etajul al treilea al clădirii de pe Brickell Avenue, se auzi o sonerie. De fapt provenea de la panoul cu butoane de la intrarea principală. Folosind interfonul, zise:

— Da, cine-i?

Nu-i răspunse nimeni şi atunci repetă întrebarea. După o clipă de tăcere, dădu din umeri şi-şi văzu de ale lui. Peste câteva minute, se repetă acelaşi lucru. Jensen era iritat, dar nu-i dădu cine ştie ce importanţă; uneori, copiii din vecinătate se jucau cu interfonul lor. Când se întâmplă

însă a treia oară, îi trecu prin minte că cineva îi transmitea un mesaj, aşa că era uşor neliniştit când plecă din apartament pentru a se duce jos. Dar în afară de un alt locatar, intrând pe uşa principală, nu mai văzu pe nimeni. Jensen îşi parcase Volvoul pe stradă şi, acţionând la un impuls, părăsi clădirea şi se îndreptă spre maşină. În timp ce se apropia, fu surprins să vadă pe cineva aşezat pe locul din faţă, de lângă şofer; peste câteva clipe îşi dădu seama că era Virgilio. Jensen încuiase maşina înainte de a pleca, iar acum, folosind cheia pentru a deschide uşa din partea şoferului, era pe cale să întrebe: „Cum naiba ai intrat?”, dar se răzgândi. Virgilio demonstrase deja că era o persoană cu talente folositoare.

Gesticulând cu o mână enormă, columbianul îi ceru:

— Condu.

Aşezat la volan, după ce pornise motorul, Jensen întrebă:

— Vreun loc anume?

— Un loc liniştit.

Vreo zece minute, Jensen conduse fără nicio ţintă, apoi viră spre parcarea închisă a unui magazin de articole de menaj, opri motorul şi stinse luminile, apoi aşteptă.

— Tu vorbeşti, îi porunci Virgilio. Ai de lucru pentru mine?

— Da.

Patrick n-avea niciun motiv să nu treacă direct la subiect.

— Am prieteni care vor să fie ucişi doi inşi.

— Cine-s prietenii tăi?

— Nu vei şti asta. Aşa-i mai sigur pentru toată lumea.

— Bine, dădu Virgilio din cap. Cei care-or să moară, oameni importanţi?

— Da. Unu-i consilier municipal.

— Atunci costă mulţi bani.

— Am să-ţi plătesc optzeci de mii de dolari, zise Jensen.

— Nu-i bine.

Columbianul scutură viguros din cap.

— Mult mai mult. O sută cincizeci.

— N-am atât. Aş putea aduce, poate, o sută de mii, dar nu mai mult.

— Atunci nu facem târgul.

Virgilio îşi puse mâna pe portieră, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece, apoi se opri.

— O sută douăj' dă mii. Jumătate acum, jumătate după ce termin treaba.

Tocmeala ajunsese destul de departe, se gândi Jensen, regretând că nu începuse cu o sumă mai mică, ceva pe la cincizeci de mii. Totuşi chiar şi o sută douăzeci îi lăsa optzeci de mii pentru el plus plata ulterioară promisă de Cynthia şi ştia că se ţinea de cuvânt.

— Voi avea şaizeci de mii peste două zile, spuse el. Poţi să mă cauţi atunci, la fel cum ai făcut astă-seară.

Malacul scoase un mormăit aprobator, apoi arătă spre volan.

— Unde stau oamenii ăia? Tu arată-mi.

De ce nu? se gândi Jensen. Pornind din nou motorul, conduse până la Biscayne Boulevard şi Bay Point, oprindu-se nu departe de punctul de control de securitate al comunităţii.

— Casa se află în zona împrejmuită cu gard, explică el. Poţi să fii sigur că gardul are sistem de alarmă şi mai sunt şi oameni de pază.

— Găsesc cum să intru. Ai hartă cu casa pe ea?

Jensen deschise torpedoul, unde pusese o copie a broşurii cu proprietăţi imobiliare dată de Cynthia cu cinci zile în urmă. Îşi păstrase originalul, depunându-l într-un loc sigur. Arătă spre pagina care înfăţişa străzile din Bay Point, locul marcat cu X, traversat de nota scrisă de Cynthia: „Menajera vine devreme, pleacă la 4 după-masă. P. Ies joi la amiază, înapoi la miezul nopţii.“

— Asta-i important, zise Jensen şi-i explică programul de lucru al menajerei şi despre momentul de absenţă din casă, în timpul săptămânii, al majordomului şi al soţiei acestuia.

— Grozav!

Virgilio băgă broşura în buzunar. Faţa i se încreţise în timp ce asculta, vădind opintelile sale de a memora totul, iar în două rânduri ceru să-i fie repetată informaţia, dând din cap în semn de înţelegere, când pricepu. Jensen îşi reaminti că indiferent ce-ar fi putut fi Virgilio, era inteligent.

În continuare, Jensen se apucă să-i vorbească de necesitatea existenţei unor similarităţi cu alte două crime recente şi-i explică de ce.

— Este şi spre avantajul tău, sublinie el, iar Virgilio dădu aprobator din cap.

Jensen enumeră elementele obligatorii: trebuia lăsat la faţa locului un animal mort, poate un iepure; un radio trebuia să fie dat tare, pe muzica hard rock a unui post local, HOT 105…

— Îl ştiu, sări Virgilio.

Fără amprente. Virgilio dădu energic din cap aprobator. Toţi banii aflaţi asupra victimelor, sau în apropierea lor, trebuiau să dispară, însă bijuteriile nu vor fi atinse. Încă un gest aprobator. Un cuţit pentru săvârşirea crimelor.

— Un cuţit Bowie, pricepi? Poţi face rost de unul?

Virgilio:

— Mda.

Jensen repetă detaliile oferite de Cynthia despre locul crimelor anterioare, cu victimele legate, cu căluş, puse faţă în faţă, bestialitatea sordidă… Cu toate că nu putea fi absolut sigur, datorită semiîntunericului din maşină, la un moment dat Jensen avu impresia că Virgilio zâmbea.

— O mulţime de ţinut minte. Ai reţinut tot?

Columbianul îşi atinse fruntea cu degetul.

— Okay, e tot aici.

Următorul lucru fu discutarea datei, iar Jensen îşi aminti de insistenţa Cynthiei pentru ca data să fie cât mai aproape posibil de jumătatea lunii august.

— Am să plec departe, apoi vin, zise Virgilio, iar Jensen bănui că-şi va lua cei şaizeci de mii de dolari,

avansul, să-i depună în Columbia.

În cele din urmă, convertiră asupra datei de 17 august.

Mai târziu, pe când se apropiau de locuinţa lui Jensen, Virgilio repetă grosul mesajului său de avertizare din noaptea crimei la care asistase:

— Hei, dacă mă înşeli, te omor naibii.

— Virgilio, nu te-aş înşela niciodată, zise Jensen cât se poate de sincer.

În acelaşi timp, se decise să se ţină cât se putea de departe de Virgilio după uciderea celor doi Ernst. Acesta era în stare să ucidă pe oricine, inclusiv pe Jensen, dacă credea că asta era necesar pentru acoperirea propriilor sale urme. În aceeaşi seară, Jensen o sună pe Cynthia şi, fără a-şi dezvălui identitatea, spuse doar atât:

— Data este douăzeci şi doi august.

Ea făcu socoteala în minte, scăzând cinci, şi spuse:

— Înţeleg pe deplin, şi închise.

Cynthia se afla în Los Angeles de opt zile când află de moartea violentă a părinţilor ei. În acel timp se simţea de parcă trăia două existenţe, una în care aştepta încordată, încremenită în timp, iar cealaltă fiind de rutină, normală, chiar prozaică. Din câte se părea, venise la L.A. Pentru a oferi o serie de conferinţe unui segment din cadrul Departamentului de Poliţie din L.A. având ca temă experienţa poliţiei din Miami în materie de Relaţii Comunitare, fiind ceva ce prezentase cu succes şi altor forţe de poliţie. De asemenea, plănuise să-şi petreacă vreo câteva zile de concediu împreună cu o veche prietenă din anii ei de şcoală la Pine Crest School, Paige Burdelon, în prezent vicepreşedinte al Universal Pictures, care locuia la Brentwood.

În ziua de 27 iunie, după ce Cynthia primise mesajul de la Patrick Jensen, conform căruia data mult aşteptată era 17 august, făcuse toate demersurile pentru un zbor din Florida, spre California, la 10 august. Detalii despre deplasarea ei şi seria de conferinţe planificate apărură în Miami Herald, în rubrica lui Joan Fleischman, intitulată

„Taclale de prin târg”, rubrică foarte citită, în urma unui telefon amical dat de Cynthia cu o zi înainte de plecare. Los Angeles Times titră acelaşi lucru în urma unei sugestii făcute de ea omologului de pe Coasta de Vest, comandantul Winslow Megowan.

— Nu că aş dori publicitate, îl asigură ea, dar cu cât publicul conştientizează mai mult faptul că poliţia este preocupată de comunitate, cu atât mai bine ne vom face amândoi treaba.

Comandantul căzu de acord, astfel că absenţa ei din est şi prezenţa pe coasta de vest fură foarte bine evidenţiate.

Paige Burdelon fu încântată să afle ce plănuia Cynthia.

— Trebuie să stai la mine, se entuziasmă ea la telefon. De când Biffy şi cu mine ne-am despărţit, bântui prin apartamentul acesta de parcă aş fi un străin în propria mea casă. Haide, Cyn, o să ne distrăm pe cinste, promit.

Cynthia acceptă bucuroasă, şi de la aeroportul Internaţional Los Angeles se duse direct la Paige.

Seria de conferinţe pentru Departamentul Poliţiei, sesiuni de câte şase ore, programate să se deruleze timp de două săptămâni, începu a doua zi după sosirea Cynthiei. Publicul ei, adunat într-o sală mare de conferinţe de la sediul central al LAPD25, consta în optzeci de poliţişti selecţionaţi de la cele optsprezece divizii ale departamentului, cu toţii de grade şi origini etnice diverse, aproape două treimi dintre ei fiind în uniformă, iar restul în civil.

În prezent, LAPD încerca să transforme formaţiunea de poliţie unică, regională, condusă despotic de la vârf, timp de mulţi ani, într-un grup de formaţiuni localizate, cu legături prietenoase cu comunitatea în care activa. În acelaşi timp, departamentul spera să lase în urmă era sa dureroasă, simbolizată de belicosul fost comandant Darryl Gates, travestitul Rodney King şi urmărirea lui O.J. Simpson. Transformarea similară a poliţiei din Miami, demarată mult mai înainte şi cu un succes considerabil,

era salutată pe plan naţional ca un prototip de metodă de lucru demn de copiat. Aşa cum spusese şi Cynthia auditoriului său, în deschiderea conferinţei:

— La fel ca şi în medicină, unde accentul se pune acum pe prevenire, tot aşa ar trebui să funcţioneze şi activitatea poliţiei. De asta activitatea privind relaţiile cu comunitatea a devenit atât de importantă. Din această perspectivă, implicarea noastră este simplă: trebuie să le spunem oamenilor să-şi ia precauţii care scad posibilităţile ca ei să devină victimele delincvenţilor; în acelaşi timp, trebuie să-i ferim pe cetăţeni, în special copiii, să fie atraşi spre criminalitate. N-am procedat întotdeauna aşa, şi de aceea criticii cred că populaţia în creştere din penitenciare nu este un semn al succesului nostru, ci un simptom al eşecului.

Asistenţa se foi; unii chiar mormăiră la remarca ei. Cynthia adăugă foarte clar:

— Nu sunt aici ca să mă contrazic cu dumneavoastră, ci ca să vă fac să vă gândiţi la toate astea.

La rândul ei, şi ea se gândea, cu mintea oarecum împărţită, la aşteptarea interminabilă… la nopţile nedormite, când îşi imagina cum un bărbat pătrundea în Bay Point, pentru a-i găsi pe părinţii ei…

Îndepărtă imediat aceste gânduri, continuând să descrie programele de Relaţii Comunitare din Miami, începând de la secţiunea CATE (Crimes Against the Elederly26) şi până la secţiunea Bande, prin care ajutau puştimea să nu intre în vreuna dintre ele; programele de vigilenţă cetăţenească, cel care privea persoanele dispărute, minorii şi altele câteva zeci.

— Desigur, adăugă Cynthia, cu toate că relaţiile cu comunitatea sunt un punct fierbinte în activitatea poliţiei, vreau să informez publicul, pentru cei care insistă să comită furturi, violuri, incendieri, crime, că încă ne ocupăm de rezolvarea delictelor cu unelte de investigaţii mult mai eficiente şi cu pedepse mult mai dure.

Remarca ei stârni râsete şi clătinări aprobatoare din cap. În pofida scepticismului manifestat iniţial, la sfârşit,

discursul Cynthiei fu aplaudat zgomotos, urmat apoi de multe întrebări din public, atât de multe încât prima ei conferinţă depăşi programul cu jumătate de oră. În timp ce grupul ieşea din sală, unul dintre poliţiştii mai vârstnici, un comandant solid în uniformă, cu o faţă ridată şi părul cărunt, se opri lângă ea.

— Sunteţi o femeie foarte hotărâtă, îi spuse el cu o voce gravă. Eu sunt unul din vechea gardă, care în curând va fi trimis afară, la păscut. Fără a spune că sunt de acord cu materialul dumneavoastră, cu unele chestii chiar nu sunt, însă, aşa cum aţi spus, am să plec acasă şi-am să mă gândesc.

Cynthia zâmbi; propriul ei grad, de maior, îl echivala pe cel de comandant din LAPD.

— Mulţumesc pentru comentariu. Cine şi-ar putea dori mai mult?

Winslow Megowan, un bărbat înalt şi subţire ca trestia, cam de vârsta Cynthiei, i se alătură şi spuse:

— Felicitări, a mers bine.

Aşteptă până rămaseră singuri, apoi adăugă, ezitând:

— Ascultă Cynthia, nu-i treaba mea, însă de când ai sosit, pari un pic îngândurată. E totul bine, am rasolit-o cumva cu pregătirile?

Cynthia era surprinsă; până în acel moment, fusese convinsă că-şi ţinuse gândurile numai pentru ea, însă Megowan era, în mod sigur, un bărbat foarte receptiv.

— Totul e în ordine, îl asigură ea. Nu există absolut nicio problemă.

Dar decise că trebuia să fie mai prudentă. Preocuparea Cynthiei privind ceea ce urma să se întâmple la trei mii de mile distanţă a fost temperată de iureşul activităţilor organizate de Paige. În prima lor dimineaţă împreună, Cynthia merse cu ea la lucru, în maşina ei, un Saab negru, decapotabil, îndreptându-se spre hangarele studiourilor de la Universal, unde tocmai se filma un thriller poliţist. Rulau spre nord, pe Interstate 405, iar vântul li se strecura prin păr.

— Exact ca Thelma şi Louise, râse Paige.

Era înaltă, suplă, cu păr blond, lung până la umeri, ochi albaştri. Fiind, după propria ei descriere, „fata generică din L.A.“.

— Şi ce film vom vedea acum pe platouri? întrebă Cynthia.

— „Justiţie macabră”. E o poveste grozavă! O fetiţă de şapte ani este omorâtă într-o noapte, pe o alee din apropierea unei secţii de poliţie. Detectivul cu investigaţia este un poliţist capabil şi inteligent, tată de familie, dar cu cât descoperă mai mult, cu atât dovezile sunt îndreptate împotriva lui.

— Detectivul a omorât copila?

— Aşa a fost scris. Băiatul suferă de schizofrenie acută, aşa că habar n-are că el a făcut-o.

Cynthia râse.

— Cred că glumeşti.

— Nu, chiar aşa-i; e fascinant. Avem un psihiatru la dispoziţie, ca să ne asigurăm că brizbizurile noastre excentrice sunt valabile.

— Şi ce se mai întâmplă?

— Ca să-ţi spun adevărul, nu ştiu. Scenariştilor li s-a spus să schimbe finalul, după ce l-am adus pe Max Cormick pentru rol. Agentul lui ne-a zis că-şi va ruina cariera dacă joacă rolul de ucigaş de copii. Aşa că, acum cred că-l vom face pe colegul lui să fie criminalul.

— Colegul lui? Asta-i cam previzibil.

— Aşa crezi?

Paige părea preocupată.

— Oh, mai mult ca sigur. Dar cum ar fi să fie soţia detectivului?

— Soţia! Bineînţeles. Stai o clipă.

Entuziasmată, Paige ridică telefonul de bord şi tastă un număr.

— Michael, ascultă-mă. Sunt împreună cu o veche prietenă care-i poliţistă la Miami. Ea crede că Suzanne ar trebui să fie ucigaşul.

O pauză.

— Stai aşa… Cyn, de ce-ar fi soţia criminalul?

Cynthia ridică din umeri.

— Poate că este îndrăgostită de altcineva şi vrea ca soţul ei să fie terminat. Aşa că, în loc s-o facă ea însăşi, îi înscenează totul ca să fie închis pe viaţă sau să ajungă în camera de gazare.

— Michael, ai auzit chestia asta? Okay, gândeşte-te la ea.

Paige închise telefonul şi zâmbi.

— Acum, prin grija studiourilor, te pot duce la cele mai bune restaurante din oraş.

— Dar pentru ce?

— Eşti scenarist consultant.

Paige conduse până în spatele clădirilor aparţinând lui Universal Studios, oprind lângă unul dintre studiourile antifonate, albe şi imense. În interior, spaţiul cavernos fremăta de activitate. Cynthia privi în jur uluită. Era ca şi cum un birou adevărat al unui detectiv fusese amplasat în mijlocul clădirii, apoi înconjurat de lumini, schele, aparate de filmat şi o armată de lucrători de toate felurile.

Se lăsă pe umărul lui Paige şi şopti:

— Pot să-l văd pe Max Cormick?

— Vino.

Paige o conduse spre un grup de scaune, unde şedea actorul, aşteptând să-i vină rândul la filmare. Era înalt şi încrezător, de circa patruzeci de ani, cu un păr uşor grizonat şi ochii căprui.

— Bună dimineaţa, Max, zise Paige. Aş vrea să ţi-o prezint pe maiorul Cynthia Ernst. De la poliţia din Miami.

Păru nedumerit.

— Avem un poliţist din Miami în film?

— Nu, nu, zâmbi Cynthia. Nu sunt actriţă.

— Oh, iertaţi-mă. Doar atât că... Ei bine, arătaţi mai mult ca o actriţă decât ca un ofiţer de poliţie.

— Din câte mi s-a spus, aş face ceva bani dacă aş fi.

Actorul dădu din cap, uşor jenat.

— Da. Ce prostie, nu-i aşa?

— Păi, poate că nu. Am încercat să joc odată, la şcoală, şi am considerat că-i foarte greu. M-am străduit

atât de mult să înţeleg rolul, încât nu mi s-a părut nimic real.

Max Cormick o luă de mână şi o conduse spre o masă cu mâncare.

— Doamnă maior, ca actor nu te gândeşti niciodată la interpretare. Dacă o faci, se observă. Un actor se gândeşte doar să fie el însuşi, noua persoană în care tocmai s-a transformat, într-o lume devenită acum a lui. O nouă viaţă, familie, job, tot.

Cynthia dădu din cap, în aparenţă cu un interes politicos. De fapt, memorase totul cuvânt cu cuvânt.

18 august, şase zile mai târziu.

La ora 6:50 A.M., se auzi soneria de la intrarea apartamentului în care locuia Paige. După câteva secunde răsună din nou. Cynthia, încă în pat, dar trează, auzise primul târâit, iar după al doilea, se auzi vocea înfundată a lui Paige, protestând.

— Cine naiba… la ora asta… urmată de sunetul scos de uşa din dormitorul alăturat în timp ce se deschidea.

Înainte să ajungă la uşa de la intrare, soneria răsună a treia oară.

— Bine, bine! Vin! strigă Paige iritată.

Deja Cynthia îşi putea simţi pulsul accelerându-se, însă rămase culcată, calmă, lăsând ceea ce avea să se întâmple să îmbrace o formă adecvată momentului.

Aflată pe holul de la intrare, Paige se uită prin vizorul uşii şi văzu un poliţist în uniformă. Deblocă două încuietori şi lanţul de siguranţă, apoi deschise uşa.

— Sunt Winslow Megowan, doamnă.

Glasul lui era potolit şi educat.

— Am colaborat cu maiorul Ernst, despre care cred că stă la dumneavoastră.

— Da, aşa e. S-a întâmplat ceva rău?

— Regret că vă deranjez atât de devreme, însă trebuie neapărat să-i vorbesc.

— Intraţi, domnule.

Paige strigă:

— Cyn, eşti trează? Ai un vizitator.

Fără să se grăbească, Cynthia îşi puse un halat şi ieşi. Zâmbind senină, îl salută pe Megowan.

— Hello, Winslow. Ce vânt te-aduce aici aşa de dimineaţă?

În loc să-i răspundă, o întrebă pe Paige:

— Este vreun loc aici unde Cynthia şi eu am putea vorbi între patru ochi?

— Sigur.

Paige arătă în urma ei.

— Folosiţi camera de lucru. Când aţi terminat, daţi-mi de ştire. Voi pregăti cafeaua.

Când ea şi Megowan se aşezară, Cynthia zise:

— Pari foarte sobru, Win. S-a întâmplat ceva rău?

În spatele acestei întrebări nevinovate, mintea-i lucra din răsputeri, reluând cuvintele lui Max Cormick la Universal Studios: „Nu te gândeşti niciodată la interpretare. Dacă o faci, se observă…”.

— Da, zise Megowan, răspunzându-i la întrebare. Am nişte veşti rele, foarte rele. Cynthia, trebuie să te pregăteşti.

— Sunt pregătită. Spune-mi!

Avea o voce neliniştită, apoi brusc ca şi cum i-ar fi venit o idee:

— E vorba de părinţii mei?

Megowan dădu încet din cap.

— E vorba de părinţii tăi… cea mai groaznică variantă posibilă.

— Oh, nu! Sunt…

Cynthia se opri, ca şi cum n-ar fi vrut să termine propoziţia.

— Da, draga mea. Aş vrea să fi existat alte căi ca să-ţi spun asta, dar… Mă tem că sunt morţi amândoi.

Cynthia îşi puse palmele pe faţă şi scânci. Apoi ţipă.

— Paige! Paige!

Când Paige apăru în fugă, Cynthia strigă:

— Paige, sunt mama şi tata…

În timp ce o cuprindeau braţele prietenei ei, îşi întoarse faţa spre Megowan.

— Este... a fost un accident?

El clătină din cap.

— N-a fost accident.

Apoi spuse:

— Cynthia, hai s-o luăm încet. Omul poate îndura multe, dar acum cred că ai suferit destul.

Paige dădu din cap în semn de aprobare, ţinând-o pe Cynthia strâns îmbrăţişată.

— Scumpa mea, te implor. Ia-o uşor. Nu te grăbi.

Mai trecură încă cincisprezece minute până când noul eu al său, din noul scenariu, absorbi cele câteva detalii cunoscute până acum despre uciderea părinţilor ei. Din acel moment, lăsă lucrurile în voia lor. Winslow Megowan şi Paige bănuiau că Cynthia se afla în stare de şoc, o presupunere pe care o sprijini prin comportamentul ei buimac şi obedient. Megowan, căruia i se alăturaseră alţi doi poliţişti în uniformă, care dădeau telefoane, îi spuse discret:

— Tocmai facem aranjamentele necesare să te duci acasă. Ţi-am anulat conferinţele rămase şi ţi-am rezervat un loc la un zbor non-stop spre Miami, la începutul amiezii. O maşină de poliţie te va duce la aeroport.

Paige interveni:

— Merg şi eu cu tine, Cyn. Nici prin cap nu-mi trece să te las singură. Mă duc să-ţi fac bagajele. E bine aşa?

Cynthia dădu supusă din cap, murmurând:

— Mulţumesc.

Va fi util să aibă un însoţitor pe durata călătoriei, deşi n-ar fi vrut ca Paige să zăbovească prea mult timp prin Miami, decise ea.

Lungită cu totul pe canapeaua spre care fusese dirijată, Cynthia închise ochii, detaşându-se de întreaga activitate din jur. În sfârşit, îşi zise ea, părinţii săi erau morţi şi, după atâţia ani de aşteptare, obiectivul pe care şi-l pregătise cu atâta grijă fusese atins. Atunci de ce nu simţea euforia la care se aşteptase, ci doar o ciudată moleşeală? Poate, se gândi ea, era aşa pentru că nimeni altcineva decât ea şi Patrick Jensen nu va şti vreodată

adevărul despre motivele crimelor ori despre pregătirile ei ingenioase.

Totuşi, nu-şi regreta decizia nici măcar o clipă. Însă un astfel de final a fost obligatoriu, o necesitate care trebuia îndeplinită pentru a echilibra răul făcut ei. Era o răsplată potrivită pentru modul dezgustător, mizerabil, în care o trataseră Gustav şi Eleanor încă de când era copil, transformând-o pe Cynthia, din multe puncte de vedere, în ceea ce devenise. Era conştientă că, din când în când, nici ei nu-i plăcea acea persoană.

Ah! Era şi o întrebare vitală: ar fi fost ea altfel, ar fi putut fi diferită dacă n-ar fi existat furia şi ura instalate în ea din cauza abuzurilor perverse ale tatălui ei şi inacţiunii ipocrite a mamei sale… acea ură devastatoare care nu dispăruse niciodată? Bineînţeles! Da! Ar fi fost o altă persoană… poate că mai slabă… mai bună la suflet. Cine ştie? În orice caz, întrebarea era irelevantă, survenise cu o jumătate de viaţă prea târziu. Forma în care fusese turnată Cynthia se spărsese cu multă vreme în urmă. Era ceea ce era acum, nu voia să se schimbe şi nici nu se mai putea schimba.

Avea încă ochii închişi când vocea blândă a lui Paige se strecură printre reflecţiile ei.

— Cyn, s-a rezolvat totul. Plecăm la aeroport peste câteva ore. Poate că ar fi bine să te întorci în patul tău şi să dormi o vreme.

Făcu asta, recunoscătoare, iar mai târziu, zborul spre est decurse fără niciun fel de evenimente, mulţumită lui Paige. Înainte de aterizarea la Miami, Cynthia îşi strecură discret câteva grăunţe de sare în ochi. Era un truc învăţat cu mulţi ani în urmă, în timpul acelei şcoli de dramă despre care-i vorbise şi lui Max Cormick, efectul fiind producerea de lacrimi şi ochi înroşiţi. În decursul zilelor următoare, Cynthia nu vărsă nicio lacrimă reală, ajutând-o ceva mai multă sare şi ochii rămaşi roşii.

În afară de prefăcuta ei suferinţă din clipa sosirii, Cynthia lăsă să se înţeleagă că forţa ei şi stăpânirea de sine reveniseră şi că era gata să afle tot ce se ştia despre

uciderea părinţilor ei. Propriul ei statut de poliţistă, care-i oferea acces imediat la toate unităţile Departamentului de Poliţie, simplifică lucrurile.

În a doua zi de la revenirea acasă, Cynthia trecu pe la reşedinţa părinţilor ei, în Bay Point, acum înconjurată de banda galbenă de marcaj a poliţiei. Discută cu sergentul Brewmaster, care conducea investigaţiile celor de la Omucideri, în camera de desen de la nivelul principal. Primele lui cuvinte, la vederea ei, fură:

— Doamnă maior, vreau să vă spun cât de groaznic ne simţim cu toţii…

Însă ea-l opri cu un gest.

— Hank, apreciez asta şi sunt recunoscătoare. Dar dacă ascult astfel de lucruri prea mult, mai ales dacă vin din partea unui vechi prieten ca tine, s-ar putea să cedez. Te rog să înţelegi.

Brewmaster răspunse:

— Da, înţeleg, doamnă. Şi vă promit că vom face tot ce-i posibil ca să punem mâna pe ticălosul care…

Propria sa voce, sugrumată, se stinse.

— Acum vreau să-mi povesteşti totul, îi zise Cynthia. Din câte am auzi deja, înţeleg că tu consideri moartea părinţilor mei drept un soi de crime în serie.

Brewmaster dădu din cap.

— Aşa arată, există un tipar clar aici, cu toate că există unele mici diferenţe.

Ticălosul ăla de Patrick, îşi zise ea.

— În primul şi-n primul rând, aţi auzit de conferinţa de la Omucideri, de acum două zile, chiar înainte de moartea părinţilor dumneavoastră, când Malcolm Ainslie a legat patru alte crime în serie, comise mai înainte, de Biblie şi Apocalipsă?

Ea dădu încet din cap, simţind o vagă nelinişte.

— Când am început să examinăm cele patru cazuri, continuă Brewmaster expunând detaliile, la fiecare loc al crimei au existat ceea ce aţi considera drept simboluri. Malcolm, pentru că ştie de lucrurile astea de pe vremea când era preot, a fost cel care a descifrat semnificaţia lor.

Cynthia părea nedumerită.

— Tot vorbeşti de crime duble. Am crezut că au fost numai două înainte, care păreau a se potrivi.

— Ei bine, a mai fost una, cazul Urbina de la Pine Terrace, la fel ca şi celelalte, şi cu numai trei zile înainte de moartea părinţilor dumneavoastră. Iar înainte de asta, s-a dovedit că mai exista una de care nu auzisem.

Brewmaster îi descrise descoperirea făcută de Ruby Bowe, împărtăşită celorlalţi la conferinţa de la Omucideri, de raportul ignorat de la Clearwater şi de uciderea asemănătoare a lui Hal şi Mabel Larsen.

— Crimele de la Clearwater au fost înfăptuite în miezul zilei, între cazurile Frost şi Hennenfeld.

În capul Cynthiei izbucniră sirenele de alarmă. Era limpede că, în scurtul timp cât fusese plecată, se petrecuseră schimbări mari, neprevăzute. Mintea-i era vraişte. Trebuia să actualizeze rapid situaţia.

— Spuneai că există diferenţe în cazul părinţilor mei. Cum adică?

— În primul rând, indiferent cine a fost făptaşul, a lăsat în urmă un iepure mort. Malcolm nu crede că se potriveşte în cadru, cu toate că eu nu-s sigur că aş fi de acord.

Cynthia aşteptă. Brewmaster continuă:

— La locul celorlalte crime, totul era în concordanţă cu Apocalipsa şi cu teoria potrivit căreia ucigaşul este un soi de maniac religios. Însă după Malcolm, iepurele nu semnifică nimic, în vreme ce simbolurile celelalte da. Dar cum am spus, nu sunt sigur că este aşa.

Plasarea unui iepure acolo, se gândi Cynthia mohorâtă, fusese propria ei idee. În acel moment, nimeni, nici chiar la Omucideri, nu avusese nici cel mai vag indiciu despre semnificaţia acelor simboluri, şi situaţia a rămas la fel până la plecarea ei la Los Angeles.

— Dar ceea ce e cu totul diferit aici este perioada de timp, reluă Brewmaster. Între fiecare dintre celelalte crime în serie a existat un interval de vreo două luni, niciodată mai puţin de două luni. Însă între cazurile Urbina şi Ernst,

îmi pare rău, nu au fost decât trei zile.

Dădu din umeri.

— Desigur, s-ar putea să nu însemne nimic. Ucigaşii în serie nu operează logic.

Nu, îşi spuse Cynthia, dar chiar şi ucigaşii în serie au un plan, iar numai trei zile de la o crimă dublă la alta nu suna prea convingător… Fir-ar să fie! Toate eşalonările astea aiurea şi ghinionul! Toate calculele sale precise fuseseră date peste cap de cazul în plus de la Clearwater. Îşi aminti cuvintele lui Patrick, la Homestead: „Cyn, cred că noi încercăm să fim prea isteţi."

— Acel al patrulea caz, i se adresă ea lui Brewmaster. Cum spuneai că se numeau victimele?

— Urbina.

— Cazul a stârnit mult interes?

— Cel obişnuit: pagina întâi a ziarelor, plin de reportaje pe la televiziuni.

Era rândul lui Brewmaster să fie curios.

— De ce întrebaţi?

— Oh, eu n-am auzit nimic în L.A. Presupun că din cauză că eram prea ocupată.

Nu era un răspuns foarte solid, Cynthia ştia asta, şi-şi dădu seama că trebuia să fie prudentă când avea de-a face cu detectivii super ascuţiţi la minte de la Omucideri. Răspunsul lui Brewmaster sugera că Patrick trebuie să fi ştiut de cazul Urbina; astfel, cumva, ar fi trebuit să amâne uciderea părinţilor ei. Dar mai mult ca sigur, Patrick nu avusese nicio posibilitate de a-l contacta pe columbian, iar zarurile fuseseră aruncate…

Brewmaster îi întrerupse firul gândurilor.

— Doamnă, au fost însă alte lucruri făcute pe calapodul crimelor în serie.

Tonul său era respectuos, aproape de parcă şi-ar fi cerut scuze pentru întrebarea exprimată de el cu câteva clipe înainte.

— Toţi banii cash ai tatălui dumneavoastră au fost furaţi, însă bijuteriile mamei dumneavoastră n-au fost atinse. Am verificat cu atenţie acest lucru. Şi încă ceva, cu

toate că nu-mi face plăcere să pomenesc de asta...

— Continuă, zise Cynthia. Cred că ştiu ce urmează.

— Ei bine, rănile provocate au fost destul de asemănătoare cu cele din celelalte cazuri... Sunteţi sigură că doriţi să aflaţi detaliile?

— Până la urmă, tot va trebui să ştiu. Aşa că e mai bine să fie acum.

— Rănile au fost cu adevărat cumplite; medicul legist spune că s-a folosit iarăşi un cuţit Bowie. Iar victimele...

Brewmaster ezită din nou.

— Au fost legaţi, cu căluş la gură, puşi faţă în faţă.

Cynthia se întoarse într-o parte şi-şi aplică o batistă pe ochi. În ea se găseau câteva cristale de sare, rămase din tratamentele anterioare; le folosi înainte de a se întoarce, tuşind uşor.

— Încă un element similar cu celelalte cazuri, adăugă Brewmaster, este radioul, lăsat tare.

Cynthia dădu din cap.

— Îmi amintesc asta. La primele două locuri ale crimei nu era pe muzică rock?

— Ba da.

Brewmaster îşi consultă caietul de notiţe.

— De data asta a fost postul WTMI, muzică clasică şi showbiz. Majordomul a spus că era postul preferat al mamei dumneavoastră.

— Da, aşa era.

Cynthia blestemă în sinea ei. În pofida instrucţiunilor precise date lui Patrick, ucigaşul lui columbian dăduse drumul la radio, însă nu mai schimbase postul cu unul de muzică rock. Poate că nu primise toate indicaţiile; oricum, era deja prea târziu. În acel moment, Brewmaster nu părea să creadă că această diferenţă era importantă, deşi unii de la Omucideri s-ar putea să-i acorde atenţie, după ce vor studia totul; Cynthia ştia cum funcţiona sistemul.

Fir-ar să fie! Dintr-odată, fără veste, simţi cum o străbate un fior de groază.

Cynthia nu dormi prea bine în cea de-a treia noapte de când revenise la Miami, încă tensionată după aflarea

evoluţiilor neaşteptate, dar semnificative, petrecute în scurta ei absenţă. Ajunsese să se întrebe ce alte rele se mai puteau întâmpla? De asemenea, îi stăruia în minte faptul că trebuia să se întâlnească cu Malcolm Ainslie, din moment ce acesta era şeful echipei speciale, înfiinţată să se ocupe de actualul val de crime în serie, în care era inclusă şi uciderea părinţilor ei. Astfel, în timp ce Hank Brewmaster rămânea la conducerea directă a investigaţiilor din cazul Ernst, responsabilitatea generală a anchetei era a lui Ainslie.

Cu toate că, în acest moment, îi era destul de peste mână o întrevedere cu Ainslie, ştia că trebuia să aibă loc. Altfel, ar fi apărut ca şi cum l-ar fi evitat, fapt ce ar face ca motivele ei să fie puse sub semnul întrebării, mai ales de Ainslie însuşi. Ceea ce se întâmpla de fapt, îşi dădu Cynthia seama într-o clipă de sinceritate, era că Ainslie devenise detectivul de la Omucideri de care se temea ea cel mai mult. În pofida mâniei ei amare declanşate când el rupsese relaţia şi hotărârii ei de a-şi ţine promisiunea făcută atunci: „Vei regreta asta, Malcolm. Îţi promit că vei regreta asta pentru tot restul vieţii tale nenorocite”, nu-şi schimbase nici măcar un moment părerea că, dintre toţi detectivii pe care-i cunoştea, Ainslie era cel mai bun. N-a fost niciodată sigură de ce. Cumva, Malcom avea abilitatea de a vedea dincolo de aspectele imediate ale oricărei investigaţii şi pătrundea cu mintea sa în cea a victimelor, cât şi în mintea suspecţilor. Rezultatul, Cynthia văzuse asta, era că ajungea la concluziile corecte legate de cazurile de omucidere, singur, înaintea tuturor.

Ceilalţi detectivi de la Omucideri, mai ales cei tineri, se uitau uneori la Malcolm ca la un fel de oracol şi-i căutau sfaturile, nu numai în legătură cu cazurile lor, dar şi cu viaţa lor personală. Detectivul Bernard Quinn, în prezent la pensie, adunase într-o colecţie ceea ce numea el „Aforismele lui Ainslie”, afişându-le pe un avizier. Cynthia îşi amintea câteva. Unul sau două i se păreau acum potrivite:

„Îi prindem pentru că nimeni nu este chiar atât de

isteţ/isteaţă pe cât se crede.”

„Majoritatea micilor greşeli nu contează, dar când comiţi o crimă, o singură greşeală minoră face o gaură prin care cineva se va uita şi va descoperi adevărul.” „Persoanele şcolite cred că deţin monopolul inteligenţei, dar uneori acea instruire în plus îi face să se întindă prea mult şi să fie prinse.”

„Cu toţii facem prostii, uneori pe cele mai evidente, iar mai târziu ne întrebăm cum am putut fi atât de proşti.”

„Şi cei mai dibaci dintre mincinoşi spun prea multe uneori.”

„Criminalii îşi amintesc rareori de Legea lui Murphy: Dacă ceva poate ieşi prost, asta chiar se va întâmpla. Acest lucru constituie un mare ajutor pentru detectivi.”

Cynthia presupunea că trecutul lui Ainslie, preoţia şi erudiţia lui contribuiseră la asta şi era clar, din cele descrise de Hank Brewmaster, că aceleaşi abilităţi îl ajutaseră să vadă legătura dintre lucrurile acelea bizare lăsate la locul fiecărei crime.

Cynthia îşi îndepărtă amintirile. Până în prezent nu se gândise că intelectul lui Malcolm ar fi putut s-o afecteze personal. O făcea acum. Se decise să nu amâne întrevederea, ci s-o organizeze imediat, în proprii ei termeni. Dis-de-dimineaţă, după o noapte agitată, Cynthia îşi făcu apariţia la Omucideri, unde puse stăpânire pe biroul locotenentului Newbold şi dădu dispoziţie ca sergentul Ainslie să se prezinte la ea cat de repede poate. Îşi făcu apariţia în scurtă vreme după ce, în drum spre secţie, se oprise la reşedinţa Ernst.

După ce sublimase foarte clar diferenţa de autoritate dintre ei, un maior fiind cu trei grade mai sus decât un sergent şi că nu mai rămăsese nicio fărâmă de relaţie personală, Cynthia îi puse nişte întrebări tăioase despre asasinarea părinţilor săi. Chiar dacă îl chestiona şi asculta răspunsurile, era conştientă că Malcolm evalua situaţia, şi asta-i convenea. Din felul în care se uita la ea, ştia că remarcase ochii ei înroşiţi cu grijă. Expresia lui facială îi reflecta simpatia. Grozav! Aşadar, suferinţa provocată de

moartea părinţilor ei era evidentă, iar Malcolm nu se îndoia de ea; în consecinţă, obiectivul numărul unu fusese atins.

Un al doilea obiectiv era să facă autoritatea ei oficială să devină atât de puternică şi exigentă, prin insistenţa asupra găsirii unei soluţii rapide în cazul uciderii părinţilor ei, încât lui Ainslie nici să nu-i treacă prin minte că ar putea fi implicată în vreun fel. Pe măsură ce întrevederea progresa, Cynthia ştiu că reuşise. Spre final, era conştientă de prudenţa lui Malcom când îl chestionă despre simbolurile găsite de el în Apocalipsa. De asemenea, bănuia că nu avea de gând s-o ţină la curent cu totul în ceea ce privea evoluţia investigaţiilor echipei sale speciale, aşa cum îi ceruse. Însă decise să nu insiste prea mult, după ce reuşise să controleze ceea ce-ar fi putut fi o confruntare problematică, obţinând atâtea avantaje.

La sfârşit, după ce uşa se închise în urma lui Ainslie, Cynthia îşi zise că poate îi supraestimase talentele.

Elaborata înmormântare publică a lui Gustav şi Eleanor Ernst, cu toate zorzoanele oficiale, a fost precedată de un priveghi cu durata de opt ore, iar participarea a fost estimată la nouă sute de persoane. Cele două zile de ritualuri au fost ceva prin care Cynthia ştia că trebuia să treacă, cu toate că-şi dorea să se termine cat mai repede. Rolul o obliga să se comporte ca o fiică îndoliată, dar în acelaşi timp, să-şi menţină autocontrolul şi demnitatea, în concordanţă cu gradul ei superior din poliţie. Din remarcile auzite şi condoleanţele prezentate ei, ştiu că reuşise cu brio în cele din urmă.

O discuţie desfăşurată în timpul priveghiului va avea, spera ea, efectul scontat. O purtase cu doi oameni pe care-i cunoştea bine: primarul din Miami, Lance Karisson, şi consilierul municipal Orestes Quintero, unul dintre cei doi consilieri rămaşi. Se întâlnise frecvent cu ei şi înainte. Primarul, un industriaş retras din afaceri, jovial în circumstanţe normale, vorbi cu tristeţe despre tatăl Cynthiei, adăugând:

— Vom simţi foarte tare lipsa lui Gustav.

Quintero, mai tânăr, moştenitor al unei averi provenite din vânzarea de băuturi, dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Va fi foarte greu să-l înlocuim. Înţelegea atât de bine mecanismele oraşului.

— Ştiu, răspunse Cynthia. Aş vrea doar să existe vreo cale prin care să pot continua eu de unde s-a oprit el.

Îi văzu pe cei doi cum schimbă o privire. Era limpede că amândurora le trecuse prin minte acelaşi gând; primarul dădu vag din cap.

— Ar trebui să mai vorbesc şi cu alţii, vă rog să mă scuzaţi, spuse Cynthia. În timp ce se îndepărta, ştia că practic plantase o sământă.

Atât la priveghi, cât şi la înmormântare îl văzu pe Ainslie de mai multe ori. Era al doilea la comanda gărzii de onoare a poliţiei şi-i stătea foarte bine în uniformă, o ţinută în care nu-l mai văzuse înainte. Eghileţii aurii şi mănuşile albe amplificau impactul ceremonialului. Află de la un alt poliţist din garda de onoare că în fiecare moment liber, într-o încăpere din spate, Ainslie se ducea la staţia de radio şi lua legătura cu echipele de filaj din unitatea lui specială, acum implicate într-o supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru a şase posibili suspecţi de crimele în serie.

După discuţia lor anterioară, Cynthia nu ştia sigur cum să-l trateze pe Ainslie, aşa că pur şi simplu îl ignoră. La o zi după înmormântare, Cynthia era la biroul ei de la Relaţii Comunitare când primi un telefon, iar apelantul descrise demersul său drept „confidenţial". Cynthia ascultă câteva clipe, apoi răspunse:

— Mulţumesc. Răspunsul meu este da.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Consiliul Municipal din Miami, condus de primarul Karisson, anunţă că, în conformitate cu carta oraşului, Cynthia Ernst fusese desemnată pentru a termina cei doi ani din mandatul de consilier, în locul tatălui ei. În ziua următoare, Cynthia îşi anunţă demisia din cadrul poliţiei din Miami. Pe măsură ce treceau zilele, iar Cynthia îşi asuma noi responsabilităţi, se

simţi tot mai în siguranţă. Apoi, două luni şi jumătate mai târziu, unul dintre suspecţii care fusese supravegheat de echipa specială, Elroy Doil, fu arestat şi pus sub acuzare pentru crimă. Arestarea lui se petrecu la locul omorului lui Kingsley şi Nellie Tempone, iar vinovăţia lui Doil „Animalul” era concludentă. După dovezile suplimentare, poliţia, presa şi publicul credeau că era vinovat şi de celelalte crime în serie.

Doar un singur factor umbri succesul total al operaţiunii unităţii speciale. Acesta a fost decizia procurorului statal Adele Montesino, ca Doil să fie judecat doar pentru una din crimele duble comise, cazul Tempone în care, după spusele lui Montesino, „vom avea o acuzare-beton” şi „un caz absolut sigur”. În celelalte, arătase ea, dovezile, deşi solide, erau mai puţin concludente.

Decizia ei provocase protestele familiilor victimelor ucise, cărora consilierul municipal Cynthia Ernst li se alăturase, dorind ca Doil să fie condamnat şi pentru uciderea părinţilor ei. Dar, în cele din urmă, nu mai contă deloc. Doil negă că ar fi comis vreo crimă, inclusiv cea asupra soţilor Tempone, în pofida prezenţei sale la locul omorului. Un juriu îl găsi vinovat şi fu condamnat la moarte pe scaunul electric, un proces accelerat şi de decizia lui Doil de a nu-şi exercita dreptul la apel.

În cursul celor şapte luni dintre condamnarea lui Doil „Animalul” şi programarea execuţiei sale, se întâmplă ceva care-i provocă Cynthiei Ernst un şoc înfiorător. În toiul activităţii intense, care caracteriza noua ei existenţă de consilier municipal, într-o zi, din cer senin, o săgetă un gând: se părea că o treabă pe care intenţionase s-o termine cu multă vreme în urmă nu fusese rezolvată deloc. Cu toate că era greu de crezut, dar uitase cutia cu dovezi adunate laolaltă în aceeaşi seară când Patrick admisese că-i împuşcase şi-i omorâse pe Naomi şi pe Kilburn Holmes. Ceea ce trebuia acum să facă, îşi dădu Cynthia seama, ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp înainte, şi anume să scape de cutia aceea şi de conţinutul ei, total şi pe vecie.

Ştia exact unde pusese cutia. După ce o închisese şi o

sigilase cu grijă cu bandă, în propriul ei apartament, o dusese la reşedinţa părinţilor ei, în camera sa privată. Cu toate că de la moartea lor casa Ernst rămăsese neocupată, Cynthia o lăsase aproape neatinsă, aşteptând până când testamentele lui Gustav şi Eleanor să fie certificate în cele din urmă, înainte de a se decide dacă o scotea la vânzare sau poate dacă se muta chiar ea în Bay Point. Până la urmă, numai ea singură va hotărî asta, pentru că era principalul beneficiar al moştenirii în testamentul ambilor ei părinţi. Din când în când, Cynthia se folosea de casă pentru distracţii şi continuă să folosească serviciile majordomului, Theo Palacio, şi ale soţiei acestuia, Maria, în calitate de îngrijitori ai reşedinţei. Cynthia alese miercurea următoare să facă ceea ce întârziase să rezolve atât amar de vreme. Îi spuse secretarei sale, Ofelia, să-i reprogrameze toate întâlnirile din acea zi şi să nu-i adauge altele. Prima dată, se gândise să ducă cutia la un crematoriu public, apoi află că multe fuseseră închise, din motive de mediu, iar la cele rămase nu mai era posibil ca persoanele particulare să vină şi să arunce cu mâna lor obiecte în cuptor. Neavând încredere în altcineva, reveni la ideea sa iniţială, de a scufunda cutia undeva, cât mai adânc. Cunoştea un proprietar de ambarcaţiune de închiriat care, în trecut, îi mai făcuse unele servicii tatălui ei, un fost puşcaş marin, sumbru şi deloc vorbăreţ, cu o reputaţie de individ aflat la marginea legii, dar de încredere. Cynthia îl sună şi află că era disponibil la data aleasă de ea, apoi îi spuse:

— Aş dori să am ambarcaţiunea dumneavoastră la dispoziţie toată ziua şi-am să vin cu un prieten, însă nu mai trebuie să fie altcineva din echipaj în afară de dumneavoastră.

După ce bombăni că aşa trebuia să facă el totul, proprietarul ambarcaţiunii căzu de acord.

Menţionarea unui prieten fusese o minciună. Cynthia nu avea nicio intenţie să vină cu cineva şi va reţine ambarcaţiunea doar atât cât îi trebuia să ajungă în ape adânci, să arunce cutia peste bord, pusă, până atunci, într-

un cufăr din metal şi să revină la ţărm.

Însă va plăti pentru o zi întreagă, ceea ce-l va face pe proprietar să-şi ţină gura. De asemenea, mai ştia un magazin aflat într-un loc retras, de unde putea cumpăra un cufăr potrivit, achitându-l cu bani gheaţă cu o zi mai înainte.

După ce se hotărâse, Cynthia se duse cu maşina până la Bay Point şi intră în camera ei. Amintindu-şi cu exactitate unde lăsase cutia, dădu la o parte alte câteva lucruri pentru a ajunge la ea. Spre surpriza ei, cutia nu era acolo. Evident, memoria îi juca o festă, îşi zise ea. Continuă să dea lucrurile la o parte şi în cele din urmă, goli întregul dulap, dar nu mai era nicio îndoială, cutia sigilată dispăruse. Îngrijorarea ei, ţinută intenţionat sub control, izbucni dintr-odată.

Nu te panica! Trebuie să fie pe undeva prin casă… trebuie… este normal să n-o găseşti imediat după atât timp… aşa că, opreşte-te, gândeşte-te, alege pe unde să mai cauţi… Însă, după ce mai căută şi prin celelalte camere şi dulapuri, inclusiv în fostele camere ale părinţilor ei, nu mai avea nicăieri unde să meargă.

În cele din urmă, se folosi de intercom pentru a-l chema pe Theo Palacio la ultimul etaj. Veni repede. Când îi descrise cutia lipsă, Palacio răspunse imediat:

— Îmi amintesc că am văzut-o, domnişoară Ernst. A luat-o poliţia, odată cu multe alte lucruri. Asta a fost în ziua de după…

Se opri şi clătină din cap întristat.

— Cred că a fost în cea de-a doua zi de la venirea poliţiei aici.

— Nu mi-ai spus nimic! făcu ea.

Majordomul îşi deschise braţele, neajutorat.

— Atât de multe s-au petrecut. Şi cum erau de la poliţie, am crezut că ştiţi.

Faptele ieşiră la iveală una câte una. După cum îi explică Theo Palacio:

— Poliţia avea un mandat de percheziţie. Mi l-a arătat unul dintre detectivi şi mi-a spus că voia să intre în casă şi

să se uite peste tot.

Cynthia dădu din cap. Era o procedură normală, dar încă ceva ce nu prevăzuse, în pofida planurilor ei atent puse la punct.

— Ei bine, continuă Palacio, printre lucrurile găsite de ei erau şi cutii cu hârtii, multe aparţinând mamei dumneavoastră şi din câte am înţeles, detectivii nu le-au putut examina pe toate aici, aşa că au luat întreaga cantitate cu ei, să ducă totul în altă parte. S-au dus până în spatele casei, adunând cutiile şi sigilându-le, iar una dintre ele era cea a dumneavoastră. Era închisă deja. Cred că de asta au luat-o.

— N-ai zis nimănui că îmi aparţinea mie?

— Ca să vă spun adevărul, domnişoară Ernst, nici nu m-am gândit la asta. Aşa cum v-am mai spus, se întâmplau multe; Mana şi cu mine eram atât de necăjiţi. Dacă am făcut ceva rău, îmi...

Cynthia i-o reteză scurt:

— Las-o baltă!

Mintea-i funcţiona cu viteză. De la moartea părinţilor ei trecuseră un an şi două luni; astfel, cutia cu dovezi de necontestat fusese mutată demult. Aşa că, indiferent ce se întâmplase cu ea, un lucru era sigur: nu fusese deschisă, pentru că ar fi aflat. De asemenea, Cynthia era destul de sigură că ştia unde se află cutia.

Înapoi în biroul ei de consilier municipal, după ce anulase planurile pentru ieşirea cu ambarcaţiunea, se concentră asupra obiectivului. Apăreau momente când era necesar un calm perfect, iar acesta era unul dintre ele. A fost o clipă, la reşedinţa din Bay Point când aproape că cedase în faţa disperării provocate de groaza la gândul că făcuse un lucru atât de prostesc sau, mai bine zis, că nu făcuse nimic. Îi veni în minte unul dintre Aforismele lui Ainslie: „Cu toţii facem prostii, uneori pe cele mai evidente, iar mai târziu ne întrebăm cum am putut fi atât de proşti.” Întâi şi întâi, descoperirea ei ridica două întrebări vitale, însă prima-şi găsise deja răspuns: cutia nu fusese deschisă. A doua: erau şanse să rămână aşa?

Desigur, ar fi putut să stea în banca ei şi să spere că răspunsul era pozitiv. Dar să stea în banca ei nu era şi stilul Cynthiei. Căută într-o listă cu telefoane şi formă numărul Departamentului de Probe al poliţiei din Miami. Îi răspunse un operator.

— Sunt consilierul Ernst. Cu căpitanul Iacone, vă rog.

— Da, doamnă.

O clipă mai târziu:

— Bună ziua, domnişoară consilier. Sunt Wade Iacone, cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să vin să stăm de vorbă, Wade.

Se cunoşteau bine încă din vremea activităţii Cynthiei la secţia Omucideri.

— Când ar fi mai bine?

— Pentru dumneavoastră, oricând.

Aranjă să fie prezentă la Probe cam într-o oră.

Departamentul Probe, aflat în clădirea principală a poliţiei, fremăta de activitate ca întotdeauna, era zgomotos, cu întregul personal activ prezent şi cel civil catalogând, aranjând şi punând la păstrare, într-un depozit ticsit, sute de articole diferite, începând de la cele uriaşe şi până la cele minuscule, iar ca valoare, de la cele preţioase până la cele lipsite de orice valoare. Singurul lucru care le era comun consta în faptul că toate erau legate de o crimă şi puteau fi solicitate ca dovezi. Departamentul dispunea de o serie de spaţii vaste de depozitare, care păreau pline până la refuz şi cu toate astea, un puhoi nesfârşit de noi obiecte era îndesat înăuntru în fiecare zi.

Căpitanul Iacone o întâmpină pe Cynthia şi o conduse în biroul său micuţ. Spaţiul în Departamentul Probe era un lux, chiar şi pentru comandantul său. După ce se aşezară, Cynthia începu:

— Când au fost ucişi părinţii mei…

Apoi se opri în vreme ce Iacone, un veteran al poliţiei, clătină întristat din cap.

— Nici nu mi-a venit să cred atunci când s-a întâmplat. Mi-a părut atât de rău.

— Încă-mi este greu să accept situaţia.

Cynthia oftă.

— Dar acum, cazul fiind închis, iar Doil urmând să fie executat în curând... Ei bine, mai sunt unele lucruri pe care le am de făcut, iar unul dintre acestea este recuperarea unor documente ale părinţilor mei, documente care au fost luate de la noi de-acasă acum mai bine de un an, iar unele s-ar putea să fi fost depozitate aici.

— Parcă a fost ceva. Nu-mi amintesc precis, dar am să verific.

Iacone se răsuci cu scaunul, oprindu-se în faţa unui terminal de computer, de pe biroul său, şi tastă un nume şi comanda. Instantaneu, pe monitor apăru o coloană de cifre. Comandantul departamentului Probe dădu din cap.

— Da, avem lucruri de-ale părinţilor dumneavoastră, chiar multe. Acum primesc datele.

— Ştiu şi eu cât de multe se aduc aici. Sunt surprinsă că-ţi mai aminteşti.

— Păi, a fost un caz important, eram cu toţii preocupaţi de el. Cum peste tot erau numai cutii, detectivii au spus că le vor lua pe toate, când va fi posibil şi le vor verifica.

Iacone privi din nou spre monitor.

— Cred că nici nu le-au deschis vreodată.

Curiozitatea o făcu pe Cynthia să întrebe:

— Ai vreo idee de ce?

— Din câte-am auzit, la vremea respectivă se exercitau presiuni puternice. Un filaj de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în căutarea ucigaşului în serie şi nu erau destui oameni disponibili, aşa că nimeni n-a avut timp să scotocească prin cutii. Apoi, ucigaşul a fost prins.

— Da.

— Ceea ce înseamnă un caz închis şi nimănui nu i-a mai păsat de cutiile alea.

Cynthia zâmbi încântată.

— Să însemne asta că le pot primi înapoi? Pe acolo sunt unele documente personale ale părinţilor mei.

— Cred că da. De fapt, aş vrea să eliberez spaţiul.

Iacone se uită spre cifrele de pe monitor apoi se

ridică.

— Haideţi să aruncăm o privire. Dacă se rătăceşte careva pe aici, zise el rânjind, trebuie să trimitem echipe de salvare.

Se aflau într-una din zonele de depozitare unde cutiile şi pachetele se ridicau de la podea până la tavan, sus de tot. Culoarele dintre stive erau înguste şi şerpuite, ca într-un labirint. Dar, cât vedeai cu ochii, totul era numerotat.

— Indiferent ce căutăm, îi explică Iacone, putem găsi în câteva minute.

Se opri şi arătă cu degetul.

— Iată cutiile de la părinţii dumneavoastră.

Cynthia văzu că erau două teancuri, o duzină, poate mai multe, de cutii solide, sigilate toate cu bandă adezivă pe care scria DOVEZI DE LA LOCUL CRIMEI. Apoi, aproape de vârful celei de-a doua stive, întrezări o porţiune dintr-o cutie sigilată cu bandă albastră, iţindu-se de sub ambalajul oficial. Am găsit-o! îşi zise ea, recunoscând banda. Însă cum scotea cutia de-acolo?

— Aşadar, pot să iau totul cu mine?

Arătă spre stivă.

— Semnez tot ce trebuie.

— Îmi pare rău!

Iacone scutură din cap.

— Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu, dar nu-i nici prea dificil. Ceea ce-mi trebuie mie ca să vă las să luaţi tot este o foaie de descărcare, semnată de cel care a adus probele aici.

— Şi cine-a fost acela?

— Computerul spune că a fost sergentul Brewmaster, dar ar putea semna şi Malcolm Ainslie; el era la conducerea echipei speciale. Sau locotenentul Newbold. Îi cunoaşteţi pe toţi trei, aşa că oricare dintre ei ar putea.

Cynthia chibzui prudentă; sperase că propria sa autoritate, în calitate de consilier municipal, era suficientă. În ceea ce privea solicitarea vreunuia dintre cei trei pomeniţi mai înainte, va trebui să se mai gândească.

În drum spre ieşire, ca şi cum ar fi flecărit fără nicio grijă, întrebă:

— Majoritatea lucrurilor rămân aici multă vreme?

— A naibii de multă vreme, se plânse Iacone. Asta-i problema mea cea mai mare.

— Care sunt cele mai vechi probe stocate aici?

— Sincer să fiu, habar n-am, dar multe lucruri sunt aici de douăzeci de ani, unele de şi mai multă vreme.

Chiar în timp ce Iacone vorbea, Cynthia se decise în privinţa cererii de descărcare, semnată. N-o va solicita. Brewmaster ar fi fost cel mai uşor de abordat, dar tot ar putea pune unele întrebări. Era aproape sigur că Newbold s-ar sfătui cu ceilalţi doi. Cât despre Ainslie… El era filosoful cel creativ, putea vedea printre rânduri. Pe de altă parte, dacă nu făcea nimic, cutiile ar putea rămâne aici neatinse, timp de douăzeci şi ceva de ani. Aşa că, deocamdată, va lăsa totul, inclusiv cutia cu dovezile cruciale, în plata Domnului şi-şi va încerca norocul.

În ceea ce privea viitorul îndepărtat, deşi nu părea atât de îndepărtat când se gândea la el, Cynthia avea altceva de gând. Plănuia să devină următorul primar în Miami. Actualul primar, Karisson, fusese lăsat să înţeleagă că atunci când i se va încheia mandatul, peste doi ani, să nu încerce să candideze pentru a fi reales. Când auzise asta, Cynthia se decisese să-i succeadă în funcţie. Unul, posibil doi alţi consilieri vor candida la Primărie, însă ea credea că ar putea depăşi pe oricine şi ar câştiga. Era momentul potrivit pentru alegerea femeilor aproape în orice funcţie; în zilele de astăzi, chiar şi bărbaţii erau dezamăgiţi de bărbaţii din funcţii publice. Privindu-i pe domnii din cele mai înalte poziţii, chiar şi în Biroul Oval, întrebarea pusă cu tot mai multă insistenţă era: Este, oare, tot ceea ce poate produce sistemul mai bun?

Ca primar, Cynthia ar avea o influenţă excepţională asupra Departamentului de Poliţie. Printre alte chestiuni importante, primarul putea modifica deciziile în privinţa alegerii noului şef al poliţiei şi cine va avansa în eşaloanele superioare. Funcţia genera automat ascultare şi, având

acest gen de autoritate, prevedea că va sosi un moment când va putea obţine cutiile acelea de la Probe fără nici cea mai mică bătaie de cap. Aşa că, deocamdată, treacă de la ea.

— Mulţumesc pentru tot, Wade, îi spuse ea lui Iacone în timp ce o conducea afară.

În timpul celor trei luni şi jumătate scurse până la execuţia programată a lui Elroy Doil, Cynthia se simţi din ce în ce mai neliniştită. Îşi dăduse seama că, de fapt, numai odată cu moartea lui Elroy pe scaunul electric va exista certitudinea că acele douăsprezece crime în serie atribuite lui vor deveni cazuri închise. Era adevărat că Doil fusese judecat şi condamnat numai pentru uciderea soţilor Tempone, însă părea sigur că nimeni dintre cei care contau nu se îndoia că era vinovat şi de celelalte toate, inclusiv de măcelărirea lui Gustav şi Eleanor Ernst.

Aşadar, cine să ştie că nu Doil comisese două dintre crime? Cynthia îşi puse această întrebare în timp ce stătea singură în apartamentul ei, într-o noapte, târziu. Răspunsul era: ea însăşi, Patrick Jensen şi columbianul. Ăştia erau toţi, doar ei trei.

De fapt… mai precis, erau patru, dacă-l includeai şi pe Doil, se gândi ea. Cu toate astea, nu conta absolut deloc, pentru că orice ar fi spus nimeni nu-l mai credea. La procesul lui, Doil negase absolut totul, până şi mărunţişurile lipsite de importanţă, ba chiar negase prezenţa sa, clar dovedită, la reşedinţa Tempone, unde fusese surprins şi arestat.

Şi încă ceva: în ceea ce privea execuţia lui Doil, nu se punea problema ca un nevinovat să meargă la moarte, prin tăcerea şi inacţiunea ei. Doil era vinovat ca naiba pentru toate crimele acelea şi-şi merita scaunul electric. Era simplu, din moment ce scaunul electric îi era oricum hărăzit, să le facă Cynthiei şi lui Patrick un favor, ducând cu el şi povara lor. Păcat că nu-i puteau spune şi „mulţumesc”.

„Dar toate trec în grabă…”

Nerăbdătoare, Cynthia îşi tot derula în minte vechiul

clişeu, dorindu-şi să depăşească odată momentul execuţiei şi să avanseze spre alte timpuri.

De la o vreme încoace, Cynthia se mai întâlnea cu Patrick Jensen din când în când, pentru a socializa şi pentru sex, iar în aceste ultime săptămâni îl vedea chiar mai frecvent. Instinctul îi spunea că asta nu era ceva prea înţelept din partea ei, dar apăreau momente când avea nevoie de companie şi nu mai avea pe nimeni altcineva cu care să se relaxeze atât de complet. Amândoi erau de acelaşi soi, ştia asta, amândoi fiind conştienţi că supravieţuirea unuia depindea de celălalt.

Acest gen de raţionament o făcu pe Cynthia să decidă că voia ca Patrick s-o însoţească la Penitenciarul Statal din Florida în ziua execuţiei, la care aranjase să asiste, cu aprobarea guvernatorului închisorii. Existau două motive pentru prezenţa ei acolo: era ruda cea mai apropiată a două dintre prezumtivele victime ale lui Doil, iar statutul ei, de consilier municipal al oraşului Miami, îi acorda întâietate. Când pusese în discuţie ideea, Patrick fusese imediat de acord.

— Avem un interes legitim să-l vedem pe acest tip trimis pe lumea cealaltă. În afară de asta, aş putea descrie scena într-o carte.

Aşa că-l sunase pe guvernator încă o dată şi în pofida dificultăţii de a asista la o execuţie pentru care exista o listă de aşteptare făcută cu trei ani în urmă, datorită influenţei Cynthiei, Jensen fu inclus printre martori. Existau momente când Cynthia era îngrijorată de depresia tot mai profundă a lui Patrick. În decursul anilor, de când îl cunoştea, el fusese întotdeauna un cugetător, ceea ce era legat de calitatea lui de scriitor, presupunea ea, însă în prezent cădea pe gânduri mai mult ca oricând. Odată, pe când stăteau de vorbă, îl citase mohorât pe Robert Frost: „Într-o pădure, s-au despărţit două drumuri, iar eu am luat-o pe cel mai puţin bătătorit. Iar asta a contat întru totul."

— Frost a avut dreptate, proclamă Patrick. Cu deosebirea că pentru el a însemnat decizia corectă. În ceea

ce mă priveşte, am luat-o pe cea greşită, iar de pe drumul acesta nu te mai întorci niciodată.

— Nu devii religios, nu-i aşa? îl întrebă Cynthia.

Patrick râse, ca să mai schimbe atmosfera.

— Nu prea cred! Oricum, asta-i ultima chestie la care apelezi după ce eşti prins.

— Nu mai pomeni de asta! îl repezi ea. N-ai să fii prins, mai ales după...

Cu toate că se oprise acolo, amândoi ştiau că se referise la execuţia lui Doil, acum la numai câteva zile distanţă.

Era un paradox, îşi spuse Cynthia, să simţi uşurare la intrarea în spaţiul sever al unei închisori, dar asta simţea, ştiind că momentul aşteptat de ea de câţiva ani se apropia cu repeziciune, iar la ora 6:12 A.M. îşi verifică ceasul şi constată că era la mai puţin de o oră. Ceva mai devreme, martorii la execuţie, în marea lor majoritate nişte necunoscuţi bine îmbrăcaţi, sosiseră în orăşelul Starke din apropiere şi fuseseră aduşi cu un autobuz la Penitenciarul Statal. Pe drum, conversaţiile au fost puţine, iar acum grupul trecea de porţile grele, din oţel şi printr-o sală de control cu aspect de fortăreaţă. Patrick se afla lângă ea când Cynthia zări doi inşi care se trăseseră într-o parte; se opriseră pentru a permite trecerea şirului de martori. Unul dintre ei era un ofiţer din corpul de gardă al închisorii, iar celălalt... Malcolm!

Şocul a fost ca un duş rece ca gheaţa, împroşcând-o brusc. Prin mintea Cynthiei se perindau în goana mare tot felul de întrebări. Ce făcea ăsta aici? Răspunsul nu putea fi decât unul singur: venise să discute cu Doil înainte de moartea acestuia. De ce?

Surprinse privirea lui Patrick; îl văzuse şi el pe Ainslie şi bănuia că ajunsese la aceeaşi concluzie. Dar nu mai era timp de discuţii; escorta zorea grupul de martori. Cynthia era sigură că Malcolm o zărise la rându-i, însă privirile nu li se încrucişaseră. Ea continuă să meargă înainte, împreună cu ceilalţi, cu gândurile înfrigurate. Admiţând că urma să fie o întâlnire sub pază între Malcolm

Ainslie şi Doil, care ar fi motivul ei? Să fie posibil ca Ainslie să mai aibă îndoieli că Doil i-a ucis şi pe cei doi Ernst? De asta era aici, să afle adevărul în aceste ultime minute de viaţă ale lui Doil; pentru ce altceva s-ar deranja? În mod sigur, avea acel gen de gândire şi insistenţă. Sau erau toate aceste gânduri înfrigurate doar o formă de isterie, iar scopul lui Ainslie, indiferent care, era cu totul altul? Se putea să se afle aici pentru ceva fără nicio legătură cu Doil, însă nu prea credea asta.

Martorii intrară în incinta lor, cu perete de sticlă în partea frontală, orientată spre camera de execuţii, iar un gardian, verificând lista, îi dirijă spre nişte scaune metalice. Locul Cynthiei şi al lui Patrick erau în centrul primului rând. Când toată lumea se aşeză, un loc rămase liber, cel din dreapta Cynthiei.

Încă un şoc în plus: tocmai când începuse activitatea în camera de execuţii, acelaşi gardian îl conduse pe Malcolm Ainslie la scaunul de lângă ea. În timp ce se uită în jurul lui, ea simţi că era gata-gata să spună ceva, însă ea-i evită privirea şi continuă să privească drept înainte. Totuşi, Patrick se uită spre Ainslie şi-i zâmbi vag. Cynthia nu credea că gestul îi fusese întors. În vreme ce procedurile continuau, doar o parte a minţii ei se concentra asupra execuţiei, cealaltă fiind buimăcită şi zbuciumată de gânduri febrile. Dar, pe măsură ce trupul lui Doil se zvârcolea sub seriile succesive de impulsuri de două mii de volţi care treceau prin el, se simţi deodată uşor îngreţoşată. Patrick părea fascinat de întreaga scenă. Apoi, înainte să-şi dea seama, totul se termină. Cadavrul lui Doil era într-un sac de plastic şi toţi martorii se ridicau în picioare, pregătindu-se să plece. În acel moment, Malcolm se întoarse spre ea şi spuse cu glas scăzut:

— Domnişoară consilier, cred că ar trebui să vă spun că, doar cu puţin înainte de execuţia lui, am discutat cu Doil despre părinţii dumneavoastră. Susţinea că…

Şocul aflării veştii de care se temuse atât, confirmată dintr-odată, era ceva prea mult pentru ea. De-abia conştientă de cuvintele rostite, Cynthia i-o tăie:

— Te rog, nu doresc să aud nimic.

Apoi, amintindu-şi că se presupunea că Doil fusese vinovat şi de uciderea părinţilor ei, adăugă:

— Am venit aici ca să-l văd cum suferă. Sper că a suferit.

— A suferit.

Glasul lui Ainslie era tot potolit.

Ea se sforţă să-şi adune o brumă de autoritate.

— Atunci, eu sunt mulţumită, sergent.

— Vă înţeleg, domnişoară consilier.

Tonul lui era neutru.

Se puseră în mişcare, ieşind din boxa martorilor, când Patrick făcu tentativa stângace de a se prezenta, primită de Ainslie cu răceală, din moment ce ştia clar cine era Patrick, sugerând că nu-l interesa să-l cunoască mai bine. Schimbul de replici se termină când apăru ofiţerul din penitenciar, însoţitorul lui Ainslie, şi-l conduse afară.

În autobuzul care-i aducea pe martori înapoi la Starke, Cynthia se aşeză lângă Patrick, dar nu-şi vorbiră. Îşi dorea să nu-l fi întrerupt pe Malcolm când începuse să-i spună: „Am discutat cu Doil despre părinţii dumneavoastră. Susţinea că...”

Ce susţinea Doil? Mai mult ca sigur, nevinovăţia sa. Iar dacă era aşa, chiar îl crezuse Ainslie? Va face şi alte cercetări? Brusc, îi trecu prin minte un gând nou. Cu multă vreme în urmă, pe când îşi folosise gradul superior pentru a sabota promovarea lui Ainslie la gradul de locotenent, nu cumva făcuse cea mai gravă eroare din viaţa ei? Ironia era desăvârşită: dacă nu ar fi făcut asta, probabil că Ainslie nu ar mai fi fost acum detectiv la Omucideri.

Procedura după promovarea de la gradul de sergent la cel de locotenent ducea automat la mutarea persoanei promovate într-un alt departament al poliţiei. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Ainslie ar fi fost acum ocupat în altă parte, nu implicat în rezolvarea crimelor în serie. Astfel, ar fi fost puţin probabil ca alţii de la Omucideri, lipsiţi de cunoştinţele lui specializate, să fi întrevăzut legătura dintre crime şi Apocalipsă şi astfel, multe alte lucruri nici

nu s-ar mai fi întâmplat aşa cum se întâmplaseră. Ba mai mult, Ainslie nu ar fi prelungit investigaţiile în cazul Ernst, aşa cum ar putea să facă acum.

Cynthia se zgribuli involuntar. Să fie, oare, posibil ca Malcolm Ainslie, rămas la Omucideri din cauza a ceea ce părea acum să fi fost o eroare de judecată din partea ei, comisă cu mult timp în urmă, să devină, peste o perioadă necunoscută de timp, duşmanul ei cel mai periculos?

Dacă asta era posibil, ori probabil, nu era sigură. Dar pentru că s-ar putea întâmpla chiar aşa şi pentru ce-i făcuse ei şi ce nu-i făcuse... şi pentru tot ceea ce era şi reprezenta el... şi pentru multe altele, cu înţeles sau nu, acum ştia că-l ura, îl ura, îl ura de moarte!

PARTEA A CINCEA

De la decizia lui Malcolm Ainslie de a aduce o echipă de la identificare în mica încăpere temporară de la sediul central al poliţiei, spectaculoasele dezvăluiri transpiraseră în exterior. Era, aşa cum va descrie lucrurile un procuror, „ca şi cum lumina cinstită a zilei căzuse peste întunecimea răului”. Obiectele din cutia desigilată de Ruby Bowe păreau să dovedească, în mod convingător, că în urmă cu şase ani şi jumătate Patrick Jensen îşi ucisese fosta soţie, Naomi, şi pe prietenul acesteia, Kilburn Holmes. Era o crimă pentru care Jensen fusese suspectat foarte serios, dar detectivii nu reuşiseră să-i dovedească vinovăţia. De asemenea, din cele din cutie, se părea că Cynthia Ernst, care la acea vreme era detectiv la secţia Omucideri, contribuise la ascunderea dovezilor privitoare la crima comisă de Jensen. Cu toate că era năucit şi deprimat de cele descoperite, Ainslie îşi ignoră cu totul simţămintele sale personale şi aşteptă, nerăbdător, sosirea ajutorului echipei de identificare.

Şeful ei, Julio Verona, care răspunsese personal la apelul lui Ainslie, inspectă rapid cutia şi conţinutul ei şi declară:

— Nu ne atingem de nimic aici. Totul trebuie dus la laboratorul nostru.

Locotenentul Newbold, chemat şi el şi pus în temă de Ainslie, îi zise lui Verona:

— Bine, dar faceţi totul cât puteţi voi de repede şi spune-le oamenilor tăi că această chestiune este ultrasecretă; nu trebuie să existe niciun fel de scurgeri de informaţii.

— Nu vor fi, garantez eu.

Două zile mai târziu, la ora 9.00 A.M., într-o joi, Verona reveni în aceeaşi încăpere mică, aducând cutia cu dovezi şi raportul său. Ainslie îl aştepta împreună cu Newbold, Howe şi adjunctul procurorului statal, Curzon Knowles, şef al departamentului Omucideri, aparţinând de Procuratură.

Newbold se oferise să mute procedurile în biroul lui Knowles, aflat într-o altă clădire, situată la mai mulţi kilometri distanţă, procurorii fiind cunoscuţi pentru faptul că insistau ca poliţia să vină la ei şi nu invers, însă lui Knowles, el însuşi fost poliţist la New York, întotdeauna îi plăcea să vină el la „presari”, cum le spunea el. Astfel, toţi cinci aşteptau într-un spaţiu restrâns şi aglomerat.

— În primul rând, am să vă relatez ce-i în pungile de plastic, le spuse Verona celorlalţi. Toate au pe ele amprentele Cynthiei Ernst.

După cum ştiau cu toţii, poliţiştilor li se luau amprentele digitale, şi acestea intrau în bazele de date şi rămâneau acolo chiar dacă ei părăseau forţele de poliţie. Şeful de la identificare continuă:

— Apoi, mai sunt înscrisurile de pe etichete. Avem în dosarele noastre două rapoarte scrise de mână, pe când consilierul Ernst era maior, iar expertul nostru grafolog spune că se potrivesc perfect.

Clătină din cap dezaprobator.

— Să fii atât de imprudent… cred că-şi pierduse minţile.

— N-a intenţionat nicio clipă să fie găsit ceva de-aici, rosti Knowles.

— Continuă, îi spuse Newbold lui Verona. Era şi un pistol.

— Da, un Smith & Wesson .38.

Şeful de la identificare enumeră articolele, unul câte unul, precum şi rezultatele cercetării:

Revolverul avea pe el amprentele lui Patrick Jensen. Cu câţiva ani înainte, casa-i fusese prădată şi se lăsase amprentat pentru compararea amprentelor sale cu cele lăsate de hoţ. Ca procedură de rutină, lui Jensen i se returnase cartela cu amprentele sale, dar ceea ce nu i se spusese nici lui, nici altora, neincluşi în cercul suspecţilor, era că o copie a cartelei rămăsese la dosar. Revolverul, trimis la laboratorul de balistică, fu încărcat şi se trase cu el într-un rezervor cu apă. Imediat după aceea, glonţul a fost studiat cu ajutorul unui microscop dublu, împreună cu unul dintre cele două gloanţe originale, extrase din corpul victimelor decedate. Urmele distinctive de pe ambele gloanţe, lăsate de ghinturile din ţeava armei, erau identice. Acelaşi lucru era valabil şi la cel de-al doilea glonţ recoltat de la locul faptei.

— Nu există niciun dubiu, declară Verona, arătând spre cutie. Acesta este pistolul folosit pentru uciderea acelor oameni.

Petele de sânge de pe tricou şi tenişii găsiţi în cutie purtau urmele ADN-ului atât al lui Naomi Jensen, cât şi al lui Kilburn Holmes.

— Şi iată factorul decisiv, anunţă Verona, scoţând o casetă audio. Aceasta este o copie; originalul a fost resigilat şi băgat înapoi în cutie. În aparenţă, este o declaraţie de-a lui Jensen în legătură cu modul în care a comis crimele. Însă există unele pauze. Este ca şi cum pe înregistrare a fost şi vocea altcuiva, dar a fost ştearsă.

Scoase un casetofon portabil, introduse caseta şi apăsă butonul PLAY. În timp ce caseta se derula, au existat câteva moment de tăcere, apoi au urmat sunete ca de obiecte mutate, urmate de un glas bărbătesc, şovăitor, uneori strangulat de emoţie, dar cuvintele erau clare: „N-am plănuit aşa ceva, n-am intenţionat… dar întotdeauna înnebuneam la gândul că Naomi era cu altcineva… Când i-am văzut împreună, ea şi viermele ăla, am fost orbit de

furie... aveam un pistol. L-am scos afară şi, fără măcar să mă gândesc, am tras... Dintr-odată, totul s-a sfârşit... Apoi am văzut ce-am făcut. Oh, Doamne, i-am omorât pe amândoi."

Urmă un moment de tăcere.

— Aici, cineva a şters banda, comentă Verona. Apoi, din casetofon se auzi, din nou, aceeaşi voce: „Kilburn Holmes... Se întâlnea cu Naomi, era tot timpul cu ea. Mi-au spus unii."

Verona opri caseta.

— Am să vă las să ascultaţi şi restul. Sunt tot felul de lucruri acolo, în mod clar, răspunsurile unor întrebări care au fost şterse şi există una şi aceeaşi voce. Desigur, nu pot spune cu deplină certitudine că Jensen este cel care vorbeşte; eu nu l-am întâlnit niciodată. Dar putem face ulterior un test vocal.

— Fă testul, zise Ainslie, dar pot să-ţi spun de pe acum că a fost Jensen.

Îşi aminti de întâlnirea lor la execuţia lui Elroy Doil.

După ce plecă Julio Verona, se lăsă tăcerea, spartă de Leo Newbold.

— Aşadar, are cineva vreun dubiu?

Clătinară din cap, unul către celălalt, cu o expresie sumbră pe chipuri. Vocea locotenentului era disperată:

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ar face Cynthia una ca asta?

Ainslie, marcat de o expresie îndurerată, ridică mâinile neajutorat.

— Aş putea face câteva presupuneri, spuse Curzon Knowles. Dar vom şti mai multe după ce vom discuta cu Jensen. Mai bine l-aţi aduce aici.

— Cum doriţi să rezolvăm asta, domnule procuror? întrebă Ainslie.

Knowles se gândi, apoi zise:

— Arestaţi-l.

Arătă spre cutia lăsată de Verona.

— Toate dovezile de care avem nevoie pentru condamnare sunt aici. Am să pregătesc o declaraţie sub

jurământ; unul dintre voi o poate strecura, discret, unui judecător.

— A fost cazul lui Charlie Thurston, sublinie Newbold. El ar trebui să facă arestarea.

— Bine, căzu de acord Knowles. Dar haideţi să implicăm cât mai puţini oameni posibil şi avertizaţi-l pe Thurston să nu discute cu nimeni despre asta. Deocamdată, trebuie să continuăm să ţinem totul sub capac şi încă strâns.

Newbold întrebă:

— Şi ce facem cu Cynthia?

— Deocamdată nimic; de asta avem nevoie să ţinem totul sub capac. Prima dată, trebuie să vorbesc cu Montesino. Înainte de a aresta un consilier municipal, probabil că va dori să se prezinte înaintea unui mare juriu, aşa că Ernst nu trebuie să audă nici măcar o şoaptă.

— Ne vom da toată strădiunţa, promise Newbold. Însă materialul ăsta este fierbinte. Dacă nu ne mişcăm repede, o să înceapă să umble vorba.

Pe la începutul amiezii, detectivul Charlie Thurston fu chemat şi i se înmână mandatul de arestare pe numele lui Patrick Jensen. Ruby Bowe îl va însoţi ca sprijin, îi explică Newbold veteranului cu început de chelie, Thurston.

— Nu vrem să mai afle şi altcineva de asta. Nimeni!

— Mie-mi convine, răspunse Thurston, apoi adăugă: De multă vreme tot vreau să-l înhaţ pe gunoiul ăla de Jensen.

De la sediul central al poliţiei era doar puţin de mers până la apartamentul lui Jensen. Ruby, aflată la volanul unei maşini fără marcaje, îi spuse pe drum lui Thurston:

— Ai vreo problemă cu Jensen, Charlie? Păreai destul de ambalat la sediu.

Thurston se strâmbă.

— Cred că m-au ajuns din urmă nişte amintiri nasoale. În timp ce lucram la caz, l-am văzut de multe ori şi încă de la bun început, am fost sigur că Jensen i-a ucis pe cei doi. Însă era arogant ca naiba, purtându-se tot

timpul de parcă ştia că n-o să-l încălţăm niciodată cu nimic. Într-o zi, m-am dus să-l mai întreb câte ceva şi mi-a râs în nas, zicându-mi să mă car de-acolo.

— Crezi că o să fie violent?

— Din nefericire, nu, chicoti Thurston. Aşa că va trebui să-l luăm în maşina fără însemne… Se pare că am ajuns.

Când Ruby opri maşina la câţiva metri de clădirea din cărămidă, cu şase etaje, de pe Brickell Avenue, Thurston o examină.

— Tipul mai coboară, din când în când, prin lume; avea o locuinţă bine aranjată când l-am văzut eu ultima dată.

Verifică mandatul.

— Aici scrie că este apartamentul 308. Să-i dăm drumul.

Peste câteva clipe, cu o apăsare de buton de pe panoul interfonului, aşezat lângă uşa principală de intrare, din sticlă, numărul de la etajul al treilea fu confirmat, deşi niciunul dintre detectivi nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l alerta pe Jensen.

— O să vină cineva imediat, zise Thurston.

Aproape în aceeaşi clipă, o femeie în vârstă, slabă, purtând o beretă scoţiană cu pompon, haine de tweed şi cizme înalte, apăru pe coridor ducând în lesă un căţeluş. Când deblocă uşa, Thurston o deschise şi-şi scoase legitimaţia.

— Suntem de la poliţie, doamnă, în misiune.

Când Ruby scoase şi ea legitimaţia, femeia le examină pe amândouă.

— Oh, Doamne, iar eu tocmai plecam! Va fi interesant?

— Mă tem că nu, răspunse Thurston. Aducem doar o amendă pentru parcare în loc nepermis.

Femeia clătină din cap, zâmbind.

— V-am citit legitimaţiile. Detectivii nu fac asta.

Trase de lesa câinelui.

— Haide, Felix. E clar că nu suntem doriţi aici.

Thurston bătu de două ori în uşa apartamentului 308. Auziră mişcare în interior, apoi o voce:

— Cine-i?

— Ofiţeri de poliţie. Vă rugăm să deschideţi!

Un mic cerc de lumină apăru pe uşă, la deschiderea vizorului, iar o clipă mai târziu se auzi zgomotul unui zăvor şi uşa se deschise. Când se întâmplă asta, Thurston o trase, deschizând-o larg, şi păşi înăuntru.

Patrick Jensen, îmbrăcat cu o cămaşă sport, descheiată şi pantaloni largi, făcu doi paşi înapoi. Ruby, intrând după Thurston, închise uşa. Thurston, cu mandatul de arestare în mână, i se adresă vorbind răspicat:

— Patrick Jensen, am un mandat pentru arestarea dumneavoastră, sub acuzaţia de a-i fi ucis pe Naomi Mary Jensen şi Kilburn Owen Holmes... Vă previn că aveţi dreptul de a nu spune nimic. Nu trebuie să vorbiţi sau să răspundeţi la întrebări... Aveţi dreptul la un avocat...

În timp ce erau rostite cuvintele care alcătuiau codul Miranda, Thurston privi faţa celuilalt, care părea, în mod straniu, imperturbabilă. Era ca şi cum acest moment fusese aşteptat, se gândi detectivul. La sfârşit, Jensen spuse calm:

— Pot să-l sun de aici?

— Da, însă va trebui să vă verificăm de arme prima dată.

În timp ce Jensen îşi ridică mâinile, Thurston îl controlă de sus şi până jos şi anunţă:

— OK, sir, acum puteţi merge şi să folosiţi telefonul. Dar un singur apel.

Jensen se duse la telefon şi formă ceea ce părea să fie un număr foarte familiar, După o clipă spuse:

— Cu Stephen Cruz, vă rog.

O pauză, apoi:

— Stephen, aici Patrick. Îţi aminteşti când ţi-am spus că s-ar putea să vină o zi când voi avea nevoie de ajutorul acela? Ei, iată că a venit ziua. Am fost arestat.

O altă pauză, apoi spuse:

— Crimă.

Jensen asculta cu urechea lipită de receptorul telefonului; evident, Cruz îi dădea unele instrucţiuni. Răspunse:

— N-am spus nimic şi nici n-am s-o fac.

Adresându-se celor doi detectivi:

— Avocatul meu vrea să ştie unde mă duceţi.

Thurston răspunse:

— La sediul central al poliţiei, secţia Omucideri.

Jensen repetă informaţia şi zise:

— Da, ne vedem cât de curând, apoi închise.

— Va trebui să vă punem cătuşele, domnule, spuse Ruby Bowe. N-aţi vrea, mai întâi, să vă luaţi o haină?

— De fapt, aş cam vrea.

Jensen părea surprins. Ducându-se în dormitor, se închise la cămaşă şi-şi puse o haină, după care Ruby îi imobiliză, repede, mâinile la spate.

— Oameni buni, procedaţi cu destul tact în această situaţie, rosti el. Vă mulţumesc.

— Nu ne costă nimic, îi explică Thurston. Dar putem aplica şi metoda dură, atunci când este necesar. Dar am prefera să n-o facem.

Jensen îl scrută insistent.

— Nu cumva ne-am mai văzut undeva?

— Da, domnule. Ne-am văzut.

— Acum îmi amintesc. M-am purtat destul de odios pe vremea aceea.

Detectivul dădu din umeri.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Nu atât de mult încât să nu-mi pot cere scuze, dacă le acceptaţi.

— Desigur.

Tonul lui Thurston deveni oficial:

— Însă cred că aveţi multe altele acum pentru care să vă faceţi probleme. Haideţi să ne mişcăm.

Ruby Bowe vorbea la radiotelefonul ei.

— L-au ridicat pe Jensen şi sunt pe drum, îi spuse Ainslie lui Leo Newbold şi Cruzon Knowles.

De la ultima lor întâlnire, Knowles plecase pentru a

se consulta cu superiorul său, procurorul statal Adele Montesino, iar acum se întorsese.

— Jensen şi-a sunat deja avocatul, adăugă Ainslie. E Stephen Cruz. Vine şi el.

Knowles dădu din cap.

— Bună alegere. Cruz este dur, dar te poţi înţelege cu el.

— Îl cunosc, spuse Newbold. Însă, indiferent cât o fi de bun, nimic nu se poate pune cu noile noastre dovezi.

— În ceea ce priveşte cutia cu probe, am o idee, continuă Knowles. Înainte ca Jensen să fie adus aici, ducem noi cutia într-o sală de interogatorii, o deschidem şi punem totul pe masă. În clipa când Jensen o să vadă, va şti că s-a fript şi poate va începe să vorbească.

— Grozavă idee.

Newbold aruncă rapid o privire spre Ainslie.

— Malcolm, vrei să pregăteşti tu asta?

Ajuns la sediul poliţiei, Jensen era în curs de procesat amprente, fotografiat, golite buzunarele, conţinutul lor fiind depozitat şi înregistrat, completate toate celelalte formulare. Ştia că intra între roţile dinţate ale unei maşinării impersonale. Cine ştie când va fi eliberat de acolo, dacă va mai fi vreodată? Deşi era preocupat de situaţie, îşi dădu seama că în acest moment nu era din cale-afară de îngrijorat.

Chiar de la sosirea detectivilor la apartamentul său, gândurile-i rămăseseră într-o letargie bizară. Se temea de multă vreme să nu se întâmple ceea ce s-a petrecut; uneori, trecuse prin momente de coşmar. Însă acum că devenise realitate, teama lui imediată dispăruse poate şi datorită faptului că orice ar fi urmat era inevitabil. Într-un moment de pasiune nebunească şi emoţii, comisese o crimă capitală, iar acum, potrivit legii şi a orice altceva decidea sistemul judiciar, o pedeapsă era foarte probabilă. Fiind om, se va folosi de orice mijloace posibile pentru a scăpa sau pentru a reduce pedeapsa, cu toate că doar mai târziu va putea afla ce şanse are.

Desigur că în acest moment încă nu ştia ce anume se

schimbase şi ce condusese la arestarea sa bruscă, dar cunoştea destul de bine sistemul ca să-şi dea seama că a fost ceva important şi convingător. Dacă n-ar fi fost aşa, întâi ar fi fost adus pentru interogare, înainte de procurarea mandatului.

După procedurile de rutină, Jensen, încă încătuşat, a fost dus cu liftul câteva etaje, până la secţia Omucideri. Acolo a fost escortat până la camera de interogatorii, astăzi numită, în „limbajul blând", drept camera de discuţii. Nici nu pătrunse bine înăuntru, că Jensen văzu pe masa din faţă cutia deschisă, cu banda albastră de sigilare, folosită de Cynthia Ernst. Şi pe lângă cutie, conţinutul ei întins pe un şir ordonat, foarte vizibil şi acuzator.

Fără să vrea, Patrick încremeni, în vreme ce în minte îi explodă disperarea ca o iluminare şi o ură subită pentru Cynthia. Câteva momente mai târziu, după ce fusese înghiontit de escorta sa, formată din poliţişti în uniformă, fu dirijat spre un scaun, legat cu cătuşe de el şi lăsat singur.

Jumătate de oră mai târziu, Malcolm Ainslie, Ruby Bowe, Curzon Knowles, Stephen Cruz şi Patrick Jensen erau cu toţii adunaţi în camera de interogatorii. A fost o manevră deliberată a detectivilor să îl lase pe Jensen de unul singur, atât timp.

— Sunt destul de sigur că recunoşti tot ce-i aici, îi spuse Ainslie lui Jensen, arătând spre obiectele de pe masă.

Toţi se aşezaseră, cu excepţia lui Ainslie, care dădu ocol mesei în timp ce vorbea.

— Mai ales pistolul cu care a fost ucisă fosta ta soţie, Naomi, şi prietenul ei, Holmes. Întâmplător, arma are peste tot amprentele tale, şi cu ea s-au tras gloanţele care i-au omorât pe amândoi, iar acest lucru a fost certificat de experţi gata să depună mărturie în instanţă. Şi, da, mai este şi o înregistrare pe bandă; negreşit cu glasul tău pe ea, descriind exact cum i-ai ucis pe amândoi. Vrei să o asculţi?

— Nu răspunde la această întrebare, îl sfătui Stephen

Cruz. Dacă domnul sergent doreşte să ne pună înregistrarea, aceasta este decizia sa. De asemenea, nu este nevoie să răspunzi în legătură cu celelalte lucruri.

Cruz, un personaj pirpiriu, în vârstă de treizeci şi ceva de ani, dotat cu o voce tăioasă şi hotărâtă, venise la scurt timp după ce Jensen fusese luat în custodie. În timp ce aştepta, flecărise amical cu Knowles şi cu Newbold, apoi fu invitat în camera de interogatorii. Jensen, vizibil zdruncinat, privi direct spre Cruz.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Putem face asta?

— Desigur, dădu Cruz din cap. Acesta-i privilegiul tău, la orice oră. Asta va presupune transferul tău la…

— Nu-i nevoie de asta, interveni Knowles. Noi toţi vom pleca şi vă lăsăm aici. Eşti de acord cu asta, domnule sergent?

— Bineînţeles, răspunse Ainslie.

Adună toate dovezile şi-i urmă afară pe Knowles şi pe Ruby Bowe.

Jensen se foi stânjenit în scaunul lui; ceva mai devreme, îi fuseseră date jos cătuşele.

— De unde ştim că nu ne ascultă? întrebă el.

— Din două motive, îl informă Cruz. Unu: există o prevedere legală numită privilegiul relaţiei avocat-client. Doi: dacă ar asculta şi-ar fi prinşi, ar fi pasibili de sancţiuni disciplinare.

Se opri, cercetându-şi cu privirea partenerul de squash, devenit client.

— Voiai să vorbeşti, aşa că dă-i drumul.

Jensen trase adânc aer în piept şi-l expiră imediat, sperând că gândurile sale înceţoşate se vor limpezi. Era sătul de lucruri tăinuite şi nădăjduia ca în sfârşit, aici şi acum, să dea în vileag tot adevărul. De asemenea, indiferent prin ce mijloace obţinuse poliţia cutia aceea blestemată, era convins că vina îi aparţinea Cynthiei. Cu mult timp în urmă, îi dăduse de înţeles că va distruge cutia. În loc de asta, în pofida a tot ceea ce făcuse pentru ea şi a ceea ce riscase ca s-o protejeze şi s-o ajute, ea o

păstrase, iar asta-l trădase. În ceea ce-l privea, ştia că se va ţine de o promisiune făcută sieşi.

Jensen ridică privirile spre Cruz şi începu să vorbească:

— Ai auzit ce ziceau. Ei bine, Steve, amprentele acelea de pe armă sunt ale mele şi cred că gloanţele acelea chiar se potrivesc, iar pe banda pe care n-ai ascultat-o este vocea mea. Deci, ce crezi?

— Impresia mea cea mai solidă, răspunse Cruz, este că ai intrat adânc în rahat.

— De fapt, zise Jensen, rahatul e mai adânc decât crezi.

— Am să-ţi spun totul, făcu Jensen, încă aşezat pe scaun în camera de interogatorii de la Omucideri, împreună cu Stephen Cruz.

Pe măsură ce-şi depăna povestea, Cruz asculta încercând din răsputeri să ascundă şocul, scepticismul şi în cele din urmă, resemnarea, dar fără a reuşi. La urmă de tot, după o pauză lungă, fiind dus pe gânduri, zise:

— Patrick, eşti sigur că n-ai inventat toate astea, nu cumva-i doar unul dintre romanele pe care te pregăteşti să le scrii? Nu-mi arunci un subiect ca să vezi ce cred eu despre asta?

— A existat o vreme când aş fi putut face aşa ceva, răspunse Jensen tânguitor. Din nefericire, fiecare cuvânt este adevărat.

În cele din urmă, se simţi uşurat că totul era acum expus la lumina zilei. Chiar şi simplul fapt că se destăinuise părea să-i uşureze povara dusă de unul singur, atâta vreme. Totuşi, bunul-simţ îl avertiză că această senzaţie era doar o iluzie. Următoarele cuvinte ale lui Cruz confirmară asta.

— Eu aş zice că prima ta necesitate ar fi nu un avocat, ci un preot sau cineva din aceeaşi tagmă, să spună o rugăciune.

— Asta ar putea surveni mai târziu, dacă mă apucă o asemenea disperare, făcu Jensen. Acum am un avocat şi ceea ce vreau eu de la tine e să-mi spui care-i limita aici:

Cum stau? Ce-ar trebui să urmăresc? Care sunt şansele mele?

— Bine.

Cruz se ridicase de pe scaun şi începu să se mişte în sus şi-n jos prin încăperea mică, privindu-l pe Jensen în timp ce vorbea:

— Conform celor spuse de tine, eşti implicat decisiv în uciderea a cinci persoane: fosta ta soţie şi prietenul ei, apoi tipul din scaunul pe roţi, Rice. Apoi mai sunt Gustav şi Eleanor Ernst, care au fost oameni importanţi şi nu cred că asta nu contează; de asemenea, cazul Ernst este, în mod clar, crimă de gradul unu. Acuzare care îi include pe ei şi pe cei doi de la început, iar tu te-ai putea alege cu o condamnare la moarte. Cum ţi se pare dacă tragi linie?

Jensen începu să spună ceva, însă Cruz îl reduse la tăcere cu un gest.

— Dacă ţi-ai fi ucis numai fosta nevastă şi pe prietenul ei, aş fi putut susţine că a fost vorba de o crimă pasională şi aş fi pledat pentru omor din culpă, care în cazul când s-a folosit o armă de foc poate aduce o condamnare de treizeci de ani de închisoare. Din moment ce nu aveai cazier, aş fi insistat pentru o reducere a pedepsei şi poate aş fi obţinut cincisprezece ani, poate chiar zece. Dar cum ai şi celelalte două crime în spate…

Cruz clătină din cap.

— Asta schimbă absolut totul.

Privi pe fereastră.

— Mai este ceva cu care trebuie să te împaci, Patrick. Chiar dacă scapi de pedeapsa cu moartea, nu există nicio şansă de a scăpa de o condamnare la închisoare şi, probabil, una îndelungată. Este puţin posibil, cred, ca tu şi cu mine să mai jucăm vreodată squash.

Jensen făcu o grimasă.

— Acum, că ştii ce fel de om sunt, mă îndoiesc că ai mai vrea asta.

Cruz alungă remarca cu o fluturare din mână.

— Las astfel de verdicte în seama judecătorilor şi juriilor. Dar câtă vreme sunt avocatul tău… apropo, cât de

curând noi doi trebuie să discutăm şi despre bani şi trebuie să ştii că nu sunt ieftin; ei bine, fie că-mi plac sau nu clienţii şi am avut din ambele categorii, cu toţii obţin absolut tot ce pot să dau din mine şi este o realitate, sunt bun.

— Accept toate astea, zise Jensen. Dar mai am o întrebare.

Cruz îşi reluă locul pe scaun.

— Spune.

— Care-i statutul legal al Cynthiei? În primul rând, pentru că nu a declarat ce ştia despre uciderea lui Naomi şi a lui Holmes, apoi a ascuns probele, pistolul, hainele, banda audio, cu toate celelalte?

— Este aproape sigur va fi acuzată de obstrucţionarea justiţiei, care este un delict grav, mai ales într-un caz de crimă atât de serios; cu atât mai mult cu cât a conspirat şi după comiterea faptelor, iar după toate astea va exista o condamnare de cinci, poate de zece ani închisoare. Pe de altă parte, dacă are un avocat de vârf, ar putea scăpa cu doi ani sau chiar cu o condamnare cu suspendarea executării pedepsei, dar este puţin probabil. Orice-ar fi, cariera ei publică s-a terminat.

— Vrei să zici că va ieşi mai bine decât mine?

— Desigur. Ai admis că ai comis crimele. Ea nu ştia dinainte de asta şi, orice-a făcut, a fost după comiterea faptelor.

— Dar în cazul Ernst, cel cu părinţii Cynthiei, ştia dinainte. Ea a pus totul la cale.

— Asta o spui tu. Sunt înclinat să te cred, dar în opinia mea, Cynthia Ernst va nega totul şi cum ai putea dovedi asta? Spune-mi, s-a întâlnit cu acel Virgilio, despre care spui că ar fi autorul propriu-zis al crimelor?

— Nu.

— Ţi-a lăsat ceva scris, vreodată?

— Nu.

Apoi se opri.

— Dar, să zicem… că ar fi ceva. Nu-i cine ştie ce, însă…

Jensen descrise broşura cu proprietăţi imobiliare, cu planul străzilor din Bay Point, pe care Cynthia marcase cu un X reşedinţa Ernst, apoi în prezenţa lui Jensen scrisese cuvintele cu explicaţiile cu programul servitoarei şi absenţa din fiecare seară de joi a majordomului Palacio şi a soţiei acestuia.

— Câte cuvinte sunt?

— Probabil, vreo duzină, unele prescurtări, însă este scrisul Cynthiei.

— Cum ai spus şi tu, nu-i cine ştie ce. Altceva?

În timp ce discutau, Cruz îşi lua notiţe.

— Ei bine, am fost împreună în Insulele Cayman, am stat trei zile la hotelul Grand Cayman. Atunci mi-a spus Cynthia prima dată că voia să-şi omoare părinţii.

— Fără martori, presupun.

— OK, deci n-am cum să dovedesc asta. Dar stai puţin.

Cruz ascultă în timp ce Jensen îi povesti cum călătoriseră separat şi ce aranjamente făcuseră la hotel.

— Eu am zburat cu Cayman Airways, am păstrat biletul, încă-l mai am. Ea s-a dus cu American Airlines şi a folosit numele Hilda Shaw. I-am văzut biletul.

— Ştii numărul de zbor de la American Airways?

— A fost un zbor de dimineaţă; este unul singur, iar numele de Shaw apare pe lista pasagerilor.

— Iar asta tot nu dovedeşte nimic.

— Dovedeşte o legătură, pentru că mai târziu Cynthia trebuie să-şi fi retras cei patru sute de mii de dolari pentru plată din contul ei din Insulele Cayman.

Cruz ridică mâinile în aer.

— Ai vreo idee cât este de greu să faci o bancă din Cayman să depună mărturie în legătură cu contul unui client?

— Bineînţeles. Dar ce-ar fi dacă toate detaliile privind contul din Cayman se află înregistrate la Fisc?

— Şi de ce-ar fi aşa?

— Pentru că, fir-ar al naibii, chiar aşa este.

Jensen povesti cum, în timpul excursiei în insulele

Cayman, aruncase o privire pe ascuns în servieta Cynthiei şi după ce descoperise existenţa contului, copie datele cele mai importante.

— Am numele băncii, numărul de cont, soldul de până în acel moment şi numele tipului care a depus banii acolo, drept cadou de la „unchiul Zack”. Am verificat mai târziu; Gustav Ernst avea un frate pe nume Zachary, care locuieşte în Cayman.

— Acum îmi dau seama cum ai scris cărţile tale, zise Cruz. Şi cum de e băgat Fiscul în chestia asta?

— Cynthia a făcut-o. Se pare că nu voia să încalce legile americane, aşa că s-a adresat unui consilier fiscal. De fapt, am numele lui şi o adresă din Fort Lauderdale, iar tipul i-a spus că era în regulă dacă oferea informaţii şi declara că încasează dobândă şi achită taxele, lucru pe care ea l-a şi făcut. Există şi o scrisoare de răspuns de la Fisc.

— Ale cărei detalii, fără nicio îndoială, ţi le-ai notat, nu?

— Da.

— Să-mi aminteşti să nu las servieta din mână când eşti tu prin preajmă, făcu Cruz.

Pe faţa lui se întinse un zâmbet vag.

— Nu-i nimic hazliu aici, cu excepţia faptului că deşteapta de Cynthia Ernst, voind să fie cât mai în spiritul legii, a creat probe care ar putea fi acum folosite împotriva ei. Pe de altă parte, având toţi acei bani nu dovedeşte nimic, afară doar dacă…

— Dacă ce?

— Doar dacă rânjetul de pe faţa ta, care nu-mi prea place mie, înseamnă că mai este ceva ce nu mi-ai povestit. Aşa că, dacă este ceva, s-auzim şi noi.

— Okay, zise Jensen. Am o altă înregistrare pe bandă. Se află într-o cutie de valori pentru care numai eu am cheia, iar pe acea bandă se află dovada a tot ce ţi-am spus până acum. Şi, bineînţeles, celelalte hârtii, cea cu scrisul Cynthiei, în legătură cu Palacio, notele mele din Cayman şi biletul de avion, toate sunt în cutie.

— Lasă şmecheriile.

Cruz se apropie la câţiva centimetri de faţa lui Jensen şi-i şuieră ameninţător:

— Ăsta nu-i vreun afurisit de joc, Jensen. S-ar putea să fii pe drumul spre scaunul electric, aşa că, dacă este vorba despre o înregistrare importantă, ai face mai bine să-mi istoriseşti totul acum.

Jensen dădu supus din cap şi se apucă să descrie înregistrarea făcută de el în secret, cu un an şi nouă luni mai devreme, în timpul unui prânz la Boca Raton. Era banda pe care Cynthia aprobase tocmirea lui Virgilio pentru asasinarea părinţilor ei; fusese de acord cu plata a câte două sute de mii de dolari pentru Virgilio şi Jensen, explicase propriul ei plan de a face crimele să pară la fel ca şi celelalte crime în serie, iar Jensen îi spusese că Virgilio l-a omorât şi pe cel din scaunul pe roţi, informaţie pe care o ţinuse pentru ea.

— Doamne Iisuse!

Cruz se opri gânditor.

— Adaugă şi astea şi s-ar putea să se schimbe totul... Ei, nu chiar totul, dar multe.

— Clientul meu este dispus să coopereze în schimbul anumitor avantaje, îl informă Stephen Cruz pe Knowles când se reluă discuţia din camera de interogatorii.

— Să coopereze, în ce fel? întrebă Curzon Knowles. Pentru că deţinem, în mod categoric, toate dovezile necesare pentru a-l condamna pe domnul Jensen pentru uciderea lui Naomi Jensen şi Kilburn Holmes. De asemenea, după cum se înfăţişează lucrurile, probabil că am putea obţine pedeapsa cu moartea.

Jensen păli. Fără să vrea, întinse mâna şi-i atinse braţul lui Cruz.

— Dă-i drumul, spune-i.

Cruz se răsuci spre Jensen şi-l fulgeră cu privirea. Knowles zâmbi subţire şi întrebă.

— Ce să-mi spună?

Cruz îşi recăpătă calmul.

— După cum se văd lucrurile de aici, se pare că aveţi

de toate, mai puţin dovezile cu care s-o încolţiţi pe consilierul Cynthia Ernst.

— Nu văd de ce te-ar privi pe tine chestiunea asta, Steve, dar din moment ce ai pomenit de asta, avem suficient. La vremea aceea, era ofiţer de poliţie şi delincvent prin ajutarea la comiterea unei crime, complicitate şi ascunderea ei. Probabil, vom cere o pedeapsă de douăzeci de ani de închisoare.

— Şi, probabil, veţi găsi un judecător care să-i dea cinci ani sau, poate, numai doi. S-ar putea chiar să scape fără nicio pedeapsă.

— Asta-i imposibil şi nici nu văd cum.

— Vei vedea într-o clipă, îl asigură Cruz. Te rog, ascultă aici: având cooperarea statului, vă poate oferi un vânat mult mai mare: Cynthia Ernst, pe tavă, ca autorul din umbră în cazul uciderii părinţilor ei, Gustav şi Eleanor Ernst.

În camera de interogatorii, totul încremeni brusc, auzindu-se numai sunetul aerului respirat. Toate privirile erau aţintite asupra lui Cruz.

— Indiferent ce pedeapsă ai intenţiona să ceri pentru asta, Curzon, va fi decizia ta şi a Adelei, dar este clar că ai putea merge până la limită.

Ca parte din pregătirea unui procuror era şi capacitatea de a nu se arăta niciodată surprins, iar Knowles nu lăsă să se vadă nimic. Doar atât că ezită vizibil înainte de a întreba:

— Şi prin ce vrăjitorie ar putea face clientul tău aşa ceva?

— A ascuns în siguranţă, într-un loc unde un mandat de percheziţie nu ar putea acţiona, două documente care o incriminează pe domnişoara Ernst, dar şi mai important, o înregistrare pe bandă. Needitată. Pe acea înregistrare există toate dovezile de care aţi avea nevoie să obţineţi condamnarea, explicate prin însăşi vocea şi cuvintele Cynthiei Ernst.

Cruz continuă să relateze, ajutându-se cu notiţele luate mai devreme, prezentând, pe larg, ce conţinea

înregistrarea în ceea ce o privea pe Cynthia, deşi omise orice referiri directe la Patrick Jensen sau la uciderea celui din scaunul pe roţi. În loc de asta, Cruz zise:

— De asemenea, pe bandă mai există – şi cred că puteţi considera asta ca pe un bonus – numele unui alt individ care este vinovat de o cu totul altă crimă, rămasă nerezolvată până în prezent.

— Clientul tău este implicat în ambele crime adiţionale?

Cruz zâmbi.

— Aceasta este o informaţie pe care, în interesul clientului meu, va trebui să n-o divulg, deocamdată.

— Ai ascultat personal această presupusă înregistrare, domnule avocat? Sau ai văzut documentele, orice-ar conţine ele?

— Nu, n-am ascultat-o.

Cruz anticipase această întrebare.

— Însă am încredere în acurateţea descrierii făcute mie şi vă reamintesc că clientul meu este foarte versat în mânuirea cuvintelor şi a limbajului. Mai mult, dacă ajungem la un acord şi dovezile nu se ridică la calitatea promisă, tot ce-am convenit va fi renegociat.

— Va fi nul şi neavenit, zise Knowles.

Cruz dădu din umeri.

— Presupun că da.

— Dar dacă totul se va dovedi a fi ceea ce spui, ce vrei în schimb?

— Pentru clientul meu? Să se ia totul în considerare şi să i se permită să se declare vinovat de omor din culpă.

Knowles îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Steve, trebuie să recunosc asta! Ai coaie, nu glumă. Cum poţi să ceri în astfel de circumstanţe doar o bătaie pe umăr şi s-o faci fără să clipeşti, chiar că n-am habar.

Cruz înălţă din umeri.

— Mie mi s-a părut ceva rezonabil. Dar dacă nu-ţi place ideea, care-i contraoferta voastră?

— Nu am niciuna, pentru că, în acest stadiu, tu şi cu

mine ne-am aventurat pe cât de departe a fost posibil, îi spuse Knowles. Orice decizie luată de aici încolo, trebuie să fie în acord cu Adele Montesino, iar ea s-ar putea să vrea să discute cu noi, probabil că în cursul zilei de astăzi.

Procurorul se întoarse spre Ainslie.

— Malcolm, hai să ne oprim aici. Trebuie să dau un telefon.

Knowles plecă spre sediul procuraturii statale, în vreme ce Stephen Cruz se întoarse la biroul său din centrul oraşului, căzând de acord să fie disponibil atunci când va fi nevoie de el.

Între timp, Newbold, conştient că rolul Departamentului Poliţiei devenea tot mai complex, îşi informase superiorul, pe maiorul Manolo Yanes, comandantul unităţii Crime împotriva Persoanelor, asupra chestiunilor cuprinzătoare, aflate în aşteptare. La rândul său, Yanes vorbi cu maiorul Mark Figueras, care, în calitate de şef al departamentului de Anchete Penale, convocă imediat o întrunire în biroul său.

Newbold sosi împreună cu Ainslie şi cu Ruby Bowe, pentru a-i găsi pe Figueras şi Yanes aşteptând. Aşezaţi în jurul mesei dreptunghiulare de conferinţă, cu Figueras în cap, acesta începu într-o manieră energică:

— Haideţi să trecem în revistă tot ce se ştie până acum. Totul.

În mod normal activitatea generală de la Omucideri era raportată superiorilor, dar detaliile despre anumite cazuri, rareori, iar asta datorită principiului conform căruia cu cât ştia mai puţină lume secretele unor anchete, cu atât mai multe şanse vor avea acestea să rămână secrete. Însă acum, la îndemnul lui Newbold, Ainslie descrise ce dubii iniţiale avusese el referitor la cazul Ernst, urmate de mărturisirea făcută de Elroy Doil privind paisprezece crime şi negarea vehementă că i-ar fi ucis şi pe cei doi Ernst.

— Desigur, ştiam că Doil era un mincinos congenital, însă, cu aprobarea domnului locotenent, am săpat ceva mai adânc.

Ainslie le povesti cum căutase prin arhive, inconsecvenţele din cazul Ernst şi căutările lui Bowe la Metro-Dade şi Tampa. Îi făcu semn lui Ruby, care prelua din mers, Figueras şi Yanes ascultându-i cu atenţie raportul. Apoi Ainslie făcu un rezumat:

— Întrebarea era dacă Doil mi-a spus tot adevărul, cu excepţia cazului Ernst? După cum s-a dovedit, aşa a fost, şi din acel moment am fost cu adevărat convins că nu el i-a ucis pe soţii Ernst.

— Desigur, asta nu-i o dovadă, sergent, medită Figueras, ci doar o presupunere corectă la care subscriu.

După toate aparenţele, cei doi ofiţeri superiori îl considerau pe Ainslie drept personajul principal al întrunirii, privindu-l în mod clar cu mult respect şi, indiferent cât de ciudat părea, uneori chiar cu o anume preţuire. Apoi, Ainslie o puse pe Bowe să relateze cum examinase cutiile de la reşedinţa Ernst, dezvăluirile despre copilăria Cynthiei şi, în final, găsirea dovezilor care-l desemnau pe Patrick Jensen drept criminal, dovezi tăinuite de Cynthia, cu detalii atât de inedite, încât până astăzi nu fuseseră cunoscute în afara secţiei Omucideri. Totul avusese drept consecinţă arestarea lui Jensen, la începutul dimineţii, determinându-l pe Jensen s-o acuze pe Cynthia Ernst şi să facă promisiunea cu documentele şi înregistrarea pe bandă.

Figueras şi Yanes, cu toate că aveau parte de un meniu zilnic de crime, erau în mod clar năuciţi.

— Avem vreo dovadă? întrebă Yanes, orice, care s-o lege pe Cynthia Ernst de uciderea părinţilor ei?

— În acest moment, nu, domnule, răspunse Ainslie. De aceea documentele lui Jensen şi înregistrarea pe bandă, dacă sunt atât de acuzatoare precum afirmă avocatul lui, sunt atât de importante. Până mâine, procurorul ar trebui să aibă totul la dispoziţie.

— Chiar acum, zise Figueras, incluzându-l şi pe Newbold în privirea sa cuprinzătoare, va trebui să raportez asta mai sus. Iar dacă are loc arestarea unui consilier municipal, acest lucru trebuie să se întâmple cu cea mai

mare grijă. Chestiunea este mai mult decât fierbinte.

Îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi şi mormăi:

— Tatăl meu ar fi vrut să mă fac doctor.

— Hai să nu ne mai pierdem vremea cu tot felul de jocuri, îi spuse direct procurorul statal al Floridei, Adele Montesino, lui Stephen Cruz. Curzon mi-a povestit despre fanteziile tale, cu clientul declarându-se vinovat de omor din culpă, aşa că fie, treacă de la mine, ai făcut o mică glumă. Acum ne confruntăm cu realitatea. Aceasta este oferta mea: presupunând că documentele şi înregistrarea pe bandă sunt atât de grozave pe cât susţine el şi este dispus să depună mărturie, confirmând ceea ce se află acolo, nu vom cere pedeapsa cu moartea în cazul lui.

— Uau!

Ridicând glasul, Cruz o înfruntă deschis.

Era spre seară şi se aflau în biroul ei impresionant, cu pereţii acoperiţi cu lambriuri de mahon şi rafturi pline cu tomuri groase, pe teme legale. O fereastră mare dădea într-o curte cu fântână arteziană; dincolo de ea, se înălţau blocuri-turn cu birouri, iar în depărtare se vedea un peisaj marin. Biroul la care stătea aşezată Montesino, dacă ar fi fost folosit ca masă pentru un dineu, ar fi putut primi douăsprezece persoane. În spatele biroului, într-un fotoliu capitonat şi supradimensionat, capabil să se legene şi să se încline în orice direcţie, şedea procurorul statal, scundă şi robustă, confirmându-şi încă o dată reputaţia ei profesională, de pitbull.

Stephen Cruz stătea faţă în faţă cu Montesino, iar Curzon Knowles în dreapta lui.

— Uau! repetă Cruz. Asta nu-i nicio concesie, nici vorbă de aşa ceva, din moment ce vina pentru care este reţinut clientul meu este crimă pasională… Îţi aminteşti, Adele, pasiune, dragoste şi grabă.

Un zâmbet brusc îi însoţi vorbele.

— Îţi mulţumesc pentru memento, Steve.

Montesino, căreia puţini îşi permiteau să i se adreseze cu numele mic, era celebră pentru umorul ei şi pentru plăcerea de a face schimb de replici.

— Însă există unul şi pentru tine: posibilitatea pe care tu şi clientul tău aţi evocat-o în mod voluntar, cum că s-ar putea să fie implicat şi în alt dosar, cel din cazul Ernst, caz de crimă în mod sigur. În această eventualitate, oferta mea de a nu cere pedeapsa cu moartea este una generoasă.

— O interpretare a generozităţii ar depinde de alternativă, contraatacă Cruz.

— O ştii şi tu, foarte bine, care e. Închisoare pe viaţă.

— Presupun că va exista şi o anexă la actul de condamnare, o recomandare ca, după zece ani de executare a pedepsei, să-i fie sugerat guvernatorului un act de clemenţă.

— Nici vorbă! făcu Montesino. Toate chestiile astea s-au dus pe copcă atunci când am abolit Comisia de Eliberare Condiţionată.

După cum ştiau toţi trei, Cruz se deda la retorică. Din 1995, o condamnare la închisoare pe viaţă, în Florida, însemna exact asta: pe viaţă. Era adevărat, după ce deţinutul făcea zece ani de puşcărie, putea să facă o petiţie către guvernatorul statului pentru a cere clemenţă, însă în mod special, dacă era vorba de o condamnare pentru crimă de gradul unu, speranţele erau foarte slabe.

Dacă era năucit, Cruz izbutea să n-o arate deloc.

— Nu treci ceva cu vederea? Că, având aceste alternative crunte, clientul meu s-ar putea decide să nu mai scoată banda şi documentele de care-am discutat şi să-şi încerce norocul la proces, cu un juriu?

Montesino îi făcu un semn lui Knowles.

— Am discutat despre această posibilitate, zise Knowles, şi, după părerea noastră, clientul tău duce o vendetă personală faţă de domnişoara Ernst, amintită în această chestiune. Şi pentru a continua această răzbunare, el va scoate oricum la iveală banda şi toate celelalte. Ceea ce vom face noi, adăugă Adele Montesino, este să aruncăm încă o privire peste posibile aranjamente pentru pledoarie, atunci când toate probele sunt aici şi când vom şti cu adevărat ceea ce-a făcut clientul tău. Însă nu există nicio

altă garanţie în afară de cea deja promisă. Nu mai vreau niciun fel de argumente, niciun fel de discuţii. Bună ziua, domnule avocat.

Knowles îl însoţi pe Cruz afară.

— Dacă vrei o înţelegere, întoarce-te aici repede, iar când spun repede, mă refer la astăzi.

— Oh, Doamne! Iisuse! Să stau tot restul vieţii mele în închisoare. Este imposibil, de neconceput!

Vocea lui Jensen se înălţă până ajunse un vaiet.

— S-ar putea să fie de neconceput, zise Stephen Cruz, însă, în cazul tău, nu-i şi imposibil. Este cel mai bun târg pe care pot să ţi-l obţin, afară doar dacă nu cumva preferi scaunul electric, iar dacă ţinem cont ce de ce mi-ai povestit tu, este o posibilitate. Eu te sfătuiesc să accepţi.

La prezentarea unor realităţi dure clienţilor săi, Cruz învăţase, cu multă vreme în urmă, că venea şi momentul când puteau fi folosite numai cuvintele directe. Se aflau în camera de interogatorii a închisorii din Dade-County. Jensen fusese adus aici din celula unde fusese mutat, din arestul poliţiei, situat la un cvartal distanţă. Era în lanţuri.

Afară se făcuse întuneric.

Cruz fusese nevoit să obţină aprobare specială pentru întrevederea nocturnă, însă un telefon de la procuratură uşurase lucrurile.

— Mai există o posibilitate, iar în calitate de avocat al tău am s-o evoc şi pe aceasta. Şi anume, să nu scoţi la iveală banda şi să te duci la proces numai pentru uciderea lui Naomi şi a prietenului ei. Totuşi, în această eventualitate trebuie să ţii cont că asupra ta planează riscul ca probe implicându-te pe tine şi Cynthia în uciderea soţilor Ernst să apară mai târziu.

— Vor ieşi la iveală, comentă Jensen întunecat. Acum, după ce le-am spus, poliţaii, în special Ainslie, nu se vor opri din săpat decât atunci când vor putea dovedi chestia asta. Ainslie a discutat cu Doil chiar înainte de execuţia lui şi după aia a început să-i spună Cynthiei ceva ce i-a zis Doil de părinţii ei, însă ea i-a tăiat macaroana. Ştiu că Cynthia era încremenită de groază, întrebându-se cât a

descoperit Ainslie.

— Ştii că Ainslie a fost, cândva, preot?

— Da. Poate că asta-i oferă nişte abilităţi speciale.

Luând o decizie, Jensen scutură din cap.

— N-am să ţin banda şi documentele. Vreau să iasă totul la iveală, acum. Parţial şi pentru că m-am săturat de atâtea înşelătorii şi minciuni, şi pentru că, indiferent ce păţesc eu, vreau ca şi Cynthia să-şi ia porţia.

— În acest caz, ne întoarcem la oferta care ţi s-a făcut, spuse Cruz. Am promis că le voi da un răspuns „da” sau „nu” în seara asta.

Mai dură încă jumătate de oră, dar, în cele din urmă, Jensen cedă, plângând.

— Nu vreau să mor pe scaun, iar dacă asta-i singura cale de a mă feri, cred că am s-o accept.

Scoase un oftat lung şi profund.

— Acum câţiva ani, când eram pe val, şi-aveam tot ce mi-aş fi putut dori, nici nu visam că voi ajunge, într-o zi, în această situaţie.

— Din nefericire, glăsui Cruz, am mai întâlnit şi alţii care mi-au spus exact acelaşi lucru.

În timp ce Cruz părăsea încăperea însoţit de un gardian, mai spuse:

— Mâine, dis-de-dimineaţă, am să fac tot ce trebuie să obţinem banda aceea şi hârtiile.

În dimineaţa următoare, Malcolm Ainslie intră primul în filiala băncii First Union, de pe Ponce De Leon şi Alcazar, în Coral Gables. Banca tocmai se deschisese, şi el se duse drept la biroul directorului; o secretară păru gata să-l intercepteze, însă îşi scoase legitimaţia de poliţie şi intră.

Managerul, cam pe la patruzeci de ani şi elegant îmbrăcat, văzu legitimaţia lui Ainslie şi zâmbi.

— Păi, cred că am cam gonit azi-dimineaţă, în drum spre serviciu.

— Nu vom lua în seamă acest lucru, zise Ainslie, dacă ne ajutaţi într-o mică problemă.

Îi relată că un client al băncii, acum arestat, aştepta

într-o maşină de poliţie nemarcată, parcată afară. Va fi escortat până la cutia sa de valori, pe care o va deschide, iar poliţia va lua întregul conţinut al cutiei.

— Acest lucru este un act cu totul voluntar al clientului dumneavoastră, îl puteţi întreba dacă doriţi, nu-i necesar niciun fel de mandat, însă am dori ca întreaga poveste să se desfăşoare repede şi fără zarvă.

— Şi eu la fel, zise directorul băncii. Aveţi…

— Da, domnule.

Ainslie îi predă o hârtie pe care Jensen îşi trecuse numele şi numărul cutiei de valori. Când dădu cu ochii de nume, directorul îşi înălţă sprâncenele.

— Parcă-i o scenă dintr-una din cărţile domnului Jensen.

— Cred că da, spuse Ainslie. Cu deosebirea că nu este ficţiune de data asta.

Ceva mai devreme, în aceeaşi dimineaţă de vineri, Ainslie se dusese acolo unde erau depozitate efectele personale ale lui Jensen, luate de la el imediat după arestare, la sediul central al poliţiei. Printre ele, era şi o legătură de chei din care Ainslie o luă pe cea de la cutia de valori.

Procedura din seiful cutiilor de valori din bancă decurse rapid. Jensen, ale cărui mâini erau libere, cu toate că stânga era legată cu cătuşe de mâna dreaptă a lui Ruby Bowe, parcurse formalităţile obişnuite de semnare, apoi deschise cutia, folosindu-se de cheie. Când cutia fu extrasă din lăcaşul ei, o femeie-tehnician de la secţia de identificare făcu un pas înainte. Purtând mănuşi de cauciuc, deschise capacul cutiei şi scoase patru obiecte: o broşură de proprietăţi imobiliare, veche şi îndoită în două, o pagină dintr-un carneţel de notiţe, plină cu un scris de mână, un cotor de bilet de avion şi o mică bandă audio Olympus XB60. Tehniciană băgă totul într-o cutie de plastic, pe care o sigilă. Va duce, cât se poate de repede, cutia la Identificare, unde vor căuta amprentele, apoi se vor face câte două copii după fiecare articol, inclusiv banda audio, considerată a fi cea mai importantă. Ainslie

va preda originalele şi un set de copii biroului procurorului. Cel de-al doilea set va rămâne la Omucideri.

— OK, asta-i tot. Să mergem, zise Ainslie.

Numai directorul, care dădea târcoale prin preajmă, avu o nelămurire.

— Domnule Jensen, observ că acum cutia e goală. O mai vreţi şi în continuare?

— Foarte puţin probabil, îi spuse Jensen.

— În acest caz, îmi puteţi da cheia?

— Regret, domnule.

Ainslie clătină din cap.

— Constituie o probă; va trebui să o reţinem.

— Dar cine va plăti chiria pentru cutie? întrebă directorul în timp ce oaspeţii ieşeau pe uşă.

Restul zilei de vineri se consumă într-un vălmăşag de schimburi de informaţii. În biroul procurorului general, Ainslie îi predă lui Curzon Knowles documentele originale şi banda, împreună cu un set de copii. Apoi se întoarse la Omucideri, la Leo Newbold, unde în intimitatea biroului, el, Leo şi Ruby ascultară copia după bandă. Calitatea sunetului era excelentă, fiecare cuvânt rostit de Jensen sau de Cynthia Ernst se auzea perfect. După ce ascultase o bună bucată de vreme, Bowe respiră agitată.

— Este exact ce ne-a promis Jensen. E totul aici!

— Poţi să-ţi dai seama că el dirijează discuţia, remarcă Newbold. Este evaziv, însă se asigură că tot ceea ce contează ajunge pe bandă.

— E ca şi cum Cynthia ar fi călcat direct în cursă, observă Bowe.

Malcolm Ainslie, cu gândurile răvăşite, nu spuse nimic.

Mai târziu, pe la sfârşitul amiezii, un telefon de la biroul procurorului solicită prezenţa lui Ainslie acolo. Fu introdus în biroul Adelei Montesino. Era şi Curzon Knowles acolo.

— Am ascultat înregistrarea, zise Montesino. Presupun că şi voi la fel.

— Da, doamnă.

Ea dădu din cap.

— M-am gândit că ar trebui să-ţi spun asta personal, sergent Ainslie, comentă Montesino. Marele juriu te-a convocat pentru marţi dimineaţă. Vom cere trei capete de acuzare împotriva consilierului Cynthia Ernst, cel mai important fiind crimă de gradul întâi, şi vom avea nevoie de dumneata ca martor.

Knowles adăugă:

— Malcolm, acest lucru ne oferă weekendul şi ziua de luni ca răgaz; avem nevoie de tot timpul pentru pregătirea martorilor şi a probelor, inclusiv o declaraţie din partea ta despre ce-a dezvăluit Jensen şi altele. Dacă nu te superi, de aici plecăm direct la biroul meu şi ne punem pe treabă.

— Desigur, murmură automat Ainslie.

— Înainte să plecaţi, zise Montesino, dă-mi voie să-ţi spun asta, sergent. Am aflat că, în vreme ce toată lumea considera crimele din cazul Ernst ca parte din restul crimelor în serie, tu ai fost singurul care n-a crezut asta, apucându-te, cu răbdare şi conştiinciozitate, să încerci să dovedeşti contrariul, ceea ce s-a şi întâmplat, în final. Vreau să-ţi mulţumesc şi să te felicit pentru asta, iar la momentul potrivit voi comunica acest lucru şi altora.

Ea-i zâmbi.

— Odihneşte-te bine la noapte. Avem patru zile pline înainte.

Două ore mai târziu, în timp ce conducea spre casă, Ainslie se gândi că ar trebui să aibă un sentiment de triumf. Însă nu simţea nimic altceva decât o tristeţe copleşitoare.

— Am lucrat ca toţi dracii să punem lucrurile cap la cap, îi spuse Curzon Knowles lui Ainslie. Toţi au cooperat, noi credem că avem un dosar beton, dar, Iisuse, căldura asta sigur nu ajută!

Era aproape ora nouă, în dimineaţa de marţi, iar Knowles şi Ainslie se aflau la etajul cinci al Tribunalului din Dade-County, din Miami, într-un mic birou rezervat pentru avocaţii acuzării. În apropiere, era camera marelui juriu, unde se va desfăşura acţiunea de astăzi. Amândoi

bărbaţii erau la cămaşă, cu mânecile suflecate, după ce-şi dăduseră jos sacoul, pentru că sistemul de aer condiţionat din clădire se defectase peste noapte, iar o echipă de întreţinere lucra undeva, mai jos de ei, dar fără efect, până acum.

— Montesino te va aduce la bară ca martor principal, zise Knowles. Între timp, încearcă să nu te topeşti.

Voci de pe coridorul de afară semnalară sosirea membrilor marelui juriu. Erau optsprezece, un număr egal de bărbaţi şi femei, într-un amestec de hispanici, negri şi albi. Obiectivul primar al oricărui mare juriu este simplu: să decidă dacă există suficiente probe pentru instrumentarea unui dosar penal împotriva unei persoane. Unele mari jurii mai îndeplineau şi funcţia secundară de organizare a unor anchete acolo unde sistemele civice locale erau corupte sau nu funcţionau, însă concentrarea directă în sfera penalului este mai semnificativă şi este o sarcină istorică.

Spre deosebire de procesele obişnuite din faţa instanţei, procedurile unui mare juriu sunt surprinzător de lejere. În instanţa din Dade-County era disponibil un judecător itinerant, însă acesta era rareori prezent, îndatoririle sale erau desemnarea juriului şi confirmarea lui în cadrul unui mandat pe şase luni, numirea unui preşedinte al juriului, a unui vicepreşedinte şi a unui secretar. Judecătorul va confirma din punct de vedere legal decizia, dacă era necesar, şi la sfârşitul oricărei dezbateri va accepta deciziile juraţilor.

În camera marelui juriu, juraţii se aşezară în jurul unor mese lungi. La un capăt al meselor se afla o altă masă la care stăteau preşedintele juriului, vicepreşedintele şi secretarul, faţă în faţă cu colegii lor. La celălalt capăt era acuzarea, de obicei un viceprocuror statal, care descria probele avute la dispoziţie şi examina martorii. Astăzi, procurorul statal însuşi va face personal aceste lucruri.

Atunci când erau examinaţi martorii, era prezentă şi o stenografă a tribunalului. Juraţii puteau, şi chiar o făceau, să întrerupă dezbaterile pentru a pune întrebări.

Tot ceea ce-ar fi putut transpira de acolo era secret şi toţi cei implicaţi în marele juriu depuneau un jurământ pentru păstrarea acestuia, iar dezvăluirile neautorizate constituiau un delict pasibil de pedeapsă.

În camera juriului, prezidând aranjamentul de mese, Adele Montesino începu să vorbească degajată:

— Îmi cer iertare pentru căldura excesivă. Ni s-a promis că aerul condiţionat va reveni în curând; între timp, oricine doreşte să scape de ceva haine, s-o facă raţional, deşi pentru bărbaţi, e ceva mai simplu, dar şi mai puţin interesant.

În mijlocul celor câteva hohote, câţiva bărbaţi îşi dădură jos sacourile.

— Sunt aici, astăzi, pentru a cere trei capete de acuzare împotriva uneia şi aceleiaşi persoane, continuă Montesino. Primul este pentru crimă de gradul întâi, iar acuzatul este Cynthia Ernst.

Până în acea clipă, juraţii păreau relaxaţi; acum, dintr-odată, pacea lor sufletească dispăru. Uluiţi, aşezaţi drept pe scaunele lor, unii icniră zgomotos. Preşedintele juriului întrebă, aplecându-se înainte:

— Este, cumva, vorba de o coincidenţă de nume?

Montesino răspunse:

— Nu-i o coincidenţă, domnule preşedinte.

Apoi, întorcându-se spre toţi juraţii, spuse:

— Da, doamnelor şi domnilor, vorbesc de consilierul municipal pentru Miami, Cynthia Ernst. Cei doi oameni pentru a căror ucidere nelegiuită este acuzată sunt părinţii ei, Gustav şi Eleanor Ernst.

Gurile rămaseră căscate.

— Nu cred aşa ceva! declară o femeie de culoare, vârstnică.

— La început, nici mie nu-mi prea venea să cred, relată Montesino, însă acum cred şi prevăd că, înainte de a termina aici şi după ce îl veţi asculta pe martor, precum şi o înregistrare incredibilă, veţi fi şi dumneavoastră convinşi, cel puţin atât cât să cereţi un proces cu juriul obişnuit.

Răsfoi documentele de pe masă, aşezate în faţa ei.

— Al doilea cap de acuzare pe care-l cer, tot împotriva Cynthiei Ernst, este pentru acordarea de ajutor, complicitate şi ascunderea unei crime în timpul cât avea calitatea oficială de ofiţer de poliţie. Acea crimă a constat în uciderea a altor două persoane, şi voi aduce probe înaintea dumneavoastră şi în susţinerea acestei acuzaţii. Cel de-al treilea cap de acuzare este pentru obstrucţionarea justiţiei prin deţinerea de informaţii privind un delict, adică numele autorului unei crime, Cynthia Ernst neraportând nimic.

Din nou juraţii părură uluiţi, privind unul la altul, de parcă s-ar fi întrebat: poate fi adevărat aşa ceva? Se auzi zumzetul unor schimburi de replici. Adele Montesino aşteptă, răbdătoare, să se facă tăcere, apoi chemă primul ei martor pentru primul cap de acuzare, cel de crimă, pe Ainslie, escortat de un aprod şi dirijat spre masa acuzării. Înainte de a intra, Ainslie îşi pusese haina din nou.

Procurorul statal începu:

— Domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor, acesta-i sergentul Malcolm Ainslie, de la poliţia din Miami, detectiv al secţiei Omucideri. Aşa este, domnule?

— Da, doamnă.

— O întrebare personală, domnule sergent Ainslie: din moment ce nu sunteţi acuzat de nimic, de ce transpiraţi?

În încăpere izbucniră hohote de râs.

— Aţi prefera ca aprodul să vă ia haina?

— Vă rog.

Într-un colţişor al minţii sale, Ainslie realiză că Montesino era foarte isteaţă dacă ţinea juriul într-o stare de bună dispoziţie; mai târziu, vor fi mult mai predispuşi să-i ofere ce voia. Şi-ar fi dorit să fie şi el binedispus.

— Domnule sergent Ainslie, începu Montesino, vreţi, vă rog, să ne spuneţi mai întâi cum aţi fost implicat în ancheta privind decesul lui Gustav şi Eleanor Ernst?

Ainslie, obosit şi încordat, inspiră adânc, adunându-şi toate forţele pentru acest supliciu personal. De săptămâna

trecută, după ce aflase fără niciun dubiu, de tăinuirea de către Cynthia a vinovăţiei lui Patrick pentru o crimă dublă, apoi de felul în care ea pusese la cale uciderea propriilor săi părinţi, Malcolm Ainslie îndeplinise ceea ce i se ceruse de la el în materie de îndatoriri de serviciu, chiar dacă, uneori, o făcuse ca un robot. Îşi dăduse seama că el însuşi trebuia să facă anumite lucruri; mărturia de astăzi era unul dintre ele, la fel şi alte iniţiative şi responsabilităţi. Însă, pentru prima dată în ultimii ani, îşi dori cu disperare să poată pleca de aici şi să lase pe altcineva să facă asta.

În zilele precedente, atât de pline de evenimente şi dezvăluiri, mintea-i fusese vraişte. În seara din vinerea trecută, când se adunase laolaltă întreaga substanţă a anchetei, îl copleşise tristeţea. Şi, în acea ocazie, la fel ca şi în multe altele, în centrul gândurilor sale fusese Cynthia. Aceeaşi Cynthia a cărei pasiune o preţuise cândva atât de mult şi i-o împărtăşise; a cărei competenţă o admirase de atâtea ori, în ale cărei integrităţi obişnuise să creadă. Apoi, mai recent, Cynthia de care-i fusese milă cu disperare, după ce aflase că propriul ei copil îi fusese luat înainte ca măcar să apuce să-l vadă.

Era adevărat, existaseră semnale de alarmă. Malcolm îşi aminti de sentimentul rău prevestitor simţit acum o lună, în biroul temporar unde o instruise pe Ruby Bowe să caute printre cutiile luate din reşedinţa Ernst, după crime. La ora aceea, ştiau în mod cert că Doil nu-i ucisese pe Gustav şi Eleanor Ernst, şi atunci posibilitatea ca Cynthia să fi fost implicată îi traversase, într-o clipită, gândurile. Îşi păstrase ideea pentru el, nevenindu-i aproape deloc să creadă că aşa ceva ar fi posibil, apoi renunţase la ea. Acum se întorsese, şi era o realitate.

Ce trebuia să facă acum? Desigur, nu avea de ales. În pofida întregii sale păreri de rău pentru Cynthia, a compasiunii pentru suferinţele ei şi chiar a înţelegerii pentru ura simţită de ea pentru părinţi, nu ar putea niciodată să-i treacă cu vederea uciderea lor; iar în acest moment va face ceea ce trebuia să facă, deşi nu fără durere şi întristare.

În ciuda tuturor controverselor şi a emoţiilor, exista un lucru pe care-l ştia sigur. Cu un an şi jumătate în urmă, într-un moment de mari frământări personale, provocate lui Malcolm de munca sa în secţia Omucideri, Karen îl întrebase:

— Oh, iubitule, oare cât vei mai putea îndura?

Iar el răspunsese:

— Nu prea multe seri ca asta.

Fusese un răspuns echivoc şi amândoi ştiau asta. Acum avea un alt răspuns, diferit, şi îi va spune lui Karen, înainte de sfârşitul acestei zile: „De fapt, scumpa mea, m-am săturat. Asta va fi ultima oară."

Dar, momentan, Ainslie se concentră pentru a răspunde întrebării Adelei Montesino:

— Vreţi, vă rog, să ne spuneţi mai întâi cum aţi fost implicat în…

— Eram la conducerea echipei speciale care investiga o serie de aparente crime în serie.

— Iar soţii Ernst păreau să fi fost victimele aceluiaşi criminal în serie?

— Iniţial, da.

— Iar mai târziu?

— Au apărut dubii serioase.

— Vreţi să ne explicaţi aceste dubii?

— Aceia dintre noi implicaţi în investigarea cazului am început să credem că, indiferent cine-i ucisese pe soţii Ernst, a încercat să facă să pară că era încă una dintre crimele în serie cercetate de noi, dar că, până la urmă, asta n-a funcţionat.

— Domnule sergent, acum o clipă aţi spus „aceia dintre noi, implicaţi în investigarea cazului". Nu-i aşa că, iniţial, aţi fost singurul detectiv care n-a crezut că uciderea soţilor Ernst era o crimă în serie?

— Da, doamnă.

— N-am vrut să rămâneţi în umbră cu modestia dumneavoastră.

Montesino zâmbi şi unii dintre juraţi o imitară.

— De asemenea, domnule sergent Ainslie, este

adevărat că în discuţia de dinaintea execuţiei lui Elroy Doil, un ucigaş în serie dovedit, s-a sugerat că uciderea soţilor Ernst nu făcea parte din seria de crime şi că, ulterior, aţi urmărit o pistă care v-a făcut să admiteţi că Cynthia Ernst a plănuit aceasta şi a angajat un ucigaş plătit?

Ainslie era şocat.

— Păi, aşa se trece cu vederea peste o grămadă de lucruri.

— Domnule sergent! i-o tăie Montesino. Vă rog să răspundeţi la întrebarea mea printr-un simplu da sau nu. Cred că aţi auzit ce trebuie, dar, dacă doriţi, stenografa vă poate citi din nou întrebarea.

El dădu din cap.

— Am auzit-o.

— Şi răspunsul?

Ainslie rosti, cu greutate, „da”.

Ştia că întrebarea era în mod flagrant părtinitoare; eluda faptele şi era injustă faţă de acuzat. La un proces obişnuit, avocatul apărării ar fi sărit cu o obiecţie, admisă de orice judecător. Însă la audierea cu un mare juriu nu puteau apărea obiecţii, pentru că nu era permisă prezenţa niciunui avocat al apărării şi nici a acuzatului. De fapt, din câte se ştia, acuzata Cynthia Ernst nu avea nici cea mai mică idee despre ce se petrecea aici. Încă ceva: înaintea unui mare juriu, acuzarea putea prezenta câte dovezi dorea sau chiar niciuna, de obicei fiind dezvăluit cât mai puţin posibil din probele deţinute. De asemenea, se foloseau de artificii legale, pentru că era clar că Montesino grăbea lucrurile atunci când erau siguri că, oricum, vor obţine un cap de acuzare.

Lui Ainslie, care mai depusese mărturie înaintea unor mari jurii, experienţa îi displăcea tot mai mult şi ştia că mulţi poliţişti se simţeau la fel, considerând că sistemul marilor jurii era părtinitor şi contrar unei justiţii imparţiale. În calitate de erudit, având cunoştinţe vaste, Ainslie era familiarizat cu istoria sistemului şi ştia că marile jurii proveneau din Anglia medievală, cam din jurul

anului 1200, când astfel de congregaţii îi acuzau pe cei suspectaţi de tot felul de delicte şi apoi îi judecau. În decursul anilor, cele două funcţii ale juriilor s-au separat şi marile jurii au devenit doar „inchizitoriale şi acuzatoare”. Marea Britanie, după mai bine de şapte secole, a abolit marile jurii în 1933, considerându-le neconforme cu sistemul legal modern. Statele Unite le-au păstrat, cu toate că, în cele din urmă, criticile dure s-ar putea să le determine, în noul mileniu, să urmeze exemplul britanic.

O problemă cu marile jurii americane era caracterul lor secret, ceea ce permitea apariţia contradicţiilor şi împiedica orice supervizare locală până la un punct în care unul dintre criticii sistemului a descris un mare juriu drept „un organism format din profani semi-informaţi şi scutit de respectarea regulilor de bază”. Unele state au eliminat, în mare parte, marile jurii. Pennsylvania şi Oklahoma sunt exemple; în prezent, alte state permit prezenţa la audieri a acuzaţilor şi apărătorilor acestora. Doar treisprezece state cereau o inculpare în faţa unui mare juriu pentru toate punerile sub acuzare în cazurile penale; treizeci şi cinci, nu. Câteva state îi preveneau pe juraţi să nu accepte probe pe baza mărturiilor indirecte; două astfel de exemple erau statele New York şi Mississippi. Altele le admiteau, inclusiv Florida, care permitea probe indirecte, dacă acestea erau prezentate de un anchetator. Lista contradicţiilor şi inevitabilelor nedreptăţi era complexă şi lungă.

Unii dintre avocaţii americani considerau că procedurile aplicate în audierile din faţa unui mare juriu erau tulburător de asemănătoare cu procesele vrăjitoarelor din Salem, din 1692, dar, de regulă, nu şi procurorii.

Cu toate scurtăturile Adelei Montesino, succesiunea de martori şi chestionările durară vreo două ore. După aproape o oră de prezenţă în faţa marelui juriu, Malcolm Ainslie fu lăsat să plece din încăpere, dar instruit să rămână prin apropiere, deoarece mărturia lui va fi necesară din nou. Nu i se permise să-i asculte pe ceilalţi martori; nimeni altcineva în afară de juraţi sau oficialii

tribunalului nu lua parte la o sesiune întreagă a unui mare juriu. Pentru acuzaţia principală de crimă, subiectul privitor la motivul pentru care Cynthia nutrise, întreaga sa viaţă, ura faţă de părinţii săi, s-a prezentat detectivul Ruby Bowe, îmbrăcată cu dichis într-un costum bej, răspunzând rapid şi elaborat întrebărilor.

Bowe descrise cum descoperise jurnalele secrete ale lui Eleanor Ernst, cu toate că întrebările puse de Adele Montesino se opriseră înainte de a ajunge la sarcina Cynthiei. În loc de asta, la îndemnul lui Montesino, care se familiarizase cu versiunea clară a jurnalelor, Bowe sări pasajele, citind cu voce tare acea parte care începea cu: „Am surprins-o pe Cynthia uitându-se, uneori, spre noi. Cred că în ochii ei se află o ură fierbinte pentru noi doi”, încheindu-se cu „uneori, cred că plănuieşte ceva pentru noi, mă tem că vreun soi de răzbunare. Cynthia este foarte deşteaptă, mult mai deşteaptă decât noi doi”.

Bowe se aşteptase ca întrebările să revină la perioada de sarcină a Cynthiei, însă Montesino încheie:

— Vă mulţumesc, detectiv. Asta-i tot.

Ulterior, când Ruby Bowe discută cu Ainslie această omisiune, el observă cu un zâmbet strâmb:

— Menţionarea sarcinii datorate tatălui ei ar fi putut genera prea multă simpatie pentru Cynthia. Dacă eşti acuzarea, nu poţi permite să se întâmple aşa ceva.

Pregătind scena pentru înregistrarea audio, procurorul statal îl chemă ca martor pe Julio Verona, şeful secţiei de Identificare din cadrul Departamentului Poliţiei. După stabilirea calificării sale, Montesino continuă:

— Cred că înregistrarea pe care o va asculta acest mare juriu a fost supusă unor teste, pentru a se stabili dacă vocile de pe bandă le aparţin, într-adevăr, Cynthiei Ernst şi lui Patrick Jensen. Este corect?

— Da, aşa este.

— Vă rog să descrieţi testele şi să ne spuneţi concluzia dumneavoastră.

— În arhivele noastre de la poliţie aveam deja înregistrări audio cu consilierul Ernst de pe vremea când

era ofiţer de poliţie şi cu domnul Jensen, care a fost chestionat odată asupra unui alt caz. Acestea au fost comparate cu înregistrarea la care tocmai v-aţi referit.

Verona descrise testele tehnice, efectuate cu echipamentul acustic specializat.

— Cele două voci sunt identice, pe ambele înregistrări.

— Iar acum vom pune înregistrarea care constituie probă în acest caz, spuse Montesino marelui juriu. Vă rog să ascultaţi cu mare atenţie, iar dacă aţi ratat ceva şi doriţi să mai ascultaţi o dată, vă putem pune banda de câte ori doriţi.

Julio Verona rămase să manevreze banda, folosind un echipament audio de înaltă calitate. Vocile lui Patrick Jensen şi Cynthia Ernst fură auzite prima dată pe când făceau comanda la masă, apoi pe tonul scăzut cu care discutau despre columbianul Virgilio. Fiecare membru al marelui juriu se concentră asupra lor, nedorind să piardă niciun cuvânt. Când Cynthia fu auzită protestând, după ce Jensen îi spusese că Virgilio comisese crima asupra celui din scaunul pe roţi, „Taci din gură! Să nu-mi spui aşa ceva! Nu vreau să ştiu”, un jurat hispanic proclamă:

— Pues ya lo sabe27.

La care o tânără albă, blondă, adăugă:

— Dar târfa a ţinut totul pentru ea.

Ceilalţi juraţi le făcură semn să nu mai vorbească.

— Vă rugăm, am putea asculta asta încă o dată?

— Desigur.

Procurorul dădu din cap spre Verona, iar acesta opri banda, o derulă puţin înapoi, şi o puse din nou. Apoi vocile înregistrate pomeneau de cele două plăţi de câte două sute de mii de dolari, una pentru columbian şi tot atât pentru Patrick. Când Cynthia sugeră prezenţa unor „ciudăţenii”, pentru a face crima să pară una în serie, se auziră murmure, apoi exclamaţii de dezgust şi mânie, şi printre juraţi apăru o hotărâre unanimă, un bărbat declară, când înregistrarea se opri:

— Vinovată ca iadul, şi nu mai tre’ să aud nimic!

— Înţeleg ce spuneţi, domnule, şi vă respect simţămintele, răspunse Adele Montesino. Însă mai sunt două capete de acuzare cercetate aici, şi trebuie să vă rog să mai aveţi puţină răbdare. Apropo, nu ştiu dacă a mai observat cineva, dar se pare că avem, din nou, climatizare.

Se auziră câteva aplauze răzleţe şi câte-un oftat, de data asta de uşurare. Destul de repede, se umplură şi câteva lacune. Un inspector fiscal aduse declaraţiile de impozit ale Cynthiei Ernst, arătând că declarase şi plătise taxe pentru dobânzile obţinute în urma contului bancar din Insulele Cayman, dobânda rezultând din depunerile declarate drept cadouri, devenind astfel neimpozabilă, iar suma depăşea cinci milioane de dolari.

— Doresc să vă atrag atenţia, zise inspectorul la final, dându-şi jos ochelarii, că situaţia impozitelor plătite de domnişoara Ernst este perfect în acord cu legea.

— Dar existenţa unui cont, se adresă Montesino juriului, sprijină declaraţia pe care aţi auzit-o pe bandă, referitor la intenţia domnişoarei Ernst de a achita suma de patru sute de mii de dolari pentru uciderea părinţilor ei.

Montesino nu mai pomeni şi de ironia faptului că Cynthia, conformându-se regulilor fiscale americane, crease dovezi care altfel ar fi rămas dosite bine prin insulele Cayman, rămânând intangibile pentru orice tribunal din SUA.

Malcolm Ainslie fu rechemat. El descrise deschiderea cutiei de valori a lui Jensen, în care se afla şi banda înregistrată, ascultată de marele juriu, precum şi alte obiecte. Unul dintre acestea era talonul unui bilet de avion pentru o călătorie dus-întors Miami-Cayman, pe numele lui Jensen, cu un avion al companiei Cayman Airways.

— Ce semnificaţie ar avea acest zbor? întrebă Adele Montesino.

— Cu două zile în urmă, în prezenţa avocatului său, răspunse Ainslie, domnul Jensen mi-a spus că el şi Cynthia Ernst au petrecut trei zile împreună în insulele Cayman, timp în care au pus la cale uciderea soţilor Ernst; de asemenea, ei au călătorit separat, domnişoara Ernst cu un

avion al companiei American Airlines, de la Miami, folosind numele Hilda Shaw.

— Şi aţi verificat această a doua declaraţie?

— Da. M-am dus la sediul American Airlines din Miami şi, folosind bazele lor de date, mi-au confirmat că un pasager cu numele Hilda Shaw apare pe lista celor îmbarcaţi pentru zborul cu numărul 1029 spre Grand Cayman, în ziua respectivă.

Era o dovadă indirectă, realiză Ainslie, care ar fi fost respinsă într-o instanţă obişnuită, dar era utilizabilă în cursul acestei audieri, pe alocuri, caraghioase. În legătură cu cel de-al doilea cap de acuzare împotriva Cynthiei, tăinuirea celor două omoruri comise de Jensen, Ainslie scoase la iveală cutia cu probele incriminatorii la adresa acestuia, adunate şi ascunse de Cynthia Ernst. Apoi, îndemnat de Montesino, arătă şi descrise conţinutul cutiei, articol cu articol.

Julio Verona fu următorul rechemat la audieri. El depuse mărturie că amprentele găsite pe pungile din plastic din cutia cu probe erau ale Cynthiei Ernst şi că scrisul de mână de pe mai multe etichete fusese examinat şi certificat ca fiind tot al ei.

— În ceea ce priveşte cel de-al treilea cap de acuzare, spuse Montesino marelui juriu, nu voi chema niciun martor să confirme că Cynthia Ernst a aflat numele făptaşului în ceea ce a devenit cunoscut drept „Crima din scaunul pe roţi”, dar nu a raportat această informaţie poliţiei, aşa cum cere legea. Asta pentru că dumneavoastră, membri ai marelui juriu, sunteţi de fapt martori voi înşivă, după ce aţi auzit exact ce s-a întâmplat în timpul înregistrării ascultate.

Din nou, murmure şi clătinări din cap îi confirmară spusele. Montesino îşi pregătise un final scurt:

— Aceasta a fost o audiere îndelungată şi dureroasă şi n-o voi prelungi, decât doar atât cât să vă las acest memento. Sarcina dumneavoastră acum este nu să decideţi nevinovăţia ori vinovăţia Cynthiei Ernst. Aceasta va cădea în responsabilitatea unui juriu din instanţă, dacă

hotărâţi că probele prezentate sunt suficiente pentru ca problema să fie preluată, mai departe, de instanţă. Cred, cu toată puterea, că sunt mai mult decât suficiente şi că justiţia va fi respectată prin susţinerea, de către dumneavoastră, a celor trei capete de acuzare. Mulţumesc.

Câteva clipe mai târziu, după ce procurorul şi ceilalţi membri ai personalului au plecat, membri marelui juriu rămaseră singuri. Însă nu pentru multă vreme. După nici cincisprezece minute, judecătorul şi procurorul statal fură chemaţi înăuntru, după care judecătorul primi deciziile luate de juraţi şi le dădu citire cu glas tare. În fiecare caz, un cap de acuzare necesita arestarea Cynthiei Ernst.

— Băieţi, trebuie să vă mişcaţi repede, îl avertiză Curzon Knowles pe Ainslie, în timp ce-i înmâna o învelitoare din plastic, conţinând două copii semnate ale celor trei capete de acuzare. Odată ce juraţii ies de aici, cu tot cu jurământul de păstrare a secretului, cineva tot îşi va da drumul la gură, iar vorbele despre consilierul Ernst se vor răspândi precum focul în câmpie şi în mod sigur vor ajunge şi la urechile ei.

Se aflau într-un coridor de lângă sala de judecată. În timp ce Knowles îl însoţi spre lift, Ainslie întrebă:

— N-ai putea ţine pe toată lumea aici, ceva timp? Mai ai audieri cu acest juriu?

— Una. Am programat-o intenţionat aşa, dar nu conta pe mai mult de o oră. După asta, cum ţi-o fi norocul.

Knowles continuă:

— La Departamentul Poliţiei se ştie deja de capetele de acuzare; Montesino l-a sunat pe şef. Şi, ah, da, mi s-a spus să-ţi transmit că imediat ce ajungi acolo, să te duci direct la biroul adjunctului comandantului Serrano.

Îi aruncă lui Ainslie o căutătură curioasă.

— E destul de neobişnuit pentru şefime să se implice direct într-un caz de omucidere.

— Nu şi când e vorba de un consilier municipal. Primarul şi consilierii sunt o specie deosebită şi sunt trataţi cu foarte mare grijă.

În calitate de funcţionar de stat, responsabil de multe

oraşe şi orăşele de pe cuprinsul statului, Curzon Knowles nu era atât de implicat în politica locală din Miami, pe cât era chiar şi un sergent-detectiv. Oficial, ştia Ainslie, Departamentul Poliţiei era independent de scena politică din oraş, dar, în realitate, lucrurile nu stăteau aşa. Consiliul municipal controla bugetul poliţiei prin intermediul managerului oraşului, care îl numea şi pe şeful poliţiei şi avea prerogative pentru destituirea acestuia; a existat o ocazie când a şi făcut asta. Membrii consiliului deţineau informaţii confidenţiale despre ofiţerii superiori din poliţie, cărora trebuia să le vină rândul la promovare. Iar unii dintre consilieri aveau prieteni în poliţie, aşa că uneori se putea aplica discret, în beneficiul lor, o anumită influenţă.

Ainslie mai ştia că, ocazional, existaseră unele divergenţe între consiliul municipal şi Departamentul Poliţiei, comisia fiind extrem de grijulie în a-şi proteja autoritatea, şi sensibilă când îi era încălcată. Acestea au fost motivele pentru care, cu cinci zile în urmă, locotenentul Newbold adusese uluitoarele evoluţii în atenţia superiorilor săi, maiorii Figueras şi Yanes. Aceştia, la rândul lor, transmiseră informaţia mai departe, iar cei din vârful ierarhiei, odată ce deveniseră preocupaţi de situaţie, se implicară în continuare.

Când uşile liftului se închiseră, Knowles zbieră de afară:

— Mult noroc!

Mult noroc la ce? se întrebă Ainslie în timp ce liftul cobora. Conceptul său despre noroc îi spunea că, în acest moment, rolul său în această dramă ar trebui să înceteze, odată ce preda hârtiile de acuzare adjunctului comandantului, însă bănuia că nu se va întâmpla aşa ceva. Propria lui depresie profundă, din vinerea trecută, continuase şi în timpul weekendului şi ieri, în vreme ce laţul se strângea în jurul gâtului Cynthiei.

În propria sa viaţă privată apăruseră unele schimbări. Vineri noaptea, îi spusese lui Karen de decizia lui de a părăsi secţia Omucideri când misiunea sa curentă

se va termina şi poate, chiar şi poliţia, cu toate că nu era sigur de asta. La auzul veştii, Karen îl îmbrăţişase şi, gata-gata să izbucnească în lacrimi, îl asigură:

— Scumpule, sunt atât de uşurată. Am văzut ce fac cu tine toate lucrurile acelea îngrozitoare. Nu mai poţi continua, ar trebui să pleci de tot. Nu-ţi fă griji cu privire la viitor, ne vom descurca! Pentru mine, eşti mult mai important decât orice, pentru Jason la fel şi – atingându-şi pântecul, acum dezvăluind cele patru luni de sarcină – pentru cine-o fi aici.

În seara aceea, discută cu Karen de Cynthia; îi povesti de tragediile ei din copilărie, i-o descrise plină de ură, generată de acele tragedii, apoi îi vorbi de transferul cumplit al urii Cynthiei în crimele ei, de care acum trebuia să dea socoteală în faţa legii.

Karen îl ascultă, apoi reacţionă folosindu-şi raţionamentul ei direct, pe care, în decursul celor nouă ani de căsnicie ai lor, ajunsese să-l cunoască şi să-l aprecieze.

— Fireşte, îmi pare rău de ea, oricui i-ar părea, mai ales unei femei, dar adevărul este că nimic din ce i s-a făcut ei sau din ceea ce a făcut ea nu mai poate fi reparat acum; este mult prea târziu. Aşa că, orice s-ar întâmpla, alţii, în special tu şi cu mine, nu trebuie să-i împărtăşească disperarea sau vinovăţia şi să ne vedem şi noi viaţa ruinată. Deci, Malcolm, fă ceea ce trebuie să faci, pentru această ultimă oară şi apoi ieşi!

Când Karen pronunţă numele Cynthiei, Ainslie se întrebă, aşa cum o mai făcuse, dacă ştia ceva de relaţia lui de mai demult cu ea. Dar, mai presus de tot, obiectivul lui era să facă din misiunea lui actuală ultima, şi încă pe cât de repede posibil.

Uşa liftului se deschise la parterul clădirii tribunalului.

Folosindu-se de privilegiile acordate poliţiei, Ainslie îşi lăsase maşina nemarcată parcată în faţa clădirii, iar deplasarea până la sediul central al poliţiei, trei cvartale spre nord şi două spre vest, fu una scurtă. Când intră în biroul adjunctului comandantului, Otero Serrano,

coordonatorul tuturor anchetelor poliţiei, o secretară îi spuse:

— Bună ziua, domnule sergent Ainslie. Vă aşteaptă cu toţii.

Se ridică şi deschise o uşă spre biroul interior. Acolo se desfăşura o discuţie între Serrano, Mark Figueras, Manolo Yanes şi Leo Newbold. Când intră Ainslie, vocile tăcură, iar capetele se întoarseră spre el.

— Acelea sunt acuzările, sergent?

Comandantul Serrano, înalt şi cu o constituţie atletică, se afla la pupitrul său. Fost detectiv, avea un palmares deosebit.

— Da, domnule.

Ainslie îi întinse învelitoarea de plastic pe care o adusese, iar Serrano luă cele două copii ale fiecărui act de acuzare, transmiţând cel de-al doilea set celorlalţi trei. În timp ce citeau toţi patru, Ruby Bowe fu adusă pe tăcute înăuntru. Ea se aşeză lângă Ainslie şi-i şopti:

— Trebuie să discutăm. I-am găsit copilul.

— Al Cynthiei?

Surprins, privi în jurul lui.

— O să...

Ea-i şopti răspunsul:

— Nu cred. Nu încă.

În timp ce toţi din încăpere continuau să citească, se puteau auzi mormăieli în surdină, apoi Figueras izbucni:

— Doamne! Mai rău de atât nu se poate!

— Se întâmplă unele lucruri, spuse Serrano cu un aer resemnat, pe care nici nu le-ai crede posibile.

Se deschise o uşă exterioară şi şeful poliţiei, Farrell Ketledge, îşi făcu apariţia. În încăpere se lăsă tăcerea şi toţi se ridicară în picioare. Comandantul spuse încet:

— Continuaţi.

Apropiindu-se de fereastră, unde era singur, îi spuse lui Serrano:

— Acesta-i spectacolul tău, Otero.

Îşi reluară lectura.

— Cynthia ne-a tras pe toţi în piept, tare şi cu forţă,

zise Figueras.

— S-a ales cu o promovare, după ce-a ascuns uciderea nevestei lui Jensen şi a prietenului ei.

— Afurisita de presă va avea o zi plină, prevesti Manolo Yanes.

Ainslie îşi dădu seama că, în pofida mult mai semnificativei acuzări pentru crimă, cel de-al doilea şi al treilea cap de acuzare, adică participarea Cynthiei la crime în timp ce era detectiv la Omucideri şi ascunderea faptului că ştia de o alta, îi durea pe ei cel mai tare.

— Dacă chestia asta ajunge în instanţă, ar putea dura şi ani de zile, comentă Leo Newbold. Iar noi vom fi sub presiune în tot acest timp.

Ceilalţi dădură mohorâţi din cap.

— Atunci, asta-i tot, interveni Serrano. Am vrut să vă împărtăşesc ceea ce se petrece, pentru că vom fi cu toţii implicaţi. Dar trebuie să ne mişcăm.

— S-ar putea să nu fie atât de rău dacă Ernst ar afla de asta înainte de a ajunge noi la ea.

Era vocea lui Manolo Yanes.

— Atunci ar putea face un lucru decent şi să-şi tragă un glonţ în cap. Ne-ar scuti pe toţi de o grămadă de probleme.

Ainslie se aşteptă ca vorbele lui Yanes să stârnească o dezaprobare pe măsură. Spre surprinderea lui, nu se întâmplă asta; se lăsă doar tăcerea, în cursul căreia nici măcar şeful poliţiei nu spuse nimic. Se transmisese vreun mesaj subtil? În timp ce-şi alunga acest gând, ca pe o aiureală, Serrano se întoarse spre el.

— S-ar putea să nu-ţi placă asta, sergent Ainslie, dar dumneata eşti cel ales de noi să facă arestarea.

Făcu o pauză, iar tonul îi deveni grijuliu:

— Ai vreo problemă cu asta?

Aşadar, ştia. Ainslie bănuia că ştiau cu toţii de relaţia dintre el şi Cynthia. Îşi aminti de cuvintele lui Ruby: „Suntem detectivi, nu-i aşa?”

— N-o să-mi facă plăcere, domnule. Cui i-ar plăcea? Însă voi face tot ceea ce este necesar.

Într-un fel ciudat, simţea că-i datora Cynthiei să rezolve el asta. Serrano dădu din cap aprobator.

— Pentru că-i vorba de un consilier municipal, din acest moment totul se desfăşoară sub o atentă supraveghere publică. Dumneata te bucuri de o reputaţie extraordinară şi sunt convins că nu vor exista bâlbe sau greşeli.

Ainslie era conştient că toate privirile erau îndreptate asupra lui şi la fel ca la întrevederea cu Figueras şi Yanes, de acum cinci zile, exista o notă de respect, capabilă să depăşească gradele.

Serrano consultă un ziar adus de secretara sa, cu câteva clipe mai devreme.

— Am ţinut-o pe Ernst sub supraveghere încă de la începutul dimineţii. Acum jumătate de oră s-a dus la biroul ei din Primărie. E acolo acum.

Privi spre Ainslie.

— Trebuie să iei o poliţistă cu tine. Aceasta va fi detectivul Bowe.

Ainslie dădu din cap. În zilele de astăzi, o suspectă nu era arestată aproape niciodată numai de un poliţist singur, pentru că asta putea duce, foarte uşor, la acuzaţii de hărţuire sexuală.

Serrano continuă:

— Am dat dispoziţii să aveţi o echipă de sprijin în uniformă. Oamenii sunt deja jos, aşteptând ordinele tale.

Îi dădu un mandat de arestare, pregătit în aşteptarea capetelor de acuzare.

— Du-te şi fă-o!

În liftul ticsit, Ruby îi aruncă lui Ainslie o privire. El îi şopti:

— Abţine-te. Îmi spui pe drum.

Apoi, la ieşirea din lift:

— Tu aduci o maşină, iar eu discut cu echipa noastră de sprijin.

Doi poliţişti în uniformă, sergentul Ben Braynen, pe care Ainslie îl cunoştea bine, şi partenerul acestuia, aşteptau lângă o maşină alb-albastră a poliţiei din Miami,

trasă la ieşirea din clădire, strict rezervată personalului.

— Noi suntem puternica ta mână dreaptă, îi zise Braynen, salutându-l. Ordinele au venit de sus. Trebuie să fii grozav de important.

— Dacă sunt, este doar temporar, îi explică Ainslie. Iar la leafă primesc cecul obişnuit.

— Atunci, care-i misiunea?

— Mergem la Primăria din Grove, la biroul consilierilor. Eu şi Bowe vom face o arestare, iar voi sunteţi echipa noastră de sprijin.

Scoase mandatul de arestare, arătând numele esenţial.

— Sfinte Sisoie! făcu Braynen neîncrezător. Chiar e adevărat?

Ruby Bowe, la volanul unei maşini de poliţie fără însemne, trase în faţa alb-albastrei şi opri.

— La fel de adevărat ca păcatul, zise Ainslie, aşa că urmaţi-ne. S-ar putea să nu avem nevoie de voi, dar e mai bine să ştim că sunteţi acolo.

Când Ruby şi Ainslie se îndepărtară de sediul poliţiei, el zise:

— OK, să te-auzim.

— Cel mai important lucru, spuse Ruby, este că s-ar putea ca Cynthia să ne aştepte. Asta din cauza a ceea ce-am descoperit azi-noapte.

— Nu avem prea mult timp. Ar fi mai bine să dai repede din gură.

Şi Ruby povesti…

De când aflase, din jurnalele lui Eleanor Ernst, că Cynthia dăduse naştere copilului făcut cu tatăl ei, Ruby încercase să afle ce s-a întâmplat cu bebeluşul de care nu-i păsa nimănui, decât cum să se scape mai repede de el, sexul său nefiind nici măcar pomenit în însemnările lui Eleanor.

— Era o fetiţă, spuse Ruby. Am descoperit asta destul de repede, la centrul de adopţii.

Însă, după asta, centrul nu mai fusese deloc cooperant, oprindu-i accesul la vechile arhive, susţinând că

obligaţia de a păstra confidenţialitatea împiedica orice consultare a lor. Ruby nu insistase, explică ea, pentru că informaţia nu era crucială. Existenţa copilului era cunoscută deja, iar aflarea de informaţii în plus nu ajuta cu nimic anchetarea morţii soţilor Ernst.

— Totuşi, am vrut să ştiu, zise Ruby. De vreo două ori când m-am dus la centru şi am văzut o angajată mai vârstnică, de la serviciile sociale, am crezut că ea ar putea ocoli regulile şi ne-ar putea fi de folos, dar era speriată. A sunat acum două zile. Iese la pensie într-o săptămână. Aseară, am fost la ea acasă şi mi-a dat un document.

Documentul, după cum îl descria Ruby, dovedea că înfierea copilului Cynthiei durase mai puţin de doi ani. Părinţii adoptivi au fost condamnaţi pentru abuz şi neglijenţă, iar copilul le-a fost luat. A urmat un circuit îndelungat prin diferite familii adoptive, până când fata a împlinit treisprezece ani, după care nu au mai fost înregistrate informaţii.

— Este o poveste tristă, de indiferenţă şi cruzime, spuse Ruby, adăugând: Aveam de gând să verific la ultima familie de pe listă, apoi n-a mai fost nevoie, când am văzut numele dat copilului. Încă-l foloseşte.

— Şi care-i acesta?

— Maggie Thorne.

Suna familiar, îşi spuse Ainslie. Atât doar, că nu-şi putea aminti în ce context îl ştia.

Ruby îl puse pe direcţie:

— A fost cazul lui Jorge Rodriguez, cu turistul german, Niehaus, împuşcat mortal. Cred că erai…

— Da… Eram.

Cazul îi reveni în minte: uciderea fără nicio noimă, gratuită… oprobriul internaţional şi nenorocita pereche de făptaşi, un tânăr de culoare, Kermit Kaprum şi tânără albă, Maggie Thorne… testele au evidenţiat faptul că gloanţele au fost trase de amândoi acuzaţii, două împuşcături letale, ucis de către Thorne. La interogatorii, amândoi au mărturisit. Ainslie îşi aminti că pe atunci i se părea ceva familiar la faţa tinerei, încercase să folosească

recunoaşterea retrospectivă, însă nu funcţionase. Acum ştia de ce. Nu pe fata acuzată o mai văzuse el înainte, ci pe mama ei, Cynthia. Chiar şi acum, între amintiri, asemănarea lui Thorne cu ea i se părea stranie.

— Mai e ceva, zise Ruby, virând pe Bayshore Drive. Femeia de la centrul de adopţii, care mi-a dat raportul, a încercat să se protejeze. Dacă încalcă regulile de confidenţialitate, indiferent de motiv, sunt obligaţi să anunţe părintele natural al copilului, iar femeia asta a făcut. A trimis o scrisoare-tip, adresată Cynthiei, în legătură cu fiica ei, Maggie Thorne. Probabil, Cynthia n-a avut niciun habar de acest nume înainte, aşa că i-a explicat că poliţia ceruse informaţia şi că o primise. Scrisoarea a fost pusă la poştă vineri, şi a ajuns la vechea adresă a familiei Ernst, în Bay Point. S-ar putea să fie acum la Cynthia.

— Cazul Niehaus.

Mintea lui Ainslie parcă se învârtea cu totul, iar el de-abia dacă-şi mai putea controla vocea.

— Şi, până la urmă, ce s-a întâmplat?

Au fost atât de multe cazuri. Îşi amintea pe jumătate, însă voia să fie sigur.

— Kaprum şi Thorne au primit amândoi pedeapsa cu moartea. Sunt în aşteptare acum, trecând prin procedurile de apel.

Orice altceva dispăru din mintea lui Ainslie. Nu se mai putea gândi decât la Cynthia, cum primise ea o scrisoare-tip… Era isteaţă, urmărise atâtea cazuri, era capabilă să facă imediat legătura cu numele şi să pună totul cap la cap, inclusiv actualul interes al poliţiei… O scrisoare-tip care s-o informeze că singurul ei copil, cel pe care nu l-a cunoscut niciodată, va fi executat în curând. Se întrebă, cu disperare, „oare nu se mai termina odată jocul perfid şi înspăimântător pe care viaţa i-l oferise Cynthiei?” Compasiunea şi mila profundă pentru ea îl copleşiră, eclipsând momentan orice altceva. Aşezat pe locul din faţă, Malcolm se aplecă înainte, punându-şi capul în palme. Trupul i se zgudui convulsiv. Plângea.

— Îmi pare rău, îi spuse Ainslie lui Ruby. Sunt momente când îţi pierzi simţul proporţiilor.

Îşi amintea de protestatarii din faţa închisorii Raiford, care păreau să fi uitat de victimele criminalului.

— M-a luat valul cu totul.

— Noaptea trecută am plâns. Uneori, munca asta… Vocea lui Ruby se stinse.

— Când intrăm, îi spuse el, aş vrea să mă duc eu mai întâi la Cynthia, singur.

— Nu se poate. Este împotriva…

— Ştiu. Ştiu! Este împotriva regulilor, dar Cynthia nu va veni niciodată cu chestii din astea, ca hărţuirea sexuală, e prea mândră pentru asta. Uite, spuneai că scrisoarea pentru ea a fost trimisă vineri, la vechea adresă din Bay Point. S-ar putea să n-o fi primit încă. Dacă n-a primit-o, aş putea să-i aduc vestea într-o manieră mai blândă, şi chiar dacă face…

— Malcolm, trebuie să-ţi reamintesc ceva.

Vocea lui Ruby era joasă şi grijulie.

— Nu mai eşti preot.

— Dar sunt o fiinţă umană. Şi eu sunt cel care va încălca ordinele, deşi am nevoie de acordul tău.

Ea se împotrivi.

— Şi eu am o îndatorire.

Amândoi ştiau că, dacă ceva iese rău, Ruby ar putea plăti cu propria ei carieră.

— Uite ce-i, am să te acopăr indiferent ce se întâmplă, să spui că aşa ţi-am ordonat eu. Te rog.

Erau pe faleza Dinner Key şi ajunseseră în faţa Primăriei. Ruby opri maşina în faţa intrării principale. Alb-albastra era imediat în urma lor. Ezită, încă nesigură.

— Nu ştiu, Malcolm. Adăugă: îi spui şi sergentului Braynen?

— Nu. Uniformele rămân, oricum, afară. Tu intri înăuntru cu mine, dar aşteaptă pe hol în timp ce eu mă duc la biroul Cynthiei. Dă-mi cincisprezece minute.

Ruby scutură din cap.

— Zece. Maximum.

— De acord.

Intrară pe uşa principală a Primăriei din Miami, unică şi anacronică. Într-o eră când opulenţa guvernamentală era la ordinea zilei şi clădirile cât nişte catedrale susţineau importanţa autoproclamată a politicienilor, Primăria din Miami, unul dintre principalele oraşe americane, ilustra contrariul. Situată pe un promontoriu şi cu Golful Biscayne pe ambele părţi, era o clădire relativ mică, cu două etaje, zugrăvită în alb, cu numele şi unele vagi urme de art deco în relief, vopsite în albastru. Oamenii erau, adesea, surprinşi de simplitatea ei totală, deşi clădirea îi găzduia şi pe primarul ales al oraşului Miami, pe viceprimar, trei consilieri şi un manager orăşenesc numit. Alţii, de obicei bătrânii, spuneau, adesea că această clădire semăna mai mult cu un hidroavion, din moment ce fusese baza companiei Pan American Airways, din 1934 şi până în 1951, construită să deservească hidroavioanele Clipper, care transportau pasageri de la Miami în treizeci şi două de ţări. Apoi, când hidroavioanele au urmat soarta dinozaurilor, Pan Am a închis baza, şi clădirea a devenit Primăria din Miami, în 1954.

Aici s-a creat istoria. Poate că, îşi zise Ainslie, se va mai face puţină istorie şi astăzi. Ajunşi în holul principal, Ainslie şi Bowe se duseră la recepţie, unde se prezentară unui agent de pază bătrân cu legitimaţiile lor de poliţişti. Omul le făcu semn să treacă. Ştiind unde se afla biroul Cynthiei, la parter, Ainslie o luă spre stânga şi-i semnală lui Ruby să o ia spre dreapta, pe un coridor interior care ducea pe holul unde va aştepta. Fără prea mare tragere de inimă, Ruby îl lăsă singur, dar se uită cu subînţeles la ceas.

Înainte de a intra în clădire, Ainslie îi instruise pe Braynen şi pe colegul acestuia să rămână pe poziţie, afară, să fie pe fază cu staţiile radio şi să răspundă imediat dacă erau solicitaţi. Ainslie continuă să meargă pe coridor până înaintea unei uşi cu inscripţia: BIROUL CONSILIERULUI CYNTHIA ERNST.

Un tânăr asistent stătea la un birou din încăperea fără ferestre aflată în dosul uşii. Într-un mic cabinet

separat, o secretară lucra la calculator. O uşă solidă, verde, îi despărţea pe cei doi, fiind închisă. Ainslie îşi scoase din nou legitimaţia.

— Am venit să discut cu domnişoara consilier chestiuni legate de poliţie. Să nu mă anunţaţi.

— Oricum n-aş face asta.

Tânărul arătă spre uşa verde.

— Intraţi direct la ea.

Ainslie deschise uşa şi intră închizând-o după el. Cynthia era înaintea lui, aşezată la biroul ei sculptat, cu o figură lipsită de orice expresie. Biroul era spaţios şi funcţional într-un mod plăcut, fără a fi luxos. O fereastră pe peretele din spate oferea o privelişte asupra portului şi ambarcaţiunilor de plăcere ancorate acolo. O uşă simplă, plasată în dreapta, probabil că închidea un dulap sau vreo toaletă. Între ei se instală tăcerea. După câteva secunde, începu el:

— Am vrut doar să spun…

— Scuteşte-mă!

Buzele Cynthiei de-abia dacă se mişcaseră. Avea priviri de gheaţă. Ştia. Îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu trebuia să dea explicaţii. Cynthia avea multe contacte; un consilier municipal putea face unele favoruri şi, la rându-i, primea favoruri. Fără îndoială, cineva care-i era îndatorat, poate din marele juriu sau chiar din Departamentul de Poliţie, pusese repede mâna pe telefon şi o sunase.

— N-ai să crezi asta, Cynthia, zise Ainslie, dar aş dori să fi putut face ceva.

— Păi, hai să ne gândim puţin.

Expresia ei şi vocea-i erau reci, lipsite de orice urmă de empatie.

— Ştiu că-ţi plac execuţiile, şi-atunci poate că vei asista la cea a fiicei mele, ca să te asiguri că totul va merge aşa cum trebuie. Poate chiar şi la a mea. Nu ţi-ar plăcea aşa ceva?

O rugă:

— Te implor, nu face asta.

— Ce-ai vrea, căinţă şi lacrimi, puţină pietate murdară din vechiul tău joc?

Ainslie oftă. Neştiind sigur ce sperase, era conştient că acum totul se năruise. Mai ştia şi că Ruby ar fi trebuit să fie acum cu el. Făcuse greşeala de a o convinge să rămână afară.

— Nu există nicio cale uşoară pentru asta, zise el, punând mandatul de arestare pe birou. Mă tem că eşti arestată. Trebuie să te avertizez.

Cynthia zâmbi sardonică.

— Accept codul Miranda, aşa cum scrie la carte.

— Dă-mi pistolul. Unde-i?

Ainslie îşi lăsase în jos mâna dreaptă şi acum ţinea propriul său Glock de 9 mm, automat, deşi nu-l scosese la iveală. Ştia că şi Cynthia avea un Glock; la fel ca toţi cei din poliţie, care se pensionaseră, şi ea primise pistolul la plecarea din departament, ca dar din partea municipalităţii.

— În birou.

Se ridică de pe scaun şi arătă spre un sertar. Fără a-şi lua ochii de la ea, îşi coborî mâna stângă, deschise sertarul şi căută în interior. Pistolul era învelit într-o bucată de pânză. Scoţându-l afară, îl băgă în buzunar.

— Întoarce-te, te rog.

Avea cătuşele pregătite.

— Nu încă.

Vocea ei revenise la normal.

— Trebuie să merg întâi la toaletă. Există anumite lucruri pe care nu le poţi face cu mâinile legate la spate.

— Nu. Rămâi unde eşti.

Fără să-i pese, Cynthia se întoarse şi se duse spre încăperea de după uşa remarcată de el. Îi aruncă peste umăr:

— Dacă nu-ţi convine, dă-i drumul, împuşcă-mă.

Două gânduri trecătoare îi străbătură mintea lui Ainslie, însă şi le reprimă. Când uşa se deschise, văzu că era o toaletă. La fel de evident era şi faptul că nu exista nicio altă uşă de ieşire. Uşa se închise repede. Luându-şi

mâna dreaptă de pe pistol, păşi înainte, intenţionând s-o deschidă, şi cu forţa, dacă era nevoie. Dintr-un motiv nedefinit, realiză, dintr-odată, că se mişcase prea încet. Înainte să poată ajunge la uşă, la numai câteva secunde după ce se închisese, fu trântită la o parte, din interior. Cynthia se ivi în prag, cu ochii scăpărând, cu faţa strâmbată într-o mască de ură. Vocea-i fu ca un şuierat când îi strigă:

— Nicio mişcare!

În mână avea un pistol mic. Ştiind că fusese tras pe sfoară, că arma fusese, probabil, ascunsă în interior, începu:

— Cyn, uite ce-i, am putea să...

— Tacă-ţi gura!

Figura-i devenise mobilă.

— Ştiai că am arma, nu?

Ainslie dădu încet din cap. Nu ştiuse, dar, cu mai puţin de un minut mai înainte, îi trecuse prin minte o asemenea posibilitate; fusese unul din gândurile pe care le alungase. Pistolul din mâna Cynthiei era un mic Smith & Wesson, cromat, cu cinci focuri, acel „las-o naibii jos” folosit cu atâta eficienţă în timpul jafului de la bancă, în care nimeriseră, cândva, împreună.

— Şi credeai că s-ar putea să-l întorc asupra mea, să mă scutesc pe mine şi pe toţi ceilalţi de tot deranjul? Răspunde-mi!

Era momentul adevărului, admise Ainslie.

— Da, aşa mi-am închipuit.

Acesta fusese cel de-al doilea gând.

— Păi, am să-l folosesc, dar am să te iau cu mine, ticălosule!

Se pregătea, putea vedea asta, pentru o lovitură de trăgător de elită. Posibilităţile pe care le avea îi scăpărară prim minte ca un fulger dintr-o furtună de vară. Să pună mâna pe Glockul său era una, dar Cynthia va trage în clipa în care s-ar fi mişcat, şi-l văzuse pe jefuitorul din bancă cu o gaură exact în mijlocul frunţii. Cât despre Ruby, de-abia trecuseră cinci minute. Cu Cynthia nu mai avea ce discuta.

Dar mai putea face ceva? Nu, absolut nimic. Şi aşa… aşa-i vine fiecăruia sfârşitul, la timpul său. Acceptă-l, un ultim gând: se întrebase uneori, oare în ultimele clipe din viaţa sa, va reveni la credinţa în Dumnezeu, la speranţă sau la viaţa de dincolo? Acum ştia răspunsul. Şi era „nu”.

Cynthia se pregăti să tragă, iar el închise ochii şi apoi auzi împuşcătura… Ciudat, nu simţi nimic… Apoi îi deschise. Cynthia căzuse la podea, avea ochii închişi, cu pistolul mic strâns în pumn. Din partea stângă a pieptului gâlgâia sângele, curgând dintr-o rană deschisă. Sprijinită de uşa exterioară, Ruby Bowe se ridică din poziţia pe jumătate ghemuită din care trăsese cu pistolul ei de 9 mm, automatic.

Vestea morţii violente a Cynthiei Ernst se răspândi prin Miami ca un tsunami. Iar presa şi televiziunea explodară. La fel şi consilierii municipali rămaşi, plini de o furie turbată faţă de ceea ce ei considerau uciderea nejustificată a unuia de-al lor. Chiar înainte ca trupul Cynthiei Ernst să poată fi luat de la faţa locului, decesul ei fiind constatat de paramedici, două echipe de televiziune cu carele de reportaj se înfiinţaseră la Primărie, filmând şi punând întrebări pentru care nimeni nu avea vreun răspuns coerent. Fuseseră puşi în priză de mesajele radio ale poliţiei, la fel ca şi alţi reporteri şi fotoreporteri care li se alăturară foarte repede.

Sergentul Braynen şi colegul acestuia, asistaţi de întăriri chemate în graba mare, încercau să menţină ordinea. Cât despre Malcolm Ainslie şi Ruby Bowe, evenimentele de după confruntare deveniră o secvenţă volatilă. După apeluri repezite spre şi dinspre biroul comandantului adjunct Serrano, li se ordonă să rămână pe loc şi să nu discute cu nimeni, până când o echipă specializată „pe împuşcături”, din cadrul Afacerilor Interne, avea să sosească. Procedura era cea standard pentru cazurile când un poliţist în exerciţiul funcţiunii omora sau rănea grav pe cineva. Echipa, sosită câteva momente mai târziu, consta dintr-un sergent şi un detectiv care-i chestionară pe Ainslie şi pe Bowe cu mare atenţie,

dar fără nicio urmă de ostilitate, devenind clar că Afacerile Interne fuseseră informate, înainte de plecarea poliţiştilor, asupra capetelor de acuzare susţinute de marele juriu şi de mandatul de arestare pe numele Cynthiei Ernst.

Departamentul Poliţiei însuşi, agitându-se pentru a obţine informaţii, refuză orice comentariu imediat asupra împuşcării mortale a consilierului municipal Ernst, dar promise date complete la conferinţa de presă de la ora 6:00 P.M. în aceeaşi zi, la care va participa şi şeful poliţiei.

Între timp, comandantul le trimise mesaje primarului şi consilierilor municipali, spunând că îi va suna pe fiecare personal cu o oră înainte de conferinţa de presă, pentru a le comunica ultimele informaţii. Ar fi fost mult mai convenabil să organizeze o întrunire specială la el în birou, dar, conform legii „însorite” din Florida, membrii consiliului municipal nu se puteau întruni niciunde fără ca media sau publicul să fie informaţi şi prezenţi la întrunire.

După interogatoriul echipei „pe împuşcături”, Ainslie şi Bowe se duseră în biroul adjunctului Serrano, pentru un raport privat, în spatele uşilor închise, înaintea lui Serrano şi a maiorilor Figueras şi Yanes. În timpul interogării, Ainslie şi Bowe nu au minţit, însă nici nu păreau să răspundă foarte deschis întrebărilor puse în particular, cum de ajunseseră Ainslie şi Bowe să se despartă, pentru scurt timp, în Primărie? Instinctul îi spunea lui Ainslie că, pe drept sau nu, se strângeau rândurile, Departamentul Poliţiei făcând manevre pentru protejarea propriilor oameni. Se întrebă dacă între ei cinci mai dăinuia amintirea stânjenitoare a cuvintelor cu subînţeles, privitoare la Cynthia, rostite de Yanes în aceeaşi încăpere, cu numai o oră înainte: „Atunci ar putea face un lucru decent şi să-şi tragă un glonţ în cap. Ne-ar scuti pe toţi de o grămadă de probleme.” Oare acum aveau cu toţii un sentiment de vinovăţie pentru că nu protestase nimeni? Şi mai avea, cumva, şi impresia că dacă ancheta devenea prea intensă şi direcţionată, ceva ce ei ar prefera să nu audă ar putea fi divulgat? Acestea erau întrebările cărora, ştia Ainslie, nu li se va găsi niciodată un răspuns.

În final, ceea ce va deveni, în esenţă, o repovestire a faptelor de către poliţie, a fost rezumat într-o notă scrisă de mână de către Serrano, urmând să fie rescrisă şi extinsă ca declaraţie oficială:

„Acţionând cu autoritatea derivată din cele trei capete de acuzare susţinute de marele juriu, poliţiştii Malcolm Ainslie, sergent, şi detectivul Ruby Bowe au încercat arestarea consilierului Cynthia Ernst. După ce arestata a fost dezarmată, în aparenţă, fiindu-i luat pistolul despre care se ştia că-l posedă, şi înainte de a fi imobilizată cu cătuşe, a scos brusc un mic pistol, ţinut ascuns, cu care se pregătea să tragă în sergentul Ainslie, când detectivul Bowe, folosindu-se de arma de serviciu, a împuşcat şi ucis arestata. Aceste fapte au fost confirmate, la scurt timp după aceea, de poliţiştii în uniformă, Braynen şi colegul său, care au răspuns imediat apelului prin radio, lansat de Ainslie, prezentându-se la faţa locului într-un interval de câteva secunde.“

Ainslie şi Ruby au vorbit despre ceea ce se întâmplase, într-un moment de linişte ulterior.

— După câteva minute de aşteptare, am devenit agitată, explică Ruby. Dintr-odată, da?

Ainslie o cuprinse pe după umeri cu ambele mâini şi-o privi în ochi.

— Îţi datorez viaţa, îi spuse. Dacă ai nevoie de ceva de la mine, orice, nu trebuie decât să ceri.

— Dacă o să mă gândesc la ceva, zise ea cu o umbră de zâmbet, am să-ţi spun. Dar mare parte din ce-am făcut a fost din propriul interes. La Omucideri n-ar mai fi la fel fără tine. Ne-ai învăţat pe toţi atât de multe, ai dat exemple notabile. Sper că nu te simţi stânjenit din cauza mea.

Ainslie ridică din umeri, aproape fără să-şi dea seama.

— Cred că doar puţin.

Apoi adăugă cu grijă:

— A fost un privilegiu pentru mine să lucrez împreună cu tine, Ruby.

Decise că acesta nu era momentul să-şi dezvăluie hotărârea de a pleca de la Omucideri şi, poate, chiar din Departamentul Poliţiei. Deocamdată, va păstra această informaţie doar pentru el şi Karen.

Pregătirile pentru conferinţa de presă au fost făcute cu maximă viteză, în timp ce aveau loc lungi conversaţii telefonice între Departamentul Poliţiei şi biroul procurorului statal. Hotărâră împreună că vor fi dezvăluite toate faptele relevante legate de Cynthia Ernst: cele trei capete de acuzare susţinute de marele juriu, jurnalele lui Eleanor Ernst, abuzarea sexuală a Cynthiei Ernst, la vârstă fragedă, de către tatăl ei, sarcina, planurile Cynthiei în vederea asasinării părinţilor ei, chiar şi faptul că probe cruciale privitoare la o altă dublă omucidere, ascunse de ea, au rămas necunoscute timp de un an şi jumătate în Departamentul Probe din cadrul poliţiei. Şi, în final, refuzul Cynthiei de a divulga informaţiile privind ucigaşul celui din scaunul pe roţi.

Aşa cum spuse adjunctul comandantului, Serrano, după ce se consultase cu şeful şi cu ofiţerul de presă al Departamentului, Evelio Jimenez, „este o porcărie monstruoasă şi nimeni nu va ieşi din ea mirosind frumos. Ar putea fi unele probleme, dacă ascundem ceva, iar vreun isteţ de reporter scoate totul la iveală.“

Numai anumite probe, care ar fi putut fi necesare pentru procesele intentate lui Patrick Jensen şi Virgilio, vor rămâne, pe moment, confidenţiale. Arestarea lui Jensen şi capetele de acuzare împotriva lui deveniră cunoscute acum. Cât despre Virgilio, existau îndoieli că va mai fi prins vreodată şi judecat. Echipa de la Omucideri din Metro-Dade, aflând de participarea lui în cazul cu scaunul pe roţi, începuse să-l caute, la fel şi Omuciderile din Miami, din cauza dezvăluirilor privind asasinarea soţilor Ernst. Însă Virgilio fugise în Columbia sa natală, de unde o extrădare era foarte puţin probabilă din cauza ostilităţii mutuale dintre această ţară şi Statele Unite.

Conferinţa de presă avu loc în holul sediului central al poliţiei, intrarea fiind controlată de mai mulţi poliţişti,

postaţi în apropierea intrării principale, care verificau acreditările de presă. Pregătiseră un podium şi microfoane, instalate lângă lifturile de la parter. Acolo, se va ocupa de toate Evelio Jimenez, ofiţerul de presă, fost reporter, om cu o atitudine foarte francă.

La numai câteva minute după ce începuse conferinţa de presă, membri ai consiliului municipal, după ce discutaseră toţi cu şeful, intrară în hol, având expresii de la şoc la amărăciune. Presa şi televiziunea se buluci în jurul lor, însă niciunul dintre ei nu răspunse la întrebări. Când un microfon fu împins până sub nasul primarului, acesta se răsti într-o manieră deloc caracteristică pentru el:

— Luaţi chestia asta de-aici! Ascultaţi ce vi se spune!

Camerele de luat vederi filmau, microfoanele erau aliniate ca păstăile de fasole, iar creioanele şi laptopurile erau pregătite când ofiţerul de presă anunţă:

— Comandantul Farrell Ketledge.

Şeful poliţiei păşi înainte. Vorbi într-o manieră solemnă, însă nu-şi pierdu timpul şi trecu la subiect:

— Fără nicio îndoială, aceasta-i cea mai tristă zi din întreaga mea carieră de poliţist. O consideram pe Cynthia Ernst drept o colegă loială şi o bună prietenă şi mi-o voi aminti, în parte, în acest fel, cu toate crimele şi oroarea ce ni s-au dezvăluit acum. Pentru că, aşa cum veţi afla în scurt timp, cu toate amănuntele, domnişoara Ernst a fost o criminală, vinovată, între altele, şi de uciderea îngrozitoare a părinţilor ei…

Un oftat colectiv se răspândi în hol. Simultan, mai mulţi reporteri se ridicară grăbiţi şi plecară, îndreptându-se spre carele de reportaj, parcate afară; alţii îşi folosiră telefoanele mobile.

Comandantul continuă, menţionând cele două crime la ascunderea cărora contribuise şi Cynthia, în timp ce era detectiv la secţia Omucideri. Apoi declară:

— În cursul dimineţii de astăzi, un mare juriu a emis trei capete de acuzare la adresa ei, urmând a fi arestată. În momentul arestării, domnişoara Ernst a scos brusc o armă

ascunsă, pe care intenţiona, în mod clar, s-o folosească împotriva unuia dintre poliţiştii în exerciţiul funcţiunii. Celălalt poliţist a tras un singur foc de armă, ucigând-o pe loc pe domnişoara Ernst. Dacă doriţi, vom putea discuta mai târziu mai mult despre asta, dar acum vreau să mă refer la evenimentele de astăzi, începând cu capetele de acuzare susţinute de marele juriu împotriva Cynthiei Ernst. Aşa că-l voi ruga pe domnul Curzon Knowles, şeful departamentului Omucideri din cadrul procuraturii, să descrie aceste capete de acuzare şi probele de la baza lor.

Knowles, îmbrăcat într-o ţinută mai oficială decât de obicei, într-un costum albastru, cu dunguliţe, urcă pe podium şi vorbi autoritar timp de zece minute, relatând majoritatea faptelor prezentate marelui juriu. Mulţi dintre cei din public îşi ridicară nasul din carnetele lor de notiţe pentru a-l asculta cu atenţie în timp ce descria jurnalele lui Eleanor Ernst şi detaliile abuzării copilului.

— Am înţeles că paginile semnificative din acest jurnal, continuă Knowles, sunt acum copiate şi vor fi disponibile cât de curând.

Lui Knowles i se puseră câteva întrebări, însă niciuna nu era agresivă. Majoritatea reporterilor păreau uluiţi de cele dezvăluite; exista un sentiment că francheţea şi vorbele clare erau la ordinea zilei.

Când Knowles termină, Serrano preluă conferinţa de presă. Adjunctul comandantului îl prezentă pe Leo Newbold, iar acesta descrise, pe scurt, uciderea lui Gus şi Eleanor Ernst şi tentativa de a face crima să pară drept una dintre cele comise în serie, ceva mai înainte. Deveni evident, destul de repede, că Ainslie cunoştea foarte bine întreaga scenă, complicată, a crimei şi timp de jumătate de oră răspunse clar şi încrezător întrebărilor reporterilor.

Era, deja, destul de obosit când o reporteră de televiziune întrebă:

— Ni s-a spus mai devreme că…

Se opri ca să-şi consulte notiţele.

— …ni s-a spus de către locotenentul Newbold că aţi fost primul care n-a crezut că asasinatele din cazul Ernst

făceau parte din crimele în serie de mai înainte. De ce aţi avut această impresie?

Răspunse la primul impuls:

— Pentru că în cartea Apocalipsei nu apare niciun iepure, apoi îşi regretă vorbele, chiar în clipa în care le rostise.

După un moment de tăcere uluită, femeia-l întrebă:

— Vreţi să ne explicaţi asta?

Ainslie îi aruncă o privire comandantului adjunct, Serrano, iar acesta dădu din umeri şi le spuse ziariştilor:

— Avem oameni talentaţi pe aici, care, uneori, rezolvă cazurile de crimă în moduri neobişnuite.

Apoi lui Ainslie:

— Dă-i drumul, spune-le.

Deloc entuziasmat, Ainslie începu:

— Este vorba de simbolurile lăsate de un ucigaş la locul a patru crime şi recunoscute, în cele din urmă, drept simboluri religioase, inspirate din cartea Apocalipsei din Biblie. La locul crimei din cazul Ernst a fost lăsat un iepure. Nu se potrivea cu tiparul celorlalte.

Continuând să descrie simbolurile anterioare, Ainslie îşi aminti că toate aceste informaţii, la vremea respectivă, fuseseră ţinute departe de ochii presei, şi n-au fost dezvăluite ulterior pentru că nu fusese nevoie. În cele din urmă, Elroy Doil a fost judecat, condamnat şi executat numai pentru uciderea soţilor Tempone, unde n-a fost implicat niciun simbol. Astfel, această informaţie era inedită şi, de asemenea, fascinantă, după numărul reporterilor care, cu capul plecat, îşi luau notiţe sau scriau pe laptopuri. Când Ainslie termină, o voce bărbătească îl întrebă:

— Cine a descifrat semnificaţia acestor simboluri?

— Am să vă răspund eu, spuse Serrano. Sergentul Ainslie a fost cel care a făcut legătura, iar asta ne-a dus pe urmele mai multor suspecţi, dintre care unul era Elroy Doil.

Un reporter, veteran al presei scrise, întrebă:

— Domnule sergent Ainslie, este adevărat că aţi fost

preot? Aşa aţi ştiut să vă folosiţi de Biblie?

Acesta era un subiect pe care Ainslie nu îl dorise în discuţie. Cu toate că nu făcuse cine ştie ce secret din trecutul său, puţini din afara Departamentului îl cunoşteau. Oricum răspunse:

— Da, am fost, şi cred că m-a ajutat.

Urmă o voce de femeie:

— De ce aţi abandonat preoţia şi aţi devenit poliţist?

— Părăsirea preoţiei a fost alegerea mea personală, exercitată fără constrângere. Motivele au fost private şi nu sunt relevante acum, deci nu le voi discuta.

Zâmbi.

— Trebuie consemnat că nu am plecat din cauza vreunui comportament neadecvat; acceptarea mea ca ofiţer de poliţie ar trebui să fie o garanţie pentru asta.

În pofida atmosferei solemne, s-a râs cu poftă. La scurt timp după aceea, cum mulţi dintre reporteri erau nerăbdători să înceapă să-şi facă treaba, conferinţa oficială de presă s-a sfârşit, cu toate că unii dintre reporteri şi echipele de televiziune au mai rămas pe loc, realizând interviuri particulare, atât în engleză, cât şi în spaniolă. Ainslie era solicitat în mod special şi rămase pe loc încă vreo patruzeci de minute. Chiar şi după aceea, reporterii se luară după el până la maşină, filmând şi punându-i întrebări.

În aceeaşi seară, şi în zilele următoare, Malcolm Ainslie fu o prezenţă proeminentă la televiziune, pe măsură ce declaraţiile sale erau transmise, apoi repetate, intercalate cu noi evoluţii ale situaţiei. Reţelele naţionale de televiziune difuzară povestea Cynthiei Ernst, majoritatea menţionându-l pe Ainslie drept purtător de cuvânt al poliţiei. La emisiunea Nightline, a televiziunii ABC, se relată pe larg despre misterioasele simboluri religioase de la locul crimelor şi despre interpretarea lor biblică, Ainslie fiind, din nou, vedeta. Şi ziarele prezentară relatări cu cazul Ernst, dovedind interes faţă de fosta viaţă de preot a lui Ainslie. Un reporter mai inventiv găsi o copie a actului său de doctorat şi descoperi reputaţia lui de

erudit, menţionând participarea coautorială a lui Ainslie la scrierea cărţii Credinţele în evoluţie ale Civilizaţiei, iar această informaţie a fost şi ea repetată în toată ţara. Numele său apăru în articole din revistele Newsweek şi Time, iar revista duminicală Parade, cu tiraj naţional, publică un articol de fond cu titlul pe copertă: DETECTIVUL ERUDIT, FOST PREOT, ELOGIAT CA VEDETĂ A REZOLVĂRII CAZURILOR DE CRIMĂ.

Centrala telefonică de la sediul poliţiei din Miami primi numeroase apeluri din partea unor producători de filme şi emisiuni de televiziune, cu toţii sfidând prezicerea făcută de adjunctul Serrano, cum că nimeni nu va ieşi din „porcăria” Ernst „mirosind frumos”. Era cât se poate de clar că Ainslie reuşise.

— Aş vrea din tot sufletul ca toate astea să înceteze, i se confesă Ainslie lui Leo Newbold.

— Din câte am auzit, băieţii de mai sus de noi au cam acelaşi sentiment, răspunse Newbold.

Cu tot disconfortul lor, toţi cei din aparatul autorităţilor de stat au fost clar uşuraţi că nu va urma şi procesul chinuitor al Cynthiei Ernst. La câteva zile după conferinţa de presă, Ainslie îi comunică lui Leo Newbold dorinţa sa de a părăsi secţia Omucideri. Newbold se arătă înţelegător şi solidar. Mulţi alţi detectivi o luaseră pe acelaşi drum, şi era acceptat faptul că serviciul îndelungat la Omucideri impunea solicitări emoţionale care, în cele din urmă, puteau ajunge să te afecteze. În vreme ce Ainslie aştepta să i se comunice decizia cu privire la noile sale îndatoriri, Newbold îl scoase din toate misiunile curente de la Omucideri şi-l puse să se ocupe de „cazurile moarte”, vechi cazuri de crimă investigate cu ajutorul noilor tehnologii, o zonă productivă, însă cu „slab impact emoţional”.

După trei săptămâni, Newbold se opri lângă biroul lui Ainslie şi zise:

— Figueras vrea să discute cu tine, acum.

— Bună, domnule sergent Ainslie!

Secretara maiorului Figueras, Teodora Hernandez, îl

salută când intră în anticamera biroului şefului Investigaţiilor Penale.

— Înainte de a intra, îi zise ea, n-aţi vrea să-mi faceţi un serviciu?

— Dacă pot, Teo.

— Păi, copiii mei vă tot văd la televizor şi citesc despre dumneavoastră. Când le-am spus că vă cunosc, au sărit în sus şi m-au întrebat dacă aş putea să vă cer autograful.

Scoase la iveală două cărţi de vizită albe şi-i întinse un stilou.

— Vă rog frumos.

Stânjenit, încercă să protesteze.

— Nu sunt celebritate.

— Ba, chiar sunteţi! Scrieţi „Pentru Petra” pe una, şi „Pentru Gusto”, pe cealaltă.

Apucând stiloul şi cartonaşele, Ainslie scrise numele şi semnă de două ori. Le dădu înapoi.

— Am să fiu ovaţionată acasă, diseară, zise Teodora, conducându-l spre uşa biroului interior, care – observă el – era dată la perete.

Mark Figueras se ridică la apariţia lui Ainslie. Rânjea.

— Iată şi vedeta noastră! Cum e să fii celebru?

— Cu totul aiurea.

Ainslie făcu o strâmbătură.

— Păi, nu se va opri prea curând. Te poţi acomoda cu asta?

— Cred că da. Dar cum se descurcă Departamentul, domnule?

— S-ar putea să fie o problemă.

Figueras făcu un gest neglijent.

— Oricum, să lăsăm formalismul, Malcolm. Asta-i o discuţie ca de la bărbat la bărbat, care mi s-a recomandat s-o am cu tine. Ah, dar mai e o chestie oficială. Din acest moment, eşti locotenentul Ainslie.

Îi întinse mana.

— Felicitări. Puţin cam târziu poate, dar vine din

direcţia cea bună.

Ainslie se întrebă ce mai urma. Avansarea îi făcea plăcere şi, mai presus de tot, ar fi vrut s-o sune pe Karen şi să-i spună. Însă aşteptă să vadă ce voia Figueras.

— Carieristule, eşti în cea mai bună formă acum, Malcolm, şi există mai multe direcţii pe care le-ai putea urma la alegerea ta. Prima ar fi să preiei comanda secţiei Omucideri.

Cum Ainslie se arătă surprins, Figueras continuă.

— Leo Newbold este avansat la gradul de căpitan şi va avea alte sarcini. În cazul tău, în mod normal, şi tu te-ai putea muta pe undeva, însă palmaresul tău la Omucideri este excepţional şi s-ar putea face o excepţie dacă ai dori asta.

— Nu.

Ainslie clătină din cap.

— Deja i-am spus lui Leo de ce vreau afară.

— Am auzit asta, neoficial, şi te înţeleg. Noi vrem, pur şi simplu, ca tu să cunoşti toate opţiunile.

Acel „noi" era semnificativ. Orice-i transmitea Figueras venea de sus de tot.

— OK, hai să examinăm viitorul tău în Departament, continuă şeful Investigaţiilor Penale. Ai ajuns locotenent la vârsta de patruzeci şi trei de ani. În alţi trei ani ai putea ajunge căpitan, iar după asta, cu voia şefului, maior, cu toate că nimic nu-i sigur şi totul vine cam târziu, în comparaţie cu alţii, pentru că ai fost mai în vârstă decât majoritatea atunci când ai început. Aşa că, poate, la patruzeci şi şase de ani ai putea fi maior, după cincisprezece ani de serviciu, iar mai sus de asta, aşa cum ştii, sunt mai puţine joburi şi competiţia-i dură. Aşadar, ai putea avansa, însă gradul de maior ar fi cam limita ta înainte de pensionare. Sunt cât se poate de sincer cu tine, Malcolm.

— Prefer aşa.

— Mai este un singur lucru de discutat, iar aici chiar că sunt direct cu tine. Recent, ai avut parte de mai multă atenţie din partea publicului decât a reuşit vreodată să

atragă cineva din Departament. Unul dintre motive este faptul că ai făcut o treabă extraordinară, în special la Omucideri, însă a fost vechea ta pregătire ca preot şi erudit care-a stârnit media, iar asta mă aduce direct la subiect.

Ainslie avea o oarecare impresie despre ce urma.

— Fapt este, Malcolm, că, datorită acestei atenţii, orice-ai face în cadrul Departamentului Poliţiei, acum va fi observat de media şi, probabil, exagerat. Nu-i nimic rău în asta, dar, ca să fiu sincer, Departamentului s-ar putea să nu-i convină. După cum ştii, foarte puţini de aici au primit atâta atenţie din partea publicului, asta îl include şi pe şeful. Majoritatea populaţiei din Miami probabil că nici măcar nu-i ştie numele. Aşa au stat întotdeauna lucrurile, şi mare parte dintre noi am vrea ca ele să rămână aşa.

— Haideţi să clarificăm situaţia, zise Ainslie. Vreţi să spuneţi că, în pofida a tot ceea ce s-a întâmplat, avansarea mea şi restul, ceea ce-aţi vrea cu adevărat ar fi să-mi iau catrafusele şi să plec?

— Dacă ţie aşa ţi se pare, rosti Figueras, înseamnă că am dat-o în bară, pentru că acesta-i ultimul lucru pe care aş fi vrut să ţi-l transmit. Dar ceea ce simte majoritatea dintre noi, Malcolm, este că aici, în Departament, ţi-ar mai rămâne foarte puţine de făcut, nimic demn de capacităţile tale. Ceea ce-am vrea noi să vedem, ar fi să te ocupi de ceva mult mai avantajos pentru tine, iar asta ar însemna o utilizare mai bună a talentelor tale deosebite.

— Necazul este, făcu Ainslie, că în ultimul timp n-am prea citit anunţurile cu oferte de muncă. Dar se pare că ar trebui.

Figueras izbucni în râs.

— Cuvântul „oferte” mi se pare potrivit. De fapt, şi acesta-i subiectul principal al discuţiei noastre, este vorba de o organizaţie din afara Departamentului Poliţiei, care a luat legătura cu şeful, cu primarul şi, poate, şi cu alţii, şi te vor neapărat, în condiţii foarte favorabile ţie, din câte am înţeles.

Ainslie era în ceaţă.

— Mi-e cunoscută, cumva, această organizaţie sau persoană?

— Nu prea cred. Persoana cea mai preocupată ar fi preşedintele unui consiliu director al South Florida University.

Figueras consultă un document de pe biroul său.

— Este vorba de Dr. Hartley Allardyce. Ai fi de acord cu o întâlnire?

Viaţa era plină de evoluţii cu totul neaşteptate, reflectă Ainslie. Răspunse:

— Ce altceva aş putea spune decât că da?

— S-ar putea ca asta să vă surprindă, doctor Ainslie, spuse Hartley Allardyce, dar de când talentele şi pregătirea dumneavoastră au devenit atât de cunoscute, la universitate s-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră.

— Da, mă surprinde, zise Ainslie. De fapt, în ultima vreme, mă surprinde cam totul.

Trecuseră trei zile de la conversaţia sa cu maiorul Mark Figueras. Acum, Ainslie şi Allardyce cinau împreună la City Club, în centrul oraşului Miami. Lui Ainslie i se părea ciudat să i se spună „doctor”. Deşi, titlul era valabil în lumea academică, nu-l mai auzise pronunţat cu voce tare de mulţi ani, şi nici ca preot nu-l folosise. Totuşi, în circumstanţele actuale…

Dr. Allardyce, căruia părea să-i placă să discute, continuă:

— Publicul adoră la nebunie eroii locali, dintotdeauna i-au plăcut, iar dumneavoastră aţi devenit unul când aţi rezolvat acele crime oribile. Cu atât mai mult, cu cât aţi procedat la modul intelectual, folosindu-vă de cunoştinţele academice, ceea vă face foarte admirat de universitari, între care şi eu.

Ainslie zâmbi aproape fără să-şi dea seama şi murmură nişte mulţumiri.

Trecând peste întrerupere, Allardyce continuă:

— Ceea ce vi s-a întâmplat în ceea ce priveşte transformarea într-o personalitate publică nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai propice, atât din punctul

meu de vedere, cât şi al celor pe care-i reprezint. Şi, sper eu, şi pentru dumneavoastră.

Hartley Allardyce era un personaj pe atât de impresionant pe cât îi era şi numele. Avea părul argintiu, era arătos şi foarte bronzat, o alură încrezătoare şi un zâmbet cuceritor. Se născuse bogat, apoi îşi sporise averea în calitate de şef al unui fond internaţional de investiţii. În acelaşi timp, era pasional interesat de învăţământul superior, de unde şi legăturile sale cu South Florida University.

— Am fost preşedinte al consiliului director al SFU timp de şase ani, explică el, iar în tot acel timp am dorit să dezvolt un program de cursuri pe tema religiilor comparate. Desigur, avem un Departament de Religie şi Filosofie, dar nu atinge latura comparativă pe atât de mult cât aş vrea eu.

Allardyce se opri, în timp ce chelnerul le servi felul principal: filet mignon cu sos béarnaise.

— Apropo, sper că vă place acest vin. Este un Opus One, produs de doi dintre cei mai mari viticultori din lume, Robert Mondavi, din valea Napa28, şi răposatul Philippe de Rothschild, la Bordeaux. Încercaţi-l.

— Este superb, constată Ainslie, şi chiar era.

Auzise de faimosul vin, însă cu salariul său de sergent-detectiv nu şi l-ar fi putut permite niciodată.

— Daţi-mi voie să trec la subiect, zise Allardyce, de ce v-am invitat aici. În zilele de astăzi, majoritatea studenţilor de la universitate optează pentru zonele de învăţământ cu acţiune palpitantă: business, medicină, drept şi tehnică. Dar eu aş dori să le arăt tinerilor valoarea studiilor de religie comparată. Diversele religii au atât de multe de spus, mult mai multe decât istoria convenţională despre vremurile trăite de oameni, despre starea lor de spirit în toate epocile şi societăţile; despre temerile, speranţele şi plăcerile lor, despre ce-i îngrozea, conştient sau nu, moartea fiind întotdeauna în fruntea listei şi dacă este ceva dincolo de moarte, sau doar neantul, aceasta fiind, fără îndoială, cea mai mare dintre temeri. Mai serviţi

vin, domnule doctor Ainslie.

— Mulţumesc, dar nu. Mă simt bine aşa. Însă, înainte de a merge mai departe, aş avea ceva de spus.

— Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să monopolizez discuţia. Vă rog, spuneţi.

— Ceea ce-ar trebui să ştiţi, domnule doctor Allardyce, este că, deşi sunt fascinat de religiile comparate, şi-am fost întotdeauna, nu cred în niciuna dintre ele. De foarte multă vreme nu mai cred.

— Cunoşteam acest detaliu care nu contează deloc, spuse Allardyce. Ba, chiar s-ar putea ca astfel să fiţi şi mai obiectiv. Sunteţi sigur că nu mai doriţi vin?

— Foarte sigur, mulţumesc.

— Aşadar, motivul pentru care v-am invitat aici este că, recent, am reuşit să adun suficienţi bani pentru construirea, în campus, a unui Centru de Religie şi Filosofie. O bună parte din bani provin de la o prietenă personală, care este pe cale să-mi dea câteva milioane de dolari. Oricum, de când a citit despre dumneavoastră şi despre calificările dumneavoastră unice, amica mea a ataşat o condiţie pentru înmânarea darului. În afară de clădirea propriu zisă, va mai exista şi o catedră pentru un profesor de religie comparată, acesta fiind un erudit respectabil. Adevărul este că amica mea vă doreşte pe dumneavoastră, domnule doctor Ainslie.

Ainslie căscă ochii.

— Vorbiţi serios?

— Absolut.

— Aş putea să vă întreb cine-i prietena dumneavoastră?

Allardyce clătină din cap.

— Îmi pare rău. Uneori, sponsorii bogaţi preferă să rămână anonimi; în zilele de astăzi, au şi motive valabile. Oricum, contractul cu universitatea va fi iniţial pentru trei ani, iar salariul anual va fi de o sută de mii de dolari. Iertaţi-mă că vorbesc de bani, dar uneori, asta-i necesar.

Interveniră câteva clipe de tăcere înainte ca Ainslie să spună:

— Vă pot scuza pentru asta, domnule doctor. Şi, totuşi, poate am să mai servesc puţin vin.

— Vor fi unele formalităţi de făcut, spuse Allardyce, după câteva momente. Deşi, nimic de care să vă împiedicaţi.

Karen era încântată de propunere.

— Oh, scumpule, acceptă! Ţi se potriveşte atât de bine. Eşti o autoritate în materie şi te pricepi atât de bine la predat. Nu ţi-am spus asta, dar după ce s-a întâmplat la Primărie, am sunat-o pe Ruby Bowe să-i mulţumesc din partea mea şi a lui Jason. Printre altele, mi-a povestit cum tinerii detectivi apreciază ceea ce i-ai învăţat tu şi cât de mult te respectă.

— Mai sunt câteva interviuri pe care trebuie să le trec, înainte ca oferta să devină fermă.

— Vei trece ca gâscă prin apă.

Urmă o întreagă succesiune de interviuri, cel mai important fiind cel cu rectorul universităţii, dr. Gavin Lawrence, mic de statură şi cu vorba şoptită, însă o prezenţă care impunea disciplină. Rectorul, având un dosar deschis în faţa sa, îşi ridică privirile de la el şi comentă:

— Cu siguranţă, aveţi pregătirea universitară necesară pentru această direcţie.

— Mai există un lucru pe care aş vrea să mă asigur că-l cunoaşteţi.

Ainslie repetă declaraţia făcută în faţa lui Allardyce cu privire le credinţă.

— Apare şi aici.

Rectorul atinse dosarul.

— Hartley a scris o notă, spunând că apreciază onestitatea dumneavoastră. La fel şi eu, şi sunt de acord că nu-i nicio problemă.

Lawrence se lăsă pe spetează, unindu-şi vârfurile degetelor în timp ce vorbea.

— De fapt, am auzit zvonuri conform cărora unii dintre profesorii noştri de religie şi filosofie au descoperit că, pe măsură ce acumulează mai multă cunoaştere, din

care religia a însemnat foarte mult în ultimii douăzeci de ani, credinţa lor se subţiază. Lucruri din acestea se mai întâmplă, nu credeţi?

— Mi s-a întâmplat şi mie.

— Ei bine, aici nu contează, pentru că pur şi simplu noi nu întrebăm nimic despre tendinţele religioase ale facultăţii dumneavoastră. Ceea ce ne interesează, desigur, este pregătirea universitară şi onestitatea predării. Cred că asta vă este clar.

Ainslie dădu din cap.

— Perfect.

— Ar mai fi ceva ce v-am ruga. Din când în când, am dori să oferiţi conferinţe publice pe tematica dumneavoastră. Cred că, având în vedere numele dumneavoastră, veţi atrage un numeros public, iar cum noi cerem taxă de participare…

Rectorul zâmbi nevinovat.

Cât despre contractul pe trei ani al lui Ainslie:

— La finalul lui, dacă totul a mers bine, s-ar putea să existe o opţiune pentru facultate sau, poate, o altă instituţie să fie interesată de dumneavoastră. Întotdeauna ajută dacă studenţii vă plac, iar eu am senzaţia că aşa va fi. Studenţii sunt, cu adevărat, cheia. Şi, în sfârşit, mai este un singur lucru, zise rectorul. Vorbiţi-mi puţin despre cum veţi preda religie comparată.

Ainslie era uluit.

— Nu m-am pregătit deloc…

— Nu contează, vorbiţi-mi doar la modul liber.

Ainslie se gândi rapid.

— Ceea ce aş preda eu ar fi despre realitate, despre lucrurile cunoscute. Aşa cum aţi menţionat mai devreme, în ultimii douăzeci de ani s-au adunat atâtea cunoştinţe noi despre religii, încât merită studiate. Ceea ce aş evita sunt judecăţile. Dacă studenţii preferă, le pot face singuri. Mai presus de orice, n-am să încerc să fac prozelitism; asta şi studierea religiilor nu fac casă bună.

Lawrence dădu gânditor din cap.

— Şi cum vedeţi studiul religiilor comparate în

contextul educaţional mai larg al universităţii?

— Oh, fără îndoială, la fel de important ca şi istoria omenirii din ultimii cinci mii de ani. Iar în tot acest timp, religiile au fost factorul care a provocat nenumărate schimbări inovatoare, dar şi distrugeri, războaie şi pace, dreptate şi tiranie. Majoritatea religiilor au avut sfinţii şi ticăloşii lor. Cei din vârful piramidei s-au folosit de religie, de împăraţi, politicieni, armate, mercenari, de obicei pentru a acapara putere.

— Desigur, religiile abundă în aspecte pozitive şi negative. Cum veţi stabili un echilibru? Care sunt mai importante? Nu-i asta o invitaţie la evaluare?

— Dacă este, nu mă ridic la înălţimea ei. Mă îndoiesc că cineva ar putea-o face. Ceea ce ştiu este că, indiferent cum privim performanţele religiei în istorie, nicio altă faţetă a comportamentului omenesc, în decursul vremurilor, nu a fost atât de convingătoare şi persistentă.

Ainslie chicoti.

— Cred că fie şi acest fapt, singur, dezvăluie ce importantă este studierea religiilor comparate în viaţa actuală şi în învăţământ.

Se lăsă tăcerea, apoi rectorul spuse:

— Bine zis! Vă mulţumesc, doctor Ainslie, şi puteţi conta pe mine ca prim participant când vor începe conferinţele dumneavoastră.

Se despărţiră într-o atmosferă cordială.

— Am înţeles că Hartley pune la cale o recepţie la el acasă, pentru ca dumneavoastră şi soţia dumneavoastră să aveţi posibilitatea de a-i cunoaşte şi pe ceilalţi. De-abia aştept să ne vedem acolo.

Când postul său, la South Florida University, fu confirmat, Ainslie îşi dădu demisia din poliţie, iar în timpul ultimelor sale zile la secţia Omucideri, mulţi dintre cei care-l cunoşteau, inclusiv dintre ofiţerii superiori, trecură pe la el pentru a-i ura toate cele bune. Pentru cei zece ani şi ceva de serviciu, va primi o pensie, nu prea mare, însă aşa cum îi spuse lui Karen: „E suficient ca să ne cumpărăm, din când în când, câte-o sticlă de Opus One.“

Un singur lucru nu făcu Ainslie, să păstreze pistolul său de serviciu, Glockul automat, ca privilegiu datorat lui în calitate de fost ofiţer de poliţie. În loc de asta, îl predă la armurărie. Se săturase de arme de foc suficient de mult, cât pentru restul vieţii sale, şi nu voia ca în casa lui să existe o armă, mai ales că avea copii.

Karen era extaziată de ultimele veşti. De-abia aştepta să se bucure de mai mult timp împreună cu Malcolm, să şi-l împartă cu Jason şi cu cel de-al doilea copil al lor, care se va naşte peste patru luni. Recent, printr-o investigaţie cu ultrasunete, aflaseră că va fi fată. Plănuiau să-i dea numele de Ruby.

EPILOG

În cele din urmă, veni şi ziua recepţiei la reşedinţa lui Hartley Allardyce. Erau aşteptaţi mai mult de o sută de invitaţi.

— Mă tem că este puţin copleşitor, le explică Allardyce lui Malcolm şi lui Karen, la scurt timp după sosirea lor la vila sa imensă şi labirintică, în stil Tudor, din Gables Estates, în Coral Gables.

— Am început cu şaizeci de invitaţi, apoi s-a dus vestea, şi atât de mulţi oameni au vrut să vă cunoască, încât am fost nevoit să măresc numărul.

Chiar în timp ce vorbeau, primii invitaţi intrau într-o încăpere elegantă şi spaţioasă, cu tavanul înalt, deschizându-se spre o terasă din grădină. Afară erau poliţişti din campus, aflaţi în afara orelor lor de serviciu, recrutaţi pentru organizarea parcării. Înăuntru, chelnerii începură să circule printre ei cu platouri de hors d'oeuvres fine şi şampanie Dom Perignon.

— Nu credeţi că Hartley face întotdeauna lucrurile ca lumea? o auzi Ainslie pe o blondă înaltă, şi fu de acord. El şi Karen erau ocupaţi cu prezentările, pe măsură ce invitaţii erau conduşi la ei de către doctor Allardyce. Cu o viteză uluitoare, făcură cunoştinţă cu preşedintele consiliului director al Southern Florida University, cu vicepreşedinţii, decanii şi alţi membri de vază ai facultăţii.

Printre cei prezentaţi era şi dr. Glen Milbury, profesor universitar de criminalistică.

— Atunci când studenţii mei au aflat că vă voi întâlni, spuse el, m-au implorat să vă întreb dacă nu vă luaţi, din când în când, pauză de la religii şi să veniţi să discutaţi şi cu noi? Vă pot garanta o sală de conferinţe ticsită.

Ainslie promise că-şi va da toată silinţa.

Erau prezenţi şi politicieni; îi fură prezentaţi doi consilieri municipali şi era aşteptat primarul; nu departe, discuta o membră a Congresului, iar şeful poliţiei, îmbrăcat în civil, tocmai sosise, când Ainslie simţi o atingere pe braţ şi-l văzu din nou pe Hartley Allardyce lângă el.

— Este cineva deosebit care vrea să te cunoască, zise el, şi-l conduse pe Ainslie în capătul celălalt al încăperii. Este donatorul banilor pentru noua noastră clădire şi pentru catedra de religie comparată, care s-a decis, în cele din urmă, să renunţe la anonimat.

Îşi făcură loc printre mai multe grupuleţe, până în apropierea unui glasvand, unde se opriră înaintea unei femei atrăgătoare, aranjată imaculat.

— Doamnă Davanal, îmi permiteţi să vi-l prezint pe doctor Malcolm Ainslie?

— De fapt, Hartley, zise Felicia zâmbind, ne-am şi cunoscut deja. Chiar am putea spune că suntem prieteni vechi.

La vederea, atât de neaşteptată, a Feliciei, Ainslie rămase năucit şi i se tăie respiraţia. Era aceeaşi ispititoare şi frumoasă Felicia, care minţise că soţul ei fusese ucis, până când Ainslie dovedise că se sinucisese… Felicia, care-i oferise un loc în imperiul Davanal, sugerând deloc subtil, intimităţile de după… cea despre care Beth Embry, versată în toate cele sociale, precizase: „Felicia înfulecă bărbaţi, iar dacă-i place gustul tău, se va mai înfrupta.“

— N-aveam nici cea mai mică idee că… începu el.

Allardyce se îndepărtă uşor.

— M-am asigurat eu de asta, îi spuse Felicia. M-am gândit că, dacă ai fi ştiut, poate n-ai fi acceptat. Dar nu-ţi

aminteşti, Malcolm? Am prezis că, într-o bună zi, cărările noastre se vor încrucişa din nou.

Întinse mana atingându-i-o pe a lui, mişcându-şi uşor degetele, şi ca înainte, atingerea ei era ca o ţesătură vaporoasă. Malcolm îşi văzu din nou simţurile trezindu-se. Îşi aminti că tot aşa fusese şi cu Cynthia la început. Din partea cealaltă a încăperii îi auzi glasul şi râsul lui Karen. Se uită într-acolo şi privirile lor se încrucişară. Îi simţise, oare, asaltul brusc al tentaţiei dinlăuntrul lui? Se îndoia, dar nu era sigur.

— Chiar ar trebui să ne mai vedem, cât de curând, spuse Felicia. Aş vrea să-ţi aud ideile despre conferinţele pe temele urmărite de tine. Am putea lua masa la mine, săptămâna viitoare; să zicem, marţi la amiază?

Ainslie îşi cumpăni bine răspunsul. Ca întotdeauna în viaţă, unele uşi se deschideau, altele se închideau. Aceasta era încă deschisă. Foarte clar. Răspunse:

— Pot să-ţi spun mai târziu?

Felicia zâmbi din nou.

— Te rog, vino.

Notes

[←1]

Cuţitarul Scund (n. tr.).

[←2]

Flacără (n. tr.).

[←3]

Inventat de James Bowie (1796-1836), colonist din prima generaţie de cuceritori ai Vestului american, erou al revoltei din Texas împotriva Mexicului (1835-1836), a murit la bătălia de la Alamo (n. tr.).

[←4]

Breviar *î.e.n.* 1) *rel.* Carte de rugăciuni citite de preoţii şi călugării catolici la diferite ore ale zilei (n. tr.).

[←5]

„Colostomia Regală“ (n. tr.).

[←6]

O alterare pentru expresia „who done it?“ – cine-i vinovatul? — o povestire detectivistă şi soluţia ei (n. tr.).

[←7]

QSL este unul dintre codurile Q din transmisiunile radio. Un mesaj cu un cod Q poate fi o afirmaţie sau o întrebare. În acest caz el înseamnă „Confirm recepţionarea transmisiunii dumneavoastră“ (n. tr.).

[←8]

Prăjiturică (n. tr.).

[←9]

Pendejo – idiot, prostănac, gunoi; în argou spaniol (n. tr.).

[←10]

National Rifle Association – Asociaţie naţională a deţinătorilor de arme, principala forţă politică americană aflată în spatele campaniei susţinute de respectare a celui de-al Doilea Amendament din Constituţia SUA, privitor la garantarea dreptului cetăţenilor americani de a deţine arme de foc (n. tr.).

[←11]

DOA – Acronim pentru „Dead On Arrival“ – decedat la sosirea în spital (n. tr.).

[←12]

ACLU – American Civil Liberties Union – organizaţie naţională nonprofit, care susţine drepturile individuale prin litigii în instanţă, prin sprijinirea unor legislaţii şi educarea publicului american asupra unui mare număr de probleme legate de drepturile individuale ale cetăţeanului

în raport cu statul (n. tr.).

[←13]

Casa Departe de Casă (n. tr.).

[←14]

Schmeer – în argou: chestiune, babilonie, afacere, şmen; din idiş – *schmim:* a unge (n. tr.).

[←15]

Ovaltine – O băutură produsă de o companie americană cu începere de la 1906, pe bază de ouă (n. tr.).

[←16]

„Statul însorit“ – denumirea Floridei (n. tr.).

[←17]

18,93 litri (n. tr.).

[←18]

Trapist s.m. Călugăr dintr-un ordin monahal catolic întemeiat în sec. al XVII-lea, care avea un regulament deosebit de sever (interzicerea cărnii şi a peştelui, obligativitatea muncilor manuale, izolarea completă etc.) (n. tr.).

[←19]

Ebenezer Scrooge – personajul principal al romanului „Un colind de Crăciun“, de Charles Dickens, scris în 1843; numele său a devenit un sinonim în limba engleză pentru mizantropie, răutate şi decădere umană (n. tr.).

[←20]

Permisul de reşedinţă pentru Statele Unite (n. tr.).

[←21]

National Association for the Advancement of Colored People – Asociaţie înfiinţată la 12 februarie 1906, în

Statele Unite, care lupta pentru emanciparea populaţiei de culoare. Iniţial, a purtat numele de National Negro Committee; printre realizările sale se numără şi procesul judecat la Curtea Supremă a SUA, în 1954, în urma căruia segregaţia rasială în şcolile publice a fost declarată neconstituţională (n. tr.).

[←22]

Joc de copii, în care unul dintre participanţi scrie numai X-uri, iar celălalt numai O-uri, marcând alternativ în oricare dintre cele nouă compartimente formate de intersectarea a două linii verticale cu două orizontale; câştigă cel care a reuşit să umple cu X sau O trei căsuţe la rând (n. tr.).

[←23]

Cloisonné – obiect decorat cu email (n. tr.).

[←24]

Leul lui Iuda, preluat de creştinii adepţi ai scrierilor Noului Testament, devine simbolul lui Iisus Hristos (alături de miel şi peşte). Deviza leului lui Marcu, „Pax tibi, Maree, evangelista meum!“ interpretându-se prin „Meum = al meu = al lui Iehoşua Cristul“ (n. tr.).

[←25]

Abreviere pentru Los Angeles Police Department (n. tr.).

[←26]

Delicte împotriva persoanelor în vârstă (n. tr.).

[←27]

Ei bine, acum ştii – în lb. spaniolă (n. tr.).

[←28]

Celebră zonă viticolă americană, localizată în Napa County, California, considerată una dintre cele mai de vârf

din Statele Unite, cu producţie înregistrată încă din secolul al XIX-lea (n. tr.).

Table of Contents